

Đô Thị Lương Nhân Hành

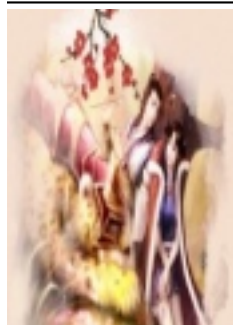
Contents

Đô Thị Lương Nhân Hành	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	9
3. Chương 3	12
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	27
8. Chương 8	31
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	43
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	57
15. Chương 15	62
16. Chương 16	67
17. Chương 17	70
18. Chương 18	74
19. Chương 19	78
20. Chương 20	82
21. Chương 21	87
22. Chương 22	91
23. Chương 23	95
24. Chương 24	99
25. Chương 25	102
26. Chương 26	107
27. Chương 27	110
28. Chương 28	113
29. Chương 29	117
30. Chương 30	120
31. Chương 31	123
32. Chương 32	126
33. Chương 33	130
34. Chương 34	132
35. Chương 35	134
36. Chương 36	137
37. Chương 37	140
38. Chương 38	144
39. Chương 39	147
40. Chương 40	150
41. Chương 41	153

42. Chương 42	155
43. Chương 43	159
44. Chương 44	162
45. Chương 45	164
46. Chương 46	167
47. Chương 47	171
48. Chương 48	174
49. Chương 49	176
50. Chương 50	179
51. Chương 51	182
52. Chương 52	185
53. Chương 53	189
54. Chương 54	192
55. Chương 55	195
56. Chương 56	199
57. Chương 57	202
58. Chương 58	205
59. Chương 59-60	208
60. Chương 61	215
61. Chương 62	218
62. Chương 63	222
63. Chương 64	226
64. Chương 65	228
65. Chương 66	231
66. Chương 67	233
67. Chương 68	236
68. Chương 69	240
69. Chương 70	244
70. Chương 71	250
71. Chương 72	255
72. Chương 73	262
73. Chương 74	270
74. Chương 75	277
75. Chương 76	283
76. Chương 77	289
77. Chương 78	295
78. Chương 79	302
79. Chương 80	311
80. Chương 81	316
81. Chương 82	321
82. Chương 83	326
83. Chương 84	334
84. Chương 85	341
85. Chương 86	346
86. Chương 87	353
87. Chương 88	358
88. Chương 89	363
89. Chương 90	368
90. Chương 91	373
91. Chương 92	378
92. Chương 93	385
93. Chương 94	391
94. Chương 95	396
95. Chương 96	401

96. Chương 97	408
97. Chương 98	414
98. Chương 99	420
99. Chương 100	427
100. Chương 101	431
101. Chương 102	438
102. Chương 103	442
103. Chương 104	449
104. Chương 105	455
105. Chương 106	460
106. Chương 107	466
107. Chương 108	473
108. Chương 109	477
109. Chương 110	483
110. Chương 111	489
111. Chương 112	495
112. Chương 113	501

Đô Thị Lương Nhân Hành

Giới thiệu

Một người lính đặc chủng trẻ tuổi nhưng do một lần nhiệm vụ thất bại nên bị buộc phải xuất ngũ. K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-thi-luong-nhan-hanh>

1. Chương 1

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 1: Rừng cây đẫm máu (1).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Đôi lời giới thiệu:

Một người lính đặc chủng trẻ tuổi nhưng do một lần nhiệm vụ thất bại nên bị buộc phải xuất ngũ. Khi xuất ngũ, đó là lúc hắn bắt đầu bước trên con đường đầy màu sắc truyền kỳ.

Tiền tài, quyền thế, mỹ nữ, rồi trong vực sâu của dục vọng. Tất cả sẽ có trong tác phẩm này.

Sáng sớm, ánh mặt trời dịu nhẹ mềm mại như cánh tay trẻ con, nhẹ nhàng ve vuốt hai má người rồi xuyên qua những tầng cây để lại trên mặt đất những vệt nắng không có quy tắc trong khu rừng rộng lớn. Những bụi cây rậm rạp xanh biếc mọc thành từng lớp từng lớp trải đều, bao, bọc xung quanh những cây đại thụ cao ngất trời.

Vài chú chim sẻ vui vẻ đậu trên những bụi cây cao bằng nửa người lú rú hót. Đôi trảo bám lên những cành lá nhẹ nhàng lay động, những giọt sương trong suốt theo sống lá chậm rãi chảy xuống. Trong khoảng khắc ấy, ánh mặt trời chiếu xuống làm ánh lên vẻ rực rỡ của những giọt sương sớm.

Xa xa, màn sương mỏng manh lượn lờ nhẹ nhàng bao phủ khu rừng mang đến cho nó hơi thở thơm ngát đặc biệt hòa quyện với mùi của bùn đất và kèm theo cả mùi tanh tanh phảng phất, không tên từ một nơi nào đó truyền đến.

Vũ Ngôn nấu mình trong một khóm cây thấp bé, những vệt bùn đất được vẽ lên để che dấu gương mặt, bộ đồ chiến đấu được đặc chế cho việc tác chiến trong rừng giúp hắn như hòa vào bụi cây xung quanh. Cánh rừng nhiệt đới vào sáng sớm tràn ngập một không khí thanh tân ướt át đặc biệt khiến hắn có chút mỗi mệt nhưng lại khiến suy nghĩ của hắn lại cảm thấy sảng khoái hơn rất nhiều. Các số liệu, vị trí được liệt ra trên chiếc máy tính tác chiến đã in sâu vào trong đầu hắn, sau khi nhiệm vụ hoàn thành thì đường rút cũng sớm đã được xác định, khu vực rừng cây đầm lầy kia, số 9 cũng đã để lại những dấu hiệu đặc thù. Tất cả đều rất thuận lợi, hiện tại chỉ còn chờ mục tiêu xuất hiện, sau đó chấm dứt nhiệm vụ và cuối cùng là mang theo những huynh đệ trong tiểu đội của mình trở về.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế, khoảng cách di động không vượt qua phạm vi 1 cm. 1 cm, không nên xem thường 1 cm này, vì chỉ với sự điều chỉnh 1 cm nhỏ nhoi này cũng đủ để đủ để cho hắn thoải mái nằm trên đất ngủ không còn biết trời đất. Đối với bộ đội đặc chủng, một ngày một đêm duy trì tư thế ẩn nấp cũng chỉ là yêu cầu cơ bản mà thôi. Vũ Ngôn duy trì tư thế này đã ba ngày bốn đêm, chắc chắn rằng trong đại đội Liệp Ưng, thậm chí là toàn quân đi nữa thì cái thành tích này cũng có thể coi như là một kỷ lục.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng hít vào một hơi hít vào một hơi, một tia chân khí từ đan điền chậm rãi lưu chuyển theo kinh mạch qua Ngũ kinh Lục mạch. Tia chân khí này như ánh mặt trời ấm áp giữa đông lạnh giá, rót vào từng thớ thịt vốn đã mỗi mệt của hắn một sức sống mới. Lúc này Vũ Ngôn tạo cho người ta một cảm giác rất đặc biệt, thân thể hắn nằm dưới đất lại giống như một khóm cây mọc tại đó từ trước, cả người hắn rất tự nhiên, tựa như dung nhập vào đại địa. Đây là lợi ích khi tu tập Thiên Tâm quyết, thuận theo thiên địa, coi trọng tự nhiên, sự phụ dạy hắn công phu này đã mang cho hắn không ít điều lợi.

Một chú chim sẻ đang hót ríu rít chợt vỗ cánh từ nhánh cây bên này bay tới đậu lên đầu Vũ Ngôn, chú hình như cảm giác được cảm giác được khóm “cây” này có vẻ chắc chắn hơn khóm cây kia, nó trông có vẻ sẽ chịu được sự chà đạp của mình. Nghĩ mà chú càng vui vẻ, tiếng hót cất lên càng vang dội.

Vũ Ngôn cười khỏ, đến mình cũng không còn nhớ đây là lần thứ mấy bị chà đạp. Dường như mỗi lần làm việc trong rừng cây đều nhận được đãi ngộ như vậy. Lại nhìn số 9 cách mình không xa bên tay phải mà hắn không nhận được cười, rồi chẳng hiểu tại lại cảm thấy bức tranh nguy trang được vẽ bằng thuốc màu trên khuôn mặt số 9 có vẻ dễ nhìn hơn cả của mình.

Ngoảng mặt về phía số 9 mỉm cười, Vũ Ngôn lại đưa mắt sang trái. Đại Tráng tựa vào trước cái kính kính ngắm của khẩu súng ngắm, hai mắt nửa nhắm nửa mở, hình như là đang ngủ. Vũ Ngôn nở nụ cười, khoe miệng Đại Tráng cũng khẽ nhếch lên cười, hắn biết thói quen của mình đã sớm bị các huynh đệ nhìn thấu. Là tay súng bắn tỉa ưu tú nhất của Liệp Ưng, Đại Tráng làm cho người ta cảm giác được như vĩnh viễn ánh mắt hắn không biết đang nhìn cái gì.

Vũ Ngôn nhớ lại trong một tụ tập uống rượu, Hầu Tử từng hỏi trêu hắn:

- Đại Tráng, vào đêm tân hôn của anh với chị dâu thì mắt của anh ngắm ở đâu vậy?

Đại Tráng trả lời:

- Mắt của anh mà vĩnh viễn ngắm chuẩn.

Lúc ấy, tất cả huynh đệ đều cười lăn hết xuống đất, ngay cả số 9 hay xấu hổ nhất cũng đỏ mặt chạy ra ngoài cười lớn.

Lại nhìn sang Hầu Tử, tiểu tử này đang đang dựa vào một cây đại thụ cách đó không xa, miệng nhai một nhánh cỏ không biết tên, hình như hắn còn đang lẩm bẩm nói cái gì đó. Một con Vũ Lâm hoa xà quấn trên một cành cây bên cạnh, chiếc lưỡi đỏ như máu đối diện với Hầu Tử đang không ngừng phun ra nuốt vào. Giống Vũ Lâm hoa xà sống trên cây này không có độc, thịt lại rất ngon. Chỉ là câu cửa miệng của tên Hầu Tử này mỗi khi ăn thịt rắn “Xà tính bốn dân” mang đến cho hắn một hồi đuối đánh của số 9, người vốn hay xấu hổ đang nhả nhận ăn thịt rắn.

Thấy Mập Đầu Đà cùng Tiểu Lý Tử đều đang nấp tại một vị trí bí mật, Tiểu Lý Tử còn ngoảnh mặt về Vũ Ngôn nháy mắt mỉm cười để lộ ra hai lúm đồng tiền như con gái. Mập Đầu Đà bĩu môi như thị uy, ý trông đáng vẻ như đàn bà của người kia. Khi mới vào tiểu đội, trông thấy cái đáng vẻ gầy gầy cao ngất của Mập Đầu Đà khiến Tiểu Lý Tử hắn liên tưởng tới Mập Đầu Đà với Còm Đầu Đà của Thần Long đảo trong một quyển tiểu thuyết võ hiệp nào đó, vì thế trong tiểu đội có người có ngoại hiệu Mập Đầu Đà, và tất nhiên cũng gây lên sự bất mãn nghiêm trọng của Mập Đầu Đà hắn. Do vậy, hầu như mỗi khi gặp nhau hai người bọn họ lại đá đống chân đống tay. Chỉ có điều, trên thực tế tất cả mọi người đều biết rằng quan hệ của hai người bọn họ vô cùng thân thiết, thân tới mức có thể mặc chung một cái quần.

Vũ Ngôn thấy vẻ mặt của hai người bọn họ cũng chỉ cười, rồi đột nhiên trong tai nghe truyền đến một tiếng động nhẹ nhàng. Tinh thần Vũ Ngôn rung lên, gấp gáp nhìn về phía lính tiên phong Hầu Tử. Hắn cầm một chiếc ống nhòm cỡ nhỏ nhìn về phía trước, bàn tay đưa ra sau lưng, ngón tay hua hua vài cái.

Vũ Ngôn tay trái ấn tai nghe liên lạc, nhẹ nhàng nói:

- Vị trí một giờ, tám trăm mét, mục tiêu xuất hiện!

Sau năm tiếng gõ rất đúng nhịp, giọng nói Vũ Ngôn lại nhẹ nhàng vang lên:

- Sáu trăm mét!

- Năm trăm mét!

.....

Đoàn ngựa thồ chất đầy hàng hóa đã tới gần. Trên lưng ngựa là những chiếc sọt lớn như nặng cả ngàn cân khiến thân hình vốn đã thấp bé của chúng bị ép tới mức không còn nhìn thấy lưng ngựa đâu nữa. Ngựa Mông Cổ nổi tiếng nhờ vóc dáng cao tuấn, nhanh nhẹn, mà loại ngựa Điền lại nổi danh về khả năng tải nặng cùng sức chịu đựng bền bỉ. Do thế ngựa Điền chính là công cụ tốt nhất trong việc vận chuyển hàng hóa tại vùng rừng cây nhiệt đới. Hơn mười người võ trang đầy đủ chậm chậm đi hai bên hàng ngựa Điền, trên người quần áo và cả giày chiến đầu đều bám đầy bùn đất, nó cho thấy rằng bọn họ đã phải trải qua một lộ trình rất dài. Súng đầy đạn hơi nghiêng nghiêng, đội hình tán nhưng không loạn, chứng tỏ bọn chúng là những phần tử võ trang đã từng được huấn luyện quân sự tương đối tốt.

Đây là một đội hình võ trang được trang bị hoàn mỹ. Thậm chí Vũ Ngôn còn thấy được trên lưng của con ngựa đi cuối cùng còn chở một sọt đầy súng máy hạng nặng với rất nhiều băng đạn. Đang lấy làm lạ rằng tại sao lại không nghe thấy tiếng vó ngựa, nhìn kỹ hóa ra bốn vó của những con ngựa đều được bọc vải dầu nên khi di chuyển sẽ không có tiếng động. Vũ Ngôn thầm mắng một tiếng ” bọn chó giảo hoạt”

Thấy đoàn ngựa thồ càng ngày càng gần, trong tai nghe truyền đến năm tiếng gõ nhẹ nhàng, Vũ Ngôn biết các huynh đệ đã chuẩn bị tốt. Thấy năm người kia có vẻ thoải mái, Vũ Ngôn đang định hạ lệnh thì bất chợt trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, giống như bị một con thú hoang hung dữ cắn trộm.

Nhiệm vụ lần này là phục kích một nhóm buôn lậu thuốc phiện được trang bị vũ khí các loại. Mặc dù đối với bộ đội bình thường thì việc này sẽ có chút uy hiếp nhưng đối với bộ đội đặc chủng thì nhiệm vụ này lại vô cùng thoải mái. Vũ Ngôn trở thành lính đặc chủng chân chính đã hai năm nay, những trận phục kích như thế này không tới mười lần thì cũng phải làm tới bảy tám lần. Cho dù có là lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ thì mười lần cũng chỉ có chút hồi hộp, nhưng khi kẻ địch đầu tiên ngã xuống trước họng súng của mình thì Vũ Ngôn hắn đã không còn gì phải sợ hãi nữa. Nhiệm vụ lần này là do đại đội trưởng cùng trung đội trưởng trực tiếp an bài. Tình báo lại từ trinh sát viên cung cấp. Tin tức mà trinh sát viên cung cấp trước đó đều rất chuẩn xác nên rất đáng tin và cũng chẳng có lý do gì để hoài nghi những tin tức ấy. Lần

này vượt qua biên giới tới hơn hai mươi km, toàn đội sáu người đã ẩn núp bốn ngày chính là muốn tiêu diệt toàn bộ nhóm người tà ác kia, hoàn toàn cắt đứt con đường ma túy này.

Cảm giác nguy hiểm đột nhiên xuất hiện, một là đến từ trực giác tựa như dã thú của hắn, nhưng chủ yếu là đến từ sự tín nhiệm đối với chân khí trong cơ thể mình. Vũ Ngôn tu luyện Tiên Thiên chân khí, coi trọng thiên địa tự nhiên nên hiểu rất rõ về thiên địa vạn vật. Vũ Ngôn tu luyện Thiên Tâm quyết đã mười ba năm, tuy rằng mới chỉ ở tầng thứ hai nhưng đặc tính thuận theo tự nhiên của Thiên Tâm quyết giúp những hiểu biết của Vũ Ngôn đối với vạn vật hơn hẳn người khác. Đó cũng là nguyên nhân tại sao khi ẩn nấp hắn lại có thể thân thiết với tự nhiên đến vậy. Sự cảm ứng của Thiên Tâm quyết đối với ngoại vật tương đối nhạy bén, loại cảm ứng này trong hai năm đã cứu Vũ Ngôn hắn thoát khỏi lưỡi hái tử thần không biết bao nhiêu lần.

” Nếu có thể đột phá tầng thứ tư thì tốt quá!”

Trong lòng Vũ Ngôn thầm nghĩ.

” Theo lời sư phụ, Thiên Tâm quyết tổng cộng có bảy tầng khẩu quyết. Không biết thế nào nhưng khi truyền đến đời sư tổ liền thất truyền chỉ còn khẩu quyết của hai tầng!”

Mỗi lần sư phụ nhắc đến chuyện này người đều bóp cổ tay thở dài tiếc nuối vì mất một bộ công pháp vô thượng. Thiên Tâm quyết nếu có thể đột phá tầng thứ tư là cảm ứng được mọi việc, mọi vật trong khoảng cách vài trăm mét, đủ thời gian để có thể ứng phó với mọi loại tình huống bất ngờ có khả năng xảy ra. Mặc dù chỉ đột phá tầng thứ hai nhưng khả năng phản ứng của Vũ Ngôn cũng không phải cái mà người thường có thể so sánh, nếu không thì hắn với tuổi đời còn trẻ như vậy đã làm tới tiểu đội trưởng đại đội Liệp Ưng, tiểu đội tinh nhuệ nhất toàn quân.

Cái cảm giác nguy hiểm mãnh liệt như bị nhìn trộm khiến Vũ Ngôn chỉ trong khoảnh khắc mồ hôi đầm đìa như đeo trên người một tảng đá nặng cả ngàn cân. Đoàn ngựa thồ càng ngày càng gần, mắt trông thấy bọn chúng sắp đi qua khu vực phục kích tốt nhất, đồng nghĩa với việc thời gian tự hồi của Vũ Ngôn cũng càng ngày càng ngắn. Nhiệm vụ bắt buộc phải hoàn thành cho dù có phải hy sinh mạng sống của mình đi nữa. Vũ Ngôn cắn lưỡi, kiềm chế sự cuồng loạn trong lòng, suy nghĩ tỉnh táo trở lại. Tin tưởng với thân thủ của bản thân và của các huynh đệ quyết không để kẻ nào chạy thoát.

Vũ Ngôn thầm hít một hơi rồi nhắm ngay vào một tên mập đang ngồi trên một con ngựa ở bên cạnh con ngựa đi cuối cùng kia.

- Bùm!

Một âm thanh trầm đục phá vỡ sự yên lặng trong khu rừng. Đầu đạn xoay tròn bắn trúng vầng trán cao của tên mập, tên mập hét lên rồi ngã gục, cùng lúc đó, tiếng gào thét của cây súng bắn tia trong tay Đại Tráng truyền đến, một tên nữa ngã xuống. Thành quả khi được trải qua huấn luyện quân sự khá tốt của đối phương lập tức phát huy tác dụng, vền vền chỉ trong giây lát kinh hoàng, những người còn lại ngay lập tức lẫn mình tản ra. những cây súng trong tay bắt đầu khạc lửa điên cuồng, đạn trút như mưa vào những bụi cỏ phía trước khiến chú chim sẻ vừa rồi còn đang nhảy múa trên đầu Vũ Ngôn, chưa kịp bay lên đã vĩnh viễn yên nghỉ dưới mặt đất.

Vũ Ngôn lặn mình dựa vào một thân cây rồi sau đó nâng súng quét một vòng, lại có một người nữa nằm xuống. Vũ Ngôn ghé vào tai nghe nói:

- Số 2, mời bọn chúng ném thử phát headshot!

Đại Tráng không nói gì, khẩu súng thoải mái ngắm vào một tên, một người nữa về với ông bà!

Những phần tử vũ trang còn lại đều kêu gào bối rối. Sáu người Vũ Ngôn chia làm ba tổ. Mập Đầu Đà cùng Tiểu Lý Tử ở bên cánh trái, Vũ Ngôn cùng Số 9 ở giữa, Đại Tráng cùng Hầu Tử ở bên phải. Ba tổ phân công hợp tác, mỗi tổ phụ trách một bên, yểm hộ cho nhau giết địch. Vũ Ngôn cầm súng bắn một viên, tiêu diệt kẻ địch của Số 9 vẫn còn đang nằm trên mặt đất ngổm. Số 9 xử lý một gã đang nấp phía sau một con ngựa, đang chuẩn bị nổ súng bắn về phía Vũ Ngôn. Tiêu diệt tên này, Số 9 quay đầu trừng mắt nhìn Vũ Ngôn, sau đó lại lộ vẻ tươi cười.

Hai bên trái phải cần quét một trận, những tên còn lại rất nhanh đã bị tiêu diệt. Mập Đầu Đà cùng Tiểu Lý Tử vỗ tay hoan hô cười. Hầu Tử còn khoa trương hơn, hai tay giang rộng ôm chầm lấy Đại Tráng. Còn Vũ Ngôn thấy nhiệm vụ lần này cũng chẳng khác gì những lần trước, đều thực hiện vô cùng thoải mái, nhưng trong lòng cái cảm giác nguy hiểm lại càng trở nên mãnh liệt, cảm giác bị người nhìn trộm như mũi châm đâm đằng sau lưng hẳn.

Một con ngựa Điền trúng đạn vung vẩy vài cái rồi ngã quỵ, cái sọt lớn trên lưng nó đổ xuống. Thiên Tâm quyết trong cơ thể Vũ Ngôn đột nhiên dậy sóng, hơi thở hắc ám của tử vong bỗng nhiên ập đến.

- Nằm xuống!

Vũ Ngôn quát to một tiếng, nhảy qua đẫy ngã Số 9 xuống, một viên đạn ngấm bay sát qua tai, hai người lăn vài vòng trên mặt đất rồi tách ra. Hơn hai mươi hòng súng từ sâu bên trong rừng cây đang khạc điên cuồng khạc lửa. Đạn bay đầy trời. Hỏa lực dày đặc ép bọn Vũ Ngôn không dám ngẩng đầu lên.

Bỗng, một bông hồng máu nở rộ trên trán Tiểu Lý Tử. Tiểu Lý Tử chậm chậm ngã xuống, trên khuôn mặt hẳn vẫn còn vương nụ cười lúc trước:

- Tiểu Lý Tử ——

Vũ Ngôn quát to một tiếng rồi sau đó, tiếng gầm giận dữ “Aaaaaa!” vang lên, đồng thời khẩu súng tự động trong tay hắn điên cuồng phun lửa. Thân thể hắn liên tục lăn tròn hai vòng tới bên cạnh Tiểu Lý Tử rồi mang theo thi thể vẫn còn hơi ấm của hắn lăn tiếp hai vòng nữa nấp vào một bụi cây rậm rạp. Mập Đầu Đà ở bên cạnh cũng đưa súng quét một hồi yểm hộ cho hành động của Vũ Ngôn hắn.

- Tiểu Lý Tử!

- Tiểu Lý Tử!

Đại Tráng, Hầu Tử và Số 9 trước sau gào lên, tiếng rít của những đầu đạn mà kẻ thù bắn tới cũng không át được tiếng gầm giận dữ của bọn họ. Ba người đồng thời khai hỏa, hai tiếng kêu thảm thiết vang lên trong rừng cây phía đối diện, hai gã da trắng cao lớn ngã xuống.

Vũ Ngôn chậm chậm vuốt đôi mắt vẫn còn đang mở của Tiểu Lý Tử, thấy khóe môi hắn vẫn còn vương nụ cười mà trong lòng bỗng co rúm lại, cơn thịnh nộ dâng lên ngập trời, răng nghiến chặt nhưng là chỉ huy của tiểu đội nên hắn buộc phải tỉnh táo trở lại để tự hỏi, xem xét tình thế hiện giờ.

Dựa vào trang bị hỏa lực cùng phương án tác chiến của kẻ địch bây giờ có thể kết luận địch cũng khá hung dữ, hơn nữa lại còn có hai tên bắn tỉa, kỹ năng tác chiến có thể tương đương với bộ đội đặc chủng. Xem ra hắn dụng phải bọn lính đánh thuê rồi. Lính đánh thuê đều là đội đặc chiến của các quốc gia xuất ngũ hợp lại tạo thành một tổ chức vũ trang. Họ đều là những người dày dạn, thân đã trải qua hàng trăm trận chiến, rồi từ trong những trận chiến hỏa độ luyện được kỹ năng đặc chiến tối cao cùng với những thủ đoạn đối địch lãnh khốc nhất. Bọn họ khi hành động đều quỷ dị khó lường, lại không làm theo lễ thường, hơn nữa lại tàn khốc, khó chơi hơn hẳn bộ đội đặc chủng chính quy. Từ lần giao thủ vừa rồi cho thấy, bọn lính đánh thuê gặp phải lần này tuyệt đối cường hãn chưa từng có từ trước tới nay. Đội hình công kích, phương pháp công kích cùng với cách sử dụng tay súng bắn tỉa vừa rồi của bọn chúng vô cùng thành thạo, lại có rất nhiều nét giống với thủ đoạn tác chiến trong bộ đội đặc chủng của một cường quốc nào đó trên thế giới.

Lần phục kích này chính là cái bẫy hết sức tỉ mỉ do tên trùm buôn bán ma túy thiết kế. Tiểu đội đặc chiến của Vũ Ngôn tuy rằng đã tiêu diệt được đoàn ngựa thồ nhưng lại bị bọn lính đánh thuê kia cắn một miếng rất đau. Xem ra điệp viên trong nội tuyến của bọn chúng đã bị lộ, hơn nữa, không chỉ bị lộ mà còn giúp bọn buôn ma túy, để chúng có thể ung dung mời tổ chức lính đánh thuê tới đối phó, phục kích tiểu đội đặc chiến bên ta. Đối với những tên buôn bán hàng trắng đến phát điên như bọn chúng, tiêu diệt một nhánh tiểu đội đặc chiến có thể nói đó là một thành công rất lớn. Nếu nội tuyến bị lộ thì như vậy, hàng hóa đoàn ngựa thồ kia vận chuyển đương nhiên cũng chẳng phải là thuốc phiện. Mà đã không phải thuốc phiện thì mục tiêu hành động cũng đã mất đi, lần phục kích này hoàn toàn thất bại.

Vũ Ngôn đang tự hỏi thì bên cạnh, Mập Đầu Đà, người bình thường có quan hệ tốt nhất với Tiểu Lý Tử đã đỡ lấy người huynh đệ ngã vào lòng mình rồi cuối cùng cũng không nén nổi bi thương trong lòng. Thân

hình cao gầy đột ngột đứng dậy, cây súng tự động trong tay hướng về bờ rừng phía đối diện liên tục càn quét, trong lòng hét lên:

” Bọn chó chết, ông muốn giết hết chúng mày!”

Vũ Ngôn kinh hãi rồi vội vàng đưa một tay ấn hấn ngã xuống. Một viên đạn bay tới, cánh tay trái Vũ Ngôn chỉ cảm thấy đau đốn, nóng rát. Mập Đầu Đà thấy phần cánh tay trái của bộ đồ chiến đấu nhiễm đầy máu đỏ liền kêu lên:

- Số 1, anh thế nào rồi?

Vũ Ngôn lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Bình tĩnh một chút, Số 4!

Khóe mắt Mập Đầu Đà đầy nhiệt lệ, gật gật đầu rồi lặn mình đổi vị trí, khẩu súng trong tay điên cuồng phun hoa lửa phục thù.

- Số 1, anh không sao chứ?

Trong tai nghe truyền đến lời thăm hỏi của Đại Tráng với Hầu Tử, mà giọng nói của Số 9 còn vội vàng hơn nữa.

Vũ Ngôn chịu đau nhếch mép cười nói:

- Không có việc gì, bị kiến cắn một cái thôi mà. Bây giờ chuyển sang tần số B

Đợi cho trong tai nghe truyền đến bốn tiếng gõ Vũ Ngôn mới nói tiếp:

- Lần này chúng ta gặp phải một cục xương cứng rồi!

Những người khác cũng hiên bây giờ họ đang gặp phải một tổ chức đánh thuê dùng mãnh chưa từng có từ trước tới nay.

- Đối phương không dưới hai mươi người. Vũ khí hoàn hảo. Hỏa lực mãnh liệt và là đối thủ đáng để cho chúng ta chơi.

Lời của Vũ Ngôn khiến những thành viên còn lại đều cảm thấy được sự hưng phấn mãnh liệt. Giao thủ với cường giả, đó là điều mà lính đặc chủng bọn họ chưa bao giờ e ngại mà chỉ có sự hưng phấn, hưng phấn vô cùng.

- Mục tiêu duy nhất của chúng ta bây giờ là phải cắt đuôi khỏi bọn chó đói phía sau kia, nhân tiện cắt mấy cái chân chó nữa.

Vũ Ngôn thoải mái nói:

- Thoát khỏi bọn chó điên đó thì chúng ta là người thắng. Hiểu chưa?

- Hiểu!

Mấy âm thanh chinh tề hô.

- Số 2, có bao nhiêu người mai phục?

- Hai!

Giọng nói ung dung không chút kích động của Đại Tráng truyền đến. Vào những thời khắc như thế này, việc duy trì tâm tĩnh là tổ chất quan trọng nhất của một tay súng bắn tỉa. Từ việc Tiểu Lý Tử bị tập kích cùng với chuyện mình bị thương, Vũ Ngôn biết rằng hai tay súng bắn tỉa bên đối phương cũng không phải là hạng dễ xơi.

Vũ Ngôn nuốt nước bọt nói:

- Số 3, báo cáo vị trí điều hâu!

Giọng Hầu Tử truyền đến:

- Hướng ba giờ, hai mươi km!

Hai mươi km, nơi đó có những người thân đợi bọn họ thuận lợi về nhà. Nhìn thoáng qua những người anh em vào sinh ra tử với mình, trong lòng Vũ Ngôn thề:

” Bất kể như thế nào, nhất định phải đưa chúng anh em về nhà!:

Đối mặt với một trong những bộ đội đặc chiến ưu tú nhất trên thế giới, từ trong đáy lòng Vũ Ngôn dâng lên một cảm giác hưng phấn, đối thủ chân chính cuối cùng cũng có thể kích thích hào khí vạn trượng của Vũ Ngôn hần. Được, để xem ai mới thực sự là vua của rừng cây, ai mới thực sự là vua đặc chiến! Nhìn Tiểu Lý Tử được Mập Đầu Đà dùng dây cổ định trên lưng mình mà trong lòng Vũ Ngôn thoáng chút kích động. Không thể để cho một người anh em của mình cứ cô độc như vậy mà hy sinh được. Đây là suy nghĩ trong lòng của tất cả đội viên tiểu đội đặc chiến.

2. Chương 2

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 2: Rừng cây đầm máu (2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

- Số 3 tiên phong, Số 9 bên trái, Số 4 bên phải, tôi và Số 2 yểm hộ, hướng ba giờ, lập đội hình chiến đấu. Hành động!

Vũ Ngôn hạ lệnh rồi cùng Đại Tráng đồng thời nổ súng. Hai tên lính đánh thuê ngã xuống, đồng thời thân thể hai người không ngừng lăn đi đổi vị trí khiến tên bắn tĩa bên đối phương không có thời cơ ra tay. Hầu Tử vù một tiếng chạy khỏi, Số 9 với Mập Đầu Đà cũng thừa lúc kẻ địch bị hỏa lực của Vũ Ngôn và Đại Tráng tạm thời áp chế trong khoảnh khắc mà di chuyển tới vị trí dự tính.

Số 9 cùng Mập Đầu Đà vừa tới vị trí ngay lập tức đồng thời nổ súng áp chế kẻ địch. Vũ Ngôn và Đại Tráng dưới làn đạn di chuyển lùi về một lùm cây phía sau Số 9 với Mập Đầu Đà cách họ hai mươi mét rồi lại tiếp tục nổ súng. Đại Tráng vừa tiêu diệt được một tên lính đánh thuê thì viên đạn bắn tĩa bên đối phương liền bay tới, sượt qua hần. Đại Tráng cười sáng khoái nói:

- Tao ghét nhất bị người khác thả pháo bên tai.

Sau đó hần giờ súng, một tên nữa ngã xuống, rồi lại lăn đi, ngấm, bắn. Và mỗi một lần bắn là y như rằng lại có một viên đạn bay sượt qua tai hần, đều đặn như đã có thỏa thuận với tay súng bắn tĩa của đối phương.

Người hai một tổ yểm hộ lẫn nhau lùi về địa điểm tập hợp. Mà đối phương dường như cũng ý thức được ý đồ của Vũ Ngôn nên hỏa lực càng lúc càng mãnh liệt. Lửa mà AK47 phun ra khiến Vũ Ngôn với khoảng cách xa như vậy cũng như cảm thấy được sức nóng của nó. Hai tay súng bắn tĩa bên kẻ địch lại không ngừng bắn tới, đạn đã vài lần đi sát qua da đầu Vũ Ngôn dọa hần cả người toát mồ hôi lạnh.

Hầu Tử, người đảm nhiệm tiên phong báo cáo vị trí hiện tại. Vũ Ngôn biết một hồi rút quân cấp tốc vừa rồi mọi người đã đi được bảy km. Bọn lính đánh thuê để lại năm sáu thi thể nhưng vẫn chưa có ý đình chỉ. Có vẻ như mục đích duy nhất của bọn chúng chính là tiêu diệt nhánh tiểu đội đặc chiến trước mắt. Hơn nữa bọn chúng càng ngày càng biết rõ được chiến thuật của tiểu đội đặc chiến, và dưới sự yểm hộ của tay súng bắn tĩa, đám người bọn chúng không ngừng thu hẹp khoảng cách với nhóm Vũ Ngôn. Tiểu đội của Vũ Ngôn giống như bị một tấm da trâu phết đường dính lấy, muốn thoát cũng không xong.

Vũ Ngôn lúc này cảm nhận rất rõ cái mùi vị khi bị kẻ khác đuổi theo sau lưng, mà nhất là dưới uy lực của khẩu súng bắn tia bên địch. Hai tay súng bắn tia giống như hai miếng keo dán dính trên lưng, bất luận là đi đến chỗ nào hắn cũng cảm giác được tiếng gió vù, vèo, chiu man mát của những viên đạn đằng sau lưng.

Nhìn về phía Đại Tráng đang tập trung tinh thần ngắm bắn, Vũ Ngôn nói:

- Số 2, xác định phương vị cái đỉnh, để tôi nhử chúng lên!

Trong tai nghe truyền đến giọng nói tinh nghịch của Hầu Tử:

- Số 2, nhanh xử lý bọn chúng, nếu không lòng của em nở hoa mất!

Đại Tráng không nói gì, còn Vũ Ngôn thì chỉ thấy họng súng lóe lên một chùm lửa chói mắt, một viên đạn phần nộ từ khẩu súng bắn tia của Đại Tráng bay ra, một tiếng kêu thảm thiết từ bên đối diện truyền đến, một tên trên đầu cắm cành cây, tay cầm khẩu súng bắn tia rơi từ trên cây xuống; đồng thời, đạn của một tay súng bắn tia khác cũng bay sượt qua cánh tay Đại Tráng. Đại Tráng sớm đã thay đổi vị trí, cái giọng bình thản của hắn vang lên trong tai nghe:

- Xong một thằng!

Hai bên triển khai chiến đấu truy đuổi cùng phản truy đuổi. Bọn Vũ Ngôn cũng tiến lên một lúc hơn mười km, nhưng những tên lính đánh thuê vẫn truy theo không chịu từ bỏ. Mà một tay súng bắn tia khác trong đám lính đánh thuê lại ẩn nấp rất kĩ khiến sáu giác quan mẫn cảm của Vũ Ngôn và cả Đại Tráng cũng không thể xác định được phương vị hắn ta. Từ về mặt ngưng trọng của Đại Tráng có thể thấy được đối phương tuyệt đối là một cao thủ đỉnh cấp.

Lúc này, mấy người Vũ Ngôn bị hỏa lực của kẻ địch áp chế tới mức không thể động đậy được. Đường lui duy nhất bị hỏa lực dày đặc bên lính đánh thuê giăng lưới bao phủ. Mục đích của bọn chúng đã rất rõ ràng, đó chính là không để lại đường cho đối thủ chạy trốn. Mà con đường lui này cũng được bọn chúng chọn lựa tỉ mỉ trước khi hành động, trong rừng cây bụi gai mọc thành bụi, lại có rất nhiều cạm bẫy, chỉ cần bước nhầm một bước thôi đều có thể đưa mình tới trước miệng dã thú, hoặc sa vào trong đầm lầy sâu không thấy đáy.

Những đội viên bên Vũ Ngôn đều rất lo lắng. Đùi phải Hầu Tử đã bị dính đạn, máu tươi chảy đỏ thẫm đầm ồng quần chân phải bộ quần áo. Trán Mập Đầu Đà thì bị đạn bay sượt qua để lại trên đó một vết máu dài. Cánh tay Số 9 cũng bị thương. Người duy nhất còn nguyên vẹn chính là Đại Tráng. Nhìn chúng huynh đệ thở hổn hển, sắc mặt thì trắng bệch mà Vũ Ngôn lại càng thêm lo lắng về thể lực của mọi người. Việc hành quân chiến đấu với cường độ cao, và nhất là lại ở trong rừng như bây giờ khiến mức tiêu hao thể lực của mọi người gần như gấp đôi so với bình thường.

Còn ba km là có thể tới địa điểm hội họp, và sau hai mươi lăm phút nữa là tại đó sẽ có máy bay trực thăng đưa bọn họ về nhà. Nhưng Vũ Ngôn biết, ba km cuối cùng này có lẽ chính là con đường tử vong của mấy người bọn họ. Bọn lính đánh thuê theo sát đằng sau lưng kia dứt khoát sẽ không bỏ qua cơ hội cuối cùng này, mình chứng là hỏa lực của bọn chúng càng ngày càng trở lên điên cuồng. Hơn nữa, lại còn có cả tên bắn tia thần bí khó lường kia nữa, nếu không tiêu diệt hắn thì với ba km cuối cùng này, hắn ta có đủ cơ hội bắn chết mấy người bên mình.

Không, ta nhất định phải đưa chúng huynh đệ trở về, nhìn thoáng qua Tiểu Lý Tử đã hy sinh đang ở trên lưng Số 9 mà trong lòng Vũ Ngôn càng ý thức được trách nhiệm bản thân. Huynh đệ tốt, tôi nhất định sẽ đưa anh về nhà.

Trong tai nghe truyền đến một tiếng gõ nhẹ nhàng, bên sườn, Đại Tráng đưa tay ý bảo đã xác định được vị trí của tên bắn tia còn lại. Vũ Ngôn gật đầu rồi bật dậy. Cơ thể bay ngang qua như một con thoi quét cả một băng đạn về phía kẻ địch. Hầu Tử, Mập Đầu Đà cùng Số 9 đồng thời ngẩng đầu nổ súng. Tiếng súng của Đại Tráng cũng vang lên, nhưng với thính lực mẫn tiệp của Vũ Ngôn lại nghe được hai tiếng giòn tan. Tay súng bắn tia bên đối phương ngã xuống, Vũ Ngôn vui mừng, bất chấp cảm giác nóng bỏng trên đùi mà lăn tới bên Đại Tráng nói:

- Đẹp! Đại Tráng lại nhử được cái đỉnh nữa!

Vũ Ngôn bắn vài phát nữa nhưng Đại Tráng không có động tĩnh gì liền tiến đến trước người hắn thì thấy mắt phải của Đại Tráng hắt máu thịt lẫn lộn, mắt dính vào thịt treo lủng lẳng bên ngoài, hơi thở lại vô

cùng yếu ớt, ngay lập tức, Vũ Ngôn vội vàng ôm lấy hắn, vỗ vỗ lên mặt Đại Tráng kinh hãi gọi:

- Đại Tráng, Đại Tráng, tỉnh dậy, tỉnh tỉnh.....

Đại Tráng chậm rãi mở một mắt còn lại, nhếch môi cười, thở gấp nói:

- Tôi không sao! Con mẹ nó..... cả cả đời.... đi bắt nhận.... cuối cùng... hôm.... .hôm nay lại bị..... nhận mỗ... mù mắt. Bọn chúng.... còn một tên bắn bắn tĩa nữa!

Đại Tráng chậm chậm đặt khẩu súng bắn tĩa vào lồng ngực Vũ Ngôn, nói:

- Số 1, thay tôi.... xử lý hắn!

Hầu Tử lết cái chân bị thương lặn tới bên Đại Tráng rồi bằng mắt phải của hắn lại.

Vũ Ngôn nghe thấy lời của Đại Tráng, lại nhớ mới vừa rồi mình có nghe thấy hai tiếng súng bắn tĩa liên hiểu ngay, trong đám lính đánh thuê kia còn một tay súng bắn tĩa thứ ba nữa. Hiện tại Đại Tráng bị thương, bên mình đã mất đi sự yểm hộ của tay súng bắn tĩa, cho nên tên bắn tĩa thứ ba ẩn núp bên lính đánh thuê có thể thoải mái giải quyết mấy người phe mình trong rừng cây này.

Nhìn đồng hồ trên cổ tay thấy chỉ còn hai mươi phút nữa là tới giờ hội họp, lúc này đã không có thời gian để mình lựa chọn nữa!

Ôm cây súng ngấm vào lòng, Vũ Ngôn nói vào thiết bị liên lạc:

- Số 2 trọng thương, bây giờ Số 3 chỉ huy thay tôi. Số 4 tiên phong. Số 9 công Số 5 toàn lực rút lui. Trong vòng hai mươi phút nữa hội họp cùng điều hầu. Để tắt cả lựu đạn lại!

- Số 1, còn anh?

Giọng nói gấp gáp của Số 9 vang lên trong tai nghe:

- Tôi phụ trách căn phía sau!

Vũ Ngôn bình tĩnh nói:

- Tình thế bây giờ rất ác liệt, còn một cái đình nữa chưa nổ. Tôi sẽ phụ trách thanh trừ tất cả trở ngại. Hai mươi phút sau gặp lại tại sào huyệt.

Vũ Ngôn thoải mái cười nói:

- Đến lúc đó hy vọng mọi người có thể thay tôi chuẩn bị nước ấm để tôi hưởng thụ! He he!

- Không!

Giọng nói kiên quyết của Số 9 lại vang lên:

- Tôi ở lại chặn bọn chúng. Số 1 tiếp tục chỉ huy.

- Tôi đã bị thương, để tôi ở lại.

Đại Tráng kiên quyết nói.

- Tôi ở lại. Tôi không bị thương, ở lại chặn bọn chúng là thích hợp nhất.

Giọng nói kiên định của Mập Đầu Đà truyền đến.

- Tối nhất để tôi ở lại. Bởi vì..... vì tôi không thể chấp hành nhiệm vụ rút lui.

Hầu Tử ngoảnh mặt về phía Vũ Ngôn nở một nụ cười méo xệch do phải nhịn nỗi đau từ vết thương ở đùi phải, từ miệng vết thương, Vũ Ngôn còn thấy được cả xương trắng phía trong nữa.

Trong mắt Vũ Ngôn cảm thấy ướt ướt nhưng hắn cố nén không cho nước mắt trào ra ngoài, rồi hắn thay đổi kế hoạch nói:

- Số 4 ở lại cùng tôi, những người còn lại toàn lực rút lui.....

- Số 1.....

Số 9, Mập Đầu Đà và Đại Tráng, cả ba người đồng thời kêu lên.

- Đây là mệnh lệnh.....

Vũ Ngôn nói gần như rống lên.

- Số 1, anh không thể ở lại. Anh là chỉ huy!

Hầu Tử gấp gáp nói:

- Bọn họ cần anh chỉ huy.

Vũ Ngôn mỉm cười, chậm rãi nói:

- Tôi ở lại nhỏ cái đình kia!

Tên bắn tỉa quả thực rất có uy hiếp với tiểu đội đặc chiến. Dưới tình hình Đại Tráng đã trọng thương thì tay súng bắn tỉa tốt nhất cũng chỉ có Vũ Ngôn.

Ba người Số 9, Mập Đầu Đà và Đại Tráng để toàn bộ lựu đạn lại giao cho Hầu Tử. Trong mắt Số 9 ngấn đầy nước mắt nhìn chằm chằm vào Vũ Ngôn ôn nhu nói:

- Số 1, anh nhất định phải còn sống trở về. Anh còn nợ tôi một bữa cơm đầy. Không được giở trò vô lại đâu.

Vũ Ngôn cười lớn nói:

- Yên tâm đi, chờ tôi và Hầu Tử trở về nhất định mời mọi người đi ăn cua hấp!

Ba người giơ tay chào hai người ở lại chặn địch theo nghi thức quân đội trang nghiêm. Vũ Ngôn và Hầu Tử đáp lễ.

Vũ Ngôn gật gật đầu với Hầu Tử, hai người đồng thời ném hai trái lựu đạn vào hai bụi cây phía đối diện rồi lại cùng lúc đưa súng bắn phá để tạm thời ngăn hỏa lực của đối phương lại. Trong khi tiếng lựu đạn, tiếng súng nổ ra mãnh liệt, Số 9 quay đầu lại nhìn Vũ Ngôn thật sâu rồi mới cùng hai chiến hữu còn lại chui vào trong lùm cây.

Trong khi những người còn lại rút lui, Vũ Ngôn cùng Hầu Tử liên tục lặn mình đổi vị trí cho nhau, khẩu súng trong tay hai người cũng một lúc phun những đóa hoa lửa giận dữ, quét trúng hai tên lính đánh thuê, đồng thời một viên đạn của khẩu súng ngắm bên đối phương cũng bay sát ngang qua Vũ Ngôn. Hỏa lực bên lính đánh thuê càng trở nên mãnh liệt, hơn mười chùm lửa phun như mưa, ép Hầu Tử với Vũ Ngôn không dám ngẩng đầu lên.

3. Chương 3

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 3: Rừng cây đầm máu (3).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Thiên Tâm quyết trong cơ thể Vũ Ngôn cấp tốc vận chuyển, sáu giác quan thả lỏng tìm kiếm tay súng bắn tỉa thứ ba nhưng đáng tiếc Thiên Tâm quyết của hắn mới chỉ tu luyện tới tầng thứ hai nên phạm vi mà sáu giác quan có thể cảm nhận được cũng rất có hạn, chỉ có thể xác định được phương hướng đại khái của hắn chứ không có cách nào biết được vị trí chuẩn xác. Vũ Ngôn ra hiệu cho Hầu Tử, bảo hắn còn chưa tìm được vị trí của tay súng bắn tỉa kia. Thấy ánh mắt Hầu Tử đảo quanh, Vũ Ngôn cười nói:

- Không cần phải gấp gáp, chúng ta chặn ở đây hơn được phút nào thì bọn Đại Tráng an toàn được phút này.

Hầu Tử vui vẻ nói:

- Mấy thằng kia không biết bỏ ra bao nhiêu tiền để mới cả đám này đến đây, xem ra chúng ta rất đáng giá đó.

Vũ Ngôn ngắt một cái lá bên cạnh cho vào mồm nhai nói:

- Ba thằng bắn tĩa, hai mươi hảo thủ, theo giá thị trường cũng phải lên tới ba triệu đô đó.

- Ai ya! –

Hầu Tử tặc lưỡi:

- Vậy thì mấy người chúng ta không phải có giá mấy chục vạn đô một người sao. Ngần này đủ cho em lấy không biết bao nhiêu cô vợ đó!

Vũ Ngôn cười mắng:

- Có mày mới tính như vậy! Chúng ta bây giờ thực hiện chế độ một vợ một chồng.

Nghe tiếng đạn bay bên người, Hầu Tử lại cười he he rồi sau đó nhẹ nhàng nói:

- Số 1, tao xin mày một việc được không?

Vũ Ngôn hơi ngẩng đầu nhìn về phía đối diện, thấy đội hình bên đám lính đánh thuê đang không ngừng biến đổi cùng phương vị bắn, nhưng không hề có ý định xông tới thì mới hơi chút thả lỏng.

Ngắm đúng đầu một gã đang lúc ẩn lúc hiện trong rừng cây, pằng ba phát, ba viên đạn bắn bay sọt đối phương, tiếp đó Vũ Ngôn lăn mình đến sau một cái cây ẩn nấp, nói với Hầu Tử:

- Có việc tốt gì cần tao hả?

Hầu Tử nói:

- Vạn nhất.....

Lại nhìn Vũ Ngôn nói tiếp:

- Tao chỉ nói là vạn nhất thôi nhá. Vạn nhất tao không trở về được.....

Vũ Ngôn đưa tay cắt ngang lời Hầu Tử hần nói:

- Nói bậy bạ gì đó. Chúng ta còn phải mới bọn họ đi ăn cua lớn hấp nữa mà.

Hầu Tử xả một băng đạn, thay đổi vị trí nấp, cười nói:

- Tao cũng muốn ăn cua lớn hấp mà. Nhưng tao chỉ nói vạn nhất.... Vạn nhất tao không trở về được. Số 1, mày giúp tao chăm sóc người trong nhà tao nha.

Lòng Vũ Ngôn trầm xuống, hần với Hầu Tử đều rất rõ rằng, đối mặt với kẻ địch như thế kia thì tỷ lệ hai người bình yên trở về là rất thấp, gần như bằng 0.

Vũ Ngôn nghe Hầu Tử tiếp tục nói:

- Trong nhà tao cũng không đông, chỉ có một em gái đang học lớp 11, sang năm sẽ thi đại học. Vốn tao nghĩ muốn kiếm thêm một chút tạo điều kiện tốt nhất cho nó học đại học nhưng hiện tại xem ra đã không thể hoàn thành tâm nguyện này rồi.

Vũ Ngôn nhớ tới em gái của mình, tiểu nha đầu có phải đang ở nhà chờ anh về hay không. Lại nhớ tới vị sư phụ đã chăm sóc hai anh em mình từ nhỏ, không biết lão nhân gia người giờ có khỏe không? Còn cả nữ hài tử dưới chân núi nữa, cây sáo trúc mình tặng, liệu cô ấy còn giữ không, đã ba tháng rồi không có liên lạc với cô ấy rồi.

Hai mắt Hầu Tử nhìn chăm chăm vào khu rừng phía đối diện, nói tiếp:

- Số 1, mày nếu không tham gia quân ngũ có phải năm nay cũng thi đại học không. Tao cũng rất muốn lên đại học nhưng tiếc rằng điều kiện trong nhà tao không được tốt lắm, với cả thành tích học cũng kém nữa.

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Đừng lo! Trở về tao bổ túc cho mày, sang năm chúng ta cùng vào đại học.

Trong mắt Hầu Tử lóe lên tia hưng phấn, động tác càng trở nên nhanh nhẹn, hắn bắn ngã một tên sau đó xoay người dựa sát bên người Vũ Ngôn nói:

- Thật ư? Số 1, mày đúng là rất lợi hại. Tao nghe nói mày mười lăm tuổi đã tự học xong chương trình trung học, ngay cả tiểu thiên tài Số 9 cũng rất bội phục mày.

Vũ Ngôn đang định nói tiếp thì thấy ở bụi cỏ bên kia chợt lóe lên ánh sáng màu trắng, đó chính là ánh sáng do sự khúc xạ ánh mặt trời từ ống kính ngắm của khẩu súng bắn tỉa khi di động tạo ra. Vũ Ngôn ra hiệu cho Hầu Tử rằng đã phát hiện mục tiêu, thấy thế Hầu Tử cười cười rồi dựng ngón cái với Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn ôm khẩu súng ngắm lên, tâm tình hoàn toàn bình tĩnh, Thiên Tâm quyết vận chuyển khắp toàn thân, toàn bộ tinh thần tập trung vào khu rừng đối diện. Lúc này Vũ Ngôn hoàn toàn bước vào trạng thái hòa hợp với thiên địa. Trạng thái bình tĩnh tự nhiên này chính là cái quý giá nhất đối với một tay súng bắn tỉa. Mục tiêu nguy trang vô cùng xuất sắc, trong kính ngắm Vũ Ngôn cũng đã tìm được mục tiêu nhưng không cách nào xác định được vị trí hiệu quả nhất. Nếu bóp cò nhưng lại không thể một viên lấy mạng đối phương thì như thế, người chết chính là Vũ Ngôn hắn. Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn chính là pháp tắc của một tay súng bắn tỉa, nếu đi lệch khỏi pháp tắc đó thì trên chiến trường, người đó chỉ có con đường chết.

Hầu Tử thay đạn xong rồi ném một quả lựu đạn ra ngoài, sau đó hắn nghiêng người nằm hẵn xuống bắn. Vũ Ngôn thấy nòng súng của mục tiêu chợt lóe lên tia lửa liên nhân khoảnh khắc đối thủ bóp cò, Vũ Ngôn có thể cảm giác được tư tưởng của mình dường như hoàn toàn kết hợp với mặt đất dưới chân, tay như một cánh tay robot tinh chuẩn kết hợp với cò súng mà không hề cảm thấy lực phản chấn, viên đạn xoay tròn bắn ra ngoài găm đúng trán mục tiêu. Tay súng bắn tỉa thứ ba cuối cùng cũng đã nằm xuống.

Bóp cò xong, Vũ Ngôn lập tức nghiêng người tránh né tìm một vị trí ẩn nấp mới. Bên đối diện, bọn lính đánh thuê điên cuồng càn quét. Đau đớn từ đùi truyền đến, Vũ Ngôn biết mình đã trúng đạn. Bên kia bỗng truyền đến một tiếng kêu đau đớn, Vũ Ngôn gấp gáp nhìn về phía Hầu Tử ẩn nấp cách đó không xa, thấy hắn đang dùng tay ôm chặt lấy bụng mình, hiển nhiên Hầu Tử cũng đã bị trúng đạn.

Vũ Ngôn thấy trên trán Hầu Tử đầy mồ hôi to bằng hạt đậu liền vội gọi:

- Hầu Tử, mày sao rồi?

Hầu Tử cười khổ:

- Con mẹ nó, bọn nhóc này định rửa ruột cho ông nội nó.

Bụng Hầu Tử liên tục chảy rất nhiều máu, ruột thì lòi hẳn ra ngoài, tay cũng không che hết. Vũ Ngôn nhảy tới bên người Hầu Tử rồi ôm lấy hắn. Hai má, môi của Hầu Tử chỉ trong khoảnh khắc bỗng trở nên tái nhợt khiến nước mắt Vũ Ngôn không thể tự chủ lăn dài xuống:

- Hầu Tử, mày thế nào rồi? Mày đừng làm tao sợ, chúng ta còn chưa đi ăn cua lớn hấp mà.

Hầu Tử liếm môi, ánh mắt vô lực nhìn Vũ Ngôn:

- Cua.... cua này xem ra tao.....tao tao không có phúc để hưởng rồi. Tiểu tử mày nếu có tâm..... khụ.... khụ.... thì mang em gái.... em gái tao đi ăn với. Nó lớn như vậy rồi nhưng tao.... tao vẫn chưa bao giờ dẫn nó đi ăn món gì ngon cả. Tao nợ nó.....

Từ mũi, từ miệng Hầu Tử lại chảy ra rất nhiều máu, ánh mắt hắn cũng trở nên tán loạn:

- Số 1, tao thấy em gái tao, nó đang tìm tao.

Hầu Tử miệng thì thảo, tay duỗi ra như muốn bắt lấy cái gì đó, cơ thể cố gắng rướn lên rồi cánh tay bỗng nhiên dừng lại bất động giữa không trung rồi vô lực buông xuống.

Vũ Ngôn ôm chặt lấy Hầu Tử, nước mắt chảy xuống như mưa nhưng vẫn cố nhịn không khóc thành tiếng. Mà ở phía đối diện, bọn lính đánh thuê thấy bên này không nổ súng bèn di chuyển đội hình tới gần bên Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn dùng vải băng bụng Hầu Tử lại rồi nhìn khuôn mặt Hầu Tử hần nói:

- Yên tâm đi người anh em, tao quyết không để mày rơi vào tay kẻ địch đâu.

Nhẹ nhàng xoa xoa gương mặt Hầu Tử rồi vuốt nhẹ đôi mắt đang trợn tròn của hắn xuống.

Vũ Ngôn tháo thiết bị liên lạc radio của hai người xuống, vận công vào hai tay chấn nát chúng rồi lại đập nát khẩu súng bắn tĩa của Đại Tráng, một tay cầm theo một khẩu súng tự động, đỡ thân thể Hầu Tử lên vai, sát khí toàn thân cuối cùng cũng không nén lại được mà bùng phát, rồi hắn đột ngột nhảy khỏi chỗ nấp không thèm che dấu nữa, súng quét một băng đạn, thần quang trong mắt chợt lóe lên, lạnh lùng hét:

- FOLLOW ME! (Theo tao!)

Đám lính đánh thuê không ngờ đối thủ lại có hành động như vậy, thoáng chốc sửng sốt, khi tỉnh lại, hơn mười họng súng lại điên cuồng phun lửa nhưng tất cả đạn bắn tới đều rớt ở phía sau Vũ Ngôn, thân hình Vũ Ngôn chợt lóe nhưng lại không lẫn vào trong khu rừng rậm rạp.

Một tên lính đánh thuê có màu da rám nắng nhìn tên da trắng cao lớn bên cạnh dùng tiếng Anh nói:

- Tiếp tục không, John?

Tên John sờ cái mũi cao cao của mình hừ một tiếng nói:

- Chúng ta tổn thất ba tay súng bắn tĩa vĩ đại và mười người anh em nhưng lại không tiêu diệt được một tiểu đội chỉ có sáu người, tên còn lại này chúng ta quyết không để hắn chạy trốn. Tao muốn tới xem, vị bằng hữu đó rốt cuộc đưa lễ vật gì cho chúng ta.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười lãnh khốc, đám lính đánh thuê từ bốn phía theo vị trí truy đuổi dựa vào những dấu vết Vũ Ngôn để lại.

Vũ Ngôn đã không còn đủ sức để mà xóa dấu vết mà mình để lại. Mà hắn cũng không có ý xóa những dấu vết đó, hiện tại bây giờ Vũ Ngôn hoàn toàn dựa vào sự vận chuyển của Thiên Tâm quyết trong cơ thể mới có khả năng di chuyển. Miệng vết thương trên đùi rất nhanh đã không còn chảy ra chút máu nào nữa, điều này khiến đầu hắn có chút mê muội, cảm giác gần như tê liệt khiến hắn không còn ý thức được chân của mình nữa, việc này ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc di chuyển của hắn, huống hồ trên lưng còn có di thể của Hầu Tử.

Vũ Ngôn biết mình hôm nay không có khả năng còn sống trở về, trong khoảng khắc khi quyết định ở lại chặn địch hắn đã có dự cảm này. Nếu đã là tác chiến trong rừng cây vậy thì tất cả chuyện cứ giải quyết tại đây đi. Vũ Ngôn đã đi vào sâu trong rừng cây được năm trăm mét, tạo với đường mà bọn Số 9 lui về một góc 45 độ.

Toàn thân Vũ Ngôn đều tê dại, bước về phía trước cũng chỉ là hành động theo bản năng mà thôi. Nếu không phải do tác dụng của Thiên Tâm quyết thì Vũ Ngôn đã sớm ngã xuống rồi. Trong rừng ẩn hiện hơi thở nguy hiểm của dã thú, Vũ Ngôn biết đám lính đánh thuê chung quanh mình, khoảng cách gần nhất đại khái vào khoảng một trăm mét. Dựa vào sự cảm ứng nguy hiểm thần kỳ kia của Thiên Tâm quyết, Vũ Ngôn biết đoạn đường này mình tối thiểu có năm phần rủi ro khi đào thoát bị bắn tung đầu.

Cuối cùng, khi gặp một cây đại thụ cành lá sum xuê xanh biếc như một cái ô lớn che cả bầu trời, cao ngất tới tận mây kia, Vũ Ngôn thấy trên thân cây có một ít ký hiệu màu đỏ nho nhỏ thì khóe miệng lộ ra một nụ cười thần bí.

Dừng bước, đây là một khu rừng tràn ngập hơi thở của tử vong, không có tiếng chim hót, không có thú chạy nhảy, rừng cây rậm rạp âm u che khuất ánh mặt trời, trong không khí mùi thi thể dã thú và lá cây mục nát dày đặc.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến John có chút rờn rợn. Đây là một gò đất rộng chừng hai trăm mét vuông. Lá vàng rụng khắp mặt đất nhưng lại không có lấy một thân cây, một thảm thực vật tươi tốt sum

xuê không biết tên bao trùm cả gò đất này. Bên kia là một ngọn đồi lớn có địa thế cao hơn bên này, lưng dựa vào nhau tạo thành một dãy đồi kéo dài.

Đây là cây gì? Sao lại tốt như vậy? John nhìn cây đại thụ xanh ngắt trước mắt, chẳng biết vì sao cuối cùng nghĩ dừng từ “Dài” ở đây hình như không được chính xác, nhưng lại không nói ra được lý do vì đâu. Kinh nghiệm nhiều năm đánh lén với bị đánh lén nói cho hắn biết nơi này rất cổ quái.

Khiến hắn ngạc nhiên hơn chính là ở giữa khoảng đất trống tại đây có hai người máu đang nằm. Bộ đồ chiến đấu màu vàng xanh bị máu tươi nhuộm đỏ nói cho John biết đây chính là chính là bọn hắn, những kẻ khiến mình tổn thất mười mấy hảo thủ. Nhìn tư thế một người trong đó đang nằm trên mặt đất, John biết hắn đã chết. Lính đặc chủng đối với cái chết có một loại trực giác như dã thú, với cái chết của người khác là vậy, mà với cái chết của chính mình vẫn là vậy.

Một lính đặc chủng khác khiến cho John cảm thấy hứng thú. Hắn mỉm cười để lộ ra hàm răng trắng toát chỉnh tề. Hắn cười sáng lạn, cười như thể gặp một người bạn cũ lâu năm. Đây là gương mặt đậm nét phương đông của một người da vàng trẻ tuổi. Đôi mắt đen thâm thúy bình tĩnh như hồ nước trời thu, ánh mắt đầy vẻ trí tuệ như tập trung tất cả linh khí trong trời đất này. Tất cả khiến cả người hắn trở nên hài hòa. Thân thể hắn không giống lính đặc chủng bình thường với những đường cong nổi bật mà lại cực kỳ cân xứng tao nhã, thậm chí có chút gì đó yếu ớt của thư sinh. Chắc chắn rằng, bất cứ ai khi trông thấy chàng trai trước mắt cũng không thể nào tin được người này lại là một chiến sĩ đặc chủng hàng đầu. Đây quả là một chàng trai vô cùng anh tuấn. Nhưng từ thân thể này lại truyền đến hơi thở tử vong như có như không khiến John càng cẩn thận hơn.

Đám lính đánh thuê đã sớm dừng lại rồi nâng súng chĩa vào đối thủ da vàng trước mắt nhưng vẫn không có ai nổ súng. Không khí quý dị bao phủ trong lòng những người lính đánh thuê này.

- Người bạn của tao, cuối cùng chúng ta đã gặp nhau.

John sờ sờ cái mũi to của mình mỉm cười nói, hắn căn bản không lo lắng đối phương có nghe hiểu hay không. Hiểu nhiều thứ tiếng cũng không phải là khó khăn đối với lính đặc chủng. Với thân thủ, lòng quả cảm và sự hiểu biết của đối phương, vấn đề ngôn ngữ căn bản không được tính là một vấn đề.

Người trẻ tuổi không nói gì mà cười càng thêm sáng lạn, lại còn khua khua cánh tay phải không bị thương kia lên như chào hỏi đối thủ của mình. Hơi thở tử vong càng trở nên dày đặc. Điều này làm cho John cảm giác vô cùng khó chịu, hắn nóng lòng muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này, liền mỉm cười nói:

- Người bạn của tao, mày đã bị thương nên tao nghĩ mày bây giờ rất cần chúng tao giúp đỡ.

Ra hiệu một cái, hai gã lính đánh thuê cao lớn cẩn thận chĩa súng áp sát người trẻ tuổi kia. Bọn chúng dường như cũng ý thức được cái gì đó, bước chân chắc chắn có lực, ngón tay đặt lên cò súng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào con mồi trước mặt.

Một chân vừa mới bước vào gò đất, hai gã lính đánh thuê liền cảm giác được chỗ không bình thường, tựa như là đạp trên mặt nước vậy. Chân thụt sâu xuống, hai người chỉ kịp “A” một tiếng, toàn thân đã ngã cả vào trong khoảng đất. Vùng đất đó như một mảnh thú đột ngột tỉnh giấc, nuốt trọn hai người vào trong nó.

Chấn động, sau đó lại nghe thấy một giọng nói âm trầm truyền tới:

- WELLL! Chào mừng mọi người đi vào Địa Ngục.

Cùng với đó, nụ cười của người phương đông kia lại càng thêm sáng lạn.

Vũ Ngôn nói xong, nội kình trong cơ thể tán đi, một hơi chân khí rốt cuộc đã không thể duy trì được nữa, Vũ Ngôn ôm di thể Hầu Tử trầm xuống.

Đám người lính đánh thuê trợn mắt nhìn cái cảnh này, rất lâu sau cũng không nói thành lời. John trông thấy hai đồng đội cùng kẻ địch chìm xuống đầm lầy, và sinh vật đáng sợ màu xanh biếc kia nhanh chóng tu bổ khe hở mà thân hình bọn họ để lại. Mặt bùn dần dần bình tĩnh trở lại, dù là bất cứ một ai cũng không thể nhìn ra được nơi này, tại chính nơi này đã từng xuất hiện một cảnh khủng bố tới mức nào.

Cuối cùng tên John đã hiểu tại sao dùng chữ “dài” này lại không chuẩn xác, thậm chí vật này chính là một đầm lầy đặc biệt có những sinh vật phù du trôi nổi trên đó, nói một cách chính xác, chúng là những

thứ nổi trên mặt đầm. Chỉ sơ sẩy một chút thôi đã khiến hai tên lính đánh thuê chết mất xác.

Qua một lúc lâu, John thở một hơi dài nói:

- Đầm lầy trong rừng cây thật đáng sợ!

Những người còn lại nhìn nhau, từ ánh mắt của đối phương thấy rõ được sự sợ hãi.

Nhìn thoáng qua nơi hai người Vũ Ngôn biến mất, tên John chậm rãi nói:

- Bọn họ là những chiến sĩ ưu tú nhất, là kẻ địch dũng cảm nhất cũng ương ngạnh nhất mà tao từng gặp, và họ cũng là đối thủ đáng để chúng ta vĩnh viễn tôn kính, Steven.

John nhìn qua tên lính đánh thuê có làn da rám nắng bên cạnh nói:

- Tao từ này về sau dứt khoát từ chối những nhiệm vụ kiểu này. Tao không hy vọng lại phải giao chiến với mấy người lính da vàng này. Bây giờ tao chỉ cảm thấy, ngày mai có thể còn được ăn một cái Hamburger đã là may mắn biết đường nào rồi.

4. Chương 4

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 4: Biệt hữu động thiên (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Trong miệng, trong mũi, trong tai Vũ Ngôn đầy bùn đất, nhưng mùi hôi thối vẫn không làm ảnh hưởng tới hắn, bởi vì, quyền hô hấp hiện giờ đã đang dần rời xa hắn. Đầm lầy này là do Số 9 phát hiện ra khi bọn họ đi dò đường rồi đặt ký hiệu đặc thù ở đây. Vũ Ngôn biết lần này khó thoát thân nên đã hạ quyết tâm đập nổi dìm thuyền, dẫn kẻ địch tới chỗ này. Hắn vận tâm pháp khinh công của sư môn lên, rồi chỉ bằng một hơi chân khí, lưng cong đi thể Hắc Tử thông thả di chuyển tới giữa đầm lầy cuối cùng không di chuyển thêm nữa. Chờ khi hắn mở miệng nói chuyện, hơi chân khí kia cuối cùng cũng tan hết, ao bùn rớt cuộc không chịu nổi trọng lượng của hai người liền cùng Hắc Tử dìm mình xuống.

Lúc này đầu óc Vũ Ngôn đã không còn tỉnh táo, rồi cũng không biết trầm xuống đó được bao lâu, miệng mũi đã không thể hô hấp, đan điền trống rỗng, chân khí mười mấy năm khổ tu đã tan hết, và phải nhờ vào ý chí ngoan cường chống đỡ một chút tỉnh táo cuối cùng nếu không e rằng hắn đã sớm ngộp thở rồi.

Vũ Ngôn cảm giác linh hồn dường như muốn rời khỏi mình mà đi, trong suy nghĩ hắn bỗng hiện lên hình bóng của một nữ hài tử. Cô ấy chắc là đã thi xong đại học. Nhưng liệu cô ấy còn có nhớ thiếu niên mê mê tỉnh tỉnh đã từng làm bạn với cô ấy hay không? Còn đứa em gái nhỏ, mất đi anh trai, em gái của anh, em nhất định phải kiên cường mà sống, phải hiếu thảo phụng dưỡng sư phụ.

Cuối cùng, những suy nghĩ miên man ấy cũng dần dần mất đi, chỉ là theo bản năng, tay hắn vẫn nắm chặt lấy di thể Hắc Tử không chịu buông ra. Tuyệt đối không thể để mất đi chiến hữu cùng sinh cùng tử với mình được. Đây là tín niệm đã khắc tận sâu trong suy nghĩ của Vũ Ngôn hắn.

Áp lực càng lúc càng lớn, rồi dần tách mở bàn tay vốn đã không còn sức lực của Vũ Ngôn ra. Cuối cùng Vũ Ngôn hắn đã không thể nắm được di thể của Hắc Tử nữa mà để mặc hắn tiến vào sâu vùng lầy. Vũ Ngôn mất ý thức, hai tay theo bản năng quơ quơ lung tung trong vùng lầy, trái tim cảm giác bị áp lực bức bách muốn nổ tung. Hắn muốn há mồm hô to nhưng đã không còn sức dù chỉ để há miệng.

Tay phải hình như quơ được một khối nham thạch cứng rắn lớn, Vũ Ngôn như bắt được một cọng rơm cứu mạng rồi ý chí kiên cường đã giúp cho Vũ Ngôn dùng hết chút sức lực cuối cùng mà liều mạng lao về phía

khối nham thạch đó. Trong mơ hồ, hần cảm giác thân thể mình chen vào một khe hở vô cùng hẹp, như kẹp giữa hai khối nham thạch vậy. Vũ Ngôn tin rằng, cho dù phải kẹp giữa hai tòa đảo sơn thì hần cũng nhất định phải đi vào không được phép chùn bước.

Dường như ý thức được hy vọng được sống, Vũ Ngôn cũng không biết lấy khí lực ở đâu cứ ra sức chui vào trong. Chui một hồi, một hơi cuối cùng đã biến mất gần như không còn. Trong lòng Vũ Ngôn thở dài đang định buông tha nhưng rồi lại thấy có chút không cam lòng. Vì thế, bất chấp tất cả, cả người hần đột ngột tránh lên phía trên thì bỗng áp lực bên người chợt giảm, một ngọn gió trong lành lướt nhẹ qua bên tai. Ngay lập tức, Vũ Ngôn tựa như Trư Bát Giới ăn quả Nhân Sâm, cả người bỗng trở nên thoải mái rồi gấp gáp nôn hết nước bùn trong miệng ra, rồi ra sức hô hấp.

Cũng không biết qua bao lâu, bộ não thiếu dưỡng khí dần dần khôi phục. Vũ Ngôn chỉ cảm thấy lúc này mình dường như ở trong một kẽ nứt lạnh vô cùng. Gạt bùn dính trên mắt xuống rồi chậm chậm mở ra, hần thấy nửa người mình ngập trong bùn, còn thân không ngờ ở giữa một huyết động rất lớn. Cái huyết động này dốc dốc về phía trước, lại rất sâu, trên cùng có ánh sáng, hình như còn thông với một cái động khác nữa. Chỉ là không biết vì sao sơn động này lại có nhiều hàn khí khiến Vũ Ngôn có cảm giác lạnh run như vậy.

Làm một lính đặc chủng cần phải có trí óc bình tĩnh và ưu thế ấy ngay lập tức đã phát huy tác dụng. Vũ Ngôn phân tích tình huống hiện tại. Vị trí huyết động này chắc là ở trong lòng một ngọn đồi cạnh đầm lầy. Đầm lầy này có thể ở giữa hai quả đồi dốc, do điều kiện khí hậu nhiệt đới ẩm đặc biệt, mưa không ngừng bào mòn, hơn nữa dưới tác dụng của địa hình mới hình thành nên đầm lầy này. Mà căn cứ theo nguyên lý bình thông nhau, hiện tại nơi mình đứng chắc hẳn là một nơi cũng độ cao với đầm lầy, nếu không đầm lầy cũng không chấm dứt tại đây.

Lúc này hần đã phục hồi tinh thần, lại nhớ tới mình không giữ được di thể của Hầu Tử nên trong lòng cảm thấy đau đớn. Nhìn vết thương trên đùi và cánh tay bị bùn bao phủ nên không có máu chảy ra. Yên tâm trở lại, sau khi toàn thân có chút sức lực, hần lại đi hai bước về trước thoát khỏi vùng bùn lầy rồi nằm trên bờ dốc huyết động nghỉ ngơi.

Một lát sau, khí lực khôi phục được một phần, hần theo sườn dốc bò lên tới đỉnh. Khi nhìn ra bên ngoài thì cả người hần chấn động. Nơi này là một thế giới màu xanh biếc nhìn không thấy cuối với rất nhiều loại cây không biết tên. Bởi vì không có ánh mặt trời chiếu nên những cây này cũng không cao nhưng cành lá lại rất tươi tốt, hoa thì rực rỡ, tươi đẹp với đủ mọi màu sắc.

Vũ Ngôn đã từng trải qua đặc huấn nên có thể nói 90% động thực vật trong những khu rừng nhiệt đới ẩm hần đều có thể nhận biết. Nhưng trong động này, hần như bị mê hoặc, trông qua thì cũng có mấy loại cây cỏ hần trông rất quen thuộc. Vũ Ngôn cũng có thể nói ra tên của chúng nhưng nhìn kỹ lại thấy nó tại đây lại có chút khác biệt. Cây càng xanh, hoa lại càng hồng, cành lá cũng to lớn. Vũ Ngôn suy nghĩ trong chốc lát vẫn không có manh mối, chỉ cho rằng chắc hẳn có quan hệ tới điều kiện khí hậu nơi đây.

Vũ Ngôn đi vào trong rừng cây, càng đi càng thấy sáng, nhưng lại nhớ tới trong động này không có ánh mặt trời vậy sao mình lại có thể thấy mọi thứ rõ ràng như vậy? Nghĩ vậy hần bèn quan sát mọi vật xung quanh.

Nhìn kỹ một hồi, nhưng khi trông thấy manh mối thì cũng là lúc hần kinh hãi tới mức không thốt thành lời. Thì ra trên đỉnh của sơn động cách mặt đất hơn mười mét có khảm một viên dạ minh châu, và mỗi hai mươi mét lại có một viên lớn bằng nắm tay trẻ con. Mỗi một viên đều trong suốt sáng long lanh chiếu hào quang chói mắt. Những viên dạ minh châu đều là những bảo vật vô giá, dạ minh châu lớn bằng ngón cái đã có giá trị rất xa xỉ rồi, huống hồ lại là loại hiếm có như thế này và với số lượng nhiều như thế kia.

Mà điều làm Vũ Ngôn ngạc nhiên hơn chính là cách treo dạ minh châu. Dạ minh châu vốn dễ vỡ, tay cầm còn phải rất cẩn thận, nhưng ai là người có thể khảm được những viên dạ minh châu này lên trên đó mà không chút tổn hại gì? Là một người thợ khéo léo hay một cao nhân võ lâm đây? Nếu là một người thợ thì đó phải là một người có tay nghề cao tới mức thế nào chứ? Mà nếu đó lại là một cao thủ võ lâm thì người đó không chỉ có nội lực mạnh mẽ mà hỏa hầu của người đó cũng phải rất phi thường, không thì chỉ một chút sơ suất sẽ làm tổn hại những bảo vật vô giá này.

Sư phụ Vũ Ngôn học rộng tài cao. Vũ Ngôn từ nhỏ được người hun đúc nên kiến thức cũng khá rộng, mà ngay cả tính cách của hần cũng gần với sư phụ. Sư phụ tính cách bình thản, Vũ Ngôn đi theo sư phụ tập

vô, mặc dù chỉ là tu luyện Thiên Tâm quyết với khinh công nhưng Thiên Tâm quyết là của sư môn truyền xuống, có thể định thần ngưng khí, thanh tâm minh mục. Mười mấy năm khổ luyện tuy rằng Vũ Ngôn mới chỉ tu tới tầng thứ hai nhưng khả năng học tập của hắn lại siêu việt hơn người thường. Chỉ trong vòng một năm, hắn đã hoàn thành quá trình một tân binh trở thành một đội viên đặc chiến. Thiên Tâm quyết cũng không thể không công trong kì tích này.

Vũ Ngôn tuy rằng tập võ nhưng chưa bao giờ nghĩ mình là người trong võ lâm. Giờ là thời đại của khoa học kỹ thuật phát triển, người trong võ lâm giống như là một đốm lửa xa không thể với tới. Những chuyện xưa trong giang hồ được những người già kể lại chỉ có trong tiểu thuyết. Cũng không biết vì sao khi nhìn thấy một cảnh đặc sắc kỳ lạ như thế này khiến Vũ Ngôn không tự chủ được lại nhớ tới những cao thủ võ lâm.

Đi được vài bước, thấy trong rừng không ngờ còn có một hồ nước nhỏ do nước từ khe núi chảy xuống đọng lại thành. Vũ Ngôn vốc nước rửa bùn đất trên mặt trong mũi, trong tai, trong miệng đi. Ngay tức khắc hắn cảm thấy mình nghe rõ ràng hơn rất nhiều, suy nghĩ càng sáng suốt.

Lại đi một lúc nữa, trong rừng cây thanh mát ẩn hiện một gian nhà gỗ nhỏ. Bây giờ chắc là không có lính đánh thuê phục kích đây nhỉ. Vũ Ngôn cười khổ, trong lòng thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng rồi vội vàng gia tăng tốc độ.

Đến trước gian nhà, thấy bên cạnh đó có một cái hồ rộng trên dưới bốn mét vuông. Trong hồ trên mặt hồ, nước được ngưng tụ thành một khối băng màu trắng ngà, từ đó từng đợt từng đợt hàn khí truyền đến. Tại đây, trong một khu rừng nhiệt đới ẩm, lại là giữa mùa hè nhưng sao nước trong hồ này lại có thể kết thành băng? Càng kỳ lạ hơn là ở giữa hồ có mọc một gốc cây màu đen, thẳng tắp lớn bằng hai ngón tay khép lại. Vũ Ngôn cảm thấy gốc cây này giống một cây trúc, điều kỳ lạ chính là cây trúc này không chỉ lớn lên có màu đen, hơn nữa lại chỉ có một đốt. Chung quanh sương mù lượn lờ, trong lòng hồ nước chảy cuộn cuộn, và nhiệt khí cũng từ đó bốc lên.

Vũ Ngôn từ lúc đi vào thế giới như đào nguyên này đã không ngừng được trông thấy rất nhiều điều ngạc nhiên, nhưng đáy lòng vẫn có cảm giác rất bình thản. Đây là một thế giới yên tĩnh thuần tịnh không nhiễm bụi trần, một thế giới có thể hoàn toàn tinh lọc tâm linh con người, là nơi mà Thiên Tâm quyết theo đuổi. Khi trông thấy mặc trúc này hắn biết đó nhất định là bảo bối. Hắn đối với tre trúc có một tình cảm đặc thù. Từ nhỏ hắn đã thích chạy trong rừng trúc ở bên sườn núi, dùng trúc làm thành đồ chơi. Khi lần đầu tiên làm được một cây sáo trúc, hắn đã đưa nó tặng cho nữ hài tử ở dưới chân núi kia.

Tuy rằng biết đó là bảo bối nhưng Vũ Ngôn vẫn chỉ nhìn thoáng qua. Ở trong lòng hắn, tại không gian kỳ diệu này, mỗi một vật, mỗi một thứ đều là bảo bối. Hắn đi đến trước cửa, chân khí trong cơ thể vẫn chưa khôi phục nên cũng không biết trong gian nhà này có người hay không. Gõ nhẹ lên cửa hai cái nhưng vừa động vào thì cửa gỗ kia đã tự mở ra.

Hơn nữa Vũ Ngôn đã trải qua vô số lần sinh tử nhưng cũng bị cảnh tượng phía trong làm hoảng sợ. Trong phong có hai bộ xương khô đang ngồi đối mặt với cửa. Vũ Ngôn đầu tiên trông thấy hai mắt trống rỗng của bộ xương khô thì bỗng có chút kinh hãi, nhưng hắn rất nhanh đã bình tĩnh trở lại. Cảnh tượng như vậy dù sao vẫn không bằng cảnh máu thịt bay tứ tung trên chiến trường.

Vũ Ngôn tiếp tục đi vào bên trong nhìn, thấy trước người bộ xương bên phải có một mộc bài bị người cắm vào trong lòng đá, bên trên có khắc mấy chữ lớn theo lối phồn thể: "Thánh môn Cái Thiên tọa tại đây.". Trước người bộ xương khô bên trái cũng có một mộc bài như vậy, bên trên có khắc: "Vân môn Huyền Huyền Tử tọa tại đây."

Vũ Ngôn thấy chữ trên mộc bài bên trái liền vội vàng quỳ xuống trước người bộ xương khô bên trái, dập đầu nói:

- Đệ tử đời thứ mười năm của Vân môn Vũ Ngôn bái kiến tổ sư gia.

Vũ Ngôn từ nhỏ đã được sư phụ hun đúc, ngoại trừ lúc bình thường học tập tri thức tại trường ra, sư phụ bắt hắn thuộc lòng tứ thư ngũ kinh, học đạo Khổng Mạnh để tu thân dưỡng tính, bồi dưỡng khí độ của hắn. Tuy nói rằng thời đại hiện nay đã rất khác nhưng những thứ này có thể nói chính là tinh túy văn hóa được tích lũy mấy ngàn năm của dân tộc Trung Hoa. Tuy trong đó có nhiều hạn chế nhưng lại có trợ giúp rất lớn trong việc tăng cường phẩm đức và tu dưỡng bản thân.

Sư phụ Vũ Ngôn sinh trong thời loạn thế, trải qua nhiều sự việc, lại vốn có cái tài hoa của một đại nho, nhưng tiếc rằng sinh không gặp thời nên không thể thi triển hết khát vọng. Bởi vậy lúc tuổi già nhận một người đệ tử như hần liền ký thác hết tất cả hy vọng của mình lên người Vũ Ngôn. Ngoại trừ võ thuật sư môn ra còn dạy hần những lễ nghi tu dưỡng, dạy hần cầm kỳ thư họa, dạy hần Luận Ngữ Kinh Thi của chư tử bách gia, dạy hần kiến thức uyên thâm, dạy hần cách đối nhân xử thế với hy vọng hần có thể trở thành một con người toàn tài, có cả văn, cả võ.

Vũ Ngôn mặc dù có lúc hơi chút gì đó khinh thường đối với những thứ sư phụ dạy nhưng trong tư tưởng hần cũng không có bài xích. Những kiến thức này có thể không quá thực dụng nhưng lại có tác dụng rất lớn đối với việc tu dưỡng khí độ của một con người. Bởi vậy mặc dù đã ba năm rèn luyện ở trong bộ đội đặc chủng nhưng cái khí chất nho nhã được nuôi dưỡng từ nhỏ của Vũ Ngôn hần vẫn không thể mờ đi nên hần mới trở thành một ngọc diện lang nức tiếng xa gần trong đại đội Liệp Ưng. Hầu Tử hay nói giỡn rằng, phải mời Số 1 dìu dắt mọi người cùng nhau tu luyện để luyện thành một đám lang thư sinh. nhẹ nhàng tiêu sái. May mắn là sư phụ cũng không hề cổ hủ nên đối với những tri thức hiện đại không chỉ thời đại ngày nay bài xích mà còn cực lực khuyến Vũ Ngôn học nhiều hơn nữa. Đến lúc Vũ Ngôn mười lăm tuổi thì đậu lên trung học, lão lại cao hứng tới mức phá tửu giới nhiều năm, uống liền ba bát lớn.

Vũ Ngôn đập đầu chín vái bởi vì sư phụ mình là đệ tử đời thứ mười bốn của Vân môn. Đệ tử bá kiến tổ sư là một việc lớn quan trọng nhất trong thiên hạ, không thể làm qua loa được.

Vũ Ngôn được sư phụ dạy nên thành tâm đập đầu, khi ngẩng lên thì thấy bên cạnh tổ sư có một mảnh vải trắng bằng tờ tầm dùm đã dề lên, trên đó chỉ chút chữ. Vũ Ngôn quỳ lết tới, cung kính cầm miếng vải trắng bằng tờ tầm lên, trên đó viết:

” Ta đệ tử đời thứ mười của Vân môn Huyền Huyền Tử vì tìm chí bảo trong thiên địa là Thúy Ngọc Mặc trúc mới đến tận đây nhưng lại gặp người đứng đầu Ma môn dẫn tới một trận chiến. Hai người thực lực tương đương nên tiêu hao quá lớn. Cho đến cuối cùng, ta cùng môn chủ đều bị hủy gân mạch, sinh cơ đã mất không còn cách nào chữa trị. Chỉ có điều, võ công của Vân môn không thể truyền cho đời sau khiến lòng ta rất hổ thẹn. Hỡi người có duyên, xin thương xót hãy chuyển Thiên Tâm thất quyết này tới môn phái ta. Thúy Ngọc Mặc trúc xin kính tặng.”

Phía sau còn có khẩu quyết bảy tầng của Thiên Tâm quyết và lời giới thiệu về lai lịch của Thúy Ngọc Mặc trúc. Thúy Ngọc Mặc trúc là linh vật có ghi trên Sơn Hải kinh. Trúc này sinh trưởng không hề dễ dàng. Cần lấy khí cực nhiệt để mọc rễ, lấy khí cực âm để sinh trưởng. Thiên hạ vạn vật vốn có âm có dương, từ cực nhiệt tới cực âm. Bởi vậy thiên hạ dù có rộng lớn nhưng những nơi để Thúy Ngọc Mặc trúc có thể sinh trưởng lại cực kỳ ít ỏi. Mà cho dù có một nơi như vậy nhưng tốc độ sinh trưởng của Thúy Ngọc Mặc trúc lại rất chậm, ngàn năm mới dài ra được một đoạn. Mà quý giá nhất chính là trúc nhũ trong bụng trúc, nó là chí bảo chí nhiệt hấp thu thiên địa linh khí có khả năng làm xương trắng hóa mọc thịt, đối với người luyện võ có thể giúp tăng cường công lực, bách bệnh bất xâm.

Vũ Ngôn âm thầm tắc lưỡi. Cái này càng ngày càng giống tiểu thuyết võ hiệp. Loại tạp thư Sơn Hải kinh hần cũng đã từng đọc qua nhưng cũng chỉ để tăng thêm học vấn, tu dưỡng thể xác và tinh thần. Tuy rằng hần nhớ rõ rằng trong đó có nói về Thúy Ngọc Mặc trúc nhưng cũng không để ý. Vũ Ngôn mặc dù tạp võ từ nhỏ nhưng khái niệm linh đan diệu dược có thể tăng cường công lực lại không hề biết, cũng chẳng thêm quan tâm, vì vậy cũng không thể nào tin vào điều này được. Chí bảo trong trời đất mặc dù đã được đọc qua không ít trong sách báo nhưng hần chưa từng được thấy qua chứ đừng nói tới chuyện được ăn, do vậy hần cho rằng đó cũng chỉ là mấy loại thực phẩm màu xanh biếc có hương vị ngon ngon, mát mát mà thôi.

5. Chương 5

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 5: Biệt hữu động thiên (2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Chẳng qua hôm nay tới huyệt động này, tìm được di hài của sư tổ, tìm được mật học thất truyền của sư môn, tất cả mọi việc ngẫm lại cũng đã đủ thần kỳ rồi. Vì vậy dù giờ có thấy nhiều việc lạ hơn nữa thì cũng không phải là không thể tiếp thu. Huống chi đây là lời của sư tổ, mà nghĩ cho dù không đúng toàn bộ thì cũng được tám chín phần mười. Ngẫm lại hẳn từ lúc tập luyện Thiên Tâm quyết đã mang lại cho bản thân hẳn những biến hóa rõ rệt nên bây giờ đối với đạo của Võ học, Vũ Ngôn có những cảm xúc rất sâu. Võ học Trung Hoa truyền lưu mấy ngàn năm mà không lụi bại quả cũng có chỗ thần kỳ của nó.

Trúc là một loại thực vật thân lúa sống ở vùng nhiệt đới hoặc ôn đới. Bình thường nó sinh trưởng tại nơi có ánh mặt trời. Nhưng Thúy Ngọc Mặc trúc này lại hoàn toàn khác biệt, cây sinh trưởng mọc ở nơi cực nhiệt nhưng muốn phát triển lại cần khí chí âm. Huyệt động này nằm trong vùng nhiệt đới nhưng lại có địa phương cực âm, lạnh lẽo vô cùng, quả là hiếm thấy. Mà Thúy Ngọc Mặc trúc sinh ra tại nơi đúng lúc suối nóng phun trào nên rễ dễ dàng sinh trưởng. Trong động nhiều năm không có ánh nắng chiếu xuống, không khí ẩm ướt lạnh lẽo, lâu dần xung quanh mặt nước dòng suối nóng hình thành lên một hồ băng. Suối nóng từ tâm trái đất phun lên là khí cực nhiệt bị Thúy Ngọc Mặc trúc hoàn toàn hấp thu, tất nhiên không thể làm tan chảy băng tuyết ở bốn phía.

Vũ Ngôn đọc rất nhiều sách nên đối với văn tự cổ phồn thể cũng không lấy làm lạ. Lời của sư tổ đại ý là khi tìm kiếm Thúy Ngọc Mặc trúc này gặp môn chủ Ma môn. Hai người đánh nhau cuối cùng rơi vào kết cục lưỡng bại câu thương nên chỉ có thể viết lại Thiên Tâm thất quyết lên trên tấm vải trắng bằng tơ tằm với hy vọng người có duyên sau này tới đây có thể truyền pháp quyết vào tay đệ tử Văn môn và lấy Thúy Ngọc Mặc trúc để cảm tạ.

Mà môn chủ Cái Thiên của Ma môn kia cũng rất thú vị, rõ ràng là Ma môn mà lại tự xưng thành Thánh môn. Vũ Ngôn đối với Ma môn cũng không có thành kiến gì. Mấy truyền thuyết giang hồ xa xưa hiện tại chỉ có trong những quyển truyện của nhi đồng. Nếu bảo trong một thành phố được xây dựng bởi sắt thép và xi-măng vẫn còn tồn tại cái gọi là Ma môn Thánh môn thì sẽ bị người cười đến rụng răng mất.

Vũ Ngôn đọc qua Thiên Tâm quyết, thấy hai quyết đầu không khác một chữ so với khẩu quyết mà sư phụ dạy cho mình, hẳn biết đây là chi bảo của Văn môn hàng thật giá thật. Sau đó hẳn ghi nhớ thật nhanh năm quyết sau vào trong tâm rồi nhét miếng vải tơ tằm vào túi áo bộ đồ chiến đấu.

Lo xong chuyện bên tổ sư, hẳn lại nhìn sang Ma tôn Cái Thiên bên cạnh. Bên cạnh bộ xương có đặt hai quyển sách, một dày một mỏng, và trên hai quyển sách này có để một khối ngọc mà cũng chẳng phải là ngọc lớn bằng nửa bàn tay, cầm lên thì cảm giác rất mát.

Vũ Ngôn cầm nó trong tay thấy ở giữa có khắc chữ “Thánh” bằng lối chữ Triện. Dưới ánh sáng, nó không ngờ còn có màu sắc lưu động mờ mờ ảo ảo với năm màu rực rỡ, đây không biết là bảo bối gì nữa.

Cầm quyển sách mỏng lên trước, Vũ Ngôn mở trang thứ nhất ra liền thấy mấy chữ lớn:

“Thấy chữ là đồ đệ của ta: Con xem được mấy chữ này thì con đã là đồ đệ của ta, nhận y bát của ta, có được Thánh điển và linh ngọc, làm môn chủ với nhiệm vụ phục hưng Thánh môn. Nếu hối hận sẽ gặp thiên khiển.”

Vũ Ngôn hoảng sợ, sao vừa đọc mấy lời của hẳn đã bị hẳn cưỡng ép thu làm đồ đệ, lại còn không có khả năng thất hứa nữa chứ.

Vũ Ngôn vui vẻ, cường mua cường bán, đại khái đây chắc là tác phong của Ma môn. Trong tiểu thuyết cũng viết như thế này mà. Song tính cách của người này thật thẳng thắn. Vũ Ngôn không phải là người bảo thủ, nhiều sư phụ cũng không phải là chuyện xấu gì. Huống chi đây lại là một vị tiên bối đã qua đời nhiều năm. Bởi vậy hẳn lại quỳ gối trước Ma tôn, cung kính dập đầu rồi tiếp tục lật sách xem.

Ma tôn nói, Thánh điển cũng chính là quyển sách mỏng này, và nó cũng là một môn nội công tâm pháp tên là Long Dục công. Trong sách ghi rằng khẩu quyết Long Dục công có sáu tầng. Thấy cái tên cổ quái này khiến Vũ Ngôn hần trong nhất thời muốn phá lên cười. Song nghĩ đến tốt xấu gì đó nó cũng được coi là tâm pháp của sư môn mình. Sau đó Vũ Ngôn lại tiếp tục ghi nhớ khẩu quyết. Nhiều nghề không chẳng sao, nói không chừng ngày nào đó phải lôi ra dùng.

Trong sách của Ma tôn còn viết, thiên địa chí bảo Thụy Ngọc Mặc trúc bên ngoài phòng chính là để chuẩn bị cho đồ đệ hần rồi còn chú ý về sự trân quý của trúc nhũ, nói sau khi dùng thì Long Dục công có thể đạt tới cảnh giới đại thành. Trong sách chẳng có lấy nửa chữ nói về việc tranh đấu cùng Huyền Huyền Tử, lại còn đồng dạng bảo Thụy Ngọc Mặc trúc là chuẩn bị cho đồ đệ. Vũ Ngôn cười lắc lắc đầu, lại cảm thấy vị sư phụ Ma tôn này cũng quả là một người thú vị.

Phía sau quyển sách lựa có ghi lại khinh công thân pháp Ma môn với cái tên rất dễ nghe là Tường Vân Bách Biến. Vũ Ngôn so sánh nó với khinh công thân pháp của Vân môn thì thấy hai khẩu quyết rất khác nhau. Vân môn chú trọng tu thân dưỡng tính, bởi vậy tất cả phương pháp đề khí khinh thân đều không có bộ pháp cụ thể. Mà Ma môn lại coi trọng thực chiến, đề khí nên trong bộ pháp ẩn hàm sự tinh diệu với tác phong quỷ dị, thân pháp hay thay đổi. Từ đáy lòng Vũ Ngôn hần rất thích cái tâm pháp Ma môn này. Mấy năm tôi luyện khiến hần nhận thức được rằng thực chiến là điều quan trọng nhất. Nhưng thân pháp Vân môn là trụ cột, nếu nội lực tu luyện thành công thì cảnh giới thân nhẹ như bông cũng không phải là quá xa vời. Đây cũng chính là cảnh giới vô thượng của khinh công.

Lại nhìn quyển sách dày phía dưới, không ngờ đó lại là một quyển tạp kinh tổng hợp, bên trong ghi lại kỹ xảo võ thuật, quyền pháp, chưởng pháp, kiếm pháp của các môn các phái, bất cứ môn phái nào cần là đều có cả. Vân môn thì không truyền thụ quyền cước kiếm pháp mà chỉ chú trọng tu luyện nội lực, võ không hình thái, chú ý cảnh giới tâm đến quyền đến, tâm thần tương giao, dù chỉ dùng một chiếc lá cũng có thể đả thương người. Chỉ tiếc rằng Vũ Ngôn chỉ nghe sư phụ giảng qua về cảnh giới này, còn mình thì cách cái cảnh giới của thân này ba vạn tám ngàn dặm.

Vũ Ngôn lật qua rồi so sánh nó với kỹ xảo thực chiến của bộ đội đặc chủng thì thấy chiêu số của phần đông các môn phái đều chú trọng sự hoa mỹ khéo léo nhưng tính thực dụng lại không đủ. Trong đó quan trọng có một trang chuyển giảng về võ công Ma môn rồi so sánh với các môn phái phía trước. Ma môn thì chú trọng thực chiến, bất luận là chưởng pháp, quyền pháp hay kiếm pháp đều rất tàn nhẫn. Kỹ xảo Võ thuật chủ yếu theo đuổi tính linh hoạt cùng sự hài hoà với thân thể con người. Võ công Ma môn đều phát huy những phương diện này tới cực hạn. Xuất thủ nhanh mà tàn nhẫn, chiêu thức kết hợp với nhau lại vô cùng chặt chẽ, góc độ công kích thường không thể tưởng tượng được, chỉ cần tình trạng thân thể thỏa đáng thì động tác gì cũng có thể đánh ra. Lật xem một cách đại khái những chiêu thức này một lần khiến kiến thức của Vũ Ngôn bước thêm được một bước dài. Đặc biệt đối với võ công Ma môn không một chiêu nào là không nguy hiểm đến tính mạng, có lẽ đây chính là tổng kết kinh nghiệm được đổi bằng rất nhiều máu tươi của vô số người. Vũ Ngôn rất kính nể những vị tiền bối dám hy sinh vì võ học như những người này. Về sau nếu như mở một Võ quán, chuyên môn truyền thụ những võ thuật đã thất truyền này thì chắc chắn sẽ rất lãi đây. Vũ Ngôn thầm nói giỡn với chính mình.

Ma tôn đương nhiên cũng giới thiệu kết cấu tổ chức của Ma môn nhưng Vũ Ngôn hần với mấy chức vị như trưởng lão, Thánh nữ gì gì đó không hề có hứng thú. Mấy cái này đều là những nhân vật trong truyền thuyết hơn trăm năm trước, xã hội hiện đại này tất nhiên đã không còn tồn tại nữa.

Khiến Vũ Ngôn không ngờ là trong cuốn tạp kinh này còn ghi lại rất tỉ mỉ về thuật Kỳ Hoàng với những dược thảo, biện pháp chữa trị rất nhiều chứng bệnh kỳ dị, đây cũng có thể coi như là một quyển toàn thư về y khoa. Hơn nữa, trong này còn nhắc tới một cái khiến Vũ Ngôn hần xấu hổ, ở mấy trang sách cuối cùng có giảng về hoạt động giao lưu tình cảm trong phòng với những hình vẽ minh họa vô cùng tinh xảo. Vũ Ngôn cười khổ cũng không được, chỉ biết thầm kêu cao nhân của Ma môn làm việc quả không theo lẽ thường.

Đương nhiên, những điều kinh hỉ không chỉ có vậy, khi Vũ Ngôn mở chiếc túi nhỏ mà Ma tôn để lại ra, ngay lập tức trước mắt hần ánh sáng trở nên rực rỡ tới mức không thể mở được mắt. Tới hơn nửa ngày, khi thích ứng được với điều kiện ánh sáng như vậy hần mới mở mắt thì thấy trong đó có hơn mười viên dạ minh châu hơn bằng quả trứng vịt. Mười viên dạ minh châu lớn như vậy tỏa sáng tại cùng một chỗ là khái niệm gì đây? Nếu trong đêm tối, gần như một viên sẽ là một vầng trăng nhỏ nhân tạo, sáng lấp lánh tới mức ngoài

hai dặm cũng có thể nhìn thấy.

Thấy “tiền vốn” mà Ma tôn lưu lại cho mình, Vũ Ngôn chỉ có thể hình dung phong cách hành sự của Ma tôn bởi hai chữ: “Rất trâu”. Ma tôn Cái Thiên có lẽ cũng không ngờ rằng đồ đệ này của mình lại cách mình tới hai trăm năm, lại càng không mơ đến rằng ý nghĩa truyền thống của giang hồ đã sớm không còn tồn tại nữa, và Thánh môn mà hắn từng lãnh đạo cũng đã tan thành mây khói không biết tung tích.

Đúng là tiền trên trời rơi xuống! Bây giờ Vũ Ngôn đã được tính là môn chủ, và có lẽ cũng là đệ tử duy nhất còn lại trên thế giới của Ma môn nên chỗ “tiền vốn hoạt động” này quả không biết xử trí thế nào cho phải. Vũ Ngôn thoáng chốc đau đầu rồi từ trong lòng hắn thầm nhủ xe tới trước núi ắt có đường, đến lúc đó sẽ xử lý cho thỏa đáng. Vũ Ngôn cũng biết được rằng cái động này do Huyền Huyền Tử phát hiện trước rồi tìm được Mặc Ngọc thủy trúc này, sau đó dựng nhà chuẩn bị lấy trúc nhũ luyện chế đan dược. Sau Ma tôn cũng tìm đến đây và tất nhiên cũng không cam lòng để bảo vật rơi vào tay kẻ khác liền bức bách Huyền Huyền Tử lập hiệp nghị. Hai người luận võ đoạt bảo nhưng nào ngờ võ công lại tương đương nhau, tới cuối cùng biến thành một trận tỉ đấu dùng nội lực lấy tính mạng ra đặt cược. Tới khi dầu hết đèn tắt thì cả hai hổi cũng đã muộn, lúc đó gân mạch hai người đã vỡ nát, cả người không còn chút khí lực để di chuyển mà chỉ có thể viết di thư để lại rồi mang nỗi tiếc nuối tọa hóa ra đi.

Dạ minh châu trên vách động là trước khi Ma tôn và Huyền Huyền Tử quyết đấu đã thi triển nội lực gắn lên. Ngắm lại hai người có thể lực thấu minh châu rồi cứ thế ấn chúng vào trong thạch bích cứng rắn nhưng vẫn không làm chúng bị vỡ hay xước chỗ nào, công lực trác tuyệt như vậy khiến Vũ Ngôn âm thầm tặc lưỡi, và trong lòng càng mong chờ con đường phía trước với hai tâm pháp Thiên Tâm quyết và Long Dục công.

Một lát sau, Vũ Ngôn cọ bùn trên cổ tay và bên ngoài bộ đồ chiến đấu đi. Nhìn đồng hồ, thời gian từ trận chiến buổi sáng tới bây giờ đã qua được bảy tiếng. Nhớ lại Tiểu Lý Tử và Hầu Tử đã hy sinh, trong lòng Vũ Ngôn lại dâng lên nỗi bi thương khôn tả. Ngày hôm qua cả đám chiến hữu vẫn còn vui đùa cùng nhau, nhưng hôm nay cứ như vậy biến mất trước mắt mình. Mặc dù đối với lính đặc chủng thì chuyện sinh ly tử biệt đúng chuyện rất bình thường nhưng mỗi lần mất đi một chiến hữu sớm tối bên nhau vẫn làm Vũ Ngôn không thể khôi phục lại trong một thời gian dài.

Một lát sau, khi điều chỉnh xong tâm tình, Vũ Ngôn muốn an táng di hài của Huyền Huyền Tử và Ma tôn nhưng lại không tìm được công cụ thuận tiện nên đành phải tạm thời để hai vị tiền bối ở chỗ này. Muốn tìm một miếng bánh ăn nhưng lại phát hiện đồ ăn đã chiến sớm đã vứt bỏ tự lúc nào. Bụng đói, Vũ Ngôn liền nghĩ đến Thúy Ngọc Mặc trúc trong cái hồ ngoài phòng.

Nghe sư tổ và Ma tôn đều tôn sùng thiên địa chí bảo này, thậm chí vì nó còn mất cả tính mạng nên Vũ Ngôn cũng muốn thử xem sao, đồng thời lại có chút lo lắng tác dụng phụ của nó. Sống sót trong rừng là kỹ năng cơ bản của những lính đặc nhiệm bọn hắn, cái gì có thể ăn, cái gì không thể ăn đều có phương pháp phân biệt.

Vũ Ngôn giẫm lên mặt băng trong hồ đến gần Thúy Ngọc Mặc trúc, thấy nó khác với những loại trúc khác, không có một cái lá mà chỉ có một đốt thẳng đứng giữa hồ, trong bụng trúc có một chất lỏng màu vàng óng, dù chưa tới gần nhưng hắn đã ngửi thấy một mùi thơm ngát đập thẳng vào mũi.

Đây chính là trúc nhũ được đồn là vô cùng kì diệu sao? Vũ Ngôn nghĩ tới tất cả kỹ xảo giám định nhưng đều không thích hợp với thiên địa chí bảo này. Có thể ăn hay không giờ đã không còn là vấn đề Vũ Ngôn lo lắng, truyện cười, thực phẩm sinh trưởng trong một thế giới bình lặng, thần thánh như thế này còn không thể ăn sao?

Vũ Ngôn nhẹ nhàng chạm lên mặc trúc, cảm giác thật thanh lương, lại nhớ tới phương pháp mà sư tổ dạy liền nhẹ nhàng dùng chút lực nhổ cả gốc mặc trúc lên. Mang cây trúc trở về bên cạnh hồ, đưa mặc trúc lên miệng, đầu hơi ngửa ra sau, trúc nhũ dễ dàng chảy vào trong bụng Vũ Ngôn. Cái hương vị thơm mát, giòn ngọt, nhẹ nhàng khiến hắn cảm thấy dễ chịu. Chút mấy giọt sót lại cuối cùng vào bụng, Vũ Ngôn vẫn còn chưa hết thòm thèm.

Đang nghĩ thì đột nhiên từ bụng dưới, cảm giác đau nhức bỗng truyền đến, toàn thân trên dưới nhanh chóng nóng dần lên, một luồng nhiệt cuộn cuộn dâng lên từ đan điền, sau đó một biến thành hai, hai biến thành bốn, bốn biến thành tám, cứ thế không ngừng sinh sôi rồi cuối cùng hình thành lên luồng nhiệt rộng lớn không đếm được. Luồng nhiệt đó bất chấp mọi thứ đi qua gân mạch, nhưng những kinh mạch nhỏ sao

có thể chịu đựng được luồng khí mạnh mẽ như thế chứ. Song, dưới sự co dãn chậm chạp, những kinh mạch đó dần được mở rộng. Vũ Ngôn chỉ cảm thấy mình như bị ném vào trong lò lửa, toàn thân trên dưới bị lửa thiêu đốt rất đau đớn, ngay cả suy nghĩ dường như cũng trở nên nóng bỏng, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ.

6. Chương 6

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 6: Biệt hữu động thiên (3)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

” Đầu lưỡi tì vào chân răng hàm trên, lưỡng nghi mở, khí vận đan điền tứ tượng tới...”

Vũ Ngôn cắn chặt răng duy trì chút tỉnh táo, trong lòng niệm khẩu quyết Thiên Tâm quyết. Khi niệm khẩu quyết, luồng nhiệt cuộn cuộn này lại càng thêm mãnh liệt, khiến gân mạch trong cơ thể hần mở rộng gấp mấy lần. Luồng nhiệt vốn tụ tập dưới ngực bụng những không ngờ lại dâng lên, trùng kích vào những trọng huyệt nơi đỉnh đầu.

Nỗi đau càng dữ dội, Vũ Ngôn cảm thấy đầu mình dường như sắp nổ tung ra. Càng đọc lên những tầng khẩu quyết trên thì nỗi đau càng kịch liệt. Vũ Ngôn cắn răng tới mức răng muốn vỡ ra. Niệm xong khẩu quyết tầng thứ sáu, ý thức cuối cùng liền mất đi, trong trạng thái mơ mơ hồ hồ, hần chỉ cảm thấy đỉnh đầu mình hình như ầm một tiếng, mấy luồng nhiệt khí quay cuồng, rốt cuộc hần đã không thể kiên trì được liền bất tỉnh ngay tại đó.

Lúc này thân thể Vũ Ngôn đỏ bừng, bần đất còn dính trên đồng phục chiến đấu, trên đầu bị nhiệt khí sấy khô mà để lộ ra từng vết rạn. Toàn thân hần như một quả cầu khí đang không ngừng bị bơm phồng lên, cả người dần trở nên to lớn, bần đất đã được sấy khô cùng với bộ đồ chiến đấu đã dần không thể ôm được thân thể đang không ngừng bành trướng của hần. Bần khô dần dần vỡ bóc ra, bộ quần áo cũng bị xé rách để lộ ra cơ thể đang không ngừng bành trướng. Bây giờ thân thể Vũ Ngôn đã lớn hơn rất nhiều so với bình thường, bắp thịt phồng lên, cơ thể vốn rất cường tráng lại không ngừng run rẩy, lay động như có một con chuột nhỏ đang chạy không ngừng trong đó.

Rốt cuộc thân thể hần đã không tiếp tục bành trướng nữa, luồng khí nóng trong cơ thể Vũ Ngôn chuyển động dường như càng nhanh hơn, màu đỏ ửng trên da càng ngày càng đậm nhưng nhìn lại thì hình như có một tầng da màu đen tuyền bám vào trên đó.

Không biết luồng nhiệt lưu mãnh liệt cuộn cuộn chảy bao lâu nhưng cuối cùng, màu đỏ cũng bắt đầu dần dần trở thành nhạt. Cơ thể hần cũng dần thu nhỏ cho tới khi khôi phục trở lại như bình thường. Bắp thịt đang phồng lên cũng tiêu tan, nhưng lúc này nó lại không cường tráng như trước mà lại vô cùng cân xứng, và có cảm giác năng lượng ẩn trong như được cô đọng, có tính bạo phát cực lớn. Màu đỏ rốt cục cũng hoàn toàn rút đi, da thịt khôi phục màu sắc bình thường, cái lớp màu đen kia cũng càng ngày càng nhiều. Từ trong giấc ngủ, Vũ Ngôn để lộ ra một nụ cười mỉm thỏa mãn dễ chịu như một đứa trẻ thuần khiết không tỳ vết. Tiếng hít thở nhẹ nhàng, chậm rãi, nụ cười ngọt ngào hòa ái như biến Vũ Ngôn thành một đứa trẻ ngây thơ. Lúc này hần như hòa vào với mặt đất, như một cây nhỏ bồng bồng sức sống trên mảnh đất tươi đẹp này.

Cũng không biết qua bao lâu, Vũ Ngôn cuối cùng cũng đã tỉnh lại. Cảm giác đầu tiên của hần chính là đầu óc mình rất minh mẫn, tư duy khoáng đạt vô cùng và rất nhiều vấn đề trước kia mình không thể lý giải dường như tất cả đều đã thông. Cảm giác này đã từng xuất hiện khi Vũ Ngôn hần tu luyện thành tầng thứ hai Thiên Tâm quyết, nếu không khi hần 15 tuổi cũng không thể học xong chương trình của trung học.

Bây giờ hắn cảm thấy mình tựa như một chiếc lông chim bay bổng giữa không trung. Thân thể nhẹ nhàng như thể chỉ cần một ngọn gió cũng có thể khiến hắn bay lượn trên trời. Ý thức dần tập trung trở lại, hắn lại nhớ những việc phát sinh trước khi mình bất tỉnh rồi vội nhìn lại mình thì nhất thời kinh hãi.

Bộ đồ tác chiến đã bị rách thành từng mảnh thì không cần phải nói, bùn trên người cũng bị tróc ra, trên da còn dính một lớp bẩn màu đen, những nhũn nhặn này không có gì đáng ngạc nhiên, điều khiến hắn giật mình chính là vết thương trên đùi và trên cánh tay đã khép miệng. Da để lại nhẵn nhụi trơn bóng như được tắm qua sữa.

Vũ Ngôn đương nhiên không thể nghĩ rằng lúc ngủ có người đắp dưa leo cho mình được. Điều này tất nhiên là công hiệu của mặc trúc. Nhìn lại mặc trúc vẫn còn nắm trên tay, màu sắc của nó đã từ màu đen như mực biến thành một màu xanh biếc, trong suốt sáng long lanh, còn rực rỡ hơn cả ngọc thạch loại tốt nhất. Bây giờ hắn đã biết cái tên Thúy Ngọc Mặc trúc chuẩn xác tới cỡ nào.

Vũ Ngôn cũng không biết mình đã ngủ bao lâu, thấy bằng trong cái hồ nhỏ đã bắt đầu tan chảy, mặc dù cũng có chút ngạc nhiên nhưng hắn hôm nay đã thấy nhiều chuyện kỳ lạ hơn nữa nên cũng không cảm thấy nó quái dị. Dòng suối nóng ở trung tâm hồ này do bị Thúy Ngọc Mặc trúc hấp thu hết tất cả nhiệt khí nên mới khiến cho hồ đóng băng, nhưng nay Thúy Ngọc Mặc trúc hấp thu nhiệt khí đã không còn nên nước trong hồ tất nhiên sẽ dần tan chảy.

Vũ Ngôn thấy Thúy Ngọc Mặc trúc mang đến cho làn da của mình một sự ngạc nhiên đáng mừng và cũng không biết đối với việc tu luyện Thiên Tâm quyết có bao nhiêu chỗ tốt. Thân theo ý động, nhưng dù chưa niệm khẩu quyết thì một cỗ chân khí trong đan điền đã chậm chậm sôi trào nhưng dường như cũng không hùng hậu hơn so với trước. Đang cảm thấy hết sức thất vọng thì đột nhiên hắn thấy khắp toàn thân dường như đều có chân khí đang dâng lên rồi tụ thành một dòng thác đi vào gân mạch của mình, thân thể không tự chủ được bay lên, thấy đầu mình sắp đập vào đỉnh động, hắn vội vàng vận quyết chữ “Đạp” của Vân môn, hai chân lẳng không hự bộ rồi đạp xuống mặt đất cách chỗ đó vài bước.

Vũ Ngôn hết sức vui mừng lại một lần nữa, lần này có kinh nghiệm hơn. Hắn chỉ cảm thấy chân khí hùng hậu trong cơ thể như phiên giang đảo hải với một khí thế dũng mãnh khiến Vũ Ngôn suýt không nhận được mà kêu thành tiếng. Hai chân đạp xuống đất, quyết chữ “Phù” của Vân môn hiện lên trong lòng hắn. Thân thể hắn như một chiếc lông chim bay lên tới đỉnh động rồi mới lại thả người đáp xuống.

Vũ Ngôn biết Thiên Tâm quyết của mình đã đột phá tầng thứ sáu. Trong lòng vẫn đang kinh hãi thì hắn bỗng nhớ tới Long Dục công của Ma môn, liệu nó cũng có thể tu luyện không. Nghĩ vậy, hắn liền mặc niệm khẩu quyết Long Dục công trong lòng, lúc đầu còn chưa có phản ứng gì nhiều nhưng dần dần, một loại chân khí khác hẳn với chân khí của Vân môn bỗng dâng lên từ đan điền rồi dần tụ thành một dòng chảy nhỏ, chảy vào thất kinh bát mạch vốn được mở rộng gấp mấy lần.

Dòng khí lưu này càng lúc càng lớn, Vũ Ngôn chỉ cảm thấy thân thể trở nên khô nóng. Cái cảm giác khô nóng này khác với cảm giác khi uống trúc nhũ, dường như là kiểu khô nóng của dục vọng. Lúc đầu Vũ Ngôn tưởng đó là hiện tượng bình thường nên cũng không thèm để ý, nhưng dần dần, cỗ nhiệt lưu này được mở rộng khắp toàn thân, và khi Vũ Ngôn niệm xong khẩu quyết tầng thứ năm thì hắn chỉ cảm thấy thân thể nóng như lửa đốt, dục niệm trong lòng bộc phát và thể lực của nam nhân tại chỗ nào đã chôn rậm.

Vũ Ngôn là một người trẻ tuổi huyết khí phương cương nên cũng có đối tượng ảo tưởng. Trong mờ mịt, hắn hình như thấy một mỹ nữ với thân mình trần trụi, khe rãnh sâu vạn dặm trước ngực, hoa đào nở rộ giữa hai chân và đang uyển chuyển, nhẹ nhàng đi về phía mình. Vũ Ngôn cảm thấy hạ thể mình như muốn nổ tung ra, đôi mắt đỏ vằn lên nhưng tia máu, trong suy nghĩ hiện lên những tư thế trong cuốn tạp thư kia. Thân thể mỹ nữ động lòng người kia đang vận vẹo trước mặt mình rồi bày ra các tư thế như đợi Vũ Ngôn sướng hạnh.

Có phải là tẩu hỏa nhập ma không? Vũ Ngôn nắm chặt chút tỉnh táo cuối cùng, trong lòng quỳnh lên, Thiên Tâm quyết trong cơ thể tự nhiên lưu chuyển, và một cỗ Long Dục chân khí khác cũng dâng lên, hai luồng chân khí quấn lấy nhau hình thành nên một cỗ nội kinh cường đại hơn lưu chuyển trong các gân mạch.

Gân mạch lại được mở rộng thêm một lần nữa. Vũ Ngôn lại chịu một phen thống khổ nữa, và đương nhiên thống khổ này còn hơn cả mấy lần trước. Huấn luyện tàn khốc trước kia đang giúp cho hắn có thể cắn răng

duy trì được tia tỉnh táo cuối cùng. Lúc này hai cổ chân khí trong cơ thể đã dung hợp với nhau không còn có thể phân biệt nữa.

Đang lúc Vũ Ngôn sắp sụp đổ trước dục vọng thì đột nhiên, hồ nước mới tạo thành từ hai luồng chân khí trong cơ thể bỗng hình thành một dòng nước lũ nhắm hướng Thiên linh trên đỉnh đầu xông thẳng tới. Ngay lập tức, Vũ Ngôn trở nên tỉnh táo lạ thường, những ảo giác đã tan thành mây khói, chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng ấm áp, thoải mái không nói nên lời. Nội tức của Thiên Tâm quyết và Long Dục chân khí trong cơ thể đã không còn nữa mà hai cổ nội tức hợp nhất tạo thành một loại chân khí mới chưa có tên. Từ nay về sau, Vũ Ngôn tu luyện Thiên Tâm quyết chính là tu luyện cả Long Dục công và tu luyện Long Dục công cũng chính là tu luyện Thiên Tâm quyết.

Vũ Ngôn lau mồ hôi lạnh trên đầu rồi ngẫm lại tình hình khi vừa rồi khi mới tu luyện Long Dục công, lúc đó thực sự nguy hiểm. Đồng thời hắn cũng hiểu một cách đại khái nguyên nhân tại sao tên của loại công pháp này lại là Long Dục. Long Dục công là công pháp vô thượng mà chỉ có môn chủ Ma môn mới có thể tu luyện, nhưng quá trình tu luyện này lại vô cùng nguy hiểm. Khi luyện, tâm ma bộc phát nên cần phải có nội gia cao thủ dẫn dắt áp chế tạp niệm trong cơ thể người tu luyện, và chỉ cần hơi chút sơ sẩy sẽ khiến chân khí đi vào ngã rẽ, dẫn tới tẩu hỏa nhập ma. Cho dù có thể vượt qua tâm ma nhưng với những gì đã trải qua, nhìn thấy trong quá trình tu luyện cũng có thể thay đổi tính cách của người. Tuy cả quá trình rất gian khổ nhưng lại có rất nhiều chỗ tốt, nhưng những cái đó cũng trở thành một phiền não trong hạnh phúc sau này của Vũ Ngôn.

Vốn Ma tôn Cái Thiên cũng định để lại chút giải thích về việc Long Dục công nhưng đáng tiếc hắn lúc ấy có lòng mà lại không có sức, ngay cả bút cầm không cầm nên nổi, cho nên mới dẫn tới việc Vũ Ngôn thiếu chút nữa bị tâm ma xâm phạm, vạn kiếp bất phục. May mà Vũ Ngôn đã ăn thiên địa chí bảo Thúy Ngọc Mặc trúc nên gân mạch trong cơ thể được mở rộng hơn rất rất nhiều, đồng thời lại có Thiên Tâm quyết trấn giữ nên dù không chiếm được thượng phong nhưng cũng đấu ngang tay. Hai cổ nội lực tranh phong cũng khiến trúc nhũ phát huy hiệu lực đến tận cùng nên Vũ Ngôn mới kiếm được một món hời lớn.

Vũ Ngôn đương nhiên cũng không biết mấy cái này, chỉ là trong cuộc sống về sau, khi dần dần nghiệm chứng thì hắn mới có thể biết cảm tạ nỗi đau khổ ngày hôm nay. Lúc này Vũ Ngôn đang vận thân pháp Tường Vân Bách Biến của Ma môn để kiểm tra thành quả tu luyện rất thống khổ vừa rồi.

Có chân khí vô cùng hùng hậu làm hậu thuẫn nên thân ảnh của Vũ Ngôn giờ như một làn khói bay lững lờ, khiến bộ pháp càng có vẻ quỷ dị mà ngay cả chính Vũ Ngôn hắn cũng cảm thấy được cái quỷ thần khó lường của nó. Luyện đến lúc cao hứng, hắn lại nhẹ nhàng bay lên gỡ một viên dạ minh châu trên đỉnh động xuống rồi sau đó lại học Huyền Huyền Tử với Ma tôn, vận nội lực rồi gắn minh châu lên thạch bích, hơn nữa còn khảm sâu hơn cả hai người kia.

Vũ Ngôn lúc này như hoàn toàn dung nhập vào thế giới vô hiệp mà hai người Huyền Huyền Tử và Ma tôn vì mình xây dựng lên, dường như những người trong võ lâm đang hiện lên một cách sống động trước mắt mình giữa khói mây mờ mịt. Một hồi lâu sau hắn mới hồi phục lại tinh thần, trong lòng hắn giờ rất vui mừng.

Cười lắc đầu, lại nhìn đồng hồ hắn mới phát hiện mình đã ngủ mê mết bảy ngày. Bảy ngày không về đơn vị, chắc hẳn là tên mình đã có mặt trong danh sách liệt sĩ rồi. Đợi khi mình thuận lợi trở về hẳn sẽ khiến bọn Số 9, Đại Tráng với Mập Đầu Đà kinh hỉ lắm đây.

Vũ Ngôn nghĩ đến đây thì như thấy bọn họ há hốc mồm nhìn mình tới không khép lại được. Cười mấy tiếng, Vũ Ngôn xé bộ quần áo trên người đã rách nát đi rồi nhảy vào trong hồ nước đã tan băng. Sự ấm áp của dòng suối nóng khiến hắn vô cùng sướng khoái. Đầu ngụp hẳn xuống nước, bể khí ba phút sau đó lại trôi lên vui vẻ nghịch nước.

Hắn cảm giác như được trở về thời thơ ấu vô ưu vô lự, được chơi đùa tự do thoải mái trong thủy đàm trên núi. Đó có lẽ là thời gian vui vẻ nhất trong cuộc đời của hắn. Mặc dù hắn sẽ bị sự phụ bắt phải luyện tập thư pháp, học đàn cổ, học thơ ca, học lễ tiết, còn cả cảm giác đau đớn khi sự phụ cầm nhánh trúc vụt vào lòng bàn tay, nhưng đó là tất cả khiến con người ta chỉ biết hoài niệm.

Hắn rất muốn lại bị sự phụ cầm nhánh trúc vụt mông, rồi cứ nghĩ, cứ nghĩ, nghĩ về những kỉ niệm đó làm Vũ Ngôn hắn rất vui vẻ. Sự phụ nếu biết tiến bộ của mình chỉ sợ sẽ vênh râu lên mất.

Ngâm một hồi, những chất bẩn trên người đã được rửa sạch sẽ, Vũ Ngôn lại vò sạch bùn đất trên bộ đồ chiến đấu của mình. Tuy bộ đồ đã rách tả rách tới mức không thể che nổi toàn thân thể nhưng cuối cùng cũng không thể khóa thân đi được. Dù gì yêu cầu cũng không cao, chỉ cần che được những bộ phận quan trọng là được.

Mặc bộ tác chiến lên người, Vũ Ngôn cảm thấy toàn thân thần thanh khí爽, cả người tràn ngập lực lượng. Khuôn mặt hắc trắng trẻo như bạch ngọc, đôi mắt đen thâm thúy mà có thần. Khi bình tĩnh thì như mặt nước, khi lơ đãng lại lóe lên ánh mắt sắc sảo như có thể nhìn tận sâu trong tâm linh người ta. Cơ thể lại không hề có dáng kiêu vai u thịt bắp nhưng lại có những đường cong cân xứng. Cả người tao nhã mà tự nhiên tạo cảm giác vô cùng thân thiết. Nếu không phải là những chiến hữu thân thiết thì chỉ sợ ai nhìn cũng đều cho rằng hẳn là một thư sinh yếu đuối dễ nhìn mà thôi.

Đương nhiên, còn có một chút biến hóa chẳng biết là tốt hay xấu. Bây giờ Vũ Ngôn hẳn còn chưa ý thức được nhưng bởi vì quan hệ tới chuyện tu luyện Long Dục công nên tính cách hẳn có chút thay đổi. Rõ nhất là nụ cười cởi mở trước kia đã không còn thấy đâu mà thay vào đó, trên khuôn mặt hẳn luôn có một ý cười như có như không, khóe miệng lơ đãng khẽ nhếch lên cho người ta một cảm giác lười biếng xấu xa.

Thiên Tâm chính khí hợp nhất với tà công của Ma môn không biết sẽ tạo nên một nhân vật thể nào đây? Là thiên tài hay là quái thai?

7. Chương 7

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 7: Trở về (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn đương nhiên cũng không biết để mà lo lắng về vấn đề này. Giờ trong lòng hẳn chỉ có một mong muốn, đó là được lao thẳng về nhà. Trong thế giới võ hiệp do tổ sư và Ma tôn xây dựng nên, ở đó hẳn gần như đã quên mình là một người sống trong một xã hội hiện đại, trong một thời đại của công nghệ cao. Và chắc chắn rằng dù là ai đi chăng nữa nếu rơi vào tình cảnh như hẳn cũng đều có cảm giác như vậy. Nhưng hẳn dù sao cũng là một chiến sĩ đã được trải qua huấn luyện nghiêm khắc nên đã rất nhanh khôi phục lại trạng thái ban đầu. Thân võ công thần kỳ này hẳn cũng chỉ xem hơn là một kỹ năng hạng nhất, giống với kỹ năng bác đấu tay không trong đặc chiến, và không có gì đáng để khoe cả.

Tẩm liệm di hài của sư tổ và Ma tôn, dùng nội lực tạo hai cái huyệt lớn hai thước bên hồ rồi an táng cho hai vị tiền bối. Hai tẩm mộ bài kia được hẳn mang tới làm mộ bia cho hai người, sau đó cung kính dập đầu trước mộ phần của cả hai. Hai vị tiền bối được an táng ở trong khu đào nguyên này, một nơi vĩnh viễn không người ngoài quấy rầy, có lẽ đây là kết cục tốt nhất của hai người họ.

Thu thập di vật của Vân môn với Ma môn xong, tất cả cất vào trong chiếc túi bằng tơ tằm đựng dạ mình châu của Ma tôn, Vũ Ngôn quay đầu lại nhìn thoáng qua nơi cả đời hẳn cũng khó thể quên rồi lại quay gót bước về trước. Đi chưa được mấy bước thì hẳn bỗng nhớ tới sau khi xuất động thì giải thích như thế nào đây. Suy nghĩ một lúc, Vũ Ngôn hẳn lại trở về lấy dạ mình châu trên đỉnh động xuống cho vào túi.

Vũ Ngôn đi về trước, chỉ phút chốc hẳn đã thấy được lối ra của huyệt động. Sơn động này nằm giữa lòng núi, lối thoát nhô ra vách đá chừng hai mươi cm, dưới là một vách núi đen dựng đứng sâu không thấy đáy. Động khẩu này cách đỉnh núi có ba bốn mươi mét.

Sắc trời đã tối. Vũ Ngôn vươn đầu ra nhìn, chỉ thấy ở chính giữa đỉnh núi với động khẩu có một gốc cây già lâu năm tán lá sum xuê. Cũng không biết năm đó sư tổ với sư phụ Ma tôn làm cách nào tìm được cái

thạch động này. Cao nhân làm việc quả nhiên bí hiểm không giống người thường.

Vũ Ngôn vốn định từ động khẩu bám vào các mỏm đá leo lên nhưng mà thạch bích này rất dốc nên thực sự cũng không mấy chắc chắn. Phía dưới là vách núi đen sâu không thấy đáy, ngã xuống chỉ có nước chết tới mức xương cốt cũng chẳng còn mà thôi. Vũ Ngôn tự hỏi rồi nghĩ lấy thạch động này để thể nghiệm thân pháp khinh công của bản thân, mượn lực của cái cây cổ thụ kia hẳn là có thể. Đối với việc công lực bản thân đã tới trình độ nào thì ngay cả Vũ Ngôn hẳn cũng không thể xác định một cách chuẩn xác. Song, lấy biểu hiện trong thạch động mà xem thì hai mươi mét hẳn không phải là vấn đề.

Vũ Ngôn hạ quyết tâm, nội lực toàn thân lưu chuyển, chân nhẹ nhàng điểm xuống, thân hình bay lên như đám mây lành đang bồng bềnh trôi, nhẹ nhàng đáp xuống cây cổ thụ kia nhưng cũng không dừng lại lâu mà chân lại tiếp tục điểm xuống, rồi như một sợi bông bay đáp xuống đỉnh núi. Vũ Ngôn nhìn xuống vách núi đen mà lau mồ hôi lạnh trên trán. Trong lòng nói:

“Ai ya, khinh công kiểu này thật đúng là kích thích.”

Rồi sau đó hắn nằm trên mặt đất mà thở. Kỳ thật với nội lực bây giờ của Vũ Ngôn, chút khoảng cách ấy đối với hắn không phải là vấn đề, nhưng do lần đầu sử dụng nên tinh thần hắn vô cùng khẩn trương, dẫn tới cảm giác kích thích như vậy.

Nằm một lúc trên mặt đất, cảm thụ gió đêm man mát, ngẫm lại tao ngộ gặp được trong động hẳn thấy, dù vừa mới trải qua nhưng đó dường như những cái đó lại rất xa xôi. Vũ Ngôn rốt cục cũng đã có cảm giác được tái thể làm người.

” A....A....”, rống lớn mấy tiếng, lại vỗ vài vỗ lên mặt đất, cảm nhận mặt đất rắn chắc khiến cho hắn có cảm giác như được sống lại.

Xác định phương hướng, xác định tọa độ, Vũ Ngôn biết mình đã sớm lệch khỏi con đường rút lui dự tính. Bây giờ cách tuyến biên giới khoảng năm km. Song, dù có đi vào trong đường biên giới quốc gia nhưng đó cũng là rừng rậm nguyên thủy mênh mông bát ngát, và phải đi hơn mười km nữa mới có trạm kiểm tra biên cảnh thứ nhất.

Vận khí của Vũ Ngôn hẳn cũng không tồi, vừa bước vào đường biên giới thì chợt nghe bên tai truyền đến âm thanh: “Soạt! Soạt”. Lúc này, công lực của hắn đại tiến, sáu giác quan càng trở nên minh mẫn, âm thanh này đại khái cách mình khoảng mấy trăm mét, và là âm thanh tạo thành do dẫm lên lá rụng. Số người không ít, bét nhất cũng khoảng hai mươi người. Vũ Ngôn biết đó chính là đội tuần tra biên giới. Trong lòng vô cùng kích động, và cái cảm giác khi thấy người thân khiến hắn không hề ần núp nữa mà bước nhanh đến chỗ đội tuần tra.

- Người nào?

Phía đối diện lập tức truyền đến một câu hỏi, đồng thời cùng với đó là âm thanh ma sát của những bộ phận trong súng.

Nghe thấy tiếng súng ma sát quen thuộc ấy, Vũ Ngôn rốt cục cũng không thể kiềm chế được kích động, kêu lớn:

- Đội trưởng, đừng nổ súng. Là tôi!

Vừa hô xong, Vũ Ngôn liền ý thức được, chết bỏ mẹ, không đúng rồi, nhầm từ!

Đầu lĩnh của đối phương cũng rất hài hước, tiếp lời:

- Là tiểu tử ngươi à!

Vũ Ngôn đã trông thấy rõ, đầu lĩnh kia chính là một thiếu úy liền cười ha ha muốn đến gần. Thiếu úy đó nghiêm mặt:

- Mời xác nhận thân phận!

Vũ Ngôn bắn ra một hàng số và chữ cái hỗn loạn. Thiếu úy đó thông qua vô tuyến điện liên hệ với trạm kiểm soát bên kia rồi tiếp tục báo những con số, sau khi nhận được mệnh lệnh, hắn lại hỏi:

- Khẩu lệnh!

Hốc mắt Vũ Ngôn hơi chút hồng hồng, nhớ tới Hầu Tử và Tiểu Lý Tử, chậm rãi nói:

- Liệp Ưng về tổ!

Thiếu úy sải bước lên trước, nhanh nắm chặt tay Vũ Ngôn:

- Thủ trưởng, chúng tôi đã tìm được anh. Bốn phân đội chúng tôi đã tuần tra ở biên giới này đã bảy ngày rồi.

Thiếu úy nhìn dáng vẻ thư sinh yếu ớt của Vũ Ngôn, cũng không biết thân phận thực sự của hắn nên đành phải xưng một tiếng thủ trưởng, cũng không biết có nên cúi chào hay không, nên mới bước lên cầm tay Vũ Ngôn hắn.

Mũi Vũ Ngôn có chút chua chua:

- Cảm ơn, cảm ơn những người anh em.

Thiếu úy đang định nói thì thấy Vũ Ngôn xoay người nhìn về phía rừng cây rậm rạp mênh mông đằng xa, trong hốc mắt hình như có nước mắt, miệng khẽ nói:

- Nơi đây, những chiến hữu thân thiết của chúng ta đã an nghỉ.

- Nghiêm —— Chào!

Thiếu úy cùng các chiến sĩ đứng một cách trang nghiêm như Vũ Ngôn rồi chào theo đúng quân lễ.

Quay về trạm kiểm soát biên phòng, Vũ Ngôn đã không còn sự kích động khi được về nhà nữa, dọc đường đi hắn chỉ có trầm mặc. Còn thiếu úy tên là Vương Cương kia khi nhìn vị thủ trưởng trẻ tuổi này cũng không dám nhiều lời. Vũ Ngôn thấy không khí quá trầm lắng, biết do mình tạo ra nên cười cười với Vương Cương:

- Người anh em, anh đến trạm kiểm tra biên giới này bao lâu rồi?

- Hai năm rồi. Vừa tốt nghiệp xong là tới đây!

Wương Cương còn lớn hơn Vũ Ngôn vào tuổi, chừng khoảng hai mươi tư, hai mươi năm gì đó.

- Ô, là anh tự nguyện tới sao?

Vũ Ngôn biết hoàn cảnh sống tại những trạm gác ở biên cảnh rất gian khổ nên cực ít người cam tâm tình nguyện tới đây.

Wương Cương cười cười nói:

- Lúc mới bắt đầu thì không phải tự nguyện. Khi đó tôi mới vừa tốt nghiệp xong, tâm cao tận mây xanh nên sau khi nhận lệnh điều đến đây cũng từng có cảm xúc muốn chống đối. Sau đến trung đội thấy hoàn cảnh ở đây cũng không tệ lắm, có núi có nước, có hoa có cỏ, còn có rau xanh, thực phẩm tự nhiên nên dần dần thành quen, sau đó lại không muốn rời khỏi nơi đây nữa.

Vũ Ngôn nghe thấy trong lời nói đó có sự cay đắng nên cười vỗ vỗ vai hắn rồi không nói chuyện nữa. Có lẽ cả đời hắn sẽ hiến dâng ở nơi đây, nhưng làm một người lính, bất cứ ai cũng không có quyền lựa chọn.

Trở lại trạm kiểm tra biên giới, thiếu úy cầm điện thoại:

- Trung đoàn phải không? Tôi là lính của một trạm, xin kết nối với phân khu của tỉnh.

- Phân khu tỉnh phải không? Xin kết nối với quân khu thủ đô ——

Xoay người nói với Vũ Ngôn:

- Thủ trưởng, đã kết nối được với quân khu thủ đô.

Vũ Ngôn nhận điện thoại:

- Xin được chuyển tới nội tuyến 82951——

Bên kia điện thoại truyền tới giọng nói hùng hậu của một người:

- Tôi là Tăng Thiên Nguyên!

Vũ Ngôn nuốt nước miếng, kêu một tiếng:

- Tăng Đại ——

Tăng Thiên Nguyên ở đầu dây bên kia lập tức nhảy lên như bị kim châm vào mông:

- Vũ Ngôn, là tiểu tử nhà chú sao? Tiểu tử nhà chú còn ha ha ha ——

Vũ Ngôn kiềm chế nổi kích động trong lòng:

- Tăng Đại, em ha ha ha ——

Tăng Thiên Nguyên cầm điện thoại đi tới đi lui trong phòng, bắt đầu nói không đầu không đuôi:

- Anh biết mà, anh biết mà, tiểu tử chú nhất định có thể trở về mà. Con mẹ nó, thằng nào cũng không lấy được mạng tiểu sư đệ của tao. Chú chờ, anh lập tức phái chú đi đón trực thăng, không phải, không phải, anh lập tức phái trực thăng đi đón chú.

Vũ Ngôn nghe lời nói của Tăng Thiên Nguyên mà tự đáy lòng dâng lên cảm giác ấm áp. Tăng Thiên Nguyên trong điện thoại còn nói thêm:

- Anh lập tức gọi điện cho phân khu tỉnh Vân Bắc, bảo bọn chúng mang đồ ăn ngon tới cho chú. À, ba giờ sau bảo bọn họ tự mình đưa chú tới khu Số 2. Nghe hiểu không?

- Hiểu ——

Vũ Ngôn lớn tiếng đáp nhưng Tăng Thiên Nguyên đã sớm gác máy rồi. Vũ Ngôn bảo Vương Cương kiểm cho mình một cái ba lô hành quân rồi cất Thúy Ngọc Mặc trúc và những bảo bối ở trong động vào đó. Vương Cương tìm cho Vũ Ngôn một bộ quân phục để thay, đúng lúc đó hắn liền nhận được lệnh của trung đoàn, yêu cầu bằng cách nhanh nhất, cũng như an toàn nhất đưa Vũ Ngôn tới hội họp với thủ trưởng phân khu Vân Bắc.

Sau khi đưa Vũ Ngôn đến nơi cần đến, thiếu úy chuẩn bị lái xe trở về, trước khi lên xe hắn quay đầu lại nhìn Vũ Ngôn như muốn nói đó nhưng lại không dám. Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Có vấn đề gì sao?

Wương Cương đỏ mặt nhẹ giọng hỏi:

- Thủ trưởng, anh có phải là cái này này không?

Hai bàn tay chấp lại, khua khua vài động tác giống như một hùng ưng đang bay liệng.

Vũ Ngôn gật gật đầu. Vương Cương hưng phấn tới mức đỏ bừng mặt rồi khom mình chào nói:

- Cảm ơn thủ trưởng! Thủ trưởng, các anh là kiêu ngạo của những người lính chúng ta!

Vũ Ngôn đáp lại một lễ, nhìn thấy Vương Cương đang vô cùng hưng phấn lái chiếc jeep phóng đi với tốc độ còn nhanh hơn của trực thăng trên đầu.

Vũ Ngôn vừa tới khu Số 2 thì cũng là lúc, trên bầu trời tiếng trực thăng gần rú đáp xuống. Máy bay mới vừa chạm đất, một thân ảnh khôi ngô vọt vẫ nhảy xuống. Vũ Ngôn cũng chạy tới, hai chân khép lại định giờ tay chào thì bả vai đã bị bắt lấy rồi một quả đấm rất mạnh của Tăng Thiên Nguyên nện trúng ngực hắn:

- Con mẹ nó, tiểu tử nhà chú không cam lòng xa lão tử nên đã trở lại rồi.

Vũ Ngôn bủn xỉn nói:

- Tăng Đại, cái chỗ quỷ quái đó không có mỹ nữ, lại không có rượu Mao Đài, mỗi ngày chỉ có muối làm bạn nên em nghĩ không bằng trở về nhận quả đấm của anh cũng được.

- Số 1 ——

Số 9 ở phía sau Tăng Đại đi lên bắt lấy cánh tay Vũ Ngôn, rồi lại nhảy lên, trong mắt đầy lệ. Mập Đầu Đà bên này cũng cho cả vai Vũ Ngôn một quyền rồi trộm lau khóe mắt.

Tư lệnh phân khu tỉnh Vân Bắc ở phía sau Vũ Ngôn nói:

- Lão Tăng à, anh hùng của chúng ta đã đưa đến an toàn cho lão rồi. Theo chỉ thị của lão đã hầu hạ anh hùng chu đáo, ăn ngon uống ngon, chỉ thiếu mỗi việc cho tắm sữa thôi.

Tăng Đại trừng mắt:

- Có mỗi chuyện tắm sữa mà lão Lý ông cũng tiếc rẻ. Khi nào tới thủ đô, rượu Mao Đài của lão Tăng tôi sẽ có phần của ông.

Số 9 đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi:

- Số 1, anh ngâm sữa thật à. Da của anh

Mập Đầu Đà cũng cả kinh kêu lên:

- Số 1, mày thật xinh đẹp đó —

Vũ Ngôn cười khỏ, nhưng dù thế nào cũng không thể kể cho bọn họ việc mình ăn chí bảo của thiên địa có tác dụng phạt cân tẩy tủy trong truyền thuyết được nên chỉ đành phải nói giỡn:

- Mấy ngày này tôi gặp một mỹ nữ xà, hàng ngày vào buổi tối nó lại căng da với cả đắp dưa leo cho tôi. Đúng là một cuộc sống như thần tiên!

Số 9 không chịu buông tha đang định chen tiếp vào thì thấy sắc mặt Vũ Ngôn đột nhiên trở nên âm u, rồi hẩn lại đi đến trước mặt Tăng Đại nói:

- Tăng Đại, Hầu Tử nó —

Tăng Đại phát phát tay:

- Trở về nói sau!

Vũ Ngôn biết hẩn không muốn người khác biết chuyện của Liệp Ứng. Số 9 và Mập Đầu Đà thấy chỉ có một mình Vũ Ngôn trở về nên cũng hiểu rằng Hầu Tử đã hy sinh. Về mặt bọn họ cũng trở nên ngưng trọng.

- Tăng Đại, em không thể đưa Hầu Tử trở về —

Trực thăng vừa rời khỏi mặt đất, đôi mắt Vũ Ngôn đã hồng lên nói.

8. Chương 8

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 8: Trở về (2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Tăng Đại trầm mặc một hồi sau đó tháo quân mũ xuống. Bốn người cùng vì chiến hữu hy sinh mà bi ai.

Vũ Ngôn không biết miêu tả những tao ngộ mấy ngày nay của mình như thế nào. Nghĩ nghĩ một lúc, hẩn đành phải rút gọn lại một phần, kể về lúc mình và Hầu Tử chặn kẻ địch, rồi hai người trầm xuống đầm lầy, sau đó trong lúc vô ý phát hiện thạch động. Vũ Ngôn chỉ nói đôi mình bị thương không thể hành động, những ngày qua đều ở trong thạch động dưỡng thương. Thương thế dần tốt hơn mới theo vách đá leo lên. Còn những chuyện như bái sư với Thúy Ngọc Mặc trúc hẩn tất nhiên không thể nói. Chuyện dạ minh châu

cũng không thể nói. Trong thạch động bây giờ chỉ còn lại di hài của hai vị tiền bối. Dạ minh châu cũng bị mình mang cả ra ngoài. Cho dù lại có người xông vào nữa cũng không còn quan hệ gì nữa. Trong lời kể mặc dù có phần sự thực không quan hệ tới đại cục không được nói ra nhưng những tình tiết còn lại đều là sự thật, ngay cả việc thấy di hài của cổ nhân hắc cũng kể ra.

Nghe một phen tao ngộ của Vũ Ngôn hắc, ngay cả Tăng Đại cũng phải chép miệng nói:

- Đúng là con mẹ nó thần kỳ!

Số 9 dường như nghe kể tới mê mết, vội vàng nói:

- Số 1, da của anh tốt như vậy có phải là ngâm trong ôn tuyền đó phải không?

Vũ Ngôn sao có thể nói thật, đành phải giả bộ mơ hồ nói:

- Không biết, có lẽ là vậy. Ngâm mình trong ôn tuyền kia thực sự rất thoải mái.

Số 9 gật gật đầu nói:

- Đó là đương nhiên rồi. Ôn tuyền địa nhiệt chứa lưu huỳnh cùng nhiều loại khoáng chất phong phú, đối với da có tác dụng rất rõ rệt. Số 1, tôi có thể đi ngâm ở đó được hay không?

Vũ Ngôn bĩu môi về phía Tăng Đại, ý nói, thử hỏi xem Tăng Đại có cho cô đi hay không? Quả nhiên, thấy vậy Số 9 chẳng nói thêm nữa câu nào nữa.

Vũ Ngôn hỏi:

- Đại Tráng thế nào rồi?

Mập Đầu Đà lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Mắt phải của Đại Tráng đã hoàn toàn bị phế, vết thương sâu ảnh hưởng tới tận thần kinh bên trong, ngày hôm qua vừa mới tỉnh lại. Chích dẫu đã tới chăm sóc hắc. Tro cốt Tiểu Lý Tử vẫn còn chưa được thu xếp, chờ ngày mai cha mẹ hắc tới để xem ý bọn họ.

Mắt Vũ Ngôn đỏ lên, nhiệm vụ lần này hoàn toàn thất bại khiến Liệp Ưng phải trả giá rất nặng nề. Liệp Ưng không phải là không thể gây cánh nhưng không thể gây một cách không rõ ràng như vậy được.

Tăng Đại chậm rãi nói:

- Nguyên nhân thất bại nhiệm vụ lần này, ngày mai sẽ có tình báo của nội tuyền. Hôm nay, chú cứ nghỉ ngơi cho tốt rồi mai tới thăm Đại Tráng.

Trực thăng tới một sân bay quân dụng nào đó. Bốn người Vũ Ngôn đổi máy bay suốt đêm bay về thủ đô. Nhìn bầu trời đêm mênh mông bên ngoài cửa sổ thủy tinh kia, Vũ Ngôn chỉ cảm thấy trong lòng mình như có một bức tường chắn ngang mọi vật. Lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tăng Đại với nét bi thống của hai người Số 9 và Mập Đầu Đà, Vũ Ngôn cảm giác đêm đó dường như càng tối hơn.

Tăng Đại vút cho Vũ Ngôn với Mập Đầu Đà mỗi người một điều thuốc, đang định châm lửa thì lại bị Số 9 trừng mắt nhìn nên đành phải bỏ điều thuốc vào bao, cười khổ nói:

- Vẫn không bỏ được!

Số 9 đoạt điều thuốc trong tay Vũ Ngôn, cũng không thèm nhìn tới ánh mắt đau lòng kia của Tăng Đại rồi bóp nát điều thuốc. Mập Đầu Đà rất nhu thuận, không đợi Số 9 ra tay đã nhanh chóng giấu điều thuốc vào trong túi áo bộ quần áo quân phục.

Trở lại nơi đóng quân cũng không khiến Vũ Ngôn có mấy cảm giác hưng phấn. Trong phòng, hắc nhìn chiếc giường trống không của Hầu Tử, từ giờ sẽ không còn được nghe tiếng cười vui vẻ của Hầu Tử nữa. Nhẹ nhẹ kê vuốt tấm chăn được gấp chính tề trên chiếc giường ấy, trước mắt Vũ Ngôn dường như hiện lên khuôn mặt tươi cười của Hầu Tử: “Tao cũng rất muốn học lên đại học....”

Đóa hoa bằng máu trên trán Lý Tử cùng nụ cười sáng lạn của Hầu Tử luân phiên hiện lên trước mắt Vũ Ngôn. Vũ Ngôn nắm chặt tay, một quyền đấm thật mạnh lên bức tường, nước mắt nhỏ xuống mặt đất lạnh lẽo vô tình.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Vũ Ngôn thay Hầu Tử sửa sang lại phòng ốc rồi kéo theo Mập Đầu Đà với Số 9 đi thăm Đại Tráng. Khi vào phòng bệnh, Đại Tráng vẫn còn chưa tỉnh. Chị dâu ghé vào giường bệnh ngủ. Vũ Ngôn kéo chăn trên người cho Đại Tráng, đang định rời đi thì giọng nói yếu ớt của Đại Tráng truyền đến:

- Số 1, là mày sao?

- Là tao, Đại Tráng. Mày thế nào rồi?

Vũ Ngôn xoay người kéo tay Đại Tráng, thấy khuôn mặt gầy yếu của hắn mà mũi Vũ Ngôn bỗng có cảm giác cay cay.

- Tao không sao. Rất tốt!

Đại Tráng mỉm cười nói:

- Hôm qua tao còn nghĩ, cuối cùng cũng có thời gian cùng chị dâu của mày sinh em bé —

Chị dâu Đại Tráng sớm đã tỉnh dậy, đỏ mặt đầm nhẹ lên người chồng, Số 9 cười nói:

- Chị dâu, chờ các người có cục cưng, em nhất định phải tới thăm. Đó là tiểu Liệp Ưng của chúng ta đó.

Đại Tráng nhìn Vũ Ngôn nói:

- Hầu Tử, nó có phải là —

Đôi mắt Vũ Ngôn đỏ lên rồi chậm chậm gật gật đầu:

- Đại Tráng, xin lỗi, tao không thể mang Hầu Tử về —

Đại Tráng cắt ngang lời hắn:

- Số 1, đây không phải trách nhiệm của mày. Chúng ta tham gia quân ngũ khó tránh khỏi sẽ có ngày này. Hầu Tử rất anh dũng, nó không làm mất mặt Liệp Ưng chúng ta.

Thấy nước mắt trong khóe mắt của Số 9, Đại Tráng vội nói lảng sang chuyện khác:

- Số 1, tao với chị dâu của mày đã thương lượng rồi. Chờ tao xuất ngũ về nhà sẽ trồng táo khắp núi, đến mùa táo là cả núi sẽ đỏ rực. Tới khi ấy lại sản xuất một tiểu tử mập mạp. Số 1, tao biết bản lĩnh của mày. Đến lúc đó mày phải dạy con trai tao đó. Con của Liệp Ưng tao không thể là loại yếu ớt được.

Vũ Ngôn cười nói:

- Mày yên tâm đi, đến lúc đó tao nhất định sẽ tặng tiểu tử mập mạp nhà mày một món quà lớn.

Ba người thấy thần sắc mệt mỏi của Đại Tráng, biết thân thể hắn vẫn chưa hồi phục nên tán gẫu thêm một chút nữa rồi rời khỏi.

Cha mẹ của Lý Tử tới nay mới đến thủ đô. Vũ Ngôn lái xe chở Số 9 cùng Mập Đầu Đà tới sân ga. Mẹ của Tiểu Lý Tử mặc một chiếc áo bằng vải bố màu lam, trên tóc có dính mấy sợi lông gà, trong tay kéo theo một cái sọt, bên trong đầy trứng gà. Cha của Tiểu Lý Tử đi một đôi dép cao su màu vàng đầy bùn. Thấy ba người Vũ Ngôn trước mắt, hai người bọn họ khấn trương lau tay lên quần áo rồi mới nắm chặt tay Vũ Ngôn, khuôn mặt căng ra tới đỏ bừng, nửa ngày mới nói được một câu:

- Thủ — thủ trưởng, Lý Tử lại gây phiền toái cho các ngài rồi.

Một câu nói khiến nước trong mắt Vũ Ngôn lăn dài xuống hai má, “phịch” một tiếng, hắn quỳ trên mặt đất, sau đó Mập Đầu Đà cùng Số 9 cũng theo hắn quỳ xuống, Vũ Ngôn nghẹn ngào nói:

- Cha, mẹ, con xin dập đầu trước hai người.

Ba người quỳ trên mặt đất dập đầu, cha mẹ Tiểu Lý Tử luống cuống đỡ bọn họ nói:

- Thủ trưởng, các ngài làm gì thế. Mau đứng lên! Mau đứng lên đi!

Vũ Ngôn nói:

- Cha, mẹ. Tiểu Lý Tử là anh em thân thiết của chúng con nên hai người cũng là cha mẹ của chúng con.

Cha mẹ Tiểu Lý Tử cũng khóc, đỡ bọn Vũ Ngôn đứng lên:

- Con à, có được những người anh em tốt như các con đó là phúc của Lý Tử nhà hai bác.

Đưa sọt trứng trong tay cho Vũ Ngôn, mẹ Tiểu Lý Tử nói:

- Con trai, do đi quá vội vã, mà mạ lúa vẫn còn ở dưới ruộng nên các bác cũng không có gì. Bác mang mấy quả trứng gà tới cho các con ăn thử. Đây là gà do chính hai bác nuôi đấy, rất ngon đó.

Đưa cha mẹ Tiểu Lý Tử tới nơi đóng quân, Tăng Đại vẫn còn đang họp, Vũ Ngôn hỏi hai vị lão nhân về việc an bài hậu sự của Tiểu Lý Tử có ý kiến gì không, Đại nương nhìn Vũ Ngôn cẩn thận nói:

- Tiểu Vũ, bộ đội các con đối với những việc thế này có quy định gì không. Bác muốn đưa Lý Tử về nhà không biết có được không?

Vũ Ngôn vội nói:

- Không thành vấn đề, đến lúc đó chúng con sẽ đưa Tiểu Lý Tử trở về.

Nước mắt Đại nương lại lăn dài:

- Ba người con trai, đứa đầu với đứa thứ hai đều không thể sinh đẻ, còn đứa nhỏ này cũng xem như là có tiền đồ, vốn đang định sang năm lấy vợ cho nó, ai ngờ —.

Cha Tiểu Lý Tử đưa tay huých bà, Đại nương thấy ba người Vũ Ngôn mắt đã đỏ ngầu thì không nói gì thêm nữa.

Cha của Lý Tử tiếp tục:

- Một nhà ở đầu núi chỗ hai bác có cô con gái mới mất cách đây vài hôm, hai bác đi xem ảnh, đó là một cô gái rất xinh đẹp. Hai nhà các bác đã bàn với nhau rồi, không thể để hai đứa chúng cô đơn dưới đó được nên đã quyết định chuyện bọn chúng, vì thế mới đến muộn hai ngày.

Vũ Ngôn biết hai người họ đang nói tới chuyện Minh hôn, rất nhiều nơi vẫn còn phong tục này. Nam nữ qua đời nếu chưa lập gia đình thì trưởng bối hai nhà sẽ thương lượng có thể định một Minh hôn, sau đó chôn cất di cốt hai người cùng một chỗ.

Tăng Đại vừa họp xong liền tới đây, thấy trong tay Tăng Đại đang cầm hũ tro cốt của Tiểu Lý Tử, những giọt nước mắt già lão lại lăn dài trên gương mặt của hai người già. Hai tay run rẩy nhận lấy, Đại nương ôm chặt hũ tro cốt vào lòng ngực, miệng hô một tiếng:

- Con yêu—

Rồi ngã xuống ghế. Số 9 vội vàng đỡ bà, nước mắt cũng tuôn rơi.

Vành mắt Tăng Đại đã ướt, hấn đánh mắt với Vũ Ngôn, hai người ra khỏi phòng, Tăng Đại đưa hấn một điều thuốc, Vũ Ngôn phun ra một hơi khói rồi thuật lại yêu cầu của hai vị lão nhân. Tăng Đại không lên tiếng, hút xong điều thuốc, hấn mới nói:

- Điều này căn bản không được tính là yêu cầu. Bọn họ giao con trai cho anh nhưng anh lại không thể đưa con trai họ trở về. Tăng Thiên Nguyên này thực có lỗi với họ.

Giọng Tăng Đại nghẹn ngào:

- Hai ngày này các chú theo tiếp đãi hai lão nhân, thỏa mãn tất cả yêu cầu của họ. Tăng Thiên Nguyên này không thể để linh của mình phải tủi thân.

Vũ Ngôn gật đầu.

Tăng Đại lại hỏi:

- Người trong nhà Hầu Tử có liên hệ được không?

Vũ Ngôn nói:

- Trong nhà Hầu Tử chỉ có một em gái sang năm thi lên đại học. Chúng em lúc này không dám nói cho cô ấy biết. Việc này đối với cô ấy sẽ là đả kích quá lớn.

Tăng Đại gật đầu nói:

- Như vậy cũng tốt, anh chốc nữa sẽ gọi điện báo tin cho cô ấy, bảo Hầu Tử phải đi chấp hành nhiệm vụ bí mật, thời gian chừng khoảng một năm. Chờ sang năm khi cô ấy thi xong đại học thì mới nói sự thực. Chú tới giúp nữ hầu tử này, nhất định phải để nó thi tốt vào đại học, cứ nói là nhận sự ủy thác của anh trai cô ấy tới giúp cô ấy là được.

An bài xong hai việc, Tăng Đại nhú chặt mày, châm một điếu nữa, hít một hơi, hắt chậm rãi nói:

- Nguyên nhân nhiệm vụ lần này thất bại đã rõ ràng. Viên tình báo bại lộ và bị tay buôn ma túy lợi dụng. Còn viên tình báo kia đã bị diệt khẩu.

Kết luận này là điều Vũ Ngôn sớm đã dự đoán được, nhưng lúc này nghe Tăng Đại tự mình nói ra khiến trong lòng hắn cảm thấy mệt mỏi.

- Ban Quân Chính cho rằng nhiệm vụ thất bại có quan hệ rất lớn tới người chỉ huy tại hiện trường. Hơn nữa, họ cho rằng cách giải thích về hành tung trong bảy ngày chú rời khỏi đội hoàn toàn không hợp lý —

Tăng Đại liếm môi, trong mắt hắn bắn ra tia phẫn nộ. Hai chiến hữu hy sinh, một trọng thương, lại không hoàn thành nhiệm vụ, đây gần như có thể nói là một sự sỉ nhục không chịu được đối với Liệp Ưng.

Vũ Ngôn không nói được một lời, ban Quân Chính muốn làm gì hắn đều biết. Nếu người khác rời khỏi đội bảy ngày thì chắc chắn phải tới ban Quân Chính báo cáo trước tiên. Đây cũng là nguyên nhân vì sao đêm qua Tăng Đại muốn đích thân tới đón hắn.

Tăng Đại phun ra một vòng khói, ánh mắt sáng quắc nói:

- Anh biết bọn chúng nhằm vào anh. Nhiệm vụ lần này thất bại khiến bọn chúng tự cho rằng đã tìm được cửa đột phá.

Trong lòng Vũ Ngôn cảm thấy chua xót, dân tộc chúng ta cái am hiểu nhất chính là nội đấu, đây là văn hóa truyền thừa đã mấy ngàn năm:

- Ngày mai bọn họ sẽ tìm chú nói chuyện. Chú không cần lo lắng, tất cả có anh là đủ rồi.

Tăng Đại vỗ vai Vũ Ngôn nói.

- Sư huynh!

Vũ Ngôn đột nhiên thay đổi cách xưng hô, cười nói:

- Chúng ta lâu rồi chưa so chiêu, thế nào, có dám thử không?

Tăng Thiên Nguyên cười nhìn tiểu sư đệ của mình, sự hòa ái trong mắt nói không thành lời:

- Tốt, hai chúng ta thử nào!

Hai người đều mặc đồ chiến đấu nên không cần thay quần áo. Một quyền thẳng tắp của Tăng Thiên Nguyên đánh tới lồng ngực Vũ Ngôn. Thiên Tâm quyết của hắn cũng đã tu tới tầng thứ hai nhưng công lực thâm hậu hơn so với Vũ Ngôn trước kia. Một quyền này không hề hoa lệ, tốc độ cực nhanh mang theo tiếng gió mạnh mẽ. Chớp mắt quyền đã tới trước ngực Vũ Ngôn.

9. Chương 9

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 9: Tâm tư Số 9 (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Vũ Ngôn mỉm cười không ngăn hấn, tay phải như một tia chớp vươn ra, theo cánh tay Tăng Thiên Nguyên tóm lấy khuỷu tay hấn. Tăng Thiên Nguyên quát lớn một tiếng “Tốt!” rồi gấp khuỷu tay, hóa quyền thành cùi trỏ quét quang thẳng vào mặt Vũ Ngôn. Vũ Ngôn chướng thành quyền, đi sau nhưng tới trước, đưa quyền tới trước mặt, nhu kinh phát ra. Đòn của Tăng Thiên Nguyên đập thẳng vào nắm tay Vũ Ngôn nhưng Vũ Ngôn hấn lại không di chuyển một bước, ngược lại Tăng Thiên Nguyên phải lui ba bước lớn mới ổn định được cơ thể.

Tăng Thiên Nguyên cũng thăm giạt mình, vài ngày không gặp mà công lực tiểu sư đệ này sao lại mạnh mẽ như thế. Nhiều thế hệ Văn môn chỉ truyền nội lực với khinh công, cái Tăng Thiên Nguyên dùng chính là quyền pháp, cảm nã của lính đặc chủng, đòn thế nhanh lại độc nhưng mỗi lần công kích đều bị Vũ Ngôn thoải mái phát tay hóa giải. Chiêu không hình thái, nhìn như hạ bút thành văn, lại linh hoạt, và rất thực dụng. Trên trán Tăng Thiên Nguyên đã có mồ hôi, dù sao hấn cũng đã hơn bốn mươi tuổi nên chẳng thể nào so được với một chàng trai mới chỉ mười bảy mười tám tuổi. Thấy đáng vẻ thoải mái, điều luyện của Vũ Ngôn, Tăng Thiên Nguyên biết hấn căn bản chưa dùng toàn lực.

Buổi họp hôm nay Tăng Thiên Nguyên đã rất ức chế, lại vô cùng buồn bực, giao thủ với Vũ Ngôn muốn phát tiết một chút nên tâm tình hấn giờ đã tốt hơn rất nhiều và cũng hiểu ý đồ của Vũ Ngôn khi muốn tỷ thí cùng mình. Trong lòng đã cảm thấy tốt hơn, quyền cũng không xuất ra nữa, Tăng Đại cười nói:

- Tiểu tử chú bây giờ thật khó lường đó. Ngay cả sư huynh cũng không để vào mắt rồi.

Vũ Ngôn cười hì hì nói:

- Đa tạ sư huynh đã thủ hạ lưu tình!

Tăng Thiên Nguyên khoát tay áo:

- Tâm tư quỷ quái của tiểu tử nhà chú anh còn không biết sao. Phải là anh cảm ơn chú thủ hạ lưu tình mới đúng.

Vũ Ngôn cười nhưng không trả lời. Tăng Thiên Nguyên nhìn chằm chằm Vũ Ngôn hỏi:

- Tiểu tử chú thành thật nói cho anh biết, chú có phải là đã đột phá tầng thứ ba không?

Vũ Ngôn gật gật đầu, hấn cũng không dám nói mình đã đột phá tầng thứ sáu. nếu không vị sư huynh này mà đau đốn, thì chẳng phải hấn sẽ cầm pháo pang mình thành bụi sao. Tăng Thiên Nguyên vui mừng tới mức nhảy cẫng lên, một quyền đâm lên vai hấn:

- Sư đệ tốt của anh, chú đúng là thiên tài!

Vũ Ngôn nghiêm túc gật đầu:

- Em cũng nghĩ như vậy!

Hai người lại cười lớn.

Cười xong, Vũ Ngôn lại nói:

- Sư huynh, có một số thứ trong Thiên Tâm quyết em không rõ lắm. Chờ hai ngày nữa em về hỏi ý sư phụ, đến lúc sẽ để lão nhân gia người tự mình truyền khẩu quyết cho anh. Trình độ của người so với một kẻ gà mờ như em cao hơn nhiều mà!

Hấn giờ không thể nói về lai lịch của khẩu quyết nên đành phải nói một cách mơ hồ rằng chờ về xin ý của sư phụ mới truyền khẩu quyết cho sư huynh.

Tăng Thiên Nguyên cũng không để tâm, hấn yêu thích vị tiểu sư đệ này đến cực điểm. Tiểu sư đệ này bề ngoài nho nhã tuấn tú nhưng lại có sự dẻo dai dù chết cũng không cong đặc biệt của người lính, sau này

hắn nhất định không phải là một nhân vật đơn giản. Sư đệ càng có thành tựu, kẻ làm sư huynh càng vẻ vang hơn.

Trong lòng Tăng Thiên Nguyên đã tốt hơn, hắn chạy đến văn phòng lấy một cây thuốc trông rất đặc biệt ném cho Vũ Ngôn. Vũ Ngôn mừng rỡ, quay người nhanh như chớp bay khỏi phòng. Thuốc lá loại này là bảo bối của Tăng Đại, nếu ở thêm một phút thôi hắn nhất định sẽ hối hận kêu lên.

Quả nhiên, không tới hai mươi giây sau, tiếng kêu đau lòng giận dữ của Tăng Đại truyền đến:

- Vũ Ngôn, Vũ Ngôn đâu rồi?

- Lính đâu, lính đâu, lệnh cho người trong vòng năm phút phải mang Vũ Ngôn tới văn phòng của ta. Tước tất cả những thứ trong tay hắn mang về.

Tên lính buồn bực lĩnh lệnh đi, trong lòng than thở, cả đại đội Liệp Ung, ngoại trừ Tăng Đại, người có thể tước đồ của Vũ Ngôn kia hình như còn chưa nhập ngũ mà.

Vũ Ngôn không phải nghiện thuốc, hắn cơ bản không hút thuốc lá, chỉ có khi nào buồn rầu hoặc có vấn đề cần khổ tâm suy nghĩ mới hút một điếu. Trong cả một đại đội đều là những kẻ nghiện thuốc lá, nên Vũ Ngôn quả đúng là một tên khác loài. Nhưng hắn lại là một tiểu thiên tài trong lĩnh vực hút thuốc, khói hắn thổi ra cực ít, vòng khói phun ra rất đẹp, tròn, mảnh, tốc độ gần như nhanh hơn cả Tăng Đại, người được mệnh danh là đệ nhất thuốc lá. Song bộ đội đặc chủng có quy định, trước khi đi chấp hành nhiệm vụ mấy ngày với trong khi chấp hành nhiệm vụ tuyệt đối không được phép hút thuốc, bởi vì mùi thuốc lá rất có thể bị khứu giác nhạy bén của kẻ địch phát hiện, dẫn tới việc làm lộ mục tiêu.

Vũ Ngôn phá cây thuốc lá ra, vứt cho Mập Đầu Đà hai bao, số còn lại cho hết cha Tiểu Lý Tử. Tên lính báo cáo lại cho Tăng Đại. Tăng Đại chỉ biết oán hận mắng một câu:

- Xem như tiểu tử ngươi thức thời.

Cha mẹ Lý Tử sáng sớm hôm sau đã muốn về nhà, cho dù ba người Vũ Ngôn có nói rách cả môi nhưng hai người chỉ nói một câu:

- Hài tử không thể gây thêm phiền toái cho thủ trưởng.

Nguyên vọng sau khi ra viện tới thăm cha mẹ Tiểu Lý Tử của Đại Tráng đã không thể thực hiện. Vũ Ngôn nói tới mức miệng lưỡi đều khô, đang định đi uống ngụm nước thì vừa tới cửa gặp Tăng Đại, rồi bị hắn làm cho một tràng. Qua hai mươi phút, Tăng Đại ngó vào trong phòng thấy Mập Đầu Đà.

- Mày đi chuẩn bị để hộ tống Tiểu Lý Tử cùng hai vị lão nhân về nhà.

Tăng Đại ra lệnh cho Mập Đầu Đà.

Mập Đầu Đà đứng nghiêm đáp, đang định xoay người rời đi thì Tăng Đại lại quát lớn:

- Quay lại!

Hai chân Mập Đầu Đà lại khép vào nhau, Tăng Đại từ túi lấy ra một sấp tiền mặt:

- Để số tiền này vào số tiền trợ cấp!

Mập Đầu Đà nhìn Vũ Ngôn, Tăng Đại trừng mắt nói:

- Có phải trước đó đã có người làm như vậy không?

Vũ Ngôn và Mập Đầu Đà cười hic hic. Tăng Đại cười mắng:

- Con mẹ nó, toàn lũ ranh như khi.

- Mang đồ chơi kia theo nữa. Trên đường nhớ hầu hạ hai vị lão nhân cho tốt. Nếu gặp chuyện gì cứ việc phóng tay. Ai dám xoi mói đâm chọc lão nhân gia với lính của tao thì cứ tiền con mẹ nó đi dạo âm ti.

Mập Đầu Đà cảm thấy người mình đầy mồ hôi.

Vũ Ngôn khẩn trương nói:

- Mang theo súng à.

Tăng Đại liếc nhìn Vũ Ngôn, ý rất rõ, rồi tiểu tử mày cũng biết chuyện.

Đưa số tiền trợ cấp cho cha Tiểu Lý Tử những lão đánh chết cũng không chịu nhận, chỉ khi Vũ Ngôn nói đây là quy định của quân đội thì cha Tiểu Lý Tử mới run rẩy nhận số tiền trợ cấp này. Số 9 lại mua rất nhiều vật dụng hàng ngày, chất đầy vào hai chiếc hòm lớn mang lên xe.

Đoàn tàu đã đi khuất không còn thấy bóng dáng nữa. Sau đó Vũ Ngôn với Số 9 lên xe tới thăm Đại Tráng. Trở về từ bệnh viện, trời đã vào chiều, người ở chỗ quân chính đã tới.

Số 9 từ chỗ Tăng Đại biết chuyện Vũ Ngôn bị quân chính mang đi, cô liền vội vàng chạy tới tìm Vũ Ngôn, nhưng đợi đến khuya vẫn chưa thấy Vũ Ngôn trở về.

Trên đường quay về ký túc xá, Số 9 thấy cái bóng cô độc lại rất dài của Vũ Ngôn dưới ngọn đèn yếu ớt. Thân hình hắt như một gốc cây thẳng tắp, tao nhã mà cô đơn. Khuôn mặt của hắt trắng như ngọc, không chút tạp chất, khóe miệng khẽ nhếch lên vẽ thành một đường cong tuyệt mỹ.

” Tốt nhất là không nên nhìn vào ánh mắt hắt, nếu không sẽ bị hắt làm cho mê chết mất!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Số 9 hồng lên khi nghĩ đến chuyện đó. Hắt rõ ràng chỉ có mười tám tuổi, nhưng sao trước mặt hắt mình có cảm giác mình mới là một đứa nhỏ vậy nhỉ. Đừng tưởng rằng bề ngoài trông dễ nhìn thì có thể giả như đã trưởng thành. Số 9 tức giận bất bình nghĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên, suy nghĩ có chút hỗn loạn.

Vũ Ngôn đập đập quả bóng rổ, “bịch.. bịch..”, tiếng bóng rổ nện xuống mặt đất. Số 9 cảm giác trống ngực mình còn nhanh hơn tiếng quả bóng rổ ấy gấp đôi và dường như còn đang có xu thế tăng nữa. Đột nhiên Số 9 mở to hai mắt, Vũ Ngôn đập bóng ra tới bên ngoài khu vực ba điểm thì nhảy lên bay tới phía rổ trình diễn một cú úp rổ kinh điển.

” Rầm!” một tiếng nữa, tiếng úp rổ mạnh mẽ khiến Số 9 có cảm giác tim mình như muốn nhảy ra ngoài. Số 9 ngơ ngác nhìn Vũ Ngôn từ mọi góc độ phi thân úp rổ, tư thế tùy tâm thay đổi liên tục trên không trung. Thấy hắt đập đập quả bóng rổ xuống như muốn phát tiết tất cả phần nộ mà Số 9 cảm thấy mỗi lần trái bóng đó như đập lên chính trái tim của mình.

Vũ Ngôn phát tiết một lúc rồi cuối cùng cũng dừng lại, thả lỏng thể xác và tâm hồn, hắt cảm thấy ở phía xa có người nhìn mình. Quay đầu lại trông thấy người đó là Số 9, hắt mỉm cười vẫy vẫy tay. Số 9 ổn định lại tâm tình kích động của mình rồi chậm rãi qua đó, thấy ánh mắt trong veo của Vũ Ngôn mà trông ngực cô lại bất giác đập nhanh hơn, thậm chí mình không tiền đồ, sắc mặt cô lại đỏ lên.

- Số 1, anh sao vậy?

Số 9 không dám nhìn ánh mắt Vũ Ngôn nên đành phải nhặt quả bóng trên mặt đất đập nhẹ. Vũ Ngôn ngồi xuống bậc thang bên cạnh, thân thể ngửa ra sau, tay đưa lên đầu làm gối rồi thoải mái thở dài ra một hơi, ánh mắt lại nhìn chằm chằm ánh đèn đường phía xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Số 9 thấy hắt không trả lời liền ném nhẹ trái bóng lên người hắt:

- Hỏi anh đó!

Vũ Ngôn quay đầu nhẹ nhàng cười. Trái tim Số 9 lại bắt đầu gia tốc, bên tai truyền đến giọng nói của Vũ Ngôn:

- Nữ anh hùng, cô hỏi tiểu nhân sao?

Số 9 đi đến ngồi xuống bên người hắt, tay ôm trái bóng rổ đập xuống đùi hắt. Vũ Ngôn thoải mái hú lên một cách quái dị, khóe miệng hiện lên nụ cười xấu xa:

- Cũng không phải là không thể nói được —

Thấy Số 9 đang nghe chăm chú, khóe miệng Vũ Ngôn càng cong hơn, nói:

- Mau gọi một tiếng sư thúc đi nào!

Trái bóng mang theo tiếng gió giận dữ bay tới Vũ Ngôn, thân thể Vũ Ngôn phiêu đi như quỷ mị, lại như một đám bụi bay ra ngoài biển mất trước mắt Số 9.

- Ai muốn gọi anh là sư thúc!

Số 9 lầu bầu một câu, trong lòng hơi chút chua xót:

” Hắn mới mới mười tám tuổi, mà mình đã hai mươi. Vì sao hắn lại là sư thúc của mình chứ”

Nghĩ ngợi như vậy làm cô hồn nhiên quên mất mục đích mình đến tìm Vũ Ngôn.

Ồn ào với Số 9 một lúc, Vũ Ngôn cảm thấy trong lòng mình đã tốt hơn rất nhiều. Tất cả mọi chuyện đều đã được giải quyết, mặc kệ là cái gì đi nữa, giờ thế giới trong mắt Vũ Ngôn dường như cũng đã tốt đẹp hơn.

Ngày hôm sau Tăng Thiên Nguyên biết nội dung buổi nói chuyện của Vũ Ngôn với ban Quân Chính. Tăng Đại phần nộ tóm lấy cổ áo trưởng ban Quân Chính:

- Mày nói cho tao biết, lính của tao chỉ huy sai chỗ nào. Có giỏi mày đi làm thử xem.

Về mặt Trưởng ban Quân Chính đau khổ, nói:

- Tăng Đại, chúng ta có nỗi khổ riêng.

Kế hoạch tác chiến không sai, chỉ huy tại hiện trường cũng không nhầm nhưng nhiệm vụ cuối cùng vẫn thất bại, mất ba đội viên ưu tú nhất. Tổn thất lớn như vậy nên cần phải truy cứu trách nhiệm. Tình báo viên đã bị diệt khẩu, việc truy cứu trách nhiệm đã mất đi ý nghĩa, Vũ Ngôn là người cuối cùng chấp hành kế hoạch nên cái trách nhiệm này đương nhiên là gánh trên lưng hắn.

- Khổ cái con mẹ nó, cả kế hoạch tác chiến đều là tao chỉ định. Muốn nói sai lầm thì cũng là sai lầm của tao, nhưng sao lại tìm tới lính của tao?

Mông Tăng Đại như có lửa, ngồi một chút cũng không được, lái xe tới chỗ thủ trưởng đập bàn nhưng khi về mặt vẫn đen như than, cả đại đội khi thấy hắn đều phải chuẩn bị đi kiểm đường khác.

Trong lòng Vũ Ngôn vẫn vô cùng bình tĩnh, so với Hầu Tử, Tiểu Lý Tử với Đại Tráng thì mấy cái ủy khuất này có thâm vào đâu chứ? Mấy ngày nay ăn ngon ngủ ngon, sáng tới bệnh viện bồi hai vợ chồng Đại Tráng nói chuyện phiếm, chiều nhàn rồi tới sân bóng chơi bóng rổ, chơi bóng hắn cũng không có thắng nhiều, mỗi lần chỉ hơn đối thủ mấy điểm. Dường như tất cả mọi việc đều không quan hệ gì tới hắn.

Số 9 cũng theo Vũ Ngôn tới bệnh viện, rồi thỉnh thoảng đi xem hắn chơi bóng. Cả đại đội Liệp Ưng thì chỉ có tiểu đội này là nhàn rồi nhất, nhưng hầu như tất cả mọi người đều hiểu được rằng, tiểu đội này chỉ sợ sẽ bị xóa sổ. Nhưng Vũ Ngôn vẫn là trụ cột của đại đội, đây là điều mà mọi người đều phải công nhận. Vũ Ngôn không chỉ là chiến hữu của họ mà còn là một cường giả được công nhận, và được mọi người tôn kính.

10. Chương 10

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 10: Tâm tư Số 9 (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Khi Số 9 tìm tới Vũ Ngôn thì hắn vừa mới xuống căn-tin, bữa tối sắp bắt đầu, một cái bánh mì nóng hổi còn chưa kịp tới tay thì:

- Tăng Đại mời anh tối nay tới nhà ăn cơm.

Vũ Ngôn từ một tiếng nhưng tay vẫn cầm lấy cái bánh mì.

- Này, chưa ăn bánh mì bao giờ giờ chắc. Tăng Đại mời anh ăn cơm mà.

Số 9 bất mãn nhìn vẻ tham ăn của Vũ Ngôn.

- Tôi biết, tới đó hẳn chỉ biết chuốc rượu cho tôi, còn thời gian đâu để ăn cơm chứ.

Vũ Ngôn nhét miếng bánh mì vào miệng, hàm hồ nói.

Quả nhiên Vũ Ngôn đã nói đúng, Số 9 dẫn theo Vũ Ngôn vừa vào tới cửa đã thấy Tăng Thiên Nguyên một tay cầm hai lọ rượu Mao Đài từ trên lầu đi xuống. Vũ Ngôn đang định nghiêm mình chào thì một cước của Tăng Thiên Nguyên đã đá đến:

- Bỏ con mẹ cái trò đó đi, chú hôm nay tới nhà của sư huynh chứ.

Vũ Ngôn cười hắc hắc, đón chai rượu trong tay Tăng Thiên Nguyên, đặt lên mũi ngửi ngửi:

- Ngon! Tối thiểu cũng đã mười năm.

- Mũi tiểu tử chú quả không tồi. Đây là đồ thủ trưởng tặng đó.

Thấy Số 9 đứng không nhúc nhích, Tăng Thiên Nguyên hỏi:

- Nhị nha đầu hôm nay có về nhà không?

Số 9 đáp:

- Nó nói hè này muốn đi ra xã hội thực tiễn nên không về nhà.

Vũ Ngôn ngạc nhiên nói:

- Nhà còn nhị nha đầu sao? Em trước giờ cứ nghĩ chỉ có một nha đầu thôi chứ.

Số 9 trừng mắt nhìn Vũ Ngôn hẳn.

Tăng Thiên Nguyên cười khỏ nói:

- Nha đầu kia đang học tại đại học Thiên Kinh, tính tình cổ quái, cả ngày không biết làm cái gì, bình thường anh cũng không thấy nó. Chú đến đây đã ba năm vẫn chưa thấy nó à?

Vũ Ngôn cười nói:

- Chỉ mình đại nha đầu này cũng đủ làm em khổ rồi. Nếu lại có thêm một nhị nha đầu nữa thì không phải muốn giết em sao.

Số 9 đang chuẩn bị đập Vũ Ngôn mấy cước thì đã thấy hắn nhẹ nhàng chạy thẳng tới phòng bếp, miệng hô lớn:

- Sư tẩu cần cù, thiện lương, hiền lành thực đức ơi, tiểu đệ tới thăm chị đây.

Tăng Thiên Nguyên cổ quái nhòm Vũ Ngôn, trong lòng hỏi, tiểu tử này sao hình như lại đột nhiên thay đổi trở nên giao hoạt như vậy. Số 9 hic hic cười thành tiếng. Tăng Thiên Nguyên trừng mắt nhìn cô:

- Còn không tới giúp mẹ con nấu cơm đi à?

Sư tẩu ló đầu ra khỏi phòng bếp, quét mắt nhìn Vũ Ngôn rồi đột nhiên la lên:

- Tiểu Ngôn, sao em xinh đẹp vậy?

Vũ Ngôn tí nữa xiu ngay tại trận, Số 9 bên cạnh lại cười khanh khách, Vũ Ngôn cũng không biết giải thích như thế nào, chỉ biết ngượng ngùng nói:

- Vấn đề này có đơn giản cũng có cả phức tạp. Để sau bảo Số 9 kể cho chị nghe đi.

Số 9 nói:

- Số 1, mẹ tôi hỏi anh chứ không hỏi tôi.

Sư tẩu cương chiều võ võ khuôn mặt Số 9:

- Nói con bao lần rồi, ở nhà phải gọi sư thúc.

Số 9 nhìn thoáng qua Vũ Ngôn đang đắc ý bên cạnh, nói:

- Gọi Số 1 là tốt lắm rồi. Anh ta còn nhỏ tuổi hơn cả con, gọi vậy khó chịu lắm!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô chẳng hiểu tại sao lại đỏ lên.

Tăng Thiên Nguyên ngồi trên sô pha nhìn tiểu sư đệ này cười tủm tỉm. Ba năm trước mình mang hắn vào bộ đội, lúc ấy hắn mới mười năm tuổi, trông nho nhã yếu ớt như một tiểu tú tài. Nào ngờ rằng hắn trong ba tháng hoàn thành chương trình huấn luyện tân binh mà người khác phải học nửa năm mới xong. Cứ thế hoàn thành việc học, rồi được tuyển chọn vào đội dự bị Liệp Ưng, dùng thời gian bảy tháng hoàn thành huấn luyện Ma quỷ có thời hạn một năm và chính thức trở thành một Liệp Ưng. Một năm sau lại vì chiến tích xuất sắc trở thành người chỉ huy trẻ tuổi nhất của Liệp Ưng. Những điều này đã được ghi chép truyền bá trong toàn quân.

Ba năm rèn luyện nhưng tiểu tử này lại không giống với người khác. Người khác càng luyện càng đen, càng luyện càng cường tráng; nhưng tiểu tử này càng luyện càng nho nhã, càng luyện càng đẹp trai, càng luyện càng giống một tú tài. Nhưng hoàn mỹ như thế mà hắn vẫn chưa tán được em nào. Nếu tiểu tử này không phải tiểu sư đệ của mình thì ông nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, để hắn làm con rể của lão Tăng ta rồi nói sau. Con bà nó, nếu lính của mình mà cũng luyện được giống như vậy thì mình còn không đổi tên đội thành đại đội người mẫu Liệp Ưng à. Thấy vẻ mặt tươi cười của tên tiểu tử, lão Tăng không hiểu thế nào lại có suy nghĩ xấu xa như vậy.

Vũ Ngôn tất nhiên không biết đến cái tâm địa gian xảo của sư huynh mình. Thấy sư tẩu và Số 9 chui vào phòng bếp, hắn bèn ngồi vào chỗ đối diện với Tăng Thiên Nguyên. Thấy lão Tăng mắt trừng lớn, miệng có nước miếng chảy ra, Vũ Ngôn không thêm để ý tới hắn nữa rồi lấy hộp thuốc lá từ trong tay lão, lôi ra một điếu thuốc châm, hút một hơi, thả ra một vòng tròn khói.

Lão Tăng thấy một vòng lại một vòng khói thuốc lơ lửng trước mắt mình, xâu lại thành một cái xích thì cũng ngứa mồm, châm một điếu, một cái xích khác lại xuất hiện.

Trong làn khói thuốc, Vũ Ngôn mở miệng hỏi:

- Lệnh khi nào về tới nơi?

Câu hỏi bất ngờ khiến lão Tăng sắc khói thuốc, ho khan vài tiếng lão nói:

- Lệnh gì?

- Còn lệnh gì nữa, lệnh cường chế xuất ngũ.

Trong mắt Vũ Ngôn lóe lên một chút đau buồn khiến ngực lão Tăng càng cảm thấy đau đớn.

- Con mẹ nó, ai dám hạ lệnh này, ai dám để lính tốt nhất của anh xuất ngũ.

Lão Tăng hung hăng nói làm cho những vòng khói thuốc bị vỡ tan.

- Sư huynh, anh không cần giấu em. Chuyện như vậy cũng không phải lần đầu tiên.

Vũ Ngôn bình tĩnh nói rồi cầm hai bình rượu Mao Đài trên bàn:

- Đây là đồ an ủi thủ trưởng đưa cho anh sao.

Sắc mặt Lão Tăng trở nên trắng bệch:

- Thủ trưởng chỉ vào mũi anh nói: “Bao che cho người ta cũng chưa có ai như anh, dám đến trước mặt tôi vỗ bàn à.”, sau đó tặng cho anh hai chai rượu mang về. Mụ nội nó nữa, đây đúng là kiểu đánh một phát chày, tặng một miếng kẹo. Người anh em, sư huynh thật vô dụng. Xin lỗi chú!

Lão Tăng không ngờ lại như một đứa trẻ khóc òa lên.

Đôi mắt Vũ Ngôn cũng đỏ lên:

- Sư huynh, chuyện này không liên quan tới anh. Nếu không phải anh mang em vào bộ đội thì em cũng không được tới Liệp Ưng.

Chậm rãi phun ra một vòng khói, Vũ Ngôn cao giọng nói:

- Kỳ thật giải ngũ cũng chẳng sao. Em trở về học tiếp. Trước khi Hầu Tử hy sinh, em đã đáp ứng hẳn cùng lên đại học. Hôm nay hẳn đã mất nên em muốn vì hẳn hoàn thành giấc mộng này, còn muốn giúp em gái hẳn lên đại học nữa. Với cả Đại Tráng, em đã đáp ứng dạy võ cho con hẳn.

Lão Tăng thở dài nói:

- Ba năm trước khi anh mang chú đi, sư thúc đã dặn sau ba năm phải đưa chú trở về, nhưng sư huynh anh lại quá tham. Liệp ưng mặc dù là đỉnh cao tại đây nhưng nó đối với chú còn quá nhỏ. Chú là tiểu sư đệ của anh, tương lai của chú nhất định sẽ có những thành tích lớn hơn nữa. Chú đã tin vào bản thân mình thì anh cũng vĩnh viễn ủng hộ chú.

Vũ Ngôn nghe xong lời của sư huynh thì tâm tình cũng thoải mái trở lại, rồi cười nói:

- Tốt thôi! Tương lai em nhất định sẽ cho sư huynh một kinh hỉ thật lớn.

Hai người đàn ông cất tiếng cười to, trong phòng bếp, sư tẩu với Số 9 liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói:

- Chẳng hiểu gì cả!

Bữa cơm này đúng là rất phong phú, bò nằm kho ớt xanh đậm trứng, cá băm trộn ớt, đây đều là món Vũ Ngôn thích ăn nhất. Hai người đàn ông cũng rất có “cảm tình” với hai chai rượu nên cùng cao giọng nói:

” Nhất định phải xử lý cả hai.”

Vũ Ngôn mặc dù nội công thâm hậu nhưng hẳn không hề vận công để tỉnh rượu nên cũng say tới không biết trời đất.

Hai chai đã thấy đáy. Lão Tăng bắt đầu ăn nói duyên duyên, trong lòng nghĩ cái gì là nói ra cái ý. Cái gì mà đội người mẫu Liệp Ưng, cái gì mà sư đệ, chú làm con rể anh đi, đảm bảo chú cứ gọi là ngon lành. Vũ Ngôn cười xong rồi gục xuống bàn ngủ. Khuôn mặt Số 9 đỏ bừng khi nghe được những lời này nhưng vẫn cố kiềm chế sự xấu hổ trong lòng lại, giành lấy chai rượu trong tay Vũ Ngôn, trong mắt đầy vẻ ôn nhu.

Sáng ngày thứ hai tỉnh lại, Vũ Ngôn phát hiện mình đang nằm trong khách phòng nhà sư huynh. Mặc dù đầu vẫn còn đau nhưng vẫn tốt hơn sự khó chịu đêm qua. Vũ Ngôn không nhớ nổi đêm qua sư huynh đã nói cái gì mà mình cũng không biết nói cái gì. Hẳn chỉ nhớ một việc, mình phải rời khỏi quân doanh, phải rời khỏi những chiến hữu thân thiết. Mũi có cảm giác chua xót, Vũ Ngôn phát hiện gần đây mình dường như rất yếu ớt, rất dễ xúc động.

Số 9 gõ cửa đi vào, thấy Vũ Ngôn đang đứng trước cửa sổ ngắm người nhìn rừng cây bên ngoài. Sáng sớm, ánh mặt trời tẩm gội khuôn mặt hẳn lóe lên những tia sáng màu vàng. Thân hình cao lớn trước cửa sổ trong hào quang khi sáng khi tối lại có vẻ thân thiết tự nhiên. Số 9 đi đến bên cạnh hẳn, nhẹ nhàng nói:

- Số 1, mẹ bảo chúng ta tới ăn sáng.

Trước bàn ăn không thấy lão Tăng đâu, chắc là vẫn còn đang ngủ. Sư tẩu thấy Vũ Ngôn nhét một cây dầu cháo quấy vào miệng nhai lấy nhai để mà trong mắt lóe lên vẻ từ ái. Cô biết lão Tăng trước giờ muốn có con trai, đáng tiếc mình chỉ có hai con gái. Đại nha đầu còn chưa tốt nghiệp học viện quân sự thì lão Tăng đã ép nó vào đại đội Liệp Ưng, nói là thử thách nó trong chiến đấu cho có máu có lửa. Cô biết lão Tăng muốn biến đại nha đầu trở thành con trai nhưng nó dù thế nào cũng là một nha đầu, mưa bom bão đạn như thế thì làm sao có thể khiến người ta yên tâm được chứ. Tiểu sư đệ này còn nhỏ tuổi hơn cả con gái mình, lại tao nhã, cơ trí, thông minh, dễ gần, càng khiến cho hai vợ chồng bọn họ vô cùng yêu thích, nên đã ngầm coi hẳn trở thành con trai của mình. Số 9 nhìn Vũ Ngôn ăn như hổ đói mà cảm giác được cuộc sống này thật yên bình, cũng cho cô có cảm giác hạnh phúc dị thường. Khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên.

Những ngày chờ đợi trong yên bình dần trôi qua, Vũ Ngôn cảm thấy mấy ngày này đúng là rất thoải mái nhưng rồi lại có chút nặng nề. Nhiều trận đổ sức đã diễn ra, Vũ Ngôn cũng không biết mình đã đá nát bao

nhieu bao cát, đánh đổ không biết bao nhiêu đối thủ bồi luyện, đương nhiên hẳn không sử dụng nội công. Người tham gia tỷ đấu càng ngày càng nhiều, họ đều muốn nhìn Vũ Ngôn bị đánh ngã nhưng chưa được như nguyện. ở trong này phát tiết, tâm tình Vũ Ngôn đã tốt hơn rất nhiều.

Tranh thủ Số 9 mượn em gái cô sách giáo khoa trung học. Số 9 còn nhân tiện mang đến cho hắn một đồng tư liệu ôn tập khiến hai mắt Vũ Ngôn trắng dã ra. Năng lực học tập của Vũ Ngôn quả nhiên cực kỳ xuất sắc. Mấy quyển sách giáo khoa này đã ba năm không xem qua, nhưng giờ kiến thức trong sách vẫn còn nguyên trong đầu, một chút cũng không quên. Xem sách vài ngày, Vũ Ngôn cũng dần bình tĩnh trở lại. như trở về với ngày tháng học tập bên sư phụ.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Đại Tráng, Vũ Ngôn bắt đắ dĩ đành phải làm thủ tục xuất viện cho hắn. Chỉ là trên đôi mắt hắn phải đeo một cái kính đen rất to. Mập Đầu Đà xử lý xong hậu sự và an bài tốt cha mẹ của Tiểu Lý Tử rồi vội vàng trở về. Vũ Ngôn gặp những đội viên còn lại của tiểu đội rồi vung tay, bốn người tới nơi Hầu Tử và Tiểu Lý Tử an nghỉ.

Nghĩa trang vắng vẻ mà thê lương, những tấm bia mộ như một tảng đá lớn đè nặng lên lòng mỗi người. Di thể của Hầu Tử không tìm được, chôn phía dưới bia mộ mới tinh thẳng tắp này chính là chiếc mũ quân đội mà hắn từng dùng, còn của Tiểu Lý Tử là một bộ quân phục cũ. Vũ Ngôn và Mập Đầu Đà đốt ba điều thuốc đặt lên trên bia mộ, mở một chai rượu Mao Đài tưới trước mộ. Mấy người đều không nói gì, ba người đàn ông đặt móng ngồi dưới đất hút thuốc. Đôi mắt Số 9 đỏ bừng, không nói gì ngồi ở bên cạnh.

Mập Đầu Đà nói qua tình hình hộ tống Tiểu Lý Tử về nhà. Vũ Ngôn cũng nói về việc an bài em gái Hầu Tử, nói mình về sau cũng phải đi học, dùng thân phận chiến hữu toàn lực trợ giúp cô bé thi lên đại học. Đại Tráng sớm đã nói muốn về nhà, lên núi trồng cây. Số 9 nói mình muốn về học viện quân sự tiếp tục học tập. Mập Đầu Đà thì muốn cố gắng thi vào học tại học viện quân sự. Mấy người Đại Tráng đều biết chuyện ở ban Quân Chính, cũng biết Vũ Ngôn phải xuất ngũ, nhưng lại không biết nên nói như thế nào để an ủi hắn. Thấy vẻ mặt Vũ Ngôn tự nhiên nên nỗi lo lắng trong lòng cũng giảm đi phần nào.

Bốn người ngồi trước mộ phần chiến hữu đã hy sinh nói về kế hoạch sau này của bản thân, lại nói về những chuyện sống chung với nhau trước kia, nhiều nhất là chuyện của hai chiến hữu đang an nghỉ dưới kia. Cảm giác chia xa này khiến mũi mấy người cay cay nhưng lại nhin không khóc.

Tất cả tình cảm rốt cục cũng bộc phát khi Đại Tráng rời đi. Trên sân ga, ba người đàn ông ôm chặt lấy nhau khóc tới mức sơn băng địa liệt, hải khô thạch nát. Số 9 nhào vào lòng chị dâu, nước mắt làm ướt đầm bộ quần áo cô. Cho dù với tâm tính của một tay súng bắn tỉa nhưng lúc này Đại Tráng đã hoàn toàn rối loạn:

- Con mẹ nó, nhất định phải nhớ tới nhà tao ăn táo đấy.

Đại Tráng nhắc đi nhắc lại lời này mấy chục lần, dù cho hai vợ chồng đã lên xe lửa đi không còn thấy bóng dáng đâu nữa nhưng giọng nói ấy vẫn còn văng vẳng bên tai ba người Số 9.

Rồi một ngày, Vũ Ngôn gọi điện tới thôn Hầu Tử, chừng hơn mười phút sau mới nghe được giọng của em gái Hầu Tử truyền đến. Vũ Ngôn đơn giản giới thiệu mình, hắn nói mình là chiến hữu của Hầu Tử sắp xuất ngũ và cũng muốn thi đại học, về sau hai người sẽ giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau. Hơn nữa hắn còn nói, nhận lời ủy thác của Hầu Tử gửi cho cô ấy một chút tiền để cô kiểm tra và nhận. Em gái Hầu Tử đã biết chuyện anh trai đi chấp hành nhiệm vụ bí mật nên cũng không hoài nghi gì cả, lại còn rất khách khí, và còn tỏ vẻ cảm ơn hắn nữa.

11. Chương 11

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 11: Tiềm uyên (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Ngày thứ ba sau khi Đại Tráng rời đi, lệnh xuất ngũ của Vũ Ngôn về tới nơi. Tăng Đại gọi Vũ Ngôn đến:

- Anh chỉ có thể ra sức để chú không bị xử phạt thôi, giúp chú có thể tới đây trong sạch, mà trở về cũng trong sạch.

Vũ Ngôn gật đầu không nói gì.

- Anh đã liên hệ giúp chú rồi. Chú thì ra đã bảo lưu học bạ ba năm tại trường trung học của thành phố Thanh Sơn, giờ chú trở về tiếp tục học cấp ba thôi.

Lão Tăng nói, cuối cùng lại quan tâm hỏi một câu:

- Chắc không có vấn đề gì chứ hả? Theo nguồn tin vịt đáng tin cậy anh được biết chú ba năm trước đã tự học hoàn thành xong chương trình trung học.

Vũ Ngôn trắng mắt nhìn hắn, hiển nhiên rất bất mãn với hai chữ “tin vịt”:

- Sư đệ anh kém như vậy sao, còn dùng hai chữ “tin vịt” nữa chứ.

Lão Tăng xấu hổ cười nói:

- Đúng, đúng!

Sau lại nói tiếp:

- Khi chú nhập ngũ còn chưa đủ mười sáu tuổi. Là anh đã đi cửa sau đưa chú vào đây, cho nên hồ sơ của chú cũng không nói về việc này, sau do bận bịu nên cũng quên bém mắt.

Vũ Ngôn nhất thời hơi chút choáng váng:

- Nói cả nửa ngày hóa ra em vẫn còn là một hắc binh!

Lão Tăng vội vàng lắc đầu:

- Ai dám nói lính Liệp Ưng của anh là hắc binh.

Rồi lão lại chuyển giọng sang điệu nịnh bợ, nói:

- Để lấp chỗ trống ba năm trong hồ sơ của chú, anh đã an bài giúp chú rồi. Đây là phiếu điểm của trường trung học phụ thuộc vào quân khu. Anh đã tìm người dày công làm giả, thành tích ba năm của chú toàn bộ đều đạt hạng ưu. Ngày mai sẽ gửi đến trường học lưu vào hồ sơ của chú. Tiện nghi cho tiểu tử rồi.

Vũ Ngôn vừa nghe tới hai chữ “làm giả” thì thiếu chút nữa ngã vật xỉu ngay tại trận, giọng oán hận nói:

- Thành tích ba năm đều đạt hạng ưu, vậy em còn đi học năm thứ tư trung học làm gì nữa?

Lão Tăng chẳng hề quan tâm nói:

- Chú cứ làm như lúc thi đại học ngủ quên mất là xong. Ngay cả một lời nói dối cũng không thể soạn ra sao hả hùng binh của anh.

Vũ Ngôn hoàn toàn bị đánh bại, đành đặt mông ngồi trên sô pha.

Lão Tăng đưa tới một phong thư:

- Tiền ổn định của chú.

Vũ Ngôn cầm lấy, cảm giác so với người khác dày hơn không ít, trong lòng cũng hơi lấy lại được chút cân bằng. Còn trong lòng lão Tăng lại thâm nói:

” Tiền thuốc lá nửa năm của lão tử đó. Ôi đau lòng chết mất!”

Rồi lão lại chỉ vào một gói to đặt bên cạnh, nói:

- Đây là vài bộ quần áo sư tẩu mua cho chú, về sau đừng mặc quân trang, tóc cũng để dài hơn một chút, ăn mặc cũng phải ngon hơn, đừng để mất mặt anh khi đứng trước mặt các tiểu cô nương.

Vũ Ngôn mở cái gói lớn ấy ra, thấy bên trong đều là vật dụng hàng ngày, ngay cả những loại thuốc thường dùng cũng có rất nhiều khiến trong lòng hắn cảm thấy ấm áp.

- Ai muốn bắt nạt chú thì cứ báo tên của anh ra. Tên tuổi của lão Tăng anh thực ra vẫn rất có tiếng tăm đó.

Lão Tăng đồng dạng tự sướng nói. Vũ Ngôn mỉm cười không nói lời nào, hai chân khép lại, trang trọng hành lễ quân lễ cuối cùng trong đời. Lão Tăng im miệng không nói gì nữa, cũng trang trọng đáp lễ, nhìn Vũ Ngôn xoay người rời đi, vành mắt lão đã ướt.

Vũ Ngôn khi đi cũng không báo cho bất cứ ai, chỉ để lại một mẩu giấy nhắn cho Số 9 với Mập Đầu Đà, đại ý là mình mang cũng ít đồ, đi cũng nhẹ nhàng, lại sợ khóc lóc trên sân ga ảnh hưởng tới tác phong quân nhân, chờ sau khi thu xếp xong sẽ lại liên hệ với bọn họ. Thực tế là hắn rất sợ mình sẽ làm ra chuyện gì đó xúc động.

Lo liệu xong tất cả thủ tục, thu thập những đồ mang ra từ cổ động rồi để mọi thứ, kể cả đồng vật dụng hàng ngày mà sư tẩu mua cho vào trong một cái túi du lịch lớn. Trang phục quân nhân thay ra gấp lại để chỉnh tề, vuốt ve nó vài cái rồi cuối cùng nhìn qua quân doanh đã làm bạn với mình ba năm, sau đó chậm rãi bước ra bên ngoài.

Chiến sĩ đang canh gác tại cửa thấy hắn đi đến, biết hắn phải rời khỏi quân đội liền xoay một tiếng, giơ tay chào theo tiêu chuẩn quân lễ. Vũ Ngôn theo thói quen đưa tay lên nhưng tay vừa tới tai lại chợt nhớ mình giờ đã không còn là quân nhân nữa nên đành phất tay, cười cười, nhẹ nhàng đạp cửa ra đi.

Khi Số 9 lái một chiếc xe jeep lao vào nhà ga thì Vũ Ngôn đã ngồi trên xe lửa ra khỏi trạm. Đoàn tàu chuyển bánh đi vào màn đêm mênh mông:

- Số 1, anh còn nợ tôi một bữa cơm đấy!

Số 9 ngơ ngác đứng nơi đó, nước mắt lăn dài trên hai má tái nhợt của cổ.

Một đường đi về phía tây nam, Vũ Ngôn cảm thấy lòng mình như một cái chai phiêu lưu trong nước biển, vui vẻ chu du, lên lên xuống xuống, lúc thăng lúc trầm, lúc ở quân doanh, nhưng trong phút chốc lại bay đến dưới chân ngọn núi nơi mà mình được nuôi dưỡng dạy dỗ. Cảm giác thực sự rất phức tạp. Ngoài cửa sổ, những ngọn đèn của ngàn vạn gia đình cứ nhẹ nhàng trôi qua như những điểm sáng dẫn đường cho một lãng tử về nhà.

Vũ Ngôn đưa tay vịn lên cửa kính xe, ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ. Ta là một lãng tử sao? Đâu mới là nhà của ta?

Xuống xe, Vũ Ngôn như đã cảm giác được những cơn gió mát lành thổi dưới chân núi. Lỗ chân lông toàn thân dễ chịu hẳn lên. Với công lực hiện giờ của hắn tất nhiên không ngại nóng hay lạnh, nhưng gió của cố hương mang đến cho hắn cảm giác ấm áp.

Ngồi ô tô hai giờ liền, thấy ngọn núi xanh thẳm sừng sững trước mắt mình, Vũ Ngôn nhất thời vui mừng gần như muốn phát điên lên. Mang theo túi hành lý, hắn chạy như điên lên trên đó, miệng không ngừng hô: “Ta đã trở về!” “Ta đã trở về!”, âm thanh vang vọng khắp nơi dù điếc cũng nghe thấy.

Một màu xanh lam tuyệt đẹp, những cây cổ thụ cao ngất nằm ẩn trong mây, hoa đỗ quyên nở rộ, những nhánh cỏ dại xanh ngắt thanh thúy, tiếng suối chảy róc rách, tiếng chim sơn ca ríu rít bên khe nước. Vũ Ngôn tựa như về với thời thơ ấu vô ưu vô lự, thỏa thích chạy nhảy reo hò, bóng dáng như một làn gió rong chơi trước rừng cây vườn hoa.

- Diệp Tử, Diệp Tử

Vừa mới trông thấy căn trúc lâu nhà mình, Vũ Ngôn cao giọng hô.

Một nữ hài tử mười lăm mười sáu tuổi từ căn nhà chạy ra, rồi như không thể tin được vào mắt mình, ngơ ngác nhìn Vũ Ngôn đang chạy càng lúc càng gần. Sau cả nửa ngày, cô mới cao giọng hô một tiếng:

- Anh

Rồi vọt thẳng lên phía trước.

Vũ Ngôn bắt lấy thân thể Diệp Tử đang lao về trước, ôm Diệp Tử xoay tròn như chong chóng. Diệp Tử cười khanh khách, cảm nhận cảm giác thân thể xoay chuyển theo làn gió cùng chút cảm giác chóng mặt rất chân thực.

Anh em hai người vui vẻ một lúc, Vũ Ngôn buông thân thể cô bé xuống. Hai năm không gặp, cô nàng này đã cao hơn không ít, miệng vui vẻ nói:

- Diệp Tử của anh giờ đã là một đại cô nương rồi nha!

Đã gần hai năm không gặp Diệp Tử. lần cuối cùng về thăm nhà là khi hắn nhận nhiệm vụ đi về phía tây, kể từ lần đó tới giờ vẫn chưa được về nghỉ phép lần nào. Lần này trở về thấy em gái khỏe mạnh, vui vẻ nên trong lòng hắn đương nhiên cũng vô cùng cao hứng.

Diệp Tử gặp người anh trai đã hai năm không về, chẳng những thấy hắn không đen đi mà ngược lại, lại càng thêm nho nhã tuấn tú, cảm giác hắn càng trở nên hòa nhã thân thiết hơn. Trong lòng cô cũng rất cao hứng, lôi kéo anh trai lúi rúi nói không ngừng nghỉ, hỏi hắn trong quân đội có được ăn ngon không, mặc có được mặc ấm không, có bị người khác bắt nạt hay không.

Vũ Ngôn có chút buồn cười, bóp bóp mũi cô nói:

- Anh trai em dễ để người khác bắt nạt lắm sao?

Diệp Tử ôm cánh tay hắn, nói:

- Nếu ở bên ngoài không ai bắt nạt anh thì về nhà sẽ phải bị em bắt nạt! Truyện Đô Thị Lương Nhân Hành

Vũ Ngôn cứng chiều gõ nhẹ lên đầu cô nói:

- Em chỉ bắt nạt được con mèo con chó mà thôi.

Diệp Tử kéo anh trai vào phòng, Vũ Ngôn thấy phòng của mình vẫn rất gọn gàng sạch sẽ, gật đầu nói:

- Không tệ, Diệp Tử của chúng ta quả là có đức lại rất thông minh.

Diệp Tử cong môi ý bảo điều này còn để anh nói sao. Vũ Ngôn ngồi xuống chiếc ghế trúc, mở hành lý của mình ra, nói với Diệp Tử:

- Diệp Tử, đến xem anh mang cho em đồ tốt gì nào.

Kẹp tóc, sổ ghi chép, sôcôla, một chiếc Workman, Diệp Tử xem đi xem lại, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy nụ cười hạnh phúc. Mở một gói to ra, nhìn vào trong, khuôn mặt của Diệp Tử ngay lập tức đỏ bừng, liếc Vũ Ngôn dụi dụi nói:

- Anh, sao giờ anh lại trở nên hư hỏng như vậy?

Vũ Ngôn chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, nói:

- Anh hư hỏng chỗ nào? Mua toàn đồ tốt cho em, em lại bảo anh xấu xa là sao hả cô gái nhỏ?

Diệp Tử mặt càng đỏ hơn, thở dốc, một quyền đập lên người Vũ Ngôn:

- Còn không xấu sao. Anh mua mấy thứ này làm cái gì?

Vũ Ngôn khó hiểu nói:

- Cái chi vậy?

Diệp Tử chỉ vào cái bọc to kia nói:

- Mấy cái này là anh mua sao?

Vũ Ngôn nhìn gói to, lắc đầu nói:

- Là của một chiến hữu mua tặng em.

- Chiến hữu kia của anh là nam hay nữ?

- Nữ!

Trước mắt Vũ Ngôn hiện lên khuôn mặt tươi cười của Số 9.

Diệp Tử hừ một tiếng nói:

- Là chị dâu sao?

Vũ Ngôn đang uống một ngụm nước, nhưng nghe được câu nói của em gái bèn phun tất cả mọi thứ trong miệng ra, nói:

- Trong đầu em nghĩ cái gì vậy hả. Đó là một chiến hữu, là con gái của Tăng sư huynh. Ấy dà, trẻ con nói không kiêng kị chi hết à.

Diệp Tử cười hì hì nói:

- Không phải của chị dâu tặng thì em đây nhận.

Diệp Tử đắc ý cầm theo cái bọc mang vào phòng mình. Chỉ chốc lát sau, cô đổi một bộ váy liền áo đi ra, dáng người thướt tha mới dậy thì đi vài bước tới trước mặt Vũ Ngôn, cười duyên nói:

- Anh, thế nào hả?

Vũ Ngôn gật gật đầu, nói:

- Không tệ, không tệ chút nào. Bộ đồ này đúng là không tệ.

Diệp Tử sáng giọng:

- Ai bảo anh nhìn quần áo. Anh xem em mặc thế nào?

Vũ Ngôn thấy cô mặc bộ váy liền áo này như một đóa phù dung trong nước, liên tục gật đầu nói:

- Đẹp, đẹp, bộ đồ này rất thích hợp cho Diệp Tử của anh mặc.

Diệp Tử nhẹ nhàng xoay vài vòng, cười nói:

- Con mắt của cháu gái cũng không tệ.

Vũ Ngôn nghe cô nói cảm thấy kỳ cục, đánh cười bảo:

- Cái gì mà cháu gái, nghe kỳ quá. Cô ấy còn lớn tuổi hơn cả anh, bọn anh đều gọi cô ấy là Số 9. Đây là đồ Số 9 mua cho em đó. Không tệ đâu, Không ngờ Số 9 còn chiều này. Cô ấy còn tặng em cái gì khác không?

Khuôn mặt Diệp Tử bỗng đỏ lên, hung hăng ưỡn ngực nói:

- Ai cần anh quần?

Vũ Ngôn cười nói:

- Ôi chao, Diệp Tử của chúng ta đã có khuynh hướng thành một con cọp cái rồi. Làm thế nào bây giờ?

Diệp Tử vung tay đuổi đánh Vũ Ngôn. Anh em hai người bọn họ lại bắt đầu ồn ào.

Ầm ỉ một lúc, Vũ Ngôn nói:

- Diệp Tử, anh lên núi thăm sư phụ đây.

Diệp Tử gật gật đầu nói:

- Anh, giữa trưa em làm mấy món ngon cho anh.

Vũ Ngôn cười ha ha, nhéo nhéo cái mũi của Diệp Tử, bị Diệp Tử đánh một cái lên mu bàn tay.

Vũ Ngôn mang mấy thứ tìm được trong thạch động ra, đang định ra khỏi cửa thì Diệp Tử hé đầu từ phòng bếp ra nói:

- Anh, chị Niệm Hân đi rồi.

Vũ Ngôn dừng bước, cảm giác mất mát từ đáy lòng dâng lên, xoay người về phía Diệp Tử cười nói:

- Vậy à? Anh mấy tháng gần đây bận quá nên cũng không viết thư cho cô ấy. Không biết cô ấy thi thể nào rồi?

12. Chương 12

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 12: Tiềm uyên (2)...

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Diệp Tử nói:

- Chị Niệm Hân nói chị ấy thi cũng không đến nỗi nào. Cha mẹ chị đón chị ấy với ông nội và bà nội về Thiên Kinh. Họ mới đi mấy ngày trước.

Trong lòng Vũ Ngôn dâng lên nỗi chua xót không tên:

- Thiên Kinh ư? Mình vừa rời khỏi đó thì cô ấy lại đến. Có lẽ thế giới này thực sự có cái gọi là ý trời.

Diệp Tử nói tiếp:

- Chị Niệm Hân để mấy quyển sách giáo khoa của chị ấy lại, bảo rằng nếu anh tiếp tục đi học thì chúng sẽ giúp ích cho anh.

Khóe miệng Vũ Ngôn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt như một chiếc lá của mùa xuân nhưng lại nhẹ nhàng rơi xuống giữa mùa thu tiêu điều, lại vương vất chút ưu thương khó tả. Hắn vuốt vuốt mái tóc của cô em gái, gật gật đầu rồi đi ra cửa.

Từ xa, Vũ Ngôn đã thấy được căn nhà gỗ quen thuộc ấy, hắn giờ không nén nổi niềm vui sướng trong lòng, thân thể lao tới như bay, trong nháy mắt đã tới trước cửa. Vũ Ngôn đẩy cửa đi vào rồi kích động gọi một tiếng:

- Sư phụ

Lão nhân ngồi trên ghế, khuôn mặt trải qua nhiều bể dâu hiện ra nụ cười hiền lành, nhìn Vũ Ngôn cười gật đầu nói:

- Trở về là tốt rồi!

Vũ Ngôn như một đứa trẻ chịu oan ức nhào tới trước mặt lão nhân khóc lớn. Lão nhân cũng không ngăn cản hắn mà để mặc hắn mặc sức phát tiết. Đợi khi Vũ Ngôn thôi khóc, lão mới mở miệng nói:

- Tiểu Ngôn, con đứng lên!

Vũ Ngôn đứng dậy. Lão nhân quan sát tên đệ tử của mình. Trải qua một hành trình ba năm rèn luyện trong quân ngũ nhưng nhìn hắn lại không thấy vẻ thô lỗ mà đáng người trở nên cao lớn nho nhã, khuôn mặt tuấn lãng thanh đậm, ánh mắt ngưng thần trong suốt như thiên trì, toàn thân tựa như một cây tùng trong khu rừng, thân thiết tự nhiên hòa vào trong trời đất, còn nữa, khóe miệng ẩn một nụ cười trông xấu xa như có như không kia lại càng tăng thêm mị lực và thần bí của hắn. Hai khi chất hoàn toàn khác biệt cùng hiển hiện trên người đồ đệ mình. Lão nhân mặc dù hoài nghi nhưng thấy đệ tử xuất sắc như thế cũng khiến lão an lòng.

Vũ Ngôn thấy những nếp nhăn dày đặc trên trán sư phụ cùng với gương mặt già nua ấy mà trong lòng đau xót. Ngẫm lại mình là một cô nhi, nếu không phải lúc năm tuổi gặp sư phụ thì giờ không biết bản thân đang lưu lạc nơi nào rồi, lòng cảm kích của hắn đối với sư phụ không lời nào có thể diễn tả được.

Lão nhân mỉm cười nói:

- Tiểu Ngôn, con có thành tựu ngày hôm nay làm thầy rất vui mừng.

Dừng một chút, lão nói tiếp:

- Con có biết thầy vì sao để con tòng quân không?

Vũ Ngôn lắc đầu.

Lão nhân nói:

- Tục ngữ nói, tam tuế khán đáo lão (1), khi con năm tuổi đã là một cô nhi, lo cho mình còn không nổi nhưng con lại có thể thu nhận và giúp đỡ cô nhi kia, rồi quan tâm cho nó, chiếu cố cho nó. Đây là phẩm tính của một con người. Thu con làm đồ đệ cũng niềm kiêu ngạo của thầy. Trước khi con mười năm tuổi thầy đã từng nghĩ để con trở thành một nhân tài có kiến thức uyên bác, cho nên thầy đã cho con học tứ thư ngũ kinh, học đạo của Khổng Mạnh, học thi nhĩ lễ tụng, học cầm kỳ thư họa. Tất cả những cái đó là gốc rễ tu thân. Văn hóa truyền thống mấy ngàn năm của dân tộc chúng ta mặc dù không ít thứ trong thời đại này có thể được coi là không hợp nhưng đa số những cái đó đều là tinh hoa của dân tộc ta. Nếu vứt bỏ tất cả thì thật đáng tiếc.

Vũ Ngôn gật đầu, trong lòng đã hiểu tất cả, sau lại nghe lão nhân nói tiếp:

- Con có thể dụng tâm để học, học những tinh hoa của dân tộc chúng ta làm thầy rất cao hứng.

Lão nhân nói tới đây liền thoáng cười:

- Và tất nhiên học tập như vậy có thể giúp con tu thân dưỡng tính nhưng lại dễ khiến cho người ta trở nên yếu đuối, làm việc thiếu mất sự quyết đoán dứt khoát. Cho nên sau khi con thi lên trung học thầy đã cho con tạm nghỉ rồi để Thiên Nguyên đưa con vào môi trường quân đội, đi mài luyện tính cách và ý chí của con, để con trở thành một người có thể làm được mọi việc và cũng là một người dám làm mọi việc. Thầy năm nay đã hơn trăm tuổi rồi, thời gian còn lại của thầy cũng không còn nhiều nữa. Mấy năm này, những chuyện của con Thiên Nguyên cũng kể cho thầy một số. Thầy đưa con vào trong mưa boom bão đạn, hy vọng con không trách sư phụ.

Nước mắt Vũ Ngôn đã vương đầy mặt, vừa khóc hắn vừa lắc đầu nói:

- Sư phụ, không đâu, người sẽ không chết đâu. Không có sư phụ sẽ không có con ngày hôm nay.

Lão nhân cười hòa ái nói:

- Con đã mười tám tuổi rồi. Sinh ly tử biệt cũng đã trải qua không ít nhưng sao vẫn khóc như vậy. Về sau không được như một đứa trẻ nữa.

Vũ Ngôn lau khô nước mắt, xấu hổ cười.

Lão nhân lại nói:

- Phải nhớ kỹ, phàm là những việc thuận theo ý trời, thuận theo lòng người thì không thể cưỡng cầu.

Vũ Ngôn suy nghĩ về lời nói của sư phụ, rồi thưa:

- Sư phụ, nếu có một số việc con cưỡng cầu và đã có kết quả thì đó không được tính là ý trời.

Lão nhân thoáng phút sững sốt rồi đột nhiên cười ha ha nói:

- Hảo tiểu tử, đúng là một tên thích vạy người khác. Vậy mọi sự con cứ cố gắng, nếu có thể cưỡng cầu mà có kết quả tốt thì đó được coi là ý trời.

Hai người nói chuyện với nhau, Vũ Ngôn nhớ tới còn có một chuyện quan trọng nhất còn chưa nói cho sư phụ. Hắn vội vàng mang chuyện trong thạch động ra, tất cả nói hết cho sư phụ. Lão nhân càng nghe càng

giật mình, tới khi nghe nói có di huấn của tổ sư liền vội vàng quỳ xuống nhận lấy tấm vải trắng bằng tờ tằm trong tay Vũ Ngôn, giơ lên cao quá đỉnh đầu rồi đặt nó lên trên bàn, vải vãi vãi, miệng hô to:

- Đệ tử đời thứ mười bốn của Vân môn Bạch Nhất Xuyên cùng đệ tử đời thứ mười năm Vũ Ngôn xin lắng nghe di huấn của tổ sư.

Vũ Ngôn thấy sư phụ như vậy cũng ngoan ngoãn quỳ xuống với người lạ chín lần, làm một đại lễ.

Bạch Nhất Xuyên xem xong di huấn của tổ sư, những giọt nước mắt già nua lăn dài trên hai má, nói lớn:

- Tổ sư phù hộ, chí bảo của Vân môn ta cuối cùng cũng đã trở về.

Lại xá dài thêm lần nữa. Đối với Thúy Ngọc Mặc trúc Bạch Nhất Xuyên cũng chỉ nghe nói qua, giờ thấy Vũ Ngôn đã tu thành tăng thứ sáu Thiên Tâm quyết thì thoải mái cười lớn.

Vũ Ngôn còn nói chuyện của Ma môn cho lão nghe, Bạch Nhất Xuyên mỉm cười nói:

- Ma chỉ là một đạo. Cái quyết định là ở lòng người. Chỉ cần làm việc đoan chính thì còn phân ra làm thần ma gì nữa.

Đối với việc Vũ Ngôn hấn bá Ma tôn Cái Thiên làm sư phụ thì Bạch Nhất Xuyên cũng không hề trách cứ mà ngược lại lại rất tán thưởng, khen hấn không làm ra vẻ, khen hấn không bảo thủ. Và những viên dạ minh châu này giờ thực không có biện pháp xử lý tốt nên chỉ có thể đợi khi tới lúc cần thì mới đem ra dùng.

Vũ Ngôn cũng không nói nguyên nhân mình xuất ngũ và lão nhân cũng không có hỏi hấn, chỉ nói một cách đầy thâm ý rằng:

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Làm việc gì chỉ cần hết sức, không thẹn với lương tâm là được.

Thầy trò hai người ngồi nói chuyện với nhau. Bạch Nhất Xuyên thấy công lực cao cường của Vũ Ngôn liền cười vui vẻ. Vũ Ngôn về nhà thấy Diệp Tử đã làm xong mấy móm ngon. Hấn lấy ra một chai rượu Mao Đài mang từ trong quân về. Già trẻ hai người cứ thế thoải mái uống.

Bạch Nhất Xuyên đã hơn trăm tuổi, nhưng kể ra thì hôm nay là ngày ông vui vẻ nhất nên khó tránh khỏi uống nhiều hơn mấy chén. Uống xong ông nằm trên ghế ngủ luôn. Vũ Ngôn thấy thế vội đỡ thầy lên giường nằm xuống.

Vũ Ngôn nằm trên giường mình lăn qua lăn lại những vẫn không ngủ được, trước mắt hiện lên hình bóng của nữ hài tử kia nên đành phải xoay người ngồi dậy. Thoáng chốc suy nghĩ, hấn nhẹ nhàng nhảy xuống lầu, thi triển thân pháp như một làn khói nhẹ trôi đi trong bóng đêm.

Vẫn là căn nhà nhỏ quen thuộc của ba năm trước, vẫn cửa sổ quen thuộc kia nhưng ở đó giờ đã không còn nữ hài tử ngồi nghe hấn thổi sáo nữa. Trong lòng Vũ Ngôn dâng lên một cảm giác mất mát khi cảnh còn nhưng người thì đã xa.

Lúc hấn mười hai tuổi đã biết Hứa Niệm Hân. Khi đó cô ấy vừa tới nơi này, sống trong một căn nhà sàn dưới chân núi. Khi Vũ Ngôn chú ý tới cô thì lúc đó cô ấy vừa mới lên núi bắt được hai con bướm xinh đẹp. Vũ Ngôn còn kể cho cô câu chuyện về điệp song phi, trong truyền thuyết hai con bướm là một đôi tình nhân nhưng do kiếp trước không thể đến được với nhau mà biến thành, nếu người nào được bọn họ chúc phúc thì nhất định có thể toại nguyện trong tình cảm và sẽ được hạnh phúc cả đời.

Dáng vẻ cầu nguyện rất thành kính của Hứa Niệm Hân lúc nhỏ đã khắc sâu trong lòng Vũ Ngôn. Khi Hứa Niệm Hân thả hai con bướm bay đi, báo đáp lại điều đó hấn đã tặng cô một bó hoa đỗ quỳên đỏ thắm, vì cô bé đi hái củ ấu tươi trong hồ, dạy cô hái lá thổi kèn.

Thời gian dần trôi, hai người cũng lớn dần lên, từng có lần dưới ánh trăng, Vũ Ngôn ở dưới nhà của cô bé thổi một khúc sáo rồi nhìn cái bóng của cô ôm má lắng nghe. Sau khi vào bộ đội, hai người vẫn duy trì gửi thư cho nhau. Chỉ là lớn dần, lại mỗi người một nơi nên cái cảm giác mong lung này dường như cũng dần phai nhạt đi.

Mười tám tuổi nhưng Vũ Ngôn rất hoài niệm những ngày khi mình mười bốn mười năm tuổi, cái tuổi của mong lung với những cảm xúc tâm tình tựa như một tách cà phê đắng cho đường, một cảm giác hỗn độn nhưng mang hương vị ngọt ngào.

Vũ Ngôn tới thăm lại chốn xưa, tới nơi hân chỉ cảm thấy giạt mình như vừa tỉnh lại từ một giấc mộng, đang định tìm cây sáo thổi thì chợt nhớ cây sáo ấy đã tặng cho nữ hài tử kia. Vũ Ngôn cũng không nghĩ tới chuyện hỏi thăm tung tích của cô, đối với những chuyện của tuổi mười bốn mười lăm ấy, có lẽ hồi ức mới là hoài niệm tốt nhất.

- Em ở trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh trên lầu nhìn em. Ánh trăng sáng là vật trang trí cho cửa sổ của em. Em làm đẹp giấc mộng của người.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng đọc, đứng phía trước cửa sổ cười ảm đạm. Ánh trăng chiếu xuống khuôn mặt trong sáng của hân. Hân giống như một cái bóng cô đơn, một mình nhớ lại giấc mộng thừa niên thiếu đã mất kia.

Rạng sáng ngày thứ hai, Vũ Ngôn đi tới trước giường sư phụ thấy người vẫn còn đang ngủ, trong lòng lấy làm kỳ quái. Nhìn kỹ lại một lần nữa, sắc mặt lão nhân đã trắng bệch, hô hấp đã mất. Không ngờ người đã ra đi. Vũ Ngôn gào to một tiếng:

- Sư phụ

Rồi bỏ nhào tới và cũng quên mất lời dạy của người. Nước mắt lăn dài. Lão nhân đã trăm tuổi, hôm qua tinh thần hưng phấn tới cực độ, lại uống chút rượu rồi ngủ bất tỉnh, cuối cùng đi vào cõi tiên.

Sự ra đi của sư phụ có ảnh hưởng rất lớn đối với Vũ Ngôn. Hân ngồi trước mộ phần lão nhân suốt hai ngày hai đêm và cũng chẳng nói một câu. Diệp Tử thấy dáng vẻ của anh trai cũng vô cùng đau xót. Cô theo bên người hân, pha trò tìm chuyện nói với hân, ngay cả đồ mà Số 9 tặng mình là gì cô cũng không ngại xấu hổ nói ra nhưng vẫn thấy ánh mắt hân ngơ ngác, thất thần, chút phản ứng cũng không có.

Diệp Tử ngủ tới nửa đêm thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng đàn nhị du dương. Cô rời giường thấy một cảnh tượng mà suốt đời cô khó quên.

Vũ Ngôn ngồi dưới đất tựa như một gốc cây hòa vào mặt đất, trong mắt bắn ra quang mang khi thì lạnh lẽo như băng khi thì nóng bỏng như lửa, cây đàn trong tay lúc thì nhẹ nhàng lúc thì chậm rãi. Tiếng đàn vang lên trong rừng núi trống trải, lúc như cuồng phong bão táp, khi thì nhẹ như nước chảy dưới cây cầu, chốc lại cao vút xao động, lát lại êm dịu động lòng người.

Diệp Tử nhớ lại khi mình ba tuổi đang kiếm chút cơm thừa trong đồng rác rồi được anh thu nhận giúp đỡ mình:

- Từ hôm nay trở đi, em chính là em gái của anh.

Một câu vô cùng đơn giản thôi nhưng nó khiến một người cô đơn như Diệp Tử đã có chỗ dựa cả đời.

Đường như cảm nhận được nỗi thống khổ cùng sự cô độc của anh trai, trái tim Diệp Tử đau đớn như bị xé rách, tuyệt đối không thể để anh trai thương tâm. Diệp Tử trang trọng tự hứa với chính mình. Thấy bờ môi của Vũ Ngôn khê vẽ lên một đường cong ưu mỹ, Diệp Tử cảm giác thấy hình bóng vương vấn trong giấc mộng của mình bỗng chồng lên người trước mắt, cô cất tiếng gọi khẽ:

- Ngôn ca!

Nhất thời những giọt nước mắt của cô tuôn xuống như mưa.

Mất đi chiến hữu, bị ép xuất ngũ, giấc mộng thất lạc, sư phụ ra đi. Trong một thời gian ngắn nhưng đã xảy ra rất nhiều chuyện, mà mỗi một chuyện đều khiến hân khó có thể buông. Vũ Ngôn vẫn chỉ là một người mới có mười tám tuổi nhưng bất chợt phải đối mặt với nhiều đả kích như thế này, mặc dù có thể khiến hân nhanh trưởng thành hơn những cũng khiến hân phải chịu nhiều áp lực hơn.

Trong buổi đêm yên tĩnh này, hân buông thả bản thân, mặc cho dây đàn giải bày hết những tình cảm chân thực nhất của mình. Hân hoàn toàn dung nhập vào âm nhạc, phát tiết tất cả cảm tình thông qua cây đàn nhị trong tay. Một khúc nhạc tấu xong, toàn thân hân như ra một tầng mồ hôi lạnh, lỗ chân lông mở hết cỡ, thoải mái vô cùng. Hân đứng dậy phát tay với Diệp Tử vẫn đang ngơ ngác đứng rồi lại nở một nụ cười như ánh mặt trời với cô.

(1) Tam tuệ khán đáo lão: Đây tuy chỉ là một ngôn ngữ trong dân gian nhưng ý ẩn trong đó lại vô cùng sâu sắc. Ý của nó muốn nói, những người trẻ tuổi nhưng đã làm cha làm mẹ phải coi trọng giai đoạn khi

trẻ đến ba tuổi, vì đó là thời kỳ giáo dục tốt nhất để con trẻ khi vẫn ở trong giai đoạn “nhân chi sơ” này nhận thức được những điều hay, giúp trẻ khỏe mạnh vui vẻ và có tính cách tốt đẹp.

13. Chương 13

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 13: Tiềm uyên (3)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Khi Tăng Thiên Nguyên tới nơi thì đã qua ngày cúng tuần của lão nhân. Hắn do phải thực hiện nhiệm vụ nên mọi tin tức đều bị phong bế, tới hôm qua mới nhận được tin và ngay ngày hôm sau hắn đã tới, đồng hành còn có Số 9.

Lão Tăng quỳ gối trước mộ lão nhân dập đầu với sư thúc. Lão Tăng cũng là một cô nhi, hơn hai mươi năm trước sư phụ qua đời, thân nhân chỉ còn lại có vị sư thúc này, khi hắn kết hôn cũng là sư thúc đứng ra làm chủ hôn.

Diệp Tử kéo Số 9 sang một bên nói chuyện. Vũ Ngôn kể lại tình hình khi sư phụ qua đời đồng thời cũng nói về chuyện tìm được Thiên Tâm quyết cho lão Tăng. Tuy nhiên chuyện về Thúy Ngọc Mặc trúc với Ma môn thì hắn cũng không nói điều gì. Đó không phải không tin lão mà hắn chỉ cảm thấy chuyện này là chuyện riêng của mình. Lão Tăng phang một quyền tới nói:

- Tiểu tử chú dám giấu anh à!

Rồi lại cảm thán nói:

- Sư thúc trăm tuổi tạ thế, đó là hỉ tang. Người đã hoàn thành được tâm nguyện lớn nhất, nên đi không vương bận gì.

Vũ Ngôn nói:

- Sư huynh, về sau anh chính là môn chủ của Vân môn. Em làm trưởng lão là được rồi.

Lão Tăng cười nói:

- Vì sao không phải anh làm trưởng lão còn chú làm môn chủ hả?

Vũ Ngôn cười nói:

- Em trên có trời quản, dưới có đất quản, giữa có không khí quản nên quen hưởng thụ rồi. Sư huynh, người vốn là một thủ lĩnh, là người có thể làm nhiều việc hơn, về sau có anh dẫn dắt Vân môn, chúng ta nhất định có thể phát dương quang đại, mở mày mở mặt, thống nhất giang hồ, duy ngã độc tôn. Đến lúc đó sư huynh người sẽ thiên thu vạn đại, thọ cùng trời đất.

Lão Tăng cười mắng:

- Có một hùng binh dưới quyền là chú thì anh mày, con miệ nó còn thống nhất cái rắm.

Vũ Ngôn truyền mấy tầng khẩu quyết còn lại cho lão Tăng. Lão Tăng nghe nói Vũ Ngôn đã tu đến tầng thứ sáu thì chỉ biết há miệng hối hận nói:

- Con mẹ nó, anh mày thế nào lại để một hùng binh như chú đi chứ! Lão tử sau khi trở về nhất định phải bề quan tu luyện.

Hai sư huynh đệ nói giỡn với nhau một hồi. Hai nam nhân tựa vào cái cây hút thuốc, lão Tăng nhìn cảnh đẹp trước mắt cảm khái nói:

- Ngọn Thanh Sơn này thật đẹp, sơn thanh thủy tú, diễm ngữ hoa hương, thiên tài vật bảo, là một nơi địa linh nhân kiệt. Khó trách từ đây có thể “đẻ” ra một quái thai như chú.

- Sư huynh, em phát hiện ra kiến thức của anh có tiến bộ không ít, không ngờ lại dùng nhiều thành ngữ như vậy.

Tự nhiên dẫn theo đó là một hồi om sòm, mắng chửi trên trời dưới đất của lão Tăng.

Diệp Tử thấy Vũ Ngôn nhả ra hết vòng này lại tới vòng khác khói thuốc lá thì nùng nịu kêu lên ở bên kia:

- Anh, anh biết hút thuốc từ lúc nào đấy. Không được hút nữa.

Số 9 bĩu môi nói:

- Đừng quản bọn họ. Tiểu tử nửa mùa học đòi trưởng thành.

Diệp Tử nhìn Số 9 nói:

- Chị Tiểu Thiên, chị với anh của em rất tốt sao?

Số 9 đỏ mặt, gõ đầu Diệp Tử nói:

- Nha đầu chết tiệt, nói bậy gì đó. Bọn chị là chiến hữu, hần là Số 1 của bọn chị thôi.

Diệp Tử vẫn không buông tha hỏi:

- Có phải cũng là “Số 1” của chị không?

Số 9 càu lè lên cánh tay Diệp Tử:

- Tiểu nỵ tử này, nói vớ vẩn gì vậy à?

Diệp Tử cười khanh khách, cố ý vô tình nói:

- Đáng tiếc hần lại là sư thúc của chị.

Về mặt Số 9 nhất thời trở nên ảm đạm.

Diệp Tử dường như đã đạt được mục đích, khoe mắt lộ một tia tiểu ý tiến đến bên tai Số 9:

- Chị Tiểu Thiên, chị nghĩ thế nào lại mua mấy thứ đó cho em?

Số 9 đỏ mặt:

- Hần ta nói muốn mua một số thứ cho em nhưng lại không biết mua thứ gì nên ủy thác cho chị đi mua. Chị biết em năm nay mười sáu tuổi nên cứ dựa vào phỏng đoán mà mua, cũng không biết hợp hay không hợp nữa.

Lại nhìn lên ngực Diệp Tử cười nói:

- Chị thấy có vẻ rất vừa đó. May mà chị biết trẻ con bây giờ dậy thì sớm nên cố ý mua lớn hơn một số đó.

Diệp Tử lại nháo lên bắt đầu quần lấy Số 9.

Lão Tăng rút điếu thuốc ra hỏi Vũ Ngôn:

- Chú sau này có tính toán gì không?

Vũ Ngôn nhìn hần một cách kỳ quái:

- Anh không phải đã sớm an bài cho em rồi sao? Còn chuẩn bị cả hàng giả nữa mà.

Lão Tăng xấu hổ cười nói:

- Ý anh muốn hỏi chú ngoại trừ việc học tập ra, chú có có ý tưởng gì nữa không? Học xong muốn làm gì.

Vũ Ngôn nhả ra một hơi khói, ánh mắt bình thản nhìn về phương xa:

- Sư huynh, anh bảo người sống là vì cái gì?

Lão Tăng hoảng sợ:

- Tiểu tử, chú thế nào lại có suy nghĩ kỳ quái như vậy? Không phải lại bị đả kích gì chứ? Nhưng ngàn vạn lần đừng có đi làm hòa thượng đó. Con bà nó, lính của ta nếu đi làm hòa thượng thì Liệp Ưng còn mặt mũi gì nữa.

Vũ Ngôn trợn mắt nhìn hấn:

- Anh không thể nghĩ tới chuyện nào tốt đẹp được à. Em chỉ cảm thấy cuộc sống hiện tại như không còn mục tiêu gì nữa. Theo lý thuyết, võ nghệ của em cũng không tệ, lại thông minh, bề ngoài cũng khá nên hẳn phải có lý tưởng rất cao chứ. Nhưng em nghĩ thế nào cũng không thấy có động lực gì cả.

Lão Tăng nhìn hấn trên dưới nói:

- Trước kia sao anh không phát hiện ra một hùng binh như chú lại có khuynh hướng tự kỷ nhỉ.

Vũ Ngôn cười cho hấn một quyền, lão Tăng thần nhiên nói:

- Sống còn muốn có mục đích gì sao? Chú thấy lợn sống trong chuồng lợn có mục đích gì à. Đừng tưởng rằng chú cao cấp hơn chúng nó. Chúng ta tuy là động vật bậc cao nhưng đến cùng vẫn là động vật. Vậy động vật còn nói gì tới mục đích với nhu cầu nữa.

Vũ Ngôn nhìn lão Tăng với ánh mắt sùng bái vô hạn:

- Sư huynh, em bỗng phát hiện ra anh đúng là một nhà triết học.

Lão Tăng cười nói:

- Còn cần chú nói sao. Tất cả hùng binh Liệp Ưng đều biết cả rồi.

Vũ Ngôn bắt đầu dĩ nhiên hấn cười cười.

Lão Tăng nói tiếp:

- Chú đi học thì cứ học, đừng nghĩ phức tạp như vậy. Con người ta sống nào có nhiều lý tưởng hay khát vọng như vậy. Chú không phải còn muốn giúp em gái của Hầu Tử thi đại học sao? Chú không phải muốn dạy con trai Đại Tráng võ thuật sao? Chú không phải muốn phụng dưỡng cha mẹ Tiểu Lý Tử sao? Đó không phải là những mục tiêu của chú ư? Đừng nghĩ cả ngày đi cứu vớt Địa Cầu, chống lại sự xâm lăng của người ngoài hành tinh, ít xem mấy thứ bọn Hollywood kia đốt tiền tưởng tượng ra đi.

Vũ Ngôn nắm tay lão Tăng, kích động nói:

- Đại ca, quả là chân lý. Nghe anh nói chuyện còn hơn em đọc sách mười năm. Anh đúng là nhân tài đệ nhất của Liệp Ưng chúng ta!

Lão Tăng vỗ tay hấn nói:

- Anh cũng cho là vậy!

Diệp Tử nghe hai người tự sướng với nhau, khinh thường hừ một tiếng. Số 9 hỏi:

- Diệp Tử, tên đầy đủ của em là gì?

Diệp Tử tự hào nói:

- Tô Diệp! Thế nào, dễ nghe không, là anh trai đặt cho em đó.

Số 9 kỳ quái hỏi:

- Vì sao em họ Tô còn anh trai em họ Vũ?

Ánh mắt Diệp Tử buồn bã, nhẹ nhàng nói:

- Em là cô nhi, chỉ biết mình họ Tô, là anh trai thu nhận em.

Nhìn dáng vẻ nhàn nhã đàng xa xa của Vũ Ngôn, ánh mắt Diệp Tử bỗng sáng ngời, ưỡn ngực kiên định nói:

- Anh trai là người quan trọng nhất trong cuộc đời em!

Số 9 nhìn Diệp Tử như hiểu được chút gì đó.

“Sang năm phải mua lớn hơn một số mới được.”

Nhìn Diệp Tử đang vẫn còn ưỡn ngực lên, Số 9 nghĩ thầm. Trên mặt cô lại hơi đỏ nhưng cũng không tự chủ được ưỡn ngực lên. Hai người con gái từ trong ánh mắt của đối phương đọc được chút gì đó khác thường nên nhất thời trầm mặc.

Khi ăn cơm, Diệp Tử đã cho Số 9 một kinh hỉ. Nhìn một bàn đầy đồ ăn, Số 9 kêu lên:

- Diệp Tử, thủ nghệ của em quả là không tệ.

Diệp Tử cười nói:

- Đây đều là những món anh em thích ăn nhất. Chị Tiểu Thiển, sư huynh, hai người ném thử đi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Quan hệ của chúng ta bị một câu của Diệp Tử làm đảo lộn hết cả rồi.

Diệp Tử cong môi nói:

- Đảo lộn cái gì? Như vậy rất tốt mà!

Số 9 đỏ mặt, trộm nhìn Vũ Ngôn với lão Tăng.

Lão Tăng lắc lắc đầu nói:

- Không việc gì. Kệ miệ nó đi. Dù sao anh thấy Tiểu Thiển cũng không muốn gọi chú là sư thúc nên cứ để thế này đi.

Vũ Ngôn kêu lên:

- Không thể thế được. Em là sư thúc chính tông của đại nha đầu này mà, sao lại chẳng hiểu tại sao lại bị anh giáng cấp vậy?

Lời còn chưa hết đã bị Số 9 đập một quyền.

Lão Tăng từ đêm uống với Vũ Ngôn đã bị mẹ con Số 9 cấm rượu. Hôm nay do nể mặt mũi Vũ Ngôn nên mới để lão Tăng uống một chút. Lão Tăng nhấp một ngụm, hít một hơi thật dài nói:

- Hơn cả thần tiên!

Vũ Ngôn chuyển tặng cho hắn một ánh mắt khen thưởng.

” Anh quả là một người rất có chí khí.”

Dạo bước trong rừng núi, thấy một không gian cây cỏ một màu xanh biếc êm dịu, Số 9 vui vẻ nói:

- Nơi này thật đẹp! Số 1, đây là nơi trước giờ anh vẫn sống đó sao?

Vũ Ngôn cười nói:

- Đúng vậy, bây giờ cô đã biết vì sao tôi lớn lên lại đẹp trai như vậy chưa,

Số 9 “sặc” một tiếng, trừng mắt với hắn nói:

- Lúc anh đi sao phải vụng trộm như vậy?

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Tôi sợ các cô lại anh hùng nhụt chí, sợ nhi nữ tình trường làm tôi không thể dứt áo ra đi được.

Số 9 lại nhớ tới trên sân ga, nhớ nước mắt mình tuôn chảy khi nhìn theo đoàn tàu đi xa thì khuôn mặt lại phát sốt, rồi tức giận nói:

- Anh khi nào mời tôi ăn cơm?

Vũ Ngôn nói:

- Tôi dù gì cũng là sư thúc của cô nên cô cũng đừng nhỏ mọn như vậy chứ. Cả ngày nhớ mỗi chuyện đó. Chờ khi nào tôi về Thiên Kinh mới nói đi có được không.

Số 9 nửa câu cuối của hần nên cũng chẳng thêm so đo với hai tiếng “sư thúc” kia, nói:

- Là anh nói đấy nhé. Nhất định phải về Thiên Kinh đó. Dứt khoát anh phải đỗ đại học ở Thiên Kinh. Đến lúc đó chúng ta lại có thể ở cùng nhau.

Câu cuối là cô thuận miệng nói ra. Nói xong, ý thức được nó, khuôn mặt Số 9 lại đỏ lên đưa mắt lên nhìn Vũ Ngôn, thấy hần không có phản ứng gì thì trong lòng lại có chút thất vọng.

Vũ Ngôn nghĩ một lúc rồi cười nói:

- Tôi tạm đồng ý. Đợi thi vào đại học Thiên Kinh đi.

Đại học Thiên Kinh là trường đại học tốt nhất trong nước. Số 9 nghe hần nói thoải mái như vậy thì cười nói:

- Anh khoác lác quá đó. Đến lúc ấy da trâu bị thối vỡ thì để tôi xem mặt anh vắng đi chỗ nào.

Tâm tình vui vẻ, hai tay cô giang ra chạy về trước, bay nhảy vui vẻ trong những khóm hoa trên núi, tiếng cười giòn tan phiêu đảng khắp núi rừng. Trong lòng Vũ Ngôn nói:

”Lúc này mới giống dáng vẻ của một cô gái. Suốt ngày cứ cầm súng bắn bắn giết giết. Sư huynh cũng nên nghĩ lại rồi.”

Nghiêng người tựa lên cây, Vũ Ngôn hô lớn:

- Cháu gái à, mau tới đây!

Số 9 quả nhiên như một mũi tên bắn tới nơi, một quyền vung lên đâm thẳng vào người hần. Vũ Ngôn cười né tránh. Số 9 tức giận nói:

- Không được gọi vớ vẩn.

Vũ Ngôn cười hì hì:

- Tôi sao lại gọi vớ vẩn. Quan hệ của chúng ta rất rõ ràng mà. Đâu có asai chi đâu.

Hai mắt Số 9 đỏ lên, nước mắt lưu chuyển trong vành mắt, thét lớn:

- Không được gọi, không được gọi, không được gọi như vậy.

Thét xong cô xoay người chạy mất.

Vũ Ngôn nhìn bóng lưng của cco, trong lòng nói:

“Không cần phản ứng dữ như vậy chứ. Khó hiểu quá!”

Lão Tăng với Số 9 ở đó hai ngày rồi trở về. Cuộc sống của Vũ Ngôn lại bắt đầu bình lặng. Chỉ còn hai mươi ngày nữa là tới ngày hần phải tới trường cấp 3 đi học lại, cho nên Vũ Ngôn dành cả ngày ở nhà để xem lại sách, làm cả đồng đề luyện tập Số 9 mua cho hần, cảm giác thấy chương trình của trung học quá đơn giản đối với mình.

Môn ngữ văn đối với hần không có gì gọi là khó khăn. Thi toán chỉ là tư duy lô-gíc với óc tưởng tượng không gian. Đây đều là điểm mạnh của hần. Liệp Ưng đã dạy hần khả năng bình tĩnh suy nghĩ phán đoán. Còn đối với những lý giải về vật lý học hần lại càng rành. Đường cong của đường đạn với Tường Vân Bách Biến chính là thể hiện hoàn mỹ nhất của vật lý học.

Chương trình này ba năm trước hần đã hoàn thành bằng việc tự học. Hôm nay xem lại cũng chỉ là tri thức hần đã biết của ba năm trước nên xem đi xem lại cũng cảm thấy hơi thừa. Nhưng hoặc không làm nhưng làm là hần làm đến cùng, tìm mấy cuốn sách về toán của cao đẳng để xem. Bây giờ, khả năng tư duy của hần được mở rộng, có thể học một suy ra ba. Hai mươi ngày qua, một quyển vi tích phân đã bị hần đọc thấu toàn bộ, khi xem lại toán trung học, hần chỉ biết nói:

“Con miệ nó, đơn giản quá!”

Sách giáo khoa hẳn dùng là sách trung học của em gái Số 9. Vũ Ngôn thấy chữ viết trên đó thanh tú đẹp đẽ, ghi chép chỉnh tề có trật tự. Trong lòng hẳn nghĩ:

” Cô cháu gái này xem ra rất thích học đây. Đến lúc nào đấy phải cảm ơn nó mới được. Lão Tăng thật có phúc. Hai nha đầu này cũng không hề ỷ lại. Sau khi tìm được hai ông con rể là sư huynh sư tẩu hưởng phúc cả đời được rồi. Khi ấy người làm sư thúc như mình có khi còn có thể đi theo hưởng sai nữa chứ. He he!”

Sách Hứa Niệm Hân để lại hẳn không hề động đến mà thu chúng lại cất cẩn thận vào một chiếc hộp lưu làm kỉ niệm, để mấy mươi năm sau có mở mấy quyển sách này ra còn nhớ lại tiểu cô nương bắt bướm kia, nhớ lại giấc mộng đẹp hồn nhiên khi mình mười bốn mười lăm tuổi. Quả là một việc có ý nghĩa! Vũ Ngôn nghĩ. Có thể lưu lại những thứ gắn liền với những kỉ niệm của mình, cảm giác này kỳ thật cũng không tệ nha.

Rồi rồi, Vũ Ngôn đã biến nhành mặc trúc màu xanh biếc lấy ra trong cổ động thành một cây sáo trúc, âm sắc của nó thuần mỹ, thanh thúy như tiếng nước chảy trong khe suối khiến hẳn yêu thích không rời tay. Sáng sớm với chiều muộn thì tu luyện Thiên Tâm quyết với Long Dục công, cả sáng lấy sách học, chiều đi câu cá, tối kéo đàn thổi sáo. Cuộc sống như vậy cứ như thế trôi qua. Vũ Ngôn cảm thấy lòng mình chưa bao giờ bình tĩnh như bây giờ.

14. Chương 14

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 14: Cùng anh ở một chỗ (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Khi đi tới báo danh ở trường trung học, quả nhiên bằng điểm mà lão Tăng “làm giả” đã giúp hẳn rất lớn. Ba năm trước đây Vũ Ngôn đã thi đỗ lên học trung học nhưng sau này vì một nguyên nhân không muốn cho người khác biết mà tạm nghỉ học. Bây giờ mang một cái phiếu điểm được “mạ vang” của trường trung học phụ thuộc vào quân khu trở về, với “thành tích” nổi trội toàn hạng ưu, mặc dù không biết vì sao hẳn muốn học “lại” một năm nữa (Lý do khi đi lên đại học ngủ quên mất thì dù đánh chết Vũ Ngôn hẳn cũng không nói ra khỏi mồm?. Lão hiệu trưởng mừng rỡ như điên vung tay chia hẳn vào học trở lại lớp thứ nhất cấp III.

Phải nói ấn tượng đầu tiên của Vũ Ngôn với lão hiệu trưởng này cũng không tệ. Khi Vũ Ngôn tới văn phòng tìm hẳn thì lão đang cầm một quyển sách lậu tên “Lưỡi Dao Sác Bén”, diễn kịch với cô gái bên cạnh, nước miếng điên cuồng bay ra khắp phòng:

- Lão phu thừa thiếu niên, trái mang khiên vàng, tay phải cầm thương, đầu đội mũ gấm, thân khoác áo bào, dưới cưỡi bảo mã rong ruổi khắp nơi. Vì báo ân giết thái thú, vì người thân đi giết hổ, vì con cháu lại sát lang.

Cuối cùng gào lên như giống đực bị quá độ, nói:

- Thiên hạ anh hùng ai là địch thủ?

” Lưỡi dao sác bén” là một quyển sách hay miêu tả về đội viên đặc chiến. Vũ Ngôn nhất thời không khỏi sinh cảm giác như gặp tri kỷ, quả muốn xông lên bắt tay lão nhân, tung hô:

“Cuối cùng cũng tìm thấy tổ chức rồi!”

Vũ Ngôn tới gõ cửa, lão nhân ngẩng đầu lên nhìn hẳn một cái nói:

- Báo danh đi bên trái, WC bên phải.

Vũ Ngôn trầm nghĩ. Mệ, lão già này là một tên mê truyện. Hắn cười nói:

- Em vừa mới vào WC, bây giờ tới tìm hiệu trưởng báo danh!

Cô gái bên cạnh đỏ mặt cười.

Vũ Ngôn tiến lên một bước nói:

- Em tên Vũ Ngôn

Mắt lão nhân tỏa sáng, nhiệt tình đi tới cầm tay Vũ Ngôn nói:

- Em chính là Vũ Ngôn? Hoan nghênh hoan nghênh, hoan nghênh tới chỉ đạo công tác giúp tôi.

Vũ Ngôn có cảm giác choáng váng, mình tới đây rõ ràng là để đi học mà, sao lại thành hướng dẫn công tác rồi. Hai chuyện khác xa nhau mà.

Lão nhân lấy một bao thuốc Trung Hoa từ ngăn kéo ra, đưa cho Vũ Ngôn một điều. Vũ Ngôn vội nói:

- Không, không, hút của em đi!

Thuốc lá loại chuyên cung cấp trong quân đội, hai mắt lão nhân sáng lên, ai ya. Đúng là kẻ học ở trường phụ thuộc vào quân khu Thiên Kinh có khác, ra tay không giống người thường. Khinh bỉ ném điều Trung Hoa lên bàn, hai người sòng vai ngồi xuống sofa bắt đầu nói chuyện.

Lão nhân nói, hắn có rất nhiều bạn bè làm trong trường trung học phụ thuộc quân khu Thiên Kinh nên cũng rất quen thuộc và cũng rất có tình cảm với từng gốc cây ngọn cỏ nơi đó. Lại hỏi:

- Vũ đồng học, em khí độ phi phạm, trí tuệ tuyệt luân như thế, không biết vị danh sư nào có phúc khí dạy được một người học trò xuất sắc như vậy?

Vũ Ngôn ngay cả cái bóng của cái trường ấy còn chưa nhìn thấy thì lấy đâu ra biết ông giáo nào nên đánh phải nói là học trò của thầy Tăng, Tăng Thiên Nguyên.

Lão nhân vỗ tay hưng phấn, có phải là thầy Tăng, người được xưng là một trong tam bảo của trường không. Em đúng là có phúc. Thầy Tăng là một thầy giáo rất giỏi, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, ở giữa còn biết dạy học trò đạo đức.

Lão đầu tử này quả là có phương pháp, đang không lại nói “Thầy Tăng” thành một danh sư hiếm có trên thế gian. Mà lão Tăng vận *** chó thể nào từ miệng lão hiệu trưởng đây lại nhanh chóng biến thành một thầy giáo, một tam bảo cao thượng của trường phụ thuộc quân khu Thiên Kinh kia. Thực khiến Vũ Ngôn cảm thán. Không phải là mình không rõ nhưng thể giới này thay đổi nhanh quá.

Vũ Ngôn tặng cho hắn ba điều thuốc của mình, cuối cùng cũng đã không phải tiếp tục hưởng thụ cái cảm giác nước miếng bay lượn trước mắt nữa. Lão nhân thấy nhả ra một vòng khói, lại ai da nói:

- Vũ đồng học, vòng khói này của em phun đẹp quá. Muốn nhả ra được vòng khói như thế này phải chú ý rất nhiều chỗ.....

Nghe tới đây Vũ Ngôn có cảm giác muốn nhảy ngay xuống lầu chạy trốn.

Không để ý tới nước miếng của lão nhân đang tung tăng, Vũ Ngôn nhìn nhìn nữ hài bên cạnh, mỏng manh khiến trái tim người ta đau đớn, mái tóc dài, làm mi tinh tế, đôi mắt trong suốt, đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận, khuôn mặt mềm mại có pha chút yếu đuối, tái nhợt. Đúng là một nữ hài tử vô cùng xinh đẹp. Vũ Ngôn thấy nữ hài tử nhìn khói thuốc trên đầu hai người nhứ mảy, trong mắt có chút không thích liền vội vàng đưa tay ra xua khói thuốc đi rồi áy náy cười với cô. Nữ hài đỏ mặt, cười với hắn một cái để lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu trên hai má xanh xao ấy.

- À, hiệu trưởng Đỗ, xin hỏi việc học của em bố trí thế nào rồi?

Vũ Ngôn vất vả lắm mới thừa lúc lão nhân dừng lại để hỏi.

- À, về chuyện này thì tôi đã thu xếp ổn thỏa cả rồi. Vũ đồng học, em sẽ tới chỉ đạo lớp 3.1 công tác. Đây đã là lớp tốt nhất của trường chúng ta rồi. Đây là Đỗ Uyển Nhược, thành tích của em nó có hơi kém. Hy vọng em sau này có thể chỉ đạo hiệu hơn cho bạn.

Vũ Ngôn vội nói nhất định nhất định, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Lão đầu này chốc lại chỉ đạo, chỉ đạo, cứ làm như mình giỏi lắm ấy, mà không biết trong này có ý đồ đặc biệt nào khác không nữa? Nữ hài tử họ Đỗ cũng đi tới chào Vũ Ngôn:

- Xin chào, mình tên là Đỗ Uyển Nhược!

Vũ Ngôn gật đầu mỉm cười nói:

- Mình tên Vũ Ngôn, hy vọng về sau Đỗ đồng học có thể giúp mình nhiều hơn.

- Đâu có, mình mới phải cần sự chỉ đạo của bạn chứ!

Nét mặt cô gái hiện lên nụ cười tinh nghịch, cho dù là một người có da mặt dày như Vũ Ngôn cũng không thể không đỏ mặt. Tất cả đều là do lão đầu này hại ta.

Tiếp theo lão nhân bắt đầu trình trọng giới thiệu quyển sách hay trong tay cho Vũ Ngôn:

- Vũ đồng học, thanh niên các bạn đều là những người hăng hái, là những người có lòng nhiệt huyết sục sôi. Bởi vậy tôi trình trọng giới thiệu cho bạn quyển sách này.....

Vũ Ngôn ngăn người nhìn quyển sách trên tay hắn, còn cần ông giới thiệu sao, chuyện của tôi cũng có thể viết thành một đồng sách như vậy đấy.

- Vũ đồng học, em thấy thế nào? –

Lão nhân tạm nghỉ giữa giờ, rồi đưa nó tới trước Vũ Ngôn hỏi.

Vũ Ngôn cười khỏ nói:

- Hiệu trưởng, có việc ngài chẳng lẽ không biết. Quyển sách này đã bị cấm phát hành.

Oái, lão nhân vội vàng giấu quyển sách ra đằng sau lưng.

- Mặt khác!

Vũ Ngôn trừng mắt, nhưng mồm vẫn cười nói:

- Em nghĩ chúng ta cần phải ủng hộ công cuộc dùng hàng thật và nói không với sách lậu.

Đỗ Uyển Nhược đứng bên cạnh nghe thế cũng bật cười.

Vũ Ngôn thu xếp xong đồ ở ký túc xá rồi tới tìm Diệp Tử. Diệp Tử đang học khối cao nhất (tương đương với khối lớp 10) của trường. Hai người khi ăn cơm tại căn tin Vũ Ngôn kể về chuyện tìm hiệu trưởng báo danh. Diệp Tử cười không ngừng, và lúc nói đến Đỗ Uyển Nhược, Diệp Tử hỏi:

- Cô ấy có xinh không?

Vũ Ngôn nhớ lại dáng vẻ của Đỗ Uyển Nhược, gật gật đầu nói:

- Rất được!

Diệp Tử chu miệng nói:

- Đương nhiên, người ta được công nhận là một trong những nữ sinh đẹp nhất trường mà. Lại có một ông bố làm hiệu trưởng nữa.

Vũ Ngôn giật mình nói:

- Hiệu trưởng Đỗ là cha cô ta sao?

Diệp Tử hừ một tiếng:

- Sao vậy, có phải định để cô ấy làm chị dâu em không?

Vũ Ngôn véo véo mũi cô, cười nói:

- Nói linh tinh. Anh trai em vẫn còn trẻ, còn chưa tới lúc để em lo lắng về chị dâu.

Trong lòng lại nghĩ, một lão già sáu mươi tuổi và con gái lão mới mười tám tuổi. Lão Đỗ này tới hơn bốn mươi tuổi mà vẫn còn khỏe dữ ha!

Thấy dáng vẻ vẫn còn hăm hừ tức giận của Diệp Tử, hắn cười nói:

- Tức giận người ta làm chi. Diệp Tử nhà mình cũng rất xinh đẹp mà, đâu có kém Đỗ Uyển Nhược đâu.

Diệp Tử lại vui vẻ, gấp hai miếng xương sườn vào bát Vũ Ngôn:

- Phần thưởng này của anh!

Nhìn cái vẻ ăn như chết đói của Vũ Ngôn, Diệp Tử cười càng tươi hơn.

Vũ Ngôn rốt cục cũng hiểu vì sao lão hiệu trưởng lại nể mặt hắn đến vậy. Đỗ Uyển Nhược, nhân vật cụ thể hẳn mà phụ trách “chỉ đạo”, người ngồi cùng bàn với hắn, trộm hỏi mới biết, Tiểu Đỗ đồng học hai năm liền đầu đứng đầu những cuộc thi của các trường trung học toàn thành phố, đó thuần túy là do huyết thống. Hơn nữa, một núi sao có thể có hai hổ. Với lại một kẻ mới tới như hắn sao lại nhảy lên được cái chức có thể “chỉ đạo” chứ. Vũ Ngôn hừ nói, thì ra ý lão là vậy. Vớ vẩn quá! Ôi mấy điều thuốc của tôi.

Bài kiểm tra ngay tuần đầu nhập học đã phủ đầu Vũ Ngôn, cho hắn một nỗi buồn khôn tả. Đây là bài kiểm tra đầu tiên của hắn tại trường trung học, có thể hiểu vì là xử nữ nên tạm thời không nói tới điểm số bao nhiêu. Nhìn cái bảng xếp hạng, cả lớp có gần sáu mươi người, trong đó hắn xếp thứ hai mươi. Đỗ Uyển Nhược đương nhiên vẫn đứng đầu.

Lão hiệu trưởng thấy hắn như vậy thì nghĩ. Đúng là, lúc trước thấy hắn dùng loại thuốc chuyên cung cấp quân đội hồi lộ mình thì đã biết ngay tên này không phải là một tên thích học gì, trong văn phòng hắn lại còn vỗ vai mình hô mưa gọi gió. Mà ma xui quỷ khiến thế nào mình lại để cho hắn vào lớp đầu cơ chứ? Quả nhiên là một tên lừa chán ở trường phụ thuộc quân khu Thiên Kinh kia mới về đây. Phải điều tra tên này mới được, đừng để hắn làm hỏng thanh danh con gái mình.

Đỗ Uyển Nhược cũng có chút buồn bực, nghe nói hắn trở về từ trường trung học phụ thuộc vào quân khu Thiên Kinh với một bảng thành tích toàn ưu. Tuy nói ngày đó trong văn phòng hắn với cha mình hô mưa gọi gió, tạo cho mình ấn tượng không được tốt cho lắm. Nhưng mà không thể phủ nhận con người hắn rất dễ gần, dễ thân thiết. Đầu tiên khi trông thấy hắn thì hắn rất tự nhiên, hình dáng có vẻ không cường tráng lắm nhưng khiến người ta cảm giác toàn thân tràn ngập sức mạnh, trên người lại có vẻ tao nhã không nói thành lời, có chút gì đó trưởng thành, khi hắn cười lại thấy hơi xấu xa song vẫn có chút mê người, tư thế hút thuốc trông cũng rất manly. Đỗ Uyển Nhược suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng cho ra một kết luận giống Số 9:

- Tiểu tử nửa mùa, làm bộ trưởng thành!

Theo như cha con họ Đỗ quan sát, người trở về từ trường trung học phụ thuộc quân khu Thiên Kinh kia đối với thành phố Thanh Sơn nhỏ bé, hẳn tương đương với cấp bậc “Rùa biển” (1). “Rùa biển” đương nhiên phải có thực lực nhưng hai người đầu biết rằng tên tiểu tử Vũ Ngôn này ngay cả cấp độ “Rong biển” cũng không được tính. Mà cái bảng điểm của cái trường kia cũng là chuyện tốt “thầy” Tăng Thiên Nguyên thông đồng với hiệu trưởng cái trường kia tạo ra. Nghiêm khắc mà nói, Vũ Ngôn cũng thật có chút oan uổng. Hắn cho tới bây giờ cũng không cho rằng mình là “Rùa biển” hay “Rong biển” gì cả.

Đương nhiên, cái khiến Vũ Ngôn cảm thấy oan uổng không chỉ có mấy thứ này. Oan uổng nhất chính là thành tích kì thi. Chương trình trung học đối với hắn là một cái rất đơn giản, nhưng chết tiệt ở chỗ đây là lần đầu tiên hắn tham gia một kì thi ở trung học nên hoàn toàn không hiểu về kiểu kiểm tra này. Chắc chắn rằng, những người có kinh nghiệm khi kiểm tra ở trung học đều biết việc phân phối thời gian quan trọng tới cỡ nào.

Vũ Ngôn thì vẫn như mấy lần kiểm tra trước đây, chậm rãi làm bài hoàn toàn không để ý tới việc phân phối thời gian. Tới khi chuông báo hết giờ hắn không ngờ còn tới mấy phần vẫn chưa làm, đó không phải là không biết mà là do không biết nắm thời gian. Đối với Vũ Ngôn, kiến thức trung học hắn nắm vững, nhưng

kỹ xảo kiểm tra ở trung học hẳn chỉ là một con gà không hơn không kém. Với thành tích như vậy, đừng nói là đại học Thiên Kinh mà ngay cả đại học Địa Kinh cũng không có phần của Vũ Ngôn hần. Nhưng trải qua kì kiểm tra này, Vũ Ngôn cũng đã hiểu kiểm tra ở trung học là như thế nào. Lần sau sắp xếp thời gian hợp lý một chút thì chỉ sợ còn đừng lên nộp bài trước đó.

Tiểu Đỗ đồng học đúng là một người tốt, cô không vì chuyện “Rùa biển” mà kỳ thị hần. Khi bài kiểm tra được phát lại, thấy Vũ Ngôn vẫn đang cười thì cô không khỏi buồn bực nói:

- Bạn còn cười sao?

Khóe miệng Vũ Ngôn nhếch lên một đường cong đẹp mắt, đôi mắt trong suốt tĩnh lặng như nước hồ thu. Tiểu Đỗ đồng học cảm giác tâm thần mình dường như bị hút vào đóm trái tim “thình thịch” nhảy loạn, khuôn mặt đỏ lên nhưng vẫn có cái gì đó tái nhợt khiến người ta đau lòng.

Vũ Ngôn thấy sắc mặt cô trắng bệch, chấn động vội nói: -

Bạn làm sao vậy?

Đỗ Uyển Nhược rất nhanh lấy từ trong ngăn ra một viên thuốc tống vào mồm, nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ giọng nói:

- Không có việc gì, mình chỉ có chút không thoải mái thôi.

Vũ Ngôn nhìn cô, nhẹ giọng nói:

- Không thoải mái thì phải nghỉ ngơi. Đừng vì việc học mà làm khổ thân thể. Vậy không đáng!

Đỗ Uyển Nhược nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Vũ Ngôn thấy sắc mặt cô cũng đã tốt hơn mới có chút yên tâm, hỏi:

- Tiểu Đỗ đồng học, bạn giờ học là vì cái gì?

Đỗ Uyển Nhược nói:

- Bây giờ là vì thi đại học, sau này vì cái gì thì còn chưa nghĩ ra. Thế còn bạn?

Về mặt cô có chút ngẩn ngơ, ngay cả “Tiểu Đỗ đồng học” cũng không để ý đến.

Vũ Ngôn cười nói:

- Mình học là vì muốn làm một số chuyện.

Đỗ Uyển Nhược hỏi:

- Bạn muốn làm cái gì?

Vũ Ngôn cười nói:

- Có một số chuyện không tiện nói cho bạn. Nhưng mình cho rằng, mục đích cuối cùng của việc học là để khiến mình trở nên vui vẻ. Nếu học lại khiến cho bản thân mệt mỏi thì cũng nên thả lỏng một chút.

Đỗ Uyển Nhược cảm giác trong mắt hần dường như ẩn chứa rất nhiều chuyện không tương xứng với tuổi của hần, rõ ràng đang rất vui vẻ nhưng ẩn trong đó lại có chút ưu thương không rõ.

Ánh mắt hòa nhã của Vũ Ngôn nhìn chăm chú lên khuôn mặt của cô khiến Tiểu Đỗ đồng học cảm giác tim mình lại bắt đầu gia tốc, vội nói:

- Mình giảng cho bạn về bài kiểm tra nhé!

Vũ Ngôn cười nói:

- Không cần đâu, mình hiểu mà!

Đỗ Uyển Nhược trừng mắt nhìn hần, không hiểu là không hiểu chứ có cái gì, còn giả bộ hiểu biết nữa. Vũ Ngôn mỉm cười, cầm lấy bài kiểm tra rồi hoàn thành hết những đề mình chưa làm xong, nhanh mà chuẩn.

Đỗ Uyển Nhược nhìn bài kiểm tra của hắn, đúng là chữ cũng như người, đẹp mà có chút xấu xa. Vũ Ngôn đưa bài thi đã điền hết đáp án cho Đỗ Uyển Nhược nói:

- Bạn xem có đúng hay không?

Đỗ Uyển Nhược càng xem càng giật mình, trên bài kiểm tra, toàn bộ câu trả lời đều chính xác, hơn nữa trình bày mạch lạc rõ ràng, ngắn gọn, xúc tích. Rất nhiều phương pháp mà cô không thể nghĩ ra được cũng bị vài nét bút đơn giản của hắn nói ra, đơn giản hóa rất nhiều vấn đề. Người này sau khi kiểm tra xong hắn là lại khổ công dùi mài đây. Xem ra tên này cũng không phải là gỗ mục. Trong lòng Đỗ Uyển Nhược cho ra một kết luận như vậy.

Vũ Ngôn thấy dáng vẻ chân thành của nữ hài tử này, trong lòng rất cảm kích nhẹ nhàng nói:

- Cám ơn bạn, Tiểu Đỗ đồng học!

- Anh gọi tôi là gì?

Lần này Đỗ Uyển Nhược nghe rất rõ cách xưng hô của hắn. Quyền tới như vũ bão. Cuộc đời này của Vũ Ngôn, đây là nữ hài tử thứ ba dùng cùng một chiêu thức như vậy hành hung.

(1) Rùa biển (Hải quy): Đây là cách nói của người Trung Quốc để chỉ những người đi học, đi làm từ nơi khác, hay từ nước ngoài về.

15. Chương 15

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 15: Cùng anh ở một chỗ (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Ba tuần sau có một bài kiểm tra nhỏ, và khi ấy Vũ Ngôn đã phát huy được thực lực chân chính của mình, mỗi môn làm xong còn dư tới nửa thời gian, nhàn rồi định tìm người tán gẫu, quay sang bên cạnh thấy Đỗ Uyển Nhược vẫn đang chau mày làm bài, hơn nữa khi suy nghĩ còn tự chủ đưa móng tay cắn lên cắn, đó cũng là thói quen của cô, muốn sửa cũng không được. Quả nhiên là một nữ hài tử rất xuất sắc. Ôm thái độ thường thức đơn thuần, Vũ Ngôn không có việc gì chăm chú nhìn Đỗ Uyển Nhược.

Đỗ Uyển Nhược cũng cảm giác được có ánh mắt đang nhìn mình, trong đầu nghĩ thầm:

“Không đi làm bài đi mà còn nhìn người khác. Thảo nào lại thi không tốt.”

Ngẩng đầu lên hung hăng trừng mắt với hắn, trong lòng cô cũng có chút lúng túng nhưng rồi lại cảm giác được chút ngọt ngào.

Kết quả kì kiểm tra đã có. Con “rùa biển” Vũ Ngôn kém Tiểu Đỗ đồng học hai điểm, và đứng thứ hai. Biết được tin, lão hiệu trưởng lập tức lấy ra thuốc lá loại Trung Hoa mời Vũ Ngôn đến văn phòng với lý do chúc mừng rồi nhân tiện bóc lột hai điều thuốc loại đặc biệt của hắn. Giáo viên mời hắn lên bục giảng chia sẻ kinh nghiệm. Hắn cũng đi lên, mặt không đỏ, tim không đập, à nhầm, tim không nhảy, chân không run nói:

“Cảm ơn thầy đã xếp cho em ngồi bên cạnh bạn Đỗ Uyển Nhược, giúp em có cơ hội học tập bạn ấy! Cảm ơn hiệu trưởng! Cảm ơn chủ nhiệm lớp! Cảm ơn bạn Đỗ Uyển Nhược! Cảm ơn thầy cô các bộ môn! Cảm ơn công ty đĩa nhạc cùng người đại diện của em!”

Phía dưới lập tức bùng nổ tiếng nổi liêu xoong chảo, tiếng cười cùng tiếng hét chói tai cũng đồng thời vang lên.

Đỗ Uyển Nhược nhìn tác giả của trận cười này, những gợn sóng nhỏ lần lần bắt đầu nổi lên trong tâm hồn vốn bình tĩnh như nước hồ thu của người thiếu nữ. Hẳn quả là một người kỳ quái.

Vũ Ngôn sau đó chạy xuống đến bên tai cô thầm thì nói và hoàn toàn làm xáo trộn tâm cảnh của nàng.

Vũ Ngôn nói:

- Mình là copy của bạn đó, nhưng ngàn vạn lần đừng nói cho người khác.

Đỗ Uyển Nhược cảm giác khả năng tiếp nhận của trái tim mình đã tới cực hạn. Tên này là ai vậy à? Cop của mình cũng dám cop vào top 2, tên này không muốn sống chẳng? Nhưng lòng lại có chút chua xót. Thì ra trong khi thi hắn không phải nhìn mình mà chỉ muốn xem bài thi của mình. Đúng là một tên xấu xa, mình sẽ không bao giờ quên chuyện của hắn nữa.

Tiểu Đỗ đồng học còn nhỏ lại chưa từng đi đâu nên chưa thể nào lĩnh hội được sự hài hước đen tối đặc biệt này của hắn, cho nên trái tim cũng phải chịu không ít áp lực chẳng rõ từ đâu. Vũ Ngôn cười xấu xa, khoe miệng khê nhếch lên khiến Đỗ Uyển Nhược vứt bỏ chút “lương tri” cuối cùng, nắm tay như mưa trút lên người Vũ Ngôn. Phát tiết xong, Tiểu Đỗ liếc mắt nhìn tên vô lại kia, đột nhiên cảm thấy tâm tình vô cùng tốt.

Tháng thứ hai, kì thi học kỳ bắt đầu, khi ấy mỗi người một bàn nên lời đồn Vũ Ngôn copy bài của Đỗ Uyển Nhược cuối cùng cũng đã bị phá. Buồn cười, hai người ở hai phòng khác nhau thì cop thể nào? Vũ Ngôn lại đứng phía sau Tiểu Đỗ đồng học, lại là vị trí thứ hai. Đỗ Uyển Nhược cuối cùng cũng hiểu thì ra lần đó hắn thực sự đang nhìn mình, thật ngọt ngào, nhưng cũng thật xấu hổ!

Tháng thứ ba, tháng thứ ba, Vũ Ngôn đã có biệt danh “Lão nhị ngàn năm” được truyền lưu khắp nơi trong trường. Mà lão hiệu trưởng cũng chẳng quản cái gì là lão nhị ngàn năm hay lão tam vạn năm, cứ mỗi lần có điểm là lão lại gọi Vũ Ngôn tới, giả bộ lấy bao Trung Hoa ra, cuối cùng chụp luôn mấy điều thuốc Đặc Cung mà Vũ Ngôn hiểu kính.

Chỉ có một người hiểu được nguyên nhân, người đó chính là Đỗ Uyển Nhược. Cô cẩn thận phân tích qua đáp án của Vũ Ngôn, phát hiện hắn luôn dùng phương pháp đơn giản nhất để làm những bài phức tạp nhất, chỉ là vào bước tính toán cuối cùng, vốn đã có đáp án chính xác nhưng hắn lại xoá đi và sửa lại thành sai. Vì thế bài thi của thiên tài Vũ Ngôn luôn kém Đỗ Uyển Nhược một chút, tạo nên một chuyện khôi hài như vậy.

Không làm chim đầu đàn, Đỗ Uyển Nhược thầm mắng người này âm hiểm xảo trá, dê tiện vô sỉ bụng dạ khó lường, kiêu ngạo, lang sói, là Trần Thế Mỹ phụ tình. Chỉ là mỗi khi nghĩ tới hắn, cô lại cảm giác được sự ngọt ngào êm ái và vui vẻ không tên.

Cuộc sống Vũ Ngôn bình thản mà phong phú, đi học, tan học, rồi lại đi chơi bóng rổ hoặc đá bóng nhưng thành tích vẫn không tụt xuống. Lão hiệu trưởng với mấy giáo viên cũng mắt nhắm mắt mở với hắn khiêm một học sinh tốt như Đỗ Uyển Nhược không khỏi cảm khái, ông trời sao lại không công bằng như thế chứ.

Vũ Ngôn chơi bóng rất tốt, mà cảm giác cùng đám học sinh chơi bóng lại hoàn toàn khác khi chơi với bộ đội. Khi còn trong quân đội, chơi bóng cứ như đi đánh giặc, tất cả mọi người đều liều mạng va chạm, đẩy ngã, thể hiện tâm huyết của một người đàn ông. Còn chơi với đám học sinh lại rất ôn hòa, cho nên Vũ Ngôn xuống tay cũng rất nhẹ. Mặc dù đa số đều thắng nhưng cũng chỉ là thắng hiểm. Hắn xử sự thông dong lão luyện, mặc dù rất ít người nhìn thấy hắn hút thuốc nhưng ở trong văn phòng hiệu trưởng, chuyện từng vòng khói móc thành một sợi xích đã sớm đi sâu vào lòng người rồi. Người này lại rất nhã nhặn, hơn nữa lại đẹp trai, rất manly, một người mà trong đó hai mặt Thiên Sứ với Ma quỷ hòa lẫn vào nhau, khí chất hoàn toàn khác biệt với đám con trai khi cùng đứng dưới ánh mặt trời ấm áp trong sân trường. Bởi vậy hắn rất được bạn bè chào đón.

Đỗ Uyển Nhược sau khi làm xong bài tập thích nhoài người nhìn ra sân thể dục ngoài cửa sổ để quan sát mọi người chơi đùa dưới đó. Bản thân cô vận động rất ít, hoặc có thể nói là không vận động. Đáng vẻ vô cùng tự tin của Vũ Ngôn khi chơi bóng, rồi nụ cười luôn thường trực trên khuôn mặt ấy nữa khiến Đỗ Uyển Nhược có cảm giác rất tốt. Cô có thể im lặng ngồi ở chỗ nào đó nhìn cái bóng kéo dài trên mặt đất của thân thể hắn dưới ánh chiều tà, yên tĩnh tựa như nước trong bát.

Không biết vì sao nhưng khi mỗi lần Vũ Ngôn thấy những người bạn học có tuổi tương đương với mình thì trong lòng không tự giác được cuối cùng vẫn coi bọn họ là những đứa trẻ! Vũ Ngôn cảm thấy mình bây giờ vừa đơn thuần lại vừa phức tạp. Mười tám tuổi, khi ở cùng những học sinh trung học này thì tư tưởng cũng dần dần trở nên đơn giản, nhưng những việc mà mình đã trải qua trước đây khiến hẳn cảm thấy tư tưởng mình rất phức tạp, dường như luôn luôn có chút gì đó tang thương.

Vũ Ngôn cứ nửa tháng lại viết cho Hậu Vân, em gái Hầu Tử, một phong thư thăm hỏi, cách một tháng lại gửi tiền một lần, trong đó có một phần là tiền trợ cấp của Hầu Tử, một phần là tiền an ủi xuất ngũ của Vũ Ngôn được lão Tăng lấy tiền của lão cho thêm vào. Tiền trợ cấp đặc biệt của lính đặc chủng xuất ngũ cũng rất cao, dù sao khi làm nhiệm vụ cũng là lúc phải đánh cuộc với tử vong, mà Vũ Ngôn chấp hành không ít nhiệm vụ, hơn nữa tiền xuất ngũ cũng đủ cho hẳn với em gái hẳn lo xong việc học tại trung học.

Vũ Ngôn mua rất nhiều tư liệu ôn tập cho em gái Hầu Tử, đồng thời cũng nói về những tâm đắc trong học tập của bản thân. Khi biết thành tích học tập của Hậu Vân cũng không tệ làm hẳn rất vui mừng. Cảm tình đặc biệt với người chiến hữu đã hy sinh này giúp hẳn hạ quyết tâm, nhất định phải giúp Hậu Vân thi lên đại học rồi hoàn thành cả việc học tại đại học nữa.

Mị lực của Tiểu Đổ đồng học quả không phải kinh người bình thường, mỗi ngày trên đường khi đi cùng cô, số lượng nam sinh tới chào nhiều tới mức không đếm được, thư tình mỗi ngày thu được gần như có thể dùng bao tải để đựng. Từ mẫu giáo, tiểu học, tới trung học, mị lực của cô gần như là thông sát. Toàn bộ nam sinh trong thành phố ngoại trừ những người thích người cùng giới ra thì đều chỉ biết tới cô.

Vũ Ngôn thấy Đỗ Uyển Nhược cầm một phong thư rồi không thèm nhìn nó lấy một cái, thẳng tay quẳng vào túi rác phía sau. Nhìn cái cảnh này làm hẳn không khỏi lắc đầu cảm thán, trẻ con bây giờ phát dục sớm quá, rồi bàn tay như làm ảo thuật lấy ra một bức thư đưa cho Đỗ Uyển Nhược.

Trái tim Đỗ Uyển Nhược bỗng nhảy lên một cái, tay như cầm một cục than nóng bỏng, khuôn mặt cô đỏ ửng nói:

- Đây là cái gì? Bạn không phải cũng

Ánh mắt Vũ Ngôn lộ vẻ vô tội, vội vàng nói:

- Bạn đừng trách mình, mình cũng là do được người khác nhờ cậy.

Vũ Ngôn bây giờ cũng đang là hàng nóng trong lòng các nữ sinh và cả nam sinh nữa. Nữ sinh theo đuổi hẳn cũng bởi vì khí chất tao nhã, cảm giác ấm áp tự nhiên, vẻ bên ngoài đẹp trai tới mơ hồ, tính cách manly tới mức làm chết người nữa. Và thái độ của hẳn với người ngồi cùng bàn quả thực khiến đám con gái yêu thích vào tận trong xương tủy.

Nhưng đám con gái đó cũng tự biết mình, Đỗ Uyển Nhược bất luận nói về mặt nào cũng xuất sắc hơn nhiều so với những cô gái khác. Tiểu tử này lại có ưu thế trời ban đủ cả thiên thời địa lợi nhân hoà nhưng hẳn lại như một vật cách điện, ngoại trừ lúc học ra, hẳn quyết không ở trong phòng học hơn một phút đồng hồ.

Còn đám con trai theo đuổi hẳn cũng là bởi vì hẳn ngồi cùng bàn với Đỗ Uyển Nhược, hơn nữa lại không có ý với Tiểu Đổ đồng học nên tất nhiên sẽ thành đối tượng cho bọn nhóc sùng bái và nhờ vả, nhân tiện xin hẳn chuyển tâm ý của mình tới Tiểu Đổ đồng học.

Đây là bức thư mà nam hài tử tên Lưu Viễn Dân, một người chơi bóng cùng Vũ Ngôn nhờ hẳn gửi cho Đỗ Uyển Nhược, Vũ Ngôn không chịu nổi sự quấy rầy của tiểu tử kia nên chỉ có thể đồng ý giúp hẳn làm người đưa thư. Đỗ Uyển Nhược nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của hẳn, cười nói:

- Nể mặt mũi của bạn, mình nhận!

Rồi thuận tay để bức thư vào ngăn bàn.

Mùa xuân vẫn còn lâu mới đến nhưng sao bọn nam hài tử thế giới này sao lại như động dục hết vậy! Khi Diệp Tử lôi ra mấy xấp thư rất dày chồng trước mặt Vũ Ngôn, hẳn rút cục cũng thốt lên một câu cảm thán như vậy. Thư Diệp Tử nhận được tuy không nhiều như Đỗ Uyển Nhược nhưng thể cũng đủ rồi. Vũ Ngôn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của em gái, trong lòng có chút dắc ý, thì ra em gái ta cũng rất được đó.

Diệp Tử lén nhìn sắc mặt của anh trai, thấy hắn không có phản ứng gì thì trong lòng cũng có chút buồn bực rồi từ trong lồng ngực rút ra một bức đọc lên. Diệp Tử tuổi còn nhỏ nên chưa thể đạt tới phong độ của một đại tướng như Đỗ Uyển Nhược nên mỗi một bức thư gửi tới cô đều mở ra xem qua.

Diệp Tử đọc đọc khiến khuôn mặt cũng đỏ bừng cả lên. Vũ Ngôn mỉm cười:

- Đoạn này được lấy từ “Bách khoa toàn thư về những bài thơ tình XXX”, đoạn này ở trong “Tuyển tập thơ YYY”, chỗ này không thể nhầm được, ở trong “Hán nhạc phủ”, còn đoạn này là của “Kinh Thi”

Diệp Tử đang đọc đến “Quan quan sư cưu, tại hà chi châu. Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu” thì thấy đáng về không muốn phối hợp kia của hắn liền chớp lấy lồng ngực ném thẳng lên người hắn.

Vũ Ngôn thấy tiểu muội tức giận đến mức mặt đỏ bừng bừng, chỉ đành nhẫn nại cười nói:

- Thì ra tiểu muội của chúng ta được nhiều người thích như vậy!

Diệp Tử xoa xoa vết đỏ trên mặt, dừng cảm ngắc đầu lên, miệng hừ một tiếng.

Vũ Ngôn nhìn Diệp Tử, nghiêm túc nói:

- Diệp Tử, em giờ tuổi vẫn còn nhỏ nhưng nếu em thích người nào, lại hợp với em thì anh ủng hộ em yêu sớm!

Rầm một tiếng, lồng ngực trên bàn hôn lên toàn thân Vũ Ngôn.

Mà chính Vũ Ngôn hắn cũng gặp không ít phiền toái nhỏ. Trong trường, vây quanh hắn là những ai? Không hỏi cũng biết, đó chính là những nữ hài tử nhiệt huyết tràn trề, mặc dù họ so ra vẫn kém Đỗ Uyển Nhược nhưng có rất nhiều em trẻ tuổi xinh đẹp, tuổi xanh phơi phới.

Vũ Ngôn cũng nhận được không ít thư. Mà nữ hài tử cũng đều khá biết xấu hổ. Mặc dù giấy viết thư đều có màu sắc tươi đẹp, thơm lừng bốn phía, mà nội dung trong thư cũng rất e thẹn, hy vọng Vũ Ngôn đồng học có thể hướng dẫn mình học, hy vọng Vũ Ngôn đồng học có thể hướng dẫn mình chơi bóng rổ, hy vọng Vũ Ngôn đồng học có thể cùng mình đi tham gia hoạt động abc, xyz.

Đám con gái mặc dù e thẹn nhưng cũng có chút thông minh, họ biết cái đạo lý dục tốc tất bất đạt nên đều hy vọng trước tiên trở thành bạn bè bình thường, rồi dần dần tiến tới bước bạn bè tốt không có gì phải giấu nhau cả, tiếp là đến giai đoạn mập mờ một ngày không gặp như cách ba thu, cuối cùng là hồng nhan tri kỷ. Rất nhiều thằng cũng tuân theo nguyên lý này viết thư cho Đỗ Uyển Nhược, cho nên quạ trong thiên hạ đều đen cả, lời này quả không sai, không phân biệt là quạ nam hay quạ nữ mà. (Câu này mình dịch theo đúng từ nhưng không hiểu nhiều lắm ý nó muốn nói. Chắc là nói, con trai cũng giống con gái, đều đi theo nguyên lý trên)

Đương nhiên cũng có mấy em gan khá lớn, họ tác phong mạnh mẽ, lời nói khấn thiết, còn để trong thư hai vé xem phim, thư nói, nếu hôm nay bạn không đến mình sẽ đứng chờ trong mưa cho tới chết. Vũ Ngôn nhìn ra ngoài cửa sổ thấy ánh nắng chan hòa, êm ái, đàn bướm dập dờn bay lượn, mấy chú chim líu lo hót trên cành, nghĩ thầm không biết Thiên Tâm quyết với Long Dục công có thể hô phong hoán vũ hay không nhỉ, tốt nhất bây giờ mưa gió thật ác vào.

Đây cũng không phải là do Vũ Ngôn lạnh lùng hà khắc, không biết thương hương tiếc ngọc mà là vì về mặt này đầu óc hắn vẫn chưa được mở mang nên cũng không lo về nó. Thời kỳ bắt đầu dậy thì của hắn cũng tương đối sớm, nhưng cái cảm giác mờ mịt đã khiến hắn cả đời khó quên, tuy rằng bây giờ hắn rất ít khi nhớ tới cô gái kia nhưng vẫn có chút hương vị đã trải qua ngàn núi. Đương nhiên làm một thằng đàn ông bình thường, hắn cũng có lúc tại một nơi nào đó từ tận đáy lòng dâng lên cảm giác muốn thử xem thế nào, nhưng nó cũng không phải là nhằm vào một em nào đó mà thuần túy chỉ là mầm mống của thanh niên trong thời kỳ trưởng thành mà thôi. Xét trên tổng thể, hắn vẫn khá bình tĩnh.

Hắn cảm thấy mình không nên trêu chọc đám con gái này (Lời TG: đương nhiên đó là hắn cho rằng như vậy), mà dính vào đám con gái lớn mật thẳng thừng như vậy khiến Vũ Ngôn cảm giác mình đang đứng trong mưa tuyết giữa tháng 6, cả người lạnh giá, trong lòng còn có chút oan uổng không sao nói rõ, làm chi mà cứ chăm chăm nhìn vào tôi vậy. Mà nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra mình đã làm cái gì khiến cho người ta hăm dọa, đành phải ân hận thầm nghĩ:

“Haizzz, đẹp trai quá cũng là một lỗi lầm sao!”

Vũ Ngôn ngẫu nhiên phải đi tham gia một số hoạt động do đám con gái mời, mà cũng chẳng có nguyên nhân nào khác mà là do Diệp Tử yêu cầu. Đám con gái mười lăm mười sáu tuổi trong lớp Diệp Tử rất sùng bái, sùng bái một cách mù quáng hần ta, lại nghe nói Diệp Tử là em gái của Vũ Ngôn nên dù trong lòng thấy kỳ lạ vì một người họ Tô, một người họ Vũ những vẫn muốn cố gắng tìm biện pháp lấy lòng Diệp Tử. Quà vật của Diệp Tử từ nay về sau sẽ không bao giờ bị cắt. Diệp Tử cũng đồng ý vỗ ngực nói không thành vấn đề, chuyện đó cứ để mình. Hoạt động của đám con gái này cũng rất đơn thuần, chủ yếu là ca hát, bơi lội, hay một số cái đơn giản gì đó. Và khi đám con gái ấy đứng ở cửa chờ Vũ Ngôn thì Diệp Tử luôn ôm tay Vũ Ngôn đi tới, lại rất đúng giờ xuất hiện trước mặt mọi người.

Thế cho nên sau rất nhiều nữ hài tử lớp trên cũng thành bạn tốt của Diệp Tử, và cũng vì thế mà công việc của Vũ Ngôn đồng học lại càng thêm bận rộn, có đôi khi một buổi tối hần thậm chí phải chạy tới hai show.

Vũ Ngôn đối với việc đi Kara OK cũng không hề bài xích. Hần thích chơi nhạc cụ dân tộc nhưng lại càng thích những ca khúc hiện đại hơn, bởi vì những ca khúc đó thường phổ thông dễ hiểu, thẳng thắn, dễ thể hiện cảm xúc thật. Còn những bài hát trong quân đội mặc dù hùng tráng nhưng rất đơn điệu, đều vì để thể hiện một khí khái anh hùng. Đám con gái hát những bài nói về tình yêu đẹp đẽ réo rắt thấm thiết, và Vũ Ngôn khó tránh khỏi có đôi khi nhớ tới thời năm mình mười bốn mười lăm tuổi, nhớ tới người con gái không biết ở phương nào kia.

Vũ Ngôn với tư cách là diễn viên nam nên đương nhiên không thể không thể hiện tài năng. Cũng may cảm ngộ của hần với âm nhạc rất mạnh, tiết tấu nắm rất chuẩn, giọng ca cũng là sản phẩm của thiên nhiên vùng núi xanh đồi dương ra, còn hơi chút khàn khàn, bởi vậy lực sát thương lại tăng tới mức siêu cường. Còn đám con gái tranh nhau hát với hần những bài hát về tình yêu. Vũ Ngôn cảm giác rất xấu hổ, cùng hát những bài về tình yêu với đám choai choai này (hần cho là như vậy) thì không biết sáng ngày mai thức dậy có bị chai tay hay không nữa.

Về sau, Vũ Ngôn phát hiện cứ đi như vậy với đám con gái này cũng không phải là chuyện gì tốt đẹp. Có em nào mời, Vũ Ngôn liền cử đại diện là những đám nhóc chơi bóng với mình đi thay, để bọn họ toàn quyền xử lý. Đám nhóc này rất cảm kích hần, tôn hần lên làm lão Đại. Lão đại nói, anh sẽ vì mọi người mà không tiếc cả mạng sống này, nhưng sau đó trong lòng còn thêm vào mấy câu, vì đàn bà, các chú còn cần lên người lão đại các chú hai dao.

Ngược lại, biết hiện tên Lưu Viễn Dân, người đã được mình giúp đưa bức thư tình cho Đỗ Uyển Nhược, là tốt hơn tất cả. Trong lòng Vũ Ngôn nói, tên nhóc này cũng khá trung thành đó, nên giúp hần hay không nhỉ. Mà Diệp Tử mặc dù có thể ăn uống miễn phí ở trường, với lại chúng chị em cũng biết không ít nhưng khi nhìn thấy trong mắt đám con gái này bắn phá về phía Vũ Ngôn muôn vàn sợi nhu tình thì cũng thầm lo lắng thay cho anh trai, nên cũng tự biết khước từ những lời mời tương tự. Đám con gái, lòng nhiệt tình của không ít người cũng bị hạ xuống, và cũng không ít nước mắt đau lòng vì thất tình đã tuôn rơi, dù gì đây cũng là lần đầu tiên mình cảm nhận được hương vị của yêu thầm.

Đỗ Uyển Nhược với tâm tính của người bên ngoài quan sát tất cả những điều này. Có đôi khi trong lòng cô cũng cảm thấy rất tức tối. Tên này đúng là kẻ sống trong hoa cỏ. Mỗi ngày nhìn dáng vẻ tươi cười của hần, trong lòng Đỗ Uyển Nhược bỗng nổi lên một cảm giác không có nguyên do, tên này sao đáng ghét đến vậy, cũng vì thế quan hệ với hần cũng trở nên không nóng không lạnh.

Thời gian học tập của Vũ Ngôn tại trường cũng không ngắn, Đỗ Uyển Nhược cũng biết số lượng đám con gái thích hần cũng không ít nhưng tên lỗ mãng này lại không hề có chuyện xấu gì truyền ra ngoài. Hần có phải là đã có bạn gái không. Đỗ Uyển Nhược có khi thấy Vũ Ngôn trầm ngâm, ánh mắt trông về nơi xa, vì thế cô không tự chủ được mà nghĩ như vậy, chợt một nỗi ưu thương khôn tả dâng lên trong lòng.

Nhưng rất nhanh, một số chuyện hiện lên trong đầu khiến cõi lòng cô trở nên bình thản, mỉm cười nhìn Vũ Ngôn, trong mắt lộ thần sắc không ai hiểu được.

Sau đó, cuộc sống của Vũ Ngôn dần dần khôi phục lại bình thường, tới trường, học, chơi bóng, dáng vẻ tuần lãng nhô nhả, vẫn nụ cười xấu xa, ngẫu nhiên còn để lộ chút ưu thương, một bức tranh cứ như vậy được khắc họa vào trong thế giới của Đỗ Uyển Nhược.

Đỗ Uyển Nhược ngồi ở vị trí cô thích nhất, nhìn cái bóng đang di chuyển ấy, cảm giác tất cả đều tuyệt vời hài hòa như thế. Khóe miệng xinh đẹp hiện lên một nụ cười tuyệt mỹ, và những cảm giác ấy tất cả được cô quy nạp thành một câu:

“Cùng anh ở một chỗ!”

16. Chương 16

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 16: Đỗ Uyển Nhược (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Cuộc sống Vũ Ngôn giờ cũng khá đặc sắc nhưng cuối cùng hắn vẫn cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó, nguyên nhân chủ yếu do bây giờ việc học của hắn cơ bản là không có chuyện gì. Bài tập thì đương nhiên phải làm nhưng tốc độ của hắn lại gấp ba người khác, hơn nữa độ chính xác lại cực cao, điều này khiến hắn có chút suy nghĩ như thể ta là bất bại. Việc học cũng dần dần mất đi lực hấp dẫn lúc đầu, cơ bản đi học cũng là lúc hắn rơi vào trạng thái thất thần. Điều này làm cho hắn cảm thấy thời gian đối với hắn đang trôi qua một cách lãng phí, quan niệm thời gian của lĩnh đặc chủng rất cao nên chuyện lãng phí như thế này là một điều không thể tha được đối với Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn mơ mơ màng màng rồi trong một khắc hắn bình tĩnh ngộ sau đó đi lùi cả một đồng giáo trình của đại học về, nào là vật lý học đại học, tiếng Anh, kinh tế, quản lý, máy tính, lập trình..v..v... Nhìn một núi sách trước mặt, Vũ Ngôn cảm thấy thời gian của mình giờ lại thành ra không đủ.

Học trung học mang theo giáo trình đại học, Vũ Ngôn rốt cục cũng lấy lại được hứng thú học tập. Hắn lại ra sức phát huy tinh thần tự học cùng năng lực lý giải siêu cường mà chậm rãi tiêu hóa từng quyển từng quyển sách thuộc hàng cao thâm ấy.

Đối với lĩnh vực máy tính, hắn rất có hứng thú. Khi còn ở Liệp Ưng, những ứng dụng hắn từng dùng chỉ là những cái đơn giản mà căn bản không liên quan gì tới những vấn đề cao cấp như ngôn ngữ máy tính, lập trình máy tính. Cho nên về lĩnh vực này hắn cảm thấy rất hứng thú.

Chỉ đáng tiếc, năm 96 này là thiên hạ của loại vi xử lý X86, hệ điều hành Windows mới được phổ biến. Vì thế máy tính cá nhân đối với Vũ Ngôn lúc này đúng là một loại hàng rất rất xa xỉ, cơ bản chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu. Cho nên hắn mặc dù có chút kiến thức lý luận nhưng thật bất hạnh là không có cơ hội thực hành.

Đương nhiên hắn không phải chưa từng nghĩ tới dạm mình châu nhưng tự hỏi mãi mới cảm thấy phải dùng tài sản này vào nhưng nơi thật sự cần thiết nhất. Nhưng chỗ nào mới là nơi cần nhất thì tới hắn cũng không thể đưa ra được một tiêu chuẩn, cuối cùng vẫn phóng ra một câu muôn thủa:

” Cứ theo cảm giác đi!”

Đỗ Uyển Nhược đã quen với những việc không đúng chuyên môn của hắn, khi thấy hắn làm ra vẻ đi học chăm chỉ, trong đầu không khỏi nghĩ:

“Tên này đóng kịch rất giỏi, phải cẩn thận không bị hắn lừa.”

Vũ Ngôn nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Đỗ đồng học, gần đây bạn với Lưu Viễn Dân có tiến triển gì không?

Thì ra từ khi Đỗ Uyển Nhược nhận lá thư kia làm cho Lưu Viễn Dân mừng như điên. Dù sao trước kia khi thấy loại thư thế này là Tiểu Đổ đồng học điên cuồng vò nát vứt vào sọt rác, nhưng cô ấy khi đó lại phá lệ nhận thư của mình, nên không thể không khiến Lưu Viễn Dân xuân tâm đại động, thú tính đại phát cơ chứ? Tuy rằng hai người không cùng một lớp nhưng mỗi khi hết giờ học hẳn đều chạy tới bên ngoài phòng học lớp 3.1 nhìn lên Đỗ Uyển Nhược, lại càng hy vọng có thể có cơ hội được cùng giai nhân nói chuyện, dù chỉ một chữ.

Vũ Ngôn lại trở thành người chuyên đưa thư của hắn, mỗi ngày một bức, đều đặn kiên trì. Nói cũng kỳ, đối với người khác Đỗ Uyển Nhược cô không liếc tới một cái, nhưng thư Vũ Ngôn đưa cô đều nhận, còn cất vào một cái hộp chuyên dụng. Tin tức này đương nhiên khiến Lưu Viễn Dân sung sướng nhảy cao tới ba thước.

Đỗ Uyển Nhược thấy hắn lại gọi mình là Tiểu Đổ đồng học thì trong lòng lại bức bối, răng cắn chặt, tay xiết lại, một quyền xuất ra trúng vào đùi Vũ Ngôn. Vũ Ngôn “Oái” một tiếng nhảy lên, toàn bộ đám học sinh cùng lớp đang làm bài tập đều nhìn về phía này. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đỗ Uyển Nhược lập tức đỏ bừng lên, trong lòng lại nghĩ, có phải đòn vừa rồi của mình quá nặng không?

Vũ Ngôn nhìn đám bạn cùng lớp cười hắc hắc, hai tay giơ lên trời đưa đưa mấy cái, đám bạn lập tức im lặng, Vũ Ngôn nói:

- Mình vừa rồi đột nhiên nhớ tới một việc, tiết này vốn là tiết thể dục mà, sao tất cả mọi người đều ở đây làm bài mà không đi học nhỉ?

Ngay lập tức, từ lỗ mũi của tất cả mọi người bất kể trai hay gái đều phát ra một tiếng “Xì”, thằng ngốc cũng biết, tiết thể dục của khối cấp 3 đã sớm được đổi thành giờ tự học, nhưng vì để đối phó với cấp trên nên trên thời khóa biểu vẫn ghi là tiết thể dục.

Vũ Ngôn cười hì hì nói:

- Khuyết điểm lớn nhất của mình chính là luôn kiên trì với nguyên tắc, cho nên mình cảm thấy chúng ta nhất định phải nghiêm khắc chấp hành đúng theo thời khóa biểu.

Ngay lập tức, đám học sinh trở nên sôi nổi, Vũ Ngôn vung tay lên, mọi người lại trở về im lặng. Vũ Ngôn nghiêm túc nói:

- Ngày hôm qua mình với lão Đỗ à, là hiệu trưởng Đỗ đã thảo luận qua về vấn đề này. Ông cũng rất tán thành cách nhìn của mình, đồng thời đề xuất yêu cầu, yêu cầu các học sinh nhất định phải dừng cầm bước ra ngoài, sải chân phải dài, càng dài càng tốt, không nên sợ phạm sai lầm, đường tuy khúc khuỷu nhưng tiền đồ lại rất sáng sủa.

Đỗ Uyển Nhược thấy hắn chém gió một cách kinh hồn, hơn nữa còn gọi cha mình là lão Đỗ nên trong lòng sớm đã có điều bất mãn, thừa dịp hắn vẫn còn đang đứng, chân giơ lên đập một cái trúng vào chân hắn. Vũ Ngôn đang phát biểu liền quay đầu lại mỉm cười lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tề rồi vút cho cô một ánh mắt ý rằng, sức của cô còn kém lắm.

Phòng học đã sớm sôi nổi, nghe xong bài phát biểu của Vũ Ngôn, nữ học sinh thì mặt mang hoa đào, nam học sinh thì xuân tâm phơi phới, nhưng đều hận không thể ngay lập tức nhào ra ngoài hưởng thụ “tiền đồ sáng sủa” của mình. Đáng tiếc bọn nhỏ này tuy có có lòng nhưng gan vẫn còn nhỏ nên không ai dám bước bước đầu tiên.

Vũ Ngôn thấy tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng nói, những đứa trẻ này thật giống với những con sói nhỏ chưa no, xem ra con chim đầu đàn này phải làm rồi. Vũ Ngôn ghé vào bên tai Đỗ Uyển Nhược nói, việc thuyết phục ba của bạn giao cho bạn nhá, sau đó bước một bước tiêu chuẩn dài bảy mươi năm cm đi ra ngoài.

Địa vị của Vũ Ngôn trong suy nghĩ mọi người đã không cần phải nói, đó là một tồn tại tựa như Thần! Bọn nhỏ ngay lập tức nhao nhao xông ra ngoài, cả dãy lớp học đều nghe thấy tiếng của Vũ Ngôn:

- Đi chậm chậm một chút, đừng đẩy tôi. Ai sờ mông tôi vậy?

Đỗ Uyển Nhược há hốc mồm nhìn phòng học không còn một bóng người, không ngờ một quyền nhẹ như vuốt của mình lại dẫn tới động tĩnh lớn như vậy, tiểu tử hư hỏng này không ngờ cũng có sức ảnh hưởng nha.

Trong lòng hiện lên nụ cười xấu xa của hắn, lại nghĩ tới việc khoác lác vừa rồi của hắn liền bật cười thành tiếng.

- Tiểu Đỗ đồng học!

Từ cửa phòng học truyền đến tiếng gọi “thân thiết”. Vũ Ngôn tựa vào cửa mỉm cười ngoắc ngoắc tay về phía cô. Đỗ Uyển Nhược trừng mắt nhìn hắn một cái rồi tiếp tục cúi xuống nhìn đề toán. Đợi nửa ngày không thấy động tĩnh gì, cô lại ngẩng đầu lên, thấy hắn đang đứng bên cạnh mình, vẻ mặt nghiêm túc.

Khuôn mặt Đỗ Uyển Nhược lại đỏ lên khiến Vũ Ngôn chợt nhớ tới những chiếc lá đỏ trên ngọn núi tại quê hương.

- Tiểu Đỗ đồng học, bạn vì sao không thích vận động?

Vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Ngôn khiến Uyển Nhược không chú ý tới cách xưng hô của hắn:

- Thiếu vận động sẽ gây ra sự thoái hóa chức năng của những bộ phận trên cơ thể, sức đề kháng sẽ giảm xuống, khiến thân thể yếu đi. Những cái đó chỉ có trăm hại mà không có một lợi!

Đỗ Uyển Nhược trừng mắt nhìn hắn, nghĩ, cứ tưởng ai ai cũng tinh lực thừa thãi như anh hử, miệng thần nhiên nói:

- Thân thể mình không được tốt lắm nên không thể vận động mạnh.

Vũ Ngôn cười nói:

- Mình đây sẽ dạy bạn cách vận động nhưng không mạnh, có thể đi theo mình không?

Nụ cười của Vũ Ngôn quả là có một loại mị lực rất tà dị, nó có thể làm cho người ta tạm thời mất đi suy nghĩ, ít nhất là đối với Tiểu Đỗ đồng học, cô cũng không hiểu tại sao mình lại theo hắn đi tới phía sau hòn giả sơn ở vườn thực vật.

Vũ Ngôn đi tới trước một gốc cây khô, lấy một thanh chủy thủ quân dụng ra, đâm nó vào thân cây rồi lại rút ra, đá một cước thật mạnh vào nó rồi đưa chủy thủ cho Đỗ Uyển Nhược, nói:

- Bạn làm đi?

Đỗ Uyển Nhược khó hiểu nhìn hắn, hỏi:

- Để làm chi?

Vũ Ngôn nói:

- Phát tiết!

Đỗ Uyển Nhược cười nói:

- Mình làm gì phải phát tiết?

Vũ Ngôn nhìn cô nói:

- Vậy bạn nói đám nhóc trong lớp tại sao lại muốn theo sau mình lao ra ngoài, đó chẳng phải là một loại phát tiết hay sao?

Trong lòng Đỗ Uyển Nhược thầm nhủ, anh mới là nhóc con, đang không lại biến thành một ông cụ non, đúng là một tên tiểu tử nửa mùa, giả vờ trưởng thành!

Vũ Ngôn nói tiếp:

- Cả ngày nhốt mình trong lồng, thiếu vận động, ít giao lưu, áp lực quá lớn rất dễ xuất hiện những vấn đề về tâm lý. Trong lòng cất giấu nhiều tâm sự nên nếu không thể kịp thời xả thông sẽ tạo thành một chướng ngại về tâm lý. Cho nên chúng ta cần thường xuyên phát tiết để cải bỏ những áp lực về tâm lý.

Đỗ Uyển Nhược nói:

- Bạn nói cả nửa ngày chỉ vì muốn mình phát tiết một lần sao, nhưng mà mình cảm thấy bản thân rất ổn, không có chuyện gì phải lo lắng cả.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Mình cảm thấy bạn có rất nhiều tâm sự. Bản thân có tâm sự cũng là một chuyện tốt, nó cho thấy bạn đã chín chắn, có thể độc lập suy xét một vấn đề. Nhưng nếu bị những cái gọi là tâm sự này làm cho bối rối thì rất dễ dẫn tới việc đi vào con đường lệch lạc.

Đỗ Uyển Nhược trông dáng vẻ như ông cụ non đang lên lớp cho mình của hắn thì trong lòng thật sự rất bức, đoạt cây chủy thủ trong tay hắn, rồi đâm vào cây vài nhát, sau đó còn đá đá lên đó vài cái. Vũ Ngôn thấy trong mắt của cô bạn mình đang phun ra những tia lửa giận dữ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn căng ra đỏ bừng thì trong lòng hắn phải trầm lắng đầu nói, sự tức giận của cô nàng này quả là kinh khủng, nhưng cũng kệ, chỉ cần đừng tìm mình phát tiết là được.

Đỗ Uyển Nhược hí hoáy một lúc liền cảm thấy tim mình đập nhanh hơn nhiều nên vội vàng ngừng lại thở hổn hển nhìn Vũ Ngôn. Vũ Ngôn gật gật đầu:

- Chính thế, vận động tay chân một lúc tạo cho bạn có chút khí phách của hiệp nữ rồi đó.

Đỗ Uyển Nhược giơ chủy thủ lên, dáng vẻ như muốn đâm hắn, Vũ Ngôn cười nói:

- Giết tôi thì mười tám năm sau mình vẫn là một hảo hán.

Sau đó thân hình thoáng chốc bỏ chạy.

Uyển Nhược thổi một hơi nhẹ nhàng lên thanh chủy thủ, gật đầu nói:

- Con dao này quả không tệ. Họ Vũ kia, anh hôm nay mời tôi tới đây nói chuyện nên con dao này cứ xem như là báo đáp cho tôi đi.

Vũ Ngôn chưa kịp nói, Tiểu Đổng học đã tiếp tục cười:

- Để tôi xem từ nay ai còn dám lên lớp ức hiếp tôi nữa không!

Trong tiếng cười yêu kiều ấy, thanh chủy thủ trong bàn tay nhỏ bé ấy nhẹ nhàng lau lau hai cái, dáng vẻ như đang giết lợn mổ dê.

17. Chương 17

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 17: Đỗ Uyển Nhược (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn tổn tướng lại hại gãy cả binh, đồng thời lại còn dẫn sói vào nhà, giờ hắn như thấy được được hình ảnh “nhe răng cười ác độc” của Tiểu Đổng học bên người, trong lòng không nhịn được mà rùng mình một cái.

Đỗ Uyển Nhược lần đầu tiên thấy dáng điệu kinh ngạc của hắn thì trong lòng rất sung sướng mà che miệng cười khanh khách, một nụ cười tuyệt vời như những đóa hoa xinh đẹp nhất nở rộ giữa trời thu.

Vũ Ngôn cũng ngây ngẩn cả người, ai ya, dáng điệu của cô nàng này thật khiến người khác phạm tội! Uyển Nhược thấy hắn dán mắt vào mình, thì rất thẹn thùng nhưng cũng lại có chút vui vẻ nói không nên lời.

Đáng tiếc, Vũ Ngôn ngay sau đó đã khôi phục lại như bình thường, cười khẽ nói:

- Phương bác có giai nhân, tuyệt thế mà lại rất độc lập. Khi cười thì nghiêng thành, cười nữa lại nghiêng nước. Nào ai cần biết tới nghiêng thành hay nghiêng nước! Bởi vì giai nhân thật khó tìm!

Đỗ Uyển Nhược thấy hần đứng dưới tàng cây, khóe miệng nhếch vể lên một đường cong hoàn mỹ, nụ cười khẽ mở như ánh mặt trời rực rỡ ấm áp giữa trời thu, ánh mắt hòa nhã như lời thăm thì ngày xuân thăm lòng người. Cả người hần tỏa ra thần thái an nhàn tĩnh mịch, tao nhã tự nhiên như một gốc cây giữa rừng. Hần quả lại một con người đặc biệt. Uyển Nhược cúi đầu đỏ mặt thầm nghĩ.

Vũ Ngôn lại như bị thiếu gân, tay duỗi hua hua trước mặt cô:

- Này, này, nghĩ cái gì vậy? Mặt phấn hàm ngậm, má đào phớt phớt, xong rồi, mùa xuân của Tiểu Đỗ đồng học tới rồi. Lưu Viễn Dân đồng học thật có phúc!

“Xoẹt!”, cây chủy thủ mang đầy sự phấn nộ của Tiểu Đỗ đồng học đâm tới, là đâm thật đó! Vũ Ngôn vội tránh khỏi rồi xoay tay bắt lấy cổ tay cô:

- Này, này, đây là dao thật đó!

Trong mắt Đỗ Uyển Nhược đầy nước mắt:

- Sao lúc nào bạn cũng bắt nạt mình?

Vũ Ngôn thấy chuyện có vẻ lớn nên vội nói:

- Nói đùa, nói đùa thôi. Bạn cũng biết mình thích nói đùa với bạn mà.

Đỗ Uyển Nhược nghe xong câu cuối cùng của hần thì trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào nhưng vẫn hừ một tiếng không đáp lại lời của hần.

Hai người chơi đùa một lúc đều thấy hơi mệt nên Vũ Ngôn tìm một trang báo lót dưới đất mời Tiểu Đỗ đồng học ngồi, còn mình thì rất không có hình tượng, cứ thế đặt mông ngồi xuống trước một thân cây cách cô không xa.

Tiểu Đỗ đồng học thấy hần nhắm mắt không nói lời nào như có vẻ muốn ngủ thì trong lòng tức giận nên cũng không để ý đến hần, ánh mắt đảo xung quanh rồi đột nhiên cao hứng nhảy lên:

- Bướm kia, những hai con liền!

Vũ Ngôn mắt cũng không mở nói:

- Vậy bạn đi bắt đi, nếu bắt được mình kể chuyện về con bướm cho bạn nghe.

Đỗ Uyển Nhược chạy tới, trong khóm hoa tươi đẹp, hai con bướm xinh đẹp bị hai bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng song song đưa ra bắt trúng.

- Mình bắt được rồi! Mình bắt được rồi!

Vũ Ngôn như bị kim châm, mắt mở bừng lên nhìn một nữ hài tử cao húng cười trong khóm hoa, trong tay cô là hai con bướm xinh đẹp như một đôi tình linh giáng trần.

Ánh mắt Vũ Ngôn trở nên mơ hồ, tiểu cô nương kia xoay tròn vui sướng, một nụ cười tinh khiết nhất trong thiên địa hiện ra và tâm hồn Vũ Ngôn cũng vì đó mà nhảy múa. Hần lại nhớ tới kỉ niệm của những năm khi mình mới hơn mười tuổi, tiểu nha đầu ấy, đôi bướm xinh đẹp nhất trên đời ấy, căn nhà dưới ánh trăng ấy.....

Cô gái vui vẻ nhảy lên vẫy vẫy tay với Vũ Ngôn đang chạy tới. Khóe miệng Vũ Ngôn mang theo một nụ cười, còn ánh mắt đầy vẻ say sưa chăm chú nhìn nhưng ánh mắt đó lại không ở trên người Đỗ Uyển Nhược. Đỗ Uyển Nhược, chỉ một giây trước cô vẫn còn đang vui vẻ hoan hô thì giờ bỗng sững lại ngơ ngác nhìn Vũ Ngôn:

“Hần đang nhớ ai? Về hạnh phúc trên khuôn mặt của hần là vì ai? Thì ra hần thực sự đã có người yêu!”

Đỗ Uyển Nhược chỉ cảm thấy trái tim mình chỉ trong khoảnh khắc ấy giống như một bình hoa rơi xuống mặt đất, cảm giác vỡ vụn chân thực giống như đang ở trong mộng cảnh. Và cũng bởi vì vậy mà trái tim cô gia tốc đập nhanh dữ dội, cuối cùng cô đã không chịu nổi mà dần ngã xuống.

Vũ Ngôn thấy nữ hài tử vẫn còn đang reo hò kia bỗng nhiên chỉ trong chớp mắt ngất đi khiến trong lòng hần quẩn lên, thân thể như một sợi bông nhẹ nhàng lao tới ôm cô gái trống lòng.

- Đỗ Uyển Nhược! Uyển Nhược!

Giọng nói lo lắng của Vũ Ngôn vang lên bên tai Uyển Nhược. Sắc mặt Đỗ Uyển Nhược trắng nhợt như tờ giấy nhưng vẫn chậm rãi mở mắt nói:

- Mình không sao, trong túi xách mình có thuốc.

Vũ Ngôn ôm cô rồi lấy lọ thuốc trong chiếc túi ra, lấy một viên nhét vào miệng cô. Một lát sau, sắc mặt Đỗ Uyển Nhược đã hồng trở lại.

Vũ Ngôn lo lắng hỏi:

- Uyển Nhược, bạn không thoải mái chỗ nào. Mình đưa bạn tới bệnh viện.

Uyển Nhược yếu ớt nói:

- Không cần, mình nghỉ ngơi một chút thì sẽ không có việc gì nữa. Thân thể của mình không được tốt lắm nên vừa rồi chạy nhảy một chút khiến đầu hơi choáng.

Uyển Nhược dựa vào lòng Vũ Ngôn, trên mặt hơi chút nóng nóng nhưng lại có chút lưu luyến. Mùi trên người hắn thật kỳ lạ, ba ba hút thuốc làm khói giờ ám đầy người nhưng vì sao hắn lại không có cái mùi đó chứ? Mà nằm trong lòng hắn thật sự rất thoải mái, có phải hắn cũng đã từng ôm một cô gái khác hay không nhỉ? Cảm giác đau lòng khiến cô lập tức vứt bỏ cái ý nghĩ này. Mình không có quyền theo đuổi điều này. Về thất vọng hiện lên trong mắt Đỗ Uyển Nhược, giọt nước mắt trong suốt lăn dài xuống hai má.

Vũ Ngôn ôm cơ thể linh lung diễm lệ của Đỗ Uyển Nhược nhưng tuyệt không có cảm giác kích động. Một lát thất thần vừa rồi đã để cho hắn ý thức được rằng, thì ra có rất nhiều chuyện không phải có thể đơn giản quên đi được. Trí nhớ của con người là dùng để lưu giữ những gì xinh đẹp nhất, giấc mộng thừa thiếu niên là giấc mộng tuyệt đẹp đầu tiên trong đời mình nên nó không thể bị hủy diệt. Một khi đã không thể quên được vậy thì cứ giữ lại nó đi, càng cưỡng cầu ngược lại càng dễ mê muội. Ngay lập tức Vũ Ngôn cảm thấy trong lòng bỗng hiểu được rất nhiều đạo lý, trước mắt lại hiện ra cảnh tượng nữ hài đang vui vẻ truy bắt đôi bướm ấy, Vũ Ngôn lắc đầu cười khẽ, cảm giác không thể quên này lại vượt qua cả cảm giác quên khiến hắn vô cùng thoải mái, vẻ mặt tươi vui lại hiện lên trên khuôn mặt hắn.

Đỗ Uyển Nhược nằm trong lòng hắn, cảm nhận được sự biến hóa của tâm tình trong hắn, và cũng cảm nhận được nữ hài tử vốn được lưu lại trong lòng hắn giống như đang dần phai nhạt. Cô cũng không hiểu vì sao mình lại nghĩ như vậy, chỉ biết đó là một trực giác, là trực giác của con gái.

Tên này rốt cuộc là kiểu người gì vậy. Dễ dàng vui vẻ, dễ dàng ưu thương, dễ dàng hồi tưởng, cũng dễ dàng quên đi. Khóe miệng Đỗ Uyển Nhược hiện lên một nụ cười tinh nghịch.

Vũ Ngôn nhìn Đỗ Uyển Nhược, cô gái bắt bướm này quả rất giống nữ hài tử thừa thiếu niên. Vũ Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu cười, nữ hài tử trên đời này có lẽ đều rất giống nhau, tự đáy lòng, Vũ Ngôn đưa ra kết luận.

- Vũ Ngôn, bạn biết về trái tim không?

Tinh thần của Uyển Nhược đã khá hơn nhiều, cô cười nói.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Biết, thì sao!

Uyển Nhược đưa thanh chủ tử cho hắn, chỉ vào một cây đại thụ bồng bồng sức sống nói:

- Vậy bạn có thể vẽ lên đó một trái tim hay không? Phải khắc sâu, dù trăm năm ngàn năm sau nó cũng không bị xóa. Bạn có thể làm được hay không?

Vũ Ngôn cười nói:

- Muốn phá hoại sao? Chuyện này quá nhỏ!

Đỗ Uyển Nhược tựa vào cây rồi đứng dậy đi tới trước thân cây cô chỉ, dùng nội lực, chỉ bằng sức của cổ tay đã khắc lên đó một trái tim rất lớn, và ở bên trong đó còn khắc thêm một chữ “Ngôn” nữa.

Đỗ Uyển Nhược thu thanh chủ tử vào trong túi, cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, rất có khí phách!

Vũ Ngôn cười đi tới nâng cô dậy, Đỗ Uyển Nhược vẫn còn hơi chút suy yếu nên phải tựa vào đầu vai hắn. Cảm giác ấm áp khiến cô thấy tâm hồn mình như đang nhẹ nhàng bay trên những đám mây, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào “trái tim” trên thân cây kia mà ngỡ ngàng xuất thần.

Biện pháp xử lý sự kiện “lạc lối” của tập thể lớp 3.1 quả vượt ra ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Cái vượt ra ngoài dự đoán ấy chính là việc lão hiệu trưởng không ngờ đánh giá rất cao hoạt động lần này, cho rằng những hoạt động ngẫu nhiên như vậy có thể đề cao tính tích cực của bọn nhỏ trong việc học tập và có tác dụng rất lớn đối với sự trưởng thành của bọn chúng, đương nhiên nhân vật đại biểu chính là Đỗ Uyển Nhược đồng học. Đỗ Uyển Nhược đồng học từ sau hoạt động ấy thì rất nhiệt tình rèn luyện, thường xuyên tới vườn thực vật chém chém giết giết và tất nhiên, mỗi lần đó cô đều cao hứng rời khỏi, đều vừa lòng ra về.

Và cũng đương nhiên, một việc trong dự kiến chính là việc Vũ Ngôn đồng học vì chuyện này mà mất thêm hai điều thuốc hàng đặc biệt của mình.

Về sau dường như chuyện này cũng không còn gì đáng để nhắc đến nữa. Vũ Ngôn tiếp tục đọc sách của hắn, Lưu Viễn Dân kiên trì không ngừng viết thư, Vũ Ngôn cũng kiên trì không ngừng làm người đưa thư. Nghị lực của hai người, người viết thư và người đưa thư quả không thể đánh giá nổi. Và Đỗ Uyển Nhược vẫn như xưa, vẫn cất những bức thư đó vào trong một cái hộp. Tất cả đều là phiên bản của ngày hôm qua.

Hết giờ, Diệp Tử chạy đến phòng học tìm anh trai của mình, đám con trai vừa ăn xong cơm trưa nên tinh lực vô cùng dồi dào, vừa thấy có một nữ hài tử rất xinh đẹp đến tìm Vũ Ngôn thì lập tức bắt đầu ồn ào:

- Vũ Ngôn, Vũ Ngôn, có người tới tặng hoa đào cho mày kìa.

Đỗ Uyển Nhược đang làm bài tập nhưng lại nghe thấy tiếng ồn ào của đám con trai, trong lòng nghĩ, tên này đúng là không thể bớt lo được, hết gọi gió lại trêu bướm, làm người ta phiền chết mất.

Ngẩng đầu lên thấy một nữ hài tử rất xinh đẹp đứng trước mặt, tuổi chừng mười lăm mười sáu tuổi, mi cong, mặt nõn, môi anh đào. Nữ hài tử ấy mặc một chiếc áo len màu hồng nhỏ, quần bò màu lam nhạt, dáng người đang phát dục mặc dù còn có nét trẻ trung ngây ngô của thiếu nữ nhưng cũng thấp thoáng bóng dáng của một phụ nữ.

Tiểu cô nương con nhà ai vậy? Thế mà tên này cũng xuống tay được sao? Chân Đỗ Uyển Nhược dùng sức dẫm mạnh lên bàn chân của Vũ Ngôn.

Diệp Tử đương nhiên cũng đang đánh giá nữ hài tử đang ngồi bên cạnh anh trai mình. Người này là Đỗ Uyển Nhược trong truyền thuyết sao? Quả nhiên, mày liễu, mặt phù dung lại ôn nhu như nước, mình nhìn cũng thấy yêu!

Vũ Ngôn đang dùng ngôn ngữ lập trình cao cấp để giải một bài toán tính tích phân, mấy ngày nay hắn cũng quen được thầy giáo trong phòng vi tính của trường, hơn nữa được sự chiếu cố đặc biệt của lão hiệu trưởng nên cũng có cơ hội được thực hành.

Khi hắn ngẩng đầu lên thì thấy Diệp Tử đang đứng trước người mình, hai má tức giận phồng lên, khuôn mặt cũng đỏ bừng:

- Sao vậy, Diệp Tử?

Vũ Ngôn cười hỏi nhưng cây bút trong tay vẫn không ngừng viết.

Diệp Tử đoạt cây bút trong tay hắn:

- Anh trai, em gái anh là gì chứ?

Đỗ Uyển Nhược nghe thấy tiểu cô nương này gọi Vũ Ngôn là anh trai, trong lòng thầm nói, thì ra là em gái của hắn, và cũng cảm thấy tiểu cô nương này càng đáng yêu hơn.

Vũ Ngôn thấy nước mắt rưng rưng trong mắt Diệp Tử bèn vội đứng lên vỗ vai cô nói:

- Được rồi, được rồi, nước mắt, ngồi xuống rồi nói.

Ấn Diệp Tử ngồi xuống chỗ ngồi của mình:

- Bây giờ nói đi, cái gì khiến Diệp Tử của chúng ta tức giận như vậy?

Diệp Tử liếc nhìn Đỗ Uyển Nhược bên cạnh, nói:

- Đồ mà chị Tiểu Thiên mua cho em anh lấy đi phải không?

Vũ Ngôn mơ hồ nói:

- Là sao? Anh lấy đồ gì Số 9 gửi?

Diệp Tử vội la lên:

- Anh còn gạt em à. Khi em đến phòng văn thư thì họ bảo bị người lớp anh lấy đi mà.

Đỗ Uyển Nhược ở bên cạnh lấy từ bàn học ra một bưu kiện lớn, nói:

- Là cái này phải không?

Vũ Ngôn nhìn qua thấy trên đó viết hai chữ “Vũ Ngôn” rất lớn bàn vội nói:

- Phải, phải, Diệp Tử, em xem có phải là cái này không?

Diệp Tử cầm kiện hàng lên nhìn qua một cái nói:

- Đúng vậy, anh rõ ràng đã lấy còn dám gạt em.

18. Chương 18

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 18: Tâm tư của các cô gái (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Đỗ Uyển Nhược vội nói:

- Cái này là mình mới lấy về từ phòng văn thư nên bạn ấy còn chưa biết, em không nên trách bạn ấy!

Diệp Tử nghe cô luôn miệng “bạn ấy, bạn ấy” thì rất tức giận, trừng mắt với Vũ Ngôn nói:

- Anh không đi lấy lại bắt con gái người ta đi lấy!

Vũ Ngôn thấy Diệp Tử như ăn phải thuốc súng, trong lòng nghĩ, nha đầu này tuổi càng lớn lại càng uy phong nha. Thấy khuôn mặt em gái đỏ bừng lên trông rất đáng yêu, Vũ Ngôn cưng chiều vuốt tóc cô bé nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, chuyện này là anh không đúng. Lần sau chỉ cần thấy Diệp Tử của chúng ta muốn cái gì thì anh có phải giết người cũng phải cướp về cho em.

Diệp Tử miệng hừ một tiếng nhưng trong lòng lại rất hạnh phúc.

Vũ Ngôn nói với Đỗ Uyển Nhược:

- Cám ơn bạn, Uyển Nhược. Sức khỏe bạn không tốt nên về sau cứ để mình đi làm.

Diệp Tử nghe giọng điệu thân thiết của hắn nên cũng quay sang cười nói với Đỗ Uyển Nhược:

- Chị chính là chị Uyển Nhược sao? Chị thật xinh đẹp!

Uyển Nhược nói:

- Em tên Diệp Tử phải không? Em cũng rất xinh đẹp mà!

Diệp Tử hưng phấn kéo tay Đỗ Uyển Nhược, cười mỉm nói:

- Chị Uyển Nhược, anh trai em thường xuyên nhắc tới chị, nói chị xinh đẹp, thông minh, lại ôn nhu hiền thực, rồi bảo em tới học tập chị đó.

Uyển Nhược đỏ mặt, mắt trộm nhìn Vũ Ngôn, đồng thời tim đập nhanh hơn cũng không ít. Vũ Ngôn cười khỏ, cô nhóc này đúng là lừa người không đền mạng!

Diệp Tử lại nói:

- Anh trai em còn nói, bạn trai Lưu Viễn Dân của chị chơi bóng rổ rất giỏi, nói hai người bọn chị rất xứng. Em nói anh ấy về sau phải học tập Lưu Viễn Dân đó!

Sắc mặt Đỗ Uyển Nhược hơi trắng, tay Diệp Tử bị cô nắm đau điếng.

Vũ Ngôn đỏ mặt hôi lạnh khắp mình, cái này không phải là muốn chết sao, lại thấy em gái hình như chưa có dấu hiệu ngừng lại liền vội nói:

- Diệp Tử, em không cầm đồ Số 9 gửi cho sao?

Diệp Tử mở bưu kiện, lấy từ bên trong ra một gói lớn, vẻ mặt lập tức vui mừng pha chút xấu hổ.

Vũ Ngôn hỏi:

- Số 9 thần thần bí bí gửi cho em cái gì vậy?

Diệp Tử trừng mắt nhìn hấn:

- Ai cần anh quản!

Sau đó ôm cái bọc chạy ra ngoài, trước khi đi còn quay lại chào Đỗ Uyển Nhược:

- Tạm biệt chị Uyển Nhược. Có thời gian dẫn bạn trai chị tới Đại Thanh sơn chỗ chúng em chơi nha!

Trận đấu đầu tiên giữa Diệp Tử với Đỗ Uyển Nhược kết thúc, phần thắng hoàn toàn nghiêng về Diệp Tử.

Vũ Ngôn lau mồ hôi lạnh trên trán, thấy Đỗ Uyển Nhược đang xanh mặt không nói một lời ngồi tại chỗ, hấn liền vội vàng giải thích nói:

- Trẻ con nói bừa thôi, bạn đừng để ý nhé!

Nước mắt rưng rưng trong khóe mắt Đỗ Uyển Nhược, cô nhìn chằm chằm Vũ Ngôn nói:

- Những chuyện đó bạn nói cho cô ấy phải không?

Vũ Ngôn vội nói:

- Mình

Lời còn chưa hết, một đồng sách vở lao tới “thân” lên người Vũ Ngôn:

- Mình hận bạn tới chết

Nói xong, Đỗ Uyển Nhược xông thẳng ra ngoài.

Vũ Ngôn thấy ánh mắt mọi người đều nhìn qua bên này, vội làm ra một khuôn mặt tươi cười rồi vô sỉ nói:

- Tiểu Đỗ đồng học đi đứng sao không cẩn thận như vậy. Haizz! Mọi người cứ tiếp tục.

Vũ Ngôn dạo qua một vòng trong vườn trường nhưng vẫn không tìm được Đỗ Uyển Nhược, trong lòng cô ấy chắc giận lắm, rồi lại hận ngay bây giờ không thể lôi Diệp Tử ra cho cô một trận vào mông. Khi đi đến vườn thực vật, sáu giác quan nhạy cảm của hấn phát hiện bên trong đó hình như có người khóc. Vũ Ngôn trầm nghĩ, bà cô ơi, cuối cùng cũng tìm được bà rồi. Sau đó hấn đi vào thấy Đỗ Uyển Nhược đang phủ phục trên gốc cây đại thụ mà mình đã khắc chữ lần trước mà khóc.

Vũ Ngôn nhẹ giọng nói:

- Tiểu Đỗ đồng học

Đỗ Uyển Nhược hình như cũng giật mình, cơ thể cuộn lại dựa vào thân cây, trong tay nắm thanh chủy thủ sáng loáng kia. Vũ Ngôn “xoạt” một tiếng nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay đang nắm chủy thủ của cô, kêu lên:

- Bạn đừng làm mình sợ đó! Đúng có nghĩ quẩn!

Cánh tay của Tiểu Đỗ đồng học bị hấn bắt kéo ra khiến thân thể cũng tự nhiên nhào vào lòng hấn, lại cảm giác được vòng tay ấm áp ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại nóng bừng lên, kêu:

- Bạn bỏ mình ra, bỏ mình ra!

Vũ Ngôn buông Đỗ Uyển Nhược ra, mặt tái mét nói:

- Mình khi về nhất định phải dạy bảo nha đầu kia, đúng là ăn nói lung tung, bừa bãi hết chỗ nói, còn thiếu chút nữa gây chết người rồi. May mà mình tới kịp lúc.

Đỗ Uyển Nhược dựa vào thân cây, hai mắt sưng đỏ rõ ràng đã khóc rất nhiều, nhưng khi nghe hấn nói thì lại “sắc” một tiếng bật cười, nói:

- Bạn nói lung tung gì đó, cái gì mà gây chết người chứ?

Vũ Ngôn nói:

- Bạn còn nói nữa, một mình trốn tới nơi này, tay lại cầm dao, bạn không phải muốn dọa chết người sao?

Đỗ Uyển Nhược buồn cười nói:

- Cứ cầm dao là muốn tự sát à? Bạn không phải nói hãy học cách phát tiết sao. Bỏn cô nương đến nơi đây để phát tiết đó.

Nói xong còn như thị uy, cây chủy thủ trong tay giơ lên múa múa vài nhát.

Vũ Ngôn thấy khuôn mặt sau khi khóc của cô lại nở rộ như hoa đào gặp mưa, trong lòng thầm nghĩ, nha đầu này vốn đã xinh đẹp, giờ lại càng câu hồn. Tên tiểu tử Lưu Viễn Dân kia thật có phúc!

Vũ Ngôn nhìn Đỗ Uyển Nhược, nghiêm túc nói:

- Cho dù bạn tin hay không nhưng mình không nói cho Diệp Tử việc này. Và dù nó là em gái mình nhưng nó dám bịa đặt như vậy thì mình tuyệt đối không thể nhân nhượng được. Mình nhất định phải dạy bảo nó tới nơi tới chốn, nếu không sau này không biết nó còn làm ra những việc gì nữa!

Uyển Nhược vội nói:

- Bạn đừng trách em ấy, em ấy tuổi còn nhỏ nên vẫn chưa hiểu những chuyện này.

Trong lòng lại nói, anh tuổi không còn nhỏ nhưng vẫn không hiểu những chuyện này mà.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Vì tuổi nó còn nhỏ nên mới phải dạy dỗ nó, cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Nếu không đó sẽ thành một thói quen xấu khi trưởng thành, sau này sẽ càng khó sửa.

Đỗ Uyển Nhược đã nhìn quen dáng vẻ hi hi ha ha của hấn nên giờ khi lần đầu tiên thấy vẻ nghiêm túc của Vũ Ngôn, trong lòng thầm nói, thì ra hấn còn có mặt uy nghiêm này, cũng không hiểu hấn làm sao luyện ra được nữa, mấy khí chất khác nhau lại xuất hiện trên một người, đúng là một tên quái vật; Khuôn mặt Tiểu Đỗ đồng học lại phớt hồng.

Thấy sắp tới giờ vào lớp Đỗ Uyển Nhược mới dục Vũ Ngôn nhanh về phòng học. Vũ Ngôn thấy cô không việc gì nên cũng gật đầu rồi xoay người ra khỏi vườn thực vật. Đỗ Uyển Nhược chờ hấn đi rồi cũng xoay người, thân cây bị cô che lại lúc vừa rồi lộ ra, Uyển Nhược ngơ ngác nhìn những vết tích để lại trên thân cây, khóe miệng hiện lên một nụ cười vui vẻ.

Quả nhiên, Vũ Ngôn về nhà liền cho Diệp Tử một bài. Diệp Tử đỏ mặt không dám kêu lấy một tiếng, nước mắt lưng tròng rơi vào trong bát cơm. Vũ Ngôn cũng có chút mềm lòng, giọng điệu trở về nhẹ nhàng nói:

- Về sau còn dám nói hươu nói vượn nữa hay không?

Diệp Tử vội lắc đầu.

Vũ Ngôn vuốt tóc của đứa em gái nói:

- Diệp Tử, anh cũng đều vì muốn tốt cho em. Em không thể ở bên anh cả đời được, nên nếu tính tình em còn cứ tùy hứng như vậy thì sau này sao ở cùng người khác được.

Diệp Tử hoảng sợ nói:

- Anh, anh không cần em ư?

Tiếp theo, nước mắt lại như nước liên tục chảy xuống, giọng điệu nghẹn ngào nói:

- Anh, anh đừng vứt bỏ em. Anh, em sau này nhất định sẽ nghe lời anh, không cẩu kinh linh tinh nữa. Anh đừng bỏ em, đừng bỏ em mà.

Vũ Ngôn thấy đáng về sợ hãi tới cực điểm của Diệp Tử bèn vỗ vai cô nói:

- Đừng khóc, đừng khóc nha đầu ngốc. Anh nói không cần em lúc nào.

Diệp Tử đang trong lòng hấn bỗng ngẩng đầu lên:

- Anh, em đâu có hồ đồ, anh đừng bỏ em lại có được không?

Vũ Ngôn cười vuốt vuốt cái mũi của cô nói:

- Em là em gái của anh, anh sao có thể bỏ em lại được cơ chứ. Em là nữ hài tử nên đương nhiên phải hoạt bát đáng yêu nhưng cũng không thể làm vậy. Sau này trưởng thành em còn phải lập gia đình nữa, và cũng không thể tiếp tục hồ đồ, làm ăn tùy hứng như vậy được.

Nước mắt Diệp Tử lại chảy ra:

- Anh, em không muốn lấy chồng.

Trong mắt Diệp Tử lóe lên một tia kiên định:

- Em muốn theo anh cả đời.

Thấy Diệp Tử như một con mèo nhỏ tựa đầu chui vào trong lòng mình, Vũ Ngôn chỉ biết cười khổ. Ôi, đứa trẻ này vẫn còn quá nhỏ.

Diệp Tử quả nhiên khôn khéo hơn rất nhiều, lúc gặp Đỗ Uyển Nhược thì một câu “chị Uyển Nhược”, hai câu cũng “chị Uyển Nhược”, mà thấy đáng về nhu thuận đáng yêu, suy nghĩ linh hoạt, cái miệng lại ngọt xớt của Diệp Tử càng làm cho Đỗ Uyển Nhược yêu thích vị tiểu muội muội này, trong suy nghĩ thầm nói, tên đầu gối kia sao lại có một em gái lạnh lợi khôn khéo tới vậy.

Cuộc sống của Vũ Ngôn cứ thế trôi qua với rất nhiều màu sắc phong phú. Sau kì thi cuối kỳ, mắt đã trông thấy những ngày cuối cùng của năm mới sắp đi qua. Vũ Ngôn vào chợ mua thức ăn xong rồi trở về căn trúc lâu trên núi để chuẩn bị cho Tết. Đây là lần đầu tiên hai anh em bọn họ đón năm mới một mình. Trước kia còn có sư phụ ở cùng, nên già trẻ ba người đón Tết rất vui vẻ.

Vũ Ngôn lại nhớ về cảnh tượng khi cùng đám chiến hữu đón Tết, trong lòng tràn đầy hoài niệm nên hấn bèn gọi điện cho Đại Tráng, Mập Đầu Đà với Số 9.

Câu nói đầu tiên của Đại Tráng chính là:

- Số 1, tao sắp làm cha rồi!

Vũ Ngôn cũng ngẩn người, sau đó nhảy cẫng lên nói:

- Đại Tráng, mày sắp sinh một tiểu tử Mập mập à? Đúng là một tay súng bách phát bách trúng. Thật giỏi!

Đại Tráng cũng kể, hắn đã nhận mấy chục mẫu đất trên đồi và cũng đã dọn dẹp quả đồi đó chỉ chờ tới khi xuân về là bắt tay vào trồng táo. Mập Đầu Đà cũng sắp xong nhiệm vụ, và hắn cũng đã tham gia một cuộc kiểm tra nhập học vào học viện quân sự, nay chỉ chờ kết quả. Số 9 cũng đang trực ban tại trường, nghe thấy giọng nói vui vẻ của Vũ Ngôn cũng ồn ào bảo sẽ cho hơn một kinh hỉ.

Diệp Tử lương thiện mời Đỗ Uyển Nhược đến nhà mình chơi, đương nhiên, Diệp Tử cũng “không chú ý” nên quên mời “bạn trai” Lưu Viễn Dân của Đỗ Uyển Nhược. Mà lão hiệu trưởng đối với việc Đỗ Uyển Nhược đến nhà Vũ Ngôn chơi mấy ngày nghỉ cũng đồng ý gờ cả năm chỉ lên ủng hộ. Tiểu tử này đúng là một cao thủ thâm tàng bất lộ. Học sinh của trường trung học phụ thuộc quân khu Thiên Kinh có khác, tóm cả con gái của Khổng lão phu tử, làm việc theo đúng nguyên tắc ” Giết nhằm còn hơn bỏ sót”.

Trên Đại Thanh sơn, Đỗ Uyển Nhược hít vào một hơi không khí trong lành, cảm thụ ánh nắng ấm áp của mùa đông, nhất thời, tâm tình khoáng đạt, thần thanh khí sảng. Vũ Ngôn về núi như rồng về biển lớn, tiêu sái, tự tại, dẫn Đỗ Uyển Nhược đi thăm núi, dạy cô cách phân biệt các loài hoa cỏ, chim chóc, dã thú, dạy cô đào măng, dạy cô cầm gầu đá múc nước, dạy cô hái lá thổi kèn.

Vũ Ngôn còn kể cho cô câu chuyện về “điệp song phi”. Về mặt Đỗ Uyển Nhược như đang nhớ lại, nhớ tới hai con bướm ngày đó mình bắt được trong vườn thực vật rồi lại rất hối hận, hỏi Vũ Ngôn:

- Ngày đó mình bắt được hai con bướm ấy rồi thả nó ra nhưng mình còn chưa cầu nguyện, làm sao bây giờ?

19. Chương 19

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 19: Tâm tư của các cô gái (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Vũ Ngôn cười nói:

- Không sao, bạn đã thả chúng nên đương nhiên sẽ nhận được lời chúc phúc của chúng.

Hai tay Đỗ Uyển Nhược chấp trước ngực, nhắm mắt lại, trong lòng thầm niệm nguyện vọng của mình.

Vũ Ngôn thấy nụ cười trên khóe miệng cô, bất giác lại cảm giác tất cả mọi chuyện như là một phiên bản của cái ngày đã qua kia, bản thân mình như trở về cuộc sống của những năm hơn mười tuổi, những năm được ở cùng với tiểu cô nương ấy. Chỉ có điều, lần này hắn không còn ngăn người ra nữa mà chỉ cảm thấy những hồi ức đó khi nhớ lại kỳ thật rất đẹp.

Đỗ Uyển Nhược cảm thấy đây là ngày vui vẻ nhất trong mười tám năm của mình, ban ngày được Vũ Ngôn dẫn đi thăm thú khắp nơi, buổi tối lại cùng Vũ Ngôn và Diệp Tử nói chuyện trên trời dưới đất. Cũng không hiểu Vũ Ngôn có khả năng gì mà mỗi ngày đều có thể bắt được một hai con thỏ hoang hoặc gà rừng, rồi lại nhìn hắn thi triển tay nghề, một đồng đồ gia vị như ma pháp được lấy ra rồi chốc chốc lại rắc một chút lên con thỏ hoặc con gà được được quay trên lửa. Mùi thơm phức phức của thịt nướng khiến bụng cô như lớn gấp mấy lần bình thường, vì non nửa con gà trong lúc không để ý đã choi vào bụng cô từ lúc nào. Sau lại nhìn hắn thổi sáo, tiếng sáo thanh thúy tựa như tiếng nước chảy trong khe núi, thấm vào rửa sạch mọi điều trần tục của con người.

Ánh lửa rực rỡ chiếu lên khuôn mặt trong sáng của Vũ Ngôn, đáng vẻ phiêu dật tiêu sái ngồi dưới ánh trăng thối sao, cả người hắn tràn ngập một khí chất phiêu diêu tự tại. Hai cô gái nhìn hắn mà quên hết mọi thứ xung quanh. Khóe môi Vũ Ngôn lại nhếch lên một nụ cười, nhớ lại nữ hài tử trên căn trúc lầu ấy, cũng một đêm trăng làm lòng người rung động như thế này, cô ấy chính là một giấc mộng mỹ lệ.

Đỗ Uyển Nhược đối với cây sáo ngọc kia quả thực thích không rời buông tay, nếu không phải Vũ Ngôn “liều chết” uyển chuyển giằng lại thì e rằng đã bị cô lấy mất rồi.

Rất nhanh, Đỗ Uyển Nhược từ Diệp Tử còn biết được hần còn có thể kéo cả đàn nhị, hứng thú lại nổi lên, vì thế, dưới ánh trăng, một chương trình biểu diễn đã được mở ra. Uyển Nhược cảm thấy khi hần kéo cây đàn nhị lại bỗng như trở thành một người khác, một lão giả từng trải, bất luận là tiếng nhạc ngân lên dưới ánh trăng hay là tâm tình mông lung không biết bị hần dẫn ở nơi nào cũng khiến mọi người đều như dung nhập vào trong đêm đông vắng lặng ấy.

Sống trong núi tịch mịch không ngày tháng, đó chính là cảm thụ hiện giờ của Đỗ Uyển Nhược, ở cùng một chỗ với hần cũng giống như ở cùng với niềm vui. Uyển Nhược nhìn cái tên bên cạnh, thấy dáng vẻ lười nhác tựa vào thân cây của hần, đầu gối lên hai tay nhắm mắt nằm phơi nắng, khoe miệng khê nhếch lên tỏ vẻ uể oải lười nhác.

Uyển Nhược cũng học theo hần tựa vào thân cây, cởi giày để lộ ra một đôi tất trắng, trong miệng khê ngâm nga một khúc hát để cảm nhận sự thoải mái.

Vũ Ngôn đột nhiên mở mắt ra, nhẹ nhàng nói:

- Có người tới!

Uyển Nhược nhẹ mở mắt quan sát bốn phía nhưng vẫn không thấy một bóng người, miệng hừ nói:

- Sao lại có người tới đây? Đồ hư hỏng, không để tôi phơi nắng!

Vũ Ngôn mỉm cười cũng không nói một lời. Lát sau từ phía xa xa truyền đến tiếng gọi của một cô gái:

- Số 1! Số 1!

Vũ Ngôn đứng lên mỉm cười vẫy vẫy tay với cô gái đằng xa kia. Đỗ Uyển Nhược cũng mở mắt nhìn cô gái kia. Vũ Ngôn lao như bay tới; còn tại chỗ đó, trong lòng Đỗ Uyển Nhược dâng lên một cảm giác chua xót, đây chính là cô gái hần nhớ mong ư?

Số 9 xách theo hai cái bọc lớn, thở hổn hển đi tới. Vũ Ngôn lao đến đón lấy mấy thứ trong tay cô, cười nói:

- Hello!

Số 9 khê cười nói:

- Anh cũng biết hello hả! Thế nào, giặt mình không, bắt ngờ không?

Vũ Ngôn cũng phối hợp cười nói:

- Rất giặt mình, rất bắt ngờ!

Số 9 cười khanh khách khoái chí.

Đỗ Uyển Nhược thấy Vũ Ngôn cùng cô gái kia cười cười nói nói mà đi tới, vẻ thoải mái cười lớn nói lớn như bây giờ của hần cô chưa bao giờ được trông thấy trước kia; đây chính là cô gái trong lòng hần sao? Mũi Đỗ Uyển Nhược hơi tê tê nhưng vẫn cố nén nước mắt, đồng thời đưa mắt quan sát đánh giá cô gái phía sau Vũ Ngôn.

Thân cao một mét bảy, tóc ngắn ngang tai, đôi mắt tròn to, hàng mi không dày cũng không quá nhạt, cái mũi cao thẳng, đôi môi đỏ hồng. Người mặc một chiếc áo len cao cổ màu đỏ nhạt và một chiếc quần jean làm tôn lên dáng người tuyệt vời hoạt bát của Số 9. Đó là một cô gái xinh đẹp trưởng thành già dặn, ở giữa hàng lông mày còn có nét anh khí càng cho thấy cô gái này không giống người thường.

Số 9 cũng đánh giá Đỗ Uyển Nhược, mày liễu, mắt hạnh, mũi ngọc, môi anh đào, da thịt trắng như tuyết, khuôn mặt có chút tái nhợt như ngọc, cô gái này đúng là một nữ hài tử xinh đẹp, yếu đuối khiến người khác đau lòng. Trong lòng Số 9 cũng đôi chút tê tái, từ ngàn dặm xa xôi tới đây, vốn tưởng cho hần một kinh hỉ ngoài ý muốn nhưng không ngờ rằng hần sớm đã có người bầu bạn, cũng sớm quên mình, ném mình lên chín tầng mây rồi.

Hai cô gái lòng đều mang nặng tâm tư buồn đau. Nhưng Vũ Ngôn lại không cảm nhận được nhiều như vậy, hần chỉ vào Đỗ Uyển Nhược nói:

- Số 9, đây là bạn học của tôi, Đỗ Uyển Nhược!

Khuôn mặt Đỗ Uyển Nhược nở một nụ cười, nhẹ nhàng nói:

- Xin chào!

Trong lòng Số 9 chưa xót, có thể mời cô ta tới nhà chơi thì quan hệ giữa hai người bọn họ chỉ sợ không phải bạn bè bình thường rồi.

Vũ Ngôn chỉ vào Số 9 nói:

- Đây là chiến là một người bạn của mình

Số 9 xen vào lời hần:

- Bạn cứ gọi mình là Tăng Thiến!

Cô sợ Vũ Ngôn nói một câu “cháu gái, con sư huynh” thì khổ, vì như vậy trước mặt nữ hài tử này đang không tự nhiên lại bị rơi xuống một hàng, vậy làm thế nào có thể cạnh tranh cùng người ta đây!

Đỗ Uyển Nhược nói:

- Xin chào, chị Tăng Thiến!

Lại nhìn lên Vũ Ngôn thấy trên mặt hần không hề có thần sắc đặc thù gì khi gặp tình nhân cả nên trong lòng cảm thấy rất kỳ lạ; vậy người này không phải cô gái ấy sao? Cảm giác chua xót trong lòng cũng đã giảm đi rất nhiều nhưng rồi lại buồn bực, đến cùng tên này quen bao nhiêu cô gái đây hả? Sớm biết hần là một cái lưới lớn chuyên đi bắt bướm mà!

Số 9 thấy thần thái của Vũ Ngôn khi đối đãi với Đỗ Uyển Nhược rất bình thản tự nhiên, không hề có vẻ mờ mờ ám ám thì trong lòng cũng được an ủi. Bọn họ có lẽ còn chưa phát triển lên “cảnh giới” cao hơn, Số 1 đúng là một tên đầu gỗ, đối với những việc như thế này một khiêu cũng chẳng biết, nếu không suy nghĩ tâm tư của mình sớm đã bị hần nhìn ra rồi.

Số 9 nghĩ nghĩ mà mặt lại đỏ lên, vội kéo tay Đỗ Uyển Nhược nói:

- Chào em, Uyển Nhược. Em là bạn học của Số 1 sao?

Đỗ Uyển Nhược kỳ quái nói:

- Số 1 là để chỉ Vũ Ngôn sao? Em ngồi cùng bàn với bạn ấy.

Tự đáy lòng Số 9 bỗng sững sờ, nguy hiểm rồi, cô ta nói “ngồi cùng bàn với bạn ấy” không phải có ý gì chứ? Số 9 cười nói:

- Tên đó là do mấy người bạn chúng ta đặt cho nhau. Năm đó, do tuổi anh ta nhỏ nhất nên để anh ta chọn, nào ngờ anh ta khoác lác trắng tráo nhận ngay Số 1!

Đỗ Uyển Nhược cũng đã lĩnh hội được khả năng nói khoác của Vũ Ngôn, nhìn Vũ Ngôn một cái, ý nói, không ngờ rằng bạn đã sớm như vậy rồi.

Vũ Ngôn nghe Số 9 nói vậy nhưng cũng không biết phải phản bác như thế nào nên đành phải cười hắc hắc hai tiếng. Hai cô gái đều cực ít khi thấy Vũ Ngôn kinh ngạc, nhìn dáng vẻ của hần lại hé môi cười duyên. Đồng thời Vũ Ngôn có trực giác, dường như những ngày khổ ải của mình đã đến rồi.

Diệp Tử gặp được Số 9 thì vô cùng mừng rỡ. Ba cô gái quần lấy nhau riu rít không ngừng mà để một mình Vũ Ngôn lại với đồng đồ mà Số 9 mua tới. Ngắm lại Số 9 mua nhiều thứ như vậy, rồi lại ngần dậm xa xôi tới thăm mình khiến Vũ Ngôn trong lòng rất cảm động, cảm động tới mức không lời nào có thể diễn tả nổi, và lúc này lời muốn nói nhất chính là:

“Đứa trẻ này thật hiếu thuận!”

Trực giác của Vũ Ngôn quả nhiên không sai. Diệp Tử thấy Số 9 đã tới thì đến cơm cũng không thèm nấu. Ba người nhốt Vũ Ngôn ngoài cửa rồi ở trong phóng đùa tới ngất trời. Số 9 mua rất nhiều quần áo cho Diệp Tử. Diệp Tử mặc hết bộ này tới bộ khác rồi đi tới đi lui trước mặt hai người còn lại, sau lại loáng thoáng nghe thấy tiếng gì đó như là:

- Sao lại to hơn một số vậy?

- Sang năm sẽ lại lớn hơn một số mà!

Sau đó, âm thanh đùa giỡn bên trong phòng truyền ra ngoài.

Vũ Ngôn cũng không hiểu bọn họ đang làm cái gì trong đó, nhưng ăn cơm là phải tìm cách bố trí rồi. Nhìn tình hình của mấy nha đầu thì chắc hẳn chẳng ai chủ động đứng ra gánh vác chuyện cơm nước này. Vì thế Vũ Ngôn đành phải tự mình ra tay nấu cơm đun nước. Cũng may từ nhỏ hẳn đã là một đứa trẻ nghèo khổ, em gái lúc đó con nhỏ nên khi ấy đều là do hẳn nấu cơm chăm sóc em gái với sự phụ, vậy nên làm cơm đối với hẳn không phải là vấn đề.

Khi Số 9 đi ra khỏi phòng, thấy Vũ Ngôn đeo tạp dề đang xào xào nấu nấu trong phòng bếp thì tự đáy lòng cô không khỏi dâng lên một hồi nhu tình. Cô thật sự rất muốn được nhìn hẳn như vậy cả đời, nhìn hẳn nấu cơm cho mình, và mình sẽ vì hẳn mà sinh ra một búp bê. Trái tim Số 9 lại gia tốc nhưng cô vẫn đến gần Vũ Ngôn, dụi mắt nói:

- Số 1

Vũ Ngôn đang làm việc nên đầu cũng không quay lại mà chỉ nói:

- Đói bụng rồi à, chờ tôi một chút, sắp xong rồi!

Số 9 thấy trên bàn đã đặt mấy món ăn vẫn còn bốc hơi nóng hôi hổi, lập tức cảm giác hạnh phúc lại dâng tràn khắp trái tim. Nhìn bữa vài dài rộng ấy mà trong nhất thời xúc động cô muốn bước đến ôm chặt lấy hẳn. Số 9 cảm giác trái tim mình như muốn nhảy cả ra ngoài, dần dần có khuynh hướng như đã không thể khống chế được, bàn tay chậm rãi duỗi ra tiến về phía bữa vai Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn thấy cả nửa ngày mà vẫn không có động tĩnh gì mới bèn xoay người lại thì thấy bàn tay của Số 9 đang ở giữa không trung mà lại khuôn mặt đỏ bừng, thấy vậy hẳn liền vội hỏi:

- Số 9, cô sao vậy?

Số 9 có cảm giác như ăn vụng bị bắt gặp, khuôn mặt cô giờ nóng như lửa, chỉ biết cúi đầu không dám nhìn hẳn, miệng nhẹ nói:

- Không có gì, tôi muốn tới giúp anh thôi!

Vũ Ngôn đỡ vai cô rồi đẩy cô ra khỏi phòng bếp:

- Không cần, cô có hiếu ả ả quan tâm tôi như vậy tôi rất cảm ơn. Song nơi này một mình tôi là đủ rồi. Cô chờ ăn đi!

Trong lòng Số 9 cảm thấy vô cùng ngọt ngào nên nhẹ “uhm” một tiếng.

Mà tất cả mọi chuyện vừa diễn ra đều được Đỗ Uyển Nhược thu hết vào mắt. Về mặt lẫn động tác của Số 9 đã biểu lộ rất rõ ràng tình cảm của cô ấy với Vũ Ngôn. Cô ấy từ ngàn dặm xa xôi đến Thanh Sơn thăm hẳn, bọn họ từng ở chung trong ba năm. Trong thời gian đó đã xảy ra bao nhiêu chuyện đây! Đỗ Uyển Nhược biết rõ mình đã không còn quyền theo đuổi hạnh phúc nữa nhưng vẫn không nín nổi nỗi chua xót đau khổ trong lòng.

Mà thái độ của Vũ Ngôn với Số 9 cũng khiến trong lòng Đỗ Uyển Nhược tìm được một chút an ủi, xem ra hẳn ta còn chưa biết tâm tư của Số 9. Nhưng mình với Số 9 không phải cũng giống nhau sao, hẳn cũng không rõ trái tim của mình mà. Không, mình không thể để anh ấy hiểu được trái tim của mình, mình không có quyền đó. Đỗ Uyển Nhược ngơ ngác đứng ở nơi đó, trái tim đau đớn như bị dao cứa, và nước mắt cũng đã rơi đầy hai má.

Bữa cơm này Vũ Ngôn hoàn toàn thể hiện hết tay nghề làm bếp của mình. Và Số 9 với Đỗ Uyển Nhược vừa ăn vừa hết lời khen ngợi hẳn, nói rằng anh quả là một tấm gương một người đàn ông đương thời và hy vọng anh không ngừng cố gắng, duy trì đến cùng truyền thống tốt đẹp này.

Diệp Tử cũng phát biểu nhưng lại khiến Vũ Ngôn cảm động đến rơi nước mắt:

- Em không muốn anh nấu cơm, vì em muốn nấu cơm cho anh cả đời.

Nước mắt Vũ Ngôn cứ thế tuôn rơi mà hồn nhiên quên mất hành vi trước khi ăn của Diệp Tử.

Số 9 đến khiến nhiệm vụ của Vũ Ngôn có “gian khổ” hơn một chút, tối muốn ăn thịt nướng tối thiểu cũng phải bắt từ hai đến ba con thỏ. Chỉ có điều, thân pháp tuyệt đỉnh như Trường Vân Bách Biến lại được dùng để đi bắt thỏ thì thật sự khiến cho vị minh chủ Ma môn, trưởng lão Văn môn Vũ Ngôn này xấu hổ! Đây không phải là chà đạp lên báu vật tổ tông để lại sao.

Khi nướng thịt cũng là lúc Đỗ Uyển Nhược được thấy bản lĩnh của Số 9. Thủ pháp của Số 9 thuần thực như Vũ Ngôn, động tác giống nhau gần như hoàn toàn, lại nhìn hai người bọn họ bận bịu, hơn nữa còn phối hợp với nhau rất hoàn mỹ, điều này cũng đủ để Đỗ Uyển Nhược hiểu được trong thời gian ba năm bọn họ đã trở nên ăn ý tới mức độ nào.

Nhìn khuôn mặt dưới ánh lửa đỏ hồng của Vũ Ngôn, lần đầu tiên Uyển Nhược cảm giác hẳn cách mình xa tới thế nào. Cô liều mạng ức chế cảm xúc muốn khóc của mình rồi ngơ ngác nhìn hẳn như muốn khắc ghi tất cả mọi thứ vào đầu vĩnh viễn.

20. Chương 20

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 20: Tâm tư của các cô gái (3)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Số 9 cũng là con gái mà con gái đều rất mẫn cảm nên vẻ mặt của Đỗ Uyển Nhược đã hoàn toàn rơi vào trong mắt cô. Đối với cô gái điềm đạm đáng yêu này Số 9 cũng rất thương tiếc, thương tiếc tự đáy lòng nhưng chuyện lại liên quan tới hạnh phúc cả đời của bản thân mình nên tuyệt đối không thể nhân nhượng. Huống chi chính mình một chút nắm chắc cũng không có, lại không nói tới một cái khác nữa, đó chính là sự khác biệt về bối phận giữa mình với anh ta, một vấn đề rất rất lớn đang vắt ngang giữa hai người.

Hơn nữa, ngoài vấn đề này ra còn một vấn đề lớn khác nữa, đó chính là cái tên Số 1 này, hẳn hình như là một đầu gỗ chính hiệu, với những biểu hiện của hai cô gái trước mắt mà hẳn không ngờ lại chẳng tỏ thái độ gì, thật không biết nên thương hẳn hay hận hẳn đây.

Vũ Ngôn đồng học tất nhiên không có nhiều phiền não như vậy. Cuộc sống một mình quả rất vui vẻ, rất tốt đẹp, là cái kẻ khác muốn hướng đến. Sau bữa ăn là tới chương trình giải trí, giờ mới biết được Vũ Ngôn là một cao thủ chuyên chơi nhạc cụ dân gian. Thấy ánh mắt giật mình của Số 9, tâm tình Tiểu Đỗ đồng học cũng trở nên tốt hơn đôi chút, thì ra Số 9 không phải cái gì cũng biết.

Vị cao thủ dân nhạc trong ánh lửa kia, vẻ mặt hẳn chân thành mà chuyên chú, một chiếc sáo ngọc trong suốt sáng bóng ở trên bờ môi thỏ. Ngón tay của vị cao thủ chuyên chơi nhạc cụ dân tộc này không ngừng đưa đi đưa lại tạo ra những âm thanh vui vẻ như những làn gió xuân mát mẻ thảng ba thối tan mọi nỗi buồn phiền trong lòng.

Diệp Tử đứng lên đầu tiên rồi nhẹ nhàng múa trước đồng lửa, sau đó cô kéo Uyển Nhược, Uyển Nhược lại kéo Số 9, ba người nắm tay nhau hòa vào vào tiếng sáo du dương của Vũ Ngôn, cơ thể theo tiếng nhạc múa lên như những tinh linh giữa đêm đông lạnh giá.

Vũ Ngôn mỉm cười nhìn ba người, thân thể thướt tha của các cô càng nóng bỏng hơn so với đồng lửa bên cạnh kia, khuôn mặt tươi cười đầy nét thanh xuân giống như những đóa hoa tươi thắm năm mang theo tâm hồn Vũ Ngôn cùng bay lượn.

Ý cảnh vô cùng hoàn mỹ nhưng kết cục của Vũ Ngôn lại vô cùng thê thảm. Vui vẻ nên lòng nhiệt tình của đám con gái ba người bọn họ như được đốt lên tới toàn thân, và cái vị nhạc công kia chưa bao giờ khổ như đêm nay, cây sáo gần như không một giây nào là được rời khỏi môi hắn.

Cuối cùng cũng đã có người không kiên trì được. Cơ thể Uyển Nhược vốn kém nhất nên đã có dấu hiệu lác lư sắp ngã. Vũ Ngôn vội vàng tới đỡ cô. Mà Diệp Tử cũng đã kiệt sức, chỉ có Số 9, thể chất của cô vốn tốt nhất nhưng vẫn mồ hôi ròng ròng.

Vũ Ngôn cười khổ lắc lắc đầu rồi đành phải ôm Uyển Nhược, đi vào nhà đặt lên trên giường Diệp Tử. Uyển Nhược đã ngủ yên trong lòng hắn. Vũ Ngôn nhìn đôi hàng lông mi dài dài của Uyển Nhược, rồi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng còn pha một chút tái nhợt của cô, còn cả khóe miệng còn vương nét cười nữa, hắn nhìn mà chỉ biết lắc đầu cười khổ. Đúng là một cô gái yếu đuối khiến người khác thương yêu. Vuốt vuốt mái tóc của cô, Vũ Ngôn thở dài rồi xoay người bước ra ngoài.

Khi Vũ Ngôn vừa bước ra ngoài, từ trong hai mắt đã đóng chặt của Uyển Nhược liền chảy ra hai giọt nước mắt, chúng lăn dài trên hai má của cô rồi chậm chậm xuống thấm vào chiếc gối.

Diệp Tử vốn trước ngủ cùng một cái với Uyển Nhược nhưng hôm nay Uyển Nhược không thoải mái nên Diệp Tử đành phải ngủ trên giường Vũ Ngôn với Số 9. Khuôn mặt nhỏ nhắn Số 9 lại đỏ lên xấu hổ nhưng lại cảm thấy rất ngọt ngào. Đây chính là giường của Số 1 đó! Trái tim thành thịch nhảy lên không ngừng, lại một đêm mất ngủ!

Và cũng vì thế mà học sinh thiên tài, cao thủ dân nhạc Vũ Ngôn của chúng ta đã không còn chỗ trong cái nhà này. Hắn đành phải lên căn nhà cũ của sư phụ trên núi ở tạm, và nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì vài ngày tới, đó chính là chỗ “an cư lạc nghiệp” của hắn.

”Quan hệ thân thích” của Số 9 với Vũ Ngôn cuối cùng cũng bị bại lộ. Diệp Tử trong lúc vô ý đã nhắc tới việc này và Đỗ Uyển Nhược cũng theo đó đào sâu xuống quyết tìm hiểu sự thật. Và thế là từ khi biết quan hệ giữa hai người là “sư thúc” và “sư đệ” mà ánh mắt Uyển Nhược nhìn Số 9 còn có một cái gì đó, hình như là chút tiểu ý. Số 9 cũng xấu hổ một hồi nhưng sau cũng không thèm để ý nữa. Một lính đặc chủng xông pha giữa mưa bom bão đạn còn không sợ thì sợ chi việc này. Chỉ có điều, mỗi lần Uyển Nhược rơi vào thế hạ phong khi chơi đùa cùng cô thì chỉ cần Uyển Nhược gọi hai tiếng “sư thúc” là người ở thế hạ phong lại chính là Số 9 cô.

Trước giao thừa một ngày, Vũ Ngôn đưa Đỗ Uyển Nhược về nhà, dù sao cô cũng phải đón năm mới cùng người nhà. Đỗ Uyển Nhược khi hạ sơn cũng trầm tịch hơn rất nhiều, nụ cười luôn vương trên khuôn mặt lúc còn ở trên núi đã không còn thấy nữa. Vũ Ngôn kết luận, đó là do từ nhỏ cô ấy đã cô đơn, mà mấy ngày nay kết giao được với vài người bạn nên bây giờ trở lại với nỗi cô đơn dẫn tới việc tạo thành một vấn đề tâm lý. Phương pháp giải quyết chính là đi học, tới trường, để cô gặp bạn bè thì tự nhiên sẽ vui vẻ trở lại. Chúng ta không thể không nói, tiểu tử này đúng là một chàng trai đáng yêu!

Lão hiệu trưởng thấy con gái đã về nhà, còn tha thiết giữ Vũ Ngôn ở lại ăn cơm. Bữa cơm trưa, chủ khách hai người thân thiết nói chuyện với nhau, đồng thời số lượng thuốc là loại đặc biệt chuyên cung cấp cho quân đội của Vũ Ngôn hắn cũng vì thế mà giảm đi đáng kể.

Số 9 cũng đã bảo với lão Tăng rằng, cô muốn ở lại đón giao thừa với Diệp Tử, mà cũng chẳng biết lão Tăng có hiểu tâm tư của con gái hay không, nhưng dù sao hai vợ chồng lão Tăng vẫn đồng ý. Cho nên, đối tượng cùng Vũ Ngôn đi dạo mỗi ngày được đổi thành Số 9.

Số 9 mặc dù là một lính đặc chủng vĩ đại nhưng cô vẫn là một cô gái nên cũng có lòng hiếu kỳ to lớn. Vì thế Vũ Ngôn cũng dạy cô đào măng, dạy cô cầm gàu đá múc nước, dạy cô hái lá thổi kèn. Một phiên bản giống hệt như với Uyển Nhược.

Trong lòng Diệp Tử có chút khinh thường:

” Thử đoán lừa con gái của anh sao chỉ có mấy chiêu đó nhỉ? Sao không thay đổi một chút cho đa dạng nhỉ, ví dụ như dẫn các cô ấy đi bắt lợn rừng, hay đi bắt gà, bắt gấu chó?”

Nếu Vũ Ngôn biết những suy nghĩ trong lòng em gái thì nhất định chưa kịp hết câu, đầu hấn đã đầy mồ hôi.

Qua giao thừa, sáng sớm ngày hôm đó Vũ Ngôn thức dậy việc đầu tiên là phát tiền lì xì cho Diệp Tử, cũng phát một bao cho Số 9. Số 9 cười vui vẻ nhận lấy sau đó cũng tặng lại bọn họ mỗi người một bao. Tiếp theo Vũ Ngôn cùng Số 9 xuống núi gọi điện chúc tết. Đầu tiên là gọi tới nhà lão Tăng. Reng reng mấy tiếng, một nữ hài tử nhận điện thoại.

Vũ Ngôn nói:

- Chúc mừng năm mới! Xin hỏi sư huynh có nhà không?

Cô gái kia cười khanh khách nói:

- Sư huynh sư đệ nào, anh gọi lộn số rồi.

Bịch một tiếng, điện thoại đã bị dập.

Vũ Ngôn gọi lại, vẫn là cô gái kia nhận, lần này Vũ Ngôn đã biết đối phương là ai nên mở miệng hỏi:

- Cô là nhị nha đầu phải không?

- Đúng vậy, xin hỏi anh là ai?

Cô gái tưởng là một vị trưởng bối trong nhà.

Vũ Ngôn nói:

- Tôi là sư thúc của cô!

- Biến thái!Điên!

Bịch một tiếng, điện thoại lại bị dập.

Vũ Ngôn dở khóc dở cười, mới đầu năm mà bảo mình đi bốc phét à, nói thật lại chẳng ai tin. Ngay từ đầu, Số 9 ở một bên cười nghiêng cười ngả. Vũ Ngôn đành phải bảo:

- Cô gọi đi!

Số 9 gọi về nhà, chào hỏi chúc mừng xong là lại nghe em gái mình kể khổ:

- Chị à, vừa rồi có một tên điên tự nhận là sư thúc gọi tới nhà gây rối, nếu để cho em bắt được thì nhất định phải lột da rút gân róc xương hắn ta.

Ngay tức khắc, Vũ Ngôn cảm thấy cần phải suy nghĩ lại quyết định ghi danh vào đại học Thiên Kinh của mình. Thử nghĩ mà coi, nếu ở trong trường đại học Thiên Kinh ấy lại gặp phải nhị nha đầu, mà cô ta lại biết được người đứng trước mặt mình là “tên điên” tự nhận là sư thúc kia thì.... Vũ Ngôn mình còn có thể sống sao?

Số 9 nhin cười nghe em gái mình lú lú kể xong nhưng cũng không giải thích thay cho Vũ Ngôn mà sau đó bảo em gái gọi lão Tăng ra nghe điện thoại.

Gọi điện thoại cho lão Tăng xong, sau đó gọi cho Đại Tráng, Mập Đầu Đà và cũng gọi cho Hậu Vân một cú, chỉ có điều, mỗi một cuộc phải đợi tới mười phút mới tới được tai người được gọi. Cuối cùng Vũ Ngôn gọi cho lão hiệu trưởng. Lão hiệu trưởng nhiệt tình mời hắn về nhà làm khách, còn tổ về sẽ chuẩn bị tiền lì xì. Vũ Ngôn nghĩ thầm, mình mà có được tiền lì xì của lão thì thuốc của mình cũng bị lão lấy hết. Số 9 tán gẫu với Đỗ Uyển Nhược vài câu, nói một câu chúc tết rồi gác máy, kết thúc.

Qua mừng mười tháng giêng, Số 9 cuối cùng cũng phải về nhà. Mấy ngày nay Diệp Tử thấy Số 9 cả ngày ở cùng với anh trai nên trong lòng rất không dễ chịu. Nhìn chiếc xe bus chở Số 9 đi xa, lại ngó sang Vũ Ngôn thấy hắn hình như không có phản ứng gì thì trong lòng cũng yên tâm về người anh đầu gối này.

Cuối cùng Đỗ Uyển Nhược đã được gặp lại Vũ Ngôn, nhìn nụ cười xấu xa quen thuộc kia của hắn mà trong lòng cô có cảm giác xúc động. Thì ra chỉ cần có thể gặp hắn là mình đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi.

Ngày đi học, bọn nhóc đến trường nhưng vẫn đắm chìm trong không khí của năm mới và như đã quên mất rằng ba bốn tháng sau sẽ là lúc quyết định vận mệnh cả đời của bọn chúng. Vũ Ngôn rất cảm khái, mấy tháng sau bọn trẻ khờ khạo này sẽ lĩnh hội được sự tàn khốc của hiện thực, sẽ bước tới ranh giới của đời người, sẽ có người vượt long môn để trở thành cái gọi là đứa con cưng của trời, còn không sẽ phải tạm biệt giấc mộng của mình để tiến vào dòng nước lũ xã hội.

Mười chín tuổi nhưng Vũ Ngôn không cảm giác được tầm nhìn của mình đã hơn tới mấy tuổi, dùng ánh mắt hiểu đời để cư xử với đám trẻ này mà hoàn toàn quên mất rằng mình cũng là một thành viên trong bọn họ.

Kì thi đã tới gần, tất cả mọi người cũng trở nên khẩn trương, thậm chí có một vài người lại cảm thấy bất an, cũng chỉ có Tiểu Đổng đồng học, người luôn luôn trầm ổn và “lão nhị ngàn năm” Vũ Ngôn là ngoại lệ, bởi vì hắn đang nỗ lực nghiên cứu giáo trình học của đại học năm thứ hai, nói chính xác hơn là đã hoàn thành một nửa giáo trình học của đại học năm thứ hai. Danh mục những giáo trình năm thứ hai mà hắn đang đọc cũng rất nhiều, nào là toán học đại học, nào là vật lý học đại học, nào là hoá học đại học, nào là tiếng Anh đại học, nào là quản trị kinh tế cao cấp, ngôn ngữ hợp ngữ...v...v.....

Cả lớp bây giờ ngay cả thời gian vào WC cũng phải bỏ qua để giành chút ít phút giây ít ỏi đó làm bài tập. Còn thiên tài Vũ Ngôn của chúng ta thì đang ở trong phòng vi tính cùng một thầy giáo nói chuyện hút thuốc rồi tiện thể muốn thử làm DOS nhưng cũng không có cách nào, cả phòng không có lấy một cái máy có thể vào hệ điều hành Windows. Chỉ có điều, một nơi nhỏ như ở Thanh Sơn thì việc có máy tính đã là không tệ rồi.

Vũ Ngôn đồng học thỉnh thoảng cũng nổi thiện tâm. Khi thấy Tiểu Đổng đồng học chau mày suy nghĩ làm bài liên quan tâm đi tới hỏi:

- Đừng miệt mài khổ sở như thế, nhanh già lắm!

Tiểu Đổng đồng học đưa thanh chủy thủ ra lắc lắc trước mặt hắn, nói:

- Thanh chủy thủ này một tác cũng không rời bốn cô nương, một là để phát tiết, hai là vì phòng sắc lang.

Nói Vũ Ngôn là sắc lang thì quả thực oan cho hắn. Hắn mặc dù là một thanh niên phát dục đầy đủ hơn nữa năng lực ở một số phương diện nào đó lại mạnh tới dị thường, nhưng do chưa được tiếp xúc thực tế nên hắn quả không quá hiểu về mấy cái này. Nếu nói về mặt này thì chúng ta cho rằng, người thực sự cần đề phòng sắc lang phải là Vũ Ngôn đồng học mới đúng. Bởi vì số lượng “nữ sắc lang” chủ ý tới hắn tuyệt đối không phải là ít, mà Vũ Ngôn đồng học còn thiếu kinh nghiệm và cả giác ngộ về mặt này, cho nên khả năng bị người ta tóm rất lớn.

May mà ngày thi cuối cùng đã đến nên Vũ Ngôn mới bảo vệ được “sự trong sạch” cuối cùng của mình. Song cũng có kinh hỉ ngoài ý muốn. Hôm nay Vũ Ngôn đang thu dọn ngăn kéo của mình, vì ngày kia đã là ngày thi đại học nên học sinh phải thu dọn ngăn kéo của mình cho sạch, hơn nữa còn vì phòng học sau sẽ thành địa điểm thi.

Vũ Ngôn phát hiện trong ngăn tủ có đồ không phải của hắn. Lấy từ bên trong ngăn ra một cái túi nhựa, trong túi có rất nhiều hạc giấy tinh xảo với đủ mọi màu sắc.

- Cái này có lẽ chính là ngàn con hạc giấy trong truyền thuyết.

Đỗ Uyển Nhược nhìn thứ trong tay hắn, yếu ớt nói.

Một thời gian rồi Vũ Ngôn chưa nhận một lá thư nào, thứ nhất là do đám con gái trong thời gian này đều bận, nhưng cái chủ yếu là do mọi người đều biết tên này gần như thuộc dạng nước lửa không vào, dầu muối không thể nhập. Vũ Ngôn hỏi Đỗ Uyển Nhược:

- Bạn thấy ai cho vào không?

Đỗ Uyển Nhược nói:

- Không biết, giữa trưa tất cả mọi người đều đi ăn cơm nên bất cứ một ai đều có thể.

Sau đó cô cười nói:

- Chúc mừng bạn, trái tim của bạn lại có thêm một nữ tù binh. Bạn cần phải bảo quản cho tốt, có thể gặp một ngàn con hạc giấy, cô gái kia quả là một người rất si tình.

Nói xong, ánh mắt dần trở nên âm đạm.

Cuối cùng Vũ Ngôn cũng không đi tìm hiểu rốt cuộc cô gái đó là ai, phải nói là hắn không có ý tìm hiểu. Cái này rất có thể là phương thức của một cô gái để trút hết tình cảm của bản thân trong mùa thi, mùa chia ly này. Vũ Ngôn đoán như vậy, rồi sau đó toàn tâm toàn ý tập trung vào kì thi lên đại học oanh oanh liệt liệt của mình. Lần này hắn không dám tiếp tục cố ý làm sai nữa, dù sao đây cũng là kỳ thi lên đại học nên sao có thể không cẩn thận. Nói không chừng nhờ ra cái là phải nói lời bái bai với đại học Thiên Kinh.

Thi thố như vậy quả là một hồi tra tấn đối với hắn, bởi vì về cơ bản hắn chỉ dùng có một nửa thời gian đã làm xong hết đề thi, thời gian còn lại đành phải chơi trò oẳn tù tì giữa tay trái và tay phải.

Vài ngày sau kì thi, hắn rốt cục cũng đã yên lặng tự hỏi về vấn đề phát triển trong tương lai của bản thân. Đại học Thiên Kinh là mục đích duy nhất hắn, không chỉ vì đó là trường đại học tốt nhất trong nước mà còn là bởi vì ước định với Số 9 từ trước. Con đường tiếp theo sau khi lên đại học phải đi thế nào đây. Đó cũng là mục đích hắn tự hỏi.

Sau khi lên đại học, Diệp Tử phải làm sao? Để nó ở lại Thanh Sơn một mình, hắn tuyệt đối không yên tâm. Còn một vấn đề mang tính then chốt nữa, chi phí lên đại học lấy từ đâu đây? Tìm lão Tăng vay là không thể. Hắn là một nam nhân, phải nuôi sống gia đình nên chỉ có thể thông qua sự cố gắng của bản thân mình mà kiếm. Ông trời sẽ báo đáp cho những người cần cù siêng năng, đó chính là suy nghĩ của hắn.

Khi báo nguyện vọng học, hắn soạt soạt vài chữ viết ngay đại học Thiên Kinh, và những chỗ còn lại đều để trống. Trong lòng Đỗ Uyển Nhược nói; tên tiểu tử này quá điên cuồng! Vũ Ngôn đưa tờ báo nguyện vọng cho Tiểu Đỗ đồng học rồi xin cô thay hắn nộp rồi vỗ vỗ mông ra khỏi phòng học.

Nhắc tới tiểu tử này cũng thật là vô đối. Hôm nay là ngày tụ tập cuối cùng của bàn bè trung học. Tất cả mọi người trong bụng đều mang đầy những lời muốn nói với tri kỷ của mình. Nhưng tiểu tử này lại rất dứt khoát cứ thế mà đi, nếu không hắn sao có thể là “Thần” trong lòng các học sinh được cơ chứ.

Tiểu Đỗ đồng học rất ủy khuất, hắn cũng không hỏi xem mình báo học vào đâu nữa, cứ thế tiêu sai đi khỏi, chẳng lẽ hắn không chút lưu luyến với nơi này sao? Tên vô lại này! Tiểu Đỗ đồng học nhìn bóng dáng tiêu sái ra đi của Vũ Ngôn, trong mắt lại đầy lệ.

Vũ Ngôn về nhà thu dọn mấy thứ, kỳ thật cũng không có gì, chủ yếu là những thứ mang ra từ thạch động, những thứ đó cần phải bố trí thật tốt. Di thư của tổ sư Vân môn cùng hai quyển sách mà Ma Tôn để lại được được hắn cho vào một cái hũ rồi chôn xuống trước mộ sự phụ. Dạ minh châu Vũ Ngôn chuẩn bị mang theo để khi đến Thiên Kinh thì tìm một cửa hiệu châu báu lâu năm giúp định giá món đồ này. Đó cũng không phải do hắn nổi tham niệm mà chỉ cảm thấy chỗ tài sản này để đó cũng quá lãng phí, trước tiên phải biết rõ giá trị của nó đã, rồi khi cần tiền gấp thì có thể làm chút gì đó. Tấm Thánh ngọc mà Ma Tôn để lại kia làm Diệp Tử yêu thích không rời tay. Nếu không phải vì trong thư Ma Tôn có nói rõ thì Vũ Ngôn đã không chút do dự cho Diệp Tử. Kỳ thật trên người Diệp Tử cũng đeo một ngọc bội có giá trị rất xa xỉ. Đó là thứ duy nhất mà theo trí nhớ cha mẹ đã để lại cho cô.

Diệp Tử lấy một sợi tơ màu đỏ khâu tấm Thánh ngọc lại rồi quàng lên cổ Vũ Ngôn. Lập tức, Vũ Ngôn cảm thấy mát lạnh, trong lòng nói, đồ chơi này đúng là một bảo vật. Thu dọn xong, hắn lại nghĩ rồi quyết định mang theo Thúy Ngọc Mặc trúc, đêm dài không ngủ được thì còn có cái để tiêu khiển.

Mục đích ra đi lần này của hắn là để lợi dụng hai tháng này đi làm thuê, để kiếm chút tiền học phí học đại học. Diệp Tử không thể không ủng hộ quyết định của Vũ Ngôn. Vũ Ngôn dặn dò Diệp Tử một hồi, nói rằng, trong vòng hai tháng hắn nhất định sẽ trở về. Diệp Tử thấy anh trai mình đã định quyết tâm, lại như nhớ về mùa xuân năm ấy khi tiễn anh trai đi lính. Hai mắt cô đầm lệ nhưng vẫn yên lặng thu dọn đồ cho hắn.

Mùa hè năm 97, mặt trời gay gắt như lửa, Vũ Ngôn bước lên chuyến tàu lên bắc. Và mọi chuyện gặp phải sau này so với suy nghĩ đơn giản của hắn lại phức tạp hơn rất nhiều.

Mười bảy tuổi, Diệp Tử mười bảy tuổi nhìn theo bóng dáng của người anh trai đã đi xa. Hai mắt đầm lệ nhưng niềm tin trong lòng cô lại càng trở nên kiên định.

21. Chương 21

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 21: Ngẫu ngộ (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Khi Vũ Ngôn tới Thiên Kinh cũng không báo cho lão Tăng hay Số 9, lần này hẳn không có thân phận gì khác mà đơn thuần chỉ là một người muốn đi làm thuê. Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, tìm một chỗ làm quanh đại học Thiên Kinh, nhân tiện làm quen với môi trường ở đó. Vũ Ngôn tuyệt đối tin tưởng mình có thể vào được đại học Thiên Kinh.

Hắn mặc dù đã ở Liệp Ưng ba năm nhưng thời gian chủ yếu đều ra ngoài chấp hành nhiệm vụ vì thể đối với Thiên Kinh, mặc dù không thể nói là lạ lẫm nhưng cũng không được tính là hiểu rõ.

Lưng Vũ Ngôn mang một cái túi lớn đi loanh quanh đại học Thiên Kinh. Đại học Thiên Kinh nằm ở thủ đô Thiên Kinh được xây dựng cách đây hơn một trăm năm, nơi đây không khí học thuật rất sôi nổi, tư tưởng rất phát triển, bất luận là lĩnh vực khoa học tự nhiên hay khoa học xã hội thì đều có rất rất nhiều nhân tài xuất hiện, hết lớp này tới lớp khác. Trường là trường đại học nổi tiếng đứng đầu cả nước. Khuôn viên trường rất lớn, có núi xanh thấp thoáng, có nước biếc vây quanh, có rừng cây đan xen, hoàn cảnh tự nhiên ở đây rất tươi đẹp, quả là một nơi thích hợp cho việc học tập nghiên cứu.

Sáng sớm mùa hè, Vũ Ngôn tản bộ trên một con đường nhỏ trong rừng cây ngô đồng, rừng cây mọc thành hàng san sát nhau và những tia nắng của mùa hè oi ả chiếu xuống qua những kẽ lá đường như cũng mất đi cái nóng bức của nó, mà thay vào đó là cảm giác thoải mái mát mẻ rất dễ chịu.

Đi hết con đường nhỏ trong rừng cây kia là tới một hồ nước trong suốt xanh biếc. Phía xa xa là mấy ngọn núi nhỏ cũng có màu xanh biếc được bao bọc bởi hồ nước, giống như những đứa trẻ ngoan ngoãn được mẹ chúng ôm trong ngực. Gió nhẹ thổi, mặt hồ khẽ xao động ánh lên ánh sáng màu vàng của mặt trời. Vài con chim đi kiếm ăn vỗ cánh lướt trên mặt nước tìm mồi. Một tảng đá được đặt bên hồ, trên đó có khắc ba chữ lớn màu vàng: “Hồ Mạc Sâu”, ba chữ tựa như rồng bay phượng múa, nét chữ mạnh mẽ, nhìn đã biết người viết ba chữ này là một danh gia.

Do vào giữa hè nên sáng sớm, người đi chơi hồ rất ít. Vũ Ngôn vịn vào lan can bên hồ, hưởng thụ những cơn gió nhẹ mang theo cái mát lạnh của hồ nước lướt qua mặt, nhìn quần thể núi, nước trời phía xa xa, một ý cảnh tuyệt vời: “Lạc hà dữ cô vũ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc”

(Ráng mây màu bay lên cùng sương sớm. Cảnh thu thủy một màu với trời xanh)

Vũ Ngôn đang nhìn tới nhập thần thì đột nhiên chân khí trong cơ thể nhẹ nhàng di chuyển, đây là cảm ứng đối với chân khí bên ngoài cơ thể. Trong lòng Vũ Ngôn hơi giật mình, không ngờ rằng ở đây còn có thể gặp được cao nhân. Người đi đường ở xung quanh rất ít và Vũ Ngôn không cảm giác có cao nhân trong đó. Ánh mắt nhìn theo câu cầu dài tới giữa hồ. Trong hồ có một cái đình nhỏ cách bờ đại khái khoảng hơn một trăm mét. Ở đó, một người mặc áo trắng đang di chuyển rất chậm rãi. Thị lực của Vũ Ngôn rất tốt, vừa nhìn bước chân của người ấy hẳn liền biết đó chính là Thái Cực Trần thị.

Tò mò, Vũ Ngôn dọc theo cây cầu đi tới. Đến gần tiểu đình hơn, một lão nhân tóc hoa râm đang hết sức chuyên chú luyện quyền, động tác trên tay như nước chảy mây trôi phiêu dật tự nhiên, quyền phong kết hợp cả cương cả nhu, hư hư thật thật. Đó chính là chỗ độc đáo của tán thủ Thái Cực Trần thị. Quyền cước lão

nhân vũ động, một cổ chân khí hùng hậu nhẹ nhàng lưu động, diễn luyện ra một khí thể phi phàm dù đó chỉ là một bộ Thái Cực quyền bình thường.

Nội lực của lão nhân mặc dù hùng hậu nhưng có chênh lệch không nhỏ với Vũ Ngôn song cũng đủ để cho người ta rung động. Vũ Ngôn lúc này mới biết, thì ra cao nhân võ lâm trong truyền thuyết thực sự có tồn tại.

Lão nhân luyện xong bộ quyền pháp, quay đầu cười nói với Vũ Ngôn:

- Vị đồng học này, cháu cũng thích võ thuật sao?

Vũ Ngôn cười nói:

- Lão sư phụ, cháu chỉ học qua chút quyền pháp thô thiển mà thôi. Hôm nay thấy người mới biết được trên thế giới này thì ra thực sự có cao nhân!

Lão nhân không cảm giác được nội tức trên người hắn nên nghĩ rằng hắn chưa từng tu luyện nội công, vì thế cũng cười nói:

- Quyền pháp võ thuật có thể cường thân kiện thể, ích thọ duyên niên nên đối với người bình thường thì đó cũng đủ rồi.

Vũ Ngôn nghe hiểu ý trong lời nói của lão, hỏi:

- Lão sư phụ nói là người bình thường ư, vậy chẳng lẽ còn người đặc biệt nữa sao?

Lão nhân cười nhưng không đáp vấn đề hắn hỏi mà chỉ hỏi ngược lại:

- Vị đồng học này, cháu tên gì? Cháu là sinh viên nơi này sao?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Cháu tên Vũ Ngôn, năm nay mới tốt nghiệp trung học đã ghi danh vào đại học Thiên Kinh, cho nên cháu tới đây trước để tìm việc làm thêm.

Vũ Ngôn kể tình hình của bản thân cho lão nhân. Lão nhân gật đầu mỉm cười nói:

- Tiểu Vũ, cháu có thể tự mình cố gắng, quả là một người trẻ tuổi rất có chí khí.

Vũ Ngôn hỏi:

- Lão sư phụ, cháu thấy thân thủ của người cao tuyệt, có phải người là người trong giang hồ không? Thế giới này còn tồn tại giang hồ sao? Còn tồn tại môn phái võ lâm không?

Lão nhân mỉm cười nói:

- Võ học truyền thừa ngàn năm, trường thịnh mà không suy, cao nhân tuyệt thế như cá dưới sông khó có thể đếm hết. Chỉ có điều bọn họ dùng những cách khác nhau ẩn vào hậu thế không muốn người khác biết mà thôi. Giang hồ cho tới bây giờ vẫn tồn tại. Mà những môn phái có võ học tuyệt đỉnh chân chính lại đưa võ học bốn môn ra phát dương quang đại nó, giúp nền võ học không ngừng phát triển, thậm chí thay đổi cách sinh tồn, lấy thái độ tích cực để hòa vào xã hội, và cũng đạt được rất nhiều thành công đáng kiêu ngạo trong rất nhiều mặt.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Ý của người là giang hồ càng ngày càng dung nhập vào xã hội. Giang hồ kia không phải càng trở nên ưu việt nhưng cũng càng trở nên phức tạp hơn sao?

Lão nhân gật đầu nói:

- Cháu nói không sai. Giang hồ này cũng giống như xã hội này, càng ngày càng phức tạp, những điều đen tối được giấu đi so với trước kia lại càng nhiều hơn gấp bội. Cho nên. haizzz....

Lão nhân nhìn Vũ Ngôn nói:

- Ở một phương diện, bác hi vọng có thể có nhiều người trẻ tuổi đến để phát triển võ học, nhưng ở một phương diện khác bác lại lo bọn họ không tìm được những hấp dẫn mà tiền tài, danh lợi mang lại.

Vũ Ngôn có thể cảm nhận được tâm tình của lão nhân, cười nói:

- Điều này phải trông vào rèn luyện hàng ngày của bản thân mỗi người, những mê hoặc không phải lúc nào ở đâu cũng có nhưng võ học thì dù ở đâu vẫn được truyền thừa, phải không ạ?

Lão nhân gật đầu nói:

- Nói là như thế nhưng hiện nay, những nguy hiểm với những hấp dẫn của giang hồ đã không phải chỉ có thể đơn thuần dựa vào tu dưỡng cá nhân là có thể chống lại được. Thế giới này bao la, không thiếu những cái kì lạ, càng ngày càng nhiều những lực lượng không thể nắm trong tay dung nhập vào đó. Có một số lực lượng thậm chí là siêu tự nhiên đã không thể dùng khái niệm võ học để giải thích.

Trong lòng Vũ Ngôn sửng sốt nói:

- Dị năng giả?

Lão nhân ngạc nhiên nhìn hắn một cái nói:

- Chàng trai, cháu biết cũng khá nhiều đó.

Vũ Ngôn cười hì hì nói:

- Tiểu thuyết Kỳ huyễn cháu có đọc.

Về Dị năng giả, khi Vũ Ngôn còn ở Liệp Ưng có nghe nói qua một chút. Những người có được năng lực siêu tự nhiên này cực kỳ hiếm có, trong trăm vạn người cũng không thể có lấy một người, và khi phát hiện một dị năng giả thì họ đều được bảo vệ nghiêm ngặt. Sự tồn tại của bọn họ là cơ mật thuộc hàng cao nhất, là một tồn tại thần bí hơn cả so với Liệp Ưng.

Lão nhân lắc đầu nói:

- Thiên hạ rộng lớn không có gì là không có khả năng. Sự tồn tại của Dị năng giả là chính xác, còn có số Tu Luyện giả tinh thần, bọn họ có năng lực vượt qua tự nhiên, rất nhiều công năng lực lượng tự nhiên của thiên địa tạo hóa đều có thể được bọn họ sử dụng. Nếu bọn họ cứ thế phát triển mà đi làm xằng làm bậy thì hậu quả thật sự hết sức đáng sợ.

Vũ Ngôn lâm vào trầm tư, vốn tưởng rằng với võ công của bản thân mình đã lấy làm kiêu ngạo rồi, nhưng khi nghe lão nhân kia nói chuyện thì hắn mới biết thế giới rộng lớn tới thế nào, dị nhân kỳ nhân nhiều không kể xiết, mình thì ra chỉ như ếch ngồi đáy giếng mà thôi.

Lão nhân thấy Vũ Ngôn đang suy nghĩ liền cười nói:

- Cũng không cần phải lo lắng, đánh giá giữa dị năng với võ học thì chưa chắc võ học đã thất bại. Vả lại những chuyện như thế này cách mấy người thường như chúng ta rất xa, và tự nhiên cũng có người tới ứng phó. Bác chỉ vì thấy cháu hợp ý mới nói lung tung vài câu thôi. Cháu cũng không nên tin là thật.

Vũ Ngôn cung kính khom người chào, nói:

- Cám ơn lão nhân gia người đã chỉ dạy. Tiểu tử cháu cả đời khó quên.

Lão nhân thấy khí chất phi phàm, tính cách kiên cường lại khiêm tốn lễ phép của Vũ Ngôn thì lại càng thấy yêu thích chàng trai này:

- Như vậy đi, về sau cháu thực sự có thể vào đại học Thiên Kinh thì cứ tới chỗ này tìm bác. Bác còn có một vài công phu thô thiển, chúng ta sẽ cùng nhau luận bàn được không.

Nói xong, lão đưa cho Vũ Ngôn một cái danh thiếp, trên đó cũng không có danh hiệu, hay chức vụ gì, chỉ viết ba chữ: “Vương Khai Phục”, cũng địa chỉ nhà của lão.

Vũ Ngôn biết Vương lão không thể thấy mình là người có nội công nên muốn mượn lý do luận bàn để truyền thụ võ học cho mình. Trong lòng hắn rất cảm kích, vội cung kính nói:

- Đến lúc đó cháu nhất định sẽ đến thăm người.

Vũ Ngôn từ biệt Vương lão, lại nghĩ về cuộc nói chuyện vừa rồi mà trong lòng vẫn có chút khiếp sợ. Chỉ có điều, lo lắng vợ vẫn không phải là tính cách của hắn nên không được mấy giây, những suy nghĩ này đã bị để đấy. Trời sinh một vật tất một vật có thể khắc chế nó, Vũ Ngôn tin rằng chuyện gì cũng đều có biện pháp giải quyết.

Buông gánh nặng trong lòng, lại đi chung quanh một lát, Vũ Ngôn rất vừa lòng với hoàn cảnh của khuôn viên trường. Lại dạo một vòng, thấy gần căn tin có một cái nhà ăn đang tuyển nhân viên phục vụ. Lập tức, trong lòng Vũ Ngôn rất vui mừng, quả nhiên không hổ danh là đại học Thiên Kinh. Nhanh như vậy mà mình đã tìm được cơ hội rồi.

Vũ Ngôn đi vào tìm quản lý báo danh. Quản lý nhìn chứng minh thư của hắn, lại khó hiểu nhìn hắn, trong lòng thầm nói, một chàng trai tiêu sái như vậy sao lại chạy tới đây tìm việc này, trên mặt giữ nụ cười khó hiểu, phát phát tay báo hắn đi vào.

Vào đại sảnh để phỏng vấn thì lập tức Vũ Ngôn đã hối hận. Bên trong khá đông nữ hài tử loè loẹt, đại khái có khoảng mười mấy người đang ríu rít nói không ngừng, một thằng cao to đen đen đứng bên một nữ hài đang gấp đến độ mặt đỏ bừng bừng.

Đám con gái thấy Vũ Ngôn đi vào thì ngay lập tức ngưng đùa giỡn. Nam hài tử này thật đẹp trai nha! Da trắng như ngọc không chút tạp chất, đường nét khuôn mặt rõ ràng, mắt to, thâm thúy, khoe miệng dễ nhìn, nụ cười xấu xa, nhất cử nhất động đều rất tự nhiên hài hòa mang lại cảm giác rất thân thiết, mà ngay cả nụ cười mang chút tà ý kia dường như có một loại mị lực kỳ dị khiến trống ngực người ta phải gia tốc.

Vũ Ngôn bị nhiều nữ hài tử như vậy nhìn chằm chằm thì trong lòng nhiều ít cũng có chút thấp thỏm; mình lạc vào Nữ Nhi quốc sao; hắn vội vàng cười nói:

- Tôi tới xin làm nhân viên phục vụ.

Nhìn nụ cười để lộ ra hàm răng trắng toát bên trong của hắn, rất nhiều nữ hài đều nghĩ; không biết hắn dùng loại kem đánh răng gì nhỉ?

Nam hài đứng giữa vạt hoa kia bắt người chạy đến, khuôn mặt đỏ bừng vì kích động, nắm chặt tay Vũ Ngôn, giọng có chút run rẩy, cảm kích nói:

- Người anh em, tôi mong người anh em lâu lắm rồi.

Tên tiểu tử cầm tay hắn có vóc người không khác nhiều so với Vũ Ngôn, da màu đen khỏe mạnh. Vũ Ngôn sững sờ nói:

- Anh bạn, tôi hình như không biết anh mà!

Tiểu tử đó vội nói:

- Không sao! Tôi tên Lục Phong, Lục trong đại lục, Phong trong phong lưu. Người anh em, anh đến là cứu mạng tôi đó. Ở đây toàn tiểu cô nương, một mình lão già tôi chống sao nổi. May mà anh đã tới. Anh đến tựa như mưa xuân làm dịu đi mặt đất nắng hạn lâu ngày, anh đến tựa như một tia sét trong bầu trời u tối mở ra một không gian sáng lạ, anh đến tựa như.....

Vũ Ngôn bị một chuỗi đại bác của hắn làm cho hôm mê, phải tới nửa ngày mới hiểu ý của hắn ta, cười nói:

- Tôi cũng không tốt như anh vừa nói đâu, mấy chuyện như thường xuyên giúp trẻ em làm bài tập hay đỡ cụ già qua đường thì đều không đáng để nhắc tới!

Lục Phong vội nói:

- Người anh em, anh khí chất tao nhã lại vui vẻ khi giúp người, quả là một người có đức độ, độc nhất vô nhị. Anh đúng là tấm gương cho chúng ta. Người anh em, anh nhất định phải ở lại. Chúng ta phải đàm luận, phải đàm luận thật tốt!

Vũ Ngôn thầm nghĩ, tiểu tử này thật vô sỉ, vì để tìm người chia sẻ áp lực với hắn mà những lời mặt dày như vậy cũng nói ra được.

Quản lí phỏng vấn vừa nhìn thấy Vũ Ngôn đã quyết định luôn, phải giữ tiểu tử này lại này. Không nói tới việc hắn là một trong số không nhiều lắm những nam hài tới xin việc, mà còn phải kể tới đáng về mê chết người không đền mạng của hắn nữa, nhất định phải giữ lại, giữ được thì sẽ hấp dẫn không biết bao nhiêu cô bé vì người này đến ăn cơm đây! Vị quản lí này như nhặt được bảo bối, vội vàng vẫy tay nói:

- Lại đây, lại đây, chàng trai, anh lại đây. Anh tên là gì?

22. Chương 22

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 22: Ngẫu ngộ (2).

.

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

- Tôi tên Vũ Ngôn, Vũ trong Đại Vũ trị thủy, Ngôn trong ngôn luận.

Vũ Ngôn cười nói:

- Muốn tôi tiếp tục giới thiệu qua về quê quán, địa chỉ, số điện thoại, trạng trạng hôn nhân với quan hệ tổ chức hay không?

Ngay lập tức, đám nữ hài tử cười rộ lên, trong lòng cũng nhờ kỹ cái tên Vũ Ngôn của hắn, đương nhiên nếu có thể nhân tiện biết luôn được địa chỉ quê quán, số điện thoại, tình trạng hôn nhân, với quan hệ tổ chức của hắn thì càng tốt.

Lục Phong vội vàng kêu lên:

- Quả là một cái tên hay, có khí chất, có nội hàm, có tư tưởng, có phẩm vị, áiiiiiiii.....

Thì ra một nữ hài khá đầy đặn bên cạnh véo vào thắt lưng hắn ta một cái, những nữ hài tử còn lại với Vũ Ngôn đều cười. Lục Phong mặc dù da dày nhưng cũng không chịu nổi cục diện như thế này nên đành xấu hổ cười nói:

- Cái này... cái này.....cô ấy véo, là tôi cam tâm tình nguyện mà!

Đám con gái lại ồ lên cười vang.

Quản lí cũng cười cười, hỏi Vũ Ngôn:

- Anh biết làm cái gì?

Vũ Ngôn nghiêm túc nói:

- Cái tôi biết làm rất nhiều, mặc quần áo, ăn cơm, đi đường, ngủ, đọc sách, biết đọc biết viết, nói khoác, cười...v.v...Tôi tuyệt đối có tất cả những kỹ xảo cần phải có của nhân loại.

Đám nữ hài tử lại cười lật trời, quản lí cũng cười lớn nói:

- Phóng tàu vũ trụ lên trời cũng là kỹ xảo thuộc nhân loại, anh cũng từng tham gia sao?

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Tôi cho rằng tôi cũng đã có cống hiến cho nó!

Quản lí nhin cười nói:

- Vậy anh đã có cống hiến gì?

Vũ Ngôn cười nói:

- Tôi đứng dưới đất nhìn nó bay lên!

Đám nữ hài tử cuối cùng cũng không nhịn được, người ôm ta, ta ôm người, cả đám nghiêng ngả cười lật trời. Tiếng cười tràn ngập khắp đại sảnh. Lục Phong cũng trộm giơ ngón tay cái ra với ý, người anh em, anh còn trâu bò hơn cả tôi.

Trong lòng Vũ Ngôn cười khở, kỳ thật hắn cũng không có nói dối. Công tác bảo vệ trước khi phi thuyền được phóng lên cũng từng là nhiệm vụ của Liệp Ưng. Hắn cũng có thể coi như là một trong những người cách phi thuyền gần nhất.

Trong lòng quản lý cũng nghĩ, tác phong của tiểu tử này cũng nhanh nhẹn, lại khôi hài vui tính, là người người gặp người người thích, hoa gặp hoa nở. Đám nữ hài tử đi theo hắn làm việc thì tinh lực nhất định sẽ vô cùng; nghĩ vậy, quản lý vỗ tay nói:

- Tốt, chàng trai, là anh, nói anh đó, chính anh. Anh bây giờ chính là trưởng kíp của nhà ăn!

Mị lực của Vũ Ngôn đồng học quả nhiên trâu không phải bình thường. Nói vài câu, nhẹ nhàng nhón được cái chức trưởng kíp, dưới tay có một Lục Phong cùng mấy nữ hài tử. Vũ Ngôn có cảm giác mình như một tổng quản đại nội trong cung.

Điều kiện gia đình của Lục Phong kỳ thật cũng không tệ nhưng bạn gái Trương Hoàn của hắn, chính là cái cô gái đầy đặn bên người hắn, lại có tính cách tương đối độc lập nên khẳng khái nghỉ hè phải ở lại làm việc kiếm tiền. Lục Phong cũng không có cách nào đành phải theo tiếp cô nàng cùng đến nơi đây xin việc rồi đều được giữ lại.

Vũ Ngôn hỏi qua Lục Phong biết hắn là sinh viên chuyên ngành quản lý kinh tế. Ngành này cũng là ngành Vũ Ngôn ghi danh. Hắn hơn Vũ Ngôn một khóa, vào năm học sẽ thành sinh viên năm thứ hai, và cũng vì thế mà hai người bọn họ cũng hiểu nhau hơn. Lục Phong tự biên tự diễn nói, mình bóng rổ bóng đá mọi thứ đều giỏi, ở học viện rất được hoan nghênh, lại vỗ ngực chém tiếp, về sau có việc cứ tìm hắn, không có việc gì càng phải tìm hắn. Bạn gái Trương Hoàn của hắn tuy rằng không tính là xinh đẹp nhưng đối với hắn lại rất “ôn nhu”.

Đa số những nữ hài tử này đều là sinh viên đại học Thiên Kinh, do gia đình khó khăn nên nghỉ hè không thể không ở lại làm thêm. Làm nhân viên phục vụ tại đây mỗi tuần được nghỉ một ngày, một tháng có thể kiếm được năm trăm đồng. Vũ Ngôn là trưởng kíp, cấp bậc cao, mà quản lý lại nhìn hắn hợp nhãn nên cho hắn một tháng một ngàn. Công việc này đối với hắn cũng tương đối thoải mái. Do đang trong nghỉ hè nên thấy cô giáo với sinh viên đến nhà ăn ăn cơm cũng rất ít. Hắn buổi sáng chín giờ đi làm, buổi tối sáu giờ thay ca, lúc đó hắn cũng hết giờ làm.

Vũ Ngôn nghe quản lý giới thiệu thoáng qua tình hình của nhà hàng, làm quen với đám nữ hài nhưng sau lại nhớ mình vừa tới nên ngay cả một chỗ ở vẫn chưa tìm được. Vũ Ngôn biết quản lý này họ La nên vội nói chuyện với quản lý La trước để có thời gian thu xếp.

Quản lý La biết được tình hình hiện giờ của hắn, biết hắn mới tới Thiên Kinh, liền nói:

- Tôi có một phòng nhỏ để không, anh nếu yên tâm thì có thể tới đó ở. Tiền thuê nhà anh trả bao nhiêu thì trả.

Từ quản lý La hắn biết diện tích căn phòng này rất nhỏ không tới bốn mươi vuông, gồm một phòng ngủ, một phòng khách. Vũ Ngôn liền thuê nó với giá ba trăm đồng một tháng.

Hắn xách hành lý lên lưng đi ra ngoài. Vừa định xuống thang lầu thì sau lưng, một tiếng gọi nhỏ truyền đến:

- Xin hỏi, anh là Vũ Ngôn của thành phố Thanh Sơn tỉnh Thạch Xuyên phải không?

Vũ Ngôn quay đầu. Đó là một nữ hài tử rất thanh tú, thân thể gầy yếu, mắt to, sắc mặt hơi vàng do thiếu dinh dưỡng, cô mặc một chiếc sơ mi màu trắng, một cái quần bò đã bạc màu nhưng rất sạch sẽ và mộc mạc.

Nữ hài tử rất thẹn thùng, chỉ dám liếc nhìn Vũ Ngôn mà không dám ngẩng đầu lên.

Vũ Ngôn vừa rồi đã gặp qua cô, cô là một trong những nhân viên phục vụ dưới tay hắn. Trong đại học Thiên Kinh này còn có người quen của mình sao? Trong lòng Vũ Ngôn cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, tôi là Vũ Ngôn của thành phố Thanh Sơn. Xin hỏi cô là biết tôi ư?

Nữ hài tử không dám nhìn hắn, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Em là Hậu Vân!

- Cái gì? Cô là Hậu Vân

Vũ Ngôn lập tức nhảy lên, đi tới đỡ vai cô nói:

- Em là em gái của Hầu Tử sao?

Đôi mắt Hậu Vân đỏ lên nói:

- Đúng vậy, em là Hậu Vân!

Trong lòng Vũ Ngôn vô cùng kích động, tha hương ngộ cố tri! Huống chi lại là em gái người chiến hữu thân như anh em, hay cũng là thân muội muội của mình. Vũ Ngôn nhớ tới hình dáng của Hầu Tử, đôi mắt cũng đỏ lên, không tự giác được đưa tay kéo tay Hậu Vân nói:

- Em gái, em sao lại đến đây?

Hậu Vân ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sắc mặt càng đỏ hơn, rồi lại nhanh chóng cúi đầu, nhẹ nói:

- Em mới tới đây hôm qua, em đến để xem có tìm được việc gì làm hay không.

Vũ Ngôn biết cô muốn tới làm việc kiếm tiền, lại thấy cô gầy gầy lại yếu ớt, khuôn mặt không chút hồng hào thì trong lòng cảm thấy đau đớn, nhẹ giọng nói:

- Em gái, em sao không nói trước cho anh, em một mình tới đây rất không an toàn đó!

Hậu Vân lắc đầu nói:

- Em mà nói cho Ngôn đại ca thì anh nhất định sẽ không cho phép em tới đây. Ngôn đại ca, anh giúp em như vậy, trong lòng em rất áy náy.

Vũ Ngôn vội nói:

- Nói mấy câu đó làm gì, Hầu Tử là thân huynh đệ của anh, em sẽ là thân muội tử của anh, làm anh sao có thể không quan tâm em gái chứ?

Nước mắt Hậu Vân tách tách tuôn rơi:

- Cảm ơn anh, Ngôn đại ca! Cảm ơn anh! Anh trai em mặc dù đã mất, nhưng mà em rất vui vì mình còn có một Đại ca như anh.

Vũ Ngôn cả kinh, chuyện này cho tới giờ mình không phải luôn nói dối cô ấy ư, sao cô ấy lại biết rồi? Hậu Vân thấy vẻ kinh ngạc của hắn, lau nước mắt cô bình tĩnh nói:

- Anh khi còn ở trong quân có gọi điện cho em, lúc đó em đã biết rồi. Anh trai em đã nói, nếu ngày nào đó anh ấy giao phó cho chiến hữu tới chăm sóc chiếu cố em thì nghĩa là anh ấy đã không còn nữa.

Đôi mắt Vũ Ngôn đỏ lên nói:

- Nói như vậy, từ một năm trước em đã biết rồi sao?

Nước mắt Hậu Vân rơi như mưa, gật gật đầu.

Vũ Ngôn lại nghĩ, một nữ hài tử như cô mất đi người thân cuối cùng, còn giả vờ bình tĩnh trước mặt mọi người, một mình đương đầu với cuộc sống khó khăn, đối mặt với áp lực khi thi đại học, trong đó không biết đã phải chịu bao nhiêu ủy khuất. Nước mắt hắn rưng rưng, nắm chặt tay Hậu Vân nói:

- Em gái, anh xin lỗi!

Hậu Vân rút cuộc cũng không nén nổi nỗi đau trong lòng nữa, cô ngã vào lòng Vũ Ngôn gọi một tiếng đầy bi thương:

- Ngôn đại ca

Rồi nghẹn ngào muốn nói gì đó nhưng thế nào không thể thành lời. Vũ Ngôn cũng nghẹn ngào mặc cho những giọt nước mắt nóng bỏng của cô bé chảy xuống, ướt đầm đầu vai mình.

Dường như Hậu Vân muốn mang tất cả mọi gian khổ, mọi sự tủi thân của một năm qua trút hết ra ngoài. Rất lâu sau, cô mới dần bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu lên thấy đầu vai Vũ Ngôn đã ướt, mặt cô bé lại đỏ lên nói:

- Xin lỗi, Ngôn đại ca. Em

Vũ Ngôn cắt ngang lời của cô, nói:

- Em gái, không cần nói xin lỗi, em là em gái của anh. Vũ Ngôn anh thề với trời, về sau không ai có thể bắt nạt em của anh, anh nhất định phải để em trở thành người hạnh phúc nhất thiên hạ.

Trên người hần chớp lên một khí chất kiên cường không chịu khuất phục, đáng vẻ nho nhã đột nhiên như trở nên mạnh mẽ vô cùng, ánh mắt cũng kiên nghị. Hần giờ như ngưng kết lại thành một pho tượng đầy sức mạnh. Trái tim Hậu Vân thình thịch đập mạnh lên, trực giác cô cho biết ở trong lòng hần rất an toàn, rồi không nén nổi xúc động, nhẹ gọi một tiếng:

- Ngôn đại ca

Vũ Ngôn nén kích động trong lòng lại, bình tĩnh hỏi:

- Em gái, em giờ đang ở đâu?

Sắc mặt Hậu Vân đỏ lên nhỏ giọng nói:

- Phòng ở Thiên Kinh rất đắt, phòng dưới mặt đất cũng tới năm mươi đồng một đêm. Mà em nghĩ bây giờ trời rất nóng nên ra ghế đá trong vườn trường

Vũ Ngôn nghĩ tới việc một cô gái yếu ớt như vậy phải ăn ngủ trong vườn trường thì ngay lập tức, trong lòng nóng như lửa đốt, răng cắn chặt vào nhau nghe kít kít, mặt xanh lại, đôi mắt cũng đỏ lên.

Hậu Vân dường như cũng cảm nhận được rằng hần đang đau khổ khôn xiết, nên vội bắt lấy cánh tay của hần nói:

- Đừng lo, Ngôn đại ca. Thân thể của em rất tốt nên một hai tối ở đó cũng không sao cả.

Vũ Ngôn không nói được một lời, nắm chặt tay nàng nói:

- Em gái, trước tiên em cứ tới chỗ của anh ở, chuyện sau này chúng ta sẽ bàn bạc lại.

Vũ Ngôn tìm được căn phòng mà quản lý La nói. Đây là một căn ký túc xá đã cũ của viên chức nằm ở dưới chân núi. Vũ Ngôn mở cửa đi vào nhìn. Bên trong tuy rằng không có thiết bị điện nào nhưng đồ dùng trong nhà vẫn rất đầy đủ. Vũ Ngôn chỉ vào chiếc giường lớn nói:

- Em gái, em ngủ ở phòng ngủ, anh sẽ dọn cái giường nhỏ ra ngoài, anh sẽ ngủ ở phòng khách.

Hậu Vân vội nói:

- Không, Ngôn đại ca. Em ở phòng khách.

Vũ Ngôn vung tay lên:

- Anh là anh trai em, em phải nghe lời anh.

Hậu Vân thấy thái độ kiên quyết của hần, biết không lay chuyển được hần nên đành phải mặc hần bố trí. Vũ Ngôn kéo chiếc giường nhỏ ra ngoài, trong phòng ngủ cũng vì thế mà trở nên rộng hơn rất nhiều. Hậu

Vân dọn dẹp đồ của mình rồi như sờ vào cái gì đó, liếc nhìn Vũ Ngôn, vội trộm dấu thứ đó đi. Mắt Vũ Ngôn rất sắc nên nhìn thấy, cướp đó trong tay Hậu Vân, trừng mắt hỏi cô:

- Đây là cái gì?

Hậu Vân vội nói:

- Cơm trên tàu hoả rất đắt nên em mang theo cái này.

Vũ Ngôn nhìn thẳng vào cô nói:

- Mỗi ngày em đều ăn thứ này sao?

Hậu Vân giải thích nói:

- Thứ này rẻ lại có thể chống đói.

23. Chương 23

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 23: Sự thúc “biến thái” (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Ngắm lại một hành trình từ tỉnh Thiểm Tịch ngồi mấy ngày mấy đêm trên tàu hoả để đến Thiên Kinh, mà cô bé chỉ dựa vào mấy chiếc bánh mỳ này để chống đỡ khiến trong lòng Vũ Ngôn đau đớn như bị dao cắt. Cái bánh mỳ cứng cứng đã sớm bị chua đó bị hấn bóp thành từng mảnh. Hậu Vân nhìn đôi mắt phẫn nộ vằn lên những tia máu đỏ ửng của Vũ Ngôn mà trong lòng có đôi chút tủi thân, sợ hãi và còn có chút ngọt ngào.

Khuôn mặt Vũ Ngôn đỏ bừng, lửa trong lồng ngực hấn hùng hực thiêu đốt làm cho hấn rút cuộc không thể khống chế được bản thân. Rầm một tiếng, hấn lao ra ngoài cửa, thân hình nhanh như tia chớp chạy về phía đỉnh núi, trong lồng ngực, nỗi đau đớn kia tựa như một cây châm đâm thẳng vào trái tim hấn, rỉ máu.

- A

Hấn dùng toàn bộ khí lực toàn thân gào lên phẫn nộ. Thân hình cao lớn đó nhảy lên trời rồi như một tên điên, ầm ầm, quyền phong bắn xa bốn phía, đập vào tảng đá mang theo bụi phấn bay lên. Đôi khi thân hình rơi xuống, song quyền chớp lên nện xuống dưới mặt đất cứng rắn, nắm tay cứ vậy chui vào trong lòng đất những mấy chục cm. Hai đầu gối Vũ Ngôn quỳ trên mặt đất ngấn ra tại nơi đó. Một lát sau, hấn lại như một đứa trẻ khóc nức nở.

Hậu Vân nghe tiếng gầm rú thống khổ của Vũ Ngôn mà trong lòng như có kim châm, răng cắn chặt vào đến chảy máu, nước mắt lăn chả rơi đầy hai má, trong lòng khê thâm thì:

- Ngôn đại ca, cảm ơn anh!

Vũ Ngôn trở về, tới trường đi học, cho tới tận bây giờ, tất cả đều thuận buồm xuôi gió. Một cuộc sống an nhàn yên ả chính là cái dễ làm hao mòn cảm xúc của con người nhất. Sống trong một cuộc sống như thế, Vũ Ngôn dường như dần không tìm thấy con đường của mình. Cuộc gặp gỡ với Hậu Vân khiến hấn nhớ tới những gian khổ thời thơ ấu của mình và Diệp Tử, lại nhớ tới Đại Tráng đang vất vả khai khẩn trên núi. Hấn dần dần hiểu được, thì ra còn có rất nhiều chuyện mình có thể làm nhưng lại không làm. Cuối cùng Vũ Ngôn bắt đầu xem xét lại mục tiêu trong cuộc sống của bản thân, mình tới cùng là muốn làm cái gì đây?

Ngồi yên lặng một tiếng trên đỉnh núi, Vũ Ngôn đã suy nghĩ rất nhiều thứ, tâm cảnh trấn định bình thản khi gặp chuyện là ưu điểm của mình, cũng có chút gì đó trưởng thành, từng trải; thiếu sự bốc đồng nóng nảy đặc biệt vốn có của những người trẻ tuổi. Chuyện của Hậu Vân khiến hắn nhận thức được rằng, nếu muốn mình và người thân của mình được sống hạnh phúc thì nhất định mình phải có thực lực hùng mạnh.

Hậu Vân thấy Vũ Ngôn trở vào nhà, khuôn mặt hiện lên nụ cười thoải mái nhưng càng trầm ổn, càng trưởng thành hơn, mà lại có khí khái của một nam nhi có thể bài sơn đảo hải. Khuôn mặt cô nóng lên, vội hỏi:

- Ngôn đại ca, anh vừa rồi đi đâu vậy?

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Anh đi để nghĩ cho thông một chuyện. Em gái, sau này anh sẽ không để em tiếp tục chịu một chút uất ức nào nữa. Trời có súp đã có anh chống cho em rồi!

Mắt Hậu Vân rưng rưng lệ, “ạ” một tiếng.

Thân thể Hậu Vân dù yếu đuối nhưng cũng là một cô gái rất kiên cường, nhà mặc dù nghèo khó nhưng thành tích của cô lại cực kỳ xuất sắc và cô cũng đã hẹn với Vũ Ngôn nhất định phải thi vào đại học Thiên Kinh. Lần thi này cô cảm thấy mình làm bài cũng không tệ nên trong lòng cũng muốn tới đại học Thiên Kinh trước để xem, nhân tiện tìm chỗ nào làm thêm, tích góp tiền học phí, nhưng không ngờ rằng lại gặp được Vũ Ngôn. Tiền trợ cấp của Hầu Tử tuy có không ít nhưng cô nghĩ nó là do anh trai mình dùng mạng sống để đổi lấy nên kiên quyết không chịu dùng. Cô muốn dùng hai tay của mình nuôi sống chính bản thân. Vũ Ngôn càng hiểu thêm về nữ hài tử kiên cường này, đồng thời tận sâu trong đáy lòng hắn còn mang cái gì đó tôn kính.

Hai người quét dọn thu xếp sạch sẽ tất cả mọi thứ trong phòng xong, sau đó Vũ Ngôn đi ra ngoài mua mấy đồ cần dùng hàng ngày, còn mua hai cái chiếu trúc và một chiếc quạt nhỏ, tiện thể mua về cho Hậu Vân hai chiếc kem.

Hậu Vân lớn như vậy nhưng có rất ít cơ hội được đi ăn kem, lại thấy Vũ Ngôn đưa cây kem vào trong tay mình, mặt đỏ lên, vội nói:

- Ngôn đại ca, em không ăn đâu!

Vũ Ngôn mặc kệ, cứ thế bóc vỏ ngoài của chiếc kem ra rồi đút vào miệng của cô. Một cảm giác mát lạnh ngọt ngọt thoải mái chảy xuống tận đáy lòng cô. Hậu Vân nói:

- Ngôn đại ca, anh thật ngang ngược!

Trong lòng cũng dâng lên một cảm giác ngọt ngào ấm áp.

Hai người trải cái chiếu ra, rồi Vũ Ngôn giúp cô mắc chiếc quạt nhỏ vào phòng, nhìn căn phòng sạch sẽ, cảm nhận từng trận gió mát rượi mà khóe mắt Hậu Vân có chút ướt ướt. Minh lại có một gia đình!

Vũ Ngôn thấy cô đã mệt, sắc mặt thì tái nhợt bèn nói:

- Em gái, em cứ đi nghỉ một lát, buổi tối anh làm mấy món ngon cho em.

Hậu Vân “vâng” một tiếng nằm xuống giường, chỉ chốc lát sau cô đã chìm vào giấc ngủ say.

Vũ Ngôn trùu mến nhìn thoáng qua cô gái kiên cường này rồi nhẹ nhàng đóng cửa ra ngoài. Thời tiết mặc dù nóng nhưng với công lực của hắn tất nhiên nóng lạnh bất xâm. Nằm trên giường suy nghĩ về tình hình trước mắt một lúc, với mình và Hậu Vân thì bây giờ, điều quan trọng nhất là tiền. Hắn mặc dù mang dạ mình châu theo bên người nhưng chỗ tài sản này không thể dễ dàng đem ra dùng được. Nếu chỉ đơn giản vì cải thiện cuộc sống của bản thân thì có vẻ sẽ rất ích kỷ. Trước mắt, tiền lương một tháng một ngàn đồng thực sự là quá ít, xem ra phải nghĩ cách đi làm thêm chỗ khác.

Bữa tối quả nhiên rất phong phú. Vũ Ngôn hình như muốn lập tức bổ sung cho Hậu Vân tất cả dinh dưỡng đã mất đi nên gấp cho cô một bát lớn toàn thức ăn. Hậu Vân cũng không biết bao lâu mình chưa được hưởng thụ cái cảm giác được người ta cưng chiều như vậy rồi. Nước mắt lại ào ào chảy ra. Vũ Ngôn thấy đáng vẻ của cô lại nghĩ tới Hầu Tử với Tiểu Lý Tử mà mũi lại cay cay.

Sau bữa cơm, Hậu Vân đi giặt quần áo, còn Vũ Ngôn lại bàn khoản về việc kiếm thêm việc làm thêm, nghĩ vậy, hắn bèn đứng dậy đi ra ngoài. Hắn làm việc rất quyết đoán, đã nghĩ là phải làm nên hắn cứ dọc theo cửa của đại học Thiên Kinh lững thững đi ra ngoài. Đi qua mấy con phố, nhìn ở ven đường có mấy quán cơm nhỏ, đây rõ ràng đâu là những quán mở ra cho học sinh, sinh viên. Vũ Ngôn thấy thù lao ở đó chắc chắn không cao.

Lại đi một lúc nữa, Vũ Ngôn đột nhiên thấy một tòa kiến trúc như pháo đài thời Trung cổ hiện ra trước mắt. Trên mái nhà có bốn chữ to "Thánh Thể Thiên Đường" đang nhấp nháy sáng lên. Thánh Thể Thiên Đường này chỉ có sáu bảy tầng lầu nhưng lại chiếm diện tích rất rộng, trang trí xa hoa lại thanh lịch, trước cửa đậu rất nhiều xe hơi. Những thân sĩ với tác phong nhanh nhẹn, rồi những phu nhân quần áo lộng lẫy, những người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, rồi cả những người phục vụ đáng vẻ tao nhã, rất nhiều rất nhiều người đi qua đi lại trong đại sảnh nguy nga lộng lẫy. Vũ Ngôn nghĩ thầm, nơi này quả không tệ, không biết có cơ hội hay không đây.

Hắn đi tới trước, một tiểu thư tiếp khách lập tức mở cánh cửa bằng thủy tinh ra, lễ phép nói:

- Tiên sinh, chào buổi tối! Hoan nghênh ngài tới với Thánh Thể Thiên Đường!

Vũ Ngôn thấy nữ hài này rất trẻ, mặc dù không tính là xinh đẹp nhưng rất đáng yêu. Hắn mỉm cười với cô nàng, nói:

- Chào cô, không cần khách khí. Cảm ơn sự tiếp đón của cô!

Vũ Ngôn mỉm cười đúng là rất có mị lực. Khuôn mặt nữ hài đỏ lên, vội lễ phép cúi tay dẫn đường cho hắn vào đại sảnh. Vũ Ngôn vừa đi vừa nhìn, mỉm cười với nữ hài nói:

- Tôi nghĩ mình nên tự giới thiệu một chút. Tôi muốn tới đây tìm việc, không biết phải tìm ai bây giờ?

Nữ hài mặc dù thấy hắn ăn mặc bình thường nhưng diện mạo lại anh tuấn, khí chất nho nhã thân thiết, thần thái bình tĩnh tự nhiên thì trái tim không khỏi đập loạn, vội nói:

- Thực xin lỗi, tiên sinh! Tôi chỉ là nhân viên phục vụ nơi này. Ngài nếu muốn tới chỗ chúng tôi làm việc thì xin liên hệ vào thời gian làm việc vào giờ hành chính với bộ phận nhân sự.

Vũ Ngôn cười nói:

- Cảm ơn!

Đang định xoay người rời đi thì lại nghe nữ hài này nói:

- Hình như chỗ cơm Âu ở tầng năm đang tuyển nhân viên phục vụ. Anh có thể tới thử xem.

Vũ Ngôn gật gù đầu rồi nở một nụ cười tỏ vẻ cảm tạ với cô gái.

Môi trường của sảnh cơm Âu ở tầng năm so với dưới lầu thì tao nhã hơn rất nhiều. Người ăn cơm ở tầng này cũng không ít, tới một nửa là người nước ngoài, còn có một nửa là người trong nước. Vũ Ngôn đối với cơm Âu tuyệt đối không có gì lấy làm lạ. Khi thực hiện nhiệm vụ ở nước ngoài thì những món cơm Âu với tiếng Anh là kỹ xảo cơ bản nhất, không chỉ có thế, còn rất nhiều phong tục tập quán, lễ nghi ngoại giao đều phải học một cách có hệ thống.

Vũ Ngôn đưa chứng minh thư của mình cho quản lý phụ trách phỏng vấn. Quản lý đại khái khoảng hơn bốn mươi tuổi, dùng tiếng Anh nói với Vũ Ngôn:

- Chào anh, mời ngồi! Anh có thể giới thiệu qua về mình được không?

Chuyện này đối với một thiên tài như Vũ Ngôn quả là một việc hết sức đơn giản. Hắn phát âm rất chuẩn, lại khiến người nghe không nhận ra hắn nói âm của Washington hay của Luân Đôn nữa. Đây cũng là một kỹ xảo đặc biệt để đề phòng việc phát âm bị người ta lầm tưởng mình là "đồng hương" ở Washington hay Luân Đôn, dẫn tới việc lộ ra sơ hở.

Quản lý hiển nhiên rất vừa lòng với trình độ tiếng Anh của hắn, sau đó lại đổi thành tiếng Trung âm áp nói:

- Tiếng Anh của anh rất tốt!

Vũ Ngôn cười nói:

- Cảm ơn, mặc dù tiếng Anh của tôi không tệ nhưng tự đáy lòng tôi hy vọng người nước ngoài có thể nói với chúng ta bằng tiếng Trung.

Quản lí cười nói:

- Sẽ có một ngày như vậy. Anh từng ở nước ngoài sao?

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Tôi có ở nước ngoài một thời gian nhưng cũng không lâu. Tôi không quen với khí hậu ở đó cho nên cuối cùng làm một vài chuyện phá hoại nho nhỏ rồi về.

Quản lí cười ha ha, tiểu tử này rất thú vị.

Sau đó Vũ Ngôn còn trình diễn năng lực làm món Âu của hắn. Hai miếng bò bít tết được chế biến thành công. Rồi sau đó hắn lại cắt ra cho vào mồm. Hai miếng bò bít tết đối với người thường thì quả khó có thể nuốt trôi, nhưng với Vũ Ngôn thì đó lại chẳng phải là chuyện gì khó. Thịt rắn sống với cả ếch nhái còn có thể cho vào bụng huống chi chỉ là miếng thịt bò.

Quản lí thấy khí chất ung dung tao nhã của hắn, mà cái khí chất này cũng không phải là loại lễ tiết của thân sĩ phương tây mà dường như là vẻ tao nhã do được văn hóa truyền thống hun đúc, trong lòng lão quản lí càng thấy thích tiểu tử này, lão đứng lên cầm tay hắn nói:

- Chào mừng anh trở thành đồng nghiệp mới của chúng ta. Tôi tên Quách Nghị. Anh sẽ là phó trưởng kíp của sảnh món Âu chúng ta, thời gian làm từ bảy giờ tối tới mười hai giờ đêm. Tiền lương ban đầu là năm nghìn. Anh còn vấn đề gì không?

Vũ Ngôn cười tủm tỉm nói:

- Có thể nâng lên thành năm vạn không?

Quách Nghị lắc đầu nói:

- Tạm thời sợ là không được.

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Tôi không còn vấn đề gì. Tối mai tôi sẽ tới đúng giờ. Cảm ơn ngài đã hướng dẫn.

Vũ Ngôn thoải mái kiếm thêm được công việc với lương tháng năm nghìn. Về đến nhà, Hậu Vân đang đọc một quyển vi tích phân dưới đèn. Vũ Ngôn cười nói:

- Em gái, em đúng là một người ham học!

Hậu Vân đỏ mặt:

- Sau này có lẽ phải đi kiếm tiền nên em sợ thời gian dành cho việc học không đủ, vì thế muốn xem trước một chút. Ngón đại ca, anh đọc qua những sách này chưa?

Vũ Ngôn cười nói:

- Anh đâu có lòng hiếu học như em. Anh là người thích làm biếng, có thể đọc hiểu được mấy thứ này đã là tốt lắm rồi.

Hậu Vân đỏ mặt nói:

- Ngón đại ca, anh đừng giễu em. Em ngoài việc đọc sách cũng không biết làm gì.

24. Chương 24

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 24: Sự thúc “biến thái” (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn nhìn cô, nghiêm túc nói:

- Em gái, không nên tự xem thường bản thân mình. Em đã cố gắng tự lập, dựa vào hai tay của mình để nuôi sống bản thân. Xã hội này không có mấy cô gái có thể làm được như em đâu. Em là một cô gái kiên cường nhất mà anh đã từng gặp.

Hậu Vân then thùng cúi đầu nói:

- Ngôn đại ca, anh đừng khen em. Đúng rồi, em nấu cho anh bát canh đậu xanh, anh nếm thử đi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Xem ra người làm anh như anh thật có phúc, lại có một em gái như em chăm sóc.

Vũ Ngôn uống hết bát canh đậu xanh, còn khoa trương liếm liếm chỗ bột đậu xanh dính dưới đáy bát, sau đó chép miệng như vẫn còn thèm thuồng. Hậu Vân nhìn dáng vẻ của hắn mà đỏ mặt cười, đã lâu rồi, cảm giác thân tình mới lại vẫn vít trong đáy lòng cô bé.

Vũ Ngôn kể cho Hậu Vân chuyện tìm được việc tại sảnh cơm Âu. Hậu Vân hâm mộ nói:

- Ngôn đại ca, anh thật lợi hại!

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Chuyện này cũng không có gì, cũng chỉ là một người làm công mà thôi. Em phải nhớ kỹ, việc đi làm tất nhiên cũng quan trọng nhưng thân thể với việc học tập còn quan trọng hơn. Em bây giờ đang là lúc cơ thể đang trưởng thành nên không thể giống như trước kia, ngày ăn có mỗi hai cái bánh bao được. Không có tiền có thể tiếp tục kiếm, nhưng không có sức khỏe thì cái gì cũng không có.

Nhìn thoáng qua Hậu Vân, hắn lại nói:

- Anh bây giờ tìm được hai công việc làm thêm, em về sau không cần phải tìm thêm việc gì nữa. Chuyện tiền nong em không cần lo lắng.

Tự đáy lòng Hậu Vân dâng lên một cảm xúc ấm áp, trong còn chứa những giọt nước mắt vui mừng, rồi gật đầu.

Vũ Ngôn cười nói:

- Từ giờ trở đi, em mỗi ngày chỉ cần tới làm ở nhà ăn, tối trở về ăn cơm đọc sách là được rồi. Một tháng phải tăng được hai mươi cân, nếu không anh bắt em ở nhà không được ra ngoài làm nữa.

Hậu Vân xấu hổ đỏ mặt nói:

- Một tháng tăng hai mươi cân, vậy chẳng phải biến thành heo sao?

Vũ Ngôn quan sát cô cả trên cả dưới một lần rồi nói tiếp:

- Sao có chuyện heo gầy như vậy nhỉ?

Hậu Vân mặc dù trời sinh hay xấu hổ nhưng nghe được câu của hắn cũng tức giận bỏ nhào vào vào người Vũ Ngôn, mấy quyền xuất ra nhẹ “hôn” lên cơ thể hắn. Hai người bắt đầu ồn ào.

Mùa hè nên quần áo mặc vốn rất ít. Mà Hậu Vân cũng chỉ có mặc mỗi chiếc áo sơ mi ngắn, Khi cô nhào vào người Vũ Ngôn, cảm nhận được nhiệt khí từ trên người hắn truyền đến, thấy ánh mắt thâm thúy đầy trí

tuệ của hắn, thấy khoe miệng như cười mà như không cười tạo một cảm giác xấu xa của hắn, tất cả khiến trái tim cô trong nhất thời nhảy loạn lên, toàn thân rã rời, đầu vùi vào ngực hắn không dám ngẩng đầu lên nữa.

Vũ Ngôn cảm nhận thấy hai khối gì đó mềm mại tựa vào ngực mình. Ngón trỏ của Hậu Vân vô thức di chuyển trên ngực hắn, ngay lập tức, miệng hắn khô không khóc, dương hỏa toàn thân nhẹ bồng lên. Trong lòng thâm kêu, không tốt, rồi đẩy Hậu Vân ra, cười nói:

- Được rồi, không đùa nữa, ngày mai còn phải đi làm.

Sắc mặt Hậu Vân đỏ như lửa, đầu cũng không dám ngẩng lên, nhẹ nói mấy chữ:

- Ngôn đại ca, ngủ ngon!

Rồi cô bé nhanh chóng chạy thẳng vào phòng đóng cửa lại, sau đó tựa vào lên cánh cửa đã đóng chặt kia mà vỗ vỗ ngực mình thở gấp.

Chuyện này là sao đây? Dính vào ngực Ngôn đại ca không đứng dậy, lại bị hắn đẩy ra, mặt mình giờ để chỗ nào đây? Khuôn mặt Hậu Vân càng ngày càng nóng; ôm hắn thật thoải mái! Không biết Ngôn đại ca có bạn gái chưa? Nếu có thì cô gái đó không biết hạnh phúc tới cỡ nào đây! Nét mặt Hậu Vân phút thì vui vẻ, chốc lại lo lắng, lát lại xấu hổ, lúc lại tự ti. Tâm tư con gái thật không biết chỗ nào mà lần!

Vũ Ngôn đồng học lại chẳng có những giác ngộ như thế, cảm giác hưng hực vừa rồi khiến tâm linh hắn đã bị trùng kích. Xung động vừa rồi vốn là cảm giác trong tiềm thức của nam nhân chân chính. Vũ Ngôn mặc dù quen biết Hậu Vân nhưng cũng chỉ gặp mặt mới có một ngày và tất nhiên cũng không có cái chuyện nhất kiến chung tình gì gì đó. Hành vi vừa rồi chỉ là một xúc động bình thường của đàn ông nên không thể nói là hắn có ý gì đó được. Nhưng chúng ta cũng không thể không nhắc đến, Vũ Ngôn đồng học đang lúc thanh niên, đang trong thời kỳ phát sinh sự lột xác từ tâm lý đến sinh lý, và cũng đang bước trên quỹ đạo trở thành một thằng đàn ông đã trưởng thành.

Sáng ngày thứ hai, Hậu Vân cảm thấy mặt mình vẫn còn hơi nóng nóng, còn Vũ Ngôn đồng học của chúng ta lại chẳng có cảm giác gì ở mặt này. Đám nữ hài tử dưới quyền Vũ Ngôn thấy hai người bọn họ cười nói với nhau bước vào thì đều rất ngạc nhiên. Không ngờ tiểu cô nương Hậu Vân dịu dàng ít nói hay xấu hổ nhất này lại thành là người xuống tay sớm nhất. Phải nhìn cô nàng với con mắt khác rồi.

Lục Phong chạy tới vỗ vai Vũ Ngôn hắn nói:

- Người anh em quả là cao thủ. Nhanh như vậy đã tán được một cô em xinh đẹp như vậy rồi.

Vũ Ngôn cười cho hắn một quyền nói:

- Nói bậy bạ, cô ấy là em gái một người bạn của tôi, bây giờ cũng là em gái của tôi.

Lục Phong phóng ra một ánh mắt mà tất cả những thằng được coi là đàn ông chân chính đều hiểu:

- Mọi câu chuyện khi mới bắt đầu cũng đều như vậy.....

Cả buổi sáng, các cô nương thâm thì to nhỏ với nhau, cuối cùng các cô đều biết; Hậu Vân là em gái một bạn của Vũ Ngôn, hai người ngẫu nhiên gặp nhau tại khuôn viên trường đại học Thiên Kinh. Càng làm cho bọn họ giật mình hơn chính là cả hai người này đều là những người mới vừa hoàn thành xong kì thi đại học, lại đều là những đứa trẻ khốn khổ không cha không mẹ, đều báo danh vào đại học Thiên Kinh, rồi một mình tới Thiên Kinh kiếm việc làm thêm.

Những cô nương này đều là những người xuất thân từ nghèo khó, cũng biết nổi vất vả khi đi làm, nên đối với hai người sinh ra sự thông cảm vô hạn, đặc biệt là đối với Vũ Ngôn. Gần như mỗi một cô đều quan tâm hỏi han một lần về hoàn cảnh của hắn. Hắn phải nói gia thế của bản thân tới mười lần thì các cô nương mới ngưng ném boom, sau đó lại tìm cho hắn một vài việc ngon lành, quan tâm nhiều hơn tới hắn, để khiến hắn cảm động đến rơi nước mắt, làm tăng thêm tính khả thi cho việc hắn lấy thân báo đáp.

Con gái trong đại học vẫn có chút đơn thuần. Mặc dù Vũ Ngôn vẫn là một tiểu tử nghèo nhưng những cô nương này đối với hắn tốt tới mức không còn gì để nói. Mà Lục Phong cũng chỉ biết ôm quyền khâm phục Vũ Ngôn, nói:

- Người anh em, anh đúng là một nam nhân đầy mị lực!

Quản lý La cũng mặt mày hơn hở. Tiểu tử này quả nhiên là một quả trứng thối chuyên thu hút một đồng ruồi bọ, keke.

Vũ Ngôn đúng là khóc không được, mà cười cũng không xong, hắn quả không còn có sức để đỡ được lòng nhiệt tình của tất cả đám con gái kia, đang định chuẩn khỏi đó thì thấy có một người quen cũ đi vào nhà ăn. Vũ Ngôn vui mừng như tìm được người thân, giơ tay cao lên gọi:

- Số 9!Số 9!

Lục Phong ngăn người, tiểu tử này có thật vừa tới Thiên Kinh không, sao ngay cả mỹ nữ kia cũng biết là thế nào? Nhưng có cơ hội làm quen với một đại mỹ nữ thì sao hắn có thể bỏ qua. Bất chấp Trương Hoàn bên cạnh, hắn xông lên đứng bên Vũ Ngôn, kiểu như muốn tiếp sức cho Vũ Ngôn vậy.

Sự xuất hiện của Số 9 cũng vô cùng trắng lệt, cả trước, cả sau dẫn theo tới bốn năm cô, mặc dù những người đó không được xinh đẹp cho lắm nhưng khí thế cũng không thể coi thường. Vũ Ngôn đi như bay tới, hô:

- Số 9, cô sao lại tìm được chỗ này?

Số 9 sững sốt nhìn nhìn nhân viên phục vụ đẹp trai trước mắt, hỏi:

- Anh là ai?

Mấy cô gái bên cạnh nháy mắt với nhau một cái, trong lòng thầm nói, lại thêm một cây si nữa, chỉ có điều, tên này trông thật đẹp trai, lại rất dễ gần, cảm giác cũng rất tốt.

Vũ Ngôn cũng sững sốt, chột kêu lên:

- Ôi, sao tóc cô lại dài quá vậy? Cô làm sao lại biết tôi ở chỗ này?

Số 9 trừng mắt nhìn hắn:

- Tôi không phải Số 9 mà anh nói. Tôi không quen anh, xin anh đừng quẩn lấy tôi nữa.

Vũ Ngôn nhìn kỹ lại cô gái thì mới thấy cô gái này quả rất giống Số 9, nhưng cũng có chút khác biệt, da trắng hơn Số 9, nhưng dáng người lại kém hơn Số 9, mà khác biệt lớn nhất chính là thần thái, nhìn ánh mắt giết người của cô gái này thì biết ngay đây là một quả ổi cay, và còn nóng bỏng hơn cả Số 9.

Vũ Ngôn vội xấu hổ cười nói:

- Ngại quá, tôi nhận nhầm người. Cô với một người bạn của tôi rất giống nhau.

Lục Phong nghe vậy ngay lập tức dựng ngọn giữa với Vũ Ngôn, người anh em, cái cố này thật chẳng có tính sáng tạo chi hết, tôi lúc mười tuổi đã dùng rồi. Cô gái kia cũng khinh thường hừ một tiếng, lạnh nhạt nói:

- Lại là một cái cố vô vị.

Tiếng tuy nhỏ nhưng Vũ Ngôn nghe rất rõ ràng, nói một cách kỳ quái:

- Điều này còn cần cái cố gì sao?

Một cô hơi béo một chút ở bên cạnh cười nói:

- Mỗi ngày, những nam sinh dùng cái lý do này để tiếp cận Nhu Nhu của chúng ta không tới mười cũng phải có tám. Xin anh, anh chàng đẹp trai, anh có thể tìm một lý do nào đó mới mẻ hơn một chút không?

Lục Phong ở bên cạnh cũng chen mồm nói:

- Đúng vậy, đúng vậy, người anh em này của tôi rất đơn thuần, nhưng anh ta tuyệt đối không có ý xấu. Tôi có thể lấy lương tâm của anh ta ra thề. Tăng Nhu đồng học đến chỗ này ăn cơm sao? Yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dành những phục vụ tốt nhất cho các cô.

Tăng Nhu hừ một tiếng không nói gì, cô béo bên cạnh liếc nhìn Lục Phong, hỏi:

- Anh chàng đẹp trai này, anh tắm nắng ở đâu vậy? Làm thế nào để có làn da khỏe mạnh như vậy?

Đám nữ hài cười khanh khách. Lục Phong cũng ăn theo cười cười nhưng đang cười thì miệng hắn bỗng cứng lại, thì ra Trương Hoàn đã ở bên cạnh hắn và đang tận tình chặn sóc, mát xa cái lưng của hắn.

Vũ Ngôn ngạc nhiên nhìn cô gái tên Tăng Nhu kia, nói:

- Cô ta nổi tiếng như vậy sao? Không phải ngôi sao ca nhạc mà, chẳng lẽ mỗi người đều biết cô ấy sao?

Cô béo nói:

- Nhu Nhu của chúng ta xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ anh không biết sao?

Nhu Nhu nhìn Vũ Ngôn, nhẹ lẩm bẩm:

- Một người vô vị!

Vũ Ngôn nhú nhú mày, con gái bây giờ đều như vậy phải không, trông xinh đẹp một chút là không coi ai ra gì sao? Vũ Ngôn với cô gái vênh vác hung hăng cao ngạo này đúng là rất không có cảm tình, nhìn khuôn mặt cô ta rất giống Số 9, trong lòng nói, xem ra phải thay cha mẹ cô giáo huấn cô một trận mới được.

- Cô tên Tăng Nhu phải không?

Tăng Nhu hừ một tiếng cũng chẳng muốn nhìn hắn.

- Cha của cô là Tăng Thiên Nguyên, mẹ của cô là Vương Thục Trân phải không?

Khuôn mặt Tăng Nhu lộ vẻ kinh ngạc, người này điều tra lý lịch của mình sao?

- Chị của cô tên Tăng Thiên, phòng của cô ở tầng hai, hướng Nam, trong phòng có một bộ lông gấu chó do cô lấy từ tay chị của cô, phải không?

- A!

Tăng Nhu kêu lên, người này sao ngay cả chuyện đó cũng biết:

- Anh, anh là ai?

Vũ Ngôn nghiêm túc nói:

- Tôi là sư thúc của cô

25. Chương 25

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 25: Sư thúc “biến thái” (3)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Tăng Nhu sưng sốt một lúc rồi sau đó kêu lớn:

- Là tên biến thái nhà anh!

Rồi một cước bất thành linh phóng về phía Vũ Ngôn, cô hình như đã nhớ ra kẻ này chính là tên biến thái gọi điện “gây rối” vào mừng một Tết.

Trong lòng Vũ Ngôn bực bội, gặp sư thúc đã không chào thì thôi, nhưng không ngờ lại còn động cả quyền cước, sau này còn trông mong gì cô ta hiếu kính nữa đây? Công lực tụt vào hai chân, cũng không thềm để ý tới cô ta nữa mà để mặc một cước kia đá vào chân mình. Tăng Nhu “ái” một tiếng đau đớn, cô chỉ cảm

thấy chân mình như đã phải một khối thép nguội, đau không tả xiết. Cố nhin đau, lại “vù” một tiếng nữa, một quyền phóng về phía mặt Vũ Ngôn, chiêu đó là Quân Thể quyền chính tông.

Nha đầu này cũng chỉ học được từ chị gái một chút mà thôi. Trong lòng Vũ Ngôn nói, tăng lực lên tay, hai ngón tay kẹp lấy cổ tay trắng muốt của Tăng Nhu khiến cô ta nhất thời không thể động đậy. Khuôn mặt Tăng Nhu đỏ bừng, cảm thấy hai ngón tay của hắn như một cái kìm, mặc cho mình có dùng bao nhiêu lực cũng không thể thoát khỏi nó.

Vũ Ngôn nắm giữ lực đạo vô cùng tốt, Tăng Nhu chỉ cảm thấy cổ tay mình mặc dù bị hắn bắt nhưng dù có gãy thế nào cũng không thấy đau, cứ như là bị một nam hài tử kéo tay vậy.

Khuôn mặt Tăng Nhu đỏ bừng bừng vì xấu hổ. Cô nàng hét lớn:

- Buông tôi ra. May thả tay tôi ra!

Động tác của Tăng Nhu rất nhanh, mấy cô gái bên cạnh chỉ trông thấy trong có nháy mắt mà Tăng Nhu đã bị nam nhân viên này chế phục, trong lòng nói, ôi chao, Nhu Nhu lần này đụng phải một tên lợi hại rồi, hình như chẳng có chút thương hương tiếc ngọc gì cả. Mắt Lục Phong chớp chớp liên tục, hình như có chút khó tin, người anh em này thật tàn nhẫn, một tên lạt thủ tồi hoa.

Thấy nước mắt Tăng Nhu đã rưng rưng trong vành mắt, Vũ Ngôn hừ lạnh một tiếng rồi buông cổ tay cô ra và cũng không thèm liếc cô lấy một cái mà xoay người đi tới chỗ Hậu Vân. Tăng Nhu cảm thấy tay mình đã được thả ra, nhưng tên “biến thái” kia lại xoay người rồi đi liền vội kêu lên:

- Anh đứng lại!

Vũ Ngôn cũng không để ý tới cô ta mà đi tới trước người Hậu Vân nói:

- Em gái, cô ấy là một người thân của anh, chị gái cô ta cũng là chiến hữu của bọn anh. Sau này anh sẽ giới thiệu cho em biết người đó.

Hậu Vân nhẹ nhàng “vâng” một tiếng. Tăng Nhu thấy Vũ Ngôn không để ý tới mình liền bước vài bước tới, hét lớn:

- Anh đứng lại!

Vũ Ngôn xoay người nhìn cô ta một cái, nói:

- Con gái không nên quá ngang ngược! Cô mặc dù xinh đẹp nhưng cũng không phải ai cũng biết cô. Cô nhớ lấy!

Tăng Nhu hừ nói:

- Anh bắt nạt một cô gái thì có bản sự gì chứ? Anh vì sao biết nhiều chuyện trong nhà tôi vậy?

Vũ Ngôn cười nói:

- Tôi đã nói rồi mà, tôi là sư thúc của cô.

Tăng Nhu đỏ mặt:

- Sư thúc cái gì, tôi không tin. Anh sao lại biến thái như vậy?

Hậu Vân nhìn thoáng qua Tăng Nhu, cười nói:

- Chị Tăng Nhu, Ngôn đại ca là chiến hữu chị Tăng Thiển.

Ngay lập tức, Tăng Nhu kêu lên:

- Thật sao! Anh sao không nói sớm.

Sắc mặt cô lóe lên chút vui mừng, cười với Vũ Ngôn, nói:

- Nói vậy thì anh là lính của cha tôi rồi đúng không? Thảm nào biết nhiều chuyện nhà tôi như vậy.

Vũ Ngôn cười nói:

- Từng là lính của lão, chỉ có điều bây giờ vẫn bị lão trực tiếp lãnh đạo!

Hắn với lão Tăng nói giỡn với nhau, lão Tăng làm môn chủ Vân môn còn mình làm trưởng lão. Nếu tính như vậy thì lão Tăng vẫn còn là lãnh đạo của mình.

Khuôn mặt Tăng Nhu hiện lên vẻ vui mừng, tiếp theo có chút tức giận:

- Anh là lính của cha tôi thì sao còn dám bắt nạt tôi?

Vũ Ngôn cười nói:

- Là lính của cha cô thì sao, là lính của cha cô thì không thể giáo huấn cô sao? Tôi là người không sợ cường quyền. Cha cô cũng biết đó.

Tăng Nhu đỏ mặt, nói:

- Tôi sai chỗ nào mà bị anh giáo huấn chứ?

Vũ Ngôn nói:

- Con gái hoạt bát một chút tất nhiên là tốt, nhưng cũng không thể quá mức kiêu ngạo, ngang ngược. Cô cho rằng ai cũng biết cô sao? Tôi vừa rồi chẳng qua nhận lầm cô thành chị gái cô mà thôi!

Tăng Nhu thở hổn hển nói:

- Tôi kiêu ngạo ngang ngược chỗ nào, chẳng phải đều do bây giờ có rất nhiều người vô vị sao? Vả lại anh cũng không thể chiếm tiện nghi của tôi, nói anh là cái gì của tôi đó

Trên khuôn mặt cô lộ rõ vẻ tức giận, dường như là nghĩ tới sự “biến thái” của tên này.

Vũ Ngôn cười khở lắc đầu nói:

- Chuyện này cô không tin tôi cũng chẳng có cách nào cả. Khi nào cô trở về hỏi chị cô với cha cô là hiểu. Chỉ có điều, cô phải cẩn thận, đến lúc ấy tôi có thể đánh mông cô đó.

Hắn làm ra vẻ trưởng bối mà như đã quên mất rằng mình còn nhỏ tuổi hơn cả hai cô sư đệ.

Tăng Nhu nghe hắn nói như vậy liền đỏ mặt, kêu:

- Anh nói bậy bạ gì đó. Cẩn thận không tôi bảo cha tôi giam anh lại đó.

Hậu Vân nhìn thoáng qua Tăng Nhu, nói:

- Ngôn đại ca, chị Tăng Nhu với chị Tăng Thiển rất giống nhau sao?

Vũ Ngôn cười nói:

- Bọn họ sinh đôi thì em nói sao có thể không giống nhau chứ? Chỉ có điều, tính cách cô em này kém cô chị Tăng Thiển rất xa.

Nói xong hắn đột nhiên lại nhớ tới, nếu Tăng Thiển thực sự nổi điên thì sợ cũng không kém cô em bao nhiêu.

Tăng Nhu nghe hắn “nói bậy nói bạ” thì trừng mắt với hắn một cái rồi cũng không để ý tới hắn ta mà kéo tay Hậu Vân, nói:

- Chào em, em cũng là sinh viên trường chúng ta sao?

Hậu Vân mỉm cười lắc đầu nói:

- Không phải, em với Ngôn đại ca đều mới thi đại học xong và cùng ghi danh vào đại học Thiên Kinh nên tới đây tìm việc làm thêm.

Tăng Nhu kỳ quái nhìn Vũ Ngôn một cái, nói:

- Anh ta không phải đang đi lính sao? Thế nào lại chạy tới đây thi đại học vậy?

Hậu Vân nói:

- Ngôn đại ca đã xuất ngũ rồi, cho nên anh ấy mới thi đại học.

Tăng Nhu hừ một tiếng nói:

- Nhìn dáng vẻ của hắn thì biết ngay hắn thi không tốt.

Cho dù không còn làm lính nữa nhưng khi nhìn thấy lão cha thì còn không phải như chuột thấy mèo sao, lúc đó thu thập hắn vẫn dễ như trở bàn tay sao, trong lòng Tăng Nhu thầm nghĩ.

Hậu Vân vội vàng thay Vũ Ngôn giải thích:

- Không phải, Ngôn đại ca rất lợi hại. Anh ấy chắc chắn có thể vào đại học Thiên Kinh.

Tăng Nhu đã quyết định mượn tên tuổi của lão cha mình trừng trị Vũ Ngôn, nên cười với Hậu Vân nói:

-Ồn ào cả nửa ngày còn chưa biết em tên gì?

Hậu Vân nói:

- Em tên Hậu Vân, còn Ngôn đại ca là Vũ Ngôn, Vũ trong Đại Vũ trị thủy, Ngôn trong ngôn luận.

Tăng Nhu “a” một tiếng rồi chuyển hướng nói với Vũ Ngôn:

- A, thì ra anh là hùng binh tên Vũ Ngôn kia!

Vũ Ngôn dở khóc dở cười, đúng là một nha đầu, rồi lại nhớ tới một việc liền nói với Tăng Nhu:

- Anh trai Hậu Vân cũng là chiến hữu của tôi và chị gái cô nên sau này cô phải quan tâm nhiều hơn và đừng có bắt nạt cô ấy.

Tăng Nhu hưng phấn nắm chặt tay Hậu Vân:

- Em Hậu Vân, cái này chính là duyên phận. Em yên tâm, về sau có chị bảo vệ em, Tăng Nhu chị đây rất có tiếng tăm đó.

Nghe được câu này làm Vũ Ngôn cảm thấy có vẻ quen tai. Tăng Nhu từ nhỏ đã lớn lên trong khu vực của quân đội nên đối với chuyện quân ngũ rất thân thiết. Lần này tìm được một “chiến hữu” có chung tiếng nói với mình nên rất hưng phấn.

Tăng Nhu kéo tay Hậu Vân rồi nói rất hăng say. Đột nhiên nghĩ đến một việc, cô quay lại nói với Vũ Ngôn:

- Hùng binh, anh với chị của tôi là chiến hữu vậy tôi hỏi anh có biết người này không?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Không biết!

Tăng Nhu thở phì phì nói:

- Tôi đã không so đo chuyện anh chiếm tiện nghi của tôi, vậy mà sao anh không có chút thành ý nào vậy?

Trong lòng Vũ Ngôn nghĩ thầm; tôi nói câu nào cũng là sự thật thì chiếm tiện nghi của cô cái gì chứ; song lại thấy dáng vẻ nhệ nha đầu này sống chết cũng không chịu thua nên đành phải nói:

- Cô nói xem, tôi xem nha đầu cô có thể biết được ai đây?

Tăng Nhu nghe hắn gọi mình là nha đầu, đang định bĩu môi thì lại nhớ tới mình có chuyện đang cầu hắn nên đành phải tạm thời nhẫn nhịn, nói:

- Tôi không biết tên của anh ta, tôi chỉ biết chị gái tôi gọi anh ta là Số 1, anh có biết Số 1 không?

Trong lòng Vũ Ngôn nói, sao lại không biết, không phải là người đang đứng trước mặt cô sao; nhưng hắn ngoài miệng lại nói:

- Số 1 à, đương nhiên là tôi biết hắn!

Tăng Nhu mừng rỡ nói:

- Vậy anh nói nhanh, anh ta là người như thế nào? Cao hay không cao? Gầy hay không gầy? Đẹp trai hay không đẹp trai?

Vũ Ngôn cảm thấy khó hiểu hỏi:

- Cô hỏi cái này để làm gì?

Tăng Nhu nói:

- Chị gái tôi ngày nào trước mặt tôi cũng nhắc tới Số 1 này, nói anh ta thân thủ rất giỏi, lại thông minh, luôn hoàn thành xuất sắc mọi nhiệm vụ, còn nói anh ta biết úp rổ, trời ạ, là úp rổ đó. Anh nói nhanh lên, anh ta có giỏi như vậy hay không?

Vũ Ngôn cười nói:

- Theo những gì tôi biết thì cơ bản những chuyện đó là thật.

Tăng Nhu lập tức cảm thấy hứng thú, vội hỏi:

- Anh ta trông như thế nào, có cao hay không?

Vũ Ngôn nghĩ nghĩ rồi nói:

- Cao như tôi thôi!

- Có gầy hay không?

- Cũng như tôi!

- Có đẹp trai hay không?

Vũ Ngôn nhìn cô một cái rồi cười nói:

- Cô thấy tôi đẹp trai hay không? Hẳn đẹp trai như tôi vậy!

Tăng Nhu nhìn hắn một cái rồi lại đỏ mặt, hắn mà đẹp trai giống hùng binh này, đó không phải là đẹp trai vô cùng sao?

Tăng Nhu có chút hưng phấn:

- Có thật tốt như anh nói không? Tôi nói cho anh biết, chị gái tôi rất thích

Nói được một nửa rồi lại chợt nghĩ đến mình nói chuyện này với hắn để làm gì, nên vội ngậm miệng, không nói nữa.

Thấy mấy người bọn họ vẫn cười cười nói nói thì đám con gái đi cùng Tăng Nhu đã không chờ được nữa, tay đưa lên vẫy vẫy Tăng Nhu với ý mau dẫn anh chàng đẹp trai qua đó. Tăng Nhu kéo tay Hậu Vân nói:

- Hậu Vân,. Chị mời em ăn cơm. Hùng binh, anh còn không mang đồ ăn lên sao?

Hậu Vân vội nói:

- Không được đâu, chị Tăng Nhu. Em còn phải làm việc.

Tăng Nhu không quản nhiều như vậy, nói:

- Bảo Hùng binh thay ca cho em. Hùng binh, anh hiểu chưa?

Vũ Ngôn cười khỏ những vắn gật gật đầu với Hậu Vân. Hậu Vân đành phải đi theo Tăng Nhu qua đó. Tăng Nhu rất không hài lòng với Vũ Ngôn nói:

- Lần sau tôi nói “hiểu chưa” thì anh phải khép hai chân lại, đứng nghiêm rồi dùng hết toàn lực hô “Hiểu!” cho tôi. Hiểu chưa, Hùng binh?

Vũ Ngôn hoàn toàn bất phục nhĩ nha đầu này, xé giọng hô:

- Các cô nương, bê thức ăn lên nào!

Tăng Nhu cười khanh khách rồi ngồi vào chỗ hưởng thụ sự phục vụ của Vũ Ngôn. Lục Phong tới chỗ Vũ Ngôn nói:

- Người anh em, anh thật sự rất giỏi. Ngay cả một mỹ nữ cay như vậy mà anh cũng có thể thu phục được. Khi nào dạy tôi mấy chiêu, để tôi giải quyết con cọp mẹ nhà tôi xong rồi sau đó theo dấu chân người anh em phiêu bạt tới chân trời phong lưu khoái hoạt.

Vũ Ngôn đá một cước nhẹ lên mông hắn, cười nói:

- Mày chờ thập đại khổ hình Mãn Thanh của con cọp mẹ nhà mày đi!

26. Chương 26

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 26: Thánh thể thiên đường (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Cười đùa một lúc, Vũ Ngôn hỏi:

- Tiểu nha đầu này rất có tiếng sao? Tao thấy mày hình như biết rất rõ chuyện của cô ta.

Lục Phong dựng ngón cái lên nói:

- Tiểu tử mày đúng thật trâu bò. Cả trường này cũng không có mấy người dám gọi cô nàng là nha đầu đầu. Cô nàng là một trong hai ngôi sao của học viện Ngoại Ngữ, là học viện Ngoại Ngữ đó. Mày có biết, nơi đó, giai nhân như nước, mỹ nữ như mây, tung hoành thiên hạ, duy ngã độc hành.

Vũ Ngôn thấy hắn ta sắp lệch khỏi vấn đề cần nói một cách nghiêm trọng bèn ngăn hắn lại. Lục Phong lau nước miếng ở khóe miệng, nói tiếp:

- Chuyện kể rằng, Tăng Nhu tiểu thư, một trong hai ngôi sao của học viện Ngoại Ngữ, xinh đẹp vô song, nóng bỏng vô cùng, danh chấn tứ phương!

Đang kể tới đoạn hấp dẫn thì lại bị Vũ Ngôn cắt ngang nên đành phải thành thật nói:

- Tao nghĩ phải tới một phần tư nam sinh trong trường là biết tên cô ấy, một phần năm trộm tới nhìn cô ấy.

Vũ Ngôn cũng không tin vào mấy con số thống kê chẳng có căn cứ của hắn, nếu vậy thì tên tiểu tử này chắc chắn nằm trong một phần năm kia.

- Hàng trăm huynh đệ tìm mọi biện pháp để được làm quen với cô ấy, số người viết thư tình, tặng hoa cho cô ấy thì nhiều vô số kể.

Lục Phong nuốt một ngụm nước miếng nói tiếp:

- Hơn nữa tất cả bị cô nàng ném ra ngoài cửa sổ. Tư thế đó tao chính mắt trông thấy, như thiên nữ tán hoa vậy. Cô ấy chỉ động một cái thôi là làm thương tổn không biết bao nhiêu trái tim yếu ớt của những thiếu niên ngây thơ, chất phác. Thư cô ấy nhận được e rằng có thể đóng thành một quyển bách khoa toàn thư đó.

Vũ Ngôn nghe những lời khoa trương của hắn thì trong lòng cũng chỉ cười thầm, tiểu tử này đúng là một tên sợ thiên hạ không loạn.

- Chỉ có điều.....

Lục Phong chuyển giọng, nói:

- Theo nguồn tin vừa hè.

Thấy vẻ khinh thường của Vũ Ngôn, nhưng hắn vẫn nói tiếp:

- Tao chỉ nghe nói thôi, không có chính mắt nhìn thấy cho nên mới bảo là tin vừa hè. Theo nguồn tin vừa hè cho biết, gần đây có một bạch mã vương tử theo đuổi cô ta rất ác, tiểu tử này là sinh viên học viện máy tính, tên này chơi bóng rổ, bóng đá cái gì cũng giỏi, lại đẹp trai, theo tao thấy hắn chính là kiểu người mà Tăng Nhu thích. Có lẽ không bao lâu nữa, có thể thấy một quả Ớt nhỏ sẽ biến thành một quả cà chua nhỏ.

Vũ Ngôn nghe hắn nói thì cười lớn, nói:

- Mày có phải tiếc là mình không biết chơi bóng, lại không đẹp trai hay không. Đáng tiếc, Trương Hoàn, một cô nương tốt như vậy lại chẳng hiểu sao gặp phải mày, một tên sói đất.

Lục Phong vội biểu lộ lòng trung thành của mình:

- Tao thật tâm với Hoàn Hoàn đó, so với vàng bạc còn thật hơn. Cô ấy là thiên sứ của lòng tao, là ý nghĩa duy nhất trong cuộc sống của tao...

Một cước của Vũ Ngôn đá bay hắn ra xa mình:

- Đi đi, đừng nói những lời ghê tởm trước mặt tao.

Nha đầu Tăng Nhu kia thực cũng không phải là một người có năng lực bình thường. Mấy nữ hài tử đang thăm thì to nhỏ thương lượng cái gì đó trên bàn ăn, cuối cùng ngay cả Hậu Vân cũng hòa vào thảo luận rất sôi nổi. Lúc này mới hơn mười một giờ, trong nhà ăn vốn người đã ít dần đi, giờ chỉ còn nghe thấy tiếng của mấy nữ hài tử ồn ào.

Vũ Ngôn tự nhiên cũng không có hứng thú tới nghe lén chuyện mấy cô gái này đang nói. Hắn bây giờ tốt nhất nên cách xa nhị nha đầu kia. Vốn lúc đầu hắn muốn giáo huấn nhị nha đầu để làm cho cô nàng biết thế nào là lễ độ, với lại hắn cũng rất được đám con gái thủ hạ của cô nàng chào đón, nhưng đáng tiếc sau này lại bị nhị nha đầu gọi thành “hùng binh (1)”, một câu đã phá hủy hết hình tượng đang tốt đẹp của hắn.

Khi nhị nha đầu ra về còn chỉ vào Vũ Ngôn nói với Hậu Vân câu cái gì đó. Hậu Vân đỏ mặt sau đó nhẹ nhàng gật gật đầu. Tiếp theo nhị nha đầu vúi lấy Hậu Vân nói thầm vào tai cô một lúc, hai cô gái trong mắt đều đầy vẻ thần bí.

Buổi chiều, hết ca, ăn một số thứ vớ vẩn xong, bảy giờ kém mười phút, Vũ Ngôn chạy tới Thánh Thể Thiên Đường. Quách Nghị thấy hắn đã đến đây, gật gật đầu cười nói:

- Rất đúng giờ!

- Phải đúng giờ chứ ạ! Nếu tới sớm quá thì tôi sợ ông chủ lại quan tâm quá mức, phát cấp cho tôi thưởng thêm tiền tăng ca thì ngại lắm!

Vũ Ngôn cười nói:

Quách Nghị cũng cười nói:

- Vậy anh có thể thử, để xem ông chủ có thưởng thêm cho anh hay không.

Hai người cười cười một lúc, sau đó Quách Nghị chính sắc nói:

- Bây giờ tôi sẽ giới thiệu cho anh về tình hình của Thánh Thể Thiên Đường. Thánh Thể Thiên Đường là sản nghiệp thuộc công ty Thánh Long, cũng là một trong những sản nghiệp trụ cột của công ty Thánh Long. Các thành phố lớn đều có cửa hàng với tên Thánh Thể Thiên Đường tọa lạc tại những vị trí phồn hoa nhất. Ở Thiên Kinh tổng cộng có năm tòa. Hiện nay, công ty Thánh Long là tập đoàn mang tính tổng hợp đứng đầu trong cả nước, phạm vi kinh doanh bao gồm nhà hàng ăn uống, phòng giải trí, bất động sản, điện tử, đồ gia dụng, chế tạo máy móc, bảo vệ an toàn hay cũng chính là lĩnh vực vệ sĩ đó, và rất nhiều ngành sản xuất nữa. Có lẽ có một ngày anh sẽ thấy rất nhiều chỗ có dấu hiệu của công ty Thánh Long. Hy vọng đến lúc đó anh không phải giật mình.

Vũ Ngôn trầm nghĩ, công ty Thánh Long này quả thực là một công ty cực lớn, ngành gì cũng làm, mà cũng không hiểu ông chủ là thần thánh phương nào. Quách Nghị nhìn Vũ Ngôn cũng không quá kinh ngạc thì lại nói tiếp:

- Thánh Thế Thiên Đường chúng ta có yêu cầu rất nghiêm khắc đối với nhân viên, không chỉ cần tố chất cá nhân rất cao mà cũng hy vọng quan hệ xã hội của công nhân viên phải tương đối đơn giản, hiếu học, có chí tiến thủ. Những điều này anh đều rất phù hợp.

Vũ Ngôn mỉm cười.

Quách Nghị còn nói thêm:

- Đương nhiên, công ty có yêu cầu cao đối với công nhân viên nhưng cũng sẽ có hồi báo rất cao cho công nhân viên. Tiền lương trong các ngành sản xuất mà công ty đưa ra rất có sức cạnh tranh, đồng thời đều tiến hành huấn luyện về mọi mặt với công nhân, cổ vũ công nhân viên tự do phát huy khả năng của mình trong tập đoàn. Ở Thánh Thế Thiên Đường, chúng ta khích lệ công nhân viên trao đổi, chúng ta có quan hệ trao đổi như vậy với công ty vệ sĩ Thánh Long, công ty bất động sản Thánh Long, vì thế nên chúng ta sẽ có khóa trình huấn luyện liên quan. Một chút nữa anh có thể lĩnh hội.

Vũ Ngôn gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Quách Nghị nói tiếp:

- Bây giờ nói về công việc của anh tại sảnh cơm Âu này. Trước kia tổng cộng có một trưởng kíp, tám mươi nhân viên phục vụ. Giờ anh là trưởng kíp thứ hai. Hy vọng hai người sẽ hợp tác vui vẻ.

Vũ Ngôn cười nói:

- Tôi tin rằng chúng tôi nhất định sẽ vui vẻ.

Quách Nghị gật gật đầu, nói:

- Anh cũng biết, mỗi người đều có tính cách của riêng mình, có những người khó ở chung được với nhau, cho nên tôi hy vọng các anh trong công việc có thể hợp tác với nhau nhiều hơn.

Vũ Ngôn cảm thấy lời hần nói như ám chỉ cái gì đó nhưng lại không trực tiếp nói ra nên đành phải cười gật đầu. Hần đổi quần áo xong, Quách Nghị dẫn hần đến sảnh cơm Âu, chỉ vào một cô gái giới thiệu nói:

- Vị này là trưởng kíp, Quan tiểu thư.

Đó là một cô gái rất xinh đẹp, tuổi trên dưới hai mươi, đôi mắt trong như nước, lông mi nhạt, mũi tinh xảo, da trắng như tuyết, môi anh đào, và cũng mặc một chiếc áo đuôi én như của Vũ Ngôn. Dáng người cô thuần thục, cái nơ trắng tôn lên vẻ tao nhã của cái cổ thon dài xinh đẹp. Đương nhiên, vẻ xinh đẹp không phải nguyên nhân chủ yếu khiến Vũ Ngôn giật mình, tối thiểu, vẻ đẹp của Đỗ Uyển Nhược cũng không thua kém cô ta, chỉ có điều khí chất hai người hoàn toàn khác nhau nên không thể so sánh.

Điều khiến Vũ Ngôn giật mình chính là từ cô gái này hần có thể cảm nhận được nội tức rất mạnh, nói cách khác cô gái này có võ công, hơn nữa công lực lại không kém. Đối với Vũ Ngôn thì đúng là không kém nhưng với người khác thì lại là rất mạnh. Nội công của cô gái này tuy rằng kém Vương lão mà ngày hôm qua hần đã gặp nhưng cũng không kém bao nhiêu. Điều này không thể không khiến Vũ Ngôn giật mình. Càng bất ngờ hơn chính là Vũ Ngôn với loại nội tức này có cảm giác như đã từng biết vậy. Thiên Tâm quyết và Long Dục chân khí trong cơ thể bắt đầu rục rịch, đặc biệt phản ứng Long Dục chân khí là mãnh liệt nhất. Nhưng Vũ Ngôn biết đối phương không phải tu luyện Long Dục chân khí.

Đứng bên cạnh cô gái là một nam tử cao gầy, khoảng hai ba, hai tư tuổi. Dung mạo tên đó anh tuấn, khí chất phi phàm, nhìn Vũ Ngôn mà trên mặt đầu tiên hiện vẻ khinh miệt và kiêu ngạo nhưng rồi lại biến mất ngay sau đó. Nam tử này cũng có võ công, hơn nữa nội tức lại cùng một loại với cô gái kia, chỉ có điều công lực kém hơn cô gái đó rất nhiều. Vũ Ngôn trong hai ngày này gặp được ba võ lâm đồng đạo có nội lực cao thâm, mặc dù giật mình nhưng đối với giang hồ hần cũng biết được càng nhiều chuyện. Xem ra Vương lão nói không sai, những môn phái võ lâm đã tương truyền nhiều thế hệ không chỉ còn đang tồn tại mà hơn nữa còn có những thân phận mới để ngụy trang. Giang hồ này càng ngày càng trở nên phức tạp, nhưng cũng càng ngày càng tuyệt vời hơn.

Vũ Ngôn không khỏi lại nghĩ tới dị năng giả mà Vương lão đã nói. Bọn họ có phải cũng thâm nhập vào một chỗ nào đó của xã hội này không? Theo sự hiểu biết của Vũ Ngôn, dị năng giả khác với cao thủ võ học. Bọn họ thoát nhìn không có gì khác biệt, trên người bọn họ không cảm nhận được chút nội tức gì, nhưng bọn họ có năng lực khống chế siêu cường, có thể khống chế các vật phẩm. Dị năng giả cấp cao nhất thậm chí có thể khống chế tư tưởng của người khác. Ngẫm lại thì đó quả là chuyện đáng sợ tới mức nào.

Vương lão còn nhắc tới một loại người khác, đó chính là người tu luyện tinh thần, Tinh Thần tu luyện giả. Tu luyện cái này khác với dị năng, người thường cũng có thể tu luyện nhưng quá trình lại vô cùng gian khổ. Người tu luyện không chỉ phải có năng lực tinh thần rất mạnh mà trong quá trình tu luyện, người tu luyện về cơ bản phải ở trong tình trạng minh tưởng, suy nghĩ cực khổ. Tinh Thần tu luyện giả tối thượng thừa cũng có thể giống như dị năng giả cấp cao nhất, cũng có thể khống chế tư tưởng của người khác. Đương nhiên, những điều này đều là Vũ Ngôn nghe nói thế mà chưa từng được gặp qua. Nhưng sự xuất hiện của một cao thủ võ lâm đã chứng minh rằng giang hồ này có tồn tại một cách chân thực và phức tạp tới mức độ nào. Khó có thể đảm bảo rằng một ngày kia dị năng giả hoặc Tinh Thần tu luyện giả sẽ xuất hiện bên người mình, bởi vì mình không thể cảm giác sự xuất hiện của bọn họ. Sự uy hiếp của họ chắc chắn còn lớn hơn cả của các cao thủ võ học.

Nghĩ đến đây, Vũ Ngôn nhất thời có suy nghĩ muốn lập tức đi gặp Vương lão, muốn hiểu thêm được một chút về tình hình của dị năng với tu luyện tinh thần từ lão.

(1): Hùng binh ngoài ý nghĩa là những người lính dũng mãnh ra còn có một ý nghĩa khác để mắng người chửi người, hay chỉ những kẻ xấu xa.

27. Chương 27

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 27: Thánh thể thiên đường (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Quách Nghị trông thấy nam tử bên cạnh trưởng kíp kia thì dường như có vẻ kinh hãi, cung kính nói:

- Ân tổng, ngài cũng ở đây à!

Ân tổng này cười nói:

- Tôi đang nói với Nhã Ny chút chuyện, không làm lỡ công việc của các người nữa.

Quách Nghị vội vàng nói:

- Không sao, không sao. Hoan nghênh Ân tổng đến nhà ăn chúng ta thị sát công việc.

Ân tổng cười gật gật đầu nhưng cũng không nói lời nào.

Quách Nghị hướng về phía cô gái làm trưởng kíp kia nói:

- Trưởng kíp Quan, người này là phó trưởng kíp mới tới.

Vũ Ngôn tiến lên một bước, tay duỗi ra, cười nói với trưởng kíp:

- Tôi tên Vũ Ngôn.

Trưởng kíp kia cũng không có đưa tay ra đáp mà dùng vẻ mặt lạnh băng, dùng tiếng Anh nói:

- Tôi là Quan Nhã Ny, ngoài ra, Vũ Ngôn tiên sinh, khi đi làm mời anh nói tiếng Anh.

Quan Nhã Ny có khẩu âm đặc sệt của vùng Oxford, khuôn mặt cô ta cũng không có biểu cảm gì, Vũ Ngôn trầm nghĩ, khuôn mặt cô ta sao như đóng thành băng vậy.

Vũ Ngôn xoay người nói với Quách Nghị:

- Giám đốc Quách, ở sảnh cơm Âu phải nói tiếng Anh sao? Nếu người tới dùng cơm là người bản địa, hay người nước mình thì cũng phải nói tiếng Anh sao?

Quách Nghị chưa kịp trả lời thì Ân tổng kia đã cười lạnh nói:

- Tôi hy vọng anh có thể tuân thủ quy định của trường kíp Quan, phó trưởng kíp Vũ ạ.

Hắn nhấn mạnh vào bốn chữ “Phó trưởng kíp Vũ”, trong mắt đầy vẻ khinh miệt không hề che dấu.

Quách Nghị vội vàng nói:

- Điều này có thể xử lý cho linh hoạt, công việc cụ thể hai người cứ thương lượng xử lý đi. Vị này là phó tổng giám đốc của công ty bất động sản Thánh Long, Ân Nhất Bình, Ân tổng. Công việc của chúng ta còn cần ngài quan tâm và hướng dẫn nhiều hơn.

Ân tổng này tất nhiên cũng chẳng thèm để vào mắt cái loại cây cỏ như Vũ Ngôn. Vũ Ngôn cũng không đưa tay ra để tránh tự vả vào mặt mình, mà chỉ khẽ cười nói:

- Ân tổng, chào anh!

Trong lòng hắn đối với một kẻ kiêu căng như Ân tổng này một chút hảo cảm cũng không có, ngay cả ngữ điệu cung kính cũng không thêm dùng.

Về mặt Ân Nhất Bình lãnh ngạo nói:

- Tôi hy vọng phó trưởng kíp anh có thể hiểu được, đừng tưởng rằng vào được Thánh Thế Thiên Đường là thích làm gì thì làm. Ở trong này, bất luận kẻ nào cũng không được chống lại ý kiến của trưởng kíp Quan. Nói cách khác, nếu anh bất lại thì cứ việc khăn gói cút đi cho tôi.

Vũ Ngôn cau mày, nhìn nữ trưởng kíp mặt lạnh như băng kia, trong lòng trầm nghĩ, dung mạo xinh đẹp lạnh lùng đến đáng thương nhưng thì ra là bình hoa dựa vào nam nhân.

Ân Nhất Bình thấy nhú mày Vũ Ngôn, giần dữ nói:

- Sao hả, anh còn chuyện gì không đồng ý ư?

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Quy tắc là do người định ra. Tôi là một người làm công của Thánh Thế Thiên Đường nên cảm thấy quy tắc này có chút không hợp lý vì thế có ý kiến với cấp trên. Tôi nghĩ mình cũng không có gì sai, Ân tổng cũng không vì chuyện đó mà tức giận như vậy!

Lông mày Ân Nhất Bình dựng lên, cả giận nói:

- Ý kiến của anh tôi không cần nghe. Tổ chất kém như thế, giám đốc Quách, anh tuyển người kiểu gì thế?

Không đợi giám đốc Quách mở miệng, Vũ Ngôn đã lạnh lùng nói:

- Ân tổng, anh là phó tổng của công ty bất động sản Thánh Long chứ không phải là phó tổng của Thánh Thế Thiên Đường. Tới đây thể hiện uy phong của mình thì sợ rằng anh tìm nhầm chỗ rồi. Từ cấp bậc mà nói thì chúng ta không có quan hệ phụ thuộc gì cả, anh không có quyền sỉ nhục, chửi rủa tôi như bất cứ một thủ hạ nào của anh. Đây là sảnh cơm Âu, con người từ lúc sinh ra là ngang hàng với nhau, tôi nghĩ mỗi người nơi này đều hiểu được điều đó. (DG: Tất cả mọi người sinh ra đều có quyền bình đẳng)

Ân Nhất Bình giận dữ cười:

- Tốt, tốt lắm. Vậy anh hôm nay để xem xem phó tổng của công ty bất động sản Thánh Long tôi có thể quản chuyện của một tên làm công như anh tại Thánh Thế Thiên Đường này hay không. Giám đốc Quách, anh chắc nhìn đủ rồi chứ.

Nói xong, hắn lạnh lùng nhìn Quách Nghị, xem lựa chọn của lão.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Có một lãnh đạo như anh tôi cảm thấy rất thất vọng với tập đoàn Thánh Long. Nếu giám đốc Quách sa thải tôi thì tôi thật rất cảm kích anh.

Quách Nghị bây giờ lâm vào thế khó xử, mồ hôi lạnh trên đầu chảy ròng ròng, đang định nói thì tiếng nói lạnh như băng của Quan Nhã Ny, người từ nãy tới giờ đứng xem trò, truyền đến.

- Phó tổng Ân, đây là công việc bên trong Thánh Thế Thiên Đường nên không phiền phó tổng Ân quan tâm.

Quách Nghị thở dài một hơi. Ân tổng cũng kinh ngạc, nói:

- Nhã Ny, em

Quan Nhã Ny khoát tay nói:

- Ân tổng, ý anh khi tới đây tôi đã biết rồi. Cảm ơn ý tốt của anh. Xin gửi lời cảm ơn của tôi tới bác Ân.

Ân Nhất Bình vội hỏi:

- Nhã Ny, chúng ta còn phải dùng những lời này sao. Vả lại, đây cũng là ý của chú Quan.

Quan Nhã Ny biến sắc, vẻ mặt càng lạnh, nói:

- Tôi ở đây để giúp chút việc cho cô cô và cảm thấy làm ở đây cũng rất ổn nên không phiền các vị nhọc lòng.

Sắc mặt Ân Nhất Bình trắng rã, nhưng chốc đã khôi phục lại trạng thái như bình thường, tha thiết nói:

- Vậy tối mai anh mời em ăn cơm, đến

Quan Nhã Ny không lưu tình chút xen vào lời của hắn, nói:

- Ngại quá, mấy ngày nay tôi đều rất bận. Bây giờ tôi phải làm việc nên mời Ân tổng cứ tự nhiên!

Ân Nhất Bình không lấy được vẻ hoà nhã từ Quan Nhã Ny nên mới trừng mắt nhìn Vũ Ngôn. Ánh mắt hiện lên tia âm độc, sau đó trộm liếc qua Quan Nhã Ny rồi xoay người rời đi.

Quan Nhã Ny vừa rồi nói chuyện với Ân Nhất Bình bằng tiếng quốc ngữ, nhưng lúc này, khi quay đầu lại dùng tiếng Anh lạnh lùng nhưng rất chuẩn nói với Vũ Ngôn:

- Phó trưởng kíp Vũ, yêu cầu vừa rồi tôi đề ra anh đã nhớ chưa? Khi đi làm xin anh hãy nói tiếng Anh. Cứ yên tâm rằng, khách tới đây, cho dù là người trong nước cũng sẽ nói tiếng Anh!

Vũ Ngôn đang tự hỏi thân phận của Quan Nhã Ny, chỉ bằng một câu của cô là có thể đuổi Ân Nhất Bình đi. Thân phận của cô ta chắc chắn không phải đơn giản chỉ là một trưởng kíp như vậy. Đương nhiên không loại trừ khả năng Ân Nhất Bình vì theo đuổi Quan Nhã Ny mà cố ý tỏ vẻ yếu thế. Nhưng Quách Nghị hình như có vẻ rất tôn trọng Quan Nhã Ny, gần như là cái kiểu cấp dưới nghe lời cấp trên vậy. Xem ra thân phận của Quan Nhã Ny này chắc phải rất có địa vị, với lại trên người nàng còn có một thân võ công không tầm thường nữa.

Vũ Ngôn đang suy nghĩ thì nghe lời của Quan Nhã Ny liền cau mày nói:

- Tôi cho rằng nói quốc ngữ với đồng bào mình mới tốt. Như vậy cảm giác sẽ càng trở nên thân thiết hơn. Đương nhiên là trừ những yêu cầu đặc thù ra.

Hai người, một trưởng kíp, một phó trưởng kíp, lần đầu gặp mặt hợp tác đã nổi lên tranh chấp.

Quan Nhã Ny hừ một tiếng nói:

- Phó trưởng kíp tiên sinh, trong đại sảnh cơm Âu nói tiếng Anh sẽ thể hiện không khí món Âu tốt nhất.

- Trưởng kíp tiểu thư chẳng lẽ cô cho rằng không khí với ngôn ngữ có quan hệ với nhau sao?

Vũ Ngôn tỏ vẻ giật mình nói:

- Với chuyện với anh về vấn đề này thật không có ý nghĩa.

Khuôn mặt Quan Nhã Ny không chút thay đổi, nói:

- Tôi hy vọng anh hiểu bất cứ một nơi nào đều có quy tắc riêng của nó. Chuyện này anh không hiểu thì cứ làm tốt việc của mình là đủ rồi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Vậy cảm ơn trưởng kíp đại nhân đã chỉ dạy. Kỳ thật tôi cảm thấy nói chuyện với trưởng kíp đại nhân rất vui vẻ. Mặc dù vẻ mặt của cô không ấm áp nhưng tính cách của cô lại thẳng thắn. Tôi nghĩ chúng ta cùng làm sẽ rất vui vẻ. Mặt khác....

Vũ Ngôn nháy mắt cười nói:

- Tôi cảm giác chúng ta dường như là cùng một loại người, cảm giác đó khiến tôi thấy rất ấm áp!

Quan Nhã Ny liếc hần một cái, lạnh lùng nói:

- Cùng một loại người với anh cũng không làm tôi cảm thấy vinh quanh đâu, Vũ tiên sinh.

Trong mắt cô lộ chút thương hại, hình như muốn nói cho Vũ Ngôn, anh thực ra không có tư cách là một loại người với tôi.

Vũ Ngôn một mực nói quốc ngữ, mà Quan Nhã Ny từ đầu tới cuối chỉ nói tiếng Anh, nhưng cũng không làm ảnh hưởng tới việc trao đổi của hai người. Vũ Ngôn cười nhẹ, hàm răng trắng lộ ra mang theo nụ cười trên khóe miệng hần, một nụ cười có một mị lực gần như rất tà dị.

Cuối cùng, Vũ Ngôn vẫn giữ nguyên ý kiến của hần. Quan Nhã Ny nói tiếng Anh, mà Vũ Ngôn cứ mỗi lần nói với người trong nước đều nói quốc ngữ, còn khi nhìn thấy người nước ngoài lại nói tiếng Anh. Quan Nhã Ny lạnh lùng nhìn hần chăm chú, mũi “hừ” một tiếng nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

Quan Nhã Ny là một cô gái được dạy qua lễ nghi, được bồi dưỡng văn hoá đạo đức rất tốt, làm tại đại sảnh cơm Âu khiến cô có vẻ vô cùng khác biệt, vẻ mặt ung dung, cử chỉ tao nhã, lại rất quen thuộc với những lễ tiết phương tây, điều này tạo cho người ta có cảm giác cô như lớn lên ở Luân Đôn vậy.

Đương nhiên, còn một người không giống người thường, đó chính là thiên tài Vũ Ngôn đồng học của chúng ta. Mặc dù chỉ mới đi làm nhưng động tác của hần thuần thực, lão luyện, gặp chuyện thì trấn định tự nhiên, nụ cười lúc nào cũng nở trên môi khiến người ta có một cảm giác về một người phương đông đầy cơ trí. Về mặt lễ tiết mặc dù không bằng Quan Nhã Ny, nhưng từ trên người hần tạo cho người khác cảm thấy được sự thân thiết, tự nhiên, lại có được vẻ nho nhã và hiền hậu của văn hóa truyền thống phương đông, vì thế, khi ở trong một sảnh cơm Âu này hần tuyệt đối là một “thứ” rất khác biệt. Khuôn mặt Quan Nhã Ny mặc dù vẫn giữ vẻ lạnh lùng băng giá nhưng cũng có chút giật mình về khí chất này của hần.

Vũ Ngôn đồng học lại cảm giác không thể nào tốt được. Theo như lời Quan Nhã Ny nói thì người trong nước tới đây ăn cơm Âu đều nói tiếng Anh. Ai ai cũng âu phục, giày da, cà vạt, đồng hồ vàng, những người được gọi là nhân sĩ tinh anh chân chính. Vũ Ngôn lắc đầu vì có một điểm không thể nào nghĩ ra nổi. Bọn họ đều ăn những miếng thịt bò bít tết vẫn còn tơ máu, xem ra khẩu vị của người dân chúng ta thực sự đã thay đổi rồi.

28. Chương 28

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 28: Thánh thể thiên đường (3)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Khoảng chín rưỡi, tới giờ đổi ca, Vũ Ngôn được gọi vào đại sảnh của tầng hầm để tiến hành huấn luyện. Vũ Ngôn lúc đầu còn tưởng rằng tới đó để đào tạo về lễ nghi nhưng khi đến nơi thì vô cùng chấn động. Đại sảnh này rộng khoảng gần ngàn mét vuông, ở đó treo đầy bao cát quyền anh, rồi sàn ju-đô, đài đấm bốc, và cả đạo cụ kiếm kích các loại binh khí. Đây là một chỗ để đào tạo huấn luyện gì gì đó sao, rõ ràng là một Võ quán mà.

Lúc này trong đại sảnh đã tập hợp mấy chục người, đều là những thanh niên trai tráng, hoặc đang cười hoặc đang nói hoặc đang oánh lộn, còn có người đang biểu diễn mấy chiêu thức, xem ra họ không phải là lần đầu tiên tham gia loại huấn luyện kiểu này.

Vũ Ngôn đang quan sát chung quanh thì Quách Nghị đứng trên một cái đài cao, vỗ vỗ hai tay nói:

- Mọi người yên lặng một chút!

Phía dưới lập tức im ắng. Quách Nghị nhìn lướt qua bốn phía, sau đó nói:

- Bởi vì hôm nay có mấy đồng nghiệp mới gia nhập nên tôi sẽ nói một chút về tôn chỉ huấn luyện. Tất cả mọi người đều biết nguyên tắc của tập đoàn Thánh Long chúng ta, đó là khuyến khích sự phát triển của những nhân tài, bởi vậy nên tập đoàn đã tiến hành những huấn luyện trong nội bộ. Thánh Thế Thiên Đường chúng ta với công ty vệ sĩ Thánh Long cùng một hệ thống lệ thuộc lẫn nhau trong tập đoàn, do đó việc trao đổi giao lưu của Thánh Thế Thiên Đường với công ty vệ sĩ Thánh Long khá khăng khít. Với lại đãi ngộ của vệ sĩ Thánh Long tương đối tốt hơn một chút. Mọi người xem, trên người bọn họ đều mặc âu phục màu đen, đeo kính đen, tai đeo thiết bị, cho nên cũng có thể thấy được bọn họ đàn ông như thế nào.

Quách Nghị chỉ về mấy người rất vạm vỡ ở một bên, hình như là huấn luyện viên. Còn đám tiểu tử dưới đài nghe vậy đều mỉm cười.

Vũ Ngôn biết công ty vệ sĩ kỳ thật chính là công ty an ninh. Công ty vệ sĩ Thánh Long chính là một công ty an ninh khổng lồ, nhìn hình thể của mấy huấn luyện viên này thì biết ngay đó chính là những vệ sĩ riêng. Song, từ người bọn họ, Vũ Ngôn cũng không cảm giác được nội tức, xem ra họ chỉ biết công phu ngoại gia.

Trong lòng Vũ Ngôn có chút giật mình, huấn luyện kiểu này được làm dưới tên là để xúc tiến việc giao lưu giữa các công nhân viên với nhau, nhưng nó lại có gì đó na ná như kiểu bang phái xã hội đen, hơn nữa yêu cầu còn có chút nghiêm khắc hơn so kiểu bang phái kia, lại mang tính bí mật rất tốt. Nếu những tiểu tử chưa có nhiều kinh lịch mà được huấn luyện tốt thì sau này sẽ có một lực lượng không thể khinh thường được. Cảm giác được gia nhập xã hội đen quả khiến người ta phấn khích, cho dù có phải làm tiểu đệ. Trong lòng Vũ Ngôn cười thầm và lại càng cảm thấy hứng thú hơn về bối cảnh của Thánh Thế Thiên Đường này.

Ngay sau đó là thời gian huấn luyện. Ở đây, mỗi người được nhận một bộ quần áo huấn luyện, còn có khu vệ sinh tắm rửa đầy đủ, trang thiết bị rất ưu việt. Vũ Ngôn vì người mới đến nên được yêu cầu luyện tập phần kỹ năng cơ bản, huấn luyện chống đẩy với đá chân.

Vũ Ngôn nghĩ, nếu cứ luyện tập cơ bản như thế này có khi mình thực sự phải làm tiểu đệ rồi. Nghĩ vậy, hắn vội vàng nói với huấn luyện viên đang hướng dẫn mình:

- La đại ca, em có thể không luyện được không?

Người dạy Vũ Ngôn là một tráng hán tầm hơn ba mươi tuổi. Hắn họ La, tên La Hữu. La Hữu cười nói:

- Người anh em, đây là phần kỹ năng cơ bản, chờ khi lực lượng tăng lên thì có thể luyện tập Tae Kwon Do hoặc vật tự do, hoặc là võ tổng hợp. Trông chú có vẻ thư sinh trời gà không chặt nhưng dù khổ vẫn phải ăn thôi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Là như vậy, La đại ca. Em ở nông thôn mới tới nhưng trước có theo một người thân thích học qua vài đường quyền pháp, trung bình tấn cũng đã luyện qua, cho nên mấy cái kỹ năng cơ bản này em đã rất thuộc rồi.

La Hữu kinh hỉ nói:

- Thì ra người anh em là cao nhân. Lại đây, hai chúng ta thi đấu một trận để cho anh được mở rộng tầm mắt.

Vũ Ngôn cũng không khiêm tốn, hai người đồng thời triển khai tư thế. La Hữu am hiểu Tae Kwon Do với vật tự do, đặc biệt rất giỏi về tấn công. Hắn thấy Vũ Ngôn đứng một chỗ bất động liền xuất quyền, quyền phong vu vu nhằm đúng mặt Vũ Ngôn phóng đến. Vũ Ngôn không sử dụng nội lực, với những đấu pháp cầm nã, quyền pháp ở Liên Ưng thì tất nhiên hắn không hề sợ một quyền này. Nhưng vì để cho giống một chút hắn liền thi triển một chiêu “Vi Đà Bái Thọ” của Thiếu Lâm Trường quyền. Tránh khỏi quyền phong, thân thể hắn xoay, chuyển ra sau, hai tay chấp lại chém lên người đối thủ.

Kinh nghiệm chiến đấu của La Hữu cũng rất phong phú, khi không thấy Vũ Ngôn hắn liền biết tên này đã trốn ra phía sau mình, chân hắn vung lên đá lại phía sau, đồng thời thân thể thuận thể xoay người kéo chân đá vòng ra công về phía Vũ Ngôn. Một thức “Dã Mã Phân Tông” của Vũ Ngôn đánh ra, song chưởng chặn hai chân đối thủ, một cước đá vung lên nhắm vào dưới khớp đôi thủ. La Hữu vội dùng sức duỗi chân, thân thể nghiêng một cái rơi xuống mặt đất.

Vũ Ngôn không đợi cho đối thủ đứng vững đã xuất một quyền vào chính giữa mặt đối thủ. La Hữu kinh ngạc vội vàng lắc mình né tránh. Vũ Ngôn thuận thể hóa quyền thành đòn khừ tay thúc nhẹ lên người La Hữu. La Hữu hiểu Vũ Ngôn đã giữ mặt mũi cho mình nên vội nhảy ra khỏi sàn đấu, cười nói:

- Không đánh nữa, không đánh nữa! Tôi không phải là đối thủ của người anh em. Người anh em, tôi thấy võ thuật của chú rất tốt đó!

Vũ Ngôn cười nói:

- Là La đại ca nhường nhịn thôi. Chút công phu thô thiển này của em thì có thể làm lên trò chống gì cơ chứ.

La Hữu lắc đầu nói:

- Vũ lão đệ, chú không cần phải khiêm tốn. Lực lượng, góc độ và cả thời cơ khi xuất quyền của chú đều được tính toán rất kĩ. Giao thủ với chú làm anh cảm thấy võ thuật chúng ta rất có tương lai!

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Em chỉ có chút công phu ngoại gia nhìn thì có vẻ hoa lệ mà thôi, còn như nói về việc chiến đấu thực tế thì rất khó có hiệu quả.

La Hữu cười nói:

- Vũ lão đệ, với công phu của chú hoàn toàn có thể vào công ty vệ sĩ chúng ta. Nhân tài như vậy không thể bị mai một được. Anh sẽ báo việc này lên cấp trên.

Mục đích Vũ Ngôn làm như vậy chính là vì để thăm dò xem cái công ty vệ sĩ này có võ lâm đồng đạo chân chính giống Quan Nhã Ný với Ân Nhất Bình hay không, còn những việc khác hắn cũng chưa hề nghĩ tới. Chỉ có điều nếu có thể vào công ty vệ sĩ này làm thì sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, vì thế nên hắn đương nhiên bằng lòng, song với điều kiện tiên quyết là không bại lộ thực lực chân chính của mình.

” Cấp trên” mà La Hữu đưa về khiến Vũ Ngôn hoảng sợ. Trong lòng thầm nói, sao lại là nha đầu kia, không ngờ rằng cô ta còn kiêm nhiều chỗ như vậy, dứt khoát thân phận cô ta không thấp. Quan Nhã Ný lúc này đã thay bộ quần áo huấn luyện màu trắng, phối hợp với làn da trắng như tuyết càng tôn lên vẻ động lòng người của cô.

Quan sát tên phó trưởng kíp trước mắt cô cũng có chút giật mình. Nhìn vẻ điềm đạm nho nhã của hắn thì thật không ngờ còn biết cả quyền pháp, thậm nào lại cuồng vọng dám đối nghịch cùng Ân Nhất Bình như vậy. Chỉ có điều người này không tu luyện nội gia công phu nên nếu bằng mấy thứ quyền pháp ngoại gia thì sao có thể là đối thủ của cao thủ nội gia chứ. Nội lực Quan Nhã Ný mặc dù thâm hậu nhưng cũng không thể so sánh được với Vũ Ngôn. Bởi vậy trong mắt cô, Vũ Ngôn tự nhiên chỉ là một tên lỗ mãng biết vài đường công phu ngoại gia.

Vũ Ngôn tất nhiên không biết điều cô ta đang nghĩ, hai tay ôm quyền nói:

- Thì ra là Quan cô nương!

Hắn dùng lễ tiết võ lâm để chào, lại xưng Quan Nhã Ny thành Quan cô nương, hoàn toàn theo đúng mô típ của một hiệp khách cổ đại. Nhưng những cái đó khi rơi vào mắt Quan Nhã Ny thì cô cảm thấy thật buồn cười. Tên này nghĩ mình là đại hiệp à! Song lễ nghi kiểu này rất hợp với khí chất nho nhã của hắn. Có lẽ cũng nên bắt chước làm giống vậy!

Trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng cô cũng không thể nói ra mà chỉ ôm quyền, mặt không chút thay đổi nói:

- Vũ công tử, mời!

La Hữu ở bên cạnh nghe vậy tí nữa thì té xỉu tại chỗ. Sao trong có một chốc mà cô nương với công tử đều xuất hiện ở đây vậy.

Vũ Ngôn giờ muốn cười cũng không được nên chỉ gượng méo miệng nói:

- Chúng ta có lẽ đừng xưng hô cô nương, công tử được không, nghe không được tự nhiên cho lắm. Hic hic. Mà thì ra Quan tiểu thư chính là một hiệp khách của công ty vệ sĩ. Thật khiến người ta bội phục.

Giọng nói lạnh lùng của Quan Nhã Ny vang lên:

- Tôi cũng không nghĩ Vũ tiên sinh lại là một cao thủ ngoại gia. Thất kính! Thất kính!

Vũ Ngôn tất nhiên nghe được lời mỉa mai trong lời nói của cô ta, với ánh mắt của cao thủ nội gia thì người luyện công phu ngoại gia đều là những kẻ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, cách cao thủ nội gia không biết là bao nhiêu cấp. Vũ Ngôn cũng chẳng để bụng, đây cũng là mục đích của hắn, bộc lộ một phần thực lực ngược lại càng có thể mê hoặc đối thủ hơn là việc che giấu hoàn toàn.

Nhìn Vũ Ngôn vẫn cười cười khiến Quan Nhã Ny nghĩ rằng hắn nghe không hiểu lời đâm chọc của mình, thậm chí, đúng là một con trâu chỉ biết công phu ngoại gia, ngoài miệng nói:

- Vừa rồi nghe huấn luyện viên La Hữu nói, Vũ tiên sinh bằng quyền pháp võ thuật đã thắng anh ta, bởi vậy tôi muốn luận bàn với Vũ tiên sinh một chút. Nếu có cơ hội thích hợp tôi sẽ tiến cử Vũ tiên sinh vào công ty vệ sĩ.

Vũ Ngôn cười nói:

- Tôi từ nhỏ đã theo một trưởng bối học mấy thủ pháp, quyền pháp nhưng thực sự cũng không dám nhắc tới. Vậy xin Quan tiểu thư thủ hạ lưu tình.

Quan Nhã Ny lạnh lùng nói:

- Anh yên tâm, tôi sẽ chú ý!

Vũ Ngôn nghĩ thầm:

”Nha đầu này đúng là nói dối mà không biết ngượng. Vì mình không thể sử dụng nội công nên phần thắng khi đánh với Quan Nhã Ny chỉ là một con số không tròn chĩnh, nhưng chỉ cần không bị cô ta đánh cho mặt mũi bầm dập là được rồi.”

Quan Nhã Ny bất động tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vũ Ngôn. Vũ Ngôn thấy cô ta ngưng thần tĩnh khí thì biết rằng cô ta đã hoàn toàn tiến nhập vào trạng thái chiến đấu. Vì không thể sử dụng nội lực nên tấn công trước là lựa chọn duy nhất của hắn. Đối mặt với một trận đấu không cùng một cấp độ nên Vũ Ngôn cũng không cần khách khí, một thức “Song Long Tham Châu” mang theo tiếng gió vù vù leo hướng thẳng vào mặt cô nàng.

Một thức này mặc dù không dùng tới nội lực nhưng sức mạnh, góc độ với thời cơ khi Vũ Ngôn xuất quyền đều có thể nói là hoàn mỹ. Quan Nhã Ny cũng cả kinh, tên này quả có chút bốn sự. Lập tức thi triển thân pháp, xoay người tránh khỏi quyền, trước mặt Vũ Ngôn đã không còn bóng dáng cô ta.

Vũ Ngôn không chút nghĩ ngợi, một thức “Thần Long Bải Vĩ” ngăn một cước của cô ta đá tới ở phía sau. Trên tay cảm giác được vẻ mềm mại của chân cô nàng, trong lòng Vũ Ngôn rung động khiến cảm giác đau đớn dường như đã giảm đi rất nhiều. Quan Nhã Ny thấy năng lực phán đoán xuất sắc của hắn cũng thầm nghĩ, tên này rất thông minh, nếu để cho hắn tu luyện công pháp nội gia thì mình chắc chắn không phải là đối thủ.

29. Chương 29

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 29: Dạ tham (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Trong lòng Quan Nhã Ny mặc dù nghĩ như vậy nhưng tay cũng không hề dừng lại, động tác càng về sau càng nhanh hơn. Những chiêu thức cô thi triển khi rơi vào mắt Vũ Ngôn đều khiến hắn có chút giật mình, bởi vì chiêu thức của Quan Nhã Ny rất phức tạp và có rất nhiều chiêu đều là của các môn phái mà Vũ Ngôn từng được trông thấy trong cuộc “tập kinh tổng hợp” kia. Nếu là những công kích võ thuật không có nội lực thì Vũ Ngôn có thể phá giải, nhưng Quan Nhã Ny bây giờ lại dùng nội công nên dù Vũ Ngôn biết cách phá giải cũng không thể chống lại cô ta, vì thế cho nên hắn chỉ còn cách chạy đông chạy tây để trốn, không trốn được thì khổ sở chống đỡ, lòng than khổ không ngừng, có vài lần bị chiêu phong của cô ta phất vào hai má khiến hai má đau rất.

Trong lòng Quan Nhã Ny cũng ngạc nhiên không kém. Không ngờ rằng mình đã dùng bốn thành công lực mà vẫn chẳng làm gì được hắn. Mặc dù trốn tránh rất chặt vật nhưng hắn đều có thể tìm ra gốc chết trong chiêu thức của mình. Nếu hắn có nội lực trong người thì có thể thoải mái phá vỡ chiêu thức của mình rồi, do đó có thể thấy được không chỉ có nhân lực vô cùng tốt mà ngộ tính của hắn cũng rất mạnh. Chỉ có điều tuổi tốt nhất để tu tập nội công của hắn đã trôi qua, không thể nội ngoại song tu được.

Quan Nhã Ny thấy đã lâu mà vẫn chưa tấn công được hắn nên trong lòng có chút sốt ruột, kinh lực trên tay lại tăng thêm một thành. Tay trái chụp về phía ngực hắn, chưởng phải hoành ngang đánh vào sườn. Một chiêu này vô cùng nhanh. Vũ Ngôn nếu dùng nội công thì tất nhiên có thể phá giải nhưng bây giờ chỉ có thể trở mặt nhìn ngọn chướng thanh tú của cô ta đánh vào ngực mình. Cảm nhận luồng nội kinh cường đại kia khiến Vũ Ngôn không nhìn được mà trừng mắt, thậm chí nghĩ, nha đầu kia, muốn giết tôi hả!

Quan Nhã Ny vội thu chưởng nhưng vẫn có chút lực đạo vẫn đánh vào người hắn. Thân thể hắn lùi sau vài bước mới ổn định lại được. Thấy Vũ Ngôn thở hổn hển mặt nhợt nhạt, Quan Nhã Ny vội chạy đến hỏi:

- Anh thế nào rồi, không việc gì chứ?

Vũ Ngôn thở dốc nói:

- Tôi không sao, nhưng cô có chuyện đó. Tôi bị cô đả thương nên phải tới bệnh viện. Lần này thì cô thảm rồi. Tối thiểu phải bồi thường cho tôi hai ba mươi vạn. Nếu tôi tàn phế thì tối thiểu phải hai ba trăm vạn.

Quan Nhã Ny nghe hắn nói vậy thì cố nín cười, nói:

- Vậy để tôi đánh anh tàn phế luôn.

Nói xong, tay phải vươn ra như muốn đánh xuống. Vũ Ngôn vội nói:

- Dừng, dừng, tạm dừng. Tôi muốn đi mua cái bảo hiểm rồi trở về chịu đòn.

Quan Nhã Ny cười ra tiếng, nói:

- Da anh rất dày nên không cần bảo hiểm đâu.

Vũ Ngôn thấy cô cười như mai vàng nở rộ trong trời đông giá rét, một vẻ phong tình mê người nói không thành lời, không nhịn được thì thảo nói:

- Hồng nhan họa thủy! Hồng nhan họa thủy!

- Này, anh nói cái gì?

Quan Nhã Ny sững sốt sau đó lại khôi phục lại vẻ mặt lạnh như băng. Lửa giận trong mắt bao trùm lên Vũ Ngôn, bốn chữ “Hồng nhan họa thủy” cô nghe rất rõ.

- Không có gì!

Vũ Ngôn nghiêm túc nói:

- Tôi chỉ cảm thấy mình nên đi mua xổ số. Cây bằng sắt cũng nở hoa, một kỳ cảnh như thế mà cũng để tôi nhìn thấy! Ôi!

Quan Nhã Ny biết rõ hần đang nói mình nhưng không nắm được nhược điểm của tên mặt dày này nên đành phải “hừ!” một tiếng rồi bỏ qua.

Vũ Ngôn thấy cô nàng không còn giận dữ nữa thì lại không nhịn được nói:

- Quan tiểu thư, tôi vừa rồi dính một chưởng của cô, ngực giờ rất là đau, vì thế tôi nghĩ rằng cô nên xin lỗi tôi mới phải.

Quan Nhã Ny cười lạnh nói:

- Là anh không đánh lại tôi, vậy mà còn không biết xấu hổ bảo tôi xin lỗi sao.

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Cho dù tôi có hơn cô thì cũng không đánh cô. Con gái mà, luôn được người sủng ái.

Câu cuối cùng mặc dù đã nói với âm lượng nhỏ nhất, bé nhất nhưng vẫn lọt vào tai Quan Nhã Ny. Cô không nhịn được nhảy lên nói:

- Anh lại nói cái gì?

Đánh thắng cũng không thể đánh, ngược lại còn bị ăn đánh. Thật không biết mình bị bệnh gì nữa. Trong lòng Vũ Ngôn đang vô cùng hối hận, ngoài miệng vội thanh minh:

- Không có gì, không có gì. Chỉ hy vọng Quan tiểu thư cô có thể bồi thường, nói với giám đốc Quách để ông ta tăng lương cho tôi, cũng không cần nhiều lắm, khoảng xấp xỉ một vạn là được rồi. Nhiều quá tôi cũng cảm thấy xấu hổ.

Quan Nhã Ny trừng mắt nhìn hần thì thấy hần đang mỉm cười với mình mà để lộ ra hàm răng trắng tinh.

Cuộc luận võ của hai người cũng tốn không ít thời gian, những người khác vẫn còn đang luyện rất hăng say, còn La Hữu ngay từ đầu thấy tình hình có vẻ không ổn nên đã sớm lánh ra một bên. Vũ Ngôn hỏi:

- Quan tiểu thư, cô thấy tôi có thể vào công ty vệ sĩ không?

Quan Nhã Ny trừng mắt nhìn hần nói:

- Anh muốn vào công ty vệ sĩ để làm chi, có ý đồ gì hả?

Trong lòng Vũ Ngôn thầm nói, ý đồ cũng có nhưng không thể nói cho cô biết, còn ngoài miệng lại nói:

- Ý đồ duy nhất của tôi không phải chỉ muốn kiếm tiền sao. Một hài tử nhà nghèo. Thật khổ khổ cho cái thân tôi!

Quan Nhã Ny thở dài, lẩm bẩm:

- Sinh trong một gia đình giàu có cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì!

Vũ Ngôn thầm nghĩ, cô ấy nói vậy cũng đúng, Mỗi gia đình đều có những khó khăn riêng. Cô ấy là một cô gái sinh ra trong một gia đình giàu có, mặc dù được ăn mặc sung sướng nhưng có lẽ thiếu sự tự do, hèn gì trong truyện có nhiều thiên kim nhà giàu theo tiểu tử nghèo bỏ trốn như vậy. Nhưng nhìn nha đầu này thì chuyện cô ta bỏ trốn cùng tiểu tử nghèo chắc là không thể.

Thấy Vũ Ngôn ngờ ngác tới xuất thần, Quan Nhã Ny tưởng rằng hần lo lắng về việc vào công ty vệ sĩ, nói:

- Anh cho rằng vào công ty vệ sĩ dễ như vậy sao? Phải điều tra bối cảnh gia đình, rồi quan hệ, gặp gỡ của người đó. Nói chung rất phức tạp!

Vũ Ngôn thở dài:

- Đầu phải là tuyển chọn vào quân đội, cần gì phải thần bí như vậy. Gia đình tôi rất trong sạch. Tôi mới tham gia thi lên đại học, dù không biết thi có đỗ hay không nhưng vẫn phải ra ngoài kiếm việc làm thêm. Trong nhà có một em gái. Đơn giản vậy thôi, gia thế trong sạch, tổ tiên ba đời làm nghề nông, đều là những người hết sức lương thiện.

Quan Nhã Ny nghe hắn nói thì rất buồn cười nên vội ngăn hắn lại, nói:

- Được rồi, ai muốn anh nói nhiều như vậy. Tới lúc đó công ty tự nhiên sẽ phái người đi điều tra.

Vũ Ngôn thấy đã hết giờ làm, lại nhớ ra Hậu Vân chắc chắn còn đang chờ ở nhà, liền nói:

- Thôi, tôi đi tắm rửa. Cám ơn cô hôm nay đã đánh tôi một trận, cho tôi cơ hội được tăng lương.

Quan Nhã Ny nói:

- Có thể vào chỗ đó được hay không còn chưa biết nên cũng không cần cảm ơn sớm làm gì. Chỉ cần anh không ghi hận một chương kia của tôi là được rồi.

Vũ Ngôn cười tủm tỉm nói:

- Ok, vậy tôi sẽ quên một chương kia. Cứ coi như được cô gái ngựa cho tôi là được rồi.

Quan Nhã Ny nhìn hình bóng của hắn dần biến mất trong hành lang mà trong lòng có chút kỳ quái. Hôm nay sao mình lại nói nhiều như vậy?

Vũ Ngôn vừa rồi bị ăn đánh, mồ hôi nóng đã toát khắp người. Tắm chừng khoảng bốn mươi phút rồi đi ra, thấy người được huấn luyện đã đi về cả. Vừa ra khỏi tầng hầm thì trông thấy một người đàn ông, người đã từng có xung đột với Vũ Ngôn hắn tại nhà ăn, Ân Nhất Bình.

Ân Nhất Bình đang giữ một nữ nhân viên mới hết ca, hỏi:

- Quan tiểu thư đã đi chưa?

Nữ nhân viên vội đáp:

- Quan tiểu thư còn ở trong văn phòng, Ân tổng.

Ân Nhất Bình gật gù đầu rồi vào thang máy. Vũ Ngôn nhớ Ân Nhất Bình này cũng có nội công, hơn nữa chân khí trong cơ thể mình hình như rất gần với nội công của bản thân, vì thế trong lòng nhất thời nổi hứng. Hai người bọn họ gặp nhau trong văn phòng có thể lộ chút tin tức gì hay không nhỉ. Đi khỏi tòa nhà năm tầng này, ngược lên thấy còn một căn phòng vẫn còn sáng đèn, hắn biết đó là văn phòng của Quan Nhã Ny.

Vũ Ngôn đi tới chỗ tối, nhìn quanh thấy không có ai, lập tức vận chân khí lên. Thân thể hắn như một chiếc lá khô nhẹ bay lên rồi dừng trước cửa sổ phòng Quan Nhã Ny. Vũ Ngôn tìm chỗ đặt chân, ánh mắt xuyên qua khe hở của bức màn che nhìn vào trong đó.

Quan Nhã Ny hình như vừa mới tắm rửa xong, mái tóc dài vẫn còn ướt sũng nước đang xoa trên vai. Cô ta giờ chỉ mặc mỗi một bộ đồ lót, đầu nghiêng sang một bên lau tóc. Ngược lên trên chiếc quần lót, một vùng bụng bằng phẳng trắng như tuyết lộ ra, bộ ngực sữa cao thẳng, ba đào mãnh liệt như muốn thoát khỏi sự kiềm chế của chiếc áo con.

Cảnh xuân này khiến trái tim Vũ Ngôn chộn rộn một hồi; trong lòng thì thâm niệm, tội lỗi, tội lỗi, không nên nhìn, không nên nhìn; nhưng ánh mắt không tự chủ được mà nhìn chăm chú vào những đường cong lả lướt của Quan Nhã Ny.

Tâm tình Vũ Ngôn vẫn còn đang kích động thì đột nhiên tiếng võ cửa truyền đến. Quan Nhã Ny vội khoác cái áo ngoài vào, hỏi:

- Ai?

Ngoài cửa truyền vào giọng của Ân Nhất Bình:

- Nhã Ny, là anh.

Quan Nhã Ny mở cửa. Ân Nhất Bình đang đứng bên ngoài cửa, trên mặt nở một nụ cười mê người, trong tay cầm một bó hoa hồng rực rỡ, vẻ mặt đầy thâm tình nói:

-Tặng em, Nhã Ny!

Vũ Ngôn trầm nghĩ, lão tiểu tử này quả là có bản lĩnh, lúc vừa lên lầu hai tay còn trống trơn nhưng giờ lại không biết đào đâu ra một bó hoa kia.

Quan Nhã Ny nhướn mày, nói:

- Anh có ý gì?

Ân Nhất Bình nghiêng mình lách vào trong phòng rồi cắm bó hoa vào cái bình trên bàn, sau đó quay đầu, lại thâm tình nói:

- Nhã Ny, chỉ có những bông hoa hồng tươi đẹp nhất mới xứng với vẻ xinh đẹp của em.

Quan Nhã Ny hừ lạnh một tiếng, rút bó hoa ra khỏi bình ném lên chiếc ghế sofa, lạnh lùng nói:

- Xin lỗi, Ân tổng. Tôi không thích người khác tặng hoa. Nếu không có chuyện gì khác thì mời anh ra ngoài. Tôi còn rất nhiều chuyện phải làm.

Ân Nhất Bình vội nói:

- Nhã Ny, kỳ thật anh có có chính sự muốn nói với em.

Quan Nhã Ny xoay người ngồi vào chỗ, nói:

- Vậy mời Ân tổng cứ nói thẳng.

30. Chương 30

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 30: Dạ tham (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Ân Nhất Bình ngồi đối diện với cô, vẻ mặt thành khẩn, nói:

- Nhã Ny, anh nghĩ em đã hiểu rất rõ rằng lần này công ty vệ sĩ Thánh Long nhận một nhiệm vụ nguy hiểm tới mức nào. Chú Quan với cha anh đều cho rằng, nếu cứ mạo hiểm thử một lần thì nhiệm vụ mà thất bại, thanh danh của công ty vệ sĩ Thánh Long sẽ mất hết, thậm chí cả tập đoàn Thánh Long cũng chịu ảnh hưởng rất lớn.

Quan Nhã Ny lạnh lùng nói:

- Tôi thấy, anh chắc đang lo rằng việc này sẽ ảnh hưởng đến công ty bất động sản Thánh Long của các người có phải không.

Ân Nhất Bình vội nói:

- Sao lại vậy, công ty bất động sản Thánh Long chúng ta cũng là một bộ phận của tập đoàn Thánh Long, sao có thể không quan tâm tới công ty anh em cơ chứ.

Quan Nhã Ny cười lạnh nói:

- Anh còn nhớ công ty bất động sản Thánh Long cũng thuộc tập đoàn Thánh Long sao? Tôi thấy các người đã coi nó như là của họ Ân các người rồi, chỉ sợ các người còn có dã tâm không nhỏ với tập đoàn Thánh Long chưa biết chừng.

Ân Nhất Bình vội phân giải:

- Không bao giờ có chuyện đó. Chúng ta luôn trung thành tận tâm với tập đoàn. Em và Quan a di đều rõ mà.

Khuôn mặt Quan Nhã Ny không chút thay đổi nói:

- Tôi nghĩ cô cũng không thích anh xưng hô như vậy. Nên xưng hô thế nào có lẽ không cần tôi dạy anh nữa phải không?

Trong mắt Ân Nhất Bình hiện lên một tia phẫn hận, nhưng ngoài miệng vẫn cười nói:

- Anh biết, cảm ơn Nhã Ny đã nhắc nhở. Cha anh với chú Quan đã khuyên mấy lần nhưng Quan tổng vẫn kiên trì tiếp tục nhận nhiệm vụ này. Công ty vệ sĩ Thánh Long với Thánh Thế Thiên Đường đều là kết tinh tâm huyết của Quan tổng nên anh nghĩ bản thân cô cũng không muốn thấy công ty hủy hoại chỉ trong chốc lát. Cho nên, cha anh với chú Quan đều hy vọng em có thể khuyên nhủ Quan tổng, hy vọng cô ấy có thể bỏ nhiệm vụ lần này. Anh nghĩ với thanh danh của công ty vệ sĩ Thánh Long thì còn không lo không có vụ làm ăn nào sao.

- Hơn nữa, theo một số tin tức anh nhận được, kẻ địch lần này rất không đơn giản.

Ân Nhất Bình cố ý ép giọng, nói:

- Anh nghĩ có thể sẽ có dị năng giả....

Quan Nhã Ny thoáng cay mảy. Trên mặt Ân Nhất Bình hiện lên một nụ cười đầy vẻ đắc ý:

- Sao hả, Nhã Ny. Có thể khuyên Quan tổng một lần hay không? Nhiệm vụ lần này không nhận, công ty vệ sĩ Thánh Long cũng không có tổn thất gì.

Ngoài cửa sổ, Vũ Ngôn mặc dù nghi hoặc nhưng đại khái cũng hiểu được. Cô cô của Quan Nhã Ny hình như chính là bà chủ của công ty vệ sĩ Thánh Long và Thánh Thế Thiên Đường. Lần này, công ty vệ sĩ Thánh Long nhận một nhiệm vụ rất khó giải quyết. Cha của Ân Nhất Bình với cha của Quan Nhã Ny đều hy vọng có thể buông bỏ nhiệm vụ lần này, nhưng bà chủ của Thánh Thế Thiên Đường với công ty vệ sĩ Thánh Long lại kiên trì muốn nhận nhiệm vụ đó.

Xem ra bà chủ này tuyệt đối là một nữ cường nhân! Nếu bà ta có thể buông bỏ nhiệm vụ lần này thì sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới danh dự của công ty vệ sĩ Thánh Long, nếu thất bại thì đả kích đó càng có tính hủy diệt hơn. Lựa chọn duy nhất chỉ có thể là hoàn thành nhiệm vụ.

Tập đoàn Thánh Long hình như cũng không được hòa thuận cho lắm. Quan hệ của vị Quan tổng thần bí kia với cha Ân Nhất Bình và cha của Quan Nhã Ny dường như rất phức tạp. Càng kỳ lạ hơn là có chuyện như vậy nhưng vì sao cha của Quan Nhã Ny không tự mình nói với con gái mình mà lại bảo Ân Nhất Bình tới nói?

Vũ Ngôn hơi nhúc nhích, song nghe nói trong đám địch nhân của công ty vệ sĩ Thánh Long có cả dị năng giả, điều này khiến trong lòng hắn có chút chộn rộn. Từ đáy lòng Vũ Ngôn rất muốn thấy một lần đám dị năng giả thần bí ấy rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Vũ Ngôn đang nghĩ ngợi thì lại nghe giọng nói lạnh như băng của Quan Nhã Ny truyền đến:

- Cảm ơn Ân tổng đã cung cấp tin tức quan trọng như thế. Tôi sẽ thương lượng với Quan tổng.

Ân Nhất Bình khẩn trương nói:

- Nhã Ny, anh hy vọng em khuyên nhủ Quan tổng thật tốt. Nếu Quan tổng nhất định muốn nhận nhiệm vụ này thì vì an toàn của em, anh hy vọng em ở lại. Lần này thật sự rất nguy hiểm. Anh mong em có thể đến công ty bất động sản Thánh Long giúp anh, Đây cũng là ý của chú Quan.

Quan Nhã Ny lạnh nhạt nói:

- Không nhọc Ân tổng lo lắng. Chuyện của bản thân tôi thì tự tôi sẽ xử lý. Giờ đã không còn sớm, Ân tổng nên về đi thôi. Tôi cũng không xuống lầu tiễn anh được. Xin lỗi!

Ân Nhất Bình đứng lên rồi đột nhiên giữ chặt tay Quan Nhã Ny, nói:

- Nhã Ny, em đến bây giờ còn không rõ trái tim của anh sao? Anh thực sự rất thích em..

Đường như Quan Nhã Ny bị hấn làm hoảng sợ, giãy khỏi tay của hắn nói:

- Anh định làm gì?

Ân Nhất Bình nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, nói:

- Nhã Ny, từ nhỏ chúng ta lớn lên cùng nhau, em còn không rõ lòng anh sao? Anh thật lòng với em. Anh biết, em trách anh trước kia rất hoa tâm, nhưng anh bây giờ đã sửa đổi. Anh bây giờ chỉ thích mình em. Là thật, anh thật tâm với em. Anh biết em cũng thích anh, đúng không?

Quan Nhã Ny nhú mày nói:

- Ân tổng, tôi nghĩ anh đã hiểu lầm. Cho tới nay, chúng ta chỉ có quan hệ đồng nghiệp bình thường mà thôi.

- Không phải, không phải. Em gạt anh. Anh biết em muốn đi làm cái gì mà Thánh...

Trong ánh mắt Ân Nhất Bình hiện lên vẻ điên cuồng, lớn tiếng kêu.

- Cảm mến.....

Giọng nói lạnh lùng của Quan Nhã Ny lại vang lên:

- Ân Nhất Bình, anh đã quên thân phận của mình sao?

Ánh mắt Ân Nhất Bình bỗng sáng lại, một tia hung quang hiện lên trong ánh mắt ảm đạm của hắn, hét:

- Nhã Ny, vì em anh không sợ cái gì nữa.

Quan Nhã Ny mở cửa:

- Ân tổng, tôi còn chuyện phải làm, thứ không tiễn xa được.

Ân Nhất Bình còn muốn nói cái gì đó thì “ầm” một tiếng, hắn đã bị Quan Nhã Ny nhốt ngoài cửa. Ân Nhất Bình đi được vài bước lại quay đầu nhìn thoáng qua cánh cửa, vẻ căm hận trong mắt càng đậm, lẩm bẩm nói:

- Đồ dê tiện, một ngày nào đó tao sẽ phải khiến mày nằm dưới thân tao mà cầu xin tao chơi mày.....

Xoay người, gọi một cú điện thoại, từ bên trong đó truyền ra giọng của một người đàn ông:

- Thế nào rồi?

Ân Nhất Bình nói:

- Mày yên tâm, đã báo tin tức đó cho nha đầu biết.

Trong điện thoại truyền đến một tràng cười điên cuồng, Ân Nhất Bình cũng cười và khoe miệng hắn cũng hiện lên một tia âm độc....

Vũ Ngôn thấy sau khi Quan Nhã Ny đóng cửa lại thì mặt mày cau có, sau đó ngồi xuống gọi điện. Trong điện thoại, cô nói lại cái tin mà Ân Nhất Bình cung cấp một lần. Vũ Ngôn nghe Quan Nhã Ny xưng hô với người trong điện thoại là cô cô nên biết rằng cô ấy gọi cho Quan tổng. Đáng tiếc không thể nghe thấy đối phương nói cái gì trong điện thoại. Gọi điện xong, Quan Nhã Ny hình như đã bình tĩnh trở lại rồi cuối cùng ngồi xuống ghế làm việc.

Trong lòng Vũ Ngôn thầm nói, muộn rồi mà vẫn còn làm việc, xem ra nha đầu này muốn làm nữ cường nhân giống cô cô mình đây mà. Song, tinh thần làm việc của cô thật khiến kẻ khác kính nể. Vừa rồi nghe

Ân Nhất Bình nói thì bọn họ hình như còn có thân phận gì khác. Đáng tiếc hắn đang nói thì bị Quan Nhã Ný cắt ngang, nếu không mình đã nhận được một tin tức hữu dụng rồi.

Thấy Quan Nhã Ný cúi đầu chăm chỉ làm việc, Vũ Ngôn biết đã không còn thu hoạch gì cả, Sau đó lại lên nhìn thêm dáng người thướt tha của cô ta thêm vài lần nữa Vũ Ngôn mới nhẹ nhàng đáp xuống không một tiếng động. Khi về nhà thì trời đã sắp sáng. Về tới nhà, hắn thấy trên cửa sổ nhỏ trong nhà có một ngọn đèn màu da cam. Trong lòng Vũ Ngôn dâng lên một cảm giác ấm áp, rồi lại nghĩ tới Diệp Tử vẫn còn đang ở Thanh Sơn.

Hậu Vân nghe thấy tiếng mở cửa liền mở cửa phòng mình ra đã thấy Vũ Ngôn đang đứng ở phòng khách, liền vui mừng nói:

- Ngôn đại ca, anh về rồi!

Vũ Ngôn gật đầu mỉm cười nói:

- Em gái, sao còn chưa ngủ?

Hậu Vân nói:

- Không ngủ được nên em đang xem sách. Ngôn đại ca, anh có khát không? Em vẫn để dành canh đậu xanh cho anh đấy.

Vũ Ngôn cười nói:

- Có một em gái thật là tốt! Mỗi ngày khi trở về đều được uống một bát canh đậu xanh ngọt. Đúng rồi, em gái, anh còn chưa nói với em, anh có một em gái tên Diệp Tử. Bây giờ nó đang học lớp 11. Nhưng nó không được ngoan như em, cả ngày chỉ thích ồ ồ ào.

Hậu Vân vui mừng nói:

- Thật sao, Ngôn đại ca. Em không phải sẽ có một em gái sao. Thật tốt quá, có đại ca, còn có cả một em gái nữa.

Vũ Ngôn gật đầu, nhìn dáng vẻ đang cao hứng của Hậu Vân mà trong lòng hắn cũng vui vẻ, một cảm giác vui vẻ nói không thành lời.

31. Chương 31

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 31: Vệ sĩ (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Hậu Vân hỏi Vũ Ngôn tình hình làm việc tại nhà hàng Âu kia. Vũ Ngôn chọn những điều quan trọng nói ra. Nghe Vũ Ngôn nói có thể vào công ty vệ sĩ thì Hậu Vân cười nói:

- Ngôn đại ca, nói như vậy thì anh có thể trở thành một vệ sĩ uy phong lẫm liệt sao. Về sau phải bảo vệ em đó!

Vũ Ngôn cười nói:

- Điều đó là tất nhiên. Cứ yên tâm, anh sẽ bảo vệ em cả đời.

Hậu Vân đỏ mặt, trộm nhìn Vũ Ngôn, cúi đầu nói:

- Ngôn đại ca, anh thật tốt!

Nhưng rồi lại bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, cô liền biến sắc, vội hỏi:

- Đại ca, làm vệ sĩ có phải sẽ có nguy hiểm đúng không. Ngôn đại ca, hay là anh đừng đi....

Vũ Ngôn cắt ngang lời cô bé, cười nói:

- Chẳng lẽ em quên anh đã từng đi lính sao. Vả lại, vệ sĩ bây giờ thì có nguy hiểm gì chứ.

Hậu Vân hơi chút yên tâm, Vũ Ngôn lại nói:

- Đúng rồi, Tiểu Vân. Chuyện anh từng đi lính em đừng nói cho ai biết. Đó là quy định của quân đội.

Hậu Vân gật đầu, kiên định nói:

- Anh yên tâm, Ngôn đại ca. Có đánh chết em cũng không nói đâu.

Vũ Ngôn cười nói:

- Đâu có nghiêm trọng như vậy. Nếu với những người gần gũi với chúng ta thì cũng không cần giấu diếm.

Hậu Vân “dạ” một tiếng rồi nói tiếp:

- Đúng rồi, Ngôn đại ca. Chị Tăng Nhu muốn xin chúng ta giúp đỡ.

Vũ Ngôn nhớ lại lúc nhị nha đầu Tăng Nhu kia kéo Hậu Vân lại không biết thắm thì cái gì, liền hỏi:

- Tiểu Vân, hôm nay, Tăng Nhu với em nói gì đó? Tính cách của nha đầu kia rất ngang bướng, hy vọng cô nàng không làm hư em.

Hậu Vân cười nói:

- Đâu có đâu. Lòng dạ chị Tăng Nhu rất tốt mà. Chị ấy hỏi em ở đâu, em nói là ở chỗ đại ca.

Hậu Vân thoáng đỏ mặt, sau đó lại nói tiếp:

- Chị Tăng Nhu hỏi chúng ta cuối tuần này có rảnh không? Chị ấy nói có một hoạt động quyên góp giúp đỡ trẻ em nghèo, và chị ấy hy vọng chúng ta có thể tới đó giúp, còn đặc biệt nói muốn anh đi nữa.

Vũ Ngôn biết Tăng Nhu mời mình tới tất cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì cho cam! Chắc chắn nếu tới là lại bị cô ta sai bảo, nhưng khi nhìn ánh mắt đầy trông mong của Hậu Vân, hắn lại không đành lòng cự tuyệt nên đành nói:

- Cuối tuần này anh nghỉ đi giúp các em vậy.

Hậu Vân cười gật gật đầu. Vũ Ngôn nhìn đồng hồ, nói:

- Tiểu Vân, không còn sớm nữa, em đã bận cả ngày rồi, đi nghỉ đi.

Hậu Vân “vâng” một tiếng rồi nhẹ giọng nói:

- Ngôn đại ca, anh cũng nghỉ sớm đi.

Vũ Ngôn nằm trên giường suy nghĩ về những chuyện xảy ra trong hai ngày nay, thu hoạch cũng rất lớn, cao thủ võ lâm xuất hiện liên tục, còn có cả dị năng giả trong truyền thuyết. Giờ Vũ Ngôn không còn cảm giác cô độc kia nữa, trong lòng hắn giờ vô cùng hưng phấn, vô cùng chờ mong. Hắn cũng muốn biết một thân tu vi này của mình thì có địa vị như thế nào trong võ lâm. Còn có đám dị năng giả nữa, khả năng của bọn họ có thể mang lại cho mình những điều ngạc nhiên gì đây?

Lại nhớ về những tin tức thu được vào đêm nay khi do thám trên phòng Quan Nhã Ny, nhìn tình hình này thì quy mô công ty vệ sĩ Thánh Long thật không nhỏ, hơn nữa từ thân thủ của Quan Nhã Ny mà xem xét thì phía sau cô ta nhất định còn nhân vật lợi hại hơn nữa.

Khiến Vũ Ngôn cảm thấy khó hiểu chính là vì sao nội tức của Quan Nhã Ny với Ân Nhất Bình lại tạo một cảm giác quen thuộc cho mình. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không tìm ra đáp án nên hắn đành phải để ngỏ đó.

Mấy ngày tiếp theo, Vũ Ngôn an tâm đi làm, sáng thì ở chỗ hàng ăn, tối đến làm tại nhà hàng Âu. Quan Nhã Ny mặc dù vẫn lạnh lùng băng giá, nhưng cũng không nói gì thêm với một kẻ khi thì tiếng Trung, khi thì tiếng Anh như hắn nữa. Vũ Ngôn có đôi khi cũng hay nói đùa với cô ta, song cô ta cũng chỉ hừ lạnh. Bây giờ, Vũ Ngôn cũng đã quen với khuôn mặt lạnh như đồng 200 của cô ta rồi.

Mỗi ngày, tối, hơn chín giờ, Vũ Ngôn cứ theo lệ thường đi tham gia huấn luyện. Song huấn luyện viên của hắn giờ biến thành Quan Nhã Ny. Quan Nhã Ny xuất thủ không chút lưu tình, Vũ Ngôn lại không thể vận công nên chỉ có thể trốn tránh. Mỗi ngày đều bị cô ta nện cho vài quyền nên giờ Vũ Ngôn có cảm giác mình như biến thành bao cát cho cô ta luyện tập. Nhưng, Vũ Ngôn cũng có chút hưởng thụ, nhìn dáng người tuyệt vời thoáng ẩn thoáng hiện khi ra tay, nhìn làn da trắng như tuyết, nhìn đôi môi đỏ mọng nước, nhìn hàng mi cong mạnh mẽ, coi như cũng không uổng công đóng cái bao cát.

Quan Nhã Ny lại càng ngày càng giật mình, không ngờ năng lực chống trả của tên tiểu tử này càng ngày càng cao, phản ứng càng lúc càng nhanh, cô giờ nếu không dùng sáu thành công lực thì không thể nào bắt được hắn.

Tăng Nhu cũng không tới tìm Vũ Ngôn gây phiền toái nữa. Vốn Vũ Ngôn còn lo lắng Tăng Nhu sẽ nói chuyện mình tới Thiên Kinh cho Số 9, nhưng Hậu Vân báo cho hắn rằng Tăng Nhu còn đang bận đi thực tế nên ngay cả nhà cũng không về thăm. Vũ Ngôn nhất thời cũng yên lòng.

Mỗi sáng, tầm khoảng 6 giờ rưỡi hắn đã thức dậy hẹn Lục Phong cùng đi chơi bóng rổ, hoặc cũng có khi chơi bóng đá. Tiểu tử Lục Phong này chơi bóng kỳ thật cũng không tệ, trong đội bóng của học viện cũng có một chân, nhưng khi trông thấy Vũ Ngôn chơi bóng thì tên này nhất quyết chờ sau khi Vũ Ngôn vào trường phải tiến cử hắn vào đội, rồi lại còn thề, khi còn sống nhất định phải vượt qua trình độ của Vũ Ngôn hắn.

Cuộc sống hàng ngày của Vũ Ngôn bây giờ đã được ổn định, Thoáng cái, một tuần đã trôi qua. Buổi tối thứ 6 cuối tuần, Vũ Ngôn được Quách Nghị gọi vào văn phòng, bên trong chỉ có một người Quan Nhã Ny. Quách Nghị sau đó ra ngoài. Vũ Ngôn đặt mông ngồi trên sofa, cũng không ngẩng đầu mà chỉ nói:

- Sao vậy, trưởng kíp Quan. Hôm nay không được đánh tôi nên hứng trí mời tôi uống trà ư?

Quan Nhã Ny lạnh lùng nói:

- Hôm nay tôi tìm anh là có chuyện quan trọng muốn nói. Hy vọng anh có thể suy nghĩ cẩn thận, sau đó trả lời tôi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Tôi không biết nhất định sẽ không nói, mà đã nói nhất định nói cho bằng hết.

Quan Nhã Ny gật đầu nói:

- Anh thật sự muốn gia nhập công ty vệ sĩ Thánh Long sao? Hy vọng anh biết rằng cái nghề này có những nguy hiểm nhất định. Anh phải suy nghĩ cẩn thận và trả lời cho tôi.

Vũ Ngôn nói:

- Quan tiểu thư, với thân thủ hiện giờ của tôi thì cô xem đi làm vệ sĩ còn nguy hiểm gì sao?

Quan Nhã Ny cười lạnh nói:

- Cái anh luyện chỉ là công phu ngoại gia, đánh tay không có lẽ còn được nhưng trong mắt cao thủ nội gia chân chính thì anh không đáng giá một xu.

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Vậy thì xem ra tôi không đủ yêu cầu của công ty vệ sĩ Thánh Long rồi. Thế thì giờ cô nói mấy thứ này với tôi còn có ý nghĩa gì nữa.

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Số lượng cao thủ nội gia chân chính không có nhiều, với kỹ xảo chiến đấu của anh cũng coi như thuộc hàng thượng đẳng trong công ty vệ sĩ Thánh Long.

Vũ Ngôn rất tin tưởng với kỹ xảo chiến đấu của bản thân, lại nghe cô ta nói mình chỉ thuộc hàng thượng đẳng thì biết cô nàng cố ý hạ thấp mình xuống, trong lòng cười thầm, nha đầu cô còn định chơi trò tâm lý chiến với tôi ư.

Quan Nhã Ny thấy hần cười không nói lời nào, liền nói tiếp:

- Không chỉ có mấy cái này, có một số nhiệm vụ sẽ gặp phải nguy hiểm rất lớn, không đơn giản chỉ dùng những kỹ xảo chiến đấu mà còn có thể gặp những cái khác như súng, bộc phá...

- Dừng! Dừng.....

Sắc mặt Vũ Ngôn trắng bệch, ấp úng nói:

- Còn cả súng với bộc phá cơ à, vậy không phải là kiểu xã hội đen cầm súng bắn nhau sao.....

Quan Nhã Ny khinh thường nhìn hần một cái nói:

- Tôi nói những thứ này chỉ là có trong tình huống cực đoan, tỷ lệ gặp phải rất nhỏ. Cho dù có gặp thì cũng không cần anh đi đối phó. Chúng tôi có nhân viên dùng súng bảo vệ, họ đều là những bộ đội xuất ngũ trở về, bọn họ phụ trách ứng phó với những tình huống phức tạp.

Vũ Ngôn lau mồ hôi, nói:

- Vậy thì tốt, những vệ sĩ khác thì làm cái gì?

Quan Nhã Ny nói:

- Những người khác thì phải chia ra ngoài làm nhiệm vụ vệ sĩ riêng hoặc bảo vệ rồi.

Vũ Ngôn biết không tới lượt mình đi làm cái nhiệm vụ vệ sĩ riêng kia, tự giễu nói:

- Tôi có phải cũng chỉ có thể đi làm công việc bảo vệ thôi không?

Khuôn mặt Quan Nhã Ny lạnh tanh gặt đầu, ý bảo, anh tự biết mình đây.

Vũ Ngôn cười nói:

- Ra ngoài làm bảo vệ tương đương với công việc giữ nhà với phụ trách tuần tra phải không?

Quan Nhã Ny nói:

- Cũng gần như vậy, nhưng công việc bảo vệ mà công ty vệ sĩ chúng ta phụ trách chủ yếu là dọn dẹp hiện trường, tìm những chỗ khả nghi, phụ trách tuần tra bên ngoài, đi theo cố chủ, chứ không phải là giữ nhà.

Vũ Ngôn gặt đầu, nói:

- Tôi cũng hiểu đại khái rồi. Nguy hiểm vẫn có một chút, xem ra các cô sẽ tăng lương cho tôi rồi.

32. Chương 32

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 32: Vệ sĩ (2) ..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Quan Nhã Ny cười lạnh lùng:

- Anh yên tâm, đãi ngộ của công ty vệ sĩ Thánh Long chắc chắn sẽ làm anh hài lòng. Bây giờ, phần giới thiệu của tôi xong rồi, nếu anh không còn thắc mắc nào nữa, vậy thì anh đồng ý gia nhập công ty vệ sĩ Thánh Long, đúng không?

Vũ Ngôn cười nói:

- Quan tiểu thư hiểu đúng rồi, xem ra cô cũng là người thông minh.

Quan Nhã Ny không để ý tới lời châm chọc của hắn, đưa tập tư liệu trong tay ra nói:

- Bây giờ tôi muốn nói một lần về vấn đề bối cảnh của cá nhân anh. Đây cũng là một quá trình mà bất cứ một nhân viên nào muốn gia nhập công ty vệ sĩ Thánh Long đều phải trải qua, đó cũng là một đảm bảo về tố chất nhân viên của chúng tôi. Hy vọng anh không nên để ý tới việc điều tra này của chúng tôi.

Vũ Ngôn gật gật đầu, Quan Nhã Ny tiếp tục nói:

- Anh là một cô nhi, từ nhỏ lớn lên tại thành phố Thanh Sơn, được một vị lão tiên sinh tên Bạch Nhất Xuyên nuôi dưỡng. Tháng 7 năm nay thi đại học, ghi danh vào đại học Thiên Kinh. Trong nhà anh còn có một em gái tên Tô Diệp đang học lớp 11 tại Thanh Sơn, đó cũng là một cô nhi được anh thu dưỡng. Những tư liệu cơ bản này đều chính xác phải không.

Nhưng thứ này đều là những tư liệu công khai nên tất nhiên chẳng có gì sai cả.

Quan Nhã Ny nói tiếp:

- Mười lăm tuổi, anh vào học tại trường trung học phụ thuộc quân khu Thiên Kinh, một năm trước mới trở về Thanh Sơn. Mà Bạch lão tiên sinh một năm trước cũng đã qua đời, mà công phu ngoại gia của anh cũng học được từ Bạch tiên sinh, đúng không?

Vũ Ngôn gật đầu cười nói:

- Tình hình của tôi, các cô đúng là hiểu rõ tới từng chân tơ kẽ tóc!

Quan Nhã Ny cũng không để ý tới hắn, tiếp tục nói:

- Tình hình của anh một năm trở lại đây chúng tôi đều đã rõ, nhưng tình hình trong ba năm anh học tại trường trung học phụ thuộc quân khu Thiên Kinh chúng tôi lại không biết nhiều. Trong hồ sơ của anh chúng tôi thấy phiếu điểm có chữ ký đóng dấu của hiệu trưởng Lý trường trung học kia, đồng thời cũng từ hiệu trưởng Lý biết được anh đúng là đã từng học tại đó.

Trong lòng Vũ Ngôn cười thầm, đây đều là do lão Tăng với hiệu trưởng kia hợp mưu. Tay của các người có dài tới đâu cũng không thể vào tới Liệp Ưng. Cho nên thân phận trước kia của hắn chính là một bí mật, có tra cũng không ra.

- Anh là người thành phố Thanh Sơn, tại sao lại tới học tại trường trung học phụ thuộc quân khu Thiên Kinh?

Quan Nhã Ny vừa quan sát hắn vừa hỏi, hàn quang trong mắt bắn ra từ phía như muốn nắm được điểm then chốt gì đó.

Vũ Ngôn từng được huấn luyện kỹ xảo phản thẩm vấn nên trình độ của Quan Nhã Ny so với hắn vẫn còn quá non. Hai mắt nhìn chăm chăm vào cô nàng, nói:

- Tôi có thể tới đó học là bởi vì tôi có quan hệ.

- Quan hệ gì?

Quan Nhã Ny hỏi tới.

- Tôi có một vị đại ca làm tại một bộ phận nào đó tại quân khu Thiên Kinh.

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Hy vọng cô đừng hỏi tôi tên và chức vụ của anh ta, Cô cũng biết, quân đội đã có quy định. Mặc dù tôi là huynh đệ của anh ta nhưng cũng không thể tùy tiện để lộ điều này, đồng thời tôi cũng không cho rằng các cô có quyền hỏi điều này.

Quan Nhã Ny gật đầu, nói:

- Chúng tôi tôn trọng riêng tư cá nhân của anh, với lại những điều anh vừa nói ăn khớp với những điều chúng tôi tìm được chỗ hiệu trưởng Lý. Song, chúng tôi cảm thấy lạ là anh học ba năm tại đó thì sao không thi đại học vào năm trước mà lại còn trở về Thanh Sơn học lại một năm rồi mới thi? Chúng tôi cũng đã hỏi hiệu trưởng Lý về vấn đề này nhưng ngài ấy nói không tiện để lộ nên chúng tôi đành phải hỏi trực tiếp anh.

Vũ Ngôn cười khỏ nói:

- Vấn đề này tôi có thể không trả lời được không?

Quan Nhã Ny lạnh lùng lắc đầu.

Vũ Ngôn có nỗi khổ nhưng cũng chỉ biết câm nín, hẳn không nói tất cả những chuyện này đều là do lão Tăng với hiệu trưởng Lý kia thông đồng làm giả nên đành phải cười nói:

- Lý do này có nói ra chỉ sợ cô cũng không tin, bởi vì một ngày trước khi thi tôi đã ngủ. Cô hiểu ý tôi chứ? Tôi lỡ mất một năm, mà đúng lúc ấy sức khỏe sư phụ cũng không được tốt lắm nên tôi mới trở về thành phố Thanh Sơn, rồi đi học lại một năm.

Khuôn mặt lạnh như băng của Quan Nhã Ny xuất hiện một nụ cười hiềm hoi, sau đó cô đứng dậy nói:

- Chúc mừng anh, tiên sinh! Anh bây giờ là một thành viên của công ty vệ sĩ Thánh Long chúng tôi.

Vũ Ngôn thoáng sửng sốt, nói:

- Cô tin lý do của tôi sao? Nói thật với cô, chính tôi còn có chút khó tin nữa là.

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Lý do của anh mặc dù hơi vớ vẩn nhưng chúng tôi không phải tin anh, mà là tin vào hiệu trưởng Lý với những thầy cô giáo trong ba năm học tại trường trung học phụ thuộc quân khu Thiên Kinh kia. Xin lỗi vì vừa rồi đã giấu anh một số chuyện. Lý do mà anh vừa nói rất giống với lý do mà thầy cô giáo của anh với hiệu trưởng Lý nói cho chúng tôi, họ còn cảm thấy đáng tiếc thay anh. Hiệu trưởng Lý là một người mà tôi rất tôn kính, tôi cho rằng ngài cũng không có lý do gì nói dối tôi cả.

Trong lòng Vũ Ngôn thầm đổ mồ hôi, tự nhủ, lão Tăng với lão hiệu trưởng Lý kia đúng là hai con cáo giáo hoạt, ngay cả các thầy cô giáo cũng được bố trí ngon lành. Với lại, nha đầu họ Quan này cũng thật xảo quyệt, nói dối rằng hiệu trưởng Lý không nói nguyên nhân ra để dụ dỗ mình mắc mưu.

Quan Nhã Ny lôi ra một bản hợp đồng, đưa cho Vũ Ngôn, nói:

- Anh xem qua đi, nếu có ý kiến gì chúng tôi có thể sửa lại.

Vũ Ngôn nhìn qua bản hợp đồng, nói với Quan Nhã Ny:

- Quan tiểu thư, tôi còn hai vấn đề nữa.

Quan Nhã Ny ra hiệu mời hẳn hỏi.

Vũ Ngôn nói:

- Cô cũng biết tôi vừa thi lên đại học xong, nếu đỗ thì chắc chắn tôi phải đi học, cho nên thời hạn của hợp đồng tôi...

Quan Nhã Ny gật gù đầu nói:

- Điều này anh cứ yên tâm. Công ty vệ sĩ Thánh Long lấy hoàn cảnh làm việc tốt với mức lương hậu đãi để giữ chân nhân tài. Trên hợp đồng không yêu cầu ép buộc cưỡng chế về thời hạn, chỉ cần anh có lý do thỏa đáng, sau khi từ chức thì công ty sẽ không làm khó anh. Hơn nữa lúc đó công ty sẽ có một lễ vật tặng anh.

Kỳ thật, với tình hình hiện giờ của anh, cho dù có học đại học thì vẫn có thể ở lại công ty làm thêm, thời gian làm việc với việc học không sẽ không có xung đột gì. Tôi là một ví dụ.

Thấy thần sắc nghi hoặc của Vũ Ngôn, Quan Nhã Ný nói:

- Tôi giờ đang là sinh viên năm ba học viện ngoại ngữ của đại học Thiên Kinh.

Vũ Ngôn cười hì hì, tay ôm quyền nói:

- Thắt kính! Thắt kính! Vấn đề thứ hai của tôi là, Quan tiểu thư, cô giữ chức gì trong công ty vệ sĩ Thánh Long này?

Quan Nhã Ný nói:

- Tôi là phó quản lý bộ phận bảo vệ đặc biệt của công ty vệ sĩ Thánh Long.

Trong lòng Vũ Ngôn thầm nói, với võ công của nha đầu này có làm phó quản lý cũng đúng, chỉ có điều, đó chỉ giới hạn trong lĩnh vực chiến đấu tay không hoặc bằng hàng “lạnh”, còn nếu gặp phải sự tập kích với hỏa lực mạnh thì sợ rằng còn có cao nhân khác tọa trấn chỉ huy.

Quả nhiên Quan Nhã Ný tiếp tục nói:

- Tôi chủ yếu phụ trách về dọn dẹp bên ngoài hiện trường với bảo vệ bên trong. Còn một người khác nữa chuyên phụ trách xử lý những tình huống phức tạp.

Vũ Ngôn tất nhiên hiểu rõ tình huống phức tạp mà cô ta nói là cái gì. Hắn nói:

- Nếu đã như vậy tôi không còn chuyện gì nữa, Hy vọng sau này được Quan tiểu thư chiếu cố nhiều hơn.

Quan Nhã Ný gật đầu nói:

- Đã vậy thì công việc tại nhà hàng Âu bên này anh vẫn có thể tiếp tục. Hai chúng ta luân phiên trực kíp. Nhưng thời gian chúng ta ở đó giờ cũng không còn lâu nữa, xem ra phải tìm một trưởng kíp chân chính rồi.

Vũ Ngôn lấy làm lạ, hỏi:

- Cô không phải là trưởng kíp nơi này sao?

Quan Nhã Ný nói:

- Tôi chỉ đồng ý với cô..... đồng ý với tổng giám đốc tạm thời làm ở đó thôi, vốn định sau khi tìm được một trưởng kíp sẽ đi, nhưng không ngờ rằng ngay cả anh, một trưởng kíp mới tới, cũng bị tôi mang đi. Xem ra phải mau chóng tìm lại một trưởng kíp chân chính mới được. Với lại, phải là người không thể như anh.

Vũ Ngôn lắc đầu thở dài:

- Aizzz, cũng chẳng có cách nào, tôi đã rất cố gắng để không lộ sự xuất sắc của mình ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn bị tuệ nhãn của cô tìm ra.

Quan Nhã Ný nhin cười tròng mắt với hắn, sống hơn hai chục năm, chưa thấy thằng cha nào da mặt dày như thằng cha này.

Vũ Ngôn về tới cửa thì thấy đèn trong phòng Hậu Vân đã tắt nên nghĩ rằng cô ấy đang ngủ, nhẹ nhàng mở cửa bước vào nhà, đang định đi tắm thì chợt nghe giọng nói của Hậu Vân:

- Ngôn đại ca, là anh sao?

Giọng nói rất yếu, nếu không phải sáu giác quan của Vũ Ngôn miễn cảm thì gần như không thể nghe thấy tiếng của cô.

33. Chương 33

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 33: Dị năng giả (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn nghe giọng nói yếu ớt của cô liền vội hỏi:

- Tiểu Vân, em sao vậy? Có phải bị bệnh không?

Hậu Vân nói:

- Em không sao! Ngôn đại ca, canh đậu xanh ở trong phòng bếp ấy, anh xuống uống nhanh rồi còn đi nghỉ sớm.

Vũ Ngôn lo lắng tới gõ cửa nói:

- Tiểu Vân, để anh vào xem em thế nào.

Cả nửa ngày không nghe thấy tiếng Hậu Vân, lại thấy cánh cửa không đóng bèn vội đẩy cửa đi vào. Mặc dù bên trong không có đèn nhưng nội công Vũ Ngôn đã đại thành nên có thể nhìn rõ được mọi vật trong đêm tối. Hắn thấy Hậu Vân đang nằm trên giường chùng chăn kín mít chỉ để lộ mỗi cái đầu. Khuôn mặt cô giờ đỏ bừng, môi khô nứt nẻ, trán đầy mồ hôi. Khi nghe thấy tiếng Vũ Ngôn bước vào, cô định mở miệng nói cái gì đó nhưng chỉ có thể mấp máy môi mà không thể phát thành tiếng. Vũ Ngôn đi tới kéo tay cô nói:

- Tiểu Vân, em sao vậy?

Hậu Vân mấp máy môi nhưng vẫn không thể thành tiếng. Vũ Ngôn sờ trán cô, giờ nó nóng như lửa đốt, lại thấy tấm chăn cô đắp đã thấm ướt đầm mồ hôi. Hắn biết cô đã bị nhiễm phong hàn. Bây giờ, trong lòng hắn đang vô cùng hối hận. Minh thật sơ ý, quá sơ ý. Thể chất Hậu Vân đã yếu, ban ngày phải đứng cả buổi, tối lại còn phải thức đêm chờ mình về nên thân thể không thể chịu nổi.

Vũ Ngôn đau lòng, lại hận bản thân quá bất cẩn, kéo tay Hậu Vân, hắn nói:

- Tiểu Vân, là anh không chăm sóc tốt cho em.

Hậu Vân lắc đầu, ý không trách hắn.

Vũ Ngôn nhớ tới phương pháp khu trừ phong hàn có nói trong cuốn “Tập kinh tổng hợp” kia. Nghĩ vậy, hắn nâng thân thể Hậu Vân dậy cho đối mặt với mình. Nội lực từ khắp nơi trong cơ thể chuyển động, công tụ hữu chưởng rồi nhẹ nhàng ấn lên huyệt Nhũ Căn ở trước ngực Hậu Vân.

Trong lòng Hậu Vân rất xấu hổ nhưng không còn sức để giãy dụa. Nhưng đang lúc bối rối bất lực đó thì bỗng một dòng khí hùng hậu xuất hiện trước ngực rồi chảy về khắp các gân mạch trong cơ thể. Cổ khí lưu này như ánh nắng giữa xuân, ấm áp mà dịu êm xua tan đi phong hàn trong cơ thể cô. Hậu Vân chỉ cảm thấy những nơi dòng khí đi qua bỗng trở nên khỏe mạnh thoải mái, cảm giác ấy khiến cô chỉ muốn ngủ ngay lập tức.

Từng đợt từng đợt khí nóng từ trước ngực truyền đi khiến khuôn mặt cô đỏ hồng lên. Mặc dù biết Vũ Ngôn vì khu trừ phong hàn cho mình mới làm như vậy, nhưng trước bộ ngực mềm mại của mình, một bàn tay dày rộng đang bao phủ lên đó khiến trái tim cô loạn nhịp. Trộm nhìn Vũ Ngôn; trong đêm tối, dưới ánh trăng khi mờ khi tỏ ngoài cửa sổ, cô loáng thoáng thấy được đôi mắt thâm thúy ấy đang hiện lên vẻ lo lắng, đau lòng. Điều này làm trái tim cô có cảm giác như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cảm thụ nhiệt lưu cuộn cuộn từ bàn tay ấy truyền đến từ trước ngực, Hậu Vân cảm giác nơi mềm mại nhất trước ngực mình dường như cũng nóng lên. Cái cảm giác ấy khiến cô run rẩy, rồi sau đó, cái cảm giác ấy lại khiến cô có chút sợ hãi, xen lẫn chút khát vọng đang lan tỏa khắp toàn thân. Cổ hỏa nhiệt đó tụ lại thành một dòng nước mãnh liệt chảy trong cơ thể cô khiến cô không tự chủ được mà phát ra một tiếng rên rĩ:

- Ngón đại ca...

Vũ Ngón thấy khí lạnh trong cơ thể Hậu Vân đã bị khử trừ gần hết, lại nghe thấy tiếng cô gọi liền thu bàn tay lại, nói:

- Tiểu Vân, giờ em cảm thấy sao?

Khuôn mặt Hậu Vân vẫn nóng bừng bừng, đầu gần như chui cả vào trong chăn nhưng vẫn trả lời một câu nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Ngón đại ca, em không sao ...

Vũ Ngón gật gật đầu nói:

- Tiểu Vân, thân thể em quá hư nhược, sau này nhất định phải chú ý điều dưỡng, không thể tự dầy dọ mình được.

Hậu Vân nói:

- Ngón đại ca, anh yên tâm đi. Em nhất định sẽ tự chăm sóc mình, không gây thêm phiền toái cho anh nữa đâu.

Vũ Ngón nghiêm mặt, nói:

- Cái gì mà không gây thêm phiền toái cho anh hả? Em sao còn nói những lời như vậy. Anh chăm sóc em là một chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Trong mắt Hậu Vân ánh lên hàng ngàn hàng vạn sợi nhu tình, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú lên người hắn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ thốt:

- Ngón đại ca...

Cả người cô giờ ướt đầm mồ hôi, quần áo lót trên người như dính chặt vào cơ thể để lộ ra dáng người lả lướt đến tuyệt vời, khuôn mặt vẫn còn hồng hồng, nhu tình trong ánh mắt mênh mang như nước; dáng vẻ yếu đuối ấy thật khiến lòng người rung động!

Trong lòng Vũ Ngón cũng như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, cảnh tượng hấp dẫn trước mắt khiến hắn miệng khô, lưỡi khô. Vội vàng cắn đầu lưỡi, trong lòng hắn đang thầm mắng mình vô sỉ. Cô ấy là em gái chiến hữu thân như huynh đệ của mình, vì thế cho nên dù có một chút suy nghĩ như thế kia đều là một điều thiếu tôn trọng tình cảm tới cùng cực.

Cố gắng chống cự lại hấp dẫn trước mắt. Vũ Ngón nói:

- Không còn sớm nữa, Tiểu Vân, em ngủ một giấc thật ngon đi. Anh bảo đảm sáng ngày mai em sẽ lại vui vẻ hoạt bát như bình thường.

Hậu Vân nhẹ giọng nói:

- Ngón đại ca, anh bật đèn cho em. Bây giờ cả người em toàn mồ hôi rất không thoải mái nên em muốn đi lau người một lúc.

Vũ Ngón vội vàng đi bật đèn, Hậu Vân rời khỏi giường nhưng một trận sốt vừa rồi đã rút sạch thể lực của cô. Chỉ đi có hai bước mà Hậu Vân cảm thấy chóng mặt. Vũ Ngón vội đỡ cô. Hậu Vân tựa vào người hắn, ngửi mùi mồ hôi trên người hắn, lại nhớ tới bàn tay của hắn khi áp vào bộ ngực mềm mại của mình, nghĩ vậy mà khuôn mặt cô lại đỏ bừng.

Đến khi Hậu Vân đã lau người xong trở lại nằm lên giường mà Vũ Ngón vẫn chưa hết lo lắng, rồi hắn đi lấy một chiếc khăn mặt, nhúng vào nước ấm rồi nhẹ nhàng đặt lên trán cô. Hậu Vân thấy mình được một người đàn ông chăm sóc, lo lắng tới cả những cái nhỏ nhất như thế này thì trong lòng lại dâng lên một cỗ nhu tình, mũi cũng cảm thấy cay cay, rồi rất lâu sau mới đi vào giấc ngủ sâu. Vũ Ngón sợ tối đêm cô lại xảy ra chuyện gì nữa nên lấy một cái ghế, ghé vào thành giường cô ngủ.

Hậu Vân thức dậy đã thấy khuôn mặt điềm tĩnh của Vũ Ngón. Hắn ngủ tựa như một đứa trẻ, khoe miệng lộ ra một nụ cười thuần khiết. Ánh nắng vàng của mặt trời buổi sớm xuyên qua tấm rèm cửa sổ chiếu lên

gương mặt hần như tạo lên một tầng quang huy hòa nhã thân thiết. Hậu Vân có một cảm giác hạnh phúc, yên bình tới dị thường, cô chỉ hy vọng thời khắc đẹp đẽ này sẽ có thể vĩnh viễn cô đọng lại tại nơi đây.

Hậu Vân đã hẹn với Tăng Nhu tới giúp cô ta trong hoạt động quyên góp cho trẻ em nghèo. Vũ Ngôn thấy sức khỏe của cô đã tốt hơn nhưng vẫn khuyên Hậu Vân vài câu, song Hậu Vân cô vẫn quyết tâm đi đến cho hện, nên hần cũng không làm gì được mà chỉ biết theo Hậu Vân tới địa điểm tụ họp với Tăng Nhu.

Địa điểm tụ họp là ở cửa hàng lớn nổi tiếng “Ôn Toa” trên đường Trương Phúc Tĩnh. Đường Trương Phúc Tĩnh là một trong những khu phố buôn bán phồn hoa nhất Thiên Kinh. Bốn phía, nhà cao tầng mọc lên san sát, chủ yếu là các cửa hàng, xe qua xe lại tấp nập, một cảnh tượng vô cùng phồn hoa. Cho tới giờ Hậu Vân vẫn chưa được đến một nơi nào phồn hoa như thế này, khi tới đây, ánh mắt cô không khỏi nhìn khắp nơi xung quanh, rồi khi nhìn thấy một chuyện gì mới mẻ là lại vô cùng ngạc nhiên.

“Ôn Toa” là cửa hàng nổi tiếng nhất, cũng lớn nhất trên đường Trương Phúc Tĩnh. Vũ Ngôn và Hậu Vân còn chưa tới “Ôn Toa” thì từ xa đã trông thấy một băng rôn lớn đang tung bay theo gió với biểu ngữ: ” Quyên góp cho trẻ em nghèo, đem lại hạnh phúc cho muôn vàn gia đình“, phía dưới còn có một hàng chữ nhỏ: ” Hoạt động của Đại học Thiên Kinh vì trẻ em nghèo hiếu học. Mong được mọi người ủng hộ!”

Tăng Nhu mặc một chiếc áo ngắn tay màu hồng phối với một chiếc quần lửng màu lam nhạt, chân đi một đôi dép xăng đan màu xám bạc, và đang không ngừng chỉ huy mấy người bạn treo biểu ngữ. Thân thể mềm mại quay hết chỗ này đến chỗ khác, dáng người nóng bỏng chợt hiện lên. Trong lòng Vũ Ngôn thầm nghĩ, quả ốt nhỏ này trông cũng rất được nha!

Đứng bên cạnh Tăng Nhu là một nam hài anh tuấn với dáng người cao cao, cái mũi thẳng, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn một cách đầy thâm tình vào người đang chỉ đông chỉ tây cạnh mình. Đây chắc là một trong những ứng viên cho chức cháu rể của mình rồi. Trong lòng Vũ Ngôn thầm vui.

Càng làm Vũ Ngôn vui hơn chính là trong đám người bạn rôn kia hần không ngờ trông thấy Lục Phong. Nhìn vẻ mặt thì có vẻ hần ta đang rất đau khổ bẽ cái hòm quyên góp lên bàn dưới sự chỉ huy của Trương Hoàn. Nơi này có nhiều con gái như vậy nên với cá tính thích bay nhảy của Lục Phong thì đương nhiên hần rất muốn mượn cơ hội đi làm quen, chỉ tội cho hần là lại bị Trương Hoàn trông chừng nên năng lực đầy người mà không có cách nào phát huy.

Lục Phong tất nhiên là không cam lòng. Ánh mắt hần đảo tứ phía, khi trông thấy Vũ Ngôn đi tới liền vội giơ tay vẫy, nói:

- Người anh em! Help me! Help me!

Đương nhiên, ý trong lời kêu cứu ấy của hần chỉ có hai người hần với Vũ Ngôn mới hiểu.

34. Chương 34

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 34: Dị năng giả (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Tăng Nhu xoay người cũng thấy Vũ Ngôn với Hậu Vân đang đi tới. Cô đưa tay vẫy vẫy Vũ Ngôn reo lên:

- Hùng binh, sao đến muộn như vậy, trông anh có vẻ nhàn hạ quá.

Vũ Ngôn cười nhưng không đáp lời cô nàng mà chỉ nói với một anh bạn đang treo biểu ngữ:

- Đưa cái này đây, để tôi giúp anh cho.

Biểu ngữ này quá lớn, tay nam sinh này không đủ khỏe nhưng vừa vào tay Vũ Ngôn, rào một cái, tấm biểu ngữ đã được đưa lên, chỉnh cho đúng rồi cố định ở đó.

Tăng Nhu đang nói chuyện với Hậu Vân thì thấy động tác của Vũ Ngôn, miệng hô:

- Hùng binh, không ngờ anh cũng giỏi như vậy.

Ánh mắt nam hài bên cạnh Tăng Nhu hiện lên một tia khinh miệt, nhưng thấy tướng mạo tuấn lãng, khí chất tiêu sái của Vũ Ngôn thì trong lòng có mấy phần kinh hãi. Hắn vội hỏi Tăng Nhu:

- Nhu Nhu, em sao lại gọi anh ta là “hùng binh” vậy?

Tăng Nhu nhú mày nói:

- Trần Gia Lạc, nói với anh bao lần rồi, tôi không thích anh gọi nhũ danh của tôi. Xin anh về sau gọi tôi là Tăng Nhu.

Một chút xấu hổ cũng không có, Trần Gia Lạc tiếp tục cười nói:

- Được rồi, tất cả nghe lời em đi. Em sao lại gọi anh ta là “hùng binh” vậy?

Tăng Nhu nghe ngữ khí thân thiết của hắn thì cũng rất khó chịu nhưng cũng chẳng nói thêm gì nữa, chỉ nói:

- Anh ta là một người bạn của tôi. Chúng tôi thường gọi đùa anh ta là “Hùng binh” nên sau thành thói quen.

Cô cũng biết quy định trong quân đội. Thân phận của Vũ Ngôn đúng là không thể để lộ ra ngoài nên đành phải tùy tiện trả lời cho qua chuyện.

Trần Gia Lạc nhú mày nói:

- Bạn bè của em anh đều biết mà. Sao chưa từng thấy “hùng binh” này nhỉ!

Tăng Nhu nghe hắn cũng gọi Vũ Ngôn là “hùng binh” thì không nhịn nổi cơn giận, nói:

- Anh dựa vào cái gì mà cũng gọi anh ta là “hùng binh”. Đó là cách xưng hô trong đám bạn của tôi nên chẳng có quan hệ gì tới anh cả.

Khuôn mặt Trần Gia Lạc nhất thời tái mét nhưng chỉ sau giây lát đã khôi phục lại như thường.

Vũ Ngôn sớm đã tới bên cạnh Lục Phong giúp hắn, bên tai Lục Phong truyền tới tiếng kể khổ:

- Người anh em, mày có cách nào xử lý con cọp mẹ nhà tao không. Nhiều em gái phiêu như thế này mà tao không làm ăn được gì, trong lòng giờ như vuốt mèo, thật sự là rất rất ngứa!

Vũ Ngôn cười nói:

- Lòng như vuốt mèo thì mày bắt một con chuột vào đó, không phải mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả sao?

Lục Phong liếc nhìn Trương Hoàn, lặng lẽ nói:

- Người anh em, lần này coi như tao xin mày đi. Tao phải tới chỗ mấy em kia tán gẫu vài câu, tiện thể nhặt mấy tin tức. Chỗ này mày giúp tao trấn thủ một lúc nhé.

Vũ Ngôn nói:

- Mày tìm được một cô bạn gái tốt như vậy thì sao còn muốn đi nói chuyện với mấy em kia?

Lục Phong nặng nề nói:

- Dù có làm một thằng đàn ông phong lưu nhưng không được hạ lưu. Tao đang theo đuổi cảnh giới vạn hoa từng trung quá, phiền diệp bất triêm thân. Cho nên

Ánh mắt hắn nhìn chăm chú tới phương xa kia, dáng vẻ trông rất có học thức:

- Tao muốn kiểm tra một lần thành quả tu luyện của tao mấy năm nay, để xem xem mị lực của mình có giống trước hay không. Vậy nên, chút yêu cầu nhỏ bé này mà mày không thể giúp tao sao?

Vũ Ngôn đá một cước vào mông hắn:

- Biến đi!

Song, nguyện vọng đẹp đẽ của Lục Phong cuối cùng vẫn bị một tiếng gọi “hùng binh” của Tăng Nhu làm cho tan vỡ. Trương Hoàn đưa mắt nhìn lại thấy Lục Phong đang chuẩn bị hành động, lại một cước nữa “thơm” vào mông hắn, sau đó hắn hoàn toàn bại vong dưới hỏa lực mạnh như vũ bão của cạp mẹ.

Tăng Nhu vừa gọi một tiếng “hùng binh” thì đã thấy Vũ Ngôn lao nhanh tới, cùng với đó là tiếng tru như bị chọc tiết của Lục Phong. Cạp mẹ đang dùng trọng hình tiến hành xử phạt Lục Phong.

Tăng Nhu chỉ vào Vũ Ngôn nói:

- Hùng binh, lệnh cho anh phải ngay lập tức lau sạch sẽ cái bàn này, kể cả cái hòm quỳên góp kia nữa. Hiểu chưa?

Vũ Ngôn trầm nghĩ:

” Cháu rể ở bên cạnh cô không sai mà lại cố tình sai trường bối làm trâu làm ngựa cho cô. Sau này có cơ hội thì tôi nhất định phải xử lý cho ra trò mới được”.

Nhưng việc quỳên góp giúp người nghèo cũng là một chuyện tốt nên trong lòng hắn cũng vui vẻ nên cũng không so đo thái độ của Tăng Nhu. Sau đó hắn tìm một cái ghế rồi cùng Hậu Vân đi lau bàn.

Từ đầu đến cuối, Trần Gia Lạc vẫn nhìn chăm chú vào Vũ Ngôn mà trong mắt hắn lộ ra vẻ khinh miệt. Tên tiểu tử này chắc chỉ có sức để thở thôi. Tất cả mọi người đều bận việc nhưng chỉ có mình hắn là lơ đãng theo bên người Tăng Nhu, rồi cũng chỉ đông, chỉ tay hồ hồ hết hết mà không có chút ý định cho thấy hắn muốn bắt tay vào làm.

Tăng Nhu cũng nhú mày rồi càng lúc càng cảm thấy tên Trần Gia Lạc bên cạnh mình rất không thuận mắt. Hình tượng của “hùng binh” kia lúc này trong mắt cô còn cao hơn tên Trần Gia Lạc này gấp mấy lần.

35. Chương 35

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 35: Dị năng giả (3)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Đồng chí Hùng binh đang tiếp tục nói chuyện với người mới sống sót từ trong kiếp nạn trở về, Lục Phong:

- Sao hả, mùi vị ngon không? Mày hỏng quá rồi, thế nào lại thích đi thâm hương thiết ngọc vậy?

Lục Phong xoay xoay cổ tay rồi lấy một chiếc khăn tay tiêu sái quần lên trên cổ tay, lại trộm nhìn cạp mẹ, lại gần bên tai Vũ Ngôn nói:

- Chất lượng các em gái ở đây rất rất cao. Với lại, làm một thằng đàn ông bình thường nên tao có thể nhịn tới giờ đã là quá quý rồi. Mà nhìn mày hình như không có một chút động tâm với các nàng sao. Chẳng lẽ chức năng một số chỗ trên người mày có vấn đề?

Ném một ánh mắt đầy cảm thông cùng với một dáng vẻ rất đồng tình nhìn về Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn cười nói:

- Đàn ông, không bắt buộc cứ phải nói ra.

Lục Phong giơ ngón tay cái lên, một vẻ mặt mà bất cứ sắc lang cũng đều hiểu xuất hiện, nói:

- Quả nhiên là cao nhân. Đàn ông là phải như vậy.

Lục Phong nói xong liền cười râm, ánh mắt tiếp tục đảo qua các nữ hài với dáng người thướt tha bên ấy.

Vũ Ngôn vỗ một chưởng vào vai hắn nói:

- Mày quả là thất bại! Làm sắc lang mà chẳng có cảnh giới gì cả.

- Sắc lang còn có cảnh giới sao?

Lục Phong hỏi với vẻ kỳ quái.

- Dục mà không dâm, dâm mà không dăng. Đó mới là cảnh giới mà mọi sắc lang đều muốn theo đuổi.

Vũ Ngôn cười nói.

Lục Phong lâm vào trầm tư rồi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kiên định nói:

- Dục mà không dâm, dâm mà không dăng. Đây là mục tiêu cuối cùng mà cả đời tao sẽ theo đuổi. Nhưng, trước khi đạt được mục tiêu này thì có thể toại nguyện cho tao một ước muốn nho nhỏ hay không?

Vũ Ngôn nói:

- Ước muốn gì?

Lục Phong trộm liếc Trương Hoàn, bí ai nói:

- Có thể biến tao thành một sắc lang không hả

Hai người đang cười đùa với nhau thì đột nhiên anh chàng đẹp trai bên cạnh Tăng Nhu gọi:

- Bạn kia, bạn kia, à, hùng binh, anh tới đây đi.

Vũ Ngôn nhìn ngón tay hắn chỉ vào mình bèn hỏi Lục Phong:

- Đứa nhỏ kia gọi tao à?

Lục Phong nhin cười nói:

- Đứa nhỏ kia đúng là đang gọi mày!

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Đứa nhỏ này thực không biết lễ phép!

- Lễ phép?

Lục Phong cười lạnh nói:

- Loại người như bọn chúng tự cho mình thuộc đẳng cấp tinh anh nên sao có thể có chuyện lễ phép với đám người cỏ cây chúng ta chứ?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Tinh anh chân chính phải là người không bao giờ kỳ thị người khác.

Thấy Vũ Ngôn đang định đi qua thì Lục Phong bèn giữ hắn lại, nói:

- Thắng đó tên Trần Gia Lạc, chơi bóng rổ, bóng đá cũng khá giỏi, dạo này đang cố theo đuổi Tăng Nhu.

Vũ Ngôn nhin cười nói:

- Trần Gia Lạc? Hồng Hoa hội?

Lục Phong cũng cười nói:

- Có lẽ tên tổng đà chủ gì gì đó là kiếp trước của thằng này không biết chừng. Với lại, thái độ thằng này kiêu ngạo, chắc nhà nó cũng có chút địa vị. Cho nên mày đừng chấp nó, có thể nhẫn được thì cứ nhẫn. Coi những lời nó nói là rắm chứ đừng so đo với loại người đó.

Vũ Ngôn cười nói:

- Mày cứ yên tâm. Tao rất biết nhẫn nại, người ta là tổng đà chủ mà, tất nhiên phải có chút uy phong chứ.

Trần Gia Lạc thấy Vũ Ngôn mãi không tới, lại cao giọng nói:

- Bạn kia, bạn kia nữa, giặt giũ lau đi. Hùng binh, lại đây, anh không có tai sao?

Vũ Ngôn cười hì hì đi tới, nói:

- Xin hỏi anh có chuyện gì à? Mặt khác, anh có thể gọi trực tiếp tên của tôi. Tôi tên là Vũ Ngôn.

Trần Gia Lạc cũng không để ý tới lời của Vũ Ngôn hần, sai:

- Anh treo bức biểu ngữ này lên.

Bức biểu ngữ này dài tới mười met, rộng hai mét, với chín chữ lớn: “Hiển tặng chân tình, tạo phúc cho trẻ thơ.”

Tăng Nhu nói:

- Hùng binh, anh giúp tôi treo cái này lên. Treo xong, tối trưa tôi mời anh đi ăn kem.

Vũ Ngôn cười nói:

- Cô mời Tiểu Vân đi ăn đi. Tôi không thích đồ lạnh.

- Tôi nói đi là đi.

Tăng Nhu hừ nói:

- Tiểu Vân đương nhiên là phải mời rồi. Anh chỉ là ăn theo thôi.

Vũ Ngôn cười cười nhưng cũng không nói gì thêm. Hần cầm tấm biểu ngữ đi tới cái thang. Tăng Nhu lại nói với Trần Gia Lạc:

- Anh tới giúp anh ta treo đầu kia lên.

Trần Gia Lạc vội cười nói:

- Được, được rồi, trưa anh cũng muốn đi ăn kem.

Tăng Nhu hừ nói:

- Một đại nam nhân thích ăn kem như vậy để làm gì?

Trần Gia Lạc cứng miệng miệng, sao tiểu tử kia ăn được mà tôi lại không ăn được hả?

Trần Gia Lạc tay cầm một đầu tấm biểu ngữ rồi bước lên thang, lại thấy bên cạnh, Vũ Ngôn cũng đang đứng trên một cái thang khác thì trong mắt Trần Gia Lạc hần bỗng lóe lên một tia lệ mang, trong lòng thầm cười lạnh.

Vũ Ngôn vừa định treo tấm biểu ngữ lên thì bất chợt, trong lòng báo động. Một áp lực cực lớn như bài sơn đảo hải tập kích lồng ngực hần, một áp lực giống như một bức tượng cực lớn sụp đổ, giống như một đồng đất rất lớn đè lên mình. Vũ Ngôn chỉ cảm thấy hô hấp trở nên khó khăn, ý thức dường như cũng trở nên mơ hồ.

Không kịp phòng ngự, Vũ Ngôn đã bị chấn động. Thiên Tâm quyết trong cơ thể tự động lưu chuyển, nội tức vận chuyển với tốc độ cao dâng lên một tầng chân khí tạo thành một bức tường khí chặn đứng cổ áp lực kia. Cổ khí tức kia của đối phương bị hai thành công lực ngăn chặn. Cảm giác khó chịu trên người Vũ Ngôn ngay lập tức biến mất.

Điều này chỉ xảy ra trong nháy mắt, từ lúc chân khí trong cơ thể báo động tới khi khí tức của đối phương bị áp chế thì Vũ Ngôn không hề có cảm giác nội tức của người tập võ. Phải tới ba thành công lực của Vũ Ngôn mới có thể ngăn chặn khí tức đối phương, chứng tỏ lực lượng đối phương cũng rất mạnh, nhưng hiển nhiên, sức mạnh đòn công kích Vũ Ngôn vừa rồi không phải là nội tức võ học.

Với công lực của Vũ Ngôn, hẳn có thể nhận ra được rằng, trong những người ở đây, ngoại trừ Thiên Tâm quyết của Tăng Nhu có chút tu vi ra thì những người khác đều là người thường không có nội công. Như vậy, đòn công kích đó là từ đâu mà ra? Mà sức mạnh đó rất khác với nội tức của võ học. Đòn công kích của nội lực nghĩa là phóng nội tức ra ngoài, nên sẽ có dao động của không khí, vì thế có thể cảm nhận được.

Mà vừa rồi, Vũ Ngôn chỉ cảm thấy một luồng năng lượng công kích thuần túy, khi phóng ra căn bản không hề có dao động gì, chỉ tới khi năng lượng công kích tiếp xúc với cơ thể thì mới có cảm giác. Trong khoảnh khắc bị công kích, ý thức cũng trở nên mơ hồ, làm đối thủ mất cảm giác, thậm chí làm tê liệt đối thủ. Điều này cho thấy người kia nhất định là có năng lực tinh thần rất mạnh.

Năng lực Tinh thần? Trong đầu Vũ Ngôn chợt hiện lên một từ, dị năng giả? Chỉ dị năng giả mới có thể có năng lực công kích như vậy. Vũ Ngôn rung mình, chẳng lẽ mình đụng phải một dị năng giả sao. Mệ, nếu giờ đi đánh đề thì trăm phần trăm trúng lớn. Chỉ có điều, dị năng giả tại sao lại công kích mình? Với năng lực đòn công kích vừa rồi thì xem ra tên dị năng giả đó không phải thuộc dạng cực mạnh nhưng cũng có thể làm mình bất ngờ không kịp đề phòng, còn thiếu chút nữa ăn quả đắng. Quả nhiên dị năng thật quý dị khó lường.

Vũ Ngôn quan sát bốn phía thấy mọi người đều đang vội vã làm việc như không có chuyện gì khác thường. Duy chỉ có tên Trần Gia Lạc đang ở cái thang bên cạnh là có vẻ không ổn, sắc mặt hắn giờ tái nhợt, khoe miệng hình như có vết máu và đang nhìn Vũ Ngôn với ánh mắt hung ác, dù không nói một lời.

Chẳng lẽ hắn là dị năng giả? Vũ Ngôn chấn động. Tên này hình như bị thương. Chẳng lẽ dị năng giả cũng bị năng lượng của bản thân cản trở sao? Lực lượng công kích vừa rồi đối với Võ giả bình thường đã là rất mạnh, nhưng bị ngăn bởi hai thành công lực của Vũ Ngôn, hơn nữa còn khiến mình bị thương do năng lượng cản trở. Bởi vậy có thể thấy siêu năng lực của hắn cũng không được tính là quá mạnh. Song cho dù là người có nội lực thâm hậu như Vũ Ngôn cũng không thể cảm giác được sự tồn tại của dị năng giả, điều này chứng tỏ sự uy hiếp của bọn họ là rất lớn.

Trong lòng Vũ Ngôn hiện lên hết nghi vấn này lại tới nghi vấn khác, nhưng cũng không biết nên tìm ai có thể giải đáp nó cho mình. Trong những người mình quen thì cũng chỉ có Vương lão, Vương Khai Phục, người mà mình ngẫu nhiên quen trên hồ Mạc Sầu ngày ấy là biết về dị năng giả, và cũng sẵn lòng giảng giải cho mình về dị năng giả.

Nói thì nhiều như vậy nhưng mọi cái chỉ diễn ra trong nháy mắt. Vũ Ngôn cũng không nghĩ nhiều nữa. Rồi hắn lại nhớ lời mà Lục Phong đã từng nói với mình, song dù không biết vì sao Trần Gia Lạc công kích mình, nhưng oan gia nên kết không nên giải. Về bản chất, hai người không có xung đột gì, huống chi hắn lại là một trong những ứng cử viên cho chức cháu rể tương lai của mình, và tương lai còn chờ hắn hiếu kính mình nữa. Nghĩ vậy hắn đi tới chỗ Trần Gia Lạc, cười nói.

- Vị đồng học này, có cần tôi giúp một tay hay không?

36. Chương 36

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 36: Đánh giá (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Trần Gia Lạc cũng không nhìn hấn rồi tự mình bước xuống thang, khi đi qua người Vũ Ngôn còn nói nhỏ một câu:

- Mẹ mày, coi chừng tao đó.

Vũ Ngôn cau mày, tiểu tử này đầu tiên là tấn công, sau thì đe dọa mình, mà mình cũng đâu có đắc tội gì hấn, haizz, cháu rể như vậy không cần cũng được. Sắc mặt Vũ Ngôn cũng biến đổi, nhìn hấn nói:

- Vị đồng học này, cho dù anh là ai nhưng anh cũng không có quyền sỉ nhục một người.

Trần Gia Lạc khinh miệt nói:

- Sỉ nhục mày? Mày có tư cách sao? Đừng đề cao thân phận mình quá. Nếu không phải nể mặt Nhu Nhu thì mày đâu còn có thể đứng trước mặt tao sao?

Hấn duỗi tay, nắm lại rồi giơ lên trước mặt Vũ Ngôn, âm hiểm nói:

- Trong mắt tao, mày chỉ là một con kiến. Một tay tao cũng có thể bóp nát mày.

Vũ Ngôn lắc đầu, tay cũng duỗi ra. Động tác thoát nhìn trông rất chậm nhưng kì thực nhanh vô cùng. Trần Gia Lạc thấy Vũ Ngôn đưa tay định bắt cổ tay mình nhưng lại không có cách nào né tránh. Tay như bị một gọng kìm kẹp chặt, đau đớn vô cùng. Trong lòng Trần Gia Lạc vô cùng sợ hãi. Chẳng lẽ cao nhân vừa rồi áp chế dị năng của mình khiến mình bị cản trở dẫn tới bị thương là tiểu tử này sao?

Vừa rồi còn tưởng rằng đụng phải cao thủ dị năng ẩn thân ngầm giúp đỡ hấn, nhưng giờ xem ra tiểu tử này quả có chút gì đó quái dị. Song mình thân là dị năng giả hệ Thổ, mặc dù tu vi không cao nhưng cả người tiểu tử này căn bản không hề có cảm giác dao động của năng lượng tinh thần nên hấn không thể nào là dị năng giả. Vậy hấn dựa vào cái gì khiến mình bị cản trở đây?

Suy nghĩ trong lòng Trần Gia Lạc xoay chuyển, cảm giác đau đớn trên tay vẫn chưa giảm. Có điều, hấn trông thế nhưng cũng khá kiên cường nên vẫn cố chịu đựng nỗi đau, cắn răng nói:

- Khỏe thì đã sao? Mày dù gì cũng chỉ có thể làm trâu bò mà thôi.

Vũ Ngôn cười lạnh lùng rồi buông tay hấn ra, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hấn, nói:

- Mỗi một việc đều có phép tắc riêng của nó. Dạng người gì thì sẽ phải làm những chuyện như thế nào thì tao chắc mày hiểu rõ. Mày nên biết, dùng siêu năng lực công kích người thường thì cho dù có trong thế giới mày đang sống, đây có lẽ cũng là một cấm kỵ. Sư trưởng của mày không dạy mày sao?

Trần Gia Lạc biến sắc, không ngờ hấn dám nói thẳng ra mình có siêu năng lực. Xem ra đối phương cũng không phải là nhân vật đơn giản. Làm gì cũng có luật, dùng siêu năng lực công kích người thường là một đại cấm kỵ trong thế giới dị năng. Chỉ có điều, người trước mặt mình có lẽ không thể coi là người thường được. Mặc dù không cảm giác được năng lực tinh thần của hấn nhưng có thể phá được công kích của mình thì tuyệt đối không phải là người thường được.

Nghĩ vậy, Trần Gia Lạc cười lạnh nói:

- Thế giới này vốn là mạnh được yếu thua, tranh đấu để sinh tồn. Người có năng lực đương nhiên sẽ có thể dẫm lên đầu người khác. Nếu thực sự có nhiều quy định như vậy thì cái thế giới kia vĩnh viễn chỉ có thể là người đi trên mặt đất, cá bơi trong nước mà thôi. Vì thế, mày nên cảm thấy làm vinh hạnh vì được tao dẫm lên đầu.

Vũ Ngôn duỗi tay, lòng bàn tay giơ lên trước mặt hấn, chậm rãi nói:

- Mày nhìn trên tay tao có cái gì?

Trần Gia Lạc thấy các đốt ngón tay hấn, rồi cả lòng bàn tay đầy những vết chai rất dày, hình như là do làm nhiều việc nặng gây ra. Khinh thường cười lạnh, Trần Gia Lạc nói:

- Chỉ là một con trâu chỉ biết cày vào cơ bắp!

Vũ Ngôn xoa xoa bàn tay, những vết chai ma sát vào nhau tạo ra những tiếng “sột sột”. Khí chất toàn thân trong phút chốc bỗng biến hóa, hơi thở sát phạt được mài luyện qua hàng trăm trận chiến tỏa ra ngoài cơ thể hẳn. Đây chính là sát khí chân chính, là máu, là lửa, được tạo ra từ trong những trận chiến đấu sinh tử, tạo ra từ trăm ngàn thi thể kẻ địch, là sát khí được ma luyện không gì có thể sánh được.

Hắn nhìn Trần Gia Lạc như đang nhìn một thi thể lạnh như băng. Khóe môi nhếch lên để lộ một nụ cười nhạt. Trần Gia Lạc cảm giác mình giờ như không còn một chút dấu hiệu của sự sống, lạnh như bị ném vào giữa hầm băng. Hắn muốn hét thật lớn nhưng cái cảm giác gần như không thể hô hấp ấy khiến hắn như thấy được tử vong đang ở trước mắt mình. Hắn há miệng ngơ ngác nhìn Vũ Ngôn. Cảm giác kể cận tử vong ấy khiến hắn trong khoảng khắc tới bên bờ sụp đổ.

Vũ Ngôn chậm rãi nói:

- Mỗi một vết chai trên tay tao đều dính đầy máu tươi, và đều là của địch nhân

Khóe miệng hắn nhếch lên cười một cách quái dị. Vũ Ngôn vỗ nhẹ bả vai Trần Gia Lạc nói:

- Địch nhân, là địch nhân đó, mày hiểu không?

Trần Gia Lạc cảm giác hơi thở tử vong dường như càng ngày càng gần mình. Mắt hắn mở trừng trừng, lẩm bẩm nói:

- Tao không sợ mày. Tao không sợ chết

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Đừng tưởng rằng chỉ dựa vào năng lực yếu ớt kia của mày là có thể hoành hành khắp nơi. Trên thế giới này, người mạnh hơn mày còn rất rất nhiều, mày chỉ là một con ếch đáng thương ngồi tận tít dưới đáy giếng, là ếch ngồi đáy giếng. Ếch ngồi đáy giếng ấy, mày đã được học thành ngữ này chưa, có hiểu không, cần tao giảng lại không?

Vũ Ngôn nói nhỏ vào tai Trần Gia Lạc. Nhưng trong tai Trần Gia Lạc, những lời đó lại biến thành âm thanh đòi mạng của Địa Ngục. Rồi cuối cùng hắn cũng không nhịn được cái hơi thở tử vong này mà thét lớn:

- Không

Một tiếng thét rất lớn. Đám con trai con gái đang bận rộn nhìn tới. Khóe miệng Vũ Ngôn hiện lên một nụ cười âm áp như mùa xuân rồi thân mật vỗ vỗ vai Trần Gia Lạc, nói với mọi người:

- Tôi với người anh em này chỉ đùa một chút thôi mà. Mọi người không cần để ý! Cứ tiếp tục công việc đi, he he!

Trần Gia Lạc đã tỉnh táo trở lại, trên người hắn giờ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một cảm giác mỗi một áp tới khiến mắt suýt nữa thì ngã quy xuống đất. Cũng may năng lực tinh thần của hắn rất mạnh nên vẫn gắng gượng đứng đó. Hai mắt nhìn bóng dáng Vũ Ngôn đến tóe lửa, ngọn lửa của sự tức giận nhưng trong lòng không hiểu tại sao lại có chút sợ hãi.

Kỳ thật với năng lực tinh thần của Trần Gia Lạc thì không thể bị khí thế vừa rồi của Vũ Ngôn áp đảo được. Nhưng Trần Gia Lạc đã quá sơ ý vì hắn chưa bao giờ nghĩ rằng thanh niên trông có vẻ nho nhã trước mắt lại có một loại sát khí vượt qua cả sinh tử như vậy. Và rồi trong nhất thời sơ suất bị Vũ Ngôn áp chế. Điều này với việc hắn dùng dị năng đánh lên Vũ Ngôn mới rồi kỳ thật đều cùng một đường, chỉ có điều kết quả lại trái ngược hẳn nhau.

Hậu Vân đang đứng trước hòm quyền góp, rồi nhìn người ta rút tiền vào trong hòm, sau đó lễ phép nói tiếng cảm ơn. Cô thấy Vũ Ngôn đi tới chỗ mình liền cười nói:

- Ngôn đại ca, em quyền góp được không ít tiền đó. Anh cũng tìm một cái hòm đi quyền góp cùng em đi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Không được, để anh giúp em. Em đừng làm quá sức để rồi lại mệt.

Vũ Ngôn chẳng biết từ đâu lấy ra tờ một trăm đồng rồi nhét vào trong cái hòm của Hậu Vân đang cầm, cười nói:

- Chỗ này là đóng góp của anh.

Tăng Nhu đang đứng bên cạnh Hậu Vân, cũng cười nói:

- Hùng binh, không nhìn ra anh cũng thật hào phóng đó.

Hoàn cảnh của Vũ Ngôn và Hậu Vân cô rất hiểu, cả hai đều là cô nhi, tới đây làm thêm chỉ để kiếm tiền đi học. Giờ lại thấy Vũ Ngôn lấy ra đồng một trăm thì đối với bọn họ có thể nói đã là không ít rồi.

Với dáng vẻ xinh đẹp nên tiền Tăng Nhu quyên được là nhiều nhất. Rất đông các chàng trai trẻ tuổi thi nhau ném tiền vào hòm cô nàng. Tăng Nhu cũng phải liên tục mỉm cười nói cảm ơn. Tiền trong hòm của Hậu Vân cũng không ít, nhưng cô cũng không hào phóng như Tăng Nhu, vừa thấy mấy tên cứ nhìn chăm chăm vào mình thì không khỏi xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng bừng rồi lại vội vàng kéo tay Vũ Ngôn, sau tránh ở phía sau người hắn.

Vũ Ngôn cười ha hả, nói:

- Sợ cái gì, em gái. Xinh đẹp là phải để cho người ta thưởng thức.

Khuôn mặt Hậu Vân càng đỏ hơn, nhẹ dầm hấn một quyền rồi nhỏ giọng nói:

- Ngôn đại ca, anh nói bấy bọ gì đó! Bọn họ không phải nhìn em mà là nhìn chị Tăng Nhu chứ.

Vũ Ngôn cười hắc hắc nhưng cũng không đáp lời.

Trần Gia Lạc đã sớm xốc lại tinh thần và tạm thời không nghĩ tới chuyện của Vũ Ngôn nữa. Hắn đứng bên cạnh Tăng Nhu, lấy từ trong ví ra một cái thẻ tín dụng, nói:

- Hôm nay ra ngoài vội quá nên không mang nhiều tiền mặt. Nhu Nhu, em đợi một lát, anh đi rút chút tiền tới quyên góp.

Tăng Nhu mỉm cười. Và với hắn, đó là một nụ cười hiếm thấy:

- Tốt, cảm ơn anh!

Nhìn Trần Gia Lạc rời đi, Vũ Ngôn cười nói:

- Không ngờ nhị nha đầu còn có thể dùng mỹ nhân kế!

Tăng Nhu trừng mắt nhìn hắn nói:

- Ai cần anh quản? Tí nữa anh xem Trần Gia Lạc người ta quyên bao nhiêu tiền, rồi tự mình so sánh đi, để xem anh còn cười được không. Haizz, đều là người mà sao lại khác nhau đến vậy chứ?

37. Chương 37

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 37: Đánh giá (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Vũ Ngôn cũng không tức giận, cười nói:

- Người ta là tổng đà chủ thì tôi làm sao mà so sánh được? Hẳn là người trong lòng cô, trong mắt người đang yêu, tình nhân của họ chính là Tây Thi nên tôi thật không dám so với hẳn.

Tăng Nhu cả giận nói:

- Hùng binh, anh có phải ngứa da ngứa thịt không, dám trêu chọc tôi à

Mặt cô đỏ bừng lên, trừng mắt nói với Vũ Ngôn:

- Hẳn ta làm sao xứng làm người trong lòng tôi chứ?

Vũ Ngôn cũng không để ý tới cô nàng, lại thấy dáng vẻ bứt rứt của Lục Phong khi đứng bên cạnh Trương Hoàn, liền đi tới vỗ vai hẳn hỏi:

- Sao vậy anh bạn, cái gì khiến mày bứt rứt thế?

Lục Phong vội nháy mắt với Vũ Ngôn rồi lại nhìn Trương Hoàn lớn tiếng nói:

- Một hoạt động như thế này thật có ý nghĩa. Không những giúp trẻ em nghèo mà quan trọng hơn chính là được ở cùng với Hoàn Hoàn của chúng ta. Vì thế, cho dù có khổ hơn, mệt hơn nữa thì anh cũng bằng lòng.

Trương Hoàn gật đầu mỉm cười có vẻ rất vừa lòng. Còn Lục Phong lại càng hăng hái hơn nhìn Trương Hoàn đầy thâm tình, nói:

- Hoàn Hoàn, em là gió thì anh sẽ là cát. Em là chiếc giày thì anh sẽ là một cái giẻ lau. Còn nếu em là nốt nét chữ viết nhầm thì anh xin nguyện làm một cục tẩy lau...

Vũ Ngôn còn chưa kịp kêu ngừng thì bên kia chợt nghe tiếng của Tăng Nhu:

- Chị Đồng! Chị Đồng...

Vũ Ngôn xoay người nhìn lại, thấy Tăng Nhu đang chạy về phía một cô gái chừng hai mươi tư, hai mươi lăm tuổi. Cô gái này mặc một bộ quần áo công sở màu tối, dáng người cao gầy đầy đặn, mặt trái đào, mày lá liễu, ánh mắt như mặt nước hồ thu trong vắt, lại có một vẻ thùy mị tới mê người. Nếu so sánh với một tiểu cô nương ngây ngô như Tăng Nhu thì quả là có sự khác biệt rất lớn về khí chất.

Lục Phong khoác tay lên vai Vũ Ngôn rồi ngoảnh nhìn cô gái kia, sau cả nửa ngày mới mở miệng:

- Ai da, Vu học tử quả muốn mê chết người không đền mạng à!

Thấy Lục Phong có dấu hiệu chảy nước miếng, Trương Hoàn ở bên cạnh đã sớm dựng mày, một quyền nện thẳng vào sườn Lục Phong. Tiếp đó, tất nhiên mọi người đều được nghe tiếng tru như lợn bị chọc tiết.

Vũ Ngôn đã được tiếp xúc với không ít các cô gái xinh đẹp. Nói về diện mạo thì Số 9, Đỗ Uyển Nhược, Tăng Nhu cũng có thể so sánh được với cô gái trước mắt. Nhưng cái phong vận trường thành này thì không phải muốn học là có thể học được. Lực sát thương của một cô nàng thành thực điểm lệ có thể nói là tuyệt đối với một thằng mười tám, mười chín tuổi mới ra ngoài đời như Lục Phong.

Đáng tiếc, đối với mấy chuyện này thì Vũ Ngôn của chúng ta có thể nói là “thiên tài”, học bảy chỉ thông được có sáu. Mặc dù ấn tượng ban đầu của hẳn với cô gái xinh đẹp này có thể nói là tốt, nhưng đó chỉ dừng lại ở phương diện thưởng thức chứ chưa từng nghĩ tới cái chuyện khác.

Tăng Nhu kéo tay cô gái điểm lệ kia đi đến trước cái hòm quyền góp của mình, một tay đẩy Vũ Ngôn ra khỏi cái ô che nắng, nói:

- Hùng binh, tránh ra một chút. Anh không biết nguyên tắc ưu tiên đàn bà con gái sao?

Cô gái kia cười rồi nói với Tăng Nhu:

- Nhu Nhu, đây là bạn trai em sao. Trông rất đẹp trai nha! Mà sao dữ vậy làm gì. Một người đàn ông tốt không dễ tìm đâu, đừng dọa người ta bỏ chạy nha!

Tăng Nhu đỏ mặt nói:

- Chị Đồng, chị nói linh tinh quá. Anh ta chỉ là một người bạn của em thôi.

Chị Đồng ấy cười nhìn Vũ Ngôn, rồi lại nói một cách sâu sắc đầy thâm ý:

- Mọi câu chuyện khi mới bắt đầu cũng đều như vậy

Tức khắc, mồ hôi Vũ Ngôn bỗng dưng chảy ròng ròng. Sao cái câu này giống y hệt cái câu tên tiểu tử Lục Phong kia phun ra vậy.

Sắc mặt Tăng Nhu đỏ bừng vì không biết nên giải thích như thế nào. Thân phận thực sự của Vũ Ngôn lại không thể nói ra, nếu nói là bạn bè thì lại bị người ta hiểu lầm. Trong lòng cô rất bức bối nhưng cũng chỉ biết trừng mắt hung hăng nhìn Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn mỉm cười nói với chị Đồng:

- Vị tiểu thư này, cô nhầm rồi. Tôi với Tăng Nhu có quan hệ thân thích. Nếu luận về vai vế thì tôi còn là trưởng bối của cô ta nữa kìa.

Tăng Nhu lập tức kêu lên:

- Hùng binh, anh nói bậy bạ gì đó. Anh là cái gì của ai, mặt lừ không biết mặt ngựa dài.

Chị Đồng đánh giá người thanh niên trước mắt. Gương mặt thoát nhìn chưa đến hai mươi, khí chất tự nhiên nho nhã, còn có cả một nét trưởng thành không hợp với tuổi. Khóe môi luôn treo một nụ cười như có như không, lại có mị lực tà dị. Ánh mắt sâu thẳm mà thâm thúy nhưng ẩn trong đó là rất nhiều cảm xúc khác nhau, có hồ hững, có vui vẻ, còn có một chút ưu thương không sao nói rõ được. Chị Đồng cảm giác người thanh niên trước mặt này tuy chỉ mới hai mươi tuổi nhưng lại có vẻ trưởng thành của một người đàn ông ba mươi tuổi.

Vũ Ngôn cười với Tăng Nhu một cái. Tăng Nhu tức giận hừ một tiếng rồi đẩy hấn ra khỏi cái ô che nắng có thể chứa tới sáu bảy người:

- Nói bậy nói bạ. Phạt anh đứng theo tư thế chào trong hai tiếng dưới mặt trời.

Hậu Vân lập tức kéo Vũ Ngôn tới bên cạnh mình, nói với Tăng Nhu:

- Chị Tăng Nhu, Ngôn đại ca đã bận bịu cả nửa ngày rồi. Mà trời lại nóng nên đừng bắt anh ấy lại đi phơi nắng nữa.

Tăng Nhu cười nói:

- Em đau lòng cho hấn à.

Hậu Vân đỏ mặt vội trộm nhìn Vũ Ngôn, lại thấy hấn đang nói chuyện với Lục Phong thì mới có chút yên lòng.

Vũ Ngôn kéo Lục Phong hỏi:

- Mà biết mỹ nữ kia sao?

Lục Phong “khinh bỉ” nhìn hấn nói:

- Thế nào hử, động lòng phạm rồi sao, không làm hòa thượng nữa à?

Vũ Ngôn vỗ nhẹ lên đầu hấn một cái nói:

- Đâu có xấu xa như mày nghĩ. Không biết cả ngày cái đầu của mày nghĩ cái gì nữa. Một cô nương tốt như Trương Hoàn sao lại nhìn trúng mày nhỉ?

Lục Phong bĩu môi nói:

- Duy chỉ có đại anh hùng mới lộ được bản sắc của mình. Tao được cái tình nét thật thà, lại cao thượng với một tấm lòng son sắt. Hiếu không, là một tấm lòng son sắt đó?

Vũ Ngôn cười hề hề nói:

- Son sắt đâu không thấy mà chỉ thấy tấm lòng của Tư Mã Chiêu thôi.

Nhìn Lục Phong đang muốn tiếp tục phóng rắm, Vũ Ngôn lập tức chặn ngang, nói:

- Tao thấy mày hình như cũng biết cô ta. Chẳng lẽ cũng là một người có tiếng tăm ở đại học Thiên Kinh sao?

Lục Phong cười he he, nói:

- Tiểu tử, mày hỏi tao thì xem như hỏi đúng người rồi. Vu học tỷ tên đầy đủ là Vu Tử Đồng. Tử trong tử sắc, Đồng trong hồng đồng đồng (DG: Hồng đồng đồng nghĩa là màu đỏ rực). Thế nào, tên cô nàng có hay không?

Vũ Ngôn lại vỗ đầu hấn, cười nói:

- Hay hay không hay thì liên quan gì đến mày, dù sao đó cũng chẳng phải tên của mày.

Lục Phong không để ý tới lời của Vũ Ngôn, tiếp tục nói:

- Nghe nói năm đó, Vu học tỷ là một nhân vật phong vân trong trường chúng ta, không chỉ có thành tích xuất chúng, dung mạo lại chẳng cần phải nói. Năm đó, không biết bao nhiêu người muốn được trông thấy khuôn mặt ngọc ngà của cô mà cũng không thể được. Hôm nay quả là tiện nghi cho mày.

Vũ Ngôn lắc đầu hết cách với tên này, haizz, đứa trẻ này mê gái tới mức ngớ ngẩn rồi.

Trong mắt Lục Phong lóe lên thần sắc hưng phấn, nói với giọng đầy thâm tình:

- Chuyện kể rằng, năm đó Vu học tỷ

Vũ Ngôn vừa nghe được mấy chữ đầu của hấn thì lập tức trong lòng bỗng dưng xuất hiện một cảm giác muốn dằn cho hấn một trận, cũng may đã ở cùng với tiểu tử này một thời gian nên cũng biết công phu ba hoa chích choè của hấn và cũng chỉ biết nhẩn nại, liên tục nhẩn lại mà lắng nghe.

- Vu học tỷ là thiên tài trong thiên tài, vền vẹn chỉ trong vòng có ba năm cô đã hoàn toàn xong chương trình học bậc đại học, rồi tốt nghiệp ra trường với thành tích xuất sắc nhất. Sau đó cô vào thương trường đại triển bản sắc thiên chi kiêu nữ của mình. Người ta chỉ thấy cô, tay trái cầm một cây Lê Hoa thương, tay phải xách một cây Liễu Diệp đao, tung hoành ngang dọc như đi vào chỗ không người trong trận địa của quân thù. Cô cứ đánh đâu là ở đó báo tin chiến thắng, một sức mạnh không gì cản nổi. Một trận chiến chém giết tới mức máu chảy thành sông, làm thiên địa biến sắc, khiến quỷ thần khiếp sợ

Nước miếng Lục Phong bay tứ tung, rồi bỗng có một quyền không biết từ đâu bay tới định đánh dập mũi hấn, quyền này chính là của Vũ Ngôn do thực sự không thể nghe tiếp được nữa. Mà tên Lục Phong này khi nhìn thấy nắm quyền kia đang muốn “thân thiết” với mũi mình thì cũng chỉ biết há miệng, một chữ cũng không thể nói ra được nữa.

Nhưng khi quyền tới trước mặt thì bỗng nhiên xẹt qua sát mũi hấn. Đó là do Vũ Ngôn chợt nổi thiện tâm nên không nở nhẩn tâm hạ thủ. Lục Phong trừng mắt nhìn rồi lau mồ hôi lạnh. Hấn đang định nói tiếp thì nắm tay Vũ Ngôn chợt giơ lên rồi sau đó phát ra những tiếng rắc rắc, tiếp đó là một lời nói đầy mùi vị tàn bạo:

- Chuyện nên nói thì nói. Không thì

Lục Phong vội gật đầu nói:

- Biết, biết. Em biết rồi, mong đại hiệp thủ hạ lưu tình.

Vũ Ngôn cười hắc hắc, nói:

- Năm tay mới là đạo lý cứng rắn nhất. Tiểu tử nhà mày nếu muốn nó thì tám phần mày chính là một Hán gian.

Lục Phong nói với giọng đầy nịnh bợ:

- Hán gian em không thích, còn gian cái khác thì có thể suy nghĩ lại. He he

Nhất thời Vũ Ngôn lại có cảm giác mình đã thất bại. Muốn đối phó với loại người “dâm tiện” như tên này thì có lẽ chỉ có một cách, chính mình phải “dâm tiện” hơn.

38. Chương 38

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 38: Cao luận (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Lục Phong thở dài nói:

- Truyền thuyết kể rằng, một nhân vật phong vân như Vu học tử đã từng kiêm rất nhiều chức tại đại học Thiên Kinh như chủ tịch hội sinh viên, hay là người đứng đầu hàng vạn hàng nghìn mỹ nữ. Nhưng thật đáng tiếc là tao vào quá muộn nên vô duyên với nàng ta vì thế mới đi tới kết cục hai người mặc dù ở hai bên đối diện nhau nhưng lại không nhận ra nhau như ngày hôm nay. Một tình duyên tốt như thế cuối cùng vẫn bị chôn vùi. Thật đáng thương! Thật đáng hận! Thật đáng buồn! Và cũng thật đáng tiếc!

Thấy Vũ Ngôn đã có khuynh hướng dùng bạo lực thì Lục Phong mới vội vàng nghiêm mặt nói:

- Nghe nói, ba năm sau khi Vu học tử tốt nghiệp đã thành lập một công ty nhỏ với số vốn ban đầu chỉ có năm mươi vạn, rồi sau đó với sự phát triển mạnh mẽ, tài sản của nó giờ đã không thể ước đoán được. Nhưng, theo nguồn tin vừa hề tao nhận được và theo một thống kê chưa đầy đủ, tài sản hiện tại của cô ta ít nhất cũng phải tới hai ngàn vạn. Lần trước, nhà trường mời cô ta về nói chuyện, lúc ấy đúng là rầm rộ chưa từng có, người tới nghe tấp nập, thậm chí rồi dẫm đạp lên nhau để tới

- Theo thống kê chưa đầy đủ, tài sản của cô ta lên tới hai ngàn vạn. Xin hỏi là ai thống kê vậy?

Vũ Ngôn cắt ngang lời hắn không chút lưu tình, cười hỏi.

Lục Phong nghiêm túc gật đầu nói:

- Tao thống kê đó!

Vũ Ngôn đã gần như chết lặng, không biết làm gì với tên vô sỉ này, cũng chỉ biết buồn cười nói:

- Mà thống kê thế nào?

Lục Phong cười râm, nói:

- Mỗi một thứ trong trời đất này đều có chân lý tiêu chuẩn của nó. Tài sản của con gái đại khái bằng khoảng một vạn lần nội y của cô ta.

Vũ Ngôn cười nói:

- Ý mày là đại khái giá trị nội y của cô ta khoảng hai ngàn đồng sao? Mày sao lại biết, chẳng lẽ mày có khả năng nhìn thấu?

Lục Phong cười gượng nói:

- Mày hỏi nhiều quá, với lại đó đều là những bí mật cá nhân không thể tiết lộ.

Vũ Ngôn cười nói:

- Nhóc, không cần tao ra tay thì cũng có người trừng trị mày như thường.

Vũ Ngôn cười hắc hắc. Lục Phong cảm thấy không khí hình như không được ổn nên đành định nói thì bỗng từ phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc:

- Nội y của ai có giá tới hai ngàn đồng hả?

Lục Phong ra hiệu với Vũ Ngôn, ý là tiểu tử mày thật có gan, rồi xoay người ra sau với một khuôn mặt tươi cười, một tiếng gọi ôn nhu ngọt như đường vang lên:

- Hoàn Hoàn à

Vũ Ngôn không chút hứng thú đối với việc hai vợ chồng nhà bọn họ liếc mắt đưa tình nhau nên quay đi. Khi quay về chỗ Hậu Vân thì thấy trên trán cô một một tầng mồ hôi, mà gương mặt cũng đỏ bừng. Hấn lo lắng sợ cô nàng không chịu nổi nên vội bảo:

- Tiểu Vân, thân thể em thế nào rồi? Có mệt không? Nghỉ một chút đi, để anh giúp em cho.

Hậu Vân cười ngọt ngào, nói:

- Em không sao, Ngôn đại ca. Mà Ngôn đại ca, chị Tử Đồng thật lợi hại! Chỉ trong có vài năm ngắn ngủi mà chị ấy đã có thể phát triển một công ty nhỏ có giá trị mấy chục vạn thành một công ty mấy ngàn vạn. Em rất bội phục chị ấy.

Vũ Ngôn biết, nhất định là nha đầu Tăng Nhu kia kể cho Hậu Vân chuyện của Vu Tử Đồng. Hấn cười nói:

- Mỗi một người nếu có thể tự lập, cố gắng vươn lên thì đều được mọi người tôn trọng. Vu tiểu thư có thể tạo ra một sự nghiệp như vậy thì chúng ta đương nhiên phải học tập cô ấy.

Tăng Nhu ở một bên xen mồm nói:

- Hùng binh, anh phải học chị Đồng nhiều. Khi tôi vừa vào trường đã quen chị Đồng, sau này khi đã là sinh viên lại cùng làm việc với chị ấy. Lúc đó tôi mới biết thì ra chị Đồng thực sự rất lợi hại.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Tiểu nha đầu, em khoe thay chị sao.

Tăng Nhu kéo tay Vu Tử Đồng, nói:

- Em đâu có ba hoa. Chị Đồng lợi hại thì ai mà chẳng biết.

Rồi cô lại chuyển hướng nói với Vũ Ngôn:

- Anh nên học tập chị Đồng. Đàn ông là phải có sự nghiệp mới được. Đừng có như anh bây giờ, cả ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng không làm việc đàng hoàng. Tới khi nào thì anh mới lớn đây.

Vũ Ngôn cười khổ nhưng cũng không nên tiếng.

Tăng Nhu càng hăng:

- Con người ta có tiền hay không có tiền thì đó cũng không phải điều gì đáng lo ngại. Nhưng cái quan trọng nhất chính là phải có nghị lực, có quyết tâm, dám làm những chuyện người khác không dám làm. Phải như chị Đồng đây này, chuyện gì cũng không sợ, cứ quyết chí tiến về phía trước, sau ắt sẽ có một ngày thành công.

Vũ Ngôn thấy nha đầu này thao thao bất tuyệt nhưng cũng chỉ biết lắc đầu thảm nhủ; Nha đầu này đúng là chưa bao giờ trải qua thất bại nào cả nên nghĩ rằng tất cả mọi chuyện muốn làm là đều có thể làm mà không biết được trong đó còn có bao nhiêu đau khổ.

Trần Gia Lạc mới trở về từ ngân hàng, trong tay vẫn cầm một xấp tiền mặt mà đứng bên cạnh Tăng Nhu. Hấn thấy cô nàng giáo huấn Vũ Ngôn thì trong lòng cảm thấy vô cùng sáng khoái như quên đi mất hoàn cảnh chật vật của mình khi bị Vũ Ngôn dẫn mặt:

- Nhu Nhu nói rất đúng. Vu học tỷ là tấm gương cho chúng ta. Tôi với cha tôi đã trao đổi với nhau, tháng sau tôi sẽ tới công ty của ông ấy làm trợ lý tổng giám đốc. Tôi tin rằng với năng lực của mình thì nhất định sẽ có thành công. Nhu Nhu, em cứ chờ xem.

Tăng Nhu cười nói:

- Chúc mừng anh nha, trợ lý Trần! Đến khi nào làm ăn phát đạt thì cũng đừng quên mấy người bạn học cũ chúng tôi.

Trong mắt Trần Gia Lạc hiện lên vẻ vui mừng rồi lập tức đưa xấp tiền mặt trong tay cho Tăng Nhu nói:

- Nhu Nhu, đây là mười vạn đồng đóng góp của anh cho những trẻ em không được đi học. Đó coi như là tấm lòng của anh!

Tăng Nhu nói:

- Cám ơn anh. Vậy phiền anh nhét nó vào hòm quyên góp!

Trần Gia Lạc đi đến chỗ mấy cái hòm quyên góp rồi chia ra nhét hết xấp tiền vào trong hòm. Đương nhiên phần lớn xấp tiền đó đều được bỏ vào trong hòm của Tăng Nhu. Người đến xem xung quanh cũng không ít nên Trần Gia Lạc cố ý khoe khoang, khi đi thì dậm chân, bước thì chậm rãi khoan thai, thỉnh thoảng còn ném ánh mắt lạnh lùng của mình ra quan sát Vũ Ngôn, trong lòng thầm cười lạnh, để xem mày đấu với tao thế nào.

Vũ Ngôn cau mày. Vốn đây là một việc rất có ý nghĩa nhưng chẳng hiểu tại sao lại bị tên Trần Gia Lạc mất dạy này biến thành một trận tranh đấu, điều này khiến không khí của hoạt động thay đổi hẳn. Chỉ có điều đó lại là một chuyện tốt đối với những đứa trẻ thực sự cần sự trợ giúp. Nếu chuyện như vậy xảy ra nhiều hơn thì tốt quá.

Vũ Ngôn vừa nghĩ vừa cười. Kiểu tranh giành khí thế của nhau như vậy đúng là chỉ có bọn trẻ con làm. Để có thể khiến Trần Gia Lạc lại lấy mười vạn nữa đi làm việc thiện thì chuyện mình nhường hẳn cũng có thể suy nghĩ.

Tăng Nhu nhìn Vũ Ngôn nói:

- Hùng binh, anh xem người ta kìa, lần sau phải cố gắng nhiều hơn đó.

Vũ Ngôn cười âm trầm, nói:

- Nếu tiền là tiêu chuẩn so sánh tất cả thì nước miếng tôi bỏ ra khi nói chuyện với cô quả là quá lãng phí rồi.

Tăng Nhu cả giận nói:

- Anh

Vũ Ngôn cũng không thèm nhìn tới cô nàng, nói:

- Quân tử ái tài. Có được nó cũng phải có đường, mà tiêu nó cũng phải có cách. Bạn Trần đây có thể bỏ ra nhiều tiền như vậy để giúp những trẻ em khó khăn thì quả thật tôi rất kính nể. Nhưng tôi nghĩ, giá trị của đồng tiền cũng không phải chỉ là một tồn tại đơn giản như tiêu tiền. Mọi người đều có thể dùng tiền để sinh ra tiền, tranh giành những giá trị lớn hơn nữa, và cũng mang đến cho rất nhiều người cơ hội được làm việc, đồng thời cũng cống hiến cho xã hội những lợi ích lớn. Đây mới là mục đích cuối cùng cho sự tồn tại của đồng tiền. Tôi nghĩ Vu tiểu thư chắc rất hiểu về mặt này.

Vu Tử Đồng đứng bên cạnh Tăng Nhu cũng chỉ mỉm cười nhưng cũng không nói gì cả.

- Huống chi, nên tiêu tiền như thế nào, hay cho ai tiền thì cũng cần phải đắn đo cẩn thận. Tiền mình kiếm thì việc mình tiêu như thế nào là chuyện chính đáng, trời đất đều hiểu. Và đương nhiên, nếu có thể dùng tiền đó là việc tốt thì đó là một chuyện không gì có thể tốt đẹp hơn.

Dường như hẳn trông thấy bóng dáng của Đại Tráng với chị dâu đang vất vả khai hoang trên núi, lại như thấy được thân thể còng còng của cha mẹ Tiểu Lý Tử đang cong lưng gieo mạ trong thửa ruộng nhà mình, còn có khuôn mặt gầy yếu của Hậu Vân vì không muốn dùng số tiền trợ cấp của anh trai mà tình nguyện chịu đói. Trong lòng Vũ Ngôn cảm thấy đau đớn, rồi lại dần nén những tình cảm đó xuống, nói tiếp.

- Nếu đã không phải tiền mình kiếm ra thì khi tiêu tốt nhất đều phải suy nghĩ cẩn thận. Vì có lẽ, trong lúc cô đang vung tiền ra khắp nơi thì người cung cấp số tiền đó cho cô đang phải bôn ba vất vả bận rộn tới khi mặt trời lặn. Có lẽ bọn họ ngay cả một ngụm nước cũng không nở uống.

Những lời này có vẻ rất giống với những lý thuyết trong sách giáo khoa, nội dung đều rất rất suông, nhưng cái khí chất nho nhã hờ hững ẩn chút tang thương của thể sự trên người Vũ Ngôn khiến người khác tin tưởng hẳn, thân cận hẳn hơn.

Giọng điệu Vũ Ngôn dần biến thành hờ hững, cười nhẹ, khóe miệng nhếch lên tạo thành một đường cong tà di:

- Người chưa từng trải qua chuyện lập nghiệp rồi cả việc giữ vững được sự nghiệp ấy thì vĩnh viễn không biết được những vất vả gian khổ trong đó. Phía sau những biểu hiện hào nhoáng bên ngoài ấy, có lẽ còn ẩn chứa rất nhiều đau khổ, đắng cay không muốn người khác biết. Bởi vậy chúng ta lại càng phải tôn trọng công sức của họ.

39. Chương 39

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 39: Cao luận (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn ngoảnh mặt về phía Vu Tử Đồng cười nói:

- Vu tiểu thư là cường giả trong lập nghiệp nhưng tôi nghĩ phần lớn mọi người chỉ có thấy một mặt hào quang của Vu tiểu thư mà lại xem nhẹ những giọt mồ hôi vất vả, những gian khổ và cả những bất trắc của cô, mà có lẽ người ngoài cuộc không thể cảm nhận được.

Trong mắt Vu Tử Đồng hiện lên một chút ưu thương như nhớ tới một việc gì đó, song cô vẫn cố tỏ ra mạnh mẽ, cười nói:

- Vũ Ngôn.... Vũ tiên sinh... phải không? Cái nhìn của Vũ tiên sinh rất thấu đáo. Tới bây giờ tôi đều cho rằng, công ty của tôi chỉ còn cách phá sản đúng 24 tiếng nữa.

Nói đến phá sản, vẻ bi ai trong mắt Vu Tử Đồng dường như càng đậm hơn. Chỉ có điều nó đều được cô che dấu. Cô cười nói:

- Hôm nay được nghe Vũ tiên sinh nói chuyện khiến tôi rất rung động. Một nhân tài như Vũ tiên sinh không biết đang làm gì vậy?

- Tôi sao?

Vũ Ngôn cười nhẹ nói:

- Tôi đang là một trưởng kíp của nhà ăn.

- Anh hùng không hỏi xuất thân.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Với tài năng của Vũ tiên sinh thì vào một ngày trong tương lai, nhất định anh sẽ có thành tựu.

- Tôi luôn cho rằng sẽ có một ngày như vậy.

Vũ Ngôn rất nghiêm túc nói.

Vu Tử Đồng cười lên khanh khách mà bộ ngực sữa đầy đặn của cô cũng theo đó rung động tạo thành một ngọn sóng đầy hương diễm. Ngay cả một thẳng đàn độn về khoản này như Vũ Ngôn cũng phải động lòng chứ đừng nói đến loại “dâm tài” như Lục Phong. Thậm chí ngay cả Trần Gia Lạc, dù có đang đứng trước mặt Tăng Nhu thì cũng không khỏi dán mắt vào Vu Tử Đồng. Tuy nhiên, ngay sau đó Vũ Ngôn đã bình thường trở lại, khóe miệng tiếp tục nhếch lên tạo một nụ cười uể oải quen thuộc.

Thấy ánh mắt của tất cả nam nhân ở đây đều đọng lại trên người mình, khuôn mặt của Vu Tử Đồng đỏ bừng lên, rồi trong lòng lại có chút kinh hãi vì mị lực của bản thân, nhưng khi thấy ánh mắt hờ hững không có một chút trầm mê của Vũ Ngôn, làm Vu Tử Đồng không khỏi phải trừng mắt nhìn hắn, trong lòng thầm đưa ra một kết luận nghiệt ngã, tiểu tử này không phải là đàn ông!

Một hồi chém gió vừa rồi cũng Vũ Ngôn đã khiến không khí bây giờ có chút nặng nề. Tăng Nhu được tên “Hùng binh” của mình giáo huấn cả buổi nên trong lòng tất nhiên là vô cùng bất mãn, bĩu môi nói:

- Hùng binh, anh thì ra còn biết dạy cả người nữa. Vốn chỉ là một việc rất đơn giản lại bị anh phun ra nhiều đạo lý chết tiệt như vậy.

Vũ Ngôn lắc đầu thở dài. Thiếu từng trải, tư tưởng đơn giản, hài tử này vẫn còn quá nhỏ! Sinh lý mặc dù đã trưởng thành nhưng tâm lý vẫn còn chưa tới giai đoạn tốt nghiệp trung học cơ sở. Lão Tăng dạy dỗ con cái đúng là quá thất bại rồi.

Khổ chủ lớn nhất ở đây thì phải kể tới vị tổng đà chủ kia. Vốn hắn nghĩ rằng dùng một xấp tiền là có thể giáo huấn tên tiểu tử một lần nhưng không ngờ chẳng hiểu tại sao cuối cùng bị cái miệng của tên đó giáo huấn ngược trở lại, còn khiến mình không có chỗ nào để phản bác. Nỗi buồn, nỗi đau, nỗi khổ của Trần Gia Lạc, chúng ta có thể tưởng tượng được.

Người có nhận thức sâu nhất đối với những lời của Vũ Ngôn đương nhiên chính là Hậu Vân. Cô cũng là một đứa trẻ có xuất thân nghèo khổ nên biết sự vất vả của cuộc sống và cũng rất hiểu, rất đồng cảm với những lời của Vũ Ngôn.

Mà người có ít cảm giác nhất, thậm chí là không có cảm giác gì với những lời của Vũ Ngôn chính là Lục Phong đồng học. Bởi vì hắn đang bận chăm chú nhìn vào Vu học tỷ quyến rũ diễm lệ và quả ót nhỏ với vẻ đẹp của thanh xuân Tăng Nhu. Bây giờ cho dù có một cái máy bay trực thăng đang sắp sửa rơi xuống đầu hắn thì có lẽ hắn cũng không thể nào nghe thấy được.

Vu Tử Đồng rút tám trăm đồng từ túi xách của mình ra nhét vào hòm quyền góp của Tăng Nhu, cười nói:

- Chị còn chút việc phải đi trước. Công ty của chị ở tầng 21 tòa nhà đối diện nên khi nào xong ở đây thì lên trên đó ngồi chơi nhé. Chút tiền này là tâm ý của chị nên không cần ngại. Đây là mồ hôi xương máu của chị làm ra đó.

Sau những lời đó, cô quay về chỗ Vũ Ngôn cười cười. Vũ Ngôn cũng vội đáp lại cô nàng một nụ cười sáng lạn mà cũng rất tà dị. Vu Tử Đồng thầm nghĩ, da mặt người này quả là dày, mỹ nam kế đối với tôi không có hiệu quả đâu. Dù nghĩ vậy nhưng khuôn mặt cô lại chẳng hiểu tại sao lại thoáng phốt đỏ.

Buổi hôm nay kỳ thực cũng khá tốt đẹp, đương nhiên ngoại trừ chuyện của tổng đà chủ ra. Đám con gái cứ riu ra riu rít. Hậu Vân cũng hào hứng vui vẻ. Vũ Ngôn thấy tâm tình của cô nàng tốt như vậy nên trong lòng cũng thầm cao hứng.

Còn quả ót nhỏ Tăng Nhu lại quậy tới mức không còn gì lợi hại hơn. Vì trả thù buổi “dạy” của Vũ Ngôn hồi sáng nên tới giờ ăn cơm, tất cả đám con gái đều được Tăng Nhu gọi vào quán ăn nhanh gần đó, hơn nữa còn nói, quán ăn này đã được bọn tôi bao trọn gói nên mời tiểu tử tên Vũ Ngôn kia không được đi vào đó quấy rầy chúng tôi ăn cơm.

Vũ Ngôn cũng chẳng muốn cùng những hài tử này đùa giỡn, vả lại hắn cũng thích yên tĩnh nên cầm một cái bánh mì, một chai nước ngồi dưới cái ô chậm rãi thưởng thức.

Tổng đà chủ Trần Gia Lạc ngồi trong quán ăn nhìn Vũ Ngôn đang một mình ngồi dưới cái ô mà trong lòng sáng khoái không gì tả xiết. Hậu Vân muốn đi ra ngồi với Vũ Ngôn thì lại bị Tăng Nhu kéo bắt đi vào trong quán ăn. Vũ Ngôn thấy vậy bèn phát phát tay với Hậu Vân, ý bảo mình không có việc gì, em cứ yên tâm vào ăn đi.

Khiến Vũ Ngôn cảm thấy bất mãn tới cực độ chính là tiểu tử Lục Phong kia. Hắn ta trốn phía sau Trương Hoàn đi vào trong quán, rồi còn giơ ngón cái về phía Vũ Ngôn với ý, tiểu tử mày thật tài giỏi!

Khi Vũ Ngôn đang cảm thấy nhàm chán thì thấy Hậu Vân cầm hai hộp kem trong tay chạy ra ngoài. Hậu Vân đưa một hộp cho Vũ Ngôn nói:

- Ngón đại ca, cho anh này!

Vũ Ngón nói:

- Em sao lại ra ngoài này? Mau đi vào đi. Ở đây nóng lắm, với lại sức khỏe em lại không được tốt.

Hậu Vân lắc đầu nói:

- Ngón đại ca, em ở đây với anh.

Vũ Ngón cười nói:

- Anh không sao đâu. Em quên là anh có võ nên không sợ nóng à.

Hậu Vân đỏ mặt vì nhớ tới buổi tối hôm đó hấn giải phong hàn cho mình.

Hậu Vân nhìn Vũ Ngón nhẹ nhàng nói:

- Ngón đại ca, anh không nên trách chị Tăng Nhu. Kỳ thật tâm địa của chị ấy rất tốt. Kem này là chị ấy bảo em mang ra đó, nhưng chị ấy lại không cho em nói. Chị ấy còn bảo anh mau vào trong đó ăn một chút, bọn em để dành cho anh rồi.

Vũ Ngón nghe vậy bèn nhìn về phía cái quán ăn nhanh kia thì bắt gặp Tăng Nhu cũng đang nhìn về bên này. Cô thấy Vũ Ngón nhìn qua liềm vội rời mắt ra chỗ khác, đồng thời cái mũi nhỏ cũng nhú lại, không cần nghĩ cũng biết, nha đầu này lại “hừ” một tiếng.

Vũ Ngón hơi chút buồn cười, nói với Hậu Vân:

- Anh giận cô ấy làm gì. Anh thực sự là trưởng bối của cô ta mà. Vì thế anh sao có thể chấp nhận cái việc nhỏ như vậy được. Chỉ có điều, tính tình nha đầu này ngang ngược quá mức. Anh sợ tiếp xúc lâu thì em sẽ học cái tính xấu đó của nàng ta mất.

Hậu Vân vội nói:

- Không đâu, Ngón đại ca. Em sẽ không giống như chị Tăng Nhu đâu. Em vĩnh viễn là

Cô lại đỏ mặt không nói được nữa. Còn Vũ Ngón thì cười nói tiếp lời của cô nàng:

- Em vĩnh viễn là em gái tốt của anh.

Thần sắc Hậu Vân đau khổ, lẩm bẩm nói:

- Đúng vậy, em vĩnh viễn sẽ là em gái tốt của anh.

Trong lòng cô giờ đau đớn như bị ngàn vạn thanh đao cắt phải, rồi vội quay đầu đi để không cho Vũ Ngón nhìn thấy nước mắt trong đôi mắt của mình.

Vũ Ngón đuổi Hậu Vân vào trong quán ăn còn mình thì vẫn ở bên ngoài đi loanh quanh. Thấy vậy, Tăng Nhu tức giận ném hết chỗ đồ ăn để dành cho Vũ Ngón vào trong sọt rác, gằn giọng nói:

- Tên hùng binh chết tiệt. Hùng binh bại hoại. Hùng binh hẹp hòi...

Ánh mắt thì đảo qua người tên “Hùng binh” đang đi dạo giữa trời nắng kia.

Tổng đà chủ ngồi ở một vị trí cách Tăng Nhu không xa. Thật ra hấn muốn ngồi đối diện với quả ớt nhỏ này nhưng không có cách nào vì khi vừa vào quán thì quả ớt nhỏ đã hô hào đám bạn, vị trí đối diện và cả mọi vị trí xung quanh Tăng Nhu đều được Hậu Vân cũng mấy cô nàng chiếm giữ. Mà ngọn lửa giận dữ đối với chuyện Vũ Ngón của quả ớt này dường như đều chuyển hết qua người hấn nên mặc dù có dị năng nhưng Tổng đà chủ cũng chỉ biết trầm nghĩ:

“Tính tình của vị đại tiểu thư này có khi còn mạnh hơn cả siêu năng lực.”

Và đánh ngậm ngùi ngồi một góc cách cô nàng không xa.

Vũ Ngón dạo bước trong khu phố, bản thân có cảm giác như tiến vào đại dương mênh mông. Dưới bầu trời cao rộng bao la, trong thành thị mà nhà cao tầng mọc lên san sát không có cách nào nhìn thấy mặt trời, không có những bụi hồng, những khóm cây, hồ nước trong veo, mà chỉ có một thế giới lạnh lẽo với xi măng

cốt thép bê tông. Tất cả mọi người đều bận rộn rồi không một chút cảm giác về sự biến mất của gia viên xinh đẹp mà bọn họ đã từng có trong dòng nước lũ của công nghiệp hoá.

Vũ Ngôn cảm thấy mình hình như trở thành một kẻ xa lạ, một kẻ đứng ngoài trong cái thành thị náo nhiệt này. Tâm cảnh theo đuổi tự nhiên khiến hắn rất khó dung nhập vào trong dòng người vội vã ấy. Mọi người trong cái thành thị này đều đang bận bịu, đang gấp rút theo đuổi những mục đích xa hoa, những mong muốn cao sang của mình. Còn Vũ Ngôn lại hướng về một cuộc sống tự do tự tại trên Đại Thanh sơn, một cuộc sống nghèo khổ nhưng bình đạm trong mắt người khác.

40. Chương 40

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 40: “Lưu manh thối” (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Cảnh tượng náo nhiệt trước mắt khiến Vũ Ngôn cảm thấy gò bó, cảm giác như bị một không gian đè nén. Lúc này, hắn vô cùng hoài niệm cảnh vật trời xanh mây trắng, núi cao, nước biếc trên Đại Thanh sơn, nhớ Diệp Tử vẫn còn đang trên núi, và cả Tiểu Đồ đồng học yếu đuối nữa.

Hai hài tử này không biết thế nào rồi, có nhớ mình hay không. Khóe môi Vũ Ngôn nhếch lên vẽ một nụ cười sáng lạn.

Nỗi ưu tư nhớ nhà rất nhanh bị hắn quẳng sang một bên. Con người là phải thích ứng với xã hội này, nếu không thể biến mình thành một thành viên trong đồng người hời hả đó thì có lẽ cuối cùng sẽ bị xã hội này đào thải. Theo đuổi kinh tế và những ham muốn vật chất, hai việc nhìn như không có quan hệ gì với nhau nhưng trong mắt Vũ Ngôn, hai cái đó lại dung hợp một cách hoàn mỹ với nhau. Cái mọi người theo đuổi có lẽ chính là cái cảm giác ham muốn vật chất này chẳng.

Nhìn đám con gái đã ăn xong đi ra khỏi quán ăn nhanh, Vũ Ngôn bèn để lộ ra một nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, phát tay nói:

- Hi, mỹ nữ!

Nụ cười uể oải hòa vào ánh mặt trời, còn cả khí chất thành thực tà dị không nói rõ được, tất cả những cái đó hiện lên khiến cả đám con gái ở đây đều phải chú ý tới hắn.

Tăng Nhu trông thấy ánh mắt say mê của đám nữ hài tử này thì cũng đưa mắt về phía Vũ Ngôn rồi lại lập tức đỏ mặt cúi đầu, miệng lẩm bẩm:

- Họa thủy (DG: Họa thủy trong hồng nhan họa thủy, ý muốn nói những người chuyên gây tai họa, hay những mầm họa như Đắc Kỷ)

Hậu Vân ở trong đám con gái cũng ”hì hì” cười thành tiếng khi đưa mắt nhìn Vũ Ngôn, và hình bóng như mờ như tỏ trong lòng cô cũng dần trở nên rõ ràng.

”Ngôn đại ca...”

Tự đáy lòng Hậu Vân gọi một tiếng thật dài rồi để mặc cho cái cảm giác phức tạp này làm trái tim mình loạn nhịp. Cô không dám ngắt đầu, và khi ấy những giọt nước mắt trong suốt lóe lên những màu sắc rực rỡ dưới ánh mặt trời lại chảy dài lặn xuống.

Một ngày náo nhiệt cuối cùng cũng đã trôi qua. Cả một buổi chiều còn lại Tăng Nhu cũng không thèm liếc tới tên ”hùng binh” kia lấy một cái. Mà tên Hùng binh đó cũng không có may mắn gặp ngộ nào, lúc đông

lúc tây, chạy loạn khắp nơi. Tăng Nhu nhìn Vũ Ngôn lượn qua lượn lại trước mặt mình thì giận dữ gằn giọng nói:

- Hoa hồ điệp!

Thu hoạch của ngày hôm nay thực không nhỏ chút nào. Tiền quyền góp được không ngờ lên tới mười lăm, mười sáu vạn. Đương nhiên cống hiến của tổng đà chủ là lớn hơn cả, và hắn cũng giành được rất nhiều nụ cười của Tăng Nhu.

Khi Vũ Ngôn tới nhà hàng Âu thì Quan Nhã Ny đang chờ hắn ta. Thấy cô gái lạnh như băng này mà Vũ Ngôn không có chút tỉnh ngộ, cười chào nói:

- Sao dám phiền lãnh đạo tự mình ra đón cấp dưới thế này. Không dám! Không dám!

Giọng nói lạnh lùng của Quan Nhã Ny vang lên:

- Trưởng kíp mới đã tuyển được rồi. Anh hãy bàn giao công việc nơi này đi rồi sau đó tôi sẽ dẫn anh tới công ty vệ sĩ Thành Long. Từ nay về sau anh chính là người của công ty vệ sĩ Thành Long. Đến lúc đó sẽ có nhân viên chuyên môn tới giải thích cho anh những quy định liên quan của công ty. Lương tháng của anh tạm thời sẽ là tám ngàn. Nếu có biểu hiện tốt thì rất nhanh sẽ được thăng chức.

Đối với vẻ mặt lạnh như tiền của cô nàng Vũ Ngôn rất không thích. Hắn cười nói:

- Công việc này là lấy mạng ra mà liều nên lương tám ngàn cũng không được tình là cao, nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận được. Chỉ có điều, phó quản lý Quan, cô có thể cười nhiều hơn một chút được hay không. Dáng vẻ lạnh lùng băng giá đuổi người ta từ ngoài ngàn dặm như cô sẽ làm tôi cảm thấy rất áp lực, do đó có thể sẽ ảnh hưởng tới tâm tình và hiệu suất làm việc của tôi, rồi cuối cùng, người bị tổn hại vẫn là công ty.

Khuôn mặt Quan Nhã Ny vẫn không chút thay đổi, nói:

- Vấn đề về tính cách của riêng cá nhân tôi không nằm trong phạm vi thảo luận với anh. Nếu việc rèn luyện, tu dưỡng của anh không đạt được yêu cầu của chúng tôi thì cho dù thân thủ của anh có giỏi hơn đi nữa, chúng tôi cũng không cần.

Vũ Ngôn cười nói:

- Uy hiếp, đây là một sự uy hiếp trắng trợn.

Quan Nhã Ny không khoan nhượng nói:

- Anh có thể hiểu như vậy. Bây giờ anh còn vấn đề gì nữa không?

Vũ Ngôn cuối cùng cũng chỉ còn cách nói không còn vấn đề gì nữa. Rồi dưới sự giám sát của lãnh mỹ nhân, hắn ngoan ngoãn bàn giao tất cả mọi chuyện tại nhà hàng cho trưởng kíp mới. Tháo cái nơ trên cổ xuống, Vũ Ngôn thở dài nói:

- Cuối cùng cũng không cần phải tiếp tục đi hầu hạ người khác nữa. Ta giờ coi như là đã bay lên biến thành một con Phượng Hoàng rồi.

Quan Nhã Ny đứng ở bên, hừ lạnh nói:

- Là Phượng Hoàng hay là một con gà thì giờ vẫn còn chưa nói chắc được!

Vũ Ngôn cười nói:

- Phó quản lý Quan, cô không cảm thấy hứng thú với thân thể của tôi sao?

Quan Nhã Ny sững sốt rồi ngay lập tức giận dữ nói:

- Anh nói linh tinh gì đó? Lưu manh thôi!

Vũ Ngôn nhún vai tỏ vẻ chẳng sao cả:

- Nếu nói người khác là lưu manh thì tốt nhất phải kiểm điểm lại mình trước đi đã. Tôi vào phòng thay đồ nam để thay quần áo mà phó quản lý Quan cũng theo. Tôi chỉ có thể hiểu rằng cô có hứng thú với cơ thể

của tôi. Chẳng lẽ còn muốn tôi học cô hết lên ” Nữ lưu manh, cô muốn làm gì tôi” à? Nếu vậy thì không chỉ có cô mất mặt mà ngay cả tôi cũng rất xấu hổ.

Bởi vì đang trong thời gian làm việc nên những phục vụ nam khác đã không còn trong phòng thay đồ mà đều đã ra ngoài. Còn Quan Nhã Ny đốc thúc Vũ Ngôn giao việc xong rồi cứ thế đi theo hần, cuối cùng không ngờ theo Vũ Ngôn đi vào tới tận phòng thay đồ nam.

Quan Nhã Ny đỏ mặt, vội xoay người đi ra ngoài. Khi đi tới cửa lại quay đầu nói:

- Lưu manh thôi, anh nhanh lên! Tôi chờ anh ở bãi đỗ xe dưới lầu.

Vũ Ngôn ngẩn ra, ba chữ ” lưu manh thôi” này từ mồm lãnh mỹ nhân nói ra lại mang đến một cảm giác khuấy động lòng người. Vũ Ngôn vội lắc lắc đầu, chẳng lẽ làm việc lâu với tên Lục Phong kia mà mình bị lây cái loại bệnh “bỉ ổi” của hần ta hay sao.

Kỳ thật rất oan uổng cho Lục Phong đang ở cách Vũ Ngôn vài km kia. Nếu giờ mà hần ở đây thì nhất định sẽ lên tiếng, tung hô về mình; bên ngoài dù tao có “bỉ ổi” nhưng nội tâm của tao lại rất cao thượng, vô cùng thuần khiết, tựa như một con ngựa băng co núi đồi, đạp lên những bông tuyết trắng rồi đắm mình trong một mỏ than, vẻ băng thanh thanh khiết của tao là ở ngấm vào trong xương cốt rồi.

Mà cách xưng hô của đám nữ hài với Vũ Ngôn kỳ thật đã vô ý để lộ ra tâm tư nào đó của các cô. Ví dụ như Số 9 gọi Vũ Ngôn là “Số 1”, Đỗ Uyển Nhược gọi hần là “Tiểu tử họ Vũ”, Hậu Vân lại là “Ngôn đại ca”, nhị nha đầu oán hận gọi hần là “Hùng binh”, còn lãnh mỹ nhân ngay cả “Lưu manh thôi” cũng gọi được.

Vũ Ngôn vô cùng cảm khái. Trong lòng dù không để ý nhưng không ngờ mình có nhiều biệt danh như vậy. Hơn nữa người đặt lại toàn là những cô xinh đẹp, thật không biết chuyện này là phúc hay là họa đây.

Khi Vũ Ngôn xuống lầu, lãnh mỹ nhân Nhã Ny đã ngồi vào chỗ cầm lái của một chiếc Jeep. Thấy tên “lưu manh thôi” kia đi tới, cô khinh thường quay đầu đi hừ lạnh một tiếng. Vũ Ngôn theo thói quen định nhảy lên ngồi vào chỗ cạnh vị trí người lái. Quan Nhã Ny nhú mày lạnh lùng nói:

- Ai cho anh ngồi chỗ này. Xuống phía sau đi!

Nếu ở trong bộ đội thì được xếp ngồi phía sau là một đãi ngộ rất cao, vì đó là vị trí của thủ trưởng cho nên không phải ai muốn ngồi là có thể ngồi. Vũ Ngôn tất nhiên không bao giờ tự sướng rằng lãnh mỹ nhân tôn trọng mình, chẳng qua là cô nàng không muốn trông thấy mình mà thôi.

Vũ Ngôn mặc kệ cô nàng cứ đặt mông ngồi xuống vị trí phó lái rồi thoải mái đưa tay lên gối đầu, nhàn nhã nói:

- Làm phiền phó quản lý Quan lái xe.

Lãnh mỹ nhân Nhã Ny phẫn nộ nói:

- Lời của tôi anh không nghe thấy gì sao?

Vũ Ngôn cũng chẳng buồn nhìn cô, nói:

- Cô đã nói rất nhiều thứ. Tất cả đã chứng minh rằng cô là một cô gái khỏe mạnh, đã phát dục đầy đủ.

Quan Nhã Ny nắm tay lại, nói:

- Tôi nói anh xuống ngồi phía sau, anh có nghe thấy không hả?

Vũ Ngôn hừ lạnh một tiếng nói:

- Cô dùng thân phận gì để nói vậy với tôi? Nếu là thủ trưởng thì với loại thủ trưởng hống hách như cô, tôi cũng không muốn hầu hạ. Nếu là bạn bè thì đương nhiên cô sẽ có cảm giác tôi đang với cao, còn tôi cũng không thể chịu nổi một người bạn có phẩm hạnh quá kém như cô. Kiêu căng, ngang ngược, tự cho mình là đúng, một tiểu thư không nhẽo như cô tốt nhất nên ở nhà đánh đàn, vẽ tranh, bắt bướm đi.

Nói xong, Vũ Ngôn tiêu sái xuống xe. Trong khoảnh khắc khi đóng cửa xe hần còn cười với Quan Nhã Ny, nói:

- Bái bai!

Vũ Ngôn đối với nữ hài chẳng hiểu cái gì này rất thiếu thiện cảm. Nếu lúc nào cũng phải chịu uất ức, bị cô ta quát bảo sai vật thì không bằng sớm phải mông rời đi là hơn. Trên thực tế, nếu không phải nội tức thần bí trên người Quan Nhã Ny thì Vũ Ngôn cũng không muốn vào cái công ty vệ sĩ Thành Long kia.

Vũ Ngôn đi được vài bước thì từ phía sau đã truyền đến giọng quát đầy phần nộ của Quan Nhã Ny:

- Đứng lại!

Vũ Ngôn mặc kệ cô nàng vẫn cứ tiếp tục bước đi. Phía sau, Quan Nhã Ny lại hét lớn:

- Lưu manh thôi! Anh đứng lại!

41. Chương 41

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 41: “Lưu manh thôi” (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Một trận quyền phong ập tới phía sau lưng Vũ Ngôn. Quan Nhã Ny nén giận xuất thủ, mười thành công lực được thi triển dưới cơn thịnh nộ của cô. Chưởng phong vừa xuất thì Quan Nhã Ny đã lập tức hối hận, vì cô biết một quyền này hẳn nhất định không thể chịu nổi nên vội chuyển hướng đi của quyền lệch sang nhắm vào bên sườn Vũ Ngôn, đồng thời triệt tiêu phần lớn công lực.

Vũ Ngôn cũng cảm thấy hơi bức bối, nha đầu này thật không biết chừng mực, lại thấy quyền phong của cô nàng đánh tới liền hừ lạnh, đồng thời chân bước nghiêng người lệch qua một bên, tay bắt lấy cổ tay Quan Nhã Ny rồi dùng lực. Thân thể Quan Nhã Ny nghiêng về trước, nhưng không thể thu chân kịp nên lao thẳng vào ngực Vũ Ngôn.

Trái tim Quan Nhã Ny nhất thời loạn nhịp, tốc độ đập tăng lên gấp mấy lần, bởi vì khi vừa ngã vào lòng Vũ Ngôn, cô đã ngửi thấy cái khí tức nam tử lạ lẫm. Hai má đỏ hồng lên, rồi còn không kịp suy nghĩ xem tại sao Vũ Ngôn bỗng trở nên mạnh mẽ như vậy, cô còn tưởng rằng là do mình trong lúc tâm phiền ý loạn nên trùng hợp mới bị hắn bắt lấy cổ tay. Vội giãy dụa vài cái, Quan Nhã Ny nổi giận nói:

- Buông tôi ra! Lưu manh thôi, anh mau thả tôi ra!

Vũ Ngôn mặc cho thân thể động lòng người của cô nàng vờn vẹo trong lòng mình, mặt vẫn lạnh lùng không nói lấy một tiếng. Thân thể của nam với nữ ma sát với nhau tạo một cảm giác khác thường khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Quan Nhã Ny nóng lên, khi thấy khuôn mặt nghiêm nghị, hung dữ, chẳng nói chẳng rằng, cảm nhận khí chất sát phạt được ma luyện tại sa trường, trong sinh tử của Vũ Ngôn khiến trong lòng Quan Nhã Ny sợ hãi, xong rồi lại có chút mê luyến.

- Lưu manh thôi! Đồ bại hoại! Mau buông tôi ra...

Quan Nhã Ny ra sức giãy dụa. Khí tức nam tử trên người Vũ Ngôn khiến cả người cô nóng bừng lên, tim đập nhanh tới mức gần như muốn nhảy cả ra ngoài.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng buông tay cô nàng này ra, khí thế trong giây lát đã lại biến đổi, rồi một nụ cười sáng như ánh mặt trời hiện ra, nói:

- Quan tiểu thư, cô gọi tôi có chuyện gì sao?

Ngây người cả nửa ngày Quan Nhã Ny mới hừ ra được một tiếng, điều chỉnh tâm tình xong, vẻ mặt cô lại chuyển về trạng thái lạnh như băng rồi không ừ, không hừ một tiếng mà chuyển thân ngồi sang chỗ phụ lái.

Hành động này xem như là đã cho Vũ Ngôn chút mặt mũi, không chỉ có không bảo hấn ngồi phía sau mà còn để cho hấn, một con chim cưu chiếm tổ của chim khách mình, với lại hình như còn không có ý truy cứu chuyện lúc này.

Trong lòng Vũ Ngôn đã hiểu, nha đầu này vừa rồi bị mình chơi, cho nên giờ chắc chắn trong lòng đang rất phần hận, tà tâm hấn vẫn chưa tắt. Bây giờ bình tĩnh như thế này nhất định là muốn xem mình lái xe có ra cơn cháo gì hay không đây mà.

Vũ Ngôn cười he he, nói:

- Quan tiểu thư, cái xe này đã mua bảo hiểm chưa? Với cả tiền nộp phạt sẽ do công ty lo phải không?

Quan Nhã Ny hừ một tiếng không nói câu nào. Vũ Ngôn leo lên xe, nổ máy đạp ga. Chiếc xe jeep cứ thế gầm lên lao thẳng ra ngoài.

Quan Nhã Ny trợn mắt há hốc mồm kinh hãi, vội bảo:

- Anh chạy chậm một chút!

Vũ Ngôn cười nói:

- Tôi thích tốc độ cao, đi chậm không phê. Giấy phạt hôm nay xem ra không thể không có rồi. Quan tiểu thư xin thông cảm một chút.

Quan Nhã Ny khi mới bắt đầu còn có chút thấp thỏm bất an, vì trong nội thành mặc dù đang là buổi tối vắng người nhưng phóng xe với tốc độ 140 km/h thì mình còn ít khi làm như vậy. Nhưng trong vẻ mặt thần nhiên vênh váo của Vũ Ngôn thì cô biết mình đã nhầm. Lưu manh thời này có khi còn là một thành viên của băng đảng đua xe nào đó không biết chừng.

Quan Nhã Ny chỉ đường, sau khi ra khỏi nội thành Vũ Ngôn còn tăng tốc lên tới 220 km/h. Quan Nhã Ny ngồi bên cạnh mà cảm giác như mình đang bay lên. Cũng may cái xe này tuy nhàn là dân dụng nhưng thật là lại là một chiếc Jeep quân dụng chế ra nên rất chắc chắn.

Đối với loại xe này Vũ Ngôn có thể nói là rất quen thuộc, quen tới mức không thể quen thuộc hơn. Đã hơn một năm không lái xe, tay hấn giờ như sắp cứng hết rồi, nhưng nay lái được một đoạn đường, cảm giác khi xưa lại trở về, trở về cái thời khi còn ở Liệp Ưng, được cùng Đại Tráng với Số 9 đua xe. Trong lòng thực hoài niệm!

Sắc mặt Quan Nhã Ny tái nhợt ngồi trên xe. Cái cảm giác phóng với tốc độ siêu cao này mặc dù có kích thích nhưng cũng khiến trái tim cô gần như không chịu nổi. Oán hận nhìn Vũ Ngôn một cái; tên này có phải trước kia từng lái máy bay hay không, lái gì mà còn nhanh hơn cả máy bay vậy.

Vũ Ngôn tắt máy xuống xe rồi vỗ vỗ vào cái mũi phía trước, cười nói:

- Chiếc xe này không tệ. Về sau phải gần gũi với nó hơn mới được.

Quan Nhã Ny nghiêm mặt nói:

- Tôi nghĩ cần phải nhắc nhở anh một chút. Đây là ô tô bốn bánh chứ không phải là máy bay hai cánh. Hy vọng lần sau khi lái xe anh có thể chú ý tới tốc độ. Nếu sau này còn để tôi phát hiện ra có chuyện như vậy nữa thì tuyệt đối không tha thứ cho anh.

Vũ Ngôn nhìn cô nàng đã khôi phục lại dáng vẻ già dặn trước kia, rồi nhớ khi cô nàng ở trong lòng mình vừa rồi, thần sắc diễm đam đáng yêu, hai mắt đắm lệ ra sức giãy dụa mà khiến hấn không khỏi thờ dãi vì lúc đó quả thực hấn không đành lòng nhìn cô nàng như vậy.

Quan Nhã Ny nhìn thần sắc lãnh đạm thờ ơ của Vũ Ngôn mà không tự chủ lại nhớ tới dáng vẻ của mình khi đó, cái này khiến khuôn mặt cô bé lại nóng lên, sau đó giọng điệu mới trở nên ôn nhu mềm mại hơn rất nhiều, nói:

- Phóng nhanh không có gì tốt cả. Phải chú ý tới an toàn của bản thân chứ.

Vũ Ngôn gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Quan Nhã Ny thấy vẻ khó gần của hấn thì rất buồn bực nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng, không dám phát tác.

Căn cứ của Công ty vệ sĩ Thánh Long nằm ở ngoại thành Thiên Kinh, cách nội thành tầm 20 km. Căn cứ này rộng khoảng mười vạn mét vuông, quy mô vô cùng khổng lồ. Khi Vũ Ngôn tới nơi thì trời vẫn là đêm nhưng ở đó đèn đuốc sáng trưng như ban ngày vậy. Hắn vào trong, vừa đi vừa quan sát cẩn thận.

Kiến trúc của căn cứ này cũng giống như Thánh Thế Thiên Đường, căn bản không có gì quá khác biệt. Hơn mười tòa nhà cao sáu bảy tầng được xây dựng sát nhau. Một con đường rộng thẳng tắp với hai bên là hai hàng cây ngô đồng. Một sân tập lớn với những thảm cỏ dày và những tia sáng lơ lửng. Thảm cỏ là loại thiên nhiên xanh biếc, giá cả rất đắt, và phí bảo dưỡng thảm cỏ này cũng rất cao.

Trên trời, nửa vầng trăng đã treo tới đỉnh đầu, những ngôi sao khi mờ khi tỏ vờn quanh nó. Từ xa nhìn lại, dưới ánh đèn u ám, màu xanh biếc của thảm cỏ như kéo dài tới vô tận dung nhập vào chân trời, cảm giác như trời như thấp hơn, trăng như gần hơn vậy. Tất cả khiến trong lòng Vũ Ngôn có chút xúc động.

Từ ngày tới Thiên Kinh tới giờ, Vũ Ngôn hẩn gần như chưa đi ngắm trăng bao giờ. Vì thế lúc này, khi đứng giữa thảm cỏ xanh rộng lớn, cảm nhận cái mát lạnh của ánh trăng, ngắm những ngôi sao nhỏ lấp lóe phía chân trời xa mà Vũ Ngôn có một cảm giác dễ chịu không nói thành lời. Nụ cười trong sáng cõi mở đã rất lâu không thấy, giờ lại xuất hiện trên khóe miệng hắn.

Cảm giác kề cận với tự nhiên khiến khí chất trên người hắn càng hòa nhã, càng thân thiết hơn. Dưới ánh trăng, trong ánh mắt thâm thúy trầm ngâm ấy có một hào quang đẹp tới mê người. Vũ Ngôn mỉm cười, chân bước xuống như lướt trên mặt đất, nhẹ nhàng sải một bước rộng.

Quan Nhã Ny nhìn gương mặt của hắn mà trong lòng không rõ có cảm xúc gì. Hẩn, một tên ngông cuồng, lông bông. Hẩn, một tên lưỡi biếng, một tên sát khí kinh người. Hẩn, một tên tà dị nhưng lại như ánh mặt trời. Hẩn, một tên nho nhã nhưng có khi lại xấu xa, lưu manh. Đầu Quan Nhã Ny như muốn phình lên, dường như những người đó đều là hắn mà tựa như không phải là hắn. Rốt cuộc người nào mới thật sự là hắn đây?

Vũ Ngôn đứng yên ở đó một lát, khi quay đầu lại thì thấy Quan Nhã Ny đang ngẩn người nhìn mình liền cười khẽ nói:

- Quan tiểu thư, cô lại có chủ ý gì với tôi sao?

Quan Nhã Ny hơi đỏ mặt, tức giận nói:

- Lưu manh thôi, anh nói bậy gì vậy?

Vũ Ngôn cảm thấy lời nói của cô nàng một chút sức lực cũng không có.

Hai người lại tiếp tục đi về phía trước, thỉnh thoảng có nhân viên bảo vệ tuần tra đi ngang qua. Những người này đều rất khí thế, bước chân chỉnh tề theo đúng tiêu chuẩn bảy mươi năm cm. Vũ Ngôn vừa nhìn đã biết những người này chắc chắn là những bộ đội xuất ngũ.

Đi qua vài tòa lầu, ngang qua ký túc xá, liếc nhìn vào cửa sổ, Vũ Ngôn thấy trên giường chăn màn được xếp những “miếng đậu phụ” mà nhất thời trong lòng dâng lên một cảm giác thân thiết.

42. Chương 42

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 42: “Lưu manh thôi” (3)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Quan Nhã Ny thấy ánh mắt của hắn nhìn chăm chú vào những khối chăn được xếp chỉnh tề, tiện nói:

- Đây là căn cứ lớn nhất của công ty vệ sĩ Thành Long. Quản lý trong này được thực hiện bán quân sự hóa. Phần lớn nhân viên bảo vệ đều là binh lính đã xuất ngũ rồi ăn ở trong này luôn nên việc quân sự hóa càng dễ quản lý hơn. Hy vọng anh có thể hiểu.

Vũ Ngôn gật đầu cười nói:

- Tôi cũng không bài xích mấy cái này, chỉ là tôi muốn hỏi, tôi cũng phải ở đây sao?

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Anh thuộc bộ phận bảo vệ đặc biệt chúng ta nên việc ở đâu là tùy ý của anh. Khi không có nhiệm vụ thì mỗi sáng đều có tuyến xe chuyên môn đưa đón. Đương nhiên, khi có nhiệm vụ thì ở chỗ nào cũng không phải chuyện chúng ta có thể tự mình quyết định.

Vũ Ngôn hiểu ý của cô, lại lo lắng cho Hậu Vân, một cô gái lại một thân một mình ở bên ngoài nên không thể yên tâm, nói:

- Tức là tôi có thể ở bên ngoài phải không. Vì tôi còn có một người bạn cần chăm sóc.

Quan Nhã Ny hừ lạnh một tiếng, nói:

- Là bạn gái sao?

Lời vừa ra khỏi miệng Quan Nhã Ny mới ý thức được, mình vừa hỏi hấn câu này sao? Khuôn mặt nhanh chóng hiện lên hai đóa mây màu hồng. Cô vội quay đầu đi để không cho hấn thấy thần sắc của mình.

Vũ Ngôn sưng sốt, cười hì hì, nói:

- Tôi còn trẻ mà, tìm bạn gái sớm vậy để làm gì. Cô ấy là em gái của một người bạn, giờ một thân một mình ở bên ngoài nên cuối cùng vẫn cần phải có người khác chiếu cố.

Nói xong, hấn còn bổ sung thêm một câu động trời:

- Cô cứ yên tâm đi!

Quan Nhã Ny cảm thấy trong lòng mình hình như nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhưng khi nghe thấy cái câu động trời kia của hấn thì toàn thân không khỏi nóng bừng lên, ngoại miệng tức giận quát:

- Anh lại nói bậy gì vậy hả? Tôi lo lắng cái gì? Miệng chó không thể mọc ngà voi! Lưu manh thôi!

Vũ Ngôn cũng không để ý tới cô nàng, cứ tự nhiên cười nói:

- Tôi còn tưởng rằng cô đang điều tra hộ khẩu của tôi nữa chứ, vì thế để bảo vệ sự trong sạch của mình tôi đành phải nói hết tất cả cho tổ chức.

Vũ Ngôn cười vài tiếng, lại thấy cô nàng khôi phục trạng thái lạnh như băng, nhưng trong lòng cảm thấy trêu chọc một cô gái bên ngoài có vẻ lạnh lùng này kỳ thật rất hay. Mà khi Vũ Ngôn cười cười thì Quan Nhã Ny có cảm giác như mình lại lọt vào cái bẫy của tên "Lưu manh thôi" này rồi.

Quan Nhã Ny đưa Vũ Ngôn vào một tòa nhà ở giữa căn cứ, nói:

- Tôi sẽ dẫn anh đi gặp những đồng nghiệp của anh, đúng lúc mấy ngày nay tất cả mọi người đều đang ở đây. Hy vọng anh có thể hòa nhập được với mọi người rồi mau chóng làm việc. Trang bị cùng trang phục sẽ gửi cho anh sớm nhất có thể, đến lúc đó còn có thể có huấn luyện nghiệp vụ chuyên môn. Song, tôi nghĩ với thân thủ của anh thì mấy loại huấn luyện kiểu này hấn sẽ chẳng phải là vấn đề. Nhưng tôi vẫn hy vọng anh có thể mau chóng hoàn thành. Bây giờ công ty đang rất cần người vì sắp tới sẽ có rất nhiều nhiệm vụ lớn. Khi ấy tôi hy vọng có thể thấy tên của anh trong danh sách ra trận.

Lời này của cô nàng phải nói là mang đầy đủ mười phần giọng điệu cổ vũ của cấp trên dành cho cấp dưới. Thật uy phong hết xẩy! Nghe giống như kiểu tôi là thượng cấp, anh là một nhân viên nên tất cả anh đều phải nghe tôi. Một câu nói mang đầy kỳ vọng đối với cấp dưới của mình.

Vũ Ngôn trầm nghĩ, nha đầu này tuổi không lớn nhưng ngữ khí sao có vẻ cao vậy nhỉ. Hấn cười khẽ nói:

- Tôi nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của lãnh đạo, sẽ nhanh chóng hoàn thành xuất sắc huấn luyện để báo đáp lãnh đạo, làm vừa lòng tổ quốc, làm yên lòng nhân dân.

Quan Nhã Ny thấy hấn khép chân nghiêm mình đứng thẳng, dáng còn chuẩn hơn cả mấy binh lính xuất ngũ kia. Sắc mặt cô cũng khê biến đổi, nhưng giọng vẫn lạnh lùng nói:

- Mời nghỉ, tôi tin rằng anh nhất định sẽ trở thành một nhân viên Thánh Long đúng tiêu chuẩn.

Vũ Ngôn thấy nha đầu này trương lên dáng vẻ tự cao tự đại của mình thì cảm thấy rất thú vị, rồi không nén được, cười nói:

- Lãnh đạo, nếu tôi hoàn thành huấn luyện trước thời hạn thì cô có thưởng cho cái gì không? Lấy thân báo đáp

Bất gặp Quan Nhã Ny đang có khuynh hướng nổi điên, hấn cười nói tiếp:

- .. thật không dám hy vọng.

Quan Nhã Ny “hừ” một tiếng. Vũ Ngôn nghiêm nghị nói:

- Yêu cầu duy nhất của tôi chính là

Trông thấy vẻ mặt vẫn lạnh như băng của Quan Nhã Ny, nhưng cái tai của cô nàng lại dựng lên chứng tỏ rất muốn nghe câu sau. Vũ Ngôn nghiêm túc nói:

- Xin cô sau này không được gọi tôi là “Lưu manh thôi”

Quan Nhã Ny sững sốt, sau đó đáp lời:

- Trong khi làm việc chúng ta có quan hệ đồng nghiệp nên ai muốn gọi anh là

Khuôn mặt cô lại đỏ lên, hiển nhiên là ngại nói tiếp.

Vũ Ngôn hừ nói:

- Cô biết vậy là được rồi. Tôi không muốn mình chưa vào công ty mà lưng đã phải mang một ác danh như vậy. Cô cũng biết, tôi là một người rất dễ nổi tiếng, nhân tài mà, sao tránh khỏi điều đó. Cô hiểu chứ?

Quan Nhã Ny lườm hấn một cái, da mặt quả là hiểm thấy, miệng vẫn cười nói:

- Anh yên tâm đi. Tôi tự có chừng mực mà –

Song trong lòng lại thêm sao sau câu ba chữ nữa Lưu manh thôi!

Vũ Ngôn gật gật đầu vừa lòng. Quan Nhã Ny phát hiện trong lúc không để ý hình như tình thế có vẻ bị xoay chuyển thì phải. Đường như hấn trở thành lãnh đạo, còn mình biến thành nhân viên. Nghĩ vậy, cô vội nghiêm mặt nói:

- Từ giờ trở đi, anh cần phải một lòng một dạ làm việc tại công ty vệ sĩ Thành Long. Công ty không cho phép nhân viên tự ý làm thêm cái gì bên ngoài. Bởi vậy hy vọng anh có thể mau chóng xử lý xong những chuyện bên kia. Anh cần bao nhiêu thời gian để giải quyết chuyện đó?

Vũ Ngôn biết cô nàng chỉ việc mình làm tại nhà ăn trong trường. Nói thật, làm ở nhà ăn trong trường đó tuy lương không nhiều lắm nhưng rất thoải mái, không áp lực như ở Thánh Thế Thiên Đường.

Thở dài, Vũ Ngôn nói:

- Tôi cần ba ngày. Chỗ ấy là nơi làm việc đầu tiên của tôi khi mới tới Thiên Kinh. Đồng nghiệp và bạn bè ở đó rất tốt với tôi nên nếu cứ thế tùy tiện không nói không rằng mà đi như vậy thì thật không công bằng với họ. Tôi nghĩ cần cho họ thời gian để bọn họ tìm được người thay thế thích hợp. Cô cũng biết, một nhân tài như tôi rất khó tìm mà.

Quan Nhã Ny hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên hai chữ Xú mỹ. Thấy dáng vẻ tự đắc của Vũ Ngôn, cô lại không nhịn được đắp chất, giọng vẫn lạnh lùng, nói:

- Không nên tự sướng. Không biết chừng, trong mắt người khác anh chỉ là một nhánh cỏ đuôi chó mà thôi (1).

Vũ Ngôn ngạc nhiên nói:

- Quan tiểu thư không ngờ cũng biết cỏ đuôi chó sao? Quả là khó tin! Tôi còn tưởng cô là một thiên kim tiểu thư còn không biết phân biệt ngũ cốc nữa chứ. Xem ra tôi nhìn nhầm thật rồi. Thất kính! Thất kính quá!

Quan Nhã Ny cười lạnh và cũng không để ý tới lời châm chọc của hắn.

Vừa vào hành lang hắn đã bắt gặp một người quen. Vũ Ngôn trông thấy bèn hô gọi người đang đi tới đó:

- La đại ca

Người này chính là người huấn luyện chiến đấu khi Vũ Ngôn vừa mới vào Thánh Thể Thiên Đường La Hữu!

La Hữu cũng rất vui mừng khi trông thấy Vũ Ngôn. Hắn chạy tới vỗ vai Vũ Ngôn, nói:

- Cao nhân, chú quả nhiên đã đến đây.

Vũ Ngôn cười nói:

- Anh nói vậy không phải muốn giết em sao. Cao nhân chân chính đang đứng bên cạnh em đây này.

La Hữu lúc này mới thấy Quan Nhã Ny bên cạnh. Công phu của Quan Nhã Ny thì tất cả mọi người của đây đều đã được lĩnh giáo. Đánh với nàng ta theo kiểu ngạnh đối ngạnh thì như dùng tảng đá đập vào đá kim cương vậy.

La Hữu vội lên tiếng chào:

- Quản lý Quan

Quan Nhã Ny gật đầu, nói:

- La sư phụ, anh đã quen Vũ Ngôn thì sau này xếp anh ta vào cùng tổ với anh đi.

La Hữu vui mừng nói:

- Vậy thì quá tốt rồi. Anh ta là một cao nhân đó! Đốt đèn đi tìm cũng không thấy đâu.

Vũ Ngôn cười nói:

- Sau này làm phiền La đại ca che chở cho em.

La Hữu vỗ ngực nói:

- Chiến hữu thì phải thân như huynh đệ. Tất cả cứ giao cho anh. Mọi việc cứ phải nói là không thành vấn đề.

Vũ Ngôn biết La Hữu mặc dù chưa từng đi lính nhưng ngày ngày lại ở chung với nhiều anh em xuất ngũ như vậy nên tất sẽ có tác phong của quân doanh. Hắn cũng cười, nói:

- Tình hữu nghị của cách mạng được chúng ta tiếp nối, hãy dâng nhiệt huyết trái tim và đôi bàn tay chúng ta, vì sự nghiệp của Thánh Long!

Quan Nhã Ny thấy hai người bọn họ khen ngợi lẫn nhau rồi lại tự sướng cho nhau thì không khỏi rùng mình, mày nhíu lại cắt ngang lời hai người:

- La sư phụ, quản lý Lỗ ở đây rồi?

La Hữu vội nói:

- Đang ở kia. Vừa rồi còn nói quản lý Quan sẽ đưa tới một người anh em nữa, tôi còn không biết là ai. Nhưng giờ thì rõ rồi, công ty chúng ta có một cao nhân gia nhập rồi.

Vũ Ngôn thấy hắn câu nào cũng cao nhân, cao nhân nên dù da mặt có dày nhưng cũng có chút xấu hổ, nói:

- La đại ca đừng nói như vậy. Em là cao nhân cái gì. Là thấp, rất thấp mới đúng!

Dáng vẻ vô lại của Vũ Ngôn lúc này với khí chất xuất trần lúc ở trên thềm cỏ hoàn toàn là hai người khác biệt, Quan Nhã Ny thấy vậy thì không khỏi nhăn mày, thâm nghĩ, tên này không biết luyện thể nào nữa. Một tên tinh thần phân liệt, tính cách thay đổi loạn xạ ngẫu, không hề có quy luật nào cả.

Hai người bước vào một văn phòng cũng không được tính là lớn. Trong phòng có một cái bàn làm việc màu nâu, phía sau có một cái ghế quay, trên ghế là một thanh niên chừng hai tám hai chín tuổi đang vùi đầu làm việc.

Quan Nhã Ny gõ hai vái lên cánh cửa, bên kia đáp một tiếng “Mời vào!” rồi sau đó ngẩng đầu lên, trông thấy Vũ Ngôn liền lập tức chấn động, mở trừng mắt, nói:

- Vũ Ngôn?

Vũ Ngôn kinh ngạc cũng không kém, cả nửa ngày sau mới hô được một tiếng:

- Lỗ Trùng?

Chú thích:

(1)Cỏ đuôi chó: vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB...3%B4i_ch%C3%B3

43. Chương 43

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 43: Chiến hữu (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Lỗ Trùng đi tới, một quyền đâm vào bả vai Vũ Ngôn, nói:

- Thật là tiểu tử mày à?

Vũ Ngôn cười ha ha, trả lời:

- Là lão phu chứ ai!

Lỗ Trùng cười nói:

- Lại chiếm tiện nghi của tao rồi. Tao đánh cho mày kêu cha gọi mẹ bây giờ.

Vũ Ngôn vỗ vai hắn nói:

- Huynh đệ, ai đánh ai thì mày chưa phải là chưa từng thử à.

Lỗ Trùng bất chợt giang tay ôm hắn một cái thật chặt:

- Con mẹ nó, lần này mày rơi vào tay tao rồi, để xem mày chạy đi đâu?

Vũ Ngôn cười hắc hắc nói:

- Không ngờ một hùng binh như mày cuối cùng lại chạy tới chỗ này làm quản lý. Đúng là kẻ sĩ ba ngày không gặp đã phải nhìn nhau bằng con mắt khác!

Quan Nhã Ny cũng không ngờ tên “lưu manh thối” này lại quen biết quản lý Lỗ, cô giật mình nói:

- Quản lý Lỗ, hai người trước kia từng quen nhau sao?

Hai người đang cao hứng nên quên mất sự tồn tại của vị mỹ nữ bên cạnh nên khi nghe được câu hỏi của cô thì ngay lập tức tỉnh lại. Lỗ Trùng tất nhiên biết quy định của quân đội nên không biết có nên nói ra thân phận của Vũ Ngôn hay không, vì thế hắn phải quay sang Vũ Ngôn nháy mắt hỏi.

Sự ăn ý giữa những chiến hữu với nhau khiến Vũ Ngôn rất nhanh hiểu được ý của Lỗ Trùng nên cũng đáp lại bằng một ánh mắt với ý, tất cả cứ để tao chém gió.

Vũ Ngôn nở một nụ cười, nói với Quan Nhã Ny:

- Tôi quen khắp thiên hạ, tri kỷ có tới hàng sa số người. Bây giờ Quan tiểu thư đã tin chưa.

Quan Nhã Ny hừ một tiếng. Vũ Ngôn tiếp tục chém:

- Tôi lúc đi học tại trường trung học phụ thuộc quân khu Thiên Kinh nên thường xuyên tới chỗ doanh trại quân đội chơi. Lúc ấy Lỗ Trùng đang đi lính tại đó nên quen biết nhau. Coi như là bạn bè cũ. Ha ha. Chúng tôi còn độ sức vài lần nữa kìa.

Quan Nhã Ny biết hắn có “thân thích” tại quân khu nên lời giải thích của Vũ Ngôn cũng coi như hợp tình hợp lý. Huống chi nếu đã là người Lỗ Trùng quen biết, vậy thì càng đáng tin hơn.

Quan Nhã Ny nói:

- Anh nếu đã quen biết quản lý Lỗ nên chắc cũng có thể biết anh ấy có xuất thân của bộ đội đặc chủng phải không. Anh ấy hiện nay là quản lý bộ phận đặc biệt của chúng ta, và là người phụ trách xử lý các tình huống phức tạp.

Vũ Ngôn kinh hãi. Quan Nhã Ny sao lại biết Lỗ Trùng có xuất thân là đội viên đặc chiến. Những tài liệu này đều được giữ bí mật mà. Nếu không có một cấp bậc nhất định thì sẽ không thể điều tra ra chuyện đó. Lỗ Trùng cười he he rồi nháy mắt với hắn bảo hắn an tâm, tất cả cũng không có chuyện gì đâu.

Vũ Ngôn mặc dù nghi hoặc, nhưng với chiến hữu, hắn tín nhiệm vô điều kiện, mỉm cười nói:

- Quản lý Quan, tôi có thể xin điều sang bên quản lý Lỗ được không?

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Tôi vừa đã nói rồi. Quản lý Lỗ phụ trách xử lý những tình huống phức tạp nên yêu cầu tuyển người lại càng nghiêm khắc hơn, không phải là người chỉ có tính kỷ luật, có thân thủ tốt mà quan trọng nhất là còn phải quen thuộc với các loại súng ống và đồng thời tính chất nguy hiểm cũng lớn hơn. Chúng ta đều phải chọn lựa những người nổi bật trong số những lính xuất ngũ, sau đó tiến hành đặc huấn vì chúng ta muốn họ phải là tinh anh trong tinh anh. Anh mặc dù có thân thủ không tồi nhưng có lẽ không thể nào rành về các loại súng ống như bọn họ được. Vì thế cho nên tôi hy vọng anh nên đi từng bước một, đừng có ngay lập tức chạy theo những thứ cao xa đó. Có lẽ vài năm sau anh sẽ có cơ hội trở thành một thành viên trong bọn họ.

Lỗ Trùng muốn cười đến nổ ruột nhưng cũng chỉ biết cố nhịn, nhịn tới mức mặt đỏ bừng bừng. Ánh mắt nhìn về Vũ Ngôn, ý nói, ai bảo mày ra vẻ đáng thương. Cho chết! Anh mày bây giờ muốn giúp cũng không giúp được rồi!

Lỗ Trùng lại chỉ e thiên hạ không loạn, sẵn mồm chen vào, nhân tiện bỏ đá xuống giếng:

- Quản lý Quan nói đúng đấy. Cái chúng ta cần là tinh anh, mà phải là tinh anh trong tinh anh. Mày vẫn còn chưa tới mức đó nên về nhà rèn luyện thêm đi nha.

Vũ Ngôn ném cho hắn một ánh mắt khen hắn có dũng khí. Bản thân mình có khổ nhưng cũng không thể kể, cuối cùng vẫn không cách nào nói rằng mình tinh thông tất cả các loại súng, từ súng lục, súng trường, súng hạng nặng tới súng bắn chim, các loại xe tải xe tăng, trực thăng tới xe cút kít. Bởi vì nếu nói ra tất cả thì sẽ không hợp với bối cảnh mà lão Tăng đã “tỉ mỉ” phịa ra cho mình.

Mất dạy nhất là tên tiểu tử Lỗ Trùng kia. Hắn hiểu rõ tình hình của mình nhưng lại chuồn ra sau đá lên mình một cước. Đúng là huynh đệ tốt! Vũ Ngôn thấy đáng vẻ vui mừng của Lỗ Trùng khi mình gặp họa, thậm nghĩ, sao khi còn ở Liệp Ưng, lúc xin tao tha cho mày không đắc ý như bây giờ.

Vũ Ngôn suy nghĩ cả nửa ngày nhưng cũng không tìm ra lý do để có thể thoát khỏi ” ma chưởng” của Quan Nhã Ny nên chỉ đánh bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Trước tiên tôi chỉ có cách rèn luyện, rèn luyện thật tốt, rèn luyện liên tục để tới lúc đó hy vọng không để cho quản lý Quan với quản lý Lỗ thất vọng.

Vũ Ngôn thấy Quan Nhã Ny mặc dù là phó quản lý nhưng mọi chuyện đều do cô ta định đoạt. Lỗ Trùng tuy là quản lý chính quy nhưng ngược lại, chẳng quản cái gì cả, thâm nghĩ, tiểu tử này hoàn toàn chỉ là một tên ngồi trên cái ghế cho nó oai, cái gì cũng không nghe không thấy. Buồn cười nhất chính là lại còn quan liêu, đắc ý vô cùng. Chẳng lẽ là ngấm trúng nha đầu họ Quan này sao? Đáng tiếc, còn một tên Ân Nhất Bình xen vào nữa. Với cả tên đó anh tuấn phong độ tiêu sái, hơn nữa lại còn trẻ hơn, thành công hơn trong sự nghiệp. Chỉ sợ tiểu tử này không phải đối thủ của người ta rồi.

Vũ Ngôn còn đang lo nghĩ vớ vẩn bên này thì Quan Nhã Ny bên kia lại tiếp tục nói:

- Quản lý Lỗ, hôm nay tôi tới giới thiệu Vũ Ngôn và cũng là để gặp mặt mọi người. Tôi đã cho anh ta ba ngày đi thu xếp mọi việc bên ngoài, ba ngày sau anh ta sẽ tới báo cáo. Tạm thời tôi phân anh ta vào làm ở tổ một vòng ngoài.

Lỗ Trùng cười hả hê, nói:

- Làm ở vòng ngoài rất tốt đó! Công việc thì thoải mái, lại còn có thể lộ mặt trước mọi người. Nhìn dáng vẻ mặt hoa da phấn của tiểu tử này, rồi lại mặc một bộ đồ Âu đen, đeo kính râm, đứng nghiêm một chỗ thì đẹp trai, manly phải biết. Rồi sẽ như Tống Ngọc tái thế, như Phan An sống lại nha. Rồi tiếp tục dụ dỗ rất nhiều các tiểu cô nương, và cả các bác gái nữa. Haizz, cả đời tao vẫn chưa được nói chuyện nhiều với mấy tiểu cô nương nữa kia!

Vũ Ngôn cười nói:

- Chỗ này không phải mày cũng có đối tượng sao. Chẳng lẽ người ta không phải là tiểu cô nương à.

Lỗ Trùng bật thốt:

- Sao mày lại nói sang đề tài dung tục, hạ lưu như vậy hả. Mày mau ngừng lại ngay, nếu không chui vào phòng giam ở cho tao.

Vũ Ngôn vui vẻ nói:

- Dám làm thì cũng đừng nên sợ người ta nói ra. Lúc trước không biết là ai ba hoa nói những cô nương mình từng gặp hiếm có giống như sao trên trời, rồi tất cả đều vây xung quanh một ánh trăng là mình. Cái gì mà ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây rồi biến thành một thiếu niên ngây thơ. Gì mà chuyên gia trên các bác gái, là một con lang đội mũ hồng chuyên lừa các bé gái.

Lỗ Trùng thấy hần bốc trần những yếu điểm của mình thì mặt lập tức cũng đỏ lên, nhưng cũng không chịu yếu thế, gân cổ cổ chữa:

- Nói tao làm gì. Nhìn xem, Tăng Thiển nhà người ta đối xử với mày như thế, he he, không thể chê chỗ nào. Một đôi thanh mai trúc mã, hồn nhiên vô tư, lại ân cần quan tâm hết mực. Hai người lúc nào cũng chàng chàng thiếp thiếp, anh anh em em ngọt xót. Thật khiến người ta hâm mộ đến chết!

Vũ Ngôn hoảng sợ, nói:

- Mày đừng có nói bừa. Số 9 là chiến là bằng hữu của chúng ta, cô ấy đối xử với ai cũng giống nhau. Quan hệ của mọi người với cô ấy đều rất tốt.

Lỗ Trùng cười hắc hắc nhưng cũng không nói thêm gì, hiển nhiên là do cố kỵ Quan Nhã Ny ở đây nên không dám nói toạc ra mọi chuyện.

Trong lòng Quan Nhã Ny thầm gọi một tiếng thân thiết “lưu manh thối”, chỗ nào cũng đi lừa tiểu cô nương, quả nhiên không phải thứ gì tốt đẹp. Tăng Thiển kia không biết thế nào nhỉ. Chẳng lẽ cô ấy thực sự là bạn gái hần ta? Ánh mắt của tên lưu manh thối này chắc cũng rất cao, không biết bạn gái hần trông xinh đẹp hay không nhỉ? Liệu có xinh bằng mình không? Cô nghĩ đến đây mà mặt lại đỏ lên, trong lòng thầm phì phì vài tiếng, nghĩ cái gì vậy à, chuyện đó thì có quan hệ gì với mình chứ.

“ Hơn nữa, nghe Lỗ Trùng nói thì tối thiểu cái cô tên Tăng Thiển kia cũng có ý với hần, người khác đều đã nhìn ra mà tên lưu manh thối này lại còn giả bộ không biết. Đúng là một ngụy quân tử, đại sắc lang, Trần Thế Mỹ bạc tình.”

“ Mặc dù tên lưu manh thối này có nhân cách không được tốt, đức hạnh lại bại hoại, lười biếng, lẳng nhăng nhưng được cái lớn lên cũng khá đẹp trai, khí chất cũng ổn, công phu cũng tạm tạm, biết ăn nói, vì thế lừa mấy tiểu cô nương kia quả là rất dễ.”

Nghĩ tới chữ “lừa” mà cô không nhận được lại nghiêng rằng giận dữ. Lừa tiền, lừa vật, lừa cái gì cũng được nhưng cuối cùng lại đi lừa tiểu cô nương. Bỏn cô nương ghét nhất loại người như anh. Đúng là một tên lưu manh, đồ sắc lang chết tiệt. Trong lòng Quan Nhã Ny, Vũ Ngôn lập tức bị cô rút đao chém mười bảy mười tám nhát, nhận tiện còn bị dẫm nát bét, sau đó còn bị cô đá đến một góc khuất nào đó trong lòng để chờ khi nào cô có thời gian lại tiếp tục chà đạp.

Trong lòng chà đạp Vũ Ngôn mang theo cả ý dâm vô hạn, vì lãnh mỹ nhân cảm thấy chỉ có chà đạp hần như vậy thì trong lòng mới dễ chịu được.

44. Chương 44

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 44: Chiến hữu (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Bị người ta hành hạ trong tư tưởng nhưng khổ chủ Vũ Ngôn vẫn còn chưa hay biết mà vẫn vui vẻ cười hề hề vô vai Lỗ Trùng rồi vươn hai ngón tay ra tạo dáng như kẹp điều thuốc. Trong Liệp Ưng, mọi người đều rất quen thuộc tư thế này. Muốn bóc lột quân nội đặc cung của mình à, có chết cũng không đưa.

Lỗ Trùng ngẩng cao đầu ra vẻ anh hùng khảng khái vì nước quên mình:

- Không có, đánh chết cũng không có! Đừng vọng tưởng dụ dỗ đe dọa được tao. Mày có thể chặt đầu tao nhưng nhiệt huyết cách mạng trong tao vĩnh viễn không bao giờ nguội lạnh.

Quan Nhã Ny không biết hai người bọn họ đang làm cái gì, từ sau khi nghe được cái tên Tăng Thiển thì trong mắt của cô Vũ Ngôn nhìn thế nào cũng không vừa mắt, chỉ mong sao hần biến mất ngay lập tức trước mắt mình. Đôi mắt đẹp trừng mắt nhìn Vũ Ngôn nói:

- Lưu m... à Vũ Ngôn, anh đã quen quản lý Lỗ thì hai người tự thu xếp với nhau đi. Tôi không quấy rầy nữa.

Quan Nhã Ny vừa ra tới cửa thì đột nhiên xoay người lại nói với Lỗ Trùng:

- Đúng rồi, quản lý Lỗ. Vũ Ngôn không ở căn cứ nên tôi phiền anh tiễn đồng nghiệp mới này về. Nhất định phải đưa cẩn thận không người đồng nghiệp mới này của chúng ta lạc đường mất.

” Rầm” một tiếng, cánh cửa bị cô nàng đóng thật mạnh, sau đó là tiếng giày cao gót cộp cộp rất vang đang dần đi xa. Vũ Ngôn cùng Lỗ Trùng sững sốt quay lại nhìn nhau rồi cùng cười nói:

- Chẳng hiểu!

Hai nam nhân thả sức cười, tiếng cười lọt vào tai Quan Nhã Ny vẫn chưa đi xa. Lãnh mỹ nhân đá một cước vào cái cửa xoay, nghiêng rằng hừ lạnh mắng:

- Lưu manh thối tha! Sắc lang chết tiệt! Anh đừng rơi vào tay tôi, không thì hừ

Vũ Ngôn tất nhiên không nghĩ rằng nỗi “cầm hận” của quản lý Quan với mình lại sâu tới như thế. Lúc này hắn đang tiến hành “bức cung” có chiều sâu với Lỗ Trùng. Và cuối cùng, do không chịu nổi những đòn tra tấn đó, quản lý Lỗ đã phải kéo ngăn kéo ra rồi lôi một cái hộp sắt nhỏ từ tận cùng cái ngăn kéo ra, tiếp đó vừa cẩn thận, vừa thấp thỏm, vừa nặng nề mở cái hộp đó ra. Lấy từ trong hộp ra mười điều thuốc với vẻ mặt đầy đau khổ, hắn nói:

- Huynh đệ, chỉ có mấy điều này thôi. Chú thương xót cho anh, tốt xấu gì cũng để lại cho anh chú mấy điều. Khi xuất ngũ Tăng Đại có cho hai hộp, hai năm anh mới đau xót dùng hết một hộp. Anh sống đâu có dễ dàng gì đâu?

Phần lớn lính trong Liệp Ưng đều là những người lính tình nguyện. Những người lính đó hoặc hy sinh hoặc tiếp tục chiến đấu, và chỉ có rất ít người xuất ngũ. Khi mỗi một người xuất ngũ thì đều được lão Tăng tặng cho một hai hộp đặc cung, đó đều là những hộp lão để giành. Loại thuốc quân nội đặc cung này, với cấp bậc của lão Tăng thì số lượng được phát cũng rất có hạn.

Lão Tăng với đám binh lính cũng không coi trọng vấn đề quý giá hay đắt tiền của cái này mà chỉ hy vọng tất cả mọi người có thể ghi nhớ những năm tháng huy hoàng vĩnh viễn không thể nói thành lời kia. Về sau, bất kể họ có làm cái gì đi nữa thì việc từng là thành viên của Liệp Ưng sẽ vĩnh viễn trở thành bí mật trong đáy lòng bọn họ.

Lão Tăng còn đặc biệt mời người khắc vào đáy hộp đựng Đặc cung một con Hùng Ưng đang giương cánh bay cao nên đối với những người lính xuất ngũ này thì đây có lẽ là phần thưởng quan trọng nhất cả đời họ, và cũng có thể coi như đó là huân chương quân trạng mà Tăng Đại phát cho họ. Bất kể trong lòng mảy mòi như thế nào, gánh bao nhiêu oan ức nhưng có cái này thì mảy mòi sẽ có thể tự hào thét vang. Con mẹ chúng mảy, ông đây là một Liệp Ưng.

Hai người đã từng là “lính” châm thuốc dựa vào cái bàn ngồi xuống đất mà phì phèo hút. Ánh lửa lơ mơ làm hồng lên khuôn mặt đang trở nên nặng nề của bọn họ.

Lỗ Trùng nói:

- Mày làm gì lại chạy tới đây hả Liệp Ưng đệ nhất nhân đỉnh đỉnh đại danh? Tăng Đại sao thả mày ra được vậy?

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Tao xảy ra chuyện!

- Có chuyện gì mà Tăng Đại không chống được chứ. Mày là mệnh căn của Tăng Đại mà.

Lỗ Trùng cười nói.

- Đi chết đi. Mày mới là mệnh căn của Tăng Đại!

Tha hương gặp chiến hữu, Vũ Ngôn như trở về quân doanh. Hai hùng binh nói chuyện với nhau chẳng kỳ bất cứ cái gì, mọi lời thô tục, râm ô cứ lôi ra dùng hết. Lỗ Trùng cười chọi hắn một quyền khiến trong lòng Vũ Ngôn hắn cảm thấy ấm áp lạ kỳ.

Vũ Ngôn hút thuốc phun ra một vòng khói, chậm rãi nói:

- Nhiệm vụ thất bại. Tình báo viên mất linh. Tao với các huynh đệ bị đám lính đánh thuê bao vây. Hầu Tử và Tiểu Lý Tử đã hy sinh. Đại Tráng thì mất một mắt và cũng xuất ngũ.

Giọng Vũ Ngôn nhẹ nhàng hòa nhã không hề chút đau đớn, nặng nề. Hắn nói như thể chuyện đó không liên quan tới hắn. Nhưng từ trong ánh mắt của hắn lại lóe lên sự đau xót được giấu tận trong nơi sâu nhất đáy lòng. Đây là kí ức cả đời hắn cũng không thể nào xóa nhòa, và trở thành một câu chuyện khác cốt mình tâm nhất trong sinh mệnh của hắn.

Nhớ tới Tiểu Lý Tử và Hầu Tử đã hy sinh, còn cả Đại Tráng đã mất đi một mắt mà trong lòng Vũ Ngôn càng buồn bã. Những vòng khói lúc ẩn lúc hiện, những ánh lửa khi tỏ khi ẩn đậm chiếu hồng khuôn mặt hắn. Vết đau thương khắc cốt ghi tâm ấy đã lột bỏ lớp nguy trang trên người hắn. Trước mặt chiến hữu

thân thiết nhất, đáng tin nhất thì ngay cả mạng sống còn có thể phó thác thì cần gì cái lớp nguy trang đó nữa.

Lỗ Trùng có thể cảm nhận rõ tâm tình Vũ Ngôn lúc này. Không phải chỉ vì bọn họ là chiến hữu của nhau mà còn bởi vì cảnh ngộ của bọn họ. Khi Vũ Ngôn xuất ngũ, trong nhà lão Tăng, lão có nói một câu: "Chuyện như thế này không phải là lần đầu tiên." Những lời này chính là để chỉ Lỗ Trùng.

Lúc ấy Lỗ Trùng là đội trưởng của hai phân đội và là lão binh ở trong quân đã hơn mười năm. Cuối năm hần sẽ lên trung tá, và được đề bạt lên làm phó trung đội trưởng. Nhưng cuối cùng, trong một lần chấp hành nhiệm vụ, do tình báo không chính xác mà gặp phải phục kích của một đội đặc chiến nổi tiếng của cường quốc nào đó. Bảy chiến hữu kiên trì cầm cự với đối thủ năm ngày năm đêm trong sa mạc. Trong sa mạc mênh mông bát ngát ấy, nhóm đội viên bị lộ trở thành bia ngắm sống của tay súng bắn tỉa bên kẻ địch. Có năm huynh đệ đã vĩnh viễn ở lại sa mạc, người lớn tuổi nhất mới hai mươi sáu tuổi, còn người trẻ nhất cũng chỉ hai mươi một tuổi.

Lỗ Trùng vĩnh viễn không thể nào quên được hình ảnh đầy máu tanh khi đám kên kên lao xuống mổ lên thân thể những người chiến hữu đã hy sinh. Thiên táng thân bí, một cảnh tượng vô cùng quỷ dị khiến những người còn sống vĩnh viễn khắc ghi, cho dù là những lính đặc chủng thân kinh bách chiến, không ngại sinh tử cũng khó mà chịu đựng được cảnh những người chiến hữu thân thiết của mình bị những con kên kên ăn hầu như không còn cái gì.

Một mình Lỗ Trùng bắn chết sáu tên, thân trúng sáu viên đạn rồi lại cùng vị chiến hữu may mắn còn sống kia giờ súng bắn vào bọn kên kên đó, vì thế mà hai người để lộ vị trí của mình và lọt vào sự công kích mãnh liệt của kẻ địch. Cuối cùng, vị chiến hữu kia bị mất đi hai chân.

Rút về tuyến biên giới, lúc ấy Lỗ Trùng là người duy nhất có thể di chuyển, và trong năm ngày năm đêm ấy, hần đã giết đỏ hết cả hai mắt. Khi tiểu đội cứu viện chạy tới tuyến biên giới, hần đã ở trong trạng thái không thể phân biệt được địch ta nên giờ súng bắn về phía trực thăng tới cứu viện. Bức một lính đặc chủng có ý chí vô cùng kiên cường tới tình cảnh như vậy thì có thể tưởng tượng được sự tàn khốc của trận chiến lúc đó.

Tiểu đội phụ trách tới cứu viện là tiểu đội của Vũ Ngôn và Số 9. Trực thăng chưa chạm đất thì Vũ Ngôn đã nhảy xuống dưới lao tới chỗ Lỗ Trùng rồi chặt một chướng lên cổ hần để hần ngất đi. Nhưng khi ngã xuống, Lỗ Trùng hần còn cố giờ súng quét một băng đạn về phía trực thăng.

Hành động của bộ đội đặc chủng luôn là cơ mật cấp cao nhất nên không có một nước nào lại đưa việc này lên bàn để nói cả. Từ đó có thể thấy sự cô độc của lính đặc chủng, và cái duy nhất chống đỡ niềm tin của bọn họ cũng chỉ có hai chữ "Tổ Quốc".

Trên chiến trường, lập trường của những người lính đặc chủng trái ngược nhau là đại biểu cho tổ quốc của mình, vì đồng bào của mình mà giành lấy lợi ích lớn nhất. Tổ quốc và đồng bào là niềm tin cao nhất trong lòng họ, không có lựa chọn, chỉ có thể làm hết năng lực của mình, chiến đấu mặc kệ sống chết. Kỳ thật, đại đa số lính đặc chủng đều tin rằng, nếu không phải đấu nhau trên chiến trường mà đổi lại trở thành bạn bè của nhau thì bọn họ nhất định có thể trở thành tri giao thực sự với chính đối thủ của mình, có thể biến đối thủ trên chiến trường thành những người bạn tốt nhất của bọn họ.

Lính đặc chủng chiến đấu vốn chỉ có phục kích và bị phục kích. Anh có thể phục kích người khác thì đương nhiên cũng sẽ bị kẻ địch phục kích. Tình báo, chiến thuật, kỹ xảo, nghị lực, việc chiến đấu của lính đặc chủng thuộc toàn diện và có lẽ đó chính là những trận chiến tàn khốc nhất trên thế giới. Sống hay chết, ở trước mặt những người lính đặc chủng thì đó chính là hai dấu hiệu, và không ai có khả năng thoát khỏi hai dấu hiệu này.

45. Chương 45

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 45: Chiến hữu (3).

.

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Bồi dưỡng một lính đặc chủng rất không dễ dàng nhưng một người hy sinh lại chỉ có trong nháy mắt, bởi vậy việc đào tạo đội viên của Liệp Ưng rất tàn khốc, mà gần như là rất tanh máu. Vô số đội viên dự bị khi trở về sau cuộc huấn luyện đều bị thương nặng, thậm chí là chỉ còn cách xuất ngũ, chuyển ngành. Dù vậy, hàng năm vẫn có tới hàng ngàn thậm chí hàng vạn tân binh liều mạng với hi vọng được vào đại đội Liệp Ưng, cũng không phải vì cái gì khác mà chỉ bởi những người lính nơi đây đều là những người giỏi nhất.

Chuyện Lỗ Trùng nổ súng với người phe mình được Vũ Ngôn giấu đi rồi kéo hẳn về báo cáo với lão Tăng. Lão Tăng nghe xong rất tức giận sặc cho Lỗ Trùng một trận, rồi dựa vào tính tình hay bao che của lão Tăng mà cái chuyện này không bị truy cứu, bằng không Lỗ Trùng chắc chắn sẽ bị xử lý.

Quả nhiên, chuyện này tới chỗ lão Tăng thì kết thúc nhưng cũng khiến lão Tăng rất không thoải mái. Nghĩ tới chuyện những hùng binh mà mình lấy làm kiêu ngạo cũng có lúc tiểu ướn dừng quần đã kích thích lão Tăng ngay lập tức hạ lệnh cho thủ hạ tiến hành một vòng huấn luyện kháng đả kích với tất cả hùng binh với cường độ không phải chỉ gấp đôi. Và việc chọn lựa tân binh sau này cũng càng trở nên tàn khốc, càng trở nên vô tình hơn. Tuyển chọn đội viên càng trở nên tàn khốc khi họ phải huấn luyện sinh tồn, và cũng không ít người đã không thể trở về từ rừng rậm nguyên thủy.

Lỗ Trùng biết mình trở thành một nhân vật phản diện điển hình nên trong lòng khó chịu không cần phải nói. Nhưng Vũ Ngôn với những chiến hữu khác cũng hiểu hắn. Lính đặc chủng là người chứ không phải là thần. Tâm lý của họ cũng chỉ có thể tiếp nhận ở một mức giới hạn nào đó, nếu đổi lại là một người khác vào vị trí của Lỗ Trùng thì đều có thể gây ra những chuyện như vậy. Nhóm binh lính mặc dù rất thông cảm với Lỗ Trùng nhưng sự thật tàn khốc. Nhiệm vụ thất bại, tổn thất to lớn, Lỗ Trùng sau đó cũng giống với Vũ Ngôn, bị ban Quân Chính gọi lên rồi đưa ra kết luận, cưỡng chế xuất ngũ.

Ngày ra đi, Lỗ Trùng đã khóc đến mức trời long đất nổ, khiến sông cạn đá mòn. Toàn bộ hùng binh Liệp Ưng đều tự giác tập hợp đứng ở cửa tiễn chiến hữu mà trong mắt mỗi người cũng đều rưng rưng nước mắt.

Lão Tăng mắng:

- Hùng binh cái con mẹ gì chúng mày. Ông ghét nhất là trông thấy nước mắt. Lỗ Trùng, tiểu tử mày sau khi ra khỏi đây thì sống cho tốt, đến chỗ nào cũng không thể làm mất tên tuổi của Liệp Ưng, bằng không ông cho mày đẹp mặt.

Khi Lỗ Trùng lên xe, lão Tăng thì thào nói:

- Hùng binh, hùng binh, đúng là con mẹ nó hùng binh.

Vũ Ngôn và Lỗ Trùng đều thấy được đôi mắt đỏ bừng của lão...

Nhớ lại chuyện cũ mà đôi mắt Lỗ Trùng hơi hồng đỏ lên rồi nói với Vũ Ngôn:

- Tao rất nhớ lão Miêu, Nhân Tình Thủy, Hôi Lang, còn cả bọn Thần Linh nữa. Cũng rất muốn tới nghĩa trang thăm bọn nó.

- Vậy sao lại không đi?

Vũ Ngôn cố kiềm chế tâm tình kích động của mình, thở ra một vòng khói, hẳn hoi.

- Tao, tao...

Đôi mắt Lỗ Trùng đỏ lên:

- Tao có lỗi với bọn nó. Tao không dám đi...

Nước mắt cứ vậy lăn chã tuôn rơi. Lỗ Trùng, một hán tử cao bảy xích (1 xích= 1/3 mét) lại giống như một đứa trẻ khóc òa lên:

- Tao có lỗi với bọn nó. Bọn nó thì hy sinh, nhưng tao vẫn còn sống. Tao có lỗi với bọn nó....

Thân thể Lỗ Trùng run rẩy, những giọt nước mắt bị thương tí tách tí tách rơi xuống, thỉnh thoảng hắn còn đưa tay áo quệt quệt nước mắt. Trong mắt người ngoài, hành động đó rất buồn cười nhưng trong mắt Vũ Ngôn nó thật thân thiết. Bởi vì, người nào đã từng đi lính thì những tình cảm dành cho chiến hữu là thứ mà người ngoài không thể hiểu nổi, đặc biệt là trong một tập thể đặc thù của những người lính gắn bó sinh tử với nhau như Liệp Ưng.

Vũ Ngôn có thể cảm nhận tâm tình này của Lỗ Trùng, bởi vì hắn cũng đã từng như vậy, chỉ là hắn thật không ngờ Lỗ Trùng cho đến bây giờ vẫn còn chưa thể phấn chấn trở lại. Vội vã vai Lỗ Trùng, hắn nói:

- Huynh đệ, chuyện này cũng không phải mày sai, với lại đó cũng là sứ mệnh của chúng ta. Khi nào rảnh, tao với mày đi thăm bọn nó. Còn cả Hầu Tử với Tiểu Lý Tử nữa, bọn nó cũng ở đó. Chúng ta vĩnh viễn cũng không thể quên được bọn nó.

Lỗ Trùng phát tiết xong thì tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều, ngẩng đầu nói:

- Được, huynh đệ. Đến lúc đó tao mày đi thăm bọn nó. Nói thật, tao rất nhớ Liệp Ưng, nhớ Tăng Đại, nhớ các huynh đệ, năm mơ cũng muốn trở về.

Vũ Ngôn gật đầu, nói:

- Vậy khi đó chúng ta về thăm bọn nó luôn thể. Mày bây giờ làm cái mẹ gì quản lý rồi, khi đó lại áo gấm về nhà. Mìe, đưa về một con dê béo thì các huynh đệ sao có thể không mừng chứ.

Lỗ Trùng cười he he, nói:

- Mày đừng có ghen tị với tao. Tất cả do mày tự tìm. Đáng lắm!

Vũ Ngôn nhớ tới một chuyện, hỏi:

- Lão Lỗ, Quan Nhã Ny sao biết mày có xuất thân lính đặc chủng hả?

Lỗ Trùng cười nói:

- Mày cho rằng ông đây là người không có nguyên tắc như vậy sao? Đó là thân phận trước khi xuất ngũ Tăng Đại đã sắp xếp cho tao. Lão biết tao ngoài việc cầm súng ra không biết cái gì nên đã bố trí cho tao một thân phận, phân đội trưởng đại đội trinh sát quân khu Thiên Kinh. Sao hả, oai không ku? So với mày phong cách hơn hẳn chứ. Mà mày làm gì mà lại lấy cái thân phận học sinh, sinh viên vậy? Ngại mặt mình chưa đủ trắng sao?

Vũ Ngôn cười nói:

- Tăng Đại đúng là hiểu mày tới từng chân tơ kẽ tóc! Số tao sao lại đen vậy chứ! Mày có phải dùng bảo bối gì hối lộ Tăng Đại hay không hả?

Đại đội trinh sát quân khu mặc dù cũng bí mật nhưng cấp bậc còn xa mới bằng Liệp Ưng, hơn nữa còn có ý để lộ nên bọn Quan Nhã Ny có thể “điều tra” ra được cũng là chuyện bình thường.

Lỗ Trùng kéo tai hắn nói:

- Tao đâu dám hối lộ ai đâu! Không dối mày, từ khi xuất ngũ tới giờ tao vẫn chưa từng gặp Tăng Đại. Sau khi xuất ngũ, tao tới công ty vệ sĩ Thành Long làm, bọn họ thấy thân thủ tao ngon lành, lại biết xuất thân của tao liền thu xếp cho tao lên làm tổ trưởng luân, sau đó lại được thăng lên làm quản lí.

Vũ Ngôn kinh hãi nói:

- Mày muốn chết à! Không tới thăm Tăng Đại, nếu mà để lão biết thì mày tới thiếu cũng bị giam hai tuần, còn không cho ăn uống, hành cho tới chết cái tên hùng binh bất hiếu nhà mày.

Lỗ Trùng xấu hổ cười hắc hắc, nói:

- Tao nào dám đi chứ. Không có nghe Tăng Đại nói ah, không chơi cho ra sự nghiệp gì, làm mất tên tuổi Liệp Ưng, đây là tối kỵ của lão. Tao giờ mà đi gặp lão thì mới là không muốn sống.

Vũ Ngôn nói:

- Mày bây giờ làm tới chức quản lý còn chi. Không dám đi gặp lão, chẳng lẽ còn muốn thành phú ông rồi mới về à?

Lỗ Trùng xấu hổ nói:

- Mày cũng thấy đó, chức quản lý này của tao kỳ thật chỉ là cho nó đẹp. Mọi chuyện đều do nha đầu họ Quan kia quyết định, còn tao chỉ quản lý các huynh đệ xuất ngũ bên này. Song như vậy cũng rất tốt. Mày cũng biết, tao chỉ có thể mang binh, chứ lại quản người khác tao chịu không thấu.

Vũ Ngôn gật đầu, nói:

- Nha đầu này coi như biết dùng người. Cho mày làm cái quản lý vợ vẫn, chức còn trên cả cô ta để mày vì cô ta bán mạng. Đúng là có thủ đoạn!

Lỗ Trùng nghiêm mặt nói:

- Công ty vệ sĩ Thành Long kỳ thật rất tốt! Công ty là lão Đại trong cái ngành bảo vệ, vệ sĩ này. Đặc biệt là Quan tổng. Mày có biết Quan tổng không? Chính là cô cô của quản lý Quan đó. Đó mới là nữ cường nhân chân chính. Tao rất bội phục cô ta. Cái gì, mày còn chưa gặp mặt cô ta à? Huynh đệ, mày mà thấy cô ta thì sợ rằng sau này mày không còn nghĩ tới cô gái khác đâu. Quan tổng chính là nữ nhân trong nữ nhân, là cực phẩm trong nữ nhân đó....

Vũ Ngôn thấy nước miếng hần đang chảy ròng ròng thì trong lòng không khỏi khinh thường nghĩ:

“Sao mày lại vào Liệp Ưng được nhỉ? Lão Tăng đui mắt rồi sao?”

Rồi sau đó hần phải vội kêu lên:

- Ngừng! Ngừng ngay cho tao! Tao còn tưởng mày có ý với Quan nha đầu kia. Hóa ra, giờ mới biết là có ý với cô cô nhà người ta. Đúng là một tên bại hoại. Sao để mày vào được Liệp Ưng cơ chứ?

Lỗ Trùng cười râm nói:

- Tao đâu dám có ý gì với Quan tổng. Người ta là ai chứ, sao lại có thể để ý tới tao. Đó thuần túy chỉ là cảm thụ chân thực nhất của một người đàn ông với một người đàn bà. Mày chưa gặp Quan tổng nên chờ sau khi mày gặp cô ấy, mày sẽ biết cái gì tên là nữ nhân.

Vũ Ngôn bĩu môi nói:

- Đừng nói mấy cái này nữa. Nghĩ khi nào báo tin cho Tăng Đại đi. Nếu không tiểu tử nhà mày chắc chắn sẽ chết rất thảm đó.

Lỗ Trùng trở nên căng thẳng, nói vội:

- Vậy mày nói xem nên đi lúc nào. Tao cũng rất nhớ các huynh đệ, nhớ nơi trú quân của chúng ta, tao còn muốn ngủ trên cái giường hồng kia của tao nữa.

Vũ Ngôn nhẹ thở dài, nói:

- Tao cũng rất muốn!

46. Chương 46

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 46: Chiến hữu (4)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Hai hùng binh như hai con sói cô độc bị lạc đường đang nhớ lại mùi thịt ở hang sói trong bóng đêm của căn phòng.

Đột nhiên, Lỗ Trùng gào lên một tiếng:

- Trời đất ơi, đặc cung của tao. Vũ Ngôn, mày đi chết đi. Thằng mất dạy, một điều cũng không để lại cho tao. Tao giết mày

Vũ Ngôn vỗ mông đứng dậy, ung dung nói:

- Ôn chuyện xong rồi, giờ tới tiết mục cũ đi.

Lỗ Trùng rất thương xót cho những điều quân nội đặc cung đã hóa thành tro, vì thế lòng cừu hận với tên đầu sỏ Vũ Ngôn đã lên tới mức khắc cốt. Đưa tay vác sáu chai Nhị Oa Đầu (loại rượu có nồng độ 60-70%) từ dưới bàn lên, căn rằng Lỗ Trùng nói:

- Ai sợ ai, mày tìm chỗ đi!

Lỗ Trùng đoạt quyền lái xe của tên “cừu nhân” Vũ Ngôn rồi tự mình lái một chiếc Jeep vào trong thành phố. Hai người nói chuyện với nhau gần tiếng đồng hồ nên khi vào thành thì đã hơn chín giờ tối.

Vũ Ngôn mặc dù đã làm trưởng kíp ở Thánh Thế Thiên Đường vài ngày nhưng cũng không quá quen thuộc với những chỗ giải trí ở Thiên Kinh nên để mặc cho Lỗ Trùng lái xe đi đâu thì đi. Lỗ Trùng ở đây đã hơn hai năm nên cũng biết không ít. Hắn lái xe kéo Vũ Ngôn vào một nhà ăn rất sang trọng.

Trong đại sảnh, đèn thủy tinh treo cao, bàn gỗ thuộc loại cao cấp được xếp thành hàng lối rất chỉnh tề. Tường có màu vàng rực rỡ, những nữ nhân viên đều xinh đẹp tuyệt trần tựa như những con bướm trong những khóm hoa đi qua đi lại giữa các bàn. Cả đại sảnh giờ rất ồn ào. Quả nhiên là một chỗ rất tốt. Vũ Ngôn cười nói:

- Quản lý Lỗ, anh thật quá mực nát rồi. Những chỗ thế này thì cái loại nghèo khổ như chúng ta sao vào nổi.

Lỗ Trùng giờ giờ sáu chai Nhị Oa Đầu bị hắn dùng một cái dây khâu lại với nhau lên, cười nói:

- Các em phục vụ thấy chúng ta cầm mấy cái này thì chắc chắn biết chúng ta đều là những kẻ nghèo. Nhưng thằng nghèo tao hôm nay dứt khoát phải ăn ở đây, cho tiền cũng không đi.

Một chai Nhị Oa Đầu 55 độ giá tám đồng. Sáu chai trong tay Lỗ Trùng cộng vào cũng không tới năm mươi đồng. Đến những nơi như thế này mà lại mang loại hàng rẻ tiền kia, hơn nữa lại còn là sáu chai thì đúng là....

Mấy cô phục vụ một tên gia hỏa đen đen cũng một anh chàng đẹp trai có khí chất thân thiết đi tới, mà tên đen kia còn cực kỳ kiêu ngạo giờ giờ mấy cái chai rượu rẻ tiền kia lên chém gió làm mấy nữ hài tử này đều phải che miệng cười nhẹ.

Lỗ Trùng hình như không hề tỉnh ngộ vẫn rất đĩnh đạc, nói:

- Phục vụ, cho một phòng.

Một nữ phục vụ đi tới, thân thiết nói:

- Vâng, tiên sinh. Tôi dẫn ngài tới. Tiên sinh, ngài tự mang rượu vào bốn quán dùng sao? Nếu tự mang rượu theo thì theo quy định của chúng tôi, mỗi một bình phải thu hai mươi đồng phí mở bình. Ngài xem...

Lỗ Trùng cười hắc hắc nói:

- Hôm nay chúng ta tới đây là để nhớ lại một số chuyện nên uống loại rượu này, những loại khác không thêm. Phí mở bình phải không, sẽ không thiếu cho em.

Người phục vụ thoáng sững sốt nhưng sau đó hiểu ý ngay, một nụ cười vui vẻ theo đúng nghề hiện ra, lễ phép nói:

- Vâng, mời hai vị theo tôi!

Vũ Ngôn cười nói:

- Đi, xem tiến bộ của mày thế nào.

Chiến hữu gặp lại nhau thì việc uống rượu là chuyện bắt buộc. Đãi ngộ của chiến sĩ cũng không cao nên loại rượu phổ biến tại quân khu Thiên Kinh chính là Nhị Oa Đầu. Rượu mạnh, tiện lợi, hơn nữa còn phù hợp với tính cách của những nam nhi nhiệt huyết. Các hùng binh của Liệp Ứng mặc dù đãi ngộ có hơn nhưng cũng chỉ có thể ngẫu nhiên được ném chút Mao Đài quý giá của lão Tăng, còn lại, chủ yếu là làm bạn với những chai Nhị Oa Đầu này.

Hai hùng binh tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống. Cạnh đó còn có một cửa sổ trong suốt, từ đó còn có thể thấy cảnh phố phường rực rỡ. Những ngọn đèn năm màu, ánh sáng của những chiếc ô tô trên đường đan vào nhau đông như mắc cửi, rồi những đôi trai gái tản bộ trong công viên, những ngọn đèn lập lờ của các quán bar, các câu lạc bộ đêm, tất cả khiến Vũ Ngôn có một cảm giác chân thực tới mức choáng ngợp.

Xã hội này là một cô gái có ngàn gương mặt. Trong quân doanh, cô là một đứa trẻ mộc mạc chất phác. Ở Đại Thanh sơn cô là một con chim nhỏ tự do bay lượn. Thành thị, cô lại biến thành một cô gái làng chơi trải nhiều tang thương, đằng sau vẻ rực rỡ đó khó có thể nói hết được sự chua xót, đắng cay và nặng nề.

Vũ Ngôn cũng không biết tại sao mình lại có cảm giác như vậy, chỉ là khi càng gần với thành thị này hẳn lại càng hiểu nhiều điều hơn, giống như bản thân mình, cho tới giờ vẫn chỉ là một người từ bên ngoài tới, và có lẽ, hòa nhập vào với thành thị này chính là một giấc mộng không thể thành hiện thực.

Hai hùng binh, mỗi người cầm một chai rượu rồi hà mồm cắn mở cái nút, sau đó “rầm” một tiếng đặt lên bàn. Lỗ Trùng sớm đã lột bộ vest vứt sang một bên, cởi hai khuy cái áo sơ mi bên trong ra, lớn tiếng nói:

- Luật cũ!

Vũ Ngôn cũng có chút hưng phấn. Một cảm giác rục rịch đã lâu hiện lên trong lòng hẳn rồi không nói hai lời, giở chai ngửa cổ tu ừng ực, ừng ực hai hơi hết nửa chai. Lỗ Trùng cũng không muốn kém, hai hơi, nửa chai đã nằm trong bụng. Sắc mặt đỏ bừng, hẳn hô lớn:

- Sảng khoái! Sảng khoái!

Trong lòng Vũ Ngôn như có lửa đốt, một cảm giác nóng bỏng khiến khí huyết hẳn thoáng chút dâng lên, vội thâm vận Thiên Tâm quyết, ngay lập tức cả người trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, một chút chénh choáng đang biến mất gần như không còn. Uống rượu, hẳn được xem như là người kém nhất trong Liệp Ứng, tất nhiên là trừ Số 9 ra. Vũ Ngôn biết mình chơi trận này là liều mạng đánh bữa với Lỗ Trùng, vì tên đó là một chum rượu không đáy, nhưng có thần công hộ thể, Vũ Ngôn cũng chẳng sợ.

Hai người uống một lúc lâu, hơi mem đã bắt đầu ngấm, những chuyện không nên nói cũng nói hết ra. Lỗ Trùng thừa dịp Vũ Ngôn đã ba phần ngà ngà, hỏi:

- Huynh đệ, mày làm chuyện đó chưa?

Vũ Ngôn giả hồ đồ nói:

- Chuyện gì?

Lỗ Trùng vỗ bàn một cái:

- Giả ngây thơ cái con mẹ nó, mày là đàn ông chẳng lẽ còn không sẽ chuyện đó là chuyện gì à. Thành thật nói đi, mấy cô nương gặp họa rồi.

Vũ Ngôn nhếch mép cười nói:

- Họa cái mẹ gì, nào ai đồng ý cho tao chà đạp hả.

Lỗ Trùng hừ lạnh một tiếng:

- Thứ cho ông đây nói mò. Mày trông ngon dzai như vậy thì số lượng tiểu nha đầu bị mày mê hoặc có khi thành biển rồi, còn buồn không có ai cho mày chà đạp hả.

Vũ Ngôn cười khỏ nói:

- Đại ca, mày thấy tao là loại người này sao. Gia thế của tao trong sạch, đâu có làm mấy cái chuyện thiếu âm đức này.

Lỗ Trùng cười thần bí, ghé vào tai Vũ Ngôn, nói:

- Huynh đệ, mày thực sự vẫn còn là một con chim non hả? Không phải ca ca tao nói mày, phải bàn giao cái thân đồng nam kia của mày sớm một chút mới ổn. Tao tuy là một quân nhân nhưng tao trước tiên là một thằng đàn ông, có phải không? Mày nếu không có tiến bộ thì không quá hai năm nữa, mày sẽ là đồng nam cuối cùng của Liệp Ưng chúng ta đó. Ha ha...

Vũ Ngôn cười nói:

- Mày là thằng bỉ ổi, vô sỉ, xấu xa, hạ lưu. Tao là mày chắc. Cho dù thật sự muốn giao cái kia thì mày thử nói xem, tao biết có vài người, vậy tìm ai giao mình bây giờ.

- Tăng Thiển

Lỗ Trùng vừa nói được một nửa thì vội ngậm miệng. Mặc dù đã nói chuyện đã có hơi mem nhưng nói cái gì hần cũng biết. Huống chi lại là chiến hữu thân thiết của mình nên tôn trọng cô là việc phát ra từ nội tâm.

- Mày thấy Tăng Thiển thế nào?

Lỗ Trùng đổi giọng hỏi.

- Rất tốt!

Vũ Ngôn thoáng sửng sốt, không biết hần ra hỏi cái này để làm gì rồi tiếp theo như đã hiểu ra cái gì, mắt mở to, ngạc nhiên nói:

- Tiểu tử mày có ý với Tăng Thiển sao?

Lỗ Trùng khoát tay nói:

- Cút, cút đi! Tao thì có ý với cô ả chứ. Ai chẳng biết cô ả với mày có...mày thực không biết sao?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Không biết cái gì? Cô ấy với tao làm sao?

Lỗ Trùng lắc đầu thở dài:

- Thật không biết nên hâm mộ mày hay là nên phang mày nữa. Chúng tao đều cảm thấy Tăng Thiển có thiện cảm với mày

- Dừng hình

Vũ Ngôn vội vàng kêu tạm dừng:

- Mày đừng có nói bừa! Nói lời này là mày phải chịu trách nhiệm đó.

Lỗ Trùng cười nói:

- Tăng Thiển nhà người ta bình thường với mày thế nào thì mày chẳng lẽ còn không biết sao. Còn bảo tao nói bừa à.

Vũ Ngôn ngăn người, ngẫm lại một số chuyện mấy năm nay khi ở chung với Số 9. Cô ả thừa lúc mình không để ý bèn trộm quần áo của mình đem đi giặt, rồi chẳng có sự kiện gì cũng mang món mình thích ăn từ nhà đến; còn cả ánh mắt ân cần quan tâm khi chấp hành nhiệm vụ; vẻ mặt lo lắng khi biết mình phải xuất ngũ, và cả nụ cười vui vẻ khi đến Đại Thanh sơn ăn Tết.

47. Chương 47

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 47: Dạ phóng hương khuê (1)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn vội vàng kêu tạm dừng:

- Mày đừng có nói bừa! Nói lời này là mày phải chịu trách nhiệm đó.

Lỗ Trùng cười nói:

- Tăng Thiển nhà người ta bình thường với mày thế nào thì mày chẳng lẽ còn không biết sao. Còn bảo tao nói bừa à.

Vũ Ngôn ngăn người, ngẫm lại một số chuyện mấy năm nay khi ở chung với Số 9. Cô ả thừa lúc mình không để ý bèn trộm quần áo của mình đem đi giặt, rồi chẳng có sự kiện gì cũng mang món mình thích ăn từ nhà đến; còn cả ánh mắt ân cần quan tâm khi chấp hành nhiệm vụ; vẻ mặt lo lắng khi biết mình phải xuất ngũ, và cả nụ cười vui vẻ khi đến Đại Thanh sơn ăn Tết

Bạn sẽ ủng hộ cho người dịch 10 Điểm khi đọc bài viết này:

***** :

Vũ Ngôn dường như hơi ngộ ra cái gì đó, nhưng về tổng thể vẫn không nhiều. Với mỗi một chiến hữu thì Số 9 hình như đều nhiệt tình như vậy. Mà những chiến hữu được cô ả giặt quần áo, mang đồ ăn cho tuyệt đối không chỉ có một mình mình. Mỗi người đều có phần mà. Vì thế chuyện này không nói lên được điều gì cả. Trong lòng Vũ Ngôn cuối cùng vẫn cảm thấy không đúng, như là đã nắm được cái gì đó, nhưng lại như là cũng không tìm được cái gì cả.

Miên man suy nghĩ một hồi trong lòng Vũ Ngôn đột nhiên cười nghĩ:

” Mình nghĩ gì vậy? Tự tác đa tình rồi! Số 9 người ta chưa nói cái gì, không những thế mình còn là sư thúc của cô ả, và hai vợ chồng lão Tăng cũng không đồng ý việc này đâu. Mà cho dù hai người bọn họ có đồng ý thì mình sao có thể không biết xấu hổ chứ. Cô nàng là văn bối của mình mà, nếu thật thì không phải thành trâu già gặm cỏ non à? Phi, phi, phi! Lỗ hắc tử này nói vớ vẩn quá. Tình cảm chiến hữu thuần khiết như vậy, không ngờ bị tiểu tử này làm biến thành thế này.”

Vũ Ngôn giận dữ từ tận đáy lòng, rồi một chương chụp lên người Lỗ Trùng nói:

- Hay cho tiểu tử nhà mày, dám lừa tao hả. Phạt mày bình rượu này.

Lỗ Trùng bị hấn tóm cổ nên không thể động đậy và rồi cũng đành cam chịu nhìn hấn rót thẳng chai Nhị Oa Đầu vào mồm mình. Người thì to khỏe nhưng giờ một chút lực cũng không có mà chỉ có thể ngửa cổ nuốt từng ngụm, từng ngụm liệt tửu vào bụng.

Vũ Ngôn hần hần non nửa chai mới buông ra, nói:

- He he, mày nói xấu chiến hữu tao nên đây là trừng phạt của mày.

Lỗ Trùng lắc đầu thở dài:

” Con mẹ nó, tiểu tử này đúng là một tên đầu gỗ chính hiệu không hiểu phong tình. Xem ra xử nam cuối cùng của Liệp Ưng không phải hấn thì không được rồi.”

Kỳ thật ở mặt này Vũ Ngôn cũng không tới mức bã đậu như trong tưởng tượng của Lỗ Trùng, tối thiểu tâm tư của hắn giờ đã có chút linh hoạt nên cũng có thể thoáng cảm thấy tình cảm của Số 9 với mình có gì đó không bình thường.

Nữ hài tử Vũ Ngôn đã tiếp xúc cũng không ít hơn nữa còn với đủ các dạng, nhưng đó đều là những em hay xấu hổ. Mà về cái khoản này Vũ Ngôn phát triển khá chậm, lại là một tên “thích” bị động đúng tiêu chuẩn, vì thế cách chủ động hắn còn chưa được học. Cho nên nữ hài quan hệ với hắn kỳ thật cũng rất đơn giản, ở giữa họ luôn được ngăn cách bởi một cái màng chắn, mà những nữ hài tử thì xấu hổ không dám tới đâm thủng, còn Vũ Ngôn thì không nghĩ tới chuyện tới đó đâm.

Một khi đâm thủng tấm màng này thì Vũ Ngôn rất dễ bị nữ hài tóm gọn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là hình bóng kia trong lòng hắn phải dần phai mờ. Và trên thực tế, hiện tại Vũ Ngôn gần như đã không còn nhớ tới nữ hài tử kia nữa rồi.

Đáng tiếc, không phải người nào cũng là chuyên gia tình yêu, với lại Vũ Ngôn lại trong cái vòng đó nên càng mơ mơ màng màng, sắm vai một con chim non đúng kiểu.

Hai hùng bình nhao nhao nói chuyện, cuối cùng Lỗ Trùng đứng lên, hai tay múa may lung tung nhưng cũng rất đúng nhịp, hát:

- Một gốc cây bạch dương nhỏ, chuẩn bị hát
- Một gốc cây bạch dương nhỏ mọc bên cạnh trạm gác, rễ nó cắm sâu, thân nó to to để bảo vệ biên cương

Hai hùng bình ngêu ngao hát rồi âm thanh trở nên nhỏ dần nhỏ dần nhỏ dần...

Lỗ Trùng cuối cùng không chịu nổi liền ghen ngào. Nước mắt vương đầy mặt làm hắn phải cầm bộ vest lên lau rồi lại nhìn Vũ Ngôn cười nói:

- Con mẹ nó, hát thành thể này, mày có phục không.

Mắt Vũ Ngôn cũng đỏ ngầu, võ vai Lỗ Trùng, sau đó cầm chai rượu tưới nửa chai vào bụng. Lỗ Trùng nhếch môi cười nói:

- Tank 2! KaraOKe!

Trong phòng, Karaoke đã được mở. Lỗ Trùng cầm list gỡ tìm bài hát.

”Ngoại trừ những ca khúc về quân đội ra thì mình hình như không biết bài nào thì phải, và với tâm trạng của mình với Vũ Ngôn thì giờ muốn hát những bài quân ca, nhưng sợ rằng cuối cùng hai đại nam nhân lại ôm nhau khóc rống lên thì thật mất mặt quá. Tìm bài ‘Trên đường anh nhật được một đồng’ vậy”

Lỗ Trùng nghĩ.

Vũ Ngôn cười nói:

- Mày đừng chọn nữa. Hai tay của mày chỉ biết cầm súng chứ chọn cái rắm gì. Đưa tao chọn cho mày một bài.

Vũ Ngôn lật quyển danh sách, một lúc sau vung tay, nói:

- Đây, bài này. Đúng sở trường của mày.

Lỗ Trùng trông thấy liền vui mừng, thốt:

- Ha ha, chính nó, chỉ có mày là hiểu tao.

Tiếng nhạc vang lên, hai hùng bình tay cầm micro đồng thanh quát:

- Cô nương mười tám đẹp như một đoá hoa, một đoá hoa, một đoá hoa làm người người khen ngợi, người người khen ngợi

Hai người vừa hát vừa cười. Vũ Ngôn nói:

- Tiểu tử nhà mày đúng là không có tiền đồ gì cả. Cười mà nước mắt cũng chảy là sao.

Kết quả trong dự đoán đã xuất hiện. Hai hùng binh vừa hát xong bèn gào lên khóc một chập. Lỗ Trùng đột ngột tu một hơi rượu, rồi vừa cười vừa khóc:

- Vũ Ngôn tao mày về Liệp Ưng đi tao nhớ các huynh đệ muốn chết rồi

Lau lau cái mặt, nhưng nước mắt nước mũi của hắn vẫn tiếp tục chảy. Lỗ Trùng rốt cuộc đã không nén nổi xúc động, cổ họng như có cái gì đó chặn ngang, hai tay hắn che mặt rồi nghẹn ngào gào lên khóc.

Vũ Ngôn biết trong lòng hắn khó chịu, mà mũi mình cũng có chút cay cay, vì thế hắn vội nắm chặt bờ vai Lỗ Trùng nói:

- Huynh đệ

Nhưng rồi lại như có một vật chặn ở cổ họng, ngập ngừng hồi lâu, Vũ Ngôn hắn vẫn không thể nói tiếp được câu nào.

Nửa sau của cuộc gặp gỡ này, không khí trở nên bi thương. Lỗ Trùng như một đứa trẻ ba tuổi bị mất đồ chơi, ôm bả vai Vũ Ngôn gào khóc, nước mắt nước mũi rơi xuống bám đầy lên người Vũ Ngôn. Sáu chai Nhị Oa Đầu, Lỗ Trùng xử lý một phần ba, sau đó ngồi dưới đất tựa vào cái bàn ngủ. Nước mắt, nước mũi, nước miếng rơi đầy sàn nhà.

Vũ Ngôn mặc dù xử lý hơn Lỗ Trùng một chai nhưng hắn nội lực thâm hậu, tâm niệm khê động đã luyện hóa hoàn toàn cảm giác chênh choáng. Ngay lập tức, đầu óc hắn trở nên tỉnh táo, hơi mem đã hoàn toàn biến mất. Nhìn thấy dáng vẻ bi thảm của Lỗ Trùng mà Vũ Ngôn không khỏi lắc đầu, tiểu tử này làm quản lý cái mẹ gì, nếu để Tăng Đại trông thấy cảnh này thì nhất định mông tên Lỗ đen sẽ nở hoa. He he! Danh ngôn của Lão Tăng:

”Lính của tao, chỉ có người ngã xuống dưới nòng súng, chứ không có người uống rượu nằm xuống!”

Mặc dù lão Tăng uống rượu cũng không được tốt nhưng với văn hóa rượu lại rất coi trọng. Mỗi trận liên hoan của đám hùng binh Liệp Ưng thì mọi người đều phải uống, nhưng cuối cùng cũng không ai dám say ngã nằm xuống. Mọi người thường nói đùa với nhau, lính Liệp Ưng chỉ có thể nằm xuống trên chiến trường, chứ sao có thể nằm xuống vì rượu chứ? Tuy có ngoại lệ nhưng cái đó cũng không nhiều lắm, và Lỗ Trùng được xem như là nhân vật số 1 trong ngoại lệ đó. Hắn trở thành một ví dụ điển hình luôn được lão Tăng nhắc tới:

- Thằng Lỗ Trùng này, trên chiến trường thì có tới chín cái mạng, còn uống rượu thì cũng chỉ có nửa cái mạng. Đúng là hùng binh cái con mẹ nó.

Vũ Ngôn vén màn, đỡ Lỗ Trùng ra khỏi cửa nhà hàng. Hít một hơi, hắn đang định cất bước thì lại ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng ập tới, ngẩng đầu lên trông thấy một cô gái diễm lệ đang đi tới từ phía đối diện.

Vũ Ngôn trầm nghĩ, thế giới này thật nhỏ, tùy tiện ăn một bữa cơm cũng có thể gặp người mình biết. Song, Vũ Ngôn cũng không định chào hỏi, dù sao mình mới chỉ gặp cô nàng có đúng một lần, nên còn chưa tới mức quen thuộc.

Đàn ông ra vào nhà hàng đều không thể không trộm quan sát cô gái thành thực diễm lệ này. Mày lá liễu, khuôn mặt phù dung, môi ngọc, mũi tinh xảo, làn da mịn màng trắng như tuyết, dáng người cao gầy đầy đặn phũ phàng ngoài là bộ quần áo công sở, đùi ngọc thon dài, khi đi nhẹ nhàng lướt theo gió với những đường cong lung linh, một nét đẹp không bút nào tả xiết.

Mỹ nữ dường như có tâm sự gì đó nên không hề ngừng đầu quan sát chung quanh mà chỉ chậm rãi đi tới cửa. Đôi mi không giấu nổi nét u sầu hơi nhíu lại càng làm tăng thêm khí chất yếu đuối của cô. Thành thực xinh đẹp, diễm đam đáng yêu, hai khí chất khác biệt cùng xuất hiện trên người cô gái khiến người ta bị cuốn hút, đồng thời khiến người ta muốn đi tới quan tâm, che chở cho cô.

Hầu như tất cả đàn ông đều không nhìn được mà phải nuốt nước miếng ít nhất là một lần, trong lòng thầm nhủ:

“Vưu vật! Vưu vật tuyệt sắc!”

Sở dĩ dùng từ “hầu như” là vì còn có một ngoại lệ, mà ngoại lệ đó chính là hai hùng binh, Vũ Ngôn và Lỗ Trùng. Lỗ Trùng là do say tới bất tỉnh nên không thể chảy nước miếng được. Còn Vũ Ngôn thì do đã gặp qua cô nàng một lần nên đối với vẻ đẹp đại sát tứ phương đó đã có khả năng miễn dịch khá ổn.

Mỹ nhân đi đến bên người Vũ Ngôn, khi đó cô ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người Lỗ Trùng tỏa ra, cái mũi tinh xảo ấy không khỏi nhú lại, mày cau vào rồi tránh xa khỏi đó một chút, sau đó ngẩng đầu lên nhìn qua.

- Là anh?

Mỹ nữ sửng sốt, sau đó trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Cũng không chắc đó là tôi?

48. Chương 48

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 48: Dạ phóng hương khuê (2)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Mỹ nữ vội nói:

- Vũ tiên sinh, anh có thể giúp tôi một việc được không? Tôi đang rất vội!

Vũ Ngôn cười nói:

- Có thể giúp chuyện gì thì tôi nhất định sẽ cố gắng. Song cô nhìn bên cạnh tôi xem

Mỹ nữ cắt ngang lời hắn, lo lắng nói:

- Vũ tiên sinh, tôi không còn nhiều thời gian, có thể mời anh mười năm phút nữa tới phòng Túy Giang Nguyệt trên tầng hai tìm tôi không. Anh nhất định phải tới. Cầu xin anh!

Vũ Ngôn sửng sốt hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì thế, Vu tiểu thư?

Vu Tử Đồng quay đầu lại, lắc đầu nói:

- Không kịp giải thích nữa. Chuyện này xin nhờ anh. Nhớ kỹ, nhất định phải tới. Nếu không, tôi

Đôi mắt cô đỏ lên không nói được câu nào nữa. Thấy đằng xa có một nam tử đang đi tới thì vội cúi đầu đi qua người Vũ Ngôn. Vũ Ngôn chỉ cảm thấy một làn hương lướt qua người, bên tai còn truyền đến giọng nói lo lắng của Vu Tử Đồng:

- Xin anh, Vũ tiên sinh. Anh nhất định phải tới đây

Trong lòng Vũ Ngôn nghi hoặc không biết Vu Tử Đồng có chuyện gì, nhưng nhìn thần sắc của cô thì biết việc này nhất định rất khẩn cấp. Vũ Ngôn trầm nghĩ, việc này xem ra phải giúp rồi, cô ta tốt xấu gì cũng là bạn của nhị nha đầu, huống chi lại xinh đẹp. Không để cho mỹ nữ khổ cực, đó đại khái là điểm chung của tất cả đàn ông trong thiên hạ, ngay Vũ Ngôn cũng không ngoại lệ.

Nam nhân đằng xa kia đã lại gần. Một cảm giác áp bức theo hắn đến. Chân khí trong cơ thể Vũ Ngôn lập tức vận hành. Vũ Ngôn cũng có chút giật mình. Cao thủ võ học trong thiên hạ rẻ tiền vậy sao, thế nào mà

ở đầu cũng gặp được vậy. Lúc trước có Vương lão, rồi Quan Nhã Ny, Ân Nhất Bình; còn giờ lại là nam tử thần bí này.

Nam tử này khoảng hai bảy, hai tám tuổi, vóc người trung bình, khuôn mặt anh tuấn, cử chỉ lịch sự, nho nhã, lễ độ, và được khoác trên người toàn hàng hiệu đúng tiêu chuẩn của một công tử con nhà thế gia. Trên mặt hắn luôn treo một nụ cười hòa ái, cũng có thể coi như là một nam nhân khá có mị lực.

Vũ Ngôn có cảm giác rất không thoải mái. Trong mắt hắn, nam nhân này tuy rằng đang mỉm cười nhưng trong nụ cười ấy ngẫu nhiên có để lộ vài tia hàn quang, chứng tỏ người này thuộc dạng tâm cơ thâm trầm. Công lực của nam nhân này kém hơn Quan Nhã Ny một chút, nhưng khiến Vũ Ngôn phải Vũ Ngôn phải âm thầm chú ý đó là trên người hắn dường như có một loại khí tức hắc ám làm người ta cảm thấy bị áp bách, và cảm giác đó là kết quả của việc hắn cố ý phóng nội tức ra ngoài mà tạo thành.

Trong lòng Vũ Ngôn có chút tức giận, người tu hành võ học cũng có quy tắc của riêng mình. Trước mắt, người này dù có tu vi cao thâm nhưng lại phóng ra ngoài như muốn kẻ khác phải thần phục dưới áp lực của hắn, điều này không khác gì việc dùng khả năng của mình xâm phạm người khác cả.

Thiên Tâm quyết đặc biệt miễn cảm với khí tức hắc ám. Khi cổ khí tức hắc ám kia còn chưa nhập vào cơ thể Vũ Ngôn thì Thiên Tâm quyết đã tự động lưu chuyển rồi chỉ trong khoảnh khắc đã hình thành một lồng phòng hộ bên ngoài cơ thể Vũ Ngôn để cản lại việc xâm nhập của sức mạnh hắc ám đó, rồi trong phút chốc đã cắn nuốt nó gần như không còn.

Long Dục chân khí thì như không quan tâm tới cái gì, mặc cho khí tức hắc ám đó thâm nhập vào rồi trong nháy mắt dung nhập nó vào trong dòng nước của Long Dục chân khí. Đây là tà công gì vậy! Vũ Ngôn cũng không thể hiểu hết đặc tính của Long Dục chân khí này, loại chân khí này giờ cho hắn một cảm giác giống như Bắc Minh thần công, với Hấp Tinh đại pháp vậy.

Nam tử kia thấy Vũ Ngôn hình như không bị công pháp của mình ảnh hưởng nên nhẹ “A!” một tiếng, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Nhưng khi ngẩng đầu nhìn người của hai người này nồng nặc mùi rượu thì lại cho rằng do say nên phản ứng mới chậm như vậy. Vì thế nên tên này cũng không để ý nữa mà nhìn về phía bóng dáng duyên dáng lung linh trước mặt nuốt nước miếng, gọi:

- Tử Đồng, đợi anh!

Vu Tử Đồng quay đầu lại nhìn thoáng qua đó. Vũ Ngôn có thể cảm giác được rõ ràng ánh mắt tha thiết của cô nàng động lại lên người mình. Ánh mắt diễm đam đáng yêu kia khiến trái tim Vũ Ngôn cũng không khỏi gia tốc. Hắn vội quay đầu, A Di Đà Phật! Hồng nhan họa thủy! Đúng là hồng nhan họa thủy!

Vũ Ngôn đỡ Lỗ Trùng ngồi lên xe, trong lòng vẫn còn đang suy nghĩ. Ánh mắt ai oán của Vu Tử Đồng đó cuối cùng lại hiện ra trước mắt hắn. Nhớ tới lời của cô mà nhất thời hắn có chút do dự.

Rốt cuộc là nên đi hay không đây. Không hiểu cô ta có chuyện gì nhĩ. Quan sát cô ta với nam tử trẻ tuổi kia thì quan hệ của hai người hình như không giống bình thường, vì nếu không phải thế thì sao tối rồi mà lại đến nơi này. Mình mới gặp cô ta có một lần, nói chuyện với nhau cũng không quá mười câu thì có chuyện gì mà cô ấy lại muốn mình tới hỗ trợ giải quyết chứ. Cô ta làm thế nào lại khẳng định rằng mình sẽ tới đó hỗ trợ. Mà lời cô ta nói với mình là có ý gì. Trong lòng Vũ Ngôn cảm thấy mê muội.

” Xin anh, Vũ tiên sinh. Anh nhất định phải tới đây ”

Giọng nói vội vàng của Vu Tử Đồng dường như cứ văng vẳng bên tai Vũ Ngôn. Vũ Ngôn tuy không hiểu nhưng cũng chỉ là sự mơ hồ về mặt tình cảm mà thôi. Tâm lý và sinh lý của hắn cũng thuộc loại bình thường nên với những cô gái xinh đẹp cũng có niềm yêu thích và thường thức phát ra từ tận đáy lòng, bởi vậy cũng dễ phạm phải cái tật xấu thương hương tiếc ngọc. Đó cũng không thể nói rằng trong đầu hắn có suy nghĩ đen tối gì mà thuần túy chỉ là bản năng bảo vệ nữ nhân của nam nhân. Nếu hắn thật cái suy nghĩ đen tối gì thì sợ rằng, sẽ mấy cô phải nhảy lên hoan hô:

“Đầu gối cuối cùng cũng hiểu biết rồi!”

Cô nàng hắn đã gặp phiền toái, chỉ bằng việc cô nàng là bạn của nhị nha đầu thì mình cũng nên tới xem. Vũ Ngôn cố gắng gạt bỏ những nhân tố suy nghĩ khác rồi đưa ra kết luận. Đi, nhất định phải đi. Anh hùng cứu mỹ nhân là chuyện thỉnh thoảng mới gặp, với lại nếu mình không đi thì mất mặt tới cỡ nào.

Vũ Ngôn vỗ vỗ cái đầu đang mơ mơ màng màng của Lỗ Trùng, He he, anh bạn, tao đi làm anh hùng cứu mỹ nhân đây. Trong số những hùng binh của Liệp Ưng thì những thằng có thể có một cơ hội như thế này sợ cũng không có mấy đâu.

Ngồi chờ trên xe một lúc, Lỗ Trùng thì cuộn mình nằm gáy trên cái ghế, còn Vũ Ngôn nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ bèn đi lên tầng hai của nhà hàng, tìm phòng Túy Giang Nguyệt.

Trong phòng rất yên tĩnh nhưng với sáu giác quan mẫn cảm của Vũ Ngôn thì từng chữ hai người nói bên trong đều lọt vào tai Vũ Ngôn. Minh là theo hẹn mà tới nên cũng không thể coi là nghe lén được. Trong lòng Vũ Ngôn tự an ủi mình.

Bên trong, giọng Vu Tử Đồng truyền tới:

- An công tử, anh cảm thấy đề nghị vừa rồi của tôi thế nào? Chỉ cần cho tôi thêm bốn tuần thì công ty chúng tôi sẽ trả hết khoản nợ đáo hạn. Đến lúc đó chúng tôi không những trả hết nợ cho anh mà còn có thể trả hai lần lợi tức cho anh nữa.

An công tử cười nói:

- Tử Đồng, vốn với giao tình của chúng ta thì một ngàn vạn này dù có trả hay không cũng không vấn đề gì. Nhưng em cũng biết, gần đây tập đoàn bọn anh cạnh tranh với Thánh Long đang tới hồi quyết liệt nên giờ cả tập đoàn đều phải thắt chặt tài chính. Áp lực lên anh cũng rất lớn.

Vu Tử Đồng dịu dàng nói:

- Tôi cũng rất cảm ơn An công tử vì anh đã phải chịu áp lực lớn như vậy để ủng hộ sự phát triển của Sáng Lực Thế Kỷ chúng tôi. Tôi chỉ hy vọng An công tử xem tình bạn của hai ta mà giúp chúng tôi một lần này. Nhân viên của cả Sáng Lực Thế Kỷ chúng tôi sẽ vô cùng cảm kích anh.

An công tử cười nói:

- Tử Đồng, anh cũng là người thẳng thắn hay nói thật. Chuyện này của em anh có thể giúp. Nhưng An Tử Phong anh là ai thì em cũng hiểu. Anh thích cái gì thì bạn bè đều biết. Em nói hai ta là bạn, anh rất thích nghe câu nói đó, nhưng nếu là những người bạn “thân thiết” anh còn thích hơn. Đối với những người con gái anh thích thì An Tử Phong anh đây cho tới giờ đều dốc hết sức.

Vu Tử Đồng nói:

- An công tử, tôi nghĩ anh hiểu lắm rồi. Tôi rất cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi. Tôi tuy chỉ là một cô gái nhưng cũng có nguyên tắc của mình. Xem ra tôi chỉ có thể cô phụ hậu ái của anh rồi.

An công tử cười lạnh nói:

- Muốn có được thứ gì thì em phải mất một thứ khác trước. Đó là quy luật không ai thay đổi được. Tử Đồng, công ty đó là tâm huyết của cha em, rồi phải vất vả kinh doanh nhiều năm mới tạo ra được quy mô như ngày hôm nay. Nếu bởi vì em àm để công ty phá sản thì Vu lão tiên sinh trên trời có linh thiêng sợ cũng không thể yên lòng đâu.

Vu Tử Đồng kiên định nói:

- Vu gia chúng tôi không bao giờ phải cúi đầu trước những uy hiếp. Chúng tôi thà trắng tay cũng không thể không có nhân cách. Tôi tin rằng ba ba cũng sẽ ủng hộ tôi. An công tử, nếu đã như vậy thì tôi nghĩ chúng ta không còn gì để nói nữa. Nếu ông trời nhất định muốn Sáng Lực Thế Kỷ chúng ta phải phá sản thì tôi cũng không oán không hối. Tạm biệt!

49. Chương 49

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 49: Dạ phóng hương khuê (3)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

An công tử cười một trận điên cuồng, nói:

- Tử Đồng à, mọi người đều nói em xinh đẹp, tươi trẻ nhưng trái tim lại như hàn băng, song anh lại rất thích loại phụ nữ như em, thế nó mới thú vị, mới đủ kích thích. Thủ đoạn của anh chắc hẳn em cũng đã biết. An Tử Phong này nhìn trúng người phụ nữ nào thì người đó không thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh,

Vu Tử Đồng thét lên kinh hãi, nói:

- Anh muốn làm gì? Họ An kia, mau bỏ tay ra!

An công tử cười nham nhở nói:

- Giờ mới động thủ với cô chứng tỏ sự nhẫn nại của anh đã cảnh giới mới rồi. Lão tử giờ thành Tình thánh rồi đó. Ha ha. Cô đã vào địa bàn của anh thì còn có thể trốn sao? Ngoan đi, anh thuộc loại không thích dùng sức mạnh. He he, các cô bé trước khi lên giường của anh đều như vậy cả, nhưng sau khi ném mùi dục tiên dục tử thì lại không nở rời khỏi nơi đây đâu.

Vu Tử Đồng mắng:

- Ê tiện, hạ lưu. Tôi có chết cũng không cho anh đạt được mục đích.

Sức sinh đáng chết! Trong lòng Vũ Ngôn vô cùng tức giận, tay vận phóng nội kinh. “Cạch” một tiếng xoay mở cái khóa rồi tung cước đập vào cửa đi vào. Đây là một gian phòng lớn, trên một cái bàn có bày đủ loại sơn hào hải vị, còn có một chai rượu vang mới mở, và ba chiếc ghế sofa màu trắng bằng da thật rất lớn được xếp vào một góc.

Trong phòng, An công tử đang kéo cánh tay Vu Tử Đồng vào lòng mình, một ống tay áo của cô đã bị xé rách để lộ ra một cánh tay ngọc trắng thẳng cả tuyệt.

Thấy Vũ Ngôn đến, đôi mắt tuyệt mỹ của Vu Tử Đồng đỏ lên, mắt rưng rưng lệ rồi giẫy khỏi tay An công tử lao tới trốn vào phía sau Vũ Ngôn rồi kéo tay hắn nói:

- Chúng ta mau đi thôi!

An công tử thấy Vũ Ngôn lao vào thì rất giận dữ, nói:

- Đi ư? Ai cho mẹ nó đi? Dám phá chuyện tốt của tao à. Tao thấy mày chán sống rồi!

Hắn nổi giận, ngưng tụ công lực toàn thân, lập tức trên người hắn tỏa ra một tầng sương màu đen nhạt như có như không với khí thế bức người, tạo ra một áp lực khiến Vu Tử Đồng không thở nổi.

Vũ Ngôn nắm bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của Vu Tử Đồng, cười với cô một nụ cười như ánh mặt trời. Vu Tử Đồng cảm giác như có một cơn gió xuân tươi mới của tháng ba lướt nhẹ qua trái tim mình. Tất cả sợ hãi, bất an ngay lập tức đều biến mất. Bả vai rộng lớn của Vũ Ngôn giờ với cô như một ngọn núi lớn nguy nga sừng sững, và giờ đây, khi ngọn núi ấy đứng chắn trước mặt mình đã tạo một cảm giác an toàn khiến khuôn mặt Vu Tử Đồng nóng bừng cả lên.

Xoay người đối mặt với An công tử kia, sát ý trong lòng Vũ Ngôn dâng cao, khóe miệng nhếch lên cười đầy tà dị rồi nhìn chăm chăm vào ánh mắt An công tử, một cái nhìn như nhìn một con sơn dương sắp bị làm thịt, một cái nhìn không chút thương xót hay thông cảm, một ánh mắt chỉ có sự lạnh khốc và máu tanh. Chân lực cường đại trong cơ thể dâng lên, Long Dục chân khí dường như đặc biệt thích không khí kiểu này nên tạm thời can thiệp của Thiên Tâm quyết lại. Chân khí quý dị, hơn nữa lại còn khí thế sát phạt cường đại do trải qua nhiều lần sinh tử khiến một người có công lực sâu như An công tử cũng không thể không lạnh rùng mình.

Khóe miệng Vũ Ngôn hiện lên một nụ cười tàn khốc, đẹp mà âm tà:

- Thập giới của Võ giả thì đứng đầu là dâm giới. Người vi phạm, chết!

An công tử không chịu nổi cảm giác bị chèn ép kiểu này nên hấn liều mình, hét lên một tiếng, chân bước lên, công lực toàn thân ngưng tụ vào tay, một quyền đánh thẳng vào mặt Vũ Ngôn.

Một thức này hình như là Hắc Hổ Đào Tâm của phái Nga Mi nhưng lại có chút khác biệt. Quyền phong An công tử tới trước người Vũ Ngôn nhưng lại biến đổi, đơn quyền hạ xuống, quyền tâm hướng vào ngực Vũ Ngôn. Đây chính là Hắc Hổ Đào Tâm mà Vũ Ngôn đã xem qua trên cuốn “Tập kinh tổng hợp”. Thì ra Phái Nga Mi thực sự tồn tại, thật thú vị, rất thú vị. Trong lòng Vũ Ngôn thầm nghĩ. Nhưng nghĩ thì nghĩ, còn quyền thì hấn vẫn xuất ra cực nhanh. Thừa dịp cổ tay của tên kia tới sát ngực mình, một quyền của Vũ Ngôn đã đánh vào cổ tay hấn.

” Rắc“, An công tử dường như nghe thấy tiếng cổ tay mình bị gãy, rồi sau đó hấn tru lên một tiếng ”Áaaaaaa” đau đớn. Thì ra Vũ Ngôn sau khi làm gãy cổ tay hấn nhưng vẫn không hề dừng lại mà còn bước chân về trước, nắm lấy cổ hấn rồi nhấc bổng hấn ta lên. Trong lòng Vũ Ngôn, sát ý đã dâng tới ngập trời, ra tay càng mạnh hơn. Giờ trong tay hấn, An công tử đã biến thành một con gà chết yếu ớt mặc cho người ta làm thịt.

Vu Tử Đồng thấy hai mắt An công tử đã trắng dã và có dấu hiệu của việc thiếu dưỡng khí nên cô vội bước lên ôm cánh tay Vũ Ngôn, hô:

- Mau buông hấn ta ra. Anh giết hấn mất.

Vũ Ngôn thở dài. Hấn biết cô nàng lo mình giết người, nhưng Vu Tử Đồng nào biết rằng, những kẻ ngã dưới nòng súng Vũ Ngôn đã không ít hơn trăm người rồi.

Bây giờ đã không còn như khi ở Liệp Ưng nữa rồi. Vũ Ngôn lắc đầu rồi tay cũng lỏng dần ra. Ngay lập tức, Vu Tử Đồng xuy lơ ngã trên đất rồi hít thở hót thở một cách vội vã mà khó khăn. Vu Tử Đồng thấy vẻ cô đơn trong mắt Vũ Ngôn thì dù không biết hấn đang nghĩ gì nhưng cô cũng hiểu chuyện này nhất định đã gọi lên một kí ức nào đó trong hấn. Sau đó cô vội kéo tay Vũ Ngôn hấn chạy ra ngoài.

Vũ Ngôn cảm nhận tay nhỏ bé mềm mại mịn màng đang nắm bàn tay mình mà thấy thân thiết, ảm áp không tả xiết. Ngoảnh về phía Vu Tử Đồng cười với cô khiến cô nàng đỏ mặt. Vu Tử Đồng giờ cảm thấy có chút tham luyến bàn tay dày rộng ảm áp của hấn, nên cô càng xiết tay nắm chặt hơn, rồi cứ thế đi về trước mà không dám nói một câu nào.

Vũ Ngôn đi tới cửa rồi đột ngột dừng lại, cao giọng chậm rãi nói:

- Võ giả lấy phẩm đức làm đầu, rồi mới tới kỹ xảo, Dùng võ làm ác, kẻ đó tất cả mọi người đều có thể diệt. Nga Mi là danh môn hàng trăm năm. Hôm nay nể mặt trưởng bối của mày nên tha cho mày một lần. Lần sau nếu có tái phạm thì tao sẽ không dễ như vậy đâu. Hừ

An công tử đang ngồi bệt ở một góc không dám nói một lời nào mà chỉ nhìn chăm chăm vào bóng dáng Vũ Ngôn, vẻ sợ hãi và oán hận luân phiên xuất hiện trong đầu hấn, mắt đỏ ửng tràn ngập sát ý hung ác.

Hai người Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng lên xe. Lỗ Trùng vẫn còn đang ở ghế sau ngủ say sưa. Thấy ánh mắt khó hiểu của Vu Tử Đồng khi nhìn Lỗ Trùng, Vũ Ngôn cười nói:

- Đây là một người bạn cũ của tôi. Hai người đã hai năm không gặp nên hôm nay gặp lại khiến trong lòng cảm thấy vui vẻ vì thế uống hơi nhiều.

Sắc mặt Vu Tử Đồng vẫn hơi tái, khi nghe thấy lời Vũ Ngôn thì cô chỉ biết cười rồi gật đầu thật mạnh.

Vũ Ngôn biết cô nàng vẫn chưa hết hoảng sợ nên cũng không nói lời nào nữa mà trước tiên lái xe đi tìm một phòng trong một khách sạn, bố trí cho Lỗ Trùng vào đó ngủ. Thu xếp xong cho Lỗ Trùng, hấn bèn xuống lầu thì thấy Vu Tử Đồng vẫn ngồi im trong xe, ánh mắt trống rỗng không biết là đang nghĩ cái gì. Vũ Ngôn cũng không quấy rầy cô mà giữa người tựa vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Vu Tử Đồng yên lặng rất lâu sau rồi mới quay đầu lại nói:

- Anh không hỏi xem có chuyện gì sao?

Vũ Ngôn cười nói:

- Hối để làm gì. Như vậy cũng tốt mà. Mỗi người đều có bí mật của riêng mình nên cứ duy trì một khoảng cách nhất định thì có khi lại càng có thể thúc đẩy quá trình hiểu biết về nhau hơn.

Vu Tử Đồng cười quẹo rũ, nhẹ nhàng vén lọn tóc lên, nói:

- Nói vậy thì anh không thích biết chuyện người khác?

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Biết để làm gì khi chuyện của mình còn chưa xong. Tìm hiểu chuyện người khác không phải càng tăng phiền cho mình sao?

Vu Tử Đồng cười hì hì, bộ ngực sữa đầy đặn của cô lại nổi sóng mãnh liệt. Vũ Ngôn nhìn mà đầu vầng mắt hoa, mị lực của cô gái này đúng là không phải đàn ông bình thường có thể chịu đựng được.

Vất vả lắm mới chờ được tới lúc cô nàng thôi cười, Vũ Ngôn vội nói:

- Giờ không còn sớm nữa, cô ở đâu? Tôi đưa cô về.

Vu Tử Đồng lắc đầu nói:

- Giờ vẫn còn sớm mà. Anh không biết là cuộc sống hàng ngày của tôi đều như thế này sao. Giờ thời gian đối với tôi chẳng còn ý nghĩa gì nhiều nữa.

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Không nên bi quan như vậy. Phụ nữ nghĩ nhiều rất mau già đó.

Vu Tử Đồng cười khổ nói:

- Chuyện đó và bi quan chẳng liên quan gì tới nhau cả. Có lúc tôi rất muốn mình chỉ là một cô gái bình thường. Được vậy thì tốt quá, lúc đó sẽ không có nhiều phiền muộn như vậy.

- Đời con người ta đều phải sống trong khổ não mà.

Vũ Ngôn cười nói:

- Tự làm phiền mình kỳ thật là một cảnh giới cao thượng, với lại làm một người tầm thường cũng không phải dễ dàng đâu.

Vu Tử Đồng cười thành tiếng, nói:

- Lời của anh rất mới mẻ đó. Đúng là một thiếu niên thiên tài.

Chiếc xe jeep lướt đi trên đường trong tiếng cười của hai người. Vu Tử Đồng chỉ đường về nhà mình cho Vũ Ngôn. Tới nhà, trước khi xuống xe cô cười nói:

- Theo nguyên tắc cơ bản nam nữ thụ thụ bất thân, tôi không mời anh vào nhà ngồi nữa.

Vũ Ngôn cười gật đầu nói:

- Rất giống với suy nghĩ của tôi. Kỳ thật, tôi là một người rất bảo thủ. Sau này nếu có cơ hội sẽ nói chuyện nhiều hơn.

50. Chương 50

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 50: Dạ phóng hương khuê (4)..

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn quay đầu xe, đang định nhấn ga thì chợt nghe có người gõ cửa kính xe. Vu Tử Đồng ở bên ngoài cười nói:

- Lại theo chuẩn tắc con gái thích thay đổi, tôi giờ đổi ý.

Vũ Ngôn tắt máy, rút chìa khóa xe ra, mỉm cười nói:

- Tiểu thư thích thay đổi, xin hỏi cô có gì chỉ giáo!

Vu Tử Đồng nói:

- Vũ Ngôn, anh có thể uống rượu không?

Vũ Ngôn gật gật đầu nói:

- So với người khác thì tôi uống không phải là giỏi, nhưng so với cô thì tôi tin rằng mình mạnh hơn cô không phải là ít.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Vậy tôi có thể mời anh lên uống chén rượu hay không?

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Uống rượu với nữ hài tử tôi không được rành cho lắm. Huống chi lại là cô nam quả nữ ở chung một phòng, với lại tự chủ của tôi không phải là tốt nên vì an toàn, tôi chỉ còn lựa chọn duy nhất chính là từ chối cô.

Vu Tử Đồng dịu dàng nói:

- Là anh không an toàn hay tôi không an toàn. Nhìn anh tuổi vẫn còn nhỏ như vậy mà suy nghĩ sao lại phức tạp thế? Uống có chén rượu làm gì được anh sao. Cứ coi như là tôi cảm ơn ân cứu mạng của anh đi.

Nói tới mấy chữ ân cứu mạng này mà đôi mắt của cô chợt lại hơi đỏ lên.

Vũ Ngôn thấy cô nàng có chiều hướng muốn tạo lũ nên chỉ biết lắc đầu một cách bất đắc dĩ, cười khổ nói:

- Xem ra tôi không có lựa chọn rồi. Không biết rượu của cô thế nào đây. Tôi thật sự rất lo lắng về an toàn của mình.

Khuôn mặt trắng như ngọc của Vu Tử Đồng đỏ lên, đồng thời một tay từ bên ngoài luồn vào trong xe rồi “thân thiết” lên tay hất một hồi, giọng có vẻ hơi giận:

- Anh là loại người nào vậy? Mũ hồng còn chẳng lo mà trái lại, đại hời lang lại động lòng từ bi à.

Lời vừa dứt cô liền ý thức được có gì đó không ổn. Nói như vậy thì không phải mũ hồng mình đang nhiệt tình mời đại hời lang hất ấy ấy sao. Nghĩ mà mặt lại đỏ lên.

Dưới trời đêm, khuôn mặt cô nhìn như có một cầu vồng bảy màu đang nhẹ di động. Hai gò má mềm mại như hai đóa hoa hồng đỏ rực nở rộ giữa trời đêm. Đôi mắt tuyệt mỹ ánh lên vẻ dịu dàng khác thường. Quả là vô cùng diễm lệ! Vô cùng vô cùng diễm lệ! Diễm lệ muốn chết người! Và dù là Vũ Ngôn, một người được đánh giá như một đứa trẻ ngây thơ trong chuyện này cũng không nhịn được mà nhìn tới xuất cả thần.

Khuôn mặt Vu Tử Đồng nhanh chóng nhuộm thành hai đám mây đỏ hồng, liếc nhìn Vũ Ngôn một cái rồi vội giận dữ, nói:

- Còn nhìn cái gì. Mời anh uống rượu sao mà khó vậy. Mau xuống xe đi!

Vũ Ngôn xấu hổ cười hì hì. Hắn cảm thấy đạo này định lực của mình hình như kém đi rất nhiều, có vẻ rất dễ bị mỹ nữ hấp dẫn, việc này không biết là tốt hay xấu đây.

Vũ Ngôn cảm giác mình là mình bị hấp dẫn gạt lên lầu. Hai người đứng trong thang máy vắng vẻ nhìn nhau. Ánh mắt Vu Tử Đồng dịu dàng như nước, còn trong lòng Vũ Ngôn dù có đang đại động nhưng vẫn có thể kiên trì được. Ánh mắt trong trẻo của hắn nhìn về phía Vu Tử Đồng không có một chút tạp sắc.

Nhưng hần càng ngây thơ, càng kiên trì, càng “Liễu Hạ Huệ” thì trái tim Vu Tử Đồng lại càng đập nhanh hơn, cảm giác cứ như là mình bị hần ta hấp dẫn vậy. Khuôn mặt, rồi cả người Vu Tử Đồng bỗng nóng bừng lên. Không ngờ mình lại không thể chịu được hấp dẫn của một người đàn ông. Cái cảm giác này thực sự rất kỳ lạ nhưng trong lòng cô lại có vẻ như thích cái cảm giác bị hấp dẫn này.

Song Vũ Ngôn không biết rằng mình đang từng bước từng bước mở cái hộp ảo thuật ma quái ra mà khi thấy sắc mặt ửng đỏ của Vu Tử Đồng thì chỉ nghĩ là cô ấy chắc còn đang sợ hãi về chuyện của An công tử kia, vì thế hần mới nhẹ cười với cô nàng một cái với ý là có tôi ở đây, cô không cần lo lắng. Còn Vu Tử Đồng lại nhớ tới cảm giác an toàn lúc hần đứng che trước người mình, rồi lại không biết nên gọi cái tên trước mắt này là một đứa bé hay là một người đàn ông đây, càng nghĩ mà cái cảm giác vi diệu ấy càng trở nên mãnh liệt trong cô.

Vu Tử Đồng sống một mình trong căn nhà ở tầng 22. Căn nhà được bài trí rất gọn gàng, ngăn nắp. Trong phòng khách có đặt một bộ sofa rất lớn. Một cửa sổ rộng, dài tới tận trần nhà với những dải tua rèm đang nhẹ nhàng lay động trong gió. Ngoài cửa sổ, những ngọn đèn khi mờ khi tỏ hắt vào xuyên qua tấm kính thủy tinh chiếu lên mặt sàn ánh lên những màu sắc rực rỡ. Một không gian yên bình nhưng cũng thật vắng lặng.

Vũ Ngôn đứng trước cửa sổ nhìn về phía những ngọn đèn mờ bên ngoài, trong lòng hần dần bình tĩnh trở lại. Tâm hần như được trở về với trạng thái vô ưu vô lự lúc ở Đại Thanh sơn, những ánh đèn ấy giúp hần cảm nhận được sự ấm áp của gia đình đã lâu chưa được gặp tại cái thành thị này. Xem ra, con người sẽ phải dần thích ứng với xã hội này. Vũ Ngôn nhẹ gật đầu, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười hài lòng.

Vu Tử Đồng rất yên tâm với Vũ Ngôn. Thay quần áo xong rồi trở lại vào phòng khách, khi thấy Vũ Ngôn còn đang yên lặng đứng ở cửa với vẻ bình tĩnh, an nhàn, thân thiết tự nhiên, đầy thỏa mãn mà trong lòng cô có một cảm giác ấm áp, yên tĩnh phát ra tận đáy lòng.

- Sao hả, rất thích Thiên Kinh này ư?

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng ngồi trên sofa, mỉm cười hỏi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Cũng không tới mức chán ghét. Trước mắt, vẫn còn chưa nói được rằng là thích hay không thích. Chỉ có điều đây cũng được coi như là một bước tiến rất lớn rồi. Cô biết không, khi tôi vừa tới Thiên Kinh thì không có một chút cảm giác hay hiểu biết gì về nơi đây, giống như một tên nông dân ở tại một vùng núi xa xôi không chú ý xông vào một thế giới phồn hoa vậy.

Vu Tử Đồng cười khanh khách, nói:

- Anh là một tên nông dân ở tại một vùng núi xa xôi sao? Tôi thấy anh hình như còn dữ hơn cả người khác đó.

Vũ Ngôn cũng không quay đầu lại mà vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, đáp:

- Tôi sống ở trên núi từ nhỏ nên nhìn hoa cỏ, cây cối, chim thú còn nhiều hơn là nhìn thấy con người nên không dễ thay đổi. Cái cô trông thấy chỉ là một mặt khó có thể giáo dục của gã dân thiếu văn hóa như tôi thôi. Hề hề! Bản tính của tôi là vậy đó.

Vu Tử Đồng ngạc nhiên nói:

- Anh lớn lên trên núi ư? Thế không phải là rất tự do thoải mái, vui vẻ vô ưu vô lự gì sao? Tôi từ nhỏ đã muốn một cuộc sống như vậy đây, anh có thể kể cho tôi về nó không?

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Cái các cô thấy chỉ là núi cao nước chảy, rồi cỏ xanh, hoa thơm. Tôi thật muốn cho các cô tới đó sống thử, để xem ai có thể chịu được cuộc sống kham khổ trên núi. Chênh lệch giữa một tác phẩm ưu tú và một tiết mục trong dân gian là rất lớn.

Vu Tử Đồng bắt mắt, giận dữ nói:

- Anh đang chế nhạo tôi chẳng? Tôi thực sự vẫn rất muốn tới xem. Mà anh nói khổ thì sao lại thích cuộc sống trên núi hử?

Vũ Ngôn không chút do dự, đáp:

- Vì cái từ “thích” này là để biểu đạt một tình cảm vô cùng đơn giản. Nơi đó có hoa bạt ngàn, có rừng trúc, có hồ nước trong suốt, có các loại chim muôn, dã thú, còn có vị sư phụ đã nuôi tôi lớn và một em gái sông nương tựa lẫn nhau từ nhỏ. Tất cả những cái đó đã trở thành một phần sinh mạng của tôi.

Vu Tử Đồng nhìn khuôn mặt say sưa của hắn, cái cảm giác hoài niệm, yên tĩnh xa xôi này khiến hắn ta như phát ra một khí chất xuất trần đang chu du theo làn gió. Vu Tử Đồng đỏ mặt nói:

- Anh có sư phụ, là sư phụ đã dạy anh võ thuật sao? Còn có cả em gái nữa. Tôi cũng rất muốn có thêm một anh chị em nữa đó.

Vũ Ngôn gật gật đầu nói:

- Tôi được sư phụ nuôi dưỡng trưởng thành. Người đã dạy tôi võ thuật, dạy tôi cầm kỳ thư họa, dạy tôi cách đối nhân xử thế, dạy tôi tôn nho trọng đạo

Vu Tử Đồng giật mình nói:

- Thời này là thời đại nào mà sư phụ anh còn dạy anh mấy thứ đó?

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Không nên xem thường những thứ này. Đó đều là những báu vật văn hóa mà lão tổ tông chúng ta từ mấy ngàn năm lưu truyền tới bây giờ. Mặc dù trong đó có nhiều thứ không còn hợp với thời đại nhưng truyền thừa văn hóa mấy ngàn năm, rồi vô số kết tinh tâm huyết của những người đi trước thì sao có thể dễ dàng vứt bỏ như vậy được chứ. Chúng ta rút ra những tinh hoa trong đó rồi tiếp tục kế thừa phát triển nó, để văn minh Trung Hoa hết đời này qua đời khác được truyền xuống, như vậy không tốt sao?

Vu Tử Đồng ngẩn ngơ, rất lâu sau mới nói:

- Xem ra chúng ta đã quá để ý tới việc theo đuổi việc hưởng thụ của cải vật chất mà lại coi nhẹ những thứ nguyên thủy nhất, cần thiết nhất thuộc về chúng ta. Sư phụ của anh thật đúng là một người rất giỏi. Vậy em gái anh đâu, cô ấy thì thế nào?

Nhắc tới Diệp Tử mà khuôn mặt Vũ Ngôn bỗng hiện lên một nụ cười sủng ái:

- Tiểu nha đầu Diệp Tử này từ nhỏ đã thích nghịch ngợm phá phách, giờ dù có trưởng thành hơn, có chút phóng túng hơn nhưng vẫn rất khó đối phó.

Vu Tử Đồng thấy vẻ yêu mến phát ra từ đáy lòng hiện lên trên khuôn mặt Vũ Ngôn mà trong lòng có chút hâm mộ, nếu mình cũng có một em gái để có thể che chở thương yêu như vậy thì thật là tốt biết bao. Vu Tử Đồng lắc đầu, vứt hết những suy nghĩ không hề có thực này ra khỏi đầu, hỏi tiếp:

- Em gái anh tên Diệp Tử ư. Cái tên thật dễ nghe. Vậy cha mẹ anh đâu?

51. Chương 51

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 51: Mượn vai anh một lúc (1).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Vũ Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Tôi là một cô nhi, lúc 5 tuổi được sư phụ thu dưỡng, sau đó tôi gặp Diệp Tử, nó cũng là một cô bé bị cha mẹ bỏ rơi, cuối cùng cô bé thành em gái của tôi.

Nét mặt Vũ Ngôn không biểu lộ chút cảm xúc gì, không bi ai, không thống khổ, cứ như thể đang nói về một chuyện chẳng liên quan gì tới mình vậy. Còn Vu Tử Đồng thì vội nói:

- Xin lỗi, tôi không biết rằng

Vũ Ngôn mỉm cười cắt ngang, nói:

- Mấy chuyện này gần như không ảnh hưởng gì tới tôi cả. Cô không cần phải tự trách mình. Với tôi, cả đời này có sư phụ và tiểu muội là tôi đã rất hạnh phúc rồi. Con người không nên đòi hỏi quá nhiều, đúng không?

Vu Tử Đồng nhẹ “Uhm” một tiếng rồi nhìn khuôn mặt hần mà có chút mê mẩn.

Từ khi tới Thiên Kinh Vũ Ngôn rất ít khi nói nhiều như hôm nay, lại càng ít nói về chuyện của bản thân hơn, ngay cả Hậu Vân, hần cũng không nói cho cô biết nhiều chuyện về mình. Nhưng hôm nay lại chẳng hiểu tại sao mà Vũ Ngôn lại kể nhiều chuyện như vậy với một cô gái mình mới chỉ gặp có hai lần, một người không thể nói là quen thuộc với mình. Chẳng lẽ, điều này chính là cái được người ta gọi bằng cái tên hồng nhan tri kỷ sao?

Hai người đều rơi vào trầm mặc. Vũ Ngôn suy nghĩ một lúc nhưng vẫn không hiểu đây là cảm giác gì, vì thế hần cũng chẳng thèm nghĩ cho phí neurons thần kinh nữa mà chậm xoay người lại xoay người lại, nhìn Vu Tử Đồng, rồi lập tức trong lòng có một xung động muốn lập tức chuyển thân lao tới.

Vu Tử Đồng giờ đang mặc một bộ váy ngủ liền thân màu phấn hồng, giấu dưới bộ quần áo đó là da thịt trắng như tuyết, mịn màng, tinh tế đẹp không thể nói thành lời. Cả dáng người thướt tha trong ánh đèn mờ ảo vẽ lên những đường cong đầy quyến rũ. Bộ ngực non mềm lúc ẩn lúc hiện như hai trái núi nhỏ bồng bồng nhựa sống khiến người ta tim đập, “chân” run, huyết mạch bành trướng.

Vũ Ngôn khó khăn xoay người qua, miệng than thở:

- Sớm biết thế này đã không lên đây rồi. Cái này không phải bắt người ta phạm tội sao.

Hần nói giọng tuy nhỏ nhưng Vu Tử Đồng vẫn nghe được tất cả. Sắc mặt cô đỏ bừng rồi hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái.

Phạm tội à? Chỉ sợ tiểu tử anh có tặc tâm lại không có tặc đảm thôi.

Vu Tử Đồng coi như là đã hiểu rõ Vũ Ngôn. Vũ Ngôn mặc dù có một chút cảm giác khó có thể chống lại cái cảnh đầy hương diễm này nhưng khả năng tự chủ của hần rất mạnh nên chưa tới mức quá thất lễ, nhưng trong mắt Vu Tử Đồng lại thành một kẻ “có tặc tâm mà lại không có tặc đảm.”

Vũ Ngôn không dám quay đầu lại mà ánh mắt chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, nói:

- Vu tiểu thư, cô thật sự mời tôi lên uống rượu

Lời còn chưa dứt thì một bàn tay nhỏ bé tinh tế đã đưa tới, trong bàn tay ấy là một chiếc ly thủy tinh, bên trong ly đó đã được rót đầy rượu vang. Một hương thơm nhàn nhạt lan tỏa khắp gian phòng.

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Rượu ngon! Quả là rượu ngon! Chưa nhấp môi mà lòng đã say rồi.

Vu Tử Đồng cầm ly rượu lên đưa lên môi nhấp một ngụm, nói:

- Tôi không nghiện cứu về rượu. Và tôi cũng không thích uống rượu.

Vũ Ngôn cười nói:

- Thật ra tôi cũng không thích tôi ngồi dưới sàn không sao chứ

Vu Tử Đồng cũng không để ý mà cứ nhìn hẩn ngồi bệt xuống đất, lưng tựa vào cái xô pha, ly rượu trong tay vẫn vững chãi, không hề sánh ra ngoài một giọt nào.

Vũ Ngôn tiếp tục nói:

- Uống rượu chẳng qua là do tâm tình của mình. Giống như khi tôi gặp người bạn cũ kia, anh ta uống tới mức say không còn biết gì nữa. Đó chính là vì tình cảm.

Vu Tử Đồng nhìn hẩn đang ngồi dưới đất, nhìn hẩn ngửa cổ uống hết ly rượu mặc kệ đó là rượu vang hay rượu trắng. Cô cười nói:

- Rượu vang là để thưởng thức chứ không phải uống như trâu như bò giống anh.

Vũ Ngôn vỗ vỗ xuống cái sàn nhà, nói:

- Ngồi dưới này rất thoải mái. Cô không ngại cứ thử xem. Cảm giác không tệ đâu.

Vu Tử Đồng khẽ cười một tiếng rồi vén váy ngồi xuống bên người hẩn, thân thể cũng chậm rãi ngã về sau, toàn thân duỗi ra tạo cho cô một cảm giác thoải mái. Cô giờ đã hiểu tại sao người này lại thích ngồi dưới sàn. Không gò bó, tự do tự tại, một cảm giác thực sự rất tuyệt.

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, ngồi nghe hẩn nói tiếp:

- Rượu thật ra không cần phải phân chia cấp độ, chủng loại. Đó chỉ là do suy nghĩ con người tạo ra nên mới phân chia chủng loại cho nó. Vì vậy loại rượu kỳ thật chỉ là suy nghĩ của con người. Rượu vang và rượu trắng về bản chất không có gì khác nhau, chỉ cần mình thích thì uống thể nào cũng vui vẻ. Do đó, cần phân biệt rượu vang với rượu trắng làm gì? Thế không phải lại làm tăng thêm những trói buộc cho mình hay sao? Tôi thích cảm giác tự nhiên, giống như những làn gió trong đêm này, cô chỉ cần cảm nhận cái mát mẻ của nó, không cần quan tâm tới nó từ nơi nào lên vào phòng của cô.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Dường như mỗi một thứ anh đều có thể nói ra một tràng đạo lý thì phải. Quả có chút phong thái của một nhà bác học già. Nhìn anh mới chỉ có hơn mười mấy tuổi mà sao như là cái gì cũng biết vậy. Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc anh hiện giờ bao nhiêu tuổi không?

Vũ Ngôn cười nói:

- Tuổi sinh lý là 19.

Vu Tử Đồng ngạc nhiên nói:

- 19 sao? Tôi thấy suy nghĩ của anh cũng phải 90 tuổi rồi đó?

Vũ Ngôn nghiêm túc nói:

- Nếu tôi nói cho cô biết, tôi mang theo trí nhớ kiếp trước, chuyển thể đầu thai sang kiếp này thì cô có tin không?

Vu Tử Đồng cười lắc đầu nói:

- Tôi không tin.

Vũ Ngôn cũng cười nói:

- Nói thật, chính tôi cũng không tin, chủ yếu là do xem nhiều tiểu thuyết quá nên cứ nghĩ mình có trí nhớ của kiếp trước. Vì thế cô mới cảm giác tôi 90 tuổi.

Vu Tử Đồng cười khanh khách, tay đưa lên vén một lọn tóc, một động tác làm người ta động lòng.

Vũ Ngôn nhìn mà lưỡi khô, miệng cũng khô luôn, trong lòng thì nghĩ; nguy hiểm, nguy hiểm quá, cô gái này có khi là hồ ly tinh biến thành mất; còn đang suy nghĩ linh tinh thì tiếng của Vu Tử Đồng lại lọt vào tai:

- Anh có hút thuốc không?

Vũ Ngôn nhìn thoáng qua thì thấy Vu Tử Đồng đang cầm một điếu thuốc Nữ Sĩ loại bạc hà, rồi lại nghe cô nói tiếp:

- Ngại quá, tôi chỉ có có loại Nữ Sĩ này thôi. Không anh cũng hút một điếu đi?

Vũ Ngôn mỉm cười lắc đầu rồi lấy một hộp sắt từ trong túi ra lắc lắc, cười nói:

- Tôi thỉnh thoảng có hút, nhưng cố gắng không hút trước mặt con gái.

Vu Tử Đồng châm điếu Nữ Sĩ rồi đưa lên hút một hơi dài rồi nhẹ nhàng thở ra, nói:

- Tôi chưa bao giờ hút thuốc lá. Đây là lần đầu tiên, và có lẽ cũng là lần cuối cùng.

Vũ Ngôn nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ được tôn lên bởi ánh lửa của điếu thuốc đang cháy trong tay mà chỉ biết cười khổ một cách bất đắc dĩ. Sau đó hần đưa tay đoạt điếu thuốc trong tay Vu Tử Đồng, dập tắt, nhẹ lắc đầu nói:

- Thuốc lá không phải là thứ tốt. Con gái tốt nhất không nên dính vào nó.

Vu Tử Đồng nhắm mắt lại, thở dài nói:

- Có rất nhiều chuyện không phải tôi không muốn dính vào là có thể không dính vào được. Nhiều khi đó đều là những việc thân bất do kỷ.

Vũ Ngôn gật gật đầu nói:

- Tôi hiểu!

Vu Tử Đồng ngạc nhiên nói:

- Hiểu ư? Anh có thể hiểu thế nào? Rất nhiều chuyện không như các anh tưởng tượng đâu, ví dụ như tôi...

Thấy khoe miệng Vũ Ngôn khẽ nhếch lên cười cười mà Vu Tử Đồng không nhận được, nói:

- Anh chắc đã nghe bọn Tăng Nhu kể qua chuyện của tôi rồi phải không?

Vũ Ngôn gật đầu, nói:

- Có nghe qua. Kiều nữ trên thương trường, một ngôi sao tự mình lập nghiệp, là thần tượng trong lòng bọn nhỏ ấy.

Vu Tử Đồng nghe hần gọi đám Tăng Nhu là "bọn nhỏ" thì không nhận được cười, nói:

- Tuổi của anh so với bọn họ còn ít hơn đó. Tôi thấy gọi anh là một đứa trẻ mới đúng.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng cười, khoe miệng khẽ đưa lên vẽ thành một đường cong tuyệt đẹp, rồi cả một ánh mắt thâm thúy như ánh nắng mùa xuân sưởi ấm lòng người, một ánh mắt kiêu ngạo mà ẩn chứa một nỗi cô đơn như hồ nước vắng vẻ của mùa thu, ánh mắt đó đã thu hút toàn bộ tâm thần Vu Tử Đồng.

Tại đây, một thanh niên 19 tuổi nhưng lại mang khí chất của một người đàn ông 30 tuổi, một khí chất trưởng thành, tự hào. Tất cả khiến trái tim Vu Tử Đồng rung động. Rồi lại nhớ tới thân hình cao lớn kia khi hần đứng ra che chắn trước người mình, tạo cho mình một cảm giác an toàn, một cảm giác tin tưởng, khiến mình cảm nhận được sự yên bình, một cảm giác như là hần vốn tồn tại là vì mình vậy.

Nhiều năm sau, khi trở lại đây thì Vu Tử Đồng mới dần hiểu được, cảm giác ấy thì ra tên là Hạnh Phúc!

52. Chương 52

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 52: Mượn vai anh một lúc (2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Suy nghĩ Vu Tử Đồng thay đổi thật nhanh, thấy Vũ Ngôn chú ý lắng nghe thì trong lòng lại cảm thấy ấm áp, xúc động. Cô cảm khái nói:

- Anh là người đặc biệt nhất trong số những người tôi đã từng gặp, trông thì có vẻ giống như một đứa trẻ nghịch ngợm hơn mười tuổi, nhưng lại có khí chất thành thực của một người đàn ông 40 tuổi. Tôi thật không hiểu đâu mới là anh đây.

Vũ Ngôn cười nói:

- Đừng nói cảm giác của cô về tôi đơn giản như vậy chứ. Tôi là một người rất dễ xúc động đó.

Vu Tử Đồng cười đắm hẳn một quyền, lại nghe hẳn tiếp tục nói:

- Nếu tôi thực sự tạo cho cô ấn tượng phức tạp như vậy thì tôi chỉ có thể nói rằng, có lẽ cả hai đều thực sự chính là tôi. Giống như cô, trong mắt đắm nhỏ kia cô chính là một nữ cường nhân thành đạt, còn trong mắt người khác, cô lại là một đứa trẻ không nơi nương tựa.

Vành mắt Vu Tử Đồng lại nóng lên, những giọt nước mắt lại lăn dài trên má. Vũ Ngôn nhẹ nhàng thở dài rồi đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô. Hai mắt Vu Tử Đồng đắm lệ nhìn Vũ Ngôn hẳn, nói nhỏ:

- Có thể mượn vai anh dùng một chút hay không

Vũ Ngôn không nói gì mà chỉ chậm rãi vỗ vỗ bờ vai của cô. Vu Tử Đồng vẫn nghẹn ngào rồi từ từ nghiêng đầu, thân thể dần dần ngã vào lòng Vũ Ngôn.

Tuy giai nhân tựa vào lòng mình nhưng Vũ Ngôn lại chẳng hề có một chút suy nghĩ đen tối gì. Ở phía sau, Vu Tử Đồng không còn là một cô gái mạnh mẽ trên thương trường nữa mà giờ cô chỉ giống như một đứa trẻ cô đơn, bất lực đang ở trong lòng ngực ấm áp của mình mặc sức trút hết mọi uất ức, mọi bất lực.

Vũ Ngôn cảm thấy đầu vai mình đã ướt đầm nước mắt nhưng Vu Tử Đồng vẫn còn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Con gái, đúng là một cái đầm nước; Vũ Ngôn thầm nghĩ.

- Tôi giờ có phải rất xấu không?

Vu Tử Đồng cuối cùng cũng đã ngẩng đầu lên. Vẻ mặt đỏ bừng, hỏi.

Vũ Ngôn cũng hơi buồn cười, bất kể là lúc nào thì một cô gái dưới ba mươi tuổi sau khi tỉnh lại thì việc đầu tiên là chú ý tới xem mình có xinh đẹp hay không.

Trên mặt cô nước mắt vẫn chưa khô, tóc cũng bị rối tung, khuôn mặt diêm dã đáng yêu mang chút mệt mỏi không ngờ lại được tô thêm một vẻ đẹp khác khiến người ta động lòng.

Vũ Ngôn nhìn mà ngẩn cả người, đúng thực sự là một ma nữ bách biến, trời đất ơi, mình sắp không chịu nổi rồi. Thấy vậy, Vũ Ngôn vội nói lảng sang chuyện khác:

- Giờ chúng ta nói chút chuyện của cô đi. Để xem xem có biện pháp nào khả thi hay không.

Vu Tử Đồng lắc đầu nói:

- Chúng ta có thể đừng nói mấy chuyện không vui đó được không. Nói mấy chuyện đó làm tôi rất khó chịu.

Vũ Ngôn nghiêm mặt nói:

- Vu tiểu thư

Về mặt Vu Tử Đồng ảm đạm nói:

- Anh nếu coi tôi là bạn thì đừng gọi tôi như vậy.

Vũ Ngôn vội sửa lại:

- Tử Đồng, chuyện này còn chưa kết thúc nên cô không thể cứ dễ dàng buông bỏ nó như vậy.

Vu Tử Đồng cười khổ mà nói:

- Anh nghĩ rằng tôi muốn buông bỏ sao? Chuyện này tôi đã nghĩ tới tất cả các biện pháp, nếu không tôi cũng không bị tên họ An kia

Cô nhớ lại những chuyện không vui nên vẻ mặt lại trở nên ảm đạm.

Vũ Ngôn thấy cô nàng không nói thêm lời nào nữa nên đành phải mở miệng hỏi:

- Tên họ An kia là ai?

Vu Tử Đồng khó hiểu nhìn hắn, nói:

- Anh ngay cả hắn là ai cũng không biết sao?

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Tôi nào phải người trong thương trường gì đâu mà biết hắn.

Vu Tử Đồng gật đầu nói:

- Vậy cũng khó trách. Anh có biết tập đoàn An Khải không?

Vũ Ngôn cười lắc đầu nói:

- Tôi chỉ biết tập đoàn Thánh Long, không biết tập đoàn An Khải.

Vu Tử Đồng ngạc nhiên nói:

- Anh biết tập đoàn Thánh Long mà lại không biết tập đoàn An Khải, một tập đoàn cũng nổi danh với Thánh Long sao?

Vũ Ngôn xấu hổ cười nói:

- Tôi biết tập đoàn Thánh Long là do tôi đang làm trong công ty vệ sĩ trực thuộc tập đoàn Thánh Long. Đêm nay tôi vừa mới tới đó trình diện nên chưa kịp hỏi thăm những tập đoàn khác. Cô cũng biết tôi vừa mới tới Thiên Kinh không lâu mà, vì thế những việc này tôi cũng không quá để tâm.

Vu Tử Đồng gật đầu nói:

- Vậy tôi nói cho anh một chút. Anh cần phải khiêm tốn lắng nghe, nói không chừng về sau còn có ích với anh đó.

Vũ Ngôn cười nói:

- Tôi nhất định sẽ chăm chú, kính cẩn, rửa tai lắng nghe.

Vu Tử Đồng nói:

- Ở Thiên Kinh, thậm chí là cả giới thương mại trong cả nước có bốn tập đoàn lớn nổi tiếng nhất: Tập đoàn Thánh Long, tập đoàn An Khải, thực nghiệp Văn Tinh và xí nghiệp Vương thị. Bốn họ có bối cảnh rất cường đại, tài lực lại hùng hậu và nắm giữ gần một phần năm tài nguyên thương nghiệp ở Thiên Kinh. Do môi trường chính trị kinh tế tại Thiên Kinh rất thuận lợi, có thể nói là được trời cao ưu ái nên bốn tập đoàn này cũng là những tập đoàn lừng lẫy dẫn đầu của cả nước. Tập đoàn Thánh Long chỗ anh thì không cần phải nói, về tập đoàn An Khải cũng cực lớn, sản nghiệp của tập đoàn này trải rộng ra mọi mặt, từ nhà hàng ăn uống, giải trí, khai phá bất động sản, tới chế tạo điện tử, đầu tư chứng khoán. Có thể nói tập đoàn này giống với tập đoàn Thánh Long gần như là anh có thể nghĩ rằng ngành nghề nào họ đều tham gia cả, thậm chí còn có tin đồn rằng họ còn kinh doanh cả sòng bạc ngầm, thao túng các bang phái xã hội đen nữa.

Vũ Ngôn cười nói:

- Sòng bạc ngầm, các bang phái xã hội đen sao? Có tới mức khoa trương như vậy không?

Vu Tử Đồng nói:

- Tôi chỉ biết thực tế còn lợi hại hơn cả điều tôi vừa kể. Tôi tuy chỉ là nghe kể lại nhưng người trong thương trường đều biết chuyện này. Cho nên, hôm nay anh vì tôi mà đắc tội với Thái Tử tập đoàn An Khải thì thật không đáng!

Vũ Ngôn cười nói:

- Cô đừng có nói như vậy, tôi dù không có thể lực gì nhưng cũng không sợ ai đâu. Huống chi hôm nay lại cứu một mỹ nữ đẹp như thế này thì đây cũng được coi như là một chuyện tốt cực kỳ to lớn rồi.

Vu Tử Đồng trừng mắt liếc hắt một cái. Một cử chỉ phong tình ngây ngất khiến Vũ Ngôn không chịu nổi.

Vũ Ngôn suy nghĩ một lúc, nói tiếp:

- Chiếu theo lời của cô thì các ngành kinh doanh của tập đoàn An Khải và tập đoàn Thánh Long gần như là hoàn toàn giống nhau phải không. Nếu thế thì việc cạnh tranh chẳng phải sẽ rất kịch liệt sao? Mà với bối cảnh của tập đoàn An Khải lại có xã hội đen đằng sau, vậy thì tập đoàn Thánh Long làm sao mà đầu lại nổi?

Vu Tử Đồng cười nói:

- Anh là nhân viên của tập đoàn Thánh Long sao còn hỏi tôi. Không biết anh làm trong đó là thật hay giả nữa?

Vũ Ngôn xấu hổ, cười nói:

- Cô cũng biết là tôi mới được vào tập đoàn Thánh Long mà. Vì thế cho nên còn chưa biết cái gì cả. Để cô phải chê cười rồi. Ha ha!

Vu Tử Đồng quẹo rũ liếc hắt một cái, nói:

- Phục anh thật đó. Chẳng lẽ chỉ có mình tập đoàn An Khải là móc nối với hắc bang hay sao. Tập đoàn Thánh Long không biết bắt chước à.

Vũ Ngôn ngưng trọng, nói:

- Ý cô là tập đoàn Thánh Long cũng cấu kết với hắc bang sao? Dùng hắc để chống hắc à?

Vu Tử Đồng lắc đầu nói:

- Tình hình cụ thể tôi cũng không biết rõ. Tôi chỉ biết rằng tập đoàn Thánh Long cũng có bang hội của mình. Nghe nói thực lực của họ còn lớn hơn cả thế lực phía sau An Khải. Mà An Khải cũng là học tập họ nên mới dựa vào hắc bang. Vả lại, tập đoàn Thánh Long còn có chút ưu thế riêng nữa, ví dụ như quyền kinh doanh các sản phẩm dầu mỡ. Đây chính là một ngành lợi nhuận nhất trong các ngành.

Vũ Ngôn thở dài:

- Nói vậy thì tôi vào làm tiểu đệ cho một hắc bang rồi.

Vu Tử Đồng dịu dàng nói:

- Đâu có nghiêm trọng như vậy. Tập đoàn Thánh Long vẫn có rất nhiều sản nghiệp chính quy mà, như công ty vệ sĩ Thánh Long nơi anh làm chẳng hạn. Quan tổng của công ty các anh là người tôi rất khâm phục. Thế lực các bang phái đều ẩn núp phía sau cả. Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu không có bối cảnh cường đại thì Thánh Long sao có thể sừng sững không đổ nhiều năm như vậy.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Cô nói rất có lý. Sự tồn tại của bang phái không nhất định là mang đến lợi ích về mặt kinh tế mà còn là sự đảm bảo cực mạnh. Có thể nói là một phần quan trọng trong sức mạnh kinh tế.

Vu Tử Đồng khẽ cười nói:

- Trẻ nhỏ dễ dạy!

Vũ Ngôn đột nhiên nghĩ đến Quan Nhã Ny và Ân Nhất Bình trong tập đoàn Thánh Long, cả hai đều là cao thủ võ học. Mà hôm nay đụng phải Thái Tử An Tử Phong của tập đoàn An Khải cũng lại là đệ tử Nga Mi.

Hai tập đoàn lớn trong bốn tập đoàn đều có bối cảnh vô lâm, lại nhớ tới lời ngày đó của Vương lão. Chẳng lẽ đây chính là vô lâm mới mà lão nói hay sao?

Mấy tập đoàn này đều có quy mô khổng lồ nên cũng không thể chỉ một thế hệ là có khả năng xây dựng lên được. Cơ nghiệp ngàn ấy phải cần vài thế hệ không ngừng nỗ lực thì mới có quy mô như bây giờ. Mà vốn các bang phái vô lâm có thực lực hùng hậu tất nhiên sẽ có khởi điểm cao hơn người khác nên càng dễ phát triển để trở thành tập đoàn với quy mô lớn tới như vậy. Và cũng chỉ có những tập đoàn có thực lực của các môn phái vô lâm mới dễ dàng kết hợp lợi ích với các bang phái hắc đạo được.

Vu Tử Đồng thấy Vũ Ngôn chăm chú đau khổ suy nghĩ liền cười nói:

- Anh nghĩ cái gì mà nhập tâm như vậy? Nghĩ về phương hướng phát triển trong tương lai tại tập đoàn Thánh Long sao?

Vũ Ngôn cười hì hì nói:

- Nghe cô nói như vậy nên tôi thực sự cảm thấy làm trong tập đoàn Thánh Long vô cùng tốt. Xem ra phải nghĩ xem làm thế nào để được tăng chức mới được. Mà cô giờ nên cố gắng nịnh nọt, tạo quan hệ tốt với tôi đi, nói không chừng một ngày nào đó tôi thành chủ môn nhân của tập đoàn Thánh Long đó.

Vu Tử Đồng yêu kiều cười nói:

- Anh muốn làm người đứng đầu tập đoàn Thánh Long sao, đơn giản thôi, chỉ cần

Nhưng đang nói được một nửa thì nghĩ thế nào, cô lại nuốt lại lời muốn nói mà thay bằng câu:

- Chỉ cần anh cố gắng thì cuối cùng sẽ có một ngày như vậy thôi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Nghe cô nói thì đằng sau của hai tập đoàn còn lại nhất định là rất lợi hại phải không?

Vu Tử Đồng gật đầu nói:

- Đó là chuyện tất nhiên. Phạm vi kinh doanh của thực nghiệp Văn Tinh cũng khá hẹp, nó chủ yếu là hoạt động trong vận tải hàng hóa bằng đường biển ra nước ngoài, còn trong nước là đường thủy, đường bộ, một phần đường sắt nữa. Lợi nhuận thu được của tập đoàn này cũng rất lớn, mà quan trọng hơn họ có bối cảnh khá lớn, đó là chính phủ, ưu thế lớn nhất của họ.

Vũ Ngôn gật gật đầu, theo hần biết thì lợi nhuận trong ngành vận tải là rất rất lớn, đặc biệt là vận chuyển ra nước ngoài bằng đường biển, đó chính là một miếng bánh ngọt lớn. Nhưng cái quyền lợi này thì không phải ai cũng có thể được hưởng, nếu không có bối cảnh sâu rộng thì đừng nói tới chuyện có chân trong đó mà ngay cả việc tiến vào ngành này thôi cũng là chuyện không thể xảy ra rồi.

- Còn xí nghiệp Vương thị thì lại càng khủng khiếp. Bọn họ là công ty truyền thông lớn nhất cả nước. Họ không chỉ phát triển về phương diện báo trí mà còn có mặt trong các ngành công nghiệp khác về truyền thông như phát thanh radio, truyền hình, inte... Bọn họ còn có hơn mười hãng phim khổng lồ, nắm giữ 40% tài nguyên truyền thông trong nước. Nhưng những cái này đối với họ vẫn chỉ là một khoản mục nhỏ, họ còn giành được quyền kinh doanh các sản phẩm về điện, còn cả mấy công ty thông tin với quy mô khổng lồ. Lợi nhuận của những ngành đó lớn tới mức nào thì anh có thể tưởng tượng được. Xí nghiệp Vương thị cũng là tập đoàn có sức mạnh hùng hậu nhất trong bốn nhà này, và được coi là lãnh tụ của giới thương mại.

53. Chương 53

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 53: Phương hướng (1).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Nói tới đây, Vu Tử Đồng hình như nhớ tới cái gì đó nên cười, nói:

- Càng khiến người ta hứng thú đó chính là nghe nói vị phó tổng tài của xí nghiệp Vương thị đã trồng cây si rất nhiều năm với Quan tổng xinh đẹp, chín chắn kia của các anh. Vì Quan tổng đó mà phó tổng tài kia đến nay vẫn là một quý tộc độc thân. Mị lực của vị Quan tổng chỗ các anh thật đúng là không nhỏ nha!

Vũ Ngôn cười nói:

- Quan tổng đó thực sự xuất sắc như vậy sao? Tôi còn chưa gặp cô ta, nhưng nghe cô nói như vậy thì tôi giờ lại không dám gặp nữa rồi. Cô cũng biết định lực của tôi rất kém mà. Đến lúc đó chỉ sợ lại không giữ được mình thì chẳng phải rất mất mặt sao.

Vu Tử Đồng cười vui vẻ, nói:

- Nếu định lực của anh mà kém thì tôi chẳng phải không có định lực à.

Nói xong, cô lại nhớ tới tính cảnh lúc ở trong thang máy mình bị hấn ta “hấp dẫn”, nghĩ mà trong lòng cô lại thấy xấu hổ, hai má lại xuất hiện hai rãnh mây hồng tuyệt mỹ.

Vũ Ngôn đang nghĩ tập đoàn Thánh Long và tập đoàn An Khải đều có bối cảnh võ lâm ở sau lưng ủng hộ, vậy thực nghiệp Văn Tinh và xí nghiệp Vương thị có như vậy không? Bốn đại tập đoàn này đã tạo thế đứng vững chắc nhiều năm nên tất nhiên đều có bối cảnh thâm hậu và nhân lực dồi dào. Bối cảnh của ba nhà khác nhất định cũng rất sâu, cho dù thực nghiệp Văn Tinh và xí nghiệp Vương thị không có sự ủng hộ của các môn phái võ lâm sau lưng thì họ nhất định cũng có sức mạnh tương xứng.

Nghĩ đến đây, Vũ Ngôn đột nhiên nhớ tới Trần Gia Lạc, nhớ tới dị năng giả. Các môn phái giang hồ có thể phát triển mạnh mẽ một cách trung lập trong xã hội này, vậy thì các dị năng giả thần bí sẽ ở đâu, làm cái gì? Nếu bọn họ cũng dần dần thâm nhập vào xã hội này thì với khả năng của họ, nhất định họ sẽ nắm giữ rất nhiều tài nguyên, rất nhiều thế lực. Nếu vậy sẽ có cảnh tượng ra sao đây?

Vũ Ngôn càng nghĩ càng lo lắng. Chuyện này đã vượt quá sức tưởng tượng của hấn. Cuộc nói chuyện với Vương lão ngày ấy, và cả chuyện bốn đại tập đoàn biết được từ Vu Tử Đồng khiến hấn không yên lòng. Dị năng giả liệu có giống với mấy môn phái võ lâm hay không? Nắm giữ thực lực cường đại thì họ sẽ làm cái gì đây? Vũ Ngôn suy nghĩ một lúc rồi cười lên, mình sao lại thành cảnh sát Thái Bình Dương vậy. Việc này đâu tới lượt mình quản. Đúng là lo bò trắng răng.

Vu Tử Đồng nhìn Vũ Ngôn trầm mặc thì lại nghĩ rằng hấn vẫn còn đang chìm đắm trong sự sợ hãi vì sản nghiệp vĩ đại của bốn đại tập đoàn. Cô hỏi:

- Thành tựu của tứ đại tập đoàn đó, anh có nhận định gì về nó không?

Vũ Ngôn gật gật đầu, nói:

- Cũng không tệ, thành công bọn họ đạt được quả thật rất lớn. Nhưng chúng ta không nên chỉ hâm mộ công trạng chói lọi của bọn họ một cách mù quáng mà phải bỏ thời gian ra nghiên cứu xem tầm nhìn, sách lược lập nghiệp của họ năm đó. Chúng ta giờ cần phải suy nghĩ xem, khi họ đưa ra những quyết định như thế thì cần bao nhiêu dũng khí, cần bao nhiêu sự quyết đoán. Hãy đặt mình vào vị thế của họ, nếu chúng ta cũng đang ở trong bối cảnh như vậy thì liệu có quyết tâm, có dũng khí để đưa ra những quyết định như vậy hay không?

Đôi mắt tuyệt đẹp của Vu Tử Đồng nhìn chăm chú vào hấn, khẽ cười nhẹ nói:

- Kể qua một bối cảnh đơn giản như thế mà lại khiến anh nghĩ được nhiều chuyện như vậy, tôi rất khó tưởng tượng ra rằng anh mới chỉ 19 tuổi. Lại càng khó tưởng tượng ra, khi anh 30 tuổi sẽ có thành tựu như thế nào.

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Tôi chỉ có lý luận suông, còn chưa có kinh nghiệm thực tế gì cả nên nghe qua thì có vẻ rất hay nhưng thực tế lại chẳng đáng một xu, nói khó nghe một chút thì có thể gọi là chém gió thành bão đó.

Vu Tử Đồng lắc đầu nói:

- Dù có là lý luận nhưng cũng cần phải có con mắt quan sát tinh tế mới được. Tôi chắc chắn rằng với tư chất của anh thì chỉ cần rèn luyện hai năm trong thương trường là có thể thành một con hùng ưng bách chiến bách thắng.

Vũ Ngôn cười ha ha, nói:

- Cô đừng khen tôi thế chứ. Nếu quả thật có một ngày như vậy thì tôi nhất định sẽ phải cảm ơn những lời chỉ dạy ân cần của cô hôm nay.

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng vuốt vuốt phần tóc mai trên thái dương, nhìn hần cười quynh rũ, nói:

- Chỉ cần anh không chê tôi lắm lời là tôi đã cảm thấy hài lòng lắm rồi.

Một cảnh sắc phong tình, mỹ lệ, ướt át như bao phủ lấy Vũ Ngôn khiến hần phải vội nói lảng sang chuyện khác:

- Được rồi, giờ nói tới chuyện cô tại sao lại chọn vào tên công ty An gia kia vậy.

Vu Tử Đồng thở dài nói:

- Chuyện này bắt đầu phải nói từ “Sáng Lực Thế Kỷ” của tôi.

Vũ Ngôn nói:

- Đó là tên công ty của cô sao? Tên rất hay, tôi thích.

Vu Tử Đồng gật gật đầu nói:

- Đúng, công ty này là của ba tôi sáng lập. Lúc mới đầu nó chỉ là một công ty mậu dịch nhỏ, vốn điều lệ không đến trăm vạn. Bốn năm trước cha tôi qua đời, tôi kế thừa ước nguyện của ông tiếp nhận công ty sau đó đổi tên thành “Sáng Lực Thế Kỷ”. Cha tôi tên Sáng Lực nên cái tên này là để kỉ niệm, tưởng nhớ tới ông.

Vũ Ngôn nói:

- Từ cái tên này có thể thấy được rằng cô quyết tâm muốn đưa công ty lên một tầm cao mới. Tôi rất bội phục cô đó. Như vậy công ty của các cô chủ yếu kinh doanh nghiệp vụ gì vậy?

Vu Tử Đồng nói:

- Cha tôi trước kia là một kỹ sư của một xưởng chế tạo ô tô lớn nhất nước, ông đã làm công việc thiết kế ô tô được hơn hai mươi năm. Đương nhiên, anh cũng biết rằng trong nước giờ gần như là đã không còn kiểu xí nghiệp ô tô cỡ lớn tự mình nghiên cứu, phát triển nữa mà thay vào đó là mô hình hợp doanh, muốn dùng kỹ thuật đổi lấy thị trường, học quản lý. Những người giống như cha tôi luôn muốn tự mình tạo ra một chiếc xe thì đều bị khắp nơi xem thường. Cha tôi trong lúc tức giận đã từ chức cùng mấy đồng nghiệp có chung chí hướng và đã sáng lập ra xí nghiệp này.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Hợp doanh, dùng kỹ thuật đổi lấy thị trường, đổi lấy phương thức quản lý, đương nhiên suy nghĩ này rất tốt, song người nước ngoài cũng không phải là những tên ngốc. Công nghệ và kỹ thuật thực sự họ tuyệt đối không dạy chúng ta.

Vu Tử Đồng nói tiếp:

- Cho nên anh có thể thấy những xí nghiệp hợp doanh sản xuất ô tô trong nước mặc dù càng ngày càng nhiều, nhưng chỉ đơn giản đưa ra mấy cái gọi là có, còn trình độ sản xuất tiên tiến của thế giới thì nhân viên kỹ thuật của chúng ta căn bản là không được tiếp xúc với những công nghệ kỹ thuật chủ yếu đó. Có rất nhiều công ty gọi là hợp doanh kia kỳ thật chỉ là danh nghĩa. Bên trong đó, những nhân viên quản lý như tôi không có quyền lên tiếng mà người thực sự nắm tất cả mọi thứ chính là những nhân viên kỹ thuật

và những người quản lý bên ngoài, họ là những người ăn lương cao nhất nhưng lại là những kẻ làm việc ít nhất. Mặc dù điều đó khiến người ta bức xúc nhưng thiếu họ chúng ta không thể làm được chuyện gì.

Dừng một chút, cô lại nói tiếp:

- Hóa ra, một vài doanh nghiệp nổi tiếng, có tài sản trong quá trình hợp doanh đã bị người nước ngoài thao túng gần như là toàn bộ. Mà có rất nhiều nhà máy sản xuất ô tô hợp doanh nhưng người trong nước chúng ta khi mua ô tô thì giá cả còn đắt hơn cả nước ngoài, thậm chí còn gấp đôi. Loại xe trong nước cũng đều là những sản phẩm bị nước ngoài đào thải đã mười năm, thậm chí hai mươi năm trước. Bọn họ được hưởng chính sách ưu đãi nhất về thuế, rồi lợi dụng nhân công rẻ mạt chúng ta để chế tạo những sản phẩm đắt tiền, đưa ra những giá không phù hợp, thậm chí bớt xém sản phẩm rồi lại bán cho chúng ta, đạt lợi nhuận tối ưu.

Vu Tử Đồng thở dài nói tiếp:

- Thị trường tiêu dùng ô tô khổng lồ trong nước đều bị những nhãn hiệu nước ngoài lũng đoạn. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì giấc mộng về những chiếc xe do chính người dân chúng ta chế tạo sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở thành hiện thực.

Vũ Ngôn nhớ tới khi mình còn ở trong quân đội thì gần như chưa từng thấy một nhãn hiệu nào là hàng trong nước cả. Trong lòng hẳn cũng rất cảm khái, thở dài nói:

- Với tính ỳ lại và tâm lý mù quáng theo đuôi nước ngoài của mọi người thì có thể tưởng tượng được sự cô độc bất lực của những kỹ sư thiết kế ô tô trong nước như cha cô trong dòng lũ hợp doanh to lớn như thế. Cha cô và những người đồng nghiệp của ông gặp phải nhiều trắc trở tại các xí nghiệp như vậy cũng là điều tất nhiên.

Vu Tử Đồng bắt đầu nói:

- Đám lãnh đạo sùng bái một cách mù quáng cái hợp doanh kia để mang tới những lợi ích kinh tế ngắn hạn mà lại không để mắt đến những hiệu ứng cho sự phát triển và thương hiệu trong dài hạn. Họ không hề quan tâm tới lực lượng chế tạo và thiết kế mà mình có mà mặc kệ cho họ tự sinh tự diệt, thậm chí có nơi còn giải tán cả viện nghiên cứu ô tô. Do đó có thể thấy rõ sự nguy hại do những tầm nhìn thiển cận và hướng phát triển mù quáng đó gây ra. Hiện giờ, trong nước anh đã không còn thấy một ô tô do chính chúng ta tự mình thiết kế chế tạo nữa.

54. Chương 54

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 54: Phương hướng (2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn cũng có rất nhiều cảm xúc với chuyện này, hẳn tiếp lời:

- Ngành chế tạo, đặc biệt là chế tạo những trang bị nặng là trụ cột công nghiệp của một quốc gia. Chế tạo ô tô và chế tạo máy bay lại càng trở thành đại biểu cho trình độ công nghiệp cao của một quốc gia. Nhưng khi nhìn lại chúng ta, đã nhiều năm nghiên cứu về ô tô, máy bay như vậy nhưng ngay cả một cái bánh xe, một cái cánh máy bay cũng chưa làm được. Thân là con cháu Viêm Hoàng thì những điều này không chỉ là một sự sỉ nhục mà trong nó còn tiềm ẩn nguy cơ to lớn. Ngẫm lại, nếu như không có ngành chế tạo được quy mô hóa cao hàng đầu thì trong thời buổi lấy khoa học kỹ thuật làm đầu như bây giờ, chúng ta sao có thể cạnh tranh được với người khác.

Vũ Ngôn cũng có chút kích động. Hắn đứng lên chậm rãi đi tới đứng trước cửa sổ, trầm giọng nói:

- Ngàn năm tiếp theo sẽ là thời đại của khoa học kỹ thuật và năng lượng. Chúng ta phải ưu tiên phát triển những lĩnh vực mà đã lạc hậu hơn người khác. Nhưng điều đáng sợ hơn chính là chúng ta vẫn còn đắm chìm trong ảo tưởng. Chuyện này đáng sợ tới mức nào đây.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Không ngờ anh còn có thể giác ngộ như vậy. Thật không thể tin được anh vẫn còn là một sinh viên chưa vào xã hội. Có đôi khi tôi cảm giác kinh nghiệm của anh rất không tương xứng với số tuổi của anh. Có phải anh còn rất nhiều chuyện không thể cho ai biết phải không hả?

Vũ Ngôn cũng không phủ nhận, cười nói:

- Nếu cô đã biết tôi có chuyện không thể cho ai biết thì còn hỏi làm gì. Cái này không phải ép tôi giết người diệt khẩu sao?

Vu Tử Đồng nhăn mũi một cái “xì” một tiếng, khoé miệng khẽ nhếch lên tỏ ý oán trách nhìn hấn. Vũ Ngôn đối với vẻ phong tình vạn chủng của cô nàng mặc dù đã lĩnh hội tới tận cùng, thấm vào tận xương tủy nhưng vẫn không thể chịu đựng nổi cái mị lực chết người đó, vì thế hấn đành phải vội vàng dời ánh mắt ra chỗ khác.

Bàn tay nhỏ bé của Vu Tử Đồng khẽ để lên môi, cười hi hi nhìn dáng vẻ già dặn nửa mùa và túng quăn vội vã của Vũ Ngôn. Điều này cũng thật rất vui đó!

Vũ Ngôn cảm thấy ánh mắt cô nàng hình như có vẻ giận, mà như cũng có vẻ là đang cười cười mà nhìn chăm chú lên người mình, hấn giờ có cảm giác ăn không tiêu “sự yêu mến” này, vội nói:

- Vậy nói tiếp về công ty của cô đi.

Vu Tử Đồng nhớ tới chính sự, ánh mắt cũng trở lại buồn bã. Mình ở đây nói chuyện bàn luận với hấn nhìn thì có vẻ thành đạt, hiểu biết, nhưng nào ai biết rằng một người phụ nữ như mình đã phải vất vả kinh doanh nhiều năm như vậy, song công ty lại sắp đóng cửa. Tâm huyết trong nhiều năm của rất nhiều người giờ đổ xuống sông xuống biển. Thật khiến người ta đau lòng.

Biết thì biết vậy nhưng mình phải làm thế nào đây. Chẳng lẽ thực sự phải hy sinh hạnh phúc của mình để đổi lấy sự phát triển của công ty sao. Song, nếu như ngay cả bản thân mà mình cũng có thể bán đứng, làm mất đi nhân cách của mình thì một người vô nhân cách còn có thể khát vọng, lý tưởng, hùng tâm tráng chí gì nữa chứ? Cho dù hy sinh bản thân thì công ty nhất định có thể phát triển thuận lợi sao? Loại người như An Tử Phong làm sao có thể bỏ qua đây?

Còn chàng trai tên Vũ Ngôn trước mắt, tuổi còn trẻ nhưng lại thần bí khó lường, nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng thực tế lại hơi chút phức tạp, với ánh mắt có chút gì đó tà dị, tang thương. Đúng là hấp dẫn chết mình mà!

Vu Tử Đồng khi vẫn còn đang trong suy nghĩ của mình thì bị Vũ Ngôn phát hiện ra cô đang thất thần, cười hì hì, nói:

- Cô không sao chứ?

Vu Tử Đồng bị hấn cắt phăng ảo tưởng còn đang dang dở, lại thấy nụ cười du côn của hấn nên nghĩ rằng hấn đã nhìn thấy điều gì nên khuôn mặt lại đỏ bừng lên, vội nói:

- Không có gì, không có gì. Chúng ta nói tới đâu rồi nhỉ.

Vũ Ngôn cười ha ha, nói:

- Rất ít người khi nói chuyện với tôi mà không bị thất thần như vậy đấy. Cô rất may mắn khi vượt qua được mị lực của tôi trong khoảng thời gian ngắn đó. Còn không thì cô còn chẳng có cơ hội suy nghĩ đâu.

Vu Tử Đồng hừ một tiếng, khoé môi hiện lên một nụ cười tinh nghịch, nói:

- Anh đẹp lắm đấy. Anh!

Vũ Ngôn cười nói:

- Nói chính sự! Nói chính sự đi!

Vu Tử Đồng trừng mắt liếc hắt một cái, tiểu tử nhà anh cũng biết tới chính sự sao; thấy dáng vẻ cười một cách ngây ngô của Vũ Ngôn mà trong lòng cô có một cảm giác thân thiết, ấm áp. Ở cùng với hắt, mỗi một chuyện dường như đều rất tự nhiên, tự nhiên tới mức ngay cả vui vẻ cũng không cảm nhận được, nó gần như trở nên bình thường vậy. Anh chàng này thật tà môn; Vu Tử Đồng nhìn chằm chằm Vũ Ngôn, trong lòng nghĩ.

- Cha tôi cùng mấy đồng nghiệp của ông trong cơn giận dữ đã từ chức rời khỏi chỗ đang làm rồi thành lập công ty này.

Vu Tử Đồng rốt cục cũng đã thu lại tâm trạng phức tạp kia, tiếp tục kể về lịch sử công ty mình.

- Lúc đầu công ty mới được mở có quy mô rất nhỏ, tài chính thiếu thốn, vài người bạn họ đã sử dụng từng hào tích góp được của mình khi còn làm việc ở công ty trước để chủ yếu tiến hành một vài vụ mua bán xung quanh việc chế tạo ô tô, ví dụ như lắp ráp sửa chữa ô tô, đại lý tiêu thụ linh kiện... Nói trắng ra cũng là đi buôn bán, nhưng có một số vài những linh kiện nhỏ họ đều tự mình gia công, chỉ có điều đó chỉ là những hàng thủ công mà thôi.

- Vài người họ có kinh nghiệm phong phú, tay nghề lại giỏi nên dần dần cũng có chút tiếng tăm, và công ty cũng dần phát triển. Tài chính dồi dào, họ lại thành lập nhà xưởng chế tạo linh kiện của riêng mình, mặc dù quy mô kích thước không lớn nhưng đó cũng là một sự chuyển biến từ xưởng thủ công nhỏ trở nên chính quy. Đương nhiên, trong lòng cha tôi và những người làm cùng ông vẫn có một giấc mộng, đó chính là muốn tự tạo ra một chiếc xe của chúng ta, nhưng chính bản thân ông cũng hiểu rằng, chỉ bằng sức của vài người thì đừng nói là chế tạo một chiếc xe hoàn chỉnh, mà ngay cả một cái lốp cũng rất khó khăn.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Đó là điều tất nhiên. Không có tài chính thì việc chế tạo một chiếc xe gần như là không thể làm được.

Vu Tử Đồng giận dữ nói:

- Bạn họ đều hiểu điểm quan trọng này nên những vị chú, bác cùng lập nghiệp với cha tôi đã lần lượt nản lòng, hơn nữa còn có một vài nguyên nhân khác nữa nên đã dần dần rời khỏi công ty. Những người ở lại đều có chút giận dữ. Trong tình hình đó cha tôi đã quyết định lấy lui làm tiến, trên cơ sở sửa chữa ô tô, tích lũy kinh nghiệm, từng bước từng bước đi tới để một ngày nào đó làm ra một chiếc xe của chúng ta.

Vũ Ngôn cảm khái nói:

- Cha cô quả là một người đáng tôn kính. Nếu dân tộc chúng ta có nhiều người mang trong mình suy nghĩ hoài bão như vậy thì còn chuyện gì mà chúng ta không thể làm được chứ?

Vu Tử Đồng gật đầu nói:

- Dân tộc chúng ta cần cù trí tuệ nhưng lại thiếu quyết tâm và nghị lực, dễ ham muốn hưởng thụ. Đây là điều cha tôi khi còn sống cảm khái nhất.

Vũ Ngôn cười nói:

- Chúng ta thảo luận vấn đề này hình như có vẻ lạc đề quá rồi. Cô hãy kể xem cha cô đang phát triển theo hướng sửa chữa ô tô lại có quan hệ với tên họ An kia vậy.

Vu Tử Đồng nói:

- Công ty của chúng tôi mặc dù lấy việc buôn bán linh kiện ô tô làm nghiệp vụ chính những mấy năm nay mấy người cha tôi kỳ thật còn nghiên cứu một số mặt khác. Có hai phương diện họ đang chú trọng nghiên cứu đó chính là; một, thiết bị ống xả ô tô vệ sinh; còn cái khác chính là cải tiến thiết bị cho động cơ ô tô, nghiên cứu này họ mới hoàn thành năm trước.

Vũ Ngôn hỏi:

- Thiết bị ống xả ô tô vệ sinh tôi còn có thể hiểu được. Ô tô trong tương lai cần theo đuổi việc tiêu hao ít nhiên liệu, đồng thời sẽ có một tiêu chuẩn ống xả mới. Theo tôi được biết, tiêu chuẩn ống xả của ô tô châu

Ấu nếu so với trong nước còn nghiêm khắc hơn nhiều. Tương lai trong nước rất có thể phải áp dụng tiêu chuẩn mới của họ, cho nên ống xả vệ sinh là xu thế bảo vệ môi trường trong tương lai. Tương lai sau khi có tiêu chuẩn ống xả mới, xe cũ phải trang bị thêm ống xả vệ sinh. Về điểm này, cha cô và những người làm cùng ông quả là rất có tầm nhìn.

Vu Tử Đồng nghe hẳn khen cha mình thì trong lòng cũng cao hứng, quẹo rũ liếc mắt nhìn hẳn một cái, nói:

- Anh cũng rất có tầm nhìn đấy thôi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Tôi là cây tiền nhân trồng, là hậu nhân được thừa hưởng các thứ của tiền nhân nên cũng chỉ có thể chiếm chút tiện nghi ngoài miệng, còn nếu thật sự để tôi làm thì dù chỉ bằng thoả mãn cha cô tôi cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Anh đừng khiêm tốn quá. Tôi dám đảm bảo, chỉ cần anh cố gắng thì chuyện tung hoành trên thương trường cũng chỉ là chuyện trong tầm tay mà thôi.

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Tôi giờ chỉ là một tên tiểu tử nghèo không xu dính túi thì nói gì tới chuyện tung hoành thương trường chứ. Đó không làm người ta cười vỡ bụng ra à. Cô đừng gây tổn thương cho tôi.

Vu Tử Đồng nghiêm mặt nói:

- Nhìn người thì không thể nhìn xem anh ta có bao nhiêu tiền mà phải xem đầu óc và tầm nhìn của anh ta. Tôi có dự cảm, thành tựu trong tương lai của anh nhất định sẽ vượt qua sức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Vũ Ngôn cười hì hì nói:

- Vậy xin nhận lời nói tốt đẹp của Vu tiểu thư. Những lời như thế tôi rất thích nghe. Còn cái cải tiến thiết bị cho động cơ ô tô là gì?

55. Chương 55

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 55: Phương hướng (3).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vu Tử Đồng nói:

- Anh cũng biết, động cơ ô tô là động cơ đốt trong được chạy bằng nhiên liệu xăng hoặc dầu ma dút để di chuyển pít tông, nó đòi hỏi một công suất rất cao khi mỗi lần lên khí, chạy pít-tông. Nhưng chất lượng của mỗi một đơn vị công suất lại rất nhỏ. Rồi còn cả sự thuận tiện khi khởi động nữa, cả những chấn động và tiếng ồn. Vậy vấn đề mấu chốt nhất trong chuyện này chính là phải đề cao hiệu suất đốt cháy và dùng lượng dầu tiêu hao ít nhất để chạy một lộ trình xa nhất.

Vũ Ngôn cũng không xa lạ gì với thiết bị máy móc. Khi còn ở Liệp Ưng hẳn cũng từng được học những hệ thống cần thiết, hẳn hỏi:

- Đề cao hiệu suất đốt cháy tất nhiên là tốt nhưng cũng sẽ có rất nhiều vấn đề khác cần phải suy nghĩ, ví dụ như cần xoay và hệ số chuyển tốc... vẫn có rất nhiều khó khăn cần phải vượt qua.

Vu Tử Đồng kỳ quái liếc mắt nhìn hắn, nói::

- Mấy từ này tôi cũng thường nghe cha tôi nhắc đến. Tôi vốn tưởng rằng anh chỉ là một người biết lái xe mà thôi, không ngờ anh còn biết cả mấy thứ này nữa.

Vũ Ngôn cười nói:

- Một người lái xe giỏi thì cũng là một nửa thợ sửa xe, bộ cô chưa nghe qua à?

Vu Tử Đồng nói:

- Tôi cũng biết lái xe nhưng sao tôi không cảm thấy mình có tiềm năng của thợ sửa xe nhỉ?

Vũ Ngôn vui vẻ nói:

- Một tiểu thư mỹ lệ xinh đẹp như cô sao lại thích hợp với công việc nặng nhọc này cơ chứ. Chỉ cần có xe đẹp xúng dỗi là được rồi, đừng mơ mộng mình có thể phát triển tất cả các mặt.

Vu Tử Đồng che miệng cười nói:

- Vậy anh thích phát triển mọi mặt à.

Vũ Ngôn cười nói:

- Cho tới nay tôi luôn là một nhân tài có sự phát triển về mọi mặt. Ha ha, không tán gẫu nữa, tôi còn muốn nghe kiến giải độc đáo của cha cô.

Vu Tử Đồng giờ nắm đấm trước mắt hắn như muốn thị uy, nói:

- Là anh nói trước chứ, đâu phải tôi gợi chuyện đâu.

Vũ Ngôn cũng không biết làm gì với cô gái xinh đẹp này nên chỉ có cách chấp nhận sự uy hiếp của cô nàng.

Vu Tử Đồng thắng được một keo, đôi hàng lông mày đang cau cau đã giãn ra một chút, tiếp tục nói:

- Cha tôi nói những cải tạo đặc thù của họ về một vài kết cấu của xe sẽ cường hóa động cơ ô tô. Quan trọng nhất là bọn họ đã bí mật liên hệ với một vài xưởng động cơ nước ngoài để tiến hành những thí nghiệm ban đầu, và đã phát hiện tính năng của động cơ sau khi cải tiến càng trở nên ổn định hơn, mà lượng nhiên liệu tiêu hao giảm xuống tới 20%.

Vũ Ngôn chấn động nói:

- 20%?

Tiết kiệm nhiên liệu tới 20% là khái niệm như thế nào thì Vũ Ngôn hiểu rất rõ. Các loại xe con dân dụng bình thường cứ một trăm km tốn trên dưới tám lít dầu. Nếu như có thể tiết kiệm được 20%, thì có nghĩa có thể tiết kiệm gần hai lít nhiên liệu.

Đối với loại tài nguyên dầu mỏ quý giá không thể tái sinh này thì mỗi một chiếc xe đi một trăm km tiết kiệm hai lít dầu, ý nghĩa có nó không cần phải nói cũng hiểu. Tài nguyên dầu mỏ là tài nguyên chiến lược của quốc gia, hay nói cách khác nó là máu của nền kinh tế tại một quốc gia. Lợi nhuận của việc này lớn tới mức gần như không thể tưởng tượng được.

Đương nhiên, Vũ Ngôn cũng chưa được tận mắt trông thấy những linh kiện được cải tạo này nên tình chân thực của nó dù sao cũng cần phải xác minh lại. Với lại Vu Tử Đồng cũng không phải là người chuyên về mấy thứ này nên nguyên lý cụ thể trong đó cô hắn cũng không hiểu rõ. Song, dù cô có hiểu thì đây cũng là cơ mật của công ty nhà người ta nên cũng không thể nói cho mình. Nhưng nếu điều là sự thật thì đây sẽ là thành tựu hàng đầu trên thế giới.

Nghĩ đến đây, Vũ Ngôn nói:

- Vậy báo cáo về thí nghiệm thiết bị đó ở nước ngoài có uy tín không?

Vu Tử Đồng gật đầu nói:

- Bây giờ thí nghiệm đang trong giai đoạn cuối cùng, chỉ cần hai ba tháng nữa là có báo cáo đầy đủ cuối cùng rồi.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Vậy các cô đã bắt đầu xin độc quyền chưa?

Vu Tử Đồng cả kinh nói:

- Ai nha, tôi quên mất chuyện này rồi!

Vũ Ngôn kỳ quái nói:

- Công ty các cô không có phòng luật ư? Sao chuyện này có thể quên vậy?

Vu Tử Đồng thở dài nói:

- Hai năm qua công ty chúng tôi dồn hết tiền vào việc nguyên cứu cải tạo linh kiện nên một số thứ có thể tiết kiệm được chúng tôi đều bỏ qua. Không giấu gì anh, người phụ trách những thứ về pháp luật tính cả vị tổng giám đốc là tôi cũng chỉ có hai người. Cải tạo linh kiện phải mất cả năm mới thành công, sau đó lại còn phải nhanh chóng đưa nó đi nước ngoài để thí nghiệm sửa chữa. Cha tôi vì lao lực quá sức nên cuối năm trước đã qua đời. Vì thế những chuyện cần tôi xử lý rất nhiều, nên cũng không kịp nghĩ tới chuyện này.

Vũ Ngôn thở dài:

- Vì cha cô, vì công ty của cô thì chuyện này nhất định phải làm ngay lập tức. Không chỉ xin đăng ký trong nước mà còn phải đồng thời đăng ký ở châu Âu, Bắc Mỹ. Nếu bị người khác lấy mất thì thật sự rất đáng tiếc.

Trong lòng Vũ Ngôn đột nhiên có một ý tưởng to gan. Nếu người nước ngoài có thể chế tạo ra xe thì chúng ta tại sao lại không thể làm được? Chúng ta đâu có kém người khác. Người khác có thể làm được thì chúng ta nhất định cũng có thể làm được, hơn nữa còn có thể làm tốt hơn. Chúng ta không chỉ có thể chế tạo xe mà chúng ta cũng có thể làm ra máy bay. Với trí tuệ của chúng ta thì không có chuyện gì là làm khó được chúng ta.

Vũ Ngôn có cảm giác trái tim mình bỗng đập mạnh hơn bình thường, ngay cả chính hắn cũng bị suy nghĩ của chính mình làm cho sợ hãi nhưng sau đó lại có chút vui mừng khôn tả.

Vu Tử Đồng tất nhiên không thể biết được suy nghĩ trong lòng Vũ Ngôn, cô cười khổ nói:

- Tôi giờ cho dù có muốn đi đăng ký thì sợ rằng cũng không còn cơ hội đó nữa rồi.

Vũ Ngôn nhớ tới chuyện của tập đoàn An Khải mà cô nói, vội hỏi:

- Không tới đường cùng thì đừng nên nói như vậy. Tên An Tử Phong kia rốt cuộc đã làm cái gì mà có thể ép công ty cô tở nước này? Có quan hệ với nguyên cứu cải tạo linh kiện động cơ sao?

Vu Tử Đồng thở dài nói:

- Không phải. Cải tạo thiết bị động cơ là tuyệt mật của công ty chúng tôi. Trong công ty, người biết chuyện này cũng chỉ có bốn năm người. Nếu hôm nay không đi tới bước đường cùng kia, và việc có tiếp tục giữ bí mật không còn nhiều ý nghĩa nữa thì tôi cũng không nói cho anh. Phải nói chuyện này cũng đều tại tôi, trách tôi đã quá tham lam.

Vũ Ngôn nhú mày, nghe cô nàng nói tiếp:

- Giới buôn bán tại Thiên Kinh này kỳ thật nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không hẳn là không nhỏ. Tháng ba năm nay, tại một lần gặp gỡ của giới thương gia tôi đã quen biết An Tử Phong, sau đó hắn bắt đầu tìm lý do tiếp cận tôi. Lúc đó, tôi chỉ có thể cố gắng giữ khoảng cách với hắn ta, nhưng chúng tôi mở công ty nên lúc nào cũng phải tươi cười niềm nở khi làm ăn nên chỉ cần hắn không quá phận thì tôi có thể nhẫn.

Vũ Ngôn gật gật đầu, một cô gái, đặc biệt là một cô gái xinh đẹp thì việc chu toàn mọi âm mưu quỷ kế trên thương trường, vì công ty kiếm lợi nhuận và còn phải tự bảo vệ mình nữa, những vất vả của việc này chúng ta cũng có thể tưởng tượng được.

Vu Tử Đồng nói tiếp:

- Tháng tư năm nay, An Tử Phong giới thiệu cho tôi mấy khách hàng, nói bọn họ cần mua chừng ba trăm ngàn ống xả tinh lọc. Tôi thông qua một vài con đường nghe ngóng được bọn họ là đoàn mua sắm thiết bị do chính phủ phái đi. Lúc ấy bọn họ rất sẵn khoái trả luôn tám trăm vạn tiền đặt cọc, ký hợp đồng mua rồi giao hẹn bốn tháng sau giao hàng sẽ thanh toán số tiền còn lại.

Trong lòng Vũ Ngôn thở dài, không cần nghĩ cũng biết đây nhất định là một cái bẫy.

- Lúc ấy công ty tôi đang gồng mình để thí nghiệm động cơ cải tiến ở nước ngoài nên cần rất nhiều tiền. Mà nếu thực hiện thành công cuộc mua bán này thì lúc đầu chi phí chúng tôi bỏ ra thêm là hai ngàn vạn, lãi gần một ngàn vạn. Mặc dù đối với An Tử Phong tôi không quá tin tưởng nhưng đoàn người hấn dẫn tới lại là hàng thật giá thật, hơn nữa chúng tôi lại đang cần gấp một lượng tiền lớn nên tôi chỉ có thể mạo hiểm.

Nói tới đây, đôi mắt Vu Tử Đồng bỗng đỏ lên. Vũ Ngôn vội vỗ vỗ vai cô an ủi.

Vu Tử Đồng bình tĩnh lại, kể tiếp:

- Khi đó tôi gom góp được hai trăm vạn, đều dồn cả vào để tiến hành sản xuất. Mà kỳ lạ hơn là mấy ngân hàng bình thường quan hệ rất tốt với chúng tôi lại chẳng hiểu tại sao lại không muốn cho chúng tôi vay nữa.

- Cho nên sau đó cô tới tìm An Tử Phong vay tiền phải không?

Vũ Ngôn hỏi.

Vu Tử Đồng gật gật đầu nói:

- Đã ký hợp đồng, đã nhận tiền đặt cọc nên nếu thất hứa sẽ phải bồi thường gấp đôi. Vì thế tôi không có lựa chọn khác mà chỉ có thể đi vay tập đoàn An Khải.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Tôi đoán lúc đó An Tử Phong nhất định đồng ý rất sẵn khoái phải không?

Vu Tử Đồng cười khỏ nói:

- Khi ấy tôi còn tưởng rằng hấn vì muốn lấy lòng tôi nên mới hào phóng như vậy. Nào ngờ

- Bảo hồ lột da(*)!

Vũ Ngôn đưa ra kết luận.

Vu Tử Đồng gật gật đầu nói:

- Đúng vậy! Vốn hấn đã đồng ý sau khi hoàn tất hợp đồng kia thì mới trả nợ cho hấn nhưng nào ngờ rằng, một tuần trước hấn bắt đầu thúc ép tôi phải trả số tiền tôi vay. Còn hạn cho tôi trong vòng mười ngày phải trả một ngàn vạn nợ, nếu không sẽ kiện chúng tôi ra tòa và xin cưỡng chế chấp hành.

Vũ Ngôn nói:

- Vậy thì cái hợp đồng mua bán kia cũng không thể nào làm rồi.

Vu Tử Đồng bắt đầu kể tiếp:

- Sau này tôi mới biết thân phận của đoàn người tới ký hợp đồng kia mặc dù là thật nhưng cái mà họ muốn mua ở chỗ tôi là do tập đoàn An Khải bỏ vốn. Cho dù chúng tôi có thể hoàn thành hợp đồng thì cũng không kịp thoát khỏi khốn cảnh của công ty bây giờ. Tôi chỉ còn ba ngày, trong ba ngày phải gom góp một ngàn vạn. Điều này đối với Sáng Lực Thế Kỷ chúng tôi là một nhiệm vụ không thể làm được. Tổng tài sản của Sáng Lực Thế Kỷ chúng tôi mới chỉ có hơn một ngàn vạn thôi.

(*) Bảo hồ lột da: Không thể hy vọng đối phương đồng ý vì việc đó có liên quan đến sự sống còn của đối phương.

56. Chương 56

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 56: Nụ hôn giá một ngàn vạn (1).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn trầm mặc, một ngàn vạn, đối với hắn giờ đây đúng là một con số trên trời. Không có một ngàn vạn này thì Sáng Lực Thế Kỷ đóng cửa là chuyện chắc chắn rồi.

Vu Tử Đồng tiếp tục nói:

- Tối hôm nay tôi đang ở công ty thương lượng chuyện xoay sở khoản nợ này thì bị An Tử Phong chặn ở cửa. Lúc ấy tôi bị hắn bức vào đường cùng nên mới phải cùng hắn tới khách sạn An Khải, chính là nhà hàng mà các anh ăn. Nếu không phải lợi dụng lúc hắn tìm chỗ đỗ xe gặp anh thì chính tôi cũng không biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Vũ Ngôn nói:

- Tên An Tử Phong này thật đề tiện. Hôm nay trừng phạt hắn thật sự còn quá nhẹ!

Vu Tử Đồng vội nói:

- Hắn là kẻ có thế lực, chúng ta không thể động vào hắn được. Lúc đó anh làm tôi sợ muốn chết. Tôi nhìn còn tưởng anh muốn giết hắn nữa...

Cô trộm liếc nhìn Vũ Ngôn một cái thì thấy hắn trầm mặc, biết Vũ Ngôn đang suy tư nên Vu Tử Đồng không nói thêm gì nữa.

Vũ Ngôn vẫn đang suy nghĩ xem là hôm nay xử trí An Tử Phong như vậy rốt cuộc đã ổn hay là chưa ổn. Nếu mà Vũ Ngôn vẫn còn ở Liệp Ưng thì tối hôm nay, An công tử kia chỉ có duy nhất một kết cục, đó là chữ Chết! Liệp Ưng không có người chịu ức hiếp. Đó là huyết tính của bọn hắn.

Nhưng tính cách con người rất dễ chịu ảnh hưởng của hoàn cảnh. Vũ Ngôn xuất ngũ đã hơn một năm, cả ngày ở trường học với đám học sinh đơn thuần nên sát khí trên người cũng dần dần phai nhạt và một vài suy nghĩ cũng dần theo khuôn phép.

Trong Liệp Ưng có truyền một ví dụ bi thảm. Một lính đặc chủng trên chiến trường giết địch vô số nhưng sau khi chuyển ngành thì khi đối mặt với những kẻ cường chế phá nhà mình, bắt mình dời đi nơi khác, người đó cuối cùng đã phải quỳ gối trước những kẻ đó, yếu đuối vô lực khấn cầu bọn chúng để lại cho mình một chỗ an thân. Rồi sau khi bị những tên kia hành hung, người đó không ngờ đã đốt xăng tự thiêu mình.

Lúc đó khi mới nghe được chuyện này Vũ Ngôn quả thực rất khó tin. Một anh hùng giết địch vô số trên chiến trường thì sao có thể yếu đuối như thế chứ. Nếu đổi lại là mình thì mình đã sớm cầm súng liều mạng cùng bọn chúng rồi.

Mà bây giờ, Vũ Ngôn mới dần hiểu được ảnh hưởng của hoàn cảnh tới con người ta lớn tới dường nào. Nếu người lính kia không chuyển ngành mà vẫn còn ở Liệp Ưng thì gặp phải những chuyện như thế hắn đã sớm không nhịn nổi mà xông lên rồi, chứ đâu có đau khổ quỳ xuống cầu xin kẻ khác như vậy. Song, khi rời khỏi sự che chở của quân đội thì người đó đã không còn cái sức mạnh thích làm gì thì làm nữa rồi. Trong một xã hội tàn khốc thì cho dù có là một người lính đặc chủng thân kinh bách chiến cũng trở nên yếu đuối, bất lực.

Tất nhiên Vũ Ngôn không phải là người yếu đuối như thế. An Tử Phong mặc dù đáng tội chết nhưng giết người trước mặt mọi người không phải là một việc làm thông minh. Huống chi hắn ta còn có một thân tu vi Nga Mi thâm hậu.

Lúc ấy Vũ Ngôn tức giận chỉ muốn xuống tay giết hấn, nhưng được Vu Tử Đồng nhắc nhở nên sau đó Vũ Ngôn chỉ phé đi một tay của hấn, coi như là trừng phạt nhẹ. Còn để lại một thân võ công cho hấn thì Vũ Ngôn cho rằng thủ đoạn này quá ác độc, mặt khác Vũ Ngôn tự nhận mình cũng là người trong võ lâm nên dù chưa từng tiếp xúc qua với các môn phái giang hồ nhưng lại có một sự đồng cảm với họ, kết tử thù với Nga Mi đã là điều hấn không muốn thấy.

Vũ Ngôn nghĩ một lát, thấy thần sắc buồn bã trên khuôn mặt Vu Tử Đồng, vội nói:

- Không sao đâu! Tất cả đều đã qua rồi. Có tôi ở đây, cô không phải sợ.

Vu Tử Đồng khẽ ừ một tiếng, nói:

- Lúc ở cửa trông thấy anh, tôi biết mình đã được cứu rồi. Tôi cũng không hiểu vì sao, có lẽ đó là trực giác của phụ nữ.

- Mặc dù không có một ngàn vạn nhưng dứt khoát tôi sẽ không để quỷ kế của hấn ta thành công. Tôi tình nguyện mất công ty cũng không muốn vứt bỏ nhân cách của mình. Tuy rằng không có công ty tôi sẽ rất đau lòng và cũng rất có lỗi với cha, nhưng nếu như không có nhân cách thì tôi sẽ không còn là tôi nữa. Anh có hiểu không?

Vu Tử Đồng trầm ngâm nói.

Vũ Ngôn đỡ vai cô rồi nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, nói:

- Cô là một cô gái dũng cảm kiên cường. Không chỉ có tôi hiểu cô, mà cho dù là Vu lão tiên sinh ở trên trời có biết cũng nhất định sẽ hiểu cô, ủng hộ cô. Cô là con gái của ông, không gì có thể thay thế được cốt nhục tình thân cả.

- Nhưng công ty của tôi sẽ không còn, tâm huyết của cha nhiều năm, những cố gắng của tôi trong năm năm, tất cả đều biến mất. Tôi, tôi thực sự rất khó chịu

Hốc mắt Vu Tử Đồng đỏ bừng, đôi hàng lông mi run lên, nước mắt lăn dài trên má, đáng vẻ đau khổ, đáng thương tựa như một đóa hoa trong mưa.

Vũ Ngôn vỗ vỗ bả vai của cô nhưng không nói gì thêm cả. Nước mắt Vu Tử Đồng mặc sức lăn trên đôi gò má xinh đẹp, khẽ tựa vào vai Vũ Ngôn, cô nói:

- Có thể mượn bả vai anh dùng một lúc được không.

Vũ Ngôn ôm vai cô, để cô nhích vào lòng mình. Đầu Vu Tử Đồng nghiêng nghiêng tựa vào vai hấn, tay ghì chặt lấy cánh tay hấn khóc. Với công lực thâm hậu của Vũ Ngôn nhưng dường như cũng cảm thấy hơi đau khi cánh tay bị cô ghì lấy.

Bên ngoài thoạt nhìn cô là một nữ cường nhân phong quang vô hạn nhưng kỳ thật Vu Tử Đồng cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, thậm chí so với người bình thường còn yếu đuối hơn, cần sự quan tâm của người khác nhiều hơn. Từ đáy lòng Vũ Ngôn dâng lên một cảm giác trĩu mến mà ôm chặt Vu Tử Đồng vào lòng mình.

Cái ôm ấm áp này khiến Vu Tử Đồng cảm thấy mê luyến. Trong lòng Vũ Ngôn, cô mặc sức khóc, mặc sức trút bỏ mọi nỗi đau khi mất người thân, mọi sự chua xót, tủi thân khi vật lộn trong thương trường tàn khốc.

Vũ Ngôn biết tình cảm của cô với công ty của mình rất sâu sắc. Hơn nữa căn cứ theo tình hình Vu Tử Đồng vừa nói thì đây cũng là một công ty rất có triển vọng. Nếu không vì âm mưu quỷ kế của An Tử Phong thì nhất định nó sẽ rất phát triển.

Vũ Ngôn đang nghĩ làm thế nào mới có thể giúp cô gái đáng thương này.

Muốn giúp đỡ thì đơn giản chỉ cần quyền thế và tiền tài. Nói về quyền thế, thì lão Tăng nói không chừng có thể tạo ra chút tên tuổi, nhưng đó chỉ hữu dụng với người bình thường, còn với loại có máu mặt, có bối cảnh thâm hậu như tập đoàn An Khải thì căn bản không có chút tác dụng.

Tiền, người có tiền mình quen biết cũng không có mấy. Tính một cách miễn cưỡng thì người có tiền mình biết chỉ sợ cũng chỉ có Quan Nhã Ny. Nhưng, với giao tình của mình và cô nàng đó thì đừng nói một ngàn vạn, mà ngay cả một trăm triệu cũng khó mở miệng.

Tiền, tiền, tiền. Vũ Ngôn lẩm bẩm. Tiền đúng là đồ tốt nha. Đến đâu cũng phải chuẩn bị tiền, việc gì cũng cần dùng tới tiền. Haizzz! Vũ Ngôn nhắm mắt lại thở dài, bỗng trong đầu đột nhiên xuất hiện một cánh cửa sáng lung linh.

Dạ mình châu! Sao mình lại quên nó được chứ! Khi rời khỏi Thanh Sơn, Vũ Ngôn đã mang dạ mình châu theo để chuẩn bị khi tới Thiên Kinh sẽ tìm một chuyên gia châu báu để xác định giá của nó xem thế nào.

Mặc dù không biết giá trị của dạ mình châu này rốt cuộc là bao nhiêu, nhưng tốt xấu gì nó cũng là cổ vật của mấy trăm năm trước. Nên cho dù không phải dạ mình châu thật thì đó cũng là thuộc dạng đồ cổ. Huống chi đây là dạ mình châu của người đứng đầu Ma môn mấy trăm năm trước truyền lại. Với sự tinh minh của sư phụ Ma Tôn thì đồ hần để lại tuyệt đối không phải là hàng kém chất lượng.

Giờ trong lòng Vũ Ngôn đang cảm thấy rất hưng phấn, đặc ý vuốt vuốt nhẹ mái tóc Vu Tử Đồng, nói:

- Tử Đồng, tôi có cách!

Tựa vào trong lòng của Vũ Ngôn, hưởng thụ cảm giác an toàn và hơi thở nam nhi nồng hậu chưa từng được trải qua trước kia khiến da thịt Vu Tử Đồng nóng lên. Khi đang có chút mê muội thì chợt nghe lời của Vũ Ngôn, cô khiếp sợ vội ngẩng đầu lên, hỏi:

- Anh có cách? Mau nói cho tôi biết đi!

Trong đôi mắt đen sáng của Vu Tử Đồng lóe lên ngàn vạn đạo nhu tình. Khuôn mặt như hai đám mây đỏ hồng xinh đẹp. Mái tóc rủ xuống ngực. Dưới áo ngủ mỏng manh, dáng người lả lướt khúc chiết rõ ràng với những cơn sóng mãnh liệt dán sát vào người Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn chỉ cảm thấy có hai ngọn núi mềm mại đang đè lên ngực mình. Cái cảm giác non mềm, mượt mà khiến trái tim hần như muốn nhảy cả ra ngoài để biến thành một con sói dũng mãnh. Hô hấp hơi trở nên dồn dập, trong lòng như có lửa đốt, nóng khôn tả, bộ phận đàn ông nhất trên cơ thể phát triển lớn mạnh như cây cối trong mùa xuân. Ánh mắt nhìn Vu Tử Đồng mà như muốn phun lửa.

Vu Tử Đồng cũng không chịu nổi. Cái cảm giác an toàn khi ở trong lòng hần mặc dù rất thoải mái nhưng lại ướt át vô cùng. Hơi thở nóng bỏng và thân thể hùng lực của hần khiến cơ thể Vu Tử Đồng cũng có cảm giác nóng như lửa.

Vu Tử Đồng chỉ cảm thấy cả người mình mệt mỏi, yếu ớt ngã vào lòng hần, rồi chỉ muốn vùi đầu vào đó và không dám ngẩng lên nhìn hần.

Vũ Ngôn cảm giác có một sức mạnh đang hấp dẫn mình đi về phía trước. Môi nhanh chóng chạm vào gương mặt của cô. Đôi tai đẹp như tạc của Vu Tử Đồng đỏ bừng nóng như có lửa đốt. Hơi thở nóng rực kia khiến Vũ Ngôn xúc động muốn tiến thêm một bước nữa.

Vũ Ngôn mới vừa đụng vào vành tai cô thì thân thể Vu Tử Đồng lập tức hơi chút run rẩy. Thân thể mềm mại đang rúc vào lòng Vũ Ngôn kia càng trở nên nóng bừng.

Mặc dù chỉ là một sự rung động rất nhỏ nhưng cũng đủ để Vũ Ngôn tỉnh táo lại. Trong lòng Vũ Ngôn thâm hổ thẹn; quân tử không vào phòng tối. Tử Đồng gọi mình lên tâm sự thì tức là cô ấy yên tâm về mình. Nếu mình lúc này lại lợi dụng khi cô ấy gặp khó khăn thì nào khác gì tên An Tử Phong kia chứ.

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng hần dù sao cũng là một thanh niên bình thường nên trong lòng vẫn có cảm giác mong đợi với tuyệt sắc giai nhân trong lòng này. Từ từ xê người ra một chút nhưng trong lòng vẫn có đôi chút không nỡ.

Vu Tử Đồng cũng đã tỉnh táo trở lại. Tuy khuôn mặt vẫn đỏ ửng nhưng từ đáy lòng lại rất tán thưởng hành vi quân tử của hần., mà trong sự tán thưởng đó còn xen lẫn một chút thất vọng và u oán không muốn để người ta biết, thậm chí ngay cả chính bản thân cô cũng không nhận ra.

- Có cách gì, mau nói cho tôi biết đi!

Thấy Vũ Ngôn nhìn không nháy mắt vào mình, trong lòng Vu Tử Đồng cũng vô cùng xấu hổ, vội dịu dàng hỏi.

Vũ Ngôn mỉm cười, nhưng lại trả lời chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của Vu Tử Đồng:

- Cô có biết chỗ nào giám định châu báu ở Thiên Kinh không? Tôi muốn tìm một nhà giám định châu báu có đạo đức và có khả năng, để nhờ giúp một vài chuyện.

57. Chương 57

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 57: Nụ hôn giá một ngàn vạn (2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vu Tử Đồng thấy hắn không trả lời vấn đề của mình mà ngược lại lại hỏi về vấn đề châu báu nên lòng nhiệt tình vừa mới dấy lên đã dần trở nên nguội lạnh, trầm nghĩ, một ngàn vạn này ngay cả mình còn không gom được thì hắn chỉ là một sinh viên chưa từng ra ngoài xã hội làm sao có thể có cách nào chứ, lời vừa rồi có lẽ cũng chỉ để trấn an mình mà thôi.

Vũ Ngôn thấy vẻ thất vọng trên mặt cô, cười nói:

- Cô đừng nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần nói cho tôi biết hãng châu báu nào có danh tiếng và có khả năng là được.

Vu Tử Đồng nở một nụ cười mạnh mẽ, nói:

- Trong giới thương mại, tôi cũng quen biết ông chủ của mấy hãng châu báu, chỉ có điều rất ít tiếp xúc với bọn họ. Nghe người ta nói, hãng có uy tín nhất và thực lực mạnh nhất phải kể tới Bảo Khánh Tường, một cửa hiệu đã có uy tín hàng trăm năm nay. Tôi cũng không biết chi tiết là thế nào nữa.

- Bảo Khánh Tường? Cái tên này nghe cũng không tệ. Ngày mai tôi sẽ tới đó xem.

Vũ Ngôn cười nói:

- Ài, Vu tiểu thư, cô không cần phải dăm chiêu ủ dột như vậy. Tôi đã nói có cách là có cách. Cô phải tin tưởng ở tôi chứ.

Vu Tử Đồng nghe hắn nói với giọng điệu rất tự tin, lại nghĩ tới những chỗ không giống với người thường của hắn, hắn thực sự có biện pháp sao? Trong lòng Vu Tử Đồng dấy lên một tia hy vọng, nhìn hắn nói:

- Anh có cách nào, có thể nói cho tôi biết không. Anh cũng biết, tôi giờ không còn ôm hy vọng gì cả.

Vũ Ngôn cười nói:

- Kỳ thật việc này cũng rất đơn giản. Trong tay tôi có một chút bảo thạch rất có giá trị, đại khái chúng đều có lịch sử mấy trăm năm gì đây.

Vu Tử Đồng giật mình trừng mắt nhìn hắn, kinh hãi nói:

- Anh là người buôn lậu đồ cổ hay là một tên trộm mộ vậy?

Vũ Ngôn buồn bực, vỗ vỗ đầu của cô nàng, cười nói:

- Dùng cái đầu của cô ngẫm lại đi. Trong mắt cô chẳng lẽ tôi lại giống một tên buôn lậu đồ cổ hay một kẻ trộm mộ sao?

Vu Tử Đồng thấy động tác vô cùng thân thiết của hắn mà khuôn mặt lại đỏ bừng lên, xấu hổ vội vàng nói:

- Là anh không nói rõ ràng mà, sao có thể trách người ta chứ?

Nữ cường nhân trong lúc lơ đãng đã phô bày thần thái xinh đẹp tuyệt trần mà e thẹn của một đứa trẻ, nét đẹp đó khiến Vũ Ngôn hấn lại đỡ thêm một hồi xao động nữa.

Phải rất vất vả không chế suy nghĩ bất lương của mình, Vũ Ngôn cười nói:

- Xem ra phải trách tôi rồi. Trách tôi không nói rõ ràng. Vậy nói cho cô biết vậy. Ta có một vị trưởng bối sau khi qua đời có để lại cho ta một chút châu báu có niên đại lâu đời, hơn nữa số lượng cũng không ít. Tôi muốn tìm một hãng châu báu để định giá cho nó và để xem xem có đủ đưa cho cô không.

Vu Tử Đồng vội nói:

- Đó là bảo bối mà các bậc bề trên nhà anh truyền lại thì sao có thể dễ dàng bán đi như vậy chứ? Vả lại anh bảo anh là một cô nhi thì lấy đâu là trưởng bối vậy. Anh đừng có lừa tôi!

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Cô đúng là một người rất tỉ mỉ. Trưởng bối của tôi là trưởng bối trong sư môn, sư môn, có hiểu không?

Nghe vậy, Tử Đồng liền vút cho hấn một ánh mắt, ngụ ý, anh nghĩ tôi là đồ ngốc à.

Vũ Ngôn nói tiếp:

- Tôi không thích bảo thạch, và cũng không hiểu về nó, mà những bảo bối này ở trong tay tôi chẳng khác nào mấy viên đá nên nếu cứ để vậy thì chúng chỉ có thể dần mai một lãng phí theo năm tháng mà thôi. Hơn nữa bảo thạch là vật chết, mà tôi giờ cứ cất giữ thì quả là quá phung phí. Vì thế, nếu biến chúng thành của cải mà chúng ta cần, lợi dụng của cải đó làm một vài chuyện có ý nghĩa thì những bảo bối này mới có thể phát huy giá trị của nó. Huống chi, tôi cũng có chút lòng riêng trong đó.

Nhìn ánh mắt đầy nghi hoặc của Vu Tử Đồng, Vũ Ngôn cười nói:

- Cha cô không phải muốn tạo ra một chút xe của chính chúng ta sao? Vậy hãy để chúng ta tiếp tục thực hiện chí nguyện to lớn của ông. Chúng ta cùng nhau cố gắng thì không chỉ có dân chúng bình thường mua được xe tốt mà tương lai chúng ta còn phải chế tạo ra máy bay, phải để ô tô mà chính chúng ta chế tạo được bán ở châu Âu, được mua ở Bắc Mỹ, phải để bầu trời của cả thế giới đều là máy bay do chúng ta làm ra.

Vũ Ngôn nói một cách hùng dũng, đứng dậy bước tới trước cửa sổ, trong mắt bắn ra ánh sáng kiên định vô cùng:

- Tôi muốn khiến người nước M, người nước D, người nước R phải nhìn, chúng ta có thể làm ra những chiếc xe còn tốt hơn cả bọn họ, muốn đường trên đất nước họ chạy đầy những chiếc xe do chúng ta thiết kế.

Khi nói những điều đó, phong thái nho nhã trước kia của hấn liền biến mất mà thay vào đó là khí khái hào hùng, lão luyện của một người lính, trong mắt sáng lên vẻ kiên định, thân thể thon dài ẩn chứa một sức mạnh vô cùng vô tận, như thể trên thế giới này không có gì làm khó được hấn vậy.

Vũ Ngôn đã giải quyết vấn đề từ xưa tới nay của chính mình, tìm được mục tiêu mà mình cần phấn đấu, hùng tâm tráng chí đầy bụng, niềm hưng phấn dâng trào mãi không thôi.

Sau khi rời khỏi Liệp Ưng, Vũ Ngôn nhập trường đi học, một cuộc sống học tập nhàn nhã đã dần bào mòn nhuệ khí của hấn. Hấn tựa hồ như không còn tìm thấy phương hướng của bản thân mà cứ thế trong một thời gian sống một cuộc sống không mục đích. Mặc dù có một lượng tài phú lớn do Ma môn Cái Thiên để lại nhưng Vũ Ngôn vẫn không tìm được phương pháp tốt nhất sử dụng chúng, mà cũng không biết Ma môn, môn phái hưng thịnh nhất thời đó, có còn tồn tại hay không. Vì thế chỗ châu báu này cũng bị xếp lại trong một góc. Tuy rằng Vũ Ngôn cũng có lòng muốn lợi dụng chỗ của cải này để làm một cái gì đó có ích, nhưng cho tới giờ hấn vẫn chưa tìm được cái thiết thực nhất để thực hiện.

Trùng hợp hôm nay lại gặp được Vu Tử Đồng, nghe xong chuyện cũ của cha cô, Vũ Ngôn đột nhiên có cái gì đó thôi thúc, hấn có cảm giác mình đã tìm được mục tiêu phấn đấu, hùng tâm tráng chí ngủ yên đã lâu trong phút chốc trở lại với hấn, một khí phách mạnh mẽ toát ra. Vũ Ngôn chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái.

Vu Tử Đồng nhìn chăm chú vào người đàn ông ở trước mắt. Nếu người khác nghe được những lời vừa rồi của hấn có lẽ sẽ cười nhạt khinh thường. Một tiểu tử nghèo không xu dính túi còn vọng tưởng chế tạo ô tô, máy bay. Đúng là người si nói mộng.

Nhưng trong lòng Vu Tử Đồng có một cảm giác kỳ lạ, chàng trai trước mắt mình này dường như, toàn thân hần ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận, giống như là không có chuyện gì đối với hắn là không thể. Vu Tử Đồng có trực giác, hắn nhất định sẽ thành công!

Vu Tử Đồng cũng không thể giải thích rõ sao mình lại có cảm giác như thế, với thân phận của Vũ Ngôn trước mắt, sự tán thưởng của Vu Tử Đồng với hắn hoàn toàn chuyển thành sùng bái, sùng bái một cách mù quáng.

Vũ Ngôn quay đầu lại, thấy Vu Tử Đồng đang ngơ ngác nhìn mình, liền cười nói:

- Thế nào, nghe có giống lời của những kẻ ngốc nói chuyện viển vông không?

Vu Tử Đồng lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Những người như vậy kỳ thật là những kẻ ngu. Nếu con người ta ngay cả một giấc mộng cũng không có thì sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Vũ Ngôn cười nói:

- Đó cũng chỉ có thể là giấc mộng của một mình tôi mà thôi.

Vu Tử Đồng cũng cười nói:

- Đi về phía mộng tưởng của mình, mỗi bước đi là mỗi bước tiến. Mặc dù tôi tin rằng anh có thể thành công, nhưng những vất vả gian khổ trên con đường này thì người khác khó mà tưởng tượng được. Cha tôi chính là một ví dụ điển hình.

Vũ Ngôn nghiêm túc nói:

- Cha cô không phải là một người đáng thương. Ông là một trí giả có tầm nhìn rất xa, ngược lại, những người không hiểu, không biết như chúng ta mới chính là những kẻ đáng thương, bị người chụp vào một cái lồng sắt mà vẫn còn dương dương tự đắc. Chúng ta chỉ có thể cảm tạ những người đi trước như Vu lão tiên sinh, là họ đã lần mò, bày ra trước mắt chúng ta một con đường. Vì để hoàn thành tâm nguyện của họ, hay cũng là tâm nguyện của mọi người trong chúng ta thì con đường này dù có khổ hơn nữa, tôi cũng vui vẻ bước đi.

Vu Tử Đồng thận trọng nói:

- Anh thực sự đã quyết định ư? Đó có thể là con đường không có lối về đấy.

Vũ Ngôn hào phóng cười nói:

- Tôi vốn không có gì cả, cùng lắm thì tất cả về con số không thôi, rồi chúng ta sẽ tiếp tục làm lại từ đầu. Huống chi

Vũ Ngôn liếc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Vu Tử Đồng, cười nói:

- Huống chi đó chỉ là một tâm nguyện trước mắt chúng ta. Chúng ta còn cách mục tiêu đó ba vạn tám nghìn dặm nữa cơ. Giờ trước tiên điều quan trọng nhất là phải giải quyết mọi chuyện trước mắt đã, rồi sau đó mới có thể nói tới chuyện phát triển được.

Vu Tử Đồng liếc nhìn hắn một cách kỳ lạ, nói:

- Tôi còn tưởng anh chỉ biết ba hoa mà quên chuyện quan trọng nhất cần chúng ta làm rồi cơ chứ!

Vũ Ngôn cười vui vẻ, nói:

- He he, cũng không còn cách nào cả. Lúc đó bị cảm xúc dâng lên làm mất suy nghĩ. Haizzz, cô cũng biết, tôi giờ còn rất trẻ nên thỉnh thoảng vẫn có chút lông bông của thiếu niên. Cô đã nói vậy thì tôi sau này nhất định sẽ sửa. Giờ chúng ta nói tới chuyện công ty của các cô đi. Một ngàn vạn này thực sự là đã đủ sao?

Vu Tử Đồng trừng mắt liếc hắn một cái; ngụ ý, hừ, khẩu khí của anh lớn quá nha, anh cho rằng thu xếp gom góp được một ngàn vạn dễ như gom cái trắng hủ.

Vũ Ngôn cười hì hì, nói:

- Đắc ý nên nhất thời quên mất mình. Xin thứ lỗi!

Trong lòng Vũ Ngôn kỳ thật vẫn có chút tự tin. Mặc dù hẳn không biết dạ minh châu này có giá trị cụ thể là bao nhiêu nhưng với kích thước lớn bằng trứng vịt, và ánh sáng phát ra của mười viên dạ minh châu đó thì dù có là thằng ngốc cũng biết được nó có giá trị rất rất lớn. Huống chi đó lại là cổ vật lưu truyền từ mấy trăm năm trước, nếu nói là tuổi thật của chúng thì cũng không biết có đã có bao nhiêu năm lịch sử. Những viên dạ minh châu ấy là bảo bối rất có giá trị, đó là điều không phải nghi ngờ. Tất cả dạ minh châu cộng lại cho dù có bán không được một ngàn vạn nhưng chắc hẳn cũng không kém là mấy.

Vu Tử Đồng nhìn con người trước mặt mình, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, hỏi:

- Trước khi nói tiếp, tôi còn một vấn đề rất nghiêm túc muốn hỏi anh vì sao lại giúp tôi?

Vũ Ngôn ngăn người, nói thật, vấn đề này hẳn vẫn chưa hề nghĩ qua, chỉ vì cứu Vu Tử Đồng, biết chỗ khó của cô mà mình thấy bản thân có thể giúp cô nên đưa ra quyết định một cách hết sức tự nhiên.

Vì thế, tại sao lại giúp cô nàng thì bản thân hẳn cũng không rõ. Thế giới này có rất nhiều người khó khăn, hẳn sao lại chọn cô để giúp chứ?

58. Chương 58

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 58: Nụ hôn giá một ngàn vạn (3).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Chẳng lẽ mình cũng giống như An Tử Phong tham luyến sắc đẹp của cô ấy ư? Cái mặt dày dầy của Vũ Ngôn đỏ lên, mình nhìn qua thể nào cũng mạnh hơn tên họ An đó một chút, vậy nên chút mỹ sắc đó sao có thể hấp dẫn được mình chứ?

Vu Tử Đồng cười nói:

- Sao hả, vấn đề này lại khó trả lời lắm à?

Vũ Ngôn cười khỏ nói:

- Trả lời câu hỏi này cũng khó như kiểu cô lấy ra một ngàn vạn vậy. Nếu nói với cô rằng tôi hoàn toàn không có đòi hỏi gì thì cô chắc chắn sẽ nói tôi đang nói dối. Rồi nếu cứ đưa cho cô một đáp án thì cũng khiến lòng tôi rất hoang mang, bởi vì đáp án này khi được nói ra có thể sẽ mang tới hậu quả nghiêm trọng. Xin phép cho tôi được cách cô khoảng hơn hai mét!

Vu Tử Đồng thấy dáng vẻ khó khăn của hắn khi nói ra một đồng từ vô nghĩa đó, rồi lại còn thấy hắn thực sự lui ra sau cách mình đúng hai mét thì không khỏi cười hì hì, nói:

- Có nghiêm trọng vậy không? Tôi đâu phải là hổ đâu!

Vũ Ngôn trầm nghĩ, cô còn lợi hại hơn cả hổ, hổ ăn thịt người còn nhả xương, còn cô ăn thịt người còn nuốt cả cả xương cơ. Điều chỉnh lại tâm trạng, mắt nhìn vào Vu Tử Đồng, với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, nói:

- Nguyên nhân rất đơn giản tôi bị cô hấp dẫn, sau đó chẳng còn biết gì nữa, cứ thế vét túi, làm công tử Bạc Liêu một lần!

Vu Tử Đồng sững sờ rồi sau đó che miệng cười, mà càng cười càng dữ, càng cười lưng càng cong. Cô vốn chỉ mặc đúng có cái áo ngủ nên khi khom người, cảnh xuất lộ tứ đại lộ. Bộ ngực non mơn mớn, mịn màng trắng trẻo. Bộ nội y màu phấn hồng với những đường viền hoa ôm chặt lấy đôi núi trắng như tuyết và hình

thành tại đáy một nhũ cầu (rãnh nhũ) sâu không thấy đáy. Có lẽ, quy mô của rãnh Mariana (1) cũng không hơn được cái rãnh này!

Cảnh tượng hương diễm như thế khiến trong bụng Vũ Ngôn như dấy lên một ngọn lửa hừng hực. Vẻ mặt nghiêm trang tan rã trong khoảnh khắc. Vũ Ngôn vội vàng quay đầu đi, mồm thòm kêu, vô lễ chớ nhìn, vô lễ chớ nhìn, cho dù có lẽ cũng không thể nhìn, nha đầu này đúng là biết ăn thịt người.

Vu Tử Đồng phải vất vả lắm mới thôi cười, sau đó cũng phát hiện ra cảnh xuân phơi phới của mình nên mặt lập tức đỏ bừng lên, lại thấy đầu của tên chính nhân quân tử kia đang có xu hướng lệch sang một bên, trong lòng thầm hừ một tiếng, gia hỏa dối trá, gia hỏa có lòng mà không có gan.

Vu Tử Đồng hừ một tiếng, nói:

- Anh nói thật ư? Thực sự anh bị tôi hấp dẫn à. Tôi thấy đâu có giống!

Vẻ mặt cô lúc này hiện lên một vẻ bí hiểm, chân bước chậm tới trước người Vũ Ngôn rồi chậm chậm, chậm chậm đưa khuôn mặt mặt thanh tú của mình tới gần sát hai má hấn.

Vũ Ngôn cảm thấy thân hình nóng như lửa của cô nàng đang càng lúc càng gần, hơi thở nhẹ nhàng thơm mùi lan của nàng cũng đã thổi tới mặt mình. Vũ Ngôn như bị định thân, không thể động đậy được chút nào, phải gian nan lắm mới nuốt được một ngụm nước bọt, giọng có vẻ yếu ớt, nói:

- Cô... cô... cô không được tới đây. Nếu tới tôi.. tôi gọi người đó

Vu Tử Đồng căn bản không thêm để ý tới hấn mà vẫn từ từ đưa môi lên rồi khẽ hôn lên má hấn một cái. Lập tức, Vũ Ngôn ngừng hô hấp, cái cảm giác mềm mại, tươi mát, trơn trơn tới mê người, nó tựa như gió xuân thổi ba thổi vào lòng, thoải mái giống như Trư Bát Giới ăn quả Nhân Sâm, tóm lại là một cảm giác rất YoMost!

Trong sát na này, mọi hô hấp của Vũ Ngôn như ngừng hết cả lại, trong đầu liên tiếp lướt qua những bóng dáng, Số 9 cương nghị xinh đẹp tuyệt trần, Uyển Nhược yếu đuối dịu dàng ít nói, còn cả một bóng dáng mơ hồ ở tận đáy lòng, những hình bóng tựa như một cuốn phim từng cảnh từng cảnh đi qua trước mắt hấn.

Vũ Ngôn chấn động, sao lúc này lại nhớ tới các cô ấy, quan hệ vẫn còn hỗn loạn như thế mà mình sao lại có những suy nghĩ như vậy, mình với các nàng đều rất trong sạch, chưa hết phát sinh chuyện gì mà.

Nếu mà nói tới chuyện phát sinh thì cũng chỉ có chuyện của vị Vu Tử Đồng trước mắt này. Mà chính bản thân Vu Tử Đồng cũng không hiểu ma xui quỷ khiến làm sao mà lại tới hôn hấn một cái. Giờ trong lòng cô cũng như một chú nai con chạy loạn hết cả lên.

Mình và hấn gặp nhau tổng cộng mới được hai lần, tuy rằng không loại trừ khả năng nhất kiến chung tình nhưng đó cũng chỉ giới hạn với mình mà thôi, còn người đối diện kia hình như không mấy cảm giác, nhìn vẻ mặt vô tội của hấn lúc này cứ như là người chịu ủy khuất là hấn vậy.

Vũ Ngôn thầm nghĩ:

” Bảo cô hấp dẫn là cô bắt đầu hấp dẫn tôi thật. Chỉ có điều, tôi móc ra một ngàn vạn để được nhận một nụ hôn này của cô thì nụ hôn một ngàn vạn này đúng là đáng giá!”

Vu Tử Đồng nhớ lại lời hấn lúc trước, thế này chẳng phải mình thực sự hoàn thành sự hấp dẫn theo lời như hấn nói ư. Giờ Vu Tử Đồng đã không còn cái khí thế dũng cảm như vừa rồi nữa, cô lúc này chỉ biết cúi đầu, mặt đỏ bừng bừng không dám nhìn Vũ Ngôn.

Kỳ thật Vũ Ngôn cũng có chút oan uổng. Đối với một cô gái xinh đẹp thành thực trước mắt mà không động tâm vậy thì hấn đã chẳng phải là đàn ông. Chỉ là không thể ngờ rằng, một nụ hôn của cô nàng lại làm hấn nhớ tới nhiều người như vậy. Điều này khiến hấn không khỏi hoài nghi chính mình, liệu mình có phải là một công tử hoa tâm hay không, hậu quả để lại không thể nói là không nghiêm trọng được.

Mà khiến Vũ Ngôn cảm thấy khó nghĩ nhất chính là việc mình không ngờ bị Tử Đồng cưỡng hôn. Trong lòng Vũ Ngôn có chút uất ức, muốn động thủ thì cũng phải để mình chủ động chứ, khi nào tới lượt Bá vương cô lên cung hấn.

Nếu Vu Tử Đồng biết suy nghĩ lúc này của hắn thì sợ rằng cô sẽ vào bếp xách dao ra liều mạng với hắn rồi. Nam nhân vô sỉ như vậy, thiên hạ quả là hiếm thấy!

Càng nghĩ trong lòng Vũ Ngôn càng không cam lòng, cảm giác gần như có thể nói là “nhục nhã”, vì thế miệng lẩm bẩm, nói:

- Phi lễ, ta bị phi lễ

Lúc đầu, khi lên nhìn trộm hắn thì Vu Tử Đồng chỉ thấy miệng hắn đớp đớp nói cái gì đó, sau đó, khi hắn nói thêm được vài chữ nữa, cô cuối cùng cũng nghe thấy rõ hắn đang lẩm bẩm cái gì. Vốn trong lòng đã có chút xấu hổ, giờ nghe được những lời đó, lửa giận lập tức xông lên não, tiềm chất cộp mẹ rớt cuộc đã được bộc lộ, cất hết lên giận dữ:

- Vừa rồi anh nói cái gì hả?

- Phi lễ mà

Tức khắc, Vũ Ngôn tru lên giữa đêm khuya yên tĩnh như lợn bị chọc tiết.

Hậu quả của việc này quả thực rất nghiêm trọng. Vũ Ngôn nhìn cánh tay bị sưng phù lên của mình, lại nhớ tới cảnh tượng bị thảm khi Vu Tử Đồng chà đạp mình vừa rồi mà cảm thấy mình còn tồn tại tới giờ quả thực là một việc vô cùng may mắn.

Cuối cùng, việc ai bị phi lễ giờ đã không còn quan trọng nữa. Dù sao, Vu Tử Đồng đã hoàn toàn quên cái hành động ” xuất chúng” của mình, và đầu sỏ gây ra mọi tội ác, Vũ Ngôn đồng học của chúng ta, người tự làm tự chịu, người phải gánh lấy những tàn phá nặng nề cũng chỉ biết cười khổ một cách cam chịu. Đàn ông đúng là mệnh khổ.

Vu Tử Đồng tìm một lọ dầu hoa hồng, ngồi xuống bên cạnh Vũ Ngôn. Lập tức, Vũ Ngôn cảm thấy lo sợ khi được súng ái như vậy, nói:

- Không phiền ngài, để tự em bôi, tự em bôi!

Vu Tử Đồng thấy dáng vẻ chim sợ cành cong của hắn thì không khỏi buồn cười, vờ giận dữ nói:

- Anh không thể đứng đắn một lúc được sao. Chốc chốc lại mồm mép, chịu trừng phạt là đáng lắm!

Vũ Ngôn cười nói:

- Đó là tất nhiên, là tất nhiên!

Đôi mắt Vu Tử Đồng bỗng dưng đỏ lên, nói:

- Chuyện vừa rồi cũng không phải là tôi cố ý đâu. Ai bảo anh chiếm tiện nghi còn giả ủy khuất. Anh... anh .. anh sao lại đáng ghét như vậy

Vu Tử Đồng nghĩ lại, tuy là mình chủ động, nhưng hắn là nam nhân lại còn cố ý làm ra cái dáng vẻ đó nên trong lòng cũng có chút tủi thân.

Tuyệt chiêu khi cương khi nhu của cô nàng này đã hoàn toàn đánh bại Vũ Ngôn, hắn bèn vội gật đầu nói:

- Chuyện này là tôi không đúng. Sau này cô cứ mặc sức trừng phạt, tôi ... tôi tuyệt không dám oán hận nửa câu.

- Ai muốn trừng phạt anh

Vu Tử Đồng vừa xấu hổ, vừa giận dữ liếc nhìn hắn. Vũ Ngôn chỉ cảm thấy hồn phách của mình lại bị cô nàng câu mất một nửa nên không kèm được mà phải thâm hô: Lợi hại!

Ầm ỉ một lúc, khoảng cách của hai người đã gần hơn không ít. Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng ngồi trên sàn nhà. Vu Tử Đồng nhẹ nhàng thoa dầu cho Vũ Ngôn, cảm giác được những ngón tay ngọc ngà thon thon vuốt ve khiến Vũ Ngôn rất hưởng thụ.

Vu Tử Đồng nói:

- Rất cảm ơn anh đã giúp tôi. Nhưng tôi hy vọng anh có thể đáp ứng tôi một điều kiện.

Vũ Ngôn lạc vào trong ôn nhu, hỏi một cách bất tự chủ:

- Điều kiện gì?

Vu Tử Đồng nói:

- Tôi hy vọng chuyển phần lớn cổ phần của công ty cho anh

Mông Vũ Ngôn như bị lửa đốt, hấn bật người nhảy dựng lên, nói:

- Không được

Vu Tử Đồng cười kéo hấn ngồi xuống nói:

- Việc này không được cũng phải được, nếu không tôi cũng không nhận tiền của anh.

Vũ Ngôn nghiêm mặt nói:

- Tôi cho cô vay tiền là vì muốn công ty của cô tiếp tục phát triển. Cho cô vay số tiền đó cũng không phải để mua cổ phần của cô. Cùng lắm thì đến lúc đó cô trả lợi tức cho tôi là được rồi. Nếu cô chuyển nhượng cổ phần cho tôi thì tôi không phải là đang lợi dụng việc cô gặp khó khăn sao, thế này có khác gì loại người như An Tử Phong chứ? Huống chi, công ty này là tâm huyết của cha con cô, nếu nhượng cổ phần cho tôi thì những tâm huyết của hai người chẳng phải là vô ích ư? Hơn nữa, cô cũng biết tôi còn đang đi học, đâu có thời gian để quản lý công ty.

Vu Tử Đồng lắc đầu nói:

- Việc chuyển nhượng cổ phần cho anh là tôi tự nguyện vì thế sao có thể so sánh với tên họ An kia. Công ty mặc dù là tâm huyết của tôi và cha, nhưng anh có thể hiểu được ý tưởng của cha tôi và còn có sự quyết tâm rất to lớn. Nếu cha tôi còn sống thì hai người nhất định sẽ trở thành bạn tốt của nhau. Gửi công ty vào tay một người có thể phát triển, làm rạng danh nó thì tôi tin rằng cha cũng sẽ đồng ý với quyết định của tôi.

Tử Đồng thở dài, cảm khái nói:

- Trước kia không ai có thể hoàn thành ước nguyện của cha, giờ đã có anh. Cha tôi trên trời có linh nhất định sẽ rất vui mừng khi thấy được tất cả những chuyện này. Hơn nữa, tôi một thân con gái, cả ngày phải bươn chải trên thương trường, thực sự tôi đã rất mệt mỏi rồi. Tôi cũng muốn nghỉ ngơi một lần. Mà hôm nay xuất hiện một tên An Tử Phong thì tương lai rất khó tránh khỏi sẽ lại có thêm một tên Lý Tử Phong, hay Trương Tử Phong nữa. Anh chẳng lẽ lại nhẫn tâm đẩy tôi vào miệng hổ sao?

Thấy Vũ Ngôn đang định nói, Vu Tử Đồng liền dứt khoát không để cho hấn có cơ hội mở miệng, cô chậm rãi nói tiếp:

- Sống trên thương trường nhiều năm như vậy nên giờ tôi chỉ muốn im lặng làm một người phụ nữ. Sau này anh làm ăn trên đó, tôi sẽ ở phía sau anh, yên lặng ủng hộ anh, giặt quần áo nấu cơm cho anh, đắp chăn, đắp lưng làm tan những mệt mỏi cho anh, vì anh sinh

Vu Tử Đồng tựa hồ như đang rơi vào ảo tưởng nên một số câu cứ thuận miệng mà tuôn. May mà cô tỉnh sớm nên một số điều mấu chốt, quan trọng cũng chưa nói ra, song những ám chỉ đã rất rõ ràng rồi.

(1) Rãnh Mariana: mọi chi tiết xin vào đọc tại vi.wikipedia.org/wiki/R%C3%A3nh_Mariana

59. Chương 59-60

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 59 + 60: Nhu tình rối loạn .

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Vũ Ngôn nghe xong những lời này của nàng mà trong lòng thầm đổ mồ hôi, ồ ào nửa ngày, hóa ra cô nàng muốn làm bà chủ ha. Song với phong thái trác tuyệt của mình, thì mình là ông chủ, cô ấy làm bà chủ cũng là điều có thể suy xét. Đương nhiên, lời này chỉ có thể nghĩ, nếu nói ra đã hẳn đã không phải là Vũ Ngôn bất khuất rồi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Tử Đồng lại đỏ lên, mình nói cái gì vậy, những lời như thế cũng nói ra miệng được là sao? Mình lớn hơn hẳn những năm sáu tuổi, vậy hẳn có thể....

Vu Tử Đồng suy nghĩ miên man, rồi lén nhìn Vũ Ngôn, thấy vẻ mặt xấu hổ của hẳn thì trong lòng lại có chút buồn bực, mình cái gì cũng đã nói rồi, vậy mà hẳn ta lại chẳng có chút biểu hiện gì cả, đúng là đại đầu gỗ đệ nhất thiên hạ.

Thấy ánh mắt như e thẹn, như giận dữ nhưng đầy nhu tình của Tử Đồng mà Vũ Ngôn còn không rõ ý của nàng thì không bằng tìm miếng đậu phụ đập đầu chết cho rồi. Tuy rằng không loại trừ khả năng nhất kiến chung tình kia, nhưng mình với biết cô ấy có một ngày, vậy phát triển như thế có phải là quá nhanh không? Có phải do trong lòng cô ấy cảm kích mình nên mới như vậy hay không? Vũ Ngôn mặc dù không quá hiểu biết về vấn đề này, những tư duy của hẳn vẫn rất tinh tế, những suy nghĩ này cứ như thế bay qua bay lại trong đầu hẳn.

Vũ Ngôn cũng không biết cảm giác của mình với Vu Tử Đồng là cái gì, chỉ biết rằng khi ở cùng cô ấy hẳn cảm thấy rất ấm áp tự nhiên, muốn nói thì nói, muốn cười thì cười. Cô gái quyến rũ thành thực nhưng lại cô đơn yếu đuối này khiến hẳn muốn che chở cô thật tốt. Đây là tình yêu sao?

Đối với Vũ Ngôn mà nói, tình yêu thật sự là một vấn đề cao thâm không biết thế nào mà lần. Mặc dù có là một người thông minh như Vũ Ngôn thì cũng không thể xác định được tình cảm của mình.

Đây có thể xem như là lời thổ lộ của một cô gái ha. Mọi chuyện cho dù bị ngăn cách bởi một ngọn núi hay chỉ bởi một tờ giấy thì chỉ cần đâm bỏ hết những cái đó là tất cả vấn đề đều có thể giải quyết. Sức mạnh của lời thổ lộ đó quả là cực lớn, vô cùng lớn. Trong lòng Vũ Ngôn dâng lên một cỗ nhu tình nhàn nhạt rồi dần dần bủa vây lấy trái tim của chính hẳn.

Vũ Ngôn chỉ cảm thấy mình tựa như đang ngồi trên một đám mây, nhẹ, lâng lâng, trong mắt tràn đầy nhu tình đang nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Tử Đồng rồi khẽ gọi một tiếng:

- Tử Đồng

Rồi tay hẳn chậm chậm, chậm chậm vươn ra đưa tới, muốn xoa nhẹ lên đôi má của nàng.

Khuôn mặt Vu Tử Đồng hồng lên, cảm nhận sức nóng truyền đến từ tay hẳn mà cô phải vội cúi đầu không dám nhìn thẳng vào Vũ Ngôn, còn trái tim đập nhanh hơn lúc bình thường chẳng biết là mấy trăm hay mấy ngàn nữa.

Đầu óc Vũ Ngôn đã trở nên mờ mịt, trong mắt hẳn giờ như chỉ còn khuôn mặt quyến rũ kia của Tử Đồng rồi không nhận được mà vươn tay ra muốn vuốt ve nó. Nhưng vừa mới chạm vào má của Tử Đồng thì khuôn mặt của cô bỗng dưng trở nên mơ hồ trước mắt hẳn, rồi thay vào đó chính là một hình bóng khi mờ khi tỏ hiện lên từ tận sâu trong đáy lòng của hẳn kia.

Vũ Ngôn khẽ lắc đầu, và hình bóng ấy cũng lập tức tan biến, trước mắt vẫn là khuôn mặt tuyệt mỹ, tươi mát, ướt át của Tử Đồng. Thì ra “cô ấy” vẫn luôn ở sâu trong tận đáy lòng mình. Vũ Ngôn cảm thấy đau khổ, nhu tình dần dần lắng xuống rồi biến mất. Cảm giác buồn bã như đánh mất một thứ gì đó khiến trong lòng hẳn trống rỗng nhưng lại không thể dung nạp được bất cứ điều gì.

Vu Tử Đồng đỏ mặt, song nửa ngày lại không thấy bất cứ động tĩnh gì bèn ngẩng đầu lên nhìn hẳn, thấy hẳn đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn ở chỗ nào đó cô liền nghĩ ngay là anh chàng chắc là sợ. Trong lòng thầm mắng một tiếng: “Tên nhát gan!”, miệng vẫn hỏi:

- Anh, làm sao vậy

Đáy lòng Vũ Ngôn thầm than một tiếng, hắn không dám nhìn ánh mắt của cô nàng nữa mà cứ nhìn chăm chăm vào sàn nhà, cười khổ nói:

- Thì ra cô biết ăn nói như vậy. Vừa rồi mạnh miệng, nhưng hóa ra là cô đang đùa tôi, lại biến tôi thành con khỉ để nhịch nữa chứ?

Vu Tử Đồng rất nhạy cảm nên có thể thấy được hắn dường như có tâm sự gì đó, nhưng cô cũng không có nghĩ nhiều; tên này đúng là một tên đầu gỗ chính hiệu, mình phải dạy dỗ anh ta thật tốt mới được.

Nghĩ như vậy, Vu Tử Đồng không nhịn được mà lườm hắn một cái, nói:

- Có con khỉ nào thông minh lanh lợi như anh không? Tôi làm vậy đương nhiên là có lý do của tôi. Tài sản của công ty chúng ta mặc dù có hơn một ngàn vạn, nhưng khi gặp phải khốn cảnh như thế kia thì tài sản đó cũng chỉ biết đứng chết ở đó. Anh giờ có một ngàn vạn nên dù có góp vốn vào công ty thì anh tuyệt đối là một cổ đông lớn. Hiện tại có chỗ dựa vững chắc anh đây nên tôi đương nhiên nghĩ tới chuyện công thành lui thân rồi.

Hai người một hỏi một đáp, không khí kiêu diễm lúc trước giờ đã không còn nữa. Tên đầu gỗ Vũ Ngôn đã khôi phục được trạng thái bình thường, nói với giọng bất đắc dĩ:

- Cô làm thế không phải là cảnh không trâu bắt chó đi cày sao. Một sinh viên nghèo như tôi thì làm sao có thể ngay lập tức trở thành ông chủ của một công ty được. Vạn nhất tôi làm công ty phá sản thì không phải sẽ phụ lòng cô và cha cô sao.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Tôi tin vào ánh mắt của mình. Lui một vạn bước thì cho dù công ty có phá sản, tôi cũng không có nửa câu oán thán. Không có anh, ba ngày sau công ty cũng sẽ bị phá sản. Có anh, chúng ta tối thiểu vẫn còn cơ hội để phát triển.

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Xem ra cô đã quyết tâm. Nếu tôi muốn giúp cô thì nhất định sẽ phải nhận quyết định này của cô đúng không?

Vu Tử Đồng nghiêm mặt nói:

- Phải, Vũ Ngôn. Tôi hy vọng anh có thể giúp tôi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Thế này thì không phải tôi giúp cô mà là cô đang giúp tôi mới đúng. Dễ dàng nhường lại cho tôi một công ty có tương lai sáng lạn như thế, xem ra đồng bần nhào tôi đã có thể được trất lên tường rồi.

Vu Tử Đồng gật gật đầu nói:

- Tin vào chính anh, và cũng là tin vào ánh mắt của tôi. Mỗi một người đều phải học từ dưới lên. Tôi có niềm tin, với năng lực của anh thì việc học này sẽ rất nhanh thôi.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Nhưng cô cũng biết tôi còn phải đến trường học nên thực sự là không lấy đâu ra thời gian để đi quản lý cả một cái công ty cả. Tôi nghĩ tôi thích hợp hơn với một số chuyện ở phía sau, và nó cũng phù hợp với thói quen của tôi.

- Hiện nay đều là do tổng giám đốc phụ trách việc sản xuất. Anh chỉ cần làm tốt cái công việc ông chủ của anh rồi sau đó tìm một quản lý giỏi là được. Làm gì có chuyện bắt anh phải đích thân tự mình xắn tay vào làm chứ.

Vu Tử Đồng cười nói.

- Mấu chốt là tôi đi đâu để tìm một quản lý quen thuộc với công việc lại có năng lực như vậy?

Vũ Ngôn nhún mày nói.

- Sao hả, anh muốn sa thải tôi ư?

Vu Tử Đồng cười nói:

- Có phải anh cho rằng chức quản lí này tôi không đủ tư cách, đúng không?

Vũ Ngôn giật mình nói:

- Cô.... cô ... cô vừa rồi còn bảo là không muốn xuất đầu lộ diện trên thương trường mà?

Vu Tử Đồng chớp chớp mắt, nói:

- Tôi giờ làm công cho anh, chuyện gì cũng đều có ông chủ anh đứng ra chống, vậy tôi còn sợ cái gì?

Vũ Ngôn có cảm giác như mình bị mắc vào một âm mưu nào đó. Thì ra nha đầu này không phải muốn làm bà chủ gì cả mà chỉ là muốn bỏ gánh, tìm thẳng chết thay mà thôi. Vũ Ngôn có chút hổ thẹn vì vừa rồi đã tự tác đa tình.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Chỉ có điều bây giờ chúng ta nói nhiều chuyện như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì cả. Cái bảo vật tổ truyền kia của anh liệu có giá trị tới một ngàn vạn hay không còn chưa biết. Nếu chúng ta thảo luận cả nửa ngày mà công ty cuối cùng cũng vẫn không giữ được, vậy không phải càng làm tăng thêm bi thương hay sao?

Vũ Ngôn ngẫm lại cũng thấy đúng. Có thể giữ lại công ty được hay không vẫn còn chưa biết. Giờ mà nghĩ tới chuyện phân chia thắng lợi thì quả còn quá sớm, nghĩ vậy hần cười nói:

- Đó đều là do cô làm đảo lộn suy nghĩ của tôi chứ, làm lãng phí nhiều nước miếng như vậy. Haizzz!

Vu Tử Đồng lắc đầu nói:

- Nhưng mà nếu thật sự có thể cứu lại công ty thì tôi hy vọng anh cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Khi ấy tôi nhất định sẽ chấp hành mọi chuyện.

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Đến lúc đó hăng hay.

Hai người ngồi dưới sàn nhà nói chuyện với nhau một lúc nữa, Vũ Ngôn nhìn đồng hồ, thấy giờ đã là gần hai giờ, đã tới lúc phải đi về. Nhưng đang định đứng dậy, Vu Tử Đồng đột nhiên đổ mặt ghé vào sát tai hần, hỏi:

- Vũ Ngôn, có một việc tôi hy vọng anh có thể trả lời cho tôi.

Vũ Ngôn nhìn khuôn mặt đỏ hồng của Tử Đồng mà không hiểu cô nàng muốn hỏi gì, vì vậy bèn nói:

- Cô hỏi đi, tôi nhất định sẽ trả lời đúng sự thật.

Vu Tử Đồng ghé lên vai hần, đôi gò bồng đào cọ cọ lên người hần, khiến khí huyết hần lại có một phen sôi sục.

Vu Tử Đồng do dự một lúc rồi cuối cùng cũng thu hết dũng khí, mặt đỏ như lửa ghé vào tai hần nhẹ nhàng nói:

- Trước đây có cô gái nào từng hôn anh chưa?

Lời vừa ra khỏi miệng, đầu của cô nàng đã như chui tọt vào ngực, không dám ngẩng lên nhìn Vũ Ngôn nữa.

Cái mặt dày của Vũ Ngôn hần cũng đỏ lên, lòng cũng không khỏi rung động, vấn đề này cá nhân quá, thật không thích hợp để trả lời, nhưng nếu Vu Tử Đồng đã hỏi thì chắc rằng nếu không nói ra được một đáp án, cô nàng sẽ không bỏ qua.

Vũ Ngôn trung thực trả lời:

- Chưa!

Câu trả lời tuy nhỏ nhưng lại vang lên rất rõ trong tai Vu Tử Đồng.

Khuôn mặt Vu Tử Đồng hiện rõ sự vui vẻ, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn hấn một cái, nhu tình trong mắt ướt át như nước, tai đỏ bừng rồi dùng một âm thanh siêu nhỏ tới mức khó có thể nghe thấy nói:

- Tôi cũng là lần đầu tiên!

Lời nói tuy nhỏ như muỗi nhưng với thính lực tốt tới cùng cực của Vũ Ngôn thì một chữ cũng không rơi ra ngoài đôi tai của hấn, nghe vậy mà trong lòng có một loại cảm giác ngọt ngào kỳ diệu.

Lời vừa dứt, Vu Tử Đồng đã không tự chủ được mà dựa vào lòng hấn, đầu chôn sâu trong ngực Vũ Ngôn mà không dám ngẩng lên. Thân liền thân, Vũ Ngôn có thể cảm giác được tiếng tim dồn dập của nàng.

Vũ Ngôn khẽ thở dài rồi lại nhớ tới những cô gái mà mình quen, nhớ tới Số 9, nhớ tới Tiểu Đổ đồng học, và nhớ cả hình bóng như có như không kia nữa. Số 9 giờ đang làm gì, chắc là đã ngủ say rồi. Tiểu Đổ nữa, hấn cô nàng đang nằm trong chăn viết trộm nhật ký. Và cả cô ấy nữa, trong giấc mộng của nàng liệu còn xuất hiện song phi điệp không?

Cho dù là một người thích tự do bay lượn nhưng khi nhớ tới những chuyện ngày trước, về nữ hài tử kia, về những ngày ở cùng với Số 9, còn cả lúc hồ đồ với Tiểu Đổ, những hoài niệm đó khiến Vũ Ngôn thoáng ngần người.

Qua một lúc lâu sau đó hấn mới hồi phục lại tinh thần. Cảm giác khi Tử Đồng rúc vào trong lòng làm cho Vũ Ngôn có chút xấu hổ, sao vào lúc này lại còn suy nghĩ tới nữ nhân khác chứ, thế chẳng phải là phụ lòng Tử Đồng sao? Mặc dù mới quen biết cô ấy có đúng một ngày, nhưng trong lòng Vũ Ngôn lại cảm thấy rất ấm áp, giống như việc ở cùng với cô ấy là một điều rất tự nhiên. Chẳng lẽ mình thật sự thích nàng ư? Vậy hình bóng kia là chuyện gì?

Đáy lòng Vũ Ngôn không tự chủ được lại nghĩ tới nữ hài tử kia, nhưng chỉ trong chốc lát sau đó, bóng hình đó dần dần trở nên mơ hồ, và khuôn mặt cũng dần thay đổi, và chỉ trong chốc lát khuôn mặt ấy không ngờ đã biến thành khuôn mặt vui vẻ của Tử Đồng, rồi tiếp tục trong phút chốc lại biến thành khuôn mặt quen thuộc với nụ cười rạng rỡ của Số 9.

Tức khắc, trên người Vũ Ngôn toát ra một tầng mồ hôi lạnh. Chơi cái trò gì đây? Sao hỗn loạn như vậy. Vũ Ngôn tự hỏi:

” Từ Tử Đồng mà sao mình lại nghĩ tới nhiều người như thế, đặc biệt là Số 9, sao mình lại nhớ cô ấy nhỉ? Chẳng lẽ mình trúng độc của tên tiểu tử Lỗ Trùng kia ư? Còn nữa, tại sao mình lại nghĩ tới nữ hài tử kia vậy? Cô ấy hình như vẫn luôn ở chỗ sâu nhất trong tận tâm linh mình thì phải? Và cả Tử Đồng nữa, trong lòng mình, cô ấy có vị trí gì đây?”

Vũ Ngôn chỉ cảm thấy mình như đang rơi vào một đồng hồ hỗn độn, càng nghĩ càng đau đầu.

“Làm cách nào mà mấy cô bé này lại trở thành ác mộng của mình vậy à?”

Vũ Ngôn lắc đầu bất đắc dĩ rồi giấu suy nghĩ của mình trong lòng.

Còn Vu Tử Đồng gồi vào lòng Vũ Ngôn rồi ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết. Nhớ tới những vất vả ủy khuất mà cô phải chịu đựng trên thương trường khốc liệt, nhớ tới những sỉ nhục An Tử Phong đã gây ra cho cô mà Vũ Ngôn bỗng có một cảm giác đau lòng. Lúc này đây, hấn đã quên nữ hài tử ở sâu trong tâm linh mình kia đi, chậm cúi đầu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của Tử Đồng. Trong giấc ngủ, Vu Tử Đồng dường như cảm ứng được cái gì đó khiến khuôn mặt cô thoáng hồng lên tới tận cổ.

Đối với một thanh niên mới 19 như Vũ Ngôn mà nói thì nụ hôn nhẹ nhàng này mang ý nghĩa vô cùng sâu sắc. Đây là lần đầu tiên hấn hôn lên mặt một cô gái, một cảm giác khiến cả đời hấn khó có thể quên được. Chính tại trong giây phút đó, trong đầu Vũ Ngôn tựa hồ như có một đạo linh quang bỗng hiện lên, suy nghĩ minh mẫn vô cùng, phút chốc, hấn như hiểu được rất nhiều chuyện, và rất nhiều cảm giác mơ mơ hồ hồ cũng dần rõ ràng hơn, mặc dù chúng vẫn lơ lơ mờ mờ không thể hiểu hết, nhưng hấn biết có một số việc không thể quá cưỡng cầu.

Một đêm này đối với Vũ Ngôn là một đêm cả đời khó quên, không chỉ về khởi điểm trong sự nghiệp của hấn, mà cả trong lĩnh vực nào đó, hấn cũng đã như bước được một bước rất dài. Nụ hôn đầu tiên trong đời hấn chính là bằng chứng rõ ràng nhất. Từ một ý nghĩa nào đó chúng ta có thể nói trong một đêm Vũ Ngôn

đã lột xác, chỉ có điều, biến hóa này còn cần phải rèn luyện trong cuộc sống hàng ngày mới có thể dần dần hiển hiện ra được.

Đêm nay, Vũ Ngôn cứ như vậy ngồi trên sàn nhà mà nghĩ tới rất nhiều chuyện, về quá khứ, hiện tại, về cô ấy, cô ấy và cả cô ấy nữa! Thân hình nhỏ bé yếu ớt của Vu Tử Đồng không ngừng thay đổi tư thế trong lòng hắn nhưng từ đầu tới cuối vẫn cứ ôm chặt lấy cánh tay hắn không chịu buông ra. Vũ Ngôn mỉm cười nhìn Tử Đồng đang ngủ say giống như một đứa trẻ, trong mắt hắn hiện lên những sợi nhu tình mà chính hắn cũng không cảm giác được.

Trong lòng Vũ Ngôn, Vu Tử Đồng ngủ rất ngon. Sáng khi tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên giường, trên người đắp một chiếc chăn lông mỏng khiến Vu Tử Đồng hoảng sợ rồi nhanh chóng kiểm tra toàn thân mình, khi thấy không có gì khác thường mới yên lòng, nhưng lại không biết vì sao trong lòng bỗng dâng lên một chút gì đó thất vọng.

Nhớ lại mình tối qua ở trong lòng hắn ngủ cả một đêm, một giấc ngủ yên bình tựa như về với vòng tay ấm áp của cha thời thơ ấu, mà hình như vòng tay của hắn còn rộng lớn hơn, ấm áp hơn nữa, nhớ lại những việc đêm qua làm khuôn mặt Vu Tử Đồng đỏ hồng lên, rồi trong lòng lại lo lắng, đêm qua nếu hắn không ngủ vậy thì thân thể liệu có chịu đựng được không. Cũng tại mình, ngủ say như một con ỉn, cái gì cũng không biết, nếu hắn làm chuyện xấu gì thì chẳng phải mình thiệt lớn rồi sao? Nghĩ tới chuyện xấu mà khuôn mặt cô càng nóng hơn. Chuyện xấu à? Tiểu tử kia có tà tâm không có tặc đảm. Hứ!

Đảo mắt một vòng xung quanh mà không thấy hắn đâu, ánh mắt dừng trên một tờ giấy được đề lên bởi một cái hộp trang điểm trên bàn làm việc. Tuy rằng chưa từng thấy chữ Vũ Ngôn viết nhưng vừa nhìn cô đã biết đó là do hắn viết. Thể chữ phiêu dật trong có ngụ ý hào phóng, kiểu chữ người khác muốn học cũng không học được.

” Tử Đồng, bữa sáng đã làm xong rồi. Sữa trong cốc còn nóng, lại không biết em thích ăn cái gì nên bánh trứng chắc không tệ chút, anh làm trong nồi rồi đó, nhân lúc còn nóng mau ăn đi. Sáng chờ anh rồi chúng ta cùng đi làm. Vũ Ngôn!”

Chỉ mấy chữ vô cùng đơn giản, trong đó không có chút ý nào khác nhưng Vu Tử Đồng lại cảm thấy từng câu từng chữ trong đó đang sưởi ấm lòng cô. Từ trước tới giờ cô không thích uống sữa, nhưng cuối cùng hôm nay cô lại uống hết cả một cốc, rồi còn hạ quyết tâm, từ hôm nay trở đi mỗi ngày một cốc sữa, quyết không gián đoạn.

Có một số việc do hiểu lầm gây nên và hậu quả nghiêm trọng nó tạo ra thường không thể cứu vãn nổi. Vũ Ngôn tất nhiên không ngờ rằng mấy câu đơn giản của mình nhả lại đã thay đổi thói quen cuộc sống của một người, và đương nhiên cả một số hậu quả ở phía sau hắn lại càng không thể ngờ tới.

Buổi sáng hôm nay Vũ Ngôn quả rất vội. Một đêm không ngủ đối với người tu luyện Thiên Tâm quyết và Long Dục công như Vũ Ngôn mà nói tất nhiên chẳng tính là gì. Sáng, thấy Vu Tử Đồng vẫn đang ngủ say nên trước tiên hắn bế cô đặt lên giường, tiếp đó lại còn chợt phát thiện tâm, xuống bếp chuẩn bị cho cô một bữa sáng ngon lành và lưu tin nhả lại, rồi sau đó nhanh chóng xuống dưới lầu, vì tiếp theo còn khá nhiều chuyện phải làm.

Tới khách sạn kéo Lỗ Trùng còn đang say giấc nồng dậy, hô lớn:

- Báo động cấp một!

Lỗ Trùng mắt còn chưa kịp mở đã bật dậy ngay lập tức, rồi sửa sang lại hành trang, biến cái cà vạt đang treo trên mắc áo thành vũ khí dắt vào hông. Khi hắn tỉnh táo trở lại thì Vũ Ngôn đã sớm cười lăn dưới đất rồi.

Sau khi Lỗ Trùng nghe kể lại đáng vẻ hoành tráng, anh hùng, vĩ đại đêm qua mà mặt cũng không khỏi đỏ lên nhưng ngay lập tức lại đóng dặc nói:

- Tao khi uống rượu là có đức hạnh như vậy đó. Toàn bộ hùng binh của Liệp Ưng đều biết mà.

Trả xe lại cho Lỗ Trùng, Vũ Ngôn vội vã trở về nhà. Vừa bước vào tới cửa hắn đã thấy Hậu Vân ngẩng đầu lên từ trên bàn với ánh mắt mông lung buồn ngủ nói:

- Ngón đại ca, anh về rồi à. Có nóng không, em đi lấy trà cho anh.

Vũ Ngón bước tới giữ lấy cô, nói:

- Máy giờ rồi còn trà gì nữa. Em sao không đi ngủ mà ngồi ở đây?

Hậu Vân nhú nhú đôi mắt còn đang ngái ngủ của mình, nói:

- Em tối qua ngồi chờ anh về rồi ngủ gục ở chỗ này từ lúc nào không biết.

Vũ Ngón kéo tay cô nàng, nói với giọng đầy yêu thương:

- Anh không về thì em cũng không ngủ à? Đúng là nha đầu ngốc. Hôm nay anh xin phép giúp em, em không cần đi làm, ở nhà ngủ một giấc đi.

Hậu Vân vội nói:

- Ngón đại ca, em không ngủ nữa đâu, hết buồn ngủ rồi mà. Em đi làm bữa sáng cho anh.

Vũ Ngón vội kéo nàng lại, nói:

- Chúng ta tí ra ngoài ăn. Em ngồi xuống đã, anh có chuyện muốn nói với em.

Hậu Vân yên lặng ngồi xuống, nhìn chăm chăm Vũ Ngón nói:

- Có chuyện gì vậy Ngón đại ca?

Vũ Ngón nghiêm túc nói:

- Có mấy chuyện, mà chuyện nghiêm túc nhất chính là chuyện thứ nhất.

Hậu Vân nhìn hẩn nghiêm mặt mà không biết đã xảy ra chuyện gì, vội hỏi:

- Ngón đại ca, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Vũ Ngón nói:

- Chuyện này rất quan trọng, Tiểu Vân em nhất định phải nghe anh an bài.

Hậu Vân gật đầu liên tục.

Vũ Ngón nghiêm mặt nói:

- Sau này nếu anh không về nhà ngủ thì em không phải cần chờ anh, nhất định phải nghỉ ngơi đúng giờ, hiểu chưa?

Hậu Vân sưng sốt nói:

- Là việc này sao, Ngón đại ca?

Vũ Ngón nói:

- Đây là một chuyện rất quan trọng, em nhất định phải nghe lời, bằng không sau này anh không thêm quản em nữa.

Trong mắt Hậu Vân đã ươn ướt, vội nói:

- Ngón đại ca, em nghe lời anh.

Vũ Ngón vỗ vỗ bả vai của cô, nói:

- Em gái, em phải tự chăm sóc cho chính bản thân mình. Anh sau này còn có chuyện của mình nên không thể mỗi ngày ở bên cạnh em được. Em phải chăm sóc cho mình thật tốt, đừng để anh phải lo lắng, hiểu không?

Từ lời của hẩn Hậu Vân lập tức nghe ra có cái gì đó, vội nói:

- Ngón đại ca, anh phải đi sao?

Vũ Ngón gật gật đầu nói:

- Anh tìm được việc tại công ty vệ sĩ Thánh Long, đãi ngộ chỗ đó rất tốt, nên việc làm ở nhà ăn bên này chỉ có thể phải bỏ. Anh hôm nay phải đi tìm quản lý La nói chuyện.

Đôi mắt Hậu Vân đỏ lên, nói:

- Ngón đại ca, anh có phải sắp rời bỏ em không?

Vũ Ngôn cười nói:

- Sao lại thế được, anh chỉ đi làm ở bên kia thôi, vẫn ở đây mà.

Hậu Vân nghe hắn nói không phải là bỏ mình lại nên trong lòng cũng yên tâm, nhẹ nhàng nói:

- Ngón đại ca, anh yên tâm. Em nhất định sẽ tự chăm sóc cho mình, anh làm bên kia cũng phải chú ý đấy.

Hậu Vân thấy Vũ Ngôn lục thứ gì đó dưới giường, do dự một chút rồi hỏi:

- Ngón đại ca, tối qua anh đi đâu vậy. Em chờ anh rất lâu đấy.

Vũ Ngôn nói:

- Tối qua anh tới chỗ công ty vệ sĩ Thành Long kia báo cáo, rồi lại gặp được một chiến hữu trước kia, sau đó đi ăn cơm, lại uống hơi nhiều rượu nên ở một đêm trong nhà một người bạn.

Mấy câu trước của hắn đều là sự thật, nhưng câu cuối cùng, câu quan trọng nhất lại nói rất mơ hồ, thật không biết đã là kiểu bạn bè gì đây.

Hậu Vân thoáng cảm thấy Ngón đại ca hình như có chút gì đó không giống với mọi khi, trong ánh mắt đó cũng có thêm một cái gì đó nhưng lại không nói rõ được nguyên do vì sao. Chỉ là một cảm giác rất đơn giản nên cô cũng không tìm hiểu đến cùng.

60. Chương 61

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 61: Dạ minh châu (1).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngón dứt dạ minh châu vào một cái ba lô đeo lên lưng rồi cùng Hậu Vân ăn sáng, sau đó tới nhà ăn tìm quản lý La nói chuyện từ chức. Việc này làm quản lý La tiếc mãi không thôi.

Vũ Ngón cười nói, sau này vào học tại đại học Thiên Kinh, hắn nhất định sẽ phát huy tất cả ưu thế, vì cửa hàng lôi kéo thật nhiều thật nhiều khách hàng. Quản lý La biết mị lực của tiểu tử này, khả năng của hắn như cuồng phong phá đập, có thể dụ dỗ một đồng người tới đây, việc hắn nói thì tới tám phần là có thể hoàn thành.

Vũ Ngón đề cử Lục Phong làm trưởng kíp. Lục Phong lập tức giơ tay phải lên cao, phát biểu:

“Đa tạ lãnh đạo đề bạt! Đa tạ lão Đại thành toàn. Tôi nhất định sẽ tận lực làm việc, học tập, quán triệt mọi chỉ thị của lãnh đạo, đặt phục vụ khách hàng lên hàng đầu, chú ý văn minh, coi trọng khoa học, vì xây dựng tình hình mới trong sự nghiệp ăn uống mà cống hiến toàn bộ sức mạnh của bản thân.”

Hai trưởng kíp mới cũ trung thành của nhà ăn vườn trường bàn giao công việc, trong lúc tiến hành hội đàm, hạt nhân mới Lục Phong nói:

- Huynh đệ, thăng chức ở chỗ nào đó?

Hạt nhân cũ Vũ Ngôn nói:

- Chỗ cũng nhỏ thôi, tập đoàn Thánh Long.

Hạt nhân mới tròng mắt, nói:

- Lão đại, anh đúng là tấm gương trong lòng chúng ta! Vào đại bản doanh lắm tiền nhiều của, tập đoàn Thánh Long, dễ như vậy, sau này em nhất định phải noi gương anh, học tập anh, quán triệt tinh thần vượt mong ngựa anh, lĩnh hội kỹ xảo cao cấp và công năng đặc biệt trong công cuộc tán gái của anh, tranh thủ sớm thực hiện lý tưởng vĩ đại rầm ngựa không đánh, tiểu nữ đã vào tay.

Sau khi hạt nhân thế hệ mới hiểu rõ được sự cần cù của hạt nhân thế hệ cũ liền lập tức noi theo duy trì bản sắc lao động vì nhân dân, rồi sau khi tới căn phòng nhỏ bốn mươi mét vuông Vũ Ngôn thuê kia, tức khắc hấn kích động tới mức lệ nóng lưng tròng, nói lớn.

“ Sau này em nhất định phải tới nhà lãnh đạo anh học tập, học đạo cần kiệm tri gia của lãnh đạo, và kiên quyết yêu cầu lãnh đạo khi chiêu đãi mình không cần quá lãng phí, chỉ cần sáu món ăn, một món canh theo đúng tiêu chuẩn là được, rượu cũng không cần quá cứng nhắc, kiên quyết ngăn chặn trên bàn có rượu Mao Đài, chỉ cần loại rẻ tiền cỡ tầm trăm đồng là được rồi”.

Xử lý mấy chuyện xong cũng tiêu tốn của Vũ Ngôn không ít thời gian, khi Vũ Ngôn tới nhà Vu Tử Đồng thì đã là mười giờ sáng. Vu Tử Đồng đã khôi phục lại từ trong bữa sáng ngọt ngào của hắn, khi thấy hắn tới, cô cười dài nói:

- Em còn tưởng anh không tới nữa chứ.

Vũ Ngôn cười lắc đầu, thần bí nói:

- Em đóng cửa và hạ rèm xuống đi.

Vu Tử Đồng khấn trương nói:

- Anh muốn làm gì? Trời vẫn còn sáng đó!

Cô ôm chặt lấy cánh tay của mình, dáng vẻ giống như đang phòng bị sắc lang vậy.

Vũ Ngôn trợn mắt:

- Chẳng lẽ mặt anh không có tem như vậy sao? Anh còn tưởng rằng em đã chuẩn bị chung thân tương hứa rồi cơ chứ!

Vu Tử Đồng như giận như vui mừng liếc hắn một cái sau đó mới ngoan ngoãn đi hạ rèm các cửa xuống. Căn phòng lập tức tối sầm lại.

Vu Tử Đồng vừa mới xoay người lại thì căn phòng bỗng nhiên sáng rõ như ban ngày, còn trong tay Vũ Ngôn cầm một viên dạ minh châu trong suốt long lanh lớn bằng nắm tay trẻ con đang tỏa hào quang chói mắt và xung quanh nó có một tầng quang huy màu bạc nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện.

Vu Tử Đồng chỉ cảm thấy trước mắt mình ánh sáng rực rỡ, cái miệng nhỏ há ra sững sờ rồi phải một lúc lâu sau mới nói:

- Nó chính là dạ minh châu trong truyền thuyết ư? Thì ra thực sự có tồn tại của dạ minh châu!

Vũ Ngôn mỉm cười đặt viên dạ minh châu vào trong tay của nàng. Vu Tử Đồng cẩn thận đưa hai tay đón lấy, tuy nhiên không có cảm giác nóng rực như trong tưởng tượng mà ngược lại, một cảm giác mát lạnh theo ngón tay, bàn tay chạy thẳng vào lòng nàng.

Vu Tử Đồng yêu thích vuốt ve viên dạ minh châu không rời buông tay, trong mắt cô tràn ngập sự vui mừng và thích thú. Vũ Ngôn thấy cô nàng rất thích viên dạ minh châu này nên không kiềm được, nói:

- Nếu em thích thì sau này anh sẽ tặng em một viên khác còn lớn hơn rồi đặt ở phòng khách. Đến lúc đó, cả căn phòng của em cũng không cần phải bật đèn nữa rồi.

Vu Tử Đồng giật mình nói:

- Còn có viên lớn hơn sao?

Vũ Ngôn mỉm cười không nói gì mà chỉ lấy ra một viên dạ minh châu khác lớn bằng quả trứng vịt ra, lập tức, căn phòng như có thêm một vầng thái dương nhỏ nữa, quang hoa chói mắt khiến mắt Vu Tử Đồng không thể mở ra được.

Cái miệng nhỏ nhắn của Vu Tử Đồng há ra lớn tới mức có thể nuốt vào cả viên dạ minh châu này, sau đó chậm rãi nuốt ve viên trong tay Vũ Ngôn, lẩm bẩm nói:

- Thật không thể tưởng tượng được. Đây mới thật là dạ minh châu trong truyền thuyết sao? Nó làm bằng cái gì vậy? Viên này giá trị bao nhiêu đây!

Vũ Ngôn gật đầu cười nói:

- Thập Di ký của Tần Vương gia cho rằng dạ minh châu chính là mắt của cá voi. Trên cuốn Thuật Dị ký đó nói rằng: Nam Hải có minh châu, chính là đồng tử của cá voi. Cá voi chết đi, mắt của chúng có thể dùng để soi làm ánh sáng trong đêm. Các truyền thuyết kiểu này rất nhiều, em cũng biết người xưa đối với những hiện tượng tự nhiên không thể giải thích nổi chỉ còn cách phát huy sức tưởng tượng xuất chúng của mình, bởi vậy phần lớn những điều đó đều không thể tin tưởng được. Theo anh thấy, dạ minh châu có thể là một loại huỳnh thạch gì đó đặc biệt có trong tự nhiên, còn vì sao nó có thể sáng thì đó không phải thứ mà trình độ như anh có thể hiểu được.

Tập thư Vũ Ngôn đọc cũng không ít nên những điển cố về dạ minh châu có biết được một chút, và tất nhiên hẳn không tin vào truyền thuyết dạ minh châu là mắt của cá voi, mà hẳn chỉ cho rằng nó được tạo thành từ một vật chất tự nhiên nào đó mà thôi.

Vu Tử Đồng nhìn hẳn nói từ đầu tới cuối, không nhịn được cười nói:

- Làm người ta giật mình, em cứ tưởng anh là chuyên gia nữa, thì ra vẫn còn mù mờ lắm.

Vũ Ngôn cười nói:

- Mặc dù anh là anh luôn hướng tới mục tiêu phát triển toàn diện về mọi mặt, nhưng em cũng biết điều này cũng cần phải có thời gian. Anh bây giờ cách cái trình độ chuyên gia kia một khoảng nữa.

Vu Tử Đồng lại nhớ tới lời hẳn vừa nói:

- Anh vừa rồi nói là muốn tặng em một viên dạ minh châu lớn như thế này, thật hay giả vậy?

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Đương nhiên là thật rồi!

Vu Tử Đồng đỏ mặt, liếc trộm hẳn một cái, nói:

- Vật quý như vậy anh vô duyên vô cớ tặng em làm gì?

Trong lòng lại nghĩ, anh ấy tặng mình thứ đó là có ý gì nhỉ. Những nhà giàu thời xưa thường lấy dạ minh châu làm tín vật đính hôn, anh ấy tặng mình thứ này thì được tính là gì đây? Vật đính ước ư? Nghĩ tới mấy chữ vật đính ước mà khuôn mặt cô lại nóng bừng cả lên, liếc trộm hẳn, thấy hẳn trên phương diện này hình như không có lấy một chút gọi là giác ngộ liền không khỏi có chút chút phiền não.

Xin trời thương xót, Vũ Ngôn đồng học thiên tài tuy học rộng tài cao nhưng còn chưa nghĩ tới chuyện lấy một viên dạ minh châu ra để mà đính ước. Một khi Vu Tử Đồng đã thích, mà trong tay mình lại có hơn mười viên bảo bối thế này thì tặng cô nàng một viên cũng chẳng có gì. Bảo kiếm tặng anh hùng, còn minh châu thì sao, tất nhiên là phải phối với giai nhân rồi.

Vũ Ngôn đương nhiên không biết tâm tư cô nàng, hẳn cười nói:

- Dù nó có quý hơn nữa nhưng chẳng đáng gì so với tình nghĩa, phải không? Em thích, đương nhiên phải tặng em rồi.

Vu Tử Đồng nghe xong mà khuôn mặt lại đỏ hồng lên, đôi mắt đẹp liếc nhìn hẳn một cái, trong lòng có hơi chút vui mừng, anh chàng đầu gối này sao hôm nay lại “lên đồng” thế, nói toàn những lời người ta thích.

Thật không ngờ rằng hai chữ “tình nghĩa” Vũ Ngôn nói ra nhưng khi vào tai cô lại thành hai chữ “tình ý”. Chúng tuy đồng âm nhưng khi sai một chữ thì ý lại lệch tới ba vạn tám nghìn dặm. Hai người, một kẻ không có giác ngộ, còn một kẻ giác ngộ quá mức, mỗi người hiểu một ý nên cả hai đều rất vui vẻ.

Xe của Vu Tử Đồng là một chiếc Phổ Tang lắp ráp, chiếc xe này cũng không có nhiều tiện lợi cho lắm, sự thoải mái không nói tới, cái duy nhất tốt chính là sự chắc chắn, điều này nó có thể so với một chiếc jeep.

Vu Tử Đồng nói với hần rằng, chiếc xe này là của cha cô lắp ráp, mặc dù động cơ không có nhiều cải thiện nhưng tính ổn định khi điều khiển cao hơn hẳn so với những chiếc bình thường hẳn một bậc.

Vũ Ngôn đã từng lái loại xe jeep quân dụng nên hiểu rất sâu về mặt này, vì thế hần càng kính nể tay nghề của cha Vu Tử Đồng hơn và đồng thời rất mong chờ những cải tiến về động cơ mà họ đã dốc hết tâm huyết trong vòng năm năm làm ra.

Trạng thái Vu Tử Đồng hôm nay hoàn toàn khác biệt so với ngày hôm qua, cô giờ trông rất có tinh thần, kiểu diễm như hoa, vừa lái xe vừa cười nói với Vũ Ngôn đang ngồi bên cạnh mãi không ngừng. Bộ đồng phục công sở khéo léo che dấu dáng người như ma quỷ khiến Vũ Ngôn không tự chủ được mà lại nhớ tới những cảnh kiều diễm đêm qua, điều này đã tạo nên những gợn sóng nhẹ nhàng trong lòng hần.

Vu Tử Đồng cảm thấy trong ánh mắt đang nhìn mình chăm chú của hần như có thêm một cái gì đó, trong lòng cô rất xấu hổ nhưng rồi lại có chút kiêu ngạo, với tư chất của bốn tiểu thư, không tin không dạy bảo được anh chàng đầu gỗ này.

Trong phương diện này Vũ Ngôn quả đúng là gà của gà của gà nên hần hoàn toàn chỉ biết phòng thủ một cách bị động. Tuy rằng có cảm giác rất thoải mái với Vu Tử Đồng nhưng còn xa mới tới mức gào lên ba chữ mà ai cũng biết là ba chữ gì đấy. Huống chi trong lòng hần vẫn còn tâm ma lúc ẩn lúc hiện kia. Nếu tâm ma không dứt thì từ đáy lòng Vũ Ngôn cũng sẽ cự tuyệt với mọi loại dạy dỗ kia.

Trước kia Vu Tử Đồng cũng chưa từng nói tới chuyện yêu đương, mặc dù cô rất tự tin về mình nhưng vẫn thiếu kinh nghiệm nên mới lý tưởng hóa chuyện này, những chuyện thế này nhìn thì vô cùng đơn giản nhưng không biết có bao nhiêu quả trứng thối đang nhìn chằm chằm vào Vũ Ngôn sẵn sàng oanh tạc đấy.

Chuyện yêu đương chính là một cuộc thi chạy Maratông, người nào ý chí kiên cường mới có thể thu được thắng lợi.

Vu Tử Đồng còn chưa ý thức được điểm này, chắc hần cô nghĩ tới màn phong hoa tuyết nguyệt ngày hôm qua nên mới cho rằng như vậy. Kiêu ngạo một cách mù quáng sẽ dẫn đến trì trệ.

Sự phát triển giữa cô và hần có thể dùng một câu là bao quát được hết, hai người cùng đi bên cạnh nhau, nơi nguy hiểm và kỳ ngộ song song cùng tồn tại!

Vu Tử Đồng đã gọi điện thoại hẹn trước với Bảo Khánh Tường và chỉ nói mình có một chút châu báu cao cấp muốn giám định để đem đi bán. Đám thương nhân châu báu có xúc giác rất là nhạy bén, hoặc có thể nói là họ không dễ vượt mắt bất cứ cơ hội nào, điều này có quan hệ tới tâm lý nghề nghiệp của họ, chỉ cần một lần sơ sẩy là có thể sẽ dẫn tới việc vô duyên với tuyệt thế trân bảo. Với một hăng châu báu lấy việc giám định châu báu là vinh dự cao nhất thì chuyện này là điều mà họ vĩnh viễn không muốn thấy.

Khi ngồi trong phòng khách quý uống trà Long Tỉnh thượng hạng của Bảo Khánh Tường, Vu Tử Đồng và cả Vũ Ngôn đều có chút giật mình với những tu dưỡng nghề nghiệp của giới châu báu. Không bỏ bất cứ một cơ hội nào, đây chắc có lẽ là thói quen nghề nghiệp tốt của họ.

61. Chương 62

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 62: Dạ minh châu (2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vu Tử Đồng nhìn lão nhân gầy gầy, mộc mạc hơn sáu mươi tuổi ngồi phía đối diện với mình. Ông chính là truyền nhân đời thứ 6 của cửa hiệu có trăm năm lịch sử Bảo Khánh Tường này, đồng thời ông cũng là nhà giám định của hội châu báu Hoàng gia Anh, là giáo sư danh dự của học viện ngọc thạch châu báu quốc gia.

Tóc hoa râu, chiếc kính đã cũ, thân hình gầy yếu, dáng vẻ hoàn toàn không tương xứng với thân phận của lão, nhìn thế nào cũng không thể tưởng tượng ra được đây là hình ảnh của một đại sư bậc thầy về châu báu. Đó cũng không phải là do Vu Tử Đồng trông mặt đặt tên, chỉ vì cô cho rằng, lão nếu đã là một bậc thầy trong nghề châu báu thì thế nào cũng phải là một người tinh thần sung túc, ý chí phơi phới, nhưng không ngờ lại thành một lão nhân trông rất mệt mỏi như muốn gục ngay xuống đó ngủ vậy.

Mặc dù Vu Tử Đồng có một chút liên hệ với đám quản lý Bảo Khánh Tường, nhưng đó chỉ là gặp gỡ trong những buổi tiệc, vì thế cũng chỉ gặp một vài giám đốc phụ trách kinh doanh, còn ông chủ phía sau của Bảo Khánh Tường thì cô chưa từng được gặp qua.

Còn Vũ Ngôn thì lại không hề coi thường vị lão nhân trước mắt này. Kinh nghiệm ở Liệp Ứng nói cho hẳn biết rằng, càng là người không đáng để mắt tới thì đó lại càng là người có ảnh hưởng. Trong rất nhiều lần chấp hành nhiệm vụ Vũ Ngôn đều phải hoá trang thành các nhân vật không khiến người khác chú ý, rồi khi lộ ra con người thực thì đó sẽ là một kích trí mạng.

- Phương lão, chúng tôi muốn mời người xem cái này

Vũ Ngôn lấy từ trong cái túi mang theo bên người ra một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay trẻ con, lập tức căn phòng tràn ngập ánh sáng.

Con mắt đang nửa đóng nửa mở của Phương lão đột nhiên bắn ra thần quang mà ngơ ngác nhìn vật trong tay Vũ Ngôn, và phải rất lâu sau mới run run nói:

- Dạ minh châu?

Phương lão vội vàng đứng dậy đóng cửa lại, hạ rèm xuống, giờ trông lão đã không còn cái dáng vẻ già nua khi trước nữa, lão vội đi tới, nói:

- Có thể đưa cho lão xem được hay không?

Vũ Ngôn cũng không ngờ lão lại phản ứng lớn như vậy, nhưng rồi hẳn vẫn đưa dạ minh châu qua. Phương lão thật cẩn thận đón lấy, vừa sờ vào, cảm giác đầu tiên của lão chính là, đây không phải là đồ dờm. Nếu là thật thì một viên dạ minh châu lớn như thế này, quả thực là hiếm có trên đời!

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng thấy Phương lão mỗi một lần chà chà một cách hết sức tinh tế lên một vị trí của viên dạ minh châu thì lại dùng kính lúp cẩn thận quan sát. Sự vui mừng trên nét mặt lão càng ngày càng thịnh, rồi đột nhiên, không biết nhìn thấy thứ gì mà lão thất thanh kêu lên:

- Điều luyện quá. Thật không thể tưởng được. Trân bảo! Là trân bảo hiếm có trên đời

Sắc mặt Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng đều rất vui vẻ. Vũ Ngôn mặc dù cho rằng mấy viên dạ minh châu này nhất định rất có giá, nhưng dù sao cũng là đoán định của mình, bây giờ có một đại sư trong ngành nói ra đây là trân bảo hãn thế thì đó tất nhiên là không thể nhầm được.

Còn Vu Tử Đồng không chỉ vì giá trị của dạ minh châu mà cao hứng, hơn nữa vì cô còn thấy được hy vọng để cứu công ty. Dưới sự vui mừng không thể kìm nén được ấy, bàn tay cô nắm chặt lấy tay Vũ Ngôn, bên trong bàn tay mảnh khảnh ấy vì căng thẳng mà đã đỏ đầy mồ hôi.

Vũ Ngôn rất hiểu tâm trạng của cô lúc này, vì thế nên hẳn liền nhẹ nhàng cầm tay cô, ngón giữa cạ cạ vào lòng bàn tay Vu Tử Đồng. Vu Tử Đồng chỉ cảm thấy sợi dây trong lòng mình dường như bị khiêu khích, trên người xuất hiện một cảm giác hưng phấn đặc biệt khiến cô không nhịn được mà phải giận dữ trừng mắt với hẳn một cái, người này đúng là một tên xấu xa, chẳng còn giống với dáng vẻ chưa từng tiếp xúc với con gái trước kia nữa.

Vũ Ngôn tất nhiên không thể nào biết được suy nghĩ lúc này của Vu Tử Đồng đang bay tới đâu, thấy khuôn mặt mỉm cười của Phương lão, hẳn vội hỏi:

- Phương lão, thế nào rồi? Đây thực sự là dạ minh châu chứ?

Phương lão hồi thần, thở dài nói:

- Nếu viên minh châu này không phải hàng thật thì trên thế giới này chỉ sợ sẽ chẳng có dạ minh châu rồi.

Thấy thần sắc nghi hoặc khó hiểu của Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng, lão liền cười nói:

- Hai người không nên sốt ruột, cứ chậm rãi mà nghe lão nói.

- Trong rất nhiều sách cổ của đất nước chúng ta thường nhắc tới một vài bích ngọc châu báu có thể sáng trong đêm. Như “Chiến quốc sách” có viết: ngọc bích sáng tới mức gà không biết ngày đêm, làm tê giác phải kinh hãi. “Hải Nội Thập Châu ký” của Đông Phương Sóc thời Hán có kể: thời Chu Mục vương, người Hồ ở phương tây dâng Ngô Cát Ngọc đao và chén dạ quang..... chén này là tinh hoa của bạch ngọc, sáng chiếu rõ cả đêm. Đương nhiên, nổi tiếng nhất có lẽ chính là Hòa Thị Bích!

Phương lão ngừng lại một lát, cười hà hà nói.

- Hòa Thị Bích?

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng đều vô cùng hoảng sợ. Hòa Thị Bích là bảo bối mà trẻ con ba tuổi cũng biết. Mà viên dạ minh châu này lại là bảo bối giống như Hòa Thị Bích, vậy há chẳng phải là vô giá sao?

- Đương nhiên, viên dạ minh châu này vẫn còn kém Hòa Thị Bích. Hòa Thị Bích không chỉ có niên đại lâu đời mà hơn nữa danh tiếng của nó đã chảy theo suốt chiều dài lịch sử nên tất nhiên đó chính là vật báu vô giá. Song nó có thực sự tồn tại hay không lại là một nghi vấn. Nhưng lão chắc chắn rằng viên dạ minh châu này cùng một chất liệu với Hòa Thị Bích, hơn nữa đều là thiên nhiên, tuyệt không có dấu vết do con người mài dũa. Giá của nó tuyệt đối không ít.

Vũ Ngôn, Vu Tử Đồng nhìn nhau cười, mình đúng là hơi tham lam rồi. Viên dạ minh châu này làm sao có thể so sánh được với Hòa Thị Bích độc nhất vô nhị cơ chứ?

- Từ thời cận đại tới nay, rất nhiều nhà khoa học đều cho rằng dạ minh châu có thể là vài loại khoáng chất bảo thạch đặc biệt rồi được năng lượng từ bên ngoài kích thích mới sinh ra hiện tượng phát sáng. Người xưa có thể gia công những thứ này thành hình viên châu hoặc những hình thù khác. Đây chính là dạ quang bích hoặc dạ minh châu mà trong truyền thuyết, sử sách ghi lại. Trên thực tế, nước ta từng phát hiện một loại huỳnh thạch tại một khu mỏ nào đó, điều đó chứng tỏ dạ minh châu mà sử sách ghi lại là có thật và nước ta cũng có cất trữ!

Vũ Ngôn nhíu mày, hỏi:

- Điều này chẳng phải là không phù hợp với những cái trong lịch sử sao. Nếu dạ minh châu cần có kích thích từ bên ngoài mới có thể phát sáng thì đó cũng chẳng phải là bảo bối gì nữa. Theo cháu được biết, trong tầm cung của rất nhiều đế vương đều dùng dạ minh châu để chiếu sáng nên không thể nào nhờ vào nguồn sáng bên ngoài được.

Đương nhiên, còn có một số ví dụ bày ra rành rành trước mắt, viên dạ minh châu trong tay Vũ Ngôn không có nguồn sáng nhưng chẳng phải vẫn tỏa ánh sáng bức người như thường sao.

Phương lão gật gù đồng ý nói:

- Cháu nói không sai. Những khoáng chất phát sáng này trước đó đều cần phải nhận kích thích năng lượng từ bên ngoài, điều này rất giống như trong sách cổ thuật lại. Vậy ngọc bích châu báu có cần thiết phải chiếu sáng mới chiếu sáng được hay không? Tục truyền rằng, Từ Hi thái hậu sau khi chết, miệng có ngậm một viên dạ minh châu như vậy.

Vũ Ngôn nhớ tới truyền thuyết Tôn Điện Anh trộm mộ, liền nói:

- Nếu thật sự có bảo bối như vậy thì e rằng nó rơi vào tay những kẻ trộm mộ rồi.

Vu Tử Đồng cười nhìn hần. Vũ Ngôn có được viên dạ minh châu này chỉ sợ cũng từ trộm mộ mà ra.

Phương lão cười nói:

- Vương Hàn có bài từ: " Bò đào mỹ tửu dạ quang bôi. Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi." (1) Chén dạ quang mà mọi người tán dương bao năm qua xuất xứ từ đâu, điều này không thể nào tra cứu được. Nhưng Cam Tô cửu tuyền thuộc Lương Châu cũ có sản xuất chén dạ quang và nguyên liệu được lấy từ Kỳ Liên ngọc trên Kỳ Liên sơn, mà cũng có người gọi nó là dạ quang thạch. Trên thực tế, Kỳ Liên ngọc là loại ngọc nham thạch, không thể phát sáng vào ban đêm. Cho nên có người nói, chén dạ quang hiện nay không phải là chén dạ quang thời xưa.

Hai người nghe Phương lão kể về mấy điển cổ xa xưa, nghe lão tiếp tục nói:

- Trên thực tế, về mặt khảo cổ cũng chưa từng khai quật được dạ minh châu, dạ quang bích, chén dạ quang thực sự. Vì thế đã có rất nhiều người hoài nghi, thậm chí phủ định sự tồn tại của nó.

Vu Tử Đồng khẩn trương nói:

- Điều này còn có thể hoài nghi ư. Không phát hiện cũng không có nghĩa là không tồn tại mà.

Phương lão cười nói:

- Đó chỉ là suy nghĩ của một bộ phận mà thôi. Trên thực tế, trong nghề châu báu chúng ta không hề có người hoài nghi về sự tồn tại của dạ minh châu cả.

- Mấy năm nay nhiều người đã giàu lên từ việc chế tạo dạ minh châu. Họ dùng huỳnh thạch của vùng Xuyên Đông Triết Giang quét lên tạo thành một lớp màng trên một vật tròn. Dạ minh châu mà do con người tạo ra này thì "hào quang" của nó chỉ có thể duy trì ba tới năm tháng, cùng lắm là được một năm. Dạ minh châu chân chính không phải là huỳnh thạch mà là một loại vật chất thiên nhiên tinh khiết, màu sắc đều đặn, hào quang nhẹ nhàng tinh tế, hơn nữa ánh sáng phát ra là vĩnh cửu.

Phương lão cẩn thận nâng viên dạ minh châu này lên, nói:

- Giống như viên này, dạ minh châu chân chính. Suốt hai trăm năm qua, Bảo Khánh Tường chúng ta chưa từng được trông thấy, không ngờ rằng tới đời của lão còn có thể hoàn thành ý nguyện của tổ tiên, để cho lão thấy trân bảo trong truyền thuyết. Ý nguyện đã hoàn thành, đã được hoàn thành!

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng đều có thể hiểu được lòng yêu nghề và sự si mê trong công việc của Phương lão và cũng vì lòng nhiệt tình của lão mà xúc động.

Phương lão càng nói càng kích động:

- Càng khiến người ta kích động hơn nữa, viên dạ minh châu này chính là vật mà đế vương ngự dụng, có niên đại cách đây hơn năm trăm năm. Đó là bảo vật như thế nào đây! Hôm nay được tận mắt nhìn thấy, lão hủ dù chết cũng không còn gì tiếc nuối nữa.

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng cũng được một hồi vui sướng tới mức gần như là "đả kích" làm cho trống ngực gia tốc lên gấp không biết bao nhiêu lần. Vũ Ngôn cảm thấy Vu Tử Đồng đang xiết chặt lấy tay mình, sức lực trên tay cô nặng khiến Vũ Ngôn hơi giật mình.

Vu Tử Đồng kìm nén tâm tình kích động của mình, hỏi:

- Phương lão, người làm sao biết đây là vật đế vương ngự dụng? Rồi còn biết nó có niên đại hơn năm trăm năm?

Phương lão nói:

- Hai người nhìn này.

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng đi tới trước người lão, Phương lão tay cầm kính lúp nói:

- Hai người nhìn kỹ xem thấy được cái gì?

Vu Tử Đồng ngưng thần nhìn kỹ, ngạc nhiên nói:

- Hình như là có một con dấu hồng hồng.

Thị lực Vũ Ngôn vốn rất tốt nên thấy rất rõ một ấn triện nhỏ trên đó, trong ấn triện có mấy chữ nhỏ: “Đại Minh chính thống Hoàng Đế ấn.”

(1) Bài Lương Châu từ ký của Vương Hàn.

Nguyên tác:

Hán việt:

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi

Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi

Tuý ngoạ sa trường quân mạc tiểu

Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi.

Dịch bản dịch của Trần Quan Trân)

Bồ đào rượu ngát chén lưu ly

Toan nhấp tỳ bà đã giục đi

Say khướt sa trường anh chớ mĩa

Xưa nay chinh chiến mấy ai về.

62. Chương 63

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 63: Dạ minh châu (3).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn đọc thuộc sách sử nên cũng có chút ấn tượng với các Hoàng Đế nổi tiếng trong lịch sử, khi vừa đọc được mấy chữ này xong liền chấn động.

Đại Minh chính thống Hoàng Đế, đó thực không phải là một nhân vật bình thường mà chính là vị Hoàng Đế thứ sáu của triều Minh, Chu Kỳ Trấn, miếu hiệu “Anh Tông”. Trong lịch sử, vị vua Chu Kỳ Trấn này rất có tiếng, ông đã uỷ nhiệm cho đại thái giám Vương Chấn cầm quyền khiến triều chính hủ bại, hoạn quan đương quyền. Cuối cùng, theo lời khuyên của Vương Chấn ông đã ngự giá thân chinh nhưng do không biết phép dùng binh dẫn tới ” Thỏ Mộc chi biến” (1) và bị bộ tộc Ngõa Lạt của Mông Cổ bắt làm tù binh làm mất đi đế vị, sau lại được thả ra.

Đương nhiên, vị hoàng đế Anh Tông này cũng không phải là một nhân vật đơn giản gì. Tám năm sau, qua ” Đoạt môn chi biến“(2) ông lại bước lên ngai vàng lấy niên hiệu ”Thiên Thuận“, 38 tuổi băng hà, miếu hiệu ”Anh Tông”. Làm Hoàng Đế bị kéo xuống ngai vàng rồi sau đó lại tiếp tục được bước ngồi lên đó, trong lịch sử ông có thể nói là một hoàng đế hiếm có, rất nổi danh.

Trên viên dạ minh châu này có lưu ấn triện ngọc tỷ của Đại Minh Anh Tông, điều này thực sự khiến Vũ Ngôn giật mình. Vu Tử Đồng sau khi biết được anh danh của vị Hoàng Đế Anh Tông này cũng rất kinh hãi, đây chính là ấn triện của Anh Tông, vị hoàng đế bị bộ tộc Ngôã Lạt bắt làm tù binh ư? Vậy thì nó chẳng phải có lịch sử hơn năm trăm năm rồi sao?

Vu Tử Đồng thở dài ra một hơi nói:

- Dạ minh châu dễ bị tổn hại, với lại còn có hình tròn nhưng làm cách nào bọn họ có thể khắc con dấu lên đó mà khiến người ta cầm vào lại không có một chút cảm giác ráp rập nào vậy?

Phương lão nói:

- Đó không phải là khắc, nếu mà là điêu khắc thì bất kể tay nghề có cao siêu tới đâu thì cũng sẽ để lại vẻ thô ráp, và làm hỏng đi chính thể mỹ cảm của viên dạ minh châu. Ấn triện này hình như là dùng thủy ấn in lên, nhưng, ai mà có thể có kỹ thuật cao siêu như thế này khắc được lên đây và lại còn vẫn giữ được màu sắc tươi đẹp, sống động sau hơn năm trăm năm đây. Cho dù là kỹ thuật vi diệu bây giờ cũng chưa chắc làm ra được chuyện thần kỳ như thế này.

Phương lão thở dài:

- Kỹ thuật như thế này thì không thể dùng mấy từ “tay nghề điêu luyện” là có thể hình dung ra được. Trí tuệ của tổ tiên chúng ta thật sự là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Những hậu bối chúng ta không ngờ không biết họ bằng cách nào làm ra được những điều đó. Thật hổ thẹn! Hổ thẹn!

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng cũng rất cảm thán, thoát nhìn thời đại này của chúng ta mặc dù có tiến lên nhưng tổ tiên chúng ta vẫn sáng tạo những kỳ tích khiến chúng ta, những người sống trong thời hiện đại cũng phải sợ hãi than thở, tự vấn mình không bằng.

Vũ Ngôn nghĩ đến một vấn đề nói:

- Phương lão, lão có thể xác định ấn triện kia là của thời Hoàng Đế Anh Tông ư?

Phương lão gật đầu nói:

- Làm cái nghề này, điều cơ bản nhất là giám định ấn triện của các hoàng đế các triều đại. Lão có thể xác nhận, ấn triện đó quả thực chính là ấn triện của Anh Tông.

Nghe được lời xác nhận từ miệng của vị đại sư này, Vũ Ngôn lập tức yên lòng. Xem ra lai lịch của vị tổ sư Ma môn rất không đơn giản, ngay cả vật mà hoàng đế dùng cũng có thể lấy ra. Theo phỏng đoán của Vũ Ngôn, dạ minh châu lớn như thế này nhất định không có nhiều, hơn nữa có khi còn là vật dùng để chiếu sáng trong tấm cung của Hoàng Đế nữa.

Quả nhiên, Phương lão nói tiếp:

- Từ chất liệu và ấn triện trên đó thì viên dạ minh châu này nhất định được sử dụng trong tấm cung của Anh Tông, số lượng cũng rất ít, không ngờ hôm nay lại được chứng kiến từ chỗ của Vũ tiên sinh, lão hủ vô cùng cảm kích.

Vũ Ngôn cười nói:

- Nó cũng của một vị trưởng bối trong nhà cháu truyền xuống. Nghe nói là do có một vị tổ tiên là người hầu trong cung triều Minh và cũng không biết thế nào mà còn có tời vài viên rơi vào tay cháu.

Trong lòng Vu Tử Đồng cười thầm, người hầu trong cung là người nào vậy. Tiểu tử này nói lung tung quá.

Phương lão tất nhiên cũng chẳng truy cứu xem dạ minh châu này lấy được từ đâu, mà lão chỉ nghe thấy trong lời của Vũ Ngôn có nói, trong tay hắn còn có mấy viên. Người khác có được một viên đã phúc lắm rồi, còn người thanh niên này không ngờ lại có tới mấy viên, thực khiến người ta sợ hãi.

Vũ Ngôn nói:

- Nói nhiều như vậy nhưng có thể mới Phương lão tiên sinh định giá, xem giá trị của nó là bao nhiêu hay không?

Phương lão nói:

- Từ chất liệu và quy cách, viên dạ minh châu này nguyên chất, sáng, không có lẫn tạp chất, hơn nữa lại lớn, và có niên đại tới hơn năm trăm năm lịch sử. Chắc hẳn cháu cũng biết, hiện nay, cho dù là một mảnh giấy từ năm trăm năm trước cũng còn quý hơn cả vàng.

Sự so sánh kiểu này tuy rằng thô tục nhưng cũng rất có lý, Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng chỉ cười không nói gì.

- Mặt khác, trên đó còn có ấn triện ngọc tỷ của hoàng đế, không nói những cái khác mà chỉ mình kỹ thuật thế này cũng có thể khiến giá trị của nó tăng lên gấp bội rồi, huống chi lại là vật ngự dụng, lại còn là của hoàng đế Minh Anh Tông đại danh鼎鼎鼎鼎 nữa. Dù có dùng mấy chữ vật báu vô giá cũng không đủ hình dung được giá trị của nó hiện giờ. Lão hủ ước đoán, giá của nó trên thị trường ít nhất trên dưới một ngàn vạn.

Phương lão nghiêm túc nói.

Mặc dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng cũng chết lặng khi nghe tới giá trị của một viên dạ minh châu thế này.

Phương lão nhìn thần sắc hai người tưởng rằng nghi ngờ mình định giá vẫn còn quá thấp nên vội nói:

- Giá cả trên thị trường châu báu thay đổi từng ngày từng giờ, một ngàn vạn này chỉ là ước đoán ít nhất mà thôi. Vật ngự dụng của các hoàng đế đầu tiên, hoàng đế cuối cùng, các hoàng đế nổi tiếng của mọi triều đại đều rất dễ có được giá tốt. Viên dạ minh châu này nói là châu báu cũng đúng, nhưng nói nó là di vật văn hoá còn chính xác hơn, hơn nữa lại còn là di vật văn hoá quý báu hiếm có. Nếu tiến hành bán đấu giá thì lão nghĩ nó ít nhất có thể bán với giá một ngàn năm trăm vạn, đương nhiên đó cũng chỉ là ước đoán ban đầu mà thôi.

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng nhìn nhau và đều trông thấy vẻ vui mừng trong mắt đối phương. Những điều hôm nay quả thực quá nhiều điều vui mừng khiến hai người đều có cảm giác như mình đang ở trong giấc mơ vậy.

Vẫn là khả năng thích ứng của Vũ Ngôn mạnh hơn một chút, hần cười nói:

- Là thế này, Phương lão. Hai người chúng cháu do cần dùng tiền gấp nên muốn dùng viên dạ minh châu này để thế chấp vay một khoản tiền.

Phương lão buôn bán cả đời nên tất nhiên hiểu được ý của hần, lão vội vàng nói:

- Chuyện này không thành vấn đề. Với những khách hàng khác, bình thường trước tiên bọn tiệm sẽ đánh giá và cho vay tám phần giá trị. Nhưng hai vị là ngoại lệ. Mặc dù đem so sánh vật trân bảo hiếm có này với tiền thì quả là tầm thường, song đó vẫn là biện pháp hữu hiệu và thực tế nhất. Nếu hai người cần ngay thì một ngàn vạn này ngay lập tức có thể đưa đến cho hai người, đợi sau khi bán đấu giá xong chúng ta sẽ thanh toán khoản còn lại.

Vũ Ngôn cười gật gật đầu rồi lấy từ trong túi ra một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay trẻ con khác, nói:

- Xin mời người xem viên này.

Phương lão lặng người nhìn, người thanh niên trước mắt mình này không ngờ thoảng cái đã lôi ra được hai viên dạ minh châu hiếm thấy, thật khiến người ta giật mình. Nhưng cả đời lão đã gắn bó với nghề này, trong đời cũng trải qua vô số sóng gió nên mặc dù thoảng giật mình những cũng hồi phục rất nhanh, đón viên dạ minh châu rồi xem xét một hồi, một lát sau mới ngẩng đầu lên thở dài nói:

- Vũ tiên sinh, ngài đúng là một cao nhân. Hai viên này từ chất liệu tới quy cách và cả ấn triện thời Anh Tông, gần như là giống nhau như đúc. Thật sự là vật báu vô giá.

Vũ Ngôn trầm nghĩ, chỗ tôi còn hơn mười viên còn hơn thế này nữa cơ, tổ tông của Ma môn xem ra đã khoáng sạch tầm cung của Anh Tông rồi.

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Như vậy đi Phương lão tiên sinh. Thực lực của Bảo Khánh Tường rất mạnh nên chúng cháu rất tin tưởng, thế nên có thể chỉ trước cho chúng cháu giá của hai viên này được không?

Phương lão ngạo nghễ nói:

- Bảo Khánh Tường chúng ta mỗi tháng đều có đấu giá. Một ngày có thể cho vay tới năm nghìn vạn nên hai nghìn vạn này đối với chúng ta hoàn toàn không thành vấn đề. Song, vật này là vật hiếm có, quý giá nên để khai thác được giá trị lớn nhất của nó thì lão đề nghị hai viên bảo thạch này của ngài nên tách ra bán đấu giá. Tháng này đấu giá một viên, tháng sau lại đấu giá một viên nữa, như vậy mới có thể có giá tốt nhất được.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Chuyện này cứ tùy lão quyết định. Giá cao hơn một chút thì cháu cũng vui vẻ mà tiền hoa hồng của cửa hàng cũng sẽ nhiều hơn.

Phương lão gật gật đầu. Lão đang định nói tiếp thì thấy Vũ Ngôn lấy từ trong túi ra một viên dạ minh châu khác. Vừa lôi ra, ánh sáng của nó tỏa ra khiến hai mắt của lão không tài nào mở ra được, và độ lớn của nó lớn gần gấp đôi hai viên trước, ánh chứng bằng một quả trứng ngỗng.

Phương lão tiên sinh chỉ cảm thấy tim mình đập như muốn nhảy cả ra ngoài. Chàng trai này là Thần chắc, tiện tay mang ra là ba viên trân bảo tuyệt thế!

Phương lão run rẩy đón lấy viên dạ minh châu kia. Trước mắt lão giờ là một không gian đầy ánh sáng. Ổn định lại tâm thần, cẩn thận quan sát, lại cảm kính lúp lên, lại thấy ẩn triện hồng hồng quen thuộc trên đó. Vừa nhìn mấy chữ nhỏ, lão lập tức phồng ra như một con ròi, Quan Âm đại sĩ, Như Lai Phật Tổ, mau tới cứu.. cứu.. cứu con đi. Trong ẩn triện đó là mấy chữ rất rõ ràng:

“Đại Minh Hồng Vũ Hoàng Đế Ấn!”

Vu Tử Đồng nghe thấy Phương lão miệng lẩm bẩm mấy chữ “Hồng Vũ Hoàng Đế” thì cũng nghiêng đầu qua nhìn, vừa nhìn thấy mấy chữ này cô cũng ngẩn ngơ, Đại Minh Hồng Vũ hoàng đế là ai, chẳng phải đó là Minh thái tổ Chu Nguyên Chương sao?

Vũ Ngôn nghe thấy và trong lòng cũng hiểu ra được đôi chút. Xem ra những trưởng bối của Ma môn rất thích cướp đồ trong hoàng cung triều Minh đây, ngay cả Thái tổ hoàng đế cũng tới cướp. Mười viên lớn bằng thế này xem ra là cướp trong tẩm cung của Thái Tông rồi.

Ma môn này có vẻ là có cừu oán gì với các hoàng đế triều Minh đây, nếu không tại sao lại chuyên xuống tay với bọn họ vậy, cướp của tổ tông, lại còn cướp cả của con cháu hấn nữa.

Đột nhiên Vũ Ngôn nhớ tới một chuyện, nghe đồn Chu Nguyên Chương có xuất thân Minh giáo, và đa số đại tướng dưới quyền đều đến từ Minh giáo, bởi vậy lập quốc đã lấy tên là Minh, mà theo đồn đại Minh giáo chẳng phải là Ma giáo sao? (Chú: Trong sử sách, Minh giáo (Ma Ni Giáo) là có thực chứ không phải Kim Dung đại hiệp biên soạn bịa ra). Xem ra sau khi Minh giáo bị phân liệt thì quả thật có một bộ phận người có mối thù khắc cốt với Chu Nguyên Chương. Hành động cướp sạch hoàng cung chính là một chứng cứ rất rõ ràng.

(1): Thổ Mộc chi biến: Vào năm 1449, Minh Anh Tông 22 tuổi dưới sự khuyến khích của Vương Chấn đã ngự giá thân chinh đem quân đánh trận với quân Ngõa Lạt (Oirats, một sắc tộc Mông Cổ) do Dã Tiên (Esen Tayisi, ?-1454) chỉ huy và bị bắt tại Thổ Mộc bảo vào ngày 1 tháng 9 năm đó, sử trung quốc gọi đó là Thổ Mộc bảo chi biến.

(2): Đoạt Môn chi biến: Đầu năm 1450, Dã Tiên giảng hòa, trao trả Anh Tông. Tháng 8 âm lịch năm đó, ông về tới Bắc Kinh và được an trí tại Nam cung. Anh Tông bị Cảnh đế giam lỏng trong vòng 7 năm tại Nam cung Tử Cấm Thành và mọi liên lạc ra bên ngoài đã bị Cảnh đế cấm đoán. Con trai Anh Tông là Chu Kiến Thâm (sau này là Minh Hiến Tông) bị phế tước thái tử vào năm 1453 và con trai Cảnh đế là Chu Kiến Tế được lập làm thái tử. Hành động này của Cảnh đế đã làm Anh Tông vô cùng đau khổ. Chẳng bao lâu sau thì Chu Kiến Tế chết, nhưng Cảnh đế vẫn không đồng ý tái lập Kiến Thâm làm thái tử. Tháng giêng năm Cảnh Thái thứ 8 (1457), Minh Cảnh đế ốm nặng, không thể lâm triều. Vũ Thanh hầu Thạch Hanh cùng phó đô ngự sử Từ Hữu Trinh và thái giám Tào Cát Tường đem quân vào Nam cung đón Anh Tông về làm vua. Sử Trung Quốc gọi là “Đoạt môn chi biến”.

63. Chương 64

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 64: Kế hoạch lớn (1).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Nghĩ đến đây, lập tức cả người Vũ Ngôn đỏ đầy mồ hôi, vậy thì mình không phải thành người trong Minh giáo, giáo phái phản Chu Nguyên Chương kia sao. Đương nhiên, những điển cổ này không thể khảo chứng được, vì thế nên Vũ Ngôn đồng học cũng không quá để ý tới nó.

Phương lão giật mình tới cả nửa ngày mới hồi phục tinh thần, lão nói:

- Vũ tiên sinh, lão hủ năm nay đã 63 nhưng hôm nay lại có thể được trông thấy vật trân bảo tuyệt ở tuổi này thì có chết cũng không hối hận. Viên dạ minh châu này là của thái tổ Chu Nguyên Chương đã từng dùng, giá của nó ít nhất cũng lên tới một ngàn tám trăm vạn. Nhưng nếu bán đầu giá thì giá cuối cùng chắc chắn sẽ không thấp hơn hai ngàn năm trăm vạn. Bởi vì đây là vật phẩm chưa từng xuất hiện trước đây, là tuyệt phẩm, chỉ sợ tới lúc đó sẽ có một hồi huyết chiến về giá mua.

Tiền tất nhiên càng nhiều càng ít và Vũ Ngôn cũng chẳng thèm để ý tới huyết chiến giá mua làm gì. Dạ minh châu với người khác là kỳ trân hãn vật nhưng nó chỉ có thể để nhìn, không thể cho vào miệng ăn, vì thế không bằng dùng nó đổi lấy cái mà Vũ Ngôn đang cần bây giờ. Cái cần lúc này chính là tiền, là rất nhiều tiền để thực hiện giấc mộng trong lòng Vu lão tiên sinh và cũng là giấc mộng trong lòng vô số người.

Vu Tử Đồng nghe được cái giá hai ngàn năm trăm vạn cũng vô cùng kinh hãi, nhưng giờ trong lòng cô lại còn nghĩ tới một chuyện khác nữa. Anh ấy đã đồng ý tặng mình một viên, giờ nghe được giá như vậy thì liệu anh ấy có đổi ý không nhỉ. Hừ, nếu anh ta đổi ý thì dù có phải cướp mình cũng phải lấy một viên về.

Vu Tử Đồng đỏ mặt trộm nhìn hắn một cái rồi lại nghĩ, cướp về thì có ý gì chứ, phải để anh ấy cam tâm tình nguyện tặng mình một viên mới tốt.

Vũ Ngôn vỗ tay nói:

- Vậy cứ quyết định như vậy đi. Phương lão, chỗ của lão có thể ngay bây giờ xuất ra ba nghìn tám trăm vạn không? Với uy tín lâu năm của cửa hàng, cháu tin rằng sẽ không có vấn đề gì.

Thấy Phương lão gật đầu Vũ Ngôn lại tiếp tục nói:

- Mỗi tháng một viên, trước tiên bán hai viên bé, đồ của con cháu đương nhiên phải bán trước rồi, sau đó mới đầu giá viên của Thái tổ hoàng đế. Cháu tin rằng chúng ta nhất định có thể bán với giá tốt nhất, cao nhất, và vui vẻ nhất.

Vu Tử Đồng và Phương lão thấy hắn thấy hắn nói một cách hùng hồn như kiểu bán rau bán đồ ăn ngoài chợ thì đều không nén nổi cười lên.

Phương lão cũng vô cùng kích động, lão lao vào nghiệp châu báu đã năm mươi năm, được xưng là đệ nhất nhân ở trong nước, nhưng phải cho tới tận ngày hôm nay, khi được thấy trân bảo hi thế này lão mới cảm thấy rằng đời này mình sống thật không uổng phí, lão cũng vỗ bàn đứng dậy nói:

- Được rồi! Phương Chúng Lâm này sống tới bây giờ, hôm nay mới là ngày vui sướng nhất trong đời. Chúng ta nhất định phải làm thật rầm rộ, phải để cho người ta thấy uy danh trăm năm của Bảo Khánh Tường.

Vu Tử Đồng biết công ty đã được cứu. Trong lòng cô giờ kích động tới mức khó có thể nói thành lời. Tuy rằng công ty sắp không thuộc về mình nhưng cô lại có một cảm giác thoải mái thần nhiên. Gánh nặng đó đã khiến cô cảm thấy rất mệt mỏi, rất nặng nề, nhưng giờ có người đàn ông này, người đang đứng trước

mất mình, tất cả sẽ đều do anh ấy quyết định, còn mình sẽ thành một binh dưới tay của anh ấy. Mặc dù như vậy sẽ không còn phong quang như trước nữa, nhưng cái cảm giác an toàn thoải mái khi tránh đằng sau tấm lưng dày rộng của anh ấy khiến cô say đắm. Từ nay về sau, mình sẽ làm việc cho anh ấy, vứt hết mọi buồn rầu, lo nghĩ cho anh ấy, còn mình thì sẽ tự do tự tại, vô câu vô thúc, cảm giác như vậy thật sự là quá tốt!

Vũ Ngôn ký kết hợp đồng với Bảo Khánh Tường xong liền để ba viên tuyệt thế trân bảo lại. Nếu Phương Chúng Lâm, Phương lão biết được trong túi người thanh niên này còn tới hơn mười viên bảo bối như thế này thì không biết nét mặt lão sẽ như thế nào nhỉ.

Vũ Ngôn cầm chặt cái túi kia, trước còn không có cảm giác gì nhưng giờ hắn đã biết giá trị của nó, trong đó còn hơn mười viên dạ minh châu của cả “con cháu” lẫn của “thái tổ”, tổng cộng ít nhất cũng hơn một trăm triệu nên không thể không cẩn thận một chút. Lập tức, hình tượng Vũ Ngôn lúc này đã biến thành một thần giữ cửa điển hình.

Vui vẻ nhất phải kể tới Vu Tử Đồng. Trông thấy dáng vẻ dè dặt kia của Vũ Ngôn, trong lòng cô cười thầm. Đương nhiên cô cũng không biết trong túi còn có nhiều dạ minh châu như vậy, trong suy nghĩ của cô thì Vũ Ngôn cũng lắm chỉ để lại cho cô một viên lớn mà thôi.

Hơn mười viên dạ minh châu, đùa chắc, đó là khái niệm gì chứ, nếu để cho Vu Tử Đồng biết Vũ Ngôn còn mang theo bên mình tổng cộng ít nhất hơn một trăm triệu thì hai tay đang cầm vô lăng không run mới lạ.

Vũ Ngôn mặc dù có một chút cảm giác ngỡ ngàng khi chỉ một đêm đã thành phú ông nhưng dù sao cũng là người đã từng trải qua chiến tranh sinh tử, từng dạo qua quỷ môn quan một vòng, vì thế của cải đối với hắn đã không còn quá quan trọng. Nhưng đó không phải là do hắn ra vẻ thanh cao gì mà ngược lại hắn muốn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, vì Hậu Vân, vì hàng nghìn hàng vạn những đứa trẻ nghèo không nơi nương tựa giống như cô, vì Vu lão, vì lý tưởng, hoài bão của hắn, vì giấc mộng của rất nhiều người, hắn muốn kiếm thật nhiều tiền để thực hiện giấc mộng của mình, để không phụ sự tin tưởng ủng hộ của mọi người với mình.

Vũ Ngôn còn đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp đẻ của mình, mà Vu Tử Đồng nhìn dáng vẻ trầm tư của hắn nên cũng không quấy rầy, cô giảm tốc độ xuống một chút giúp cho hắn có nhiều thời gian và bình tĩnh hơn để suy nghĩ. Tin vào một người là phải ủng hộ anh ta vô điều kiện. Vu Tử Đồng nghĩ như vậy!

Hiệu suất của Bảo Khánh Tường quả nhiên rất cao. Khi Vũ Ngôn cùng Vu Tử Đồng vừa mới rời khỏi đó thì Phương lão đã tự mình gọi điện đến báo rằng ba nghìn tám trăm vạn đã được chuyển tới nơi. Tốc độ nhanh như vậy thật khiến Vu Tử Đồng phải giật mình.

Ứng theo yêu cầu của Vũ Ngôn, ba nghìn tám trăm vạn này toàn bộ được chuyển vào tài khoản của Sáng Lực Thế Kỷ. Một ngàn vạn nhanh chóng trả hết nợ cho tập đoàn An Khải, cho nên ba nghìn vạn tiền đặt hàng kia cũng được xử lý tốt. Tối lúc đó nếu đối phương không làm theo đúng hợp đồng thì gặp nhau trên toà án đi.

Thực tế mấy người kia mặc dù mượn danh nghĩa là đoàn mua sắm của chính phủ nhưng tiền đầu tư là của tập đoàn An Khải chi ra. An Tử Phong muốn lợi dụng tình hình tài chính đang eo hẹp của Vu Tử Đồng để dồn cô vào chân tường. Nhưng kế hoạch giờ đã bị thất bại, vì thể diện của đoàn mua sắm này nên hợp đồng mua trang bị làm sạch kia vẫn phải thực hiện.

Cho dù không thực hiện thì cũng không có quan hệ gì lớn tới Vu Tử Đồng. Gần bốn nghìn vạn rót vào công ty đã hoàn toàn giảm nhẹ đi áp lực của cô, giá trị tài sản của công ty hiện nay đã tăng lên hơn gấp đôi. Ấn tám trăm vạn tiền đặt cọc của đối phương, mặc dù có gần hai ngàn vạn phí hàng tồn kho nhưng chỗ hàng đó không lo là không bán ra ngoài được, chỉ cần có thời gian mà thôi, Sáng Lực Thế Kỷ đã không còn áp lực về tài chính nên chút thời gian ấy kéo dài cũng chẳng sao.

Mặt khác, hai ngàn tám trăm vạn còn lại sau khi trả nợ phải nhanh chóng thu xếp. Thí nghiệm cải tiến động cơ còn cần rót vào một lượng tiền lớn nữa. Vũ Ngôn còn muốn đầu tư vào việc mở rộng, ví dụ như thiết kế kết cấu khung tổng thể, xác định mục tiêu của xí nghiệp, phương thức thực hiện, lập ra mục tiêu sắp tới và kế hoạch trong tương lai dài, sau đó từng bước tiến hành hiện thực hóa từng hạng mục nhỏ, xây

dựng cơ chế linh hoạt, chuẩn mực trọn vẹn. Những điều này muốn thực hiện thì phải cần một lượng tiền đáng kể.

Mặc dù muốn làm lớn nhưng cũng phải bước từng bước một. Nếu thiết bị cải tiến có thể thu được thành công thì có thể dùng nó để đàm phán với các nhà máy sản xuất động cơ. Dù sao, tiết kiệm 25% nhiên liệu quả là một hấp dẫn rất lớn khó ai có thể cự tuyệt.

Nhưng Vũ Ngôn còn có suy nghĩ điên cuồng, lớn gan hơn nữa. Hắn nghĩ không thể chỉ có trông chờ vào khoản lợi nhuận của việc cải tiến trang thiết bị này mà còn phải đàm phán với họ, phải học được kỹ thuật của họ. Một giọng nói luôn giấu sâu trong lòng Vũ Ngôn chính là: "Chúng tôi cũng muốn tạo ra động cơ!"

Động cơ là trái tim của ô tô, chỉ khi có một trái tim tốt thì chiếc xe đó mới hoạt động tốt. Nếu không thể tạo ra động cơ thì cũng không thể tạo ra được một chiếc xe, và cũng rất dễ bị người ta chen hống, bị người ta đặt dao lên cổ, cái cảm giác đó thật không dễ chịu chút nào.

Đương nhiên đó cũng chỉ là suy nghĩ sâu trong lòng Vũ Ngôn, bây giờ với tính toán của một người không có chuyên môn như hắn thì ý tưởng đó có chút không thực tế, nhưng tạm thời không thể chế tạo ra chứ không có nghĩa là không thể nghĩ.

Dùng trang bị cải tiến để đổi lấy kỹ thuật động cơ, thoát nhìn có vẻ rất tốt, nhưng người nước ngoài lại chẳng phải là những tên ngốc, không có thiết bị cải tiến thì động cơ cũng chỉ tốn dầu mà thôi, song không có động cơ thì những thiết bị cải tiến gì gì đó của anh đều chẳng đáng một xu. Ở đây có liên quan đến một vấn đề về công nghiệp sản xuất tổng thể và các xí nghiệp đơn lẻ. Nếu cả các công ty lớn cũng cự tuyệt những trang bị cải tiến này thì như vậy Vũ Ngôn sẽ chẳng còn cái gì để nói. Tính khả thi của việc trao đổi về cơ bản là không tồn tại.

Chỉ cần một xí nghiệp có hứng thú với những trang bị kia, mà trên thực tế thì chẳng có một xí nghiệp chế tạo động cơ là không hứng thú với thiết bị đó, nếu đã có thể đàm phán với một xí nghiệp thì nhất định phải tạo ra hiệu ứng dây chuyền như những quân bài Domino. Còn nếu có nhiều xí nghiệp muốn đàm phán thì điều kiện của ai ưu đãi nhất thì sẽ cấp độc quyền cho người ấy. Đương nhiên chỉ có thể cấp một bộ phận độc quyền hoặc là cùng chung độc quyền. Phát minh sáng tạo của chính chúng ta, cho dù muốn chuyển nhượng cho người khác thì cũng chỉ có thể chuyển một phần chứ không thể để người khác dùng mồ hôi xương máu của chúng ta đi kiếm tiền ngay tại đó được.

Kỹ xảo đàm phán ở đây cũng cần được suy xét cho kỹ. Phải cho người ta nắm được những lợi ích, để họ đưa mình một phần kỹ thuật, nhưng mình cũng không thể trả giá quá nhiều. Kỹ xảo đàm phán như vậy phải rất cao siêu, đồng thời cũng cần phải có kiến thức chuyên môn cực kỳ phong phú. Nhân tài như vậy đi đâu mà tìm. Vũ Ngôn nghĩ mà nhức đầu.

64. Chương 65

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 65: Kế hoạch lớn (2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Suy nghĩ một lúc, Vũ Ngôn cảm thấy đầu mối là không lớn. Bản thân hắn thì chưa bao giờ buôn bán, mặc dù đã xem không ít loại sách nói về quản lý kinh doanh nhưng muốn áp dụng nó vào thực tế thì còn cần một khoảng cách rất lớn. Xem ra mình vẫn còn phải học tập, không những chỉ qua sách vở mà còn phải tổng kết tìm tòi trong thực tiễn nữa.

Vũ Ngôn mặc dù chưa từng được rèn luyện cẩn thận qua thương trường nhưng có một số việc hẳn chỉ cần học một là có thể hiểu tới mười, ví dụ như những gian trá và mưu kế, đó chính là pháp bảo quan trọng nhất được đặt song song với chữ tín và sự trung thực khi làm ăn trên thương trường. Ở Liệp Ung, kế hoạch tác chiến được lập ra kỳ thật cũng chỉ là một quá trình sách lược, kế hoạch còn phải theo tình thế trên chiến trường mà không ngừng sửa đổi. Điều này cần phải có một tầm nhìn xa, một lòng quyết tâm, sự dũng cảm, nếu không chỉ có con đường chết mà thôi.

Suy nghĩ vĩnh viễn phải đi trước. Vũ Ngôn chưa từng tới Sáng Lực Thế Kỷ nhưng cũng đã suy nghĩ rất nhiều chuyện về nó. Một kế hoạch to lớn, sáng sủa đang dần dần được hình thành, và liệu đó có phải là những lý luận thiếu cơ sở hay không thì cũng chỉ có thực tế mới kiểm chứng được.

Hè năm 97, di động vẫn là một thứ rất xa xỉ. Người nghèo như Vũ Ngôn thì ngay cả một cái máy nhắn tin Call cũng không có. Phương lão gọi vào máy di động của Vu Tử Đồng báo cho cô biết tiền đã được chuyển tới nơi, rồi Vu Tử Đồng lại nói lại cho Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn nhẹ gật đầu không nói gì, đột nhiên hẳn có một cảm giác nặng nề, mặc dù những chuyện không như ý trước kia đã làm hẳn có chút gì đó lệch lạc nhưng khi hẳn tìm được phương hướng của bản thân, chuẩn bị làm lớn thì chẳng hiểu tại sao, những hoài niệm đột nhiên lại dâng lên làm hẳn chẳng muốn nghĩ cái gì nữa, đơn thuần chỉ nhớ tới những năm tháng vô ưu vô lự trước kia.

Hẳn có một dự cảm sau này mình sẽ không còn những ngày như trước kia nữa, đó không chỉ bởi vì bản thân phải tiếp nhận Sáng Lực Thế Kỷ, trên thực tế chuyện của Sáng Lực Thế Kỷ hẳn thăm nghĩ mình chỉ cần làm kế hoạch tổng thể rồi những chuyện còn lại sẽ phải tìm nhân tài có chuyên môn tiến hành. Dù sao đối với ngành chế tạo ô tô Vũ Ngôn cũng chỉ là một tay mơ. Những cảm xúc mạnh mẽ khi lập nghiệp hẳn cũng có nhưng quyết không vì thế mà khinh xuất, nếu thật sự hẳn cái gì cũng phải làm thì đó đã không phải là ông chủ mà biến thành một người làm thuê mất rồi. Đây chính là suy nghĩ tươi đẹp của hẳn.

Khiến hẳn sinh ra một cảm giác bất an chính là do mấy ngày nay Vũ Ngôn đã tiếp xúc với một vài thể lực không rõ ràng.

Tập đoàn Thánh Long, Ân Nhất Bình, Quan Nhã Ny với những võ công gây cho hẳn một cảm giác quen thuộc. Công ty vệ sĩ Thành Long, Quan tổng, một người mà ai ai cũng phải khen ngợi, thần tượng của Vu Tử Đồng, nghe Vu Tử Đồng nói bọn họ còn che dấu một vài thể lực hắc ám nữa.

Trần Gia Lạc, dị năng giả thần bí. Mặc dù có thể nhìn ra được hẳn ta cũng không được xem là cao thủ trong những dị năng giả nhưng đáng sợ ở chỗ, năng lực của họ không hề bị người khác biết. Gần như có thể khẳng định rằng sau lưng Trần Gia Lạc nhất định có một tổ chức thần bí, vậy tổ chức dị năng thần bí này tồn tại vì mục đích gì đây?

Tập đoàn An Khải có bối cảnh Nga Mi, và trước mắt đây cũng là ẩn họa lớn nhất. Đêm qua mặc dù đã tha cho An Tử Phong một đường sống nhưng mình đã phế đi tay của hẳn, trong vòng hai tháng cổ tay của tiểu tử kia chắc chắn là không thể di chuyển được. Như vậy đã là nể mặt trưởng bối và thể lực phía sau hẳn rồi, nhưng chỉ sợ không có tác dụng gì lớn. Bình thường An Tử Phong tự tung tự tác những người bên cạnh hẳn không thể không biết được, nhưng họ vẫn dung túng cho hẳn thì nhất định là những người đó rất cứng chiều tên đó. Nếu tối hôm qua mình hạ độc thủ hoặc là phế bỏ võ công của hẳn thì chỉ sợ tới khi ấy sẽ kết tử thù với Nga Mi. Trước khi chưa rõ thể lực của kẻ địch mà đã tùy tiện kết thâm cừu đại hận như vậy, đó tuyệt không phải việc làm của một người có lý trí, và đây cũng là một trong những nguyên nhân Vũ Ngôn thủ hạ lưu tình.

Trên thực tế, sau khi rời khỏi Liệp Ung Vũ Ngôn đã chịu một chút ảnh hưởng của hoàn cảnh, hẳn không bao giờ có thể làm việc tùy tiện như trước nữa. Nếu Vũ Ngôn chỉ tu luyện Long Dục công thì như vậy hẳn cũng không hề lo lắng mất này, bởi vì tu luyện Long Dục công chính là quá trình tự bản thân mình vượt qua những tâm ma, khi ấy con người ta sẽ dần trở nên thâm trầm, làm việc không từ thủ đoạn, nếu gặp loại chuyện như tối qua thì người ấy nhất định sẽ nhanh chóng trừ khử mối nguy hiểm.

Nhưng Vũ Ngôn còn đồng thời tu luyện Thiên Tâm quyết. Hai loại công pháp mặc dù đã dung hợp với nhau nhưng vẫn đang không ngừng tranh đấu. Thiên Tâm quyết ngăn chặn Long Dục công mới khiến Vũ Ngôn làm việc không bị tà tính che mắt, đương nhiên xuống tay cũng sẽ để lại một đường sống cho đối thủ. Trên thực tế, sức mạnh của hai cỗ chân khí trong cơ thể Vũ Ngôn là ngang nhau nên cuối cùng cái nào chiếm ưu

thế thì thật rất khó nói rõ. Và một khi Long Dục công chiếm địa vị chủ đạo thì chuyện gì sẽ xảy ra còn khó nói hơn nữa.

Vũ Ngôn suy nghĩ lung tung một lúc, tất cả những chuyện cần thiết giờ đã chất đầy trong đầu hấn, hấn nhìn Tử Đồng đang tập trung lái xe mà lại nghĩ tới nụ hôn giá một ngàn vạn tới qua, nhớ tới cảm giác khi mình hôn lên mặt nàng, rồi khi trộm nhìn nàng, chuyện đó chắc nàng không biết đâu nhỉ. Bản thân mình luôn mồm nói những điều nghiêm túc, lễ nghĩa, vì thế cái loại chuyện trộm hương trộm ngọc này có đánh chết mình cũng không thể khai.

Dư vị của nụ hôn ấy, một cảm giác mềm mại khiến trong lòng mình rung động mãnh liệt, rồi lại nhớ tới những hình bóng hiện lên trong lòng mình, hình bóng của những cô gái ấy lần lượt lần lượt xuất hiện với những nụ cười, những cái nhìn mặt mang tới những cảm xúc khác nhau. Suy nghĩ của Vũ Ngôn lại trở nên rối loạn, sao có tới mấy cô vậy? Rốt cuộc mình thích ai đây?

Đầu đầu chết mất, ta mới 19 tuổi mà, sao gặp lắm chuyện phức tạp thế. Mấy ngày này, đây là lần đầu tiên Vũ Ngôn nhớ tới tuổi thực của mình. Khi gọi Tiểu Đỗ và Tăng Nhu là những đứa trẻ, Vũ Ngôn chưa bao giờ nghĩ tới tuổi của mình, cái hấn nghĩ chính là trạng thái của những tư tưởng, xuất phát từ đó, trong những người Vũ Ngôn tiếp xúc thì phần lớn đều có thể bị hấn liệt vào danh sách trẻ con. Tư tưởng dường như là tiến thẳng từ thời thơ ấu tới tư tưởng của trung niên mà bỏ qua giai đoạn quan trọng nhất, thanh niên. Thật không hiểu nên vì Vũ Ngôn hấn cảm thấy bị ai hay là hạnh phúc đây.

Trong đầu Vũ Ngôn lướt qua rất nhiều chuyện, từ chuyện của Sáng Lực Thế Kỷ tới những thế lực khác nhau mà mình đã từng gặp, rồi chẳng hiểu ra sao lại nhớ tới những cô gái mà mình quen biết, suy nghĩ xoay chuyển nhanh tới mức hoàn toàn có thể dùng những từ như thiên mã hành không để hình dung.

Trong lòng Vũ Ngôn ngổn ngang trăm mối, lại nhìn Vu Tử Đồng với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đang chăm chú lái xe, nhìn mỹ nhân ngồi bên cạnh với những đường nét như được chạm khắc tỉ mỉ. Tử Đồng quả là rất đẹp, chân dài, dáng người cũng tuyệt mỹ, thực sự rất mê người. Suy nghĩ của Vũ Ngôn giờ lại không biết bay tới chỗ nào....

Ngày 22 tháng 7 năm 1997, Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng vĩnh viễn nhớ cái ngày này. Vũ Ngôn nhớ bởi rất nhiều lý do nhưng chủ yếu nhất chính là gương mặt ưu sầu trong gương của mình. Sau này, chỉ sợ Vũ Ngôn không bao giờ còn có thể làm một thanh niên bình thường không lo không nghĩ nữa, tuy rằng nếu phải kể ra mười thanh niên kiệt xuất của Thiên Kinh lúc này thì với tuổi của hấn chắc chắn là đủ tư cách.

Vũ Ngôn đưa cái tay run rẩy của mình ký vào bản thỏa thuận quyền cổ phần, hấn dường như thấy cuộc sống không lo không nghĩ trước đây đang ưỡn ngực, đứng kia vẫy tay nói lời bái bai mình.

Kia là thiên sứ hay là ma quỷ? Nhìn nụ cười thoải mái của Vu Tử Đồng mà trong lòng hấn bỗng dâng lên một nghi vấn về mỹ nữ đã thành công mê hoặc mình này.

Vu Tử Đồng mỉm cười nhìn đứa nhỏ mà như một người đàn ông trưởng thành này, hoặc có thể nói ngược lại, là đàn ông trưởng thành mà như một đứa nhỏ cũng không sai, nhìn hấn mà trong lòng cô lại sinh ra một cảm giác vui buồn tương liên với huyết mạch, từ nay về sau chúng ta sẽ đi trên một con đường, em sẽ không thoát khỏi anh và anh cũng không thể thoát khỏi em.

Cổ phần trong Sáng Lực Thế Kỷ Vu Tử Đồng chiếm 75%, một cự thần khác cũng phần đầu với cha cô chiếm 15%, còn lại là của nhân viên. Theo ý của Vu Tử Đồng thì cô muốn chuyển toàn bộ cổ phần của cô cho Vũ Ngôn nhưng đánh chết Vũ Ngôn cũng không đồng ý, cuối cùng đành phải thương lượng lại, Vu Tử Đồng giữ 15% cổ phần, còn lại 60% sẽ nhượng lại cho Vũ Ngôn.

Vu Tử Đồng nói hết nhẽ mới khuyên được Vũ Ngôn, Vũ Ngôn bụng mang đầy một nỗi oan khuất vừa đặt bút ký lên hợp đồng thì lập tức như nhớ tới cái gì đó, sau đó hấn đưa ra một yêu cầu hơi quá một chút, hấn muốn ký với Vu Tử Đồng một hợp đồng lao động kéo dài mười năm, trong vòng mười năm cô nàng không được rời khỏi cương vị, nếu không thỏa thuận chuyển nhượng này hấn kiên quyết không ký.

Vu Tử Đồng dở khóc dở cười, trong lòng lại dâng lên một cảm giác ảm áp, ánh mắt đầy nhu tình nhìn hấn, thầm nghĩ, chỉ cần anh đồng ý, hai ta có thể ký hợp đồng cả đời với nhau.

65. Chương 66

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 66: Kế hoạch lớn (3).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Nghĩ tới cái tờ giấy màu đỏ kia (*) trong lòng Vu Tử Đồng cũng có chút thẹn thùng mà lại có cả chờ mong, khuôn mặt cô nàng lại đỏ lên lén nhìn hắn một cái, trong đầu thầm nghĩ, anh chàng đầu gối này chắc cũng chẳng biết tờ giấy màu đỏ ấy là gì đâu nhỉ, với cả anh ấy còn chưa tới tuổi pháp định mà. Vu Tử Đồng nghĩ đến đây mà trái tim cô đập mạnh tới mức như muốn nhảy cả ra ngoài, cô vội vàng ôm mặt, trong tâm âm thầm lĩnh hội cái cảm giác tim đập thình thịch, lòng tràn ngập mong chờ này.

(*) Giấy màu đỏ ở đây chính là để chỉ giấy đăng kí kết hôn.

Tới lúc này không thể không nói, tâm tư của tiểu thư Vu Tử Đồng đang bay quá xa rồi!

Đây là một ngày đáng để nhớ. Ngày này, Vũ Ngôn mười chín tuổi đã nắm trong tay một công ty có tài sản trên một nghìn vạn, hơn nữa còn thuê một mỹ nữ tuyệt sắc làm tổng giám đốc trong nhiệm kỳ, ít nhất là mười năm.

Vu Tử Đồng thấy đáng vẻ dăm chiêu ủ dột, uể oải, chán chường của Vũ Ngôn thì không khỏi cười nói:

- Sao vậy? Người khác khi làm ông chủ thì đều vui mừng, đắc ý. Nhưng sao anh lại chẳng giống một chút nào vậy. Thế này đi, tối nay chúng ta tìm chỗ nào đó ăn mừng, đương nhiên ông chủ phải bỏ tiền rồi.

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Lý do duy nhất đáng để chúc mừng chỉ sợ chính là em cuối cùng đã thoát khỏi biển khổ, còn anh sẽ rơi vào những ngày đen tối không biết ngày nào ra. Em đã hạ một cái lồng xuống để mời anh chui vào.

Vu Tử Đồng hừ một tiếng chẳng thèm nói gì thêm. Cơ hội người khác cầu còn chẳng được, đây anh ta lại ra sức từ chối, đúng là đã được tiện nghi lại còn giả bộ. Mà nghĩ tới chuyện “tiện nghi” làm cô nàng không tự chủ được lại nhớ về cảnh tượng kiều diễm đêm qua, nhớ lại mà khuôn mặt cô lại nóng bừng bừng.

Thoảng chút thẹn thùng, Vu Tử Đồng mới nghiêm mặt nói:

- Bây giờ anh đã là ông chủ của Sáng Lực Thế Kỷ, ngoại trừ em ra còn một đại cổ đông nữa, chính là chú Đình. Chú Đình trước là lãnh đạo trực tiếp của cha em, là một lão nhân đam mê tạo xe hơn cả cha em, chú ấy cả ngày ở phân xưởng không chịu về nhà. Mặc dù cố chấp nhưng mà chỉ cần chú ấy hiểu và thừa nhận thì sẽ luôn kiên định với quan điểm đó. Ngày mai anh phải tới công ty, đồng thời nói chuyện về việc chuyển nhượng cổ phần. Mặt khác, anh phải nghĩ tới chuyện về việc tạo xe, nhất định là phải cùng chú ấy không mưu mà hợp để hai người có thể tâm sự với nhau thật tốt. Nói thật, chúng ta nhiều lắm cũng chỉ là người quản lý và đối với cái ngành này thì cũng chỉ được xem như là người không có chuyên môn mà thôi. Vì thế, muốn bước tiếp được thì phải dựa vào những người như chú ấy.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Em nói đúng. Một hảo hán sẽ có ba người trợ giúp, huống chi lại là một nhân tài có kinh nghiệm, có khát vọng như chú Đình. Anh nhất định phải nói chuyện với chú ấy, anh còn một chút lo ngại không biết nên làm thế nào, nhưng giờ lại xuất hiện một nhân tài có chuyên môn về kỹ thuật, còn cả một nhân tài có chuyên môn về quản lý, vậy là về cơ bản gánh vác của chúng ta có thể xem như là lên đường được rồi.

Vu Tử Đồng buồn cười liếc mắt nhìn hắn nói:

- Vừa rồi còn một mực từ chối, nói gì mà không cần nhận công ty đâu, nhưng chớp mắt một cái đã có hàng đông kẻ hoạch. Chẳng lẽ thoảng cái anh đã nghĩ ra à, hừ, anh đúng là một nhân vật điển hình của câu: “Khẩu thị tâm phi”!

Vũ Ngôn cười ha hả nói:

- Còn không phải là do em bức sao. Trước giờ anh đâu có nghĩ tới chuyện sẽ vào công ty, với lại còn làm lớn như thế kia chứ? Tối qua bị em dụ dỗ, dẫn dắt tư tưởng của anh tới một con đường đầy nắng và hoa, mà hình tượng cao lớn bao phủ trong ánh sáng của phụ nữ bọn em đã cắm rễ trong lòng anh nên rất có trọng lượng trong công cuộc dẫn anh tiến tới mục tiêu. Từ một ý nghĩa nào đó thì người như em chính là thần tượng của anh. Với lại anh cũng muốn tiến bước trên con đường đó, dù sao anh bây giờ còn trẻ, mà thời gian rồi lại nhiều nên mới quyết định bỏ tiền làm lớn một lần xem thế nào.

Ngừng một lúc hần đột nhiên cười hì hì, nói:

- Em cũng biết anh được cái cũng không có nhiều ưu điểm lắm nhưng chỉ được mỗi thông minh. Mà người thông minh thì đi tới đâu cũng được người ta thích. Hì hì! Một vĩ nhân đã từng nói: ” Trí giả khác người thường ở chỗ suy nghĩ của họ luôn luôn đi trước!”

Vu Tử Đồng cười nói:

- Sao em chưa từng nghe qua câu đó nhỉ. Là vị trí giả nào nói vậy?

Vũ Ngôn nghiêm túc nhìn nàng nói:

- It's ME!

Vu Tử Đồng ngăn người rồi sau đó vung tay đánh vào vai hần một cái cười khanh khách nói:

- Anh thật vô sỉ!

Vũ Ngôn nhìn dáng người Ma quỷ với những đường cong lung linh lả lướt, nhìn khuôn mặt xinh đẹp vô cùng kiều diễm của cô nàng mà lòng hăng hái đột nhiên dâng lên tới vạn trượng, giọng hần bỗng trở nên trầm, chậm nhưng rất hùng hồn, nói:

- Tử Đồng, chúng ta nhất định phải thành công. Chúng ta nhất định sẽ thành công!

Dáng vẻ nho nhã của hần bỗng nhiên trở nên mạnh mẽ vô cùng, ánh mắt tỏa ra thần sắc kiên nghị bất khuất tựa như nham thạch vạn năm trên đỉnh Hoàng Sơn, khuôn mặt kiều ngạo mà tự tin, tất cả khiến trong lòng Vu Tử Đồng cũng dâng lên một niềm xúc động mãnh liệt, một niềm tin gần như là vô điều kiện, một niềm tin dành cho hần, một niềm tin về ngày mai rực rỡ!

Vu Tử Đồng và Vũ Ngôn đều chìm đắm trong cái tương lai tươi sáng ấy, dù tương lai ấy có bao nhiêu khó khăn, bao nhiêu trắc trở cũng không làm họ phải nhú mày suy nghĩ, những chướng ngại ấy đều sẽ được dọn sạch.

Còn về những sách lược đối phó với kẻ địch thì thật đáng tiếc, họ giờ vẫn còn thiếu ý tưởng cụ thể. Dù sao đối với Vũ Ngôn, đây là một lĩnh vực hoàn toàn mới, có lẽ với lòng nhiệt huyết đang bùng cháy mãnh liệt thì thoát nhìn rất khí phách nhưng trên thực tế chẳng có chỗ nào dùng được cả. Kỳ thật thương trường chính là một chiến trường không có thuốc súng, đó là một con đường được che kín bởi những bụi gai, những vất vả đang chờ họ bước tới.

Vu Tử Đồng mặc dù có không ít kinh nghiệm nhưng bây giờ đã khác hẳn so với chỉ làm mậu dịch như trước kia, lần này chính cô đã lựa chọn một ông chủ mới, một thiếu niên đầy nhiệt huyết, một thiếu niên tư tưởng cao ngất, một thiếu niên đã hạ quyết tâm bước trên con đường mà chưa một đồng bào nào dám đi. Người thiếu niên ấy muốn xây dựng nhà xưởng, muốn thiết kế chế tạo ra ô tô. Vậy cái giấc mộng tồn tại gần trăm năm qua của người dân có thể thực hiện trong tay một thanh niên chưa tới hai mươi tuổi không? Tuy rằng Vu Tử Đồng rất tán thưởng, thậm chí là sùng bái gần như mù quáng với hần nhưng đối mặt với những gian nan hiểm trở sắp gặp phải khiến cô cũng có chút thấp thỏm không yên.

Vũ Ngôn không phải là một kẻ viễn vông, dù có đang tưởng tượng về giấc mộng đẹp đẻ của mình nhưng hần ngay lập tức đã trở về với hiện thực, hần nói:

- Tử Đồng, anh nghĩ chuyện chuyển nhượng cổ phần của Sáng Lực Thế Kỷ lần này không nên nói rộng ra bên ngoài mà nên không chế trong một phạm vi nhỏ, tốt nhất chỉ có chúng ta và Đình lão ba người biết mà thôi.

Vu Tử Đồng khó hiểu nói:

- Vì sao?

Vũ Ngôn nói:

- Sáng Lực Thế Kỷ tuy rằng không được tính là một công ty lớn nhưng một chuyện lớn như chuyện chuyển nhượng cổ phần này mà tới tai những kẻ có ý thì sẽ rất dễ dẫn tới những ngờ vực vô căn cứ. Hơn nữa sau này mục tiêu chủ yếu của chúng ta sẽ có những thay đổi, quy mô nhà xưởng sẽ phải được mở rộng, còn phải xây dựng viện nghiên cứu, nên nếu để cho những kẻ có ý liên kết những điều này với nhau thì dù không đoán được chúng ta muốn làm cái gì nhưng có thể sẽ làm lộ một phần dự tính của chúng ta. Việc chế tạo ô tô, mặc dù được đa số người dân ủng hộ nhưng cũng không thể loại trừ những tên bất ngờ tới quấy nhiễu.

Vu Tử Đồng nói:

- Anh lo mục tiêu của chúng ta bị bại lộ sớm sao? Nhưng em cho rằng việc bại lộ mục tiêu không nhất định đã là xấu. Ít nhất chúng ta sẽ có sự ủng hộ của người dân, để chúng ta có thể danh chính ngôn thuận mà làm.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Việc để lộ mục tiêu của chúng ta có lợi mà cũng có hại. Dĩ nhiên nó sẽ có được sự ủng hộ của dân chúng, nhưng cũng sẽ khiến cho những sắp đặt của chúng ta phải đứng trên đầu sóng ngọn gió. Sức mạnh ủng hộ của nhân dân tuy có lớn nhưng lại phân tán, không rõ và cũng chẳng có thực quyền nên trong một thời gian ngắn sẽ rất khó để hình thành nên một sức mạnh chân chính có ích cho chúng ta. Người dân nước mình cái khác thì không nói nhưng lại rất am hiểu chuyện đấu tranh nội bộ. Lúc ấy nếu lời đồn lan rộng ra, vạn nhất còn tung tin nói rằng chúng ta phóng vệ tinh, bịp thiên hạ... và có thể sẽ dẫn đến những tranh luận trái chiều, còn chúng ta sẽ bị kẹp giữa hai luồng tranh luận đó, rồi còn bị đưa lên làm đối tượng đứng trên mũi dao, một nơi mà dù có nghiêng sang bên nào cũng chỉ là vực thẳm. Nói khó nghe một chút, chúng ta giờ vẫn chưa có tư cách để đứng trên đỉnh sóng vì chỉ cần một cơn gió nhẹ, một gợn sóng lăn tăn thôi cũng đủ để chúng ta thuyền nát người tan rồi.

Vu Tử Đồng giật mình, lời của Vũ Ngôn tưởng chừng rất đơn giản nhưng để biết được điều đó thì người ấy phải xâm nhập vào xã hội, biết được hiện trạng của xã hội, hiểu được tính cách của dân tộc mình. Bản thân cô dù đã sống trên thương trường nhiều năm nhưng tầm nhìn cũng như khả năng nhìn nhận vấn đề vẫn kém hơn hẳn rất nhiều. Anh ấy không phải từ nhỏ đã sống trên núi sao, với lại anh ấy còn học văn hóa Nho gia thì làm cách nào cảm thụ được những chuyện này? Dùng một ánh mắt sâu sắc, thậm chí tầm nhìn cực xa thì lời của anh ấy rất thỏa đáng. Chẳng lẽ anh ấy thật sự là một thiên tài ư?

Vũ Ngôn thấy cô nàng ngờ ngác nhìn mình, liền sờ sờ lên mặt mình, vừa nói:

- Cái gì vậy? Sao em lại nhìn anh như thế? Điều anh nói vừa rồi có phải quá buồn cười không?

66. Chương 67

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 67: Kế hoạch lớn (4).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vu Tử Đồng lắc đầu thở dài nói:

- Thực sự rất khó để có thể tin rằng anh mới mười chín tuổi. Những lời đó chỉ có người ba chín tuổi mới có thể nói ra được. Đúng là không thể hiểu anh là thiên tài hay là quái thai nữa? Những nhận thức của anh với xã hội và với dân tộc chúng ta quả là rất sâu.

Vũ Ngôn cười nhạt không nói gì thêm. Đúng là do khi còn nhỏ, lúc đọc sách hắn đã không ngừng so sánh, không ngừng tự hỏi nên rất hiểu về những tập tính của xã hội và cả những tật xấu đã thâm căn cố đế của dân tộc mình.

Trong những ngày ở Liệp Ưng, đối với hắn đó là một lần rèn luyện, ở đó hắn phải biết phong thổ nhân tình, những thói quen trong cuộc sống của các dân tộc quốc gia khác nhau. Kỳ thật đó chính là một cách học tập văn hóa trong xã hội. Tư tưởng của con người không thể tách ra khỏi văn hóa, xã hội. Và trong thời khắc sinh tử, bằng khả năng quan sát nhạy bén đã giúp hắn thoát khỏi những âm mưu quỷ kế của kẻ địch, điều này cũng thúc đẩy những hiểu biết về văn hóa xã hội của hắn.

Dù sao vẫn không thể nói cho cô nàng biết được rằng những suy nghĩ thoát nhìn không đáng một xu đó đều được đánh đổi từ những gian nan khi khổ tu và những rèn luyện trong sinh tử. Trong lòng Vũ Ngôn cười khổ.

Cô nàng lớn lên trong thành phố và sống một cuộc sống thuận buồm xuôi gió từ nhỏ, mặc dù đã nếm không ít cay đắng ngọt bùi trên thương trường nhưng thương trường đó cũng chỉ là một phần rất nhỏ của xã hội mà thôi. Đơn giản nhất chính là xã hội này mà phức tạp nhất cũng chính là xã hội này. Mà chính Vũ Ngôn cũng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng mình mới chỉ mười chín tuổi nhưng sao lại có tâm tính của một người chín mươi tuổi để ngắm nhìn Vu Tử Đồng, để đánh giá xã hội này nhỉ?

Vu Tử Đồng trầm mặc một lúc rồi nói:

- Ý của anh là ngoại trừ ba người chúng ta ra thì không cho bất kỳ một ai biết chuyện này phải không?

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Đúng vậy! Nhưng điều này cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Một ngày nào đó, quan hệ này sẽ bị người ta khơi ra. Anh chỉ hi vọng có thể kéo dài một khoảng thời gian. Bây giờ, ở bên ngoài, Sáng Lực Thế Kỷ sẽ không có bất cứ thay đổi gì cả, công ty vẫn buôn bán linh kiện ô tô và lắp ráp ô tô. Nếu không có điều gì đặc biệt thì người bình thường cũng không chú ý gì tới chuyện này. Thí nghiệm cải tiến trang thiết bị động cơ dần dần sẽ được người ta biết, nhưng như vậy cũng tốt, khi chuyện này được đưa ra sẽ tập hợp ánh mắt của mọi người, thậm chí còn có thể “quảng cáo miễn phí” cho chúng ta nữa.

Lúc này, trong mắt Vu Tử Đồng, Vũ Ngôn như biến thành một con hồ ly giáo hoạt. Nhưng con hồ ly này vẫn không hề cảm giác được điều gì, vẫn tiếp tục nói:

- Kiểu “quảng cáo” này sẽ làm tăng tiếng tăm của chúng ta, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, đồng thời tạo một lớp vỏ bọc bên ngoài cho chúng ta.

Tên hồ ly hưng phấn nói tiếp:

- Khiến bọn họ không chú ý tới công việc chính mà chúng ta đang thực hiện, vậy là một công đôi việc rồi. Mà việc mở rộng nhà xưởng, thành lập viện nghiên cứu đều phải tiến hành một cách âm thầm, và tuyệt đối phải giữ bí mật. Tên khi đối ngoại cũng phải xử lý thật linh hoạt, rồi cả quảng cáo, tuyên truyền thì cứ tùy tiện, miễn là không làm lộ lực lượng của chúng ta là được rồi.

Vu Tử Đồng cảm thấy rằng suy nghĩ của hắn không hề bị câu thúc bởi bất cứ một thứ gì cả, nếu vác hắn đi viết tiểu thuyết Huyền Huyền thì nhất định lời to. Ngay chính bản thân cô cũng không theo kịp với tiết tấu của hắn. Sức tưởng tượng và khả năng sáng tạo đáng tự hào của cô trước kia giờ có vẻ như hơi kém một chút khi đứng trước mặt hắn.

Cảm thấy bản thân đang có khuynh hướng biến thành bình hoa đã khiến Vu Tử Đồng trở nên cảnh giác. Trong mắt của cô, bình hoa và hoa si gần như chỉ là một, vì thế cô vội tập trung suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Em có ý kiến khác!

Chiếc xe lúc này đã đỗ vào ven đường. Vũ Ngôn ra một thủ thế mời nói. Vu Tử Đồng nghiêm mặt phát biểu:

- Em cho rằng anh đã hơi coi nhẹ tác dụng của việc cải tiến trang bị động cơ và đã quá cường điệu giá trị bên ngoài của nó mà không chú ý tới lợi ích kinh tế và hiệu ứng xã hội to lớn mà nó mang lại.

Vu Tử Đồng vuốt vuốt lọn tóc trên trán, nói:

- Trên thực tế, nếu chuyện này thành công thì trong tương lai, vấn đề tài chính và nhân mạch cần cho sự phát triển của chúng ta sẽ có thể tập hợp một cách nhanh chóng, tạo một trụ cột vững chắc cho những bước tiến tiếp theo của chúng ta. Nhưng nếu chúng ta không coi trọng nó thì nguồn tài chính khởi động cho bước tiếp theo sẽ lấy từ đâu? Nếu kế hoạch của chúng ta được khởi động thì hai ngàn tám trăm vạn còn lại sẽ như nước chảy cả ra ngoài. Mà đó lại là một công trình dài hạn của chúng ta, nếu chỉ trong vòng một hai năm sẽ rất khó thấy được hiệu quả, vì vậy tài chính cho những bước kế tiếp chúng ta sẽ lấy từ đâu đây?

Vũ Ngôn gật gật đầu cười nói:

- Anh cảm thấy rất may mắn khi có thể mời được một tổng giám đốc như em. Kỳ thật, những điều mà hai chúng ta vừa nói cũng không hề mâu thuẫn với nhau. Suy nghĩ của em được rút ra từ góc độ kinh doanh cụ thể nên nó rất quan trọng cho việc hình thành và phát triển cơ sở của chúng ta. Còn anh chỉ nói một chút về những trù tính trong dài hạn. Trên thực tế, có một việc anh còn chưa nói ra, và điều này cũng rất quan trọng, có lẽ nó sẽ quyết định khả năng thành bại của chúng ta.

Vu Tử Đồng trừng mắt với hắn, nói:

- Còn điều gì mà anh không thể nói với em chứ?

Một câu nói vô cùng thâm thiết, trong lòng Vu Tử Đồng mặc dù có đôi chút xấu hổ nhưng sự giận dữ lại nhiều hơn, mà giận là vì không ngờ hắn còn muốn giấu mình.

Vũ Ngôn vội nói:

- Ý anh không phải vậy. Anh chỉ sợ nói ra em sẽ cười anh thôi.

Hắn giờ đâu còn dáng vẻ oai hùng, mạnh mẽ, dứt khoát, bồng bồng khí thế như vừa rồi nữa, lúc này trông hắn giống như một con khỉ đá tinh nghịch đang bối rối lo lắng. Trong lòng Vu Tử Đồng cảm thấy kỳ lạ, làm thế nào mà trong chớp mắt tiểu tử này như biến thành hai người khác nhau vậy, tinh thần phân liệt cũng đâu có phân liệt tới mức này chứ.

- Anh nói đi, anh giờ là ông chủ của em nên em đâu dám cười anh. Nếu không thì cứ chờ bị anh sa thải đi.

Tử Đồng cười nói.

Vũ Ngôn cũng cười rồi nói:

- Anh chỉ muốn sa thải chính mình thôi, còn đâu dám sa thải em chứ. Em giờ là người quan trọng nhất đối với anh mà.

Người nói vô ý nhưng người nghe lại hữu tâm. Khuôn mặt Vu Tử Đồng đỏ lên rồi liếc nhìn hắn một cái nhẹ giọng nói:

- Ba hoa!

Lời thì như vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng vui sướng.

Vũ Ngôn nghiêm mặt nói:

- Anh muốn dùng kỹ thuật cải tiến động cơ để đổi lấy kỹ thuật chế tạo thiết kế động cơ. Anh muốn chế tạo ra động cơ!

Lời của Vũ Ngôn vừa xuất đã lại khiến Vu Tử Đồng sửng sốt. Chế tạo ra một chiếc xe và chế tạo ra động cơ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Chế tạo có thể coi như là việc lắp ráp các thiết bị công nghệ đã có lại với nhau, còn chế tạo động cơ thì cần phải có những tích lũy về mặt kỹ thuật. Yêu cầu kỹ thuật của hai

cái này hoàn toàn là hai cấp bậc khác nhau. Tư tưởng của anh chàng này đúng là rất cao, cao ngang trời mất!

Vũ Ngôn mới nói được một nửa:

- Động cơ là trái tim của ô tô, không có động cơ thì giắc mộng chế tạo ra một chiếc xe của chúng ta vẫn chưa thể hoàn thành. Cho nên anh muốn lợi dụng cơ hội này để nói chuyện với những nhà chế tạo động cơ. Chúng ta có thể dùng một phần độc quyền để đổi lấy một phần kỹ thuật chế tạo động cơ của họ. Đường nhiên việc này sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng chỉ cần có một nhà đồng ý thì hiệu ứng Domino sẽ xuất hiện. Suy cho cùng thì nếu ai mà không có kỹ thuật cải tạo động cơ này thì người đó sẽ rớt lại phía sau và bị người khác nuốt chửng!

Vu Tử Đồng nhíu mày nói:

- Nhưng anh có từng nghĩ rằng kỹ thuật này của chúng ta là phải dựa vào sự tồn tại của động cơ. Ngộ nhỡ bọn họ liên kết lại với nhau cự tuyệt lời đề nghị của chúng ta thì kỹ thuật này của chúng ta cũng sẽ không còn không gian để tồn tại nữa.

Vũ Ngôn cười nói:

- Về cơ bản, khả năng em vừa nói có xác suất xảy ra gần như bằng không. Em lăn lộn trên thương trường chắc cũng biết giá trị lớn nhất của tư bản là gì đúng không? Đó chính là giành lấy lợi nhuận tối ưu. Trước một lợi nhuận lớn như thế anh không tin bọn họ không động tâm?

Vu Tử Đồng cười nói:

- Anh hiểu rất rõ vấn đề này. Em còn đang nghĩ xem tại sao anh lại chỉ để lộ kỹ thuật cải tiến động cơ ra ngoài, thì ra anh đã sớm tính toán kỹ càng rồi. Làm hai em lo lắng không từ bấy tới giờ.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Anh cũng không nắm chắc một cách tuyệt đối, mà em cũng không phải là lo lắng không đâu. Đó cũng chỉ là suy nghĩ bước đầu của anh, còn việc thực hiện thế nào thì rất khó nói. Đến lúc đó tất cả mọi chuyện đều phải trông vào kết quả đàm phán. Em cũng biết là anh mặc dù là một nhân tài nhưng cũng không phải là cái gì cũng làm được.

Vu Tử Đồng quẹo rừ liếc hần một cái. Lập tức, Vũ Ngôn suýt chút nữa là không nhin nổi, trong đầu nghĩ, vị tổng giám đốc này thật là lợi hại, nếu như ý chỉ mình chỉ cần không kiên định một chút thôi thì khó đảm bảo rằng có một ngày sẽ bị cô nàng ăn thịt.

Thảo luận cả nửa ngày, phương hướng phát triển trong tương lai đã bước đầu hình thành. Từ đáy lòng hai người đều có một cảm giác thăng hoa, và mặt tình cảm của cả hai cũng vì đó mà thăng hoa theo.

67. Chương 68

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 68: Tung hiện (1).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Đối với Vũ Ngôn, Vu Tử Đồng đã thăng cấp từ một người bạn thân thiết lên thành một chiến hữu thân thiết, bởi vì cô sắp sửa sẽ cùng hần kẻ vai chiến đấu trên thương trường. Chiến hữu, hai chữ này là hai chữ thần thánh nhất đối với Vũ Ngôn, cho dù có đôi khi người “chiến hữu” này làm trái tim hần đập nhanh đập chậm thất thường.

Còn căn cứ vào giấc mộng đặc thù của những cô gái trẻ tuổi này thì suy nghĩ của Vu Tử Đồng lại mang sắc thái ám áp, kiêu diễm hơn một chút, bất giác cô đã rất khéo léo thay tên cho cái quan hệ này, một cái tên nói lên tất cả Gắn bó nương tựa nhau.

Vốn ý của Vu Tử Đồng là chỉ muốn mình và Vũ Ngôn đi chúc mừng nhưng do xấu hổ thẹn thùng nên không dám nói ra. Mà Vũ Ngôn cũng không có nhiều biết nhiều về tân tư cả con gái (kỳ thực là chẳng biết gì) nên khi đồng ý mời khách ăn cơm thì chợt nhớ tới Hậu Vân đã ở nhà đợi mình cả một đêm qua, điều này làm hấn rất áy náy, vì thế nói với Tử Đồng rằng hấn muốn gọi Hậu Vân tới ăn cùng.

Vũ Ngôn nói quan hệ của mình với Hậu Vân cho Vu Tử Đồng biết. Trong lòng Vu Tử Đồng mặc dù có chút gì đó không cam lòng nhưng nhìn thần sắc của hấn thì cô biết cô em gái Tiểu Vân này rất quan trọng với Vũ Ngôn, vì thế nên cô cũng chỉ đành thu lại ỷ khuất trong lòng, hướng chỉ Hậu Vân cũng là một tiểu cô nương khiến người khác yêu mến. Nhưng khi biết Hậu Vân và Vũ Ngôn đang ở cùng một chỗ, trong lòng Vu Tử Đồng bỗng cảm thấy sợ hãi. Cô nam quả nữ sống chung một phòng, ngộ nhờ tình thế không khống chế được thì hậu quả sau này thật khó mà tưởng tượng nổi. Càng nghĩ cô càng cảm thấy không ổn, ý niệm trong đầu xoay chuyển để tìm biện pháp giải quyết cho vấn đề học búa trên.

Hậu Vân thấy Vũ Ngôn xuống xe liền cao hứng gọi một tiếng " Ngôn đại ca", khuôn mặt xinh đẹp mang theo nụ cười tươi như hoa chạy tới đón Vũ Ngôn. Vũ Ngôn cười cười vỗ vỗ vào đầu cô nàng đầy vẻ trêu mến.

Hậu Vân thấy Vu Tử Đồng đi xuống từ vị trí phụ lái thì cũng thoáng sửng sốt rồi sau đó mới chào:

- Vu tiểu thư!

Vu Tử Đồng đi qua nắm tay nàng cười nói:

- Em không phải là bạn tốt của Tăng Nhu sao, cứ gọi chị là chị Tử Đồng là được rồi.

Sau đó lại liếc mắt nhìn Vũ Ngôn một cái rồi nói tiếp:

- Hơn nữa em là em gái của Vũ Ngôn thế thì càng nên gọi chị một tiếng chị.

Hậu Vân thấy Vũ Ngôn đứng mỉm cười không nói lời nào, lập tức trong lòng bỗng cảm thấy thất vọng. Hai người lái xe tới cùng nhau, vậy thì quan hệ của họ chắc không đơn giản rồi. Đôi mắt Hậu Vân hơi hồng lên, cô vội vàng cúi đầu nhỏ giọng gọi một tiếng:

- Chị Tử Đồng!

Hiệu quả mà Vu Tử Đồng muốn chính là cái này. Mặc dù trong lòng hơi chút không đành lòng nhưng nếu không như vậy sẽ làm hỏng hết cả, trong thời khắc quan trọng nhất phải xuất thủ thật tàn nhẫn thì mới ổn. Với vẻ ngờ nghệch của Vũ Ngôn thì đương nhiên không thể hiểu tâm tư của hai cô gái này, giờ hấn đang rất vui vẻ nhìn hai cô gái đang lôi kéo nhau nói chuyện rất thân thiết.

Vu Tử Đồng kéo Hậu Vân ngồi xuống ghế phía sau. Hậu Vân nhỏ giọng hỏi:

- Chị Tử Đồng, chị sao lại ở cùng với Ngôn đại ca vậy?

Khuôn mặt Vu Tử Đồng đỏ lên một chút rồi sau đó lại khôi phục như bình thường, cô cười nói:

- Tối qua chị có một chút chuyện nhờ Vũ Ngôn giúp rồi cứ thường xuyên qua lại với nhau, vậy là quen thuộc thôi.

Hậu Vân nhớ lại Vũ Ngôn có nói rằng tối hôm qua uống rượu với chiến hữu nhưng sao lại ở cùng với chị Tử Đồng nhỉ. Chẳng lẽ Ngôn đại ca lừa mình sao? Nghĩ tới đây hốc mắt của cô tự dưng đỏ lên rồi thoáng nhìn qua Vũ Ngôn đang chúi đầu lái xe, sau đó lại nhìn qua Vu Tử Đồng xinh đẹp đang ngồi bên cạnh mình mà trong lòng cảm thấy đau đớn như bị xé ra. Mình chỉ là một nha đầu nghèo đến từ một vùng nông thôn thì làm sao có thể xứng với Ngôn đại ca được chứ, chỉ có một cô gái xinh đẹp có bản lĩnh như chị Tử Đồng mới xứng với Ngôn đại ca thôi.

Hậu Vân lại nhớ về những quan tâm của Ngôn đại ca với mình, nhớ tới cảnh tượng đêm đó hấn vì mình khư trục phong hàn, tất cả khiến cô gái trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào lại vừa thống khổ. Sau này Ngôn

đại ca có lẽ sẽ không còn tốt với mình như vậy nữa. Thấy nước mắt đang chực chảy ra, Hậu Vân vội vàng quay đầu đi vì cô không muốn để Vu Tử Đồng thấy những giọt nước mắt trong suốt trong khóe mắt mình.

Vu Tử Đồng thu hết tất cả thần sắc, biểu cảm của Hậu Vân vào mắt, cô biết nha đầu này chắc chắn là có tình ý với Vũ Ngôn. Trong lòng cô thầm thở dài, một tay nhẹ nhàng khoác lên vai Hậu Vân, đôi mắt trừng lên nhìn Vũ Ngôn.

Ba người tìm một chỗ để ăn cơm. Vu Tử Đồng hạ quyết tâm phải cho Vũ Ngôn chảy máu lần này. Thứ nhất là để chúc mừng, thứ hai cũng là để “trả thù” hấn lưu tình khắp nơi.

Dưới đề nghị mãnh liệt của Vu Tử Đồng, Vũ Ngôn lái xe tới Thánh Thể Thiên Đường. Thấy trên mặt vẫn Vũ Ngôn lộ vẻ đau xót, Vu Tử Đồng không nhìn được, cười nói:

- Quỷ keo kiệt, một bữa cơm không làm anh tán gia bại sản đâu.

Hậu Vân nhìn bốn phía nói:

- Ngôn đại ca, chỗ này chính là nơi anh đã từng làm phải không. Khí thế thật lớn!

Vũ Ngôn cười nói:

- Khí thế dù có lớn hơn nữa cũng chỉ là một chỗ để ăn cơm thôi!

Vu Tử Đồng quẹo rừ liếc nhìn hấn, nói:

- Chỗ ăn cơm thì sao, dân dĩ thực vi thiên mà. Người Trung Quốc chúng ta coi trọng một chữ “ăn” này. Đây tuy thuộc một ngành truyền thống nhưng cũng có thể kiếm rất nhiều tiền. Quản lý ở đây có rất nhiều kinh nghiệm, anh sau này phải học tập bọn họ đó.

Hậu Vân ngẩn người nói:

- Ngôn đại ca, anh cũng muốn buôn bán ư? Hôm nay chúng ta chúc mừng gì vậy?

Vũ Ngôn cười nói:

- Do một vài nguyên nhân rất trùng hợp nên anh đã gia nhập công ty của Tử Đồng. Hiện tại anh đã là một thành viên của họ, về cơ bản cũng được xem như là một người kinh doanh.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Đừng nghe anh ta nói bậy. Anh ta bây giờ là ông chủ của chị đó. Chị sau này sẽ phải nghe lời anh ta đấy.

Cô biết quan hệ giữa Vũ Ngôn và Hậu Vân cho nên cũng không định giấu diếm cái gì.

Mặc dù rất nghi hoặc tại sao Ngôn đại ca lại biến thành ông chủ của Vu Tử Đồng, và tiền của anh ấy từ đâu ra, nhưng Hậu Vân là một cô gái thông minh, trong mắt mình Ngôn đại ca vốn là một người rất có bản lĩnh, là người mà anh trai mình trước khi lâm chung đã phó thác chiếu cố mình, vì thế mình còn cái gì không yên tâm chứ. Cô nàng sau khi nghĩ thông suốt bèn cười gật đầu, nói:

- Ngôn đại ca, chúc mừng anh!

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Anh bị Tử Đồng bức phải làm nên chẳng có gì đáng chúc mừng cả.

Nhớ tới Hậu Vân sau này sẽ một mình cô đơn làm trong nhà ăn, mà mình cũng không thể yên tâm, hưởng chỉ sự nghiệp bên Tử Đồng cũng chỉ vừa mới bắt đầu nên rất cần người đáng tin cậy. Vì vậy hấn nhân tiện nói:

- Tiểu Vân, chỗ chị Tử Đồng của em bây giờ đang cần nhân công, em có đồng ý qua giúp cô ấy không?

Vu Tử Đồng lập tức hiểu được ý của hấn nên vội kéo tay Hậu Vân nói:

- Đúng đó, Tiểu Vân. Giờ bên chị có khá nhiều việc, em có muốn sang giúp bọn chị không?

Hậu Vân cũng vội xua tay nói:

- Chị Tử Đồng, em cái gì cũng không biết, sợ rằng không giúp được chị thôi.

Tử Đồng nói:

- Không biết cũng không sao, có thể học dần dần mà. Tiểu Vân, em thông minh như vậy nên nhất định có thể nhanh chóng hòa nhập.

Vũ Ngôn cũng nói:

- Tiểu Vân, em sớm muộn gì cũng phải ra ngoài xã hội, giờ cứ tới giúp Tử Đồng, đồng thời cũng học thêm được một số thứ, tương lai ắt sẽ có ích.

Hậu Vân lại nghĩ tới chuyện Ngôn đại ca đã bắt đầu sự nghiệp của bản thân, nếu mình không cố gắng thì e rằng sẽ càng ngày càng xa anh ấy, tương lai anh ấy còn nhận một em gái như mình hay không thật rất khó nói. Nghĩ vậy làm Hậu Vân có chút hoang mang. Nhìn Vũ Ngôn, cô nói:

- Ngôn đại ca, thực sự em có thể làm được ư?

Vũ Ngôn gật đầu nghiêm mặt nói:

- Nhất định có thể làm được!

Hậu Vân trầm nghĩ, Ngôn đại ca tín nhiệm mình như vậy thì nhất định mình phải làm thật xuất sắc để cho Ngôn đại ca xem. Cô vốn là một người có tính cách kiên cường độc lập lại rất kiên trì, cố gắng, nghe được lời động viên của Vũ Ngôn làm cô càng cảm thấy tự tin hơn, cô quay sang cười với Tử Đồng, nói:

- Vậy lúc đó em làm không tốt thì chị Tử Đồng đừng mắng em nha!

Vu Tử Đồng thấy một câu nói của Vũ Ngôn đã làm cho cô nàng tin tưởng gấp trăm lần, trong đầu không khỏi nghĩ, cô nàng tín nhiệm vị đại ca này không phải bình thường ha. Trong đầu thì suy nghĩ, nhưng ngoài miệng Tử Đồng nói:

- Yên tâm đi, một em gái xinh đẹp thông minh như em thì chị đâu nỡ mắng chứ.

Ba người cười một hồi, Vu Tử Đồng nói:

- Vậy cứ quyết định như vậy đi. Sau này Tiểu Vân sẽ làm thư ký của chị, được không hả tổng tài tiên sinh?

Vũ Ngôn cười nói:

- Tổng giám đốc đại nhân cứ sắp xếp đi!

Vu Tử Đồng gật đầu nói:

- Hay là thế này, Tiểu Vân em sau này làm ở công ty, vậy thì tới nhà chị ở đi. Đúng lúc chị ở một mình đang rất buồn chán, em tới nhà chị ở cho có bạn có bè.

Nói cả nửa ngày thì chỉ có câu này là đúng trọng tâm nhất. Một câu này của Vu Tử Đồng chính là để phá quan hệ mập mờ khi hai người họ, một anh trai hờ, một em gái hờ ở chung với nhau dưới một mái nhà.

Trong lòng Hậu Vân đau xót, như vậy cơ hội cuối cùng được ở chung một mình với Ngôn đại ca đã không còn nữa rồi. Thương tâm một hồi, cô lại nghĩ tiếp, mình còn có thể hy vọng cái gì cao xa được cơ chứ, bây giờ chỉ mong mỗi ngày có thể nghe được giọng nói của anh ấy, thấy bóng dáng của anh ấy là mình đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi. Nghĩ đến đây, cuối cùng cô cũng không nén nổi bi thương trong lòng mà liếc nhìn thoáng qua Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn cho rằng đề nghị của Tử Đồng cũng không tệ, mình với Hậu Vân ở cùng một phòng trong thời gian dài, mặc dù có trời cao chứng giám hai người rất trong sạch nhưng cứ như vậy trong một thời gian dài cũng không phải là biện pháp tốt. Sau này Hậu Vân sẽ có bạn trai, vậy hẳn ta sẽ nghĩ thế nào? Giờ có Tử Đồng đúng lúc nói về chuyện này, với cả như vậy Hậu Vân cũng có người chăm sóc, đồng thời cũng giải bỏ nỗi lo về sau trong lòng mình. Nghĩ vậy hẳn cũng cười nói với Hậu Vân:

- Tiểu Vân, em cảm thấy đề nghị của Tử Đồng thế nào? Nhà cô ấy rất thoải mái, bốn mùa ấm áp cứ như mùa xuân vậy đó!

68. Chương 69

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 69: Tung hiện (2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Hậu Vân thầm nghĩ, dù có ảm áp hơn nữa cũng không thể nào so được với gian phòng nhỏ kia của anh, nhưng nhìn thần sắc của Ngôn đại ca thì anh ấy muốn mình tới ở chỗ chị Tử Đồng, chẳng lẽ Ngôn đại ca rất chán ghét mình ư?

Một cảm giác tự ti lập tức dâng lên, cổ nén nước mắt, Hậu Vân gật gật đầu nói:

- Vâng, Ngôn đại ca

Cô nhìn Vũ Ngôn thật sâu, nói:

- Sau này anh cần phải tự chăm sóc mình cho thật tốt.

Nói xong, Hậu Vân lập tức đẩy cửa xuống xe, nước mắt đã sớm lăn dài trên đôi gò má.

Vũ Ngôn nhớ tới mỗi tối cô nàng đều nấu canh đậu xanh chờ mình về nhà, nghĩ lại làm hắn không khỏi thở dài, trong lòng cũng có chút hoài niệm cái cảm giác ảm áp đó.

Trong bữa cơm, ba người ôm ba tâm trạng khác nhau ngồi ăn. Vu Tử Đồng thì vui vẻ, mãn nguyện. Hậu Vân thì phiền muộn chán nản. Còn Vũ Ngôn lại cảm thấy đôi chút hổ thẹn, hổ thẹn vì mình không chăm sóc tốt Hậu Vân, phụ lòng Hầu Tử nên không ngừng gấp thức ăn cho nàng rồi còn giục nàng ăn nhiều một chút cho nó có da có thịt.

Hậu Vân thật sự đã không còn nhịn được, cô nàng đỏ mặt nói:

- Ngôn đại ca, từ khi tới Thiên Kinh em đã béo lên khá nhiều rồi, đừng gấp nhiều thức ăn cho em nữa.

Vũ Ngôn trịnh trọng quan sát cô nàng rồi sau đó nghiêm túc gật đầu:

- Không sai, đúng là có béo lên nhưng còn lâu mới đủ. Nào đưa bát đây, món thịt kho tàu này là chuẩn bị riêng cho em đó.

Hậu Vân buồn cười, trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, thì ra Ngôn đại ca vẫn quan tâm mình như trước kia. Nhìn dáng vẻ vất vả gấp thức ăn cho mình của hắn bỗng nhiên trong lòng Hậu Vân cảm thấy mọi việc cũng không tới nỗi tệ, ít ra anh ấy vẫn là đại ca của mình, và mình còn có thể được nghe giọng nói của anh ấy, gặp mặt anh ấy, vậy là mình đã thỏa mãn rồi.

Tâm sự tạm thời được buông bỏ, tâm trạng cũng tốt hơn, ba người cười cười nói nói, không khí chúc mừng đáng ra phải có ngay từ đầu tới giờ mới thật sự được bắt đầu.

Quan Nhã Ny cùng Quách Nghị vừa bước xuống lầu liền thấy Vũ Ngôn và hai cô gái xinh đẹp đang cười nói. Quách Nghị ngạc nhiên:

- Kia không phải là Vũ Ngôn sao? Anh ta sao lại ở đây?

Quan Nhã Ny lạnh lùng nói:

- Tôi cho anh ta nghỉ ba ngày, nhưng người này lại nhân đó đi lừa con gái nhà lành.

Vũ Ngôn cũng đã trông thấy hai vị lãnh đạo của mình, hắn mỉm cười vẫy vẫy tay. Hai người qua đó, Vũ Ngôn đứng dậy cười nói:

- Chào hai lãnh đạo, tôi và hai người bạn tới đây ăn. Nhân tiện cho tôi hỏi một chút, nhân viên trong tập đoàn có được ưu đãi gì khi ăn ở đây không?

Quách Nghị còn chưa kịp trả lời, thì giọng nói lạnh lùng của Quan Nhã Ny đã vang lên:

- Giảm còn 8 giá!

Vũ Ngôn cười gật đầu nói:

- Tốt quá! Hy vọng lương của tôi sau này có thể tới đây ăn một tháng một lần.

Vu Tử Đồng cũng đứng dậy cười nói:

- Xin chào, Quan tiểu thư!

Quan Nhã Ny lộ chút kinh ngạc, nói:

- Thì ra là Vu tổng!

Vũ Ngôn thấy hai mỹ nữ này quen nhau nên mặt dày, cười nói:

- Nếu hai người đã quen biết nhau thì quản lý Quan có thể ngồi xuống ăn cùng, thuận tiện miễn phí bàn cơm này luôn. Không dối cô, bữa này là do tôi thanh toán đó.

Đối với những lời hồ ngôn loạn ngữ của hắc Quan Nhã Ny đã có chút khả năng chịu đựng. Hai mỹ nữ đồng thời ném cho hắc một ánh mắt khinh bỉ, một lạnh lẽo như băng, một vũ mị, quyến rũ.

Quan Nhã Ny nói:

- Vu tổng đại giá quang lâm nên bữa cơm này tất nhiên là tôi mới rồi.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Cảm ơn ý tốt của Quan tiểu thư, tôi lần này tới đây ăn với bạn cũng đã nói trước rằng để cho anh ta thanh toán. Cô cũng biết, có một số người rất vui vì được thanh toán tiền cho đàn bà con gái chúng ta mà.

Ánh mắt cô nàng chất chứa rất nhiều tiểu ý sâu sắc mà nhìn Vũ Ngôn. Lập tức trong lòng Vũ Ngôn kêu oan, tôi vui vẻ thanh toán tiền cho cô khi nào chứ.

Quan Nhã Ny gật đầu nói:

- Thì ra Vũ Ngôn là bạn của Vu tổng. Vận khí của anh ta phải rất tốt mới có thể kết giao được với một người bạn như Vu tổng. Vũ tiên sinh, xin hỏi anh có còn trở về làm không?

Vũ Ngôn sững người nói:

- Tôi chẳng phải đã được cô thuê rồi sao. Theo lý mà nói thì tôi giờ vẫn đang trong thời kỳ nghỉ phép mà.

Quan Nhã Ny vừa lòng gật đầu nói:

- Tôi chỉ sợ một nhân tài như anh bị Vu tổng lấy đi mà thôi. Nhưng tôi tin rằng Vu tổng cũng không hứng thú với vườn rau nhà người khác. Phải không, Vu tổng?

Vu Tử Đồng cười nói:

- Đối với mấy loại khoai tây hay cải trắng, tin rằng Quan tiểu thư và tôi cũng đều giống nhau, không có hứng thú với mấy thứ đó, đúng không?

Lời của hai cô gái nói quả rất hàm xúc, ẩn trong đó là vẻ không khoan nhượng. Vũ Ngôn cũng nghe được một chút ý trong đó, thì ra trong mắt hai cô nàng này, ngay cả khoai tây, mình cũng không bằng!

Nhìn bóng dáng Quan Nhã Ny rời đi, Vũ Ngôn ngạc nhiên nói:

- Tử Đồng, trước đây em có quen vị Quan tiểu thư này sao?

Cả nửa ngày không thấy Vu Tử Đồng trả lời, Hậu Vân nói:

- Vị Quan tiểu thư này thật xinh đẹp! Ngôn đại ca, anh cũng quen cô ấy ư?

Vu Tử Đồng nói:

- Giới thương mại ở Thiên Kinh dù có lớn nhưng không muốn biết cô ta cũng khó. Em trong vài lần họp mặt có gặp qua cô ta, lúc ấy cô ta đi cùng Quan tổng kia của các anh. Địa vị của cô ta ở tập đoàn Thánh Long tuyệt đối không thấp. Sao cô ta lại là lãnh đạo trực tiếp của anh vậy?

Vũ Ngôn cười khỏ nói:

- Cô ấy là một phó quản lý của công ty vệ sĩ Thánh Long, và anh là một binh dưới tay cô ấy.

Vu Tử Đồng cười khềnh nói:

- Không trách anh lại nhiệt tình gia nhập tập đoàn Thánh Long như vậy. Nếu đổi lại là em thì có một nữ thủ trưởng xinh đẹp như thế, em cũng sẽ nhất định phấn đấu để được dựa vào vòng tay của nàng.

Tất nhiên Vũ Ngôn không thể nói cho hai cô gái này nghe mục đích thực sự mình tiếp cận tập đoàn Thánh Long nên chỉ có thể cười một cách bất đắc dĩ, nói:

- Sao anh nghe thấy trong lời của em như có vị gì kháng khác thế nhỉ? Vì chứng minh sự trong sạch của mình, anh chỉ có thể làm một cái đơn xin từ chức mà thôi. Ôi, thương thay cho một công việc tốt như thế, lương lên tới tám nghìn chứ có ít đâu.

Vu Tử Đồng lắc đầu nói:

- Anh giờ không thể từ chức. Sự nghiệp của chúng ta giờ mới chỉ bắt đầu nên còn thiếu nhân mạch, đồng thời cũng thiếu chống lưng mạnh mẽ phía sau. Anh có một cơ hội tiến vào tập đoàn Thánh Long tốt như vậy, vào đó không những học được đạo quản lý, kinh doanh của người ta, hơn nữa khi có cơ hội còn phải tận lực tạo quan hệ với họ. Cho dù không ủng hộ chúng ta nhưng họ tối thiểu cũng không thể trở thành kẻ địch của chúng ta được.

Vũ Ngôn cười nói:

- Anh giờ chỉ là một thằng lính cón con thì làm thế nào tiếp cận với cao tầng nhà người ta được chứ. Song nghe lời em vừa nói hình như cũng có lý. Nhưng mà anh đi rồi, chuyện ở Sáng Lực Thế Kỷ thì làm sao? Bây giờ là thời điểm bắt đầu mà.

Vu Tử Đồng trừng mắt liếc hần một cái:

- Chuyện của Sáng Lực Thế Kỷ bây giờ đã có kế hoạch sơ bộ. Ngày mai đi gặp chú Đình thì chúng ta cũng chỉ kể lại kế hoạch và trọng điểm trước mắt mà thôi. Sau đó chúng ta sẽ từ từ mà tiến, việc này không thể vội vàng được. Anh cho rằng với ba nghìn vạn kia có thể chế tạo thành công một chiếc xe ư? Chỗ đó nhiều nhất cũng chỉ là một khoản tiền lót đường mà thôi, số tài chính sau này cần có lẽ sẽ phải gấp mười lần chỗ cho không biết chừng. Hiện nay chỉ có thể nắm bắt lấy cái trọng điểm trước mắt rồi bước từng bước một. Đồng thời chúng ta phải tìm kiếm cơ hội tiếp cận các tập đoàn lớn, kiếm sự ủng hộ về tài chính của họ. Chỉ có như vậy những bước tiếp theo trong kế hoạch của chúng ta mới có thể tiến hành được.

Hậu Vân là người một nhà nên Vu Tử Đồng cũng không kiêng kị gì cả, cô nói tiếp:

- Quan tiểu thư này là nhân vật quan trọng của tập đoàn Thánh Long. Hy vọng anh với cô ta có thể có một quan hệ tốt đẹp, em tin rằng điều này với sự phát triển trong tương lai của chúng ta rất có lợi.

Trong lòng Vu Tử Đồng cũng đau xót, bảo ý trung nhân của mình đi tạo quan hệ với cô gái khác thì dù có là bất kỳ ai, bất kỳ một cô gái nào cũng không chịu nổi:

- Nhớ kỹ, mặc dù bảo anh đi tạo quan hệ tốt đẹp với cô ta nhưng chỉ được là quan hệ hợp tác, đừng có thêm vào đó chút chuyện gì lộn xộn không rõ ràng đấy. Nếu không anh chịu không nổi đâu.

Chung quy Tử Đồng vẫn là một người phụ nữ, máu ghen trong người vẫn là trời sinh. Đối với một cô gái trung hậu hiền lành như Hậu Vân còn cảnh giác, huống chi lại là một tuyệt sắc giai nhân như Quan Nhã Ny. Anh chàng này chỉ sợ tới lúc đó lại vui đến quên trời quên đất thì hỏng bét.

Vu Tử Đồng càng nghĩ càng lo lắng, mà càng nghĩ cô lại càng muốn bảo anh chàng này từ chức mặc kệ những tính toán, nhưng ngẫm lại đây chính là một cơ hội phát triển sự nghiệp của mình và anh ấy nên nếu buông bỏ thì thật đáng tiếc. Vì thế cô chỉ còn biết cắn răng nói:

- Chuyện này người khác cũng không quản được. Anh, chính anh phải nắm chắc lấy cơ hội này, đừng phụ tâm ý của em — chúng ta — mọi người là được.

Vũ Ngôn quả thật cũng không có cảm tình với loại phụ nữ cao ngạo, lạnh lùng như Quan Nhã Ny, vì thế hẳn cũng không thể hiểu được ý của Tử Đồng nên hẳn chỉ biết mỉm cười gật gật đầu.

Cơm nước xong xuôi, Hậu Vân nói muốn đi về trước để thu dọn các thứ chuẩn bị chuyển tới nhà Tử Đồng. Vu Tử Đồng biết nàng muốn để không gian lại cho hai người nên trong lòng cảm kích vạn phần.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Vu Tử Đồng Vũ Ngôn đành phải lái xe đi vòng vòng khắp nơi, trong lòng thầm nói:

” Đi hóng gió à? Đi vậy có gì tốt chứ. Mà lái xe thế này quả rất tốn thể lực, nha đầu này thuần túy là muốn tra tấn mình đây mà.”

Nhìn thần sắc chuyên tâm khi lái xe Vũ Ngôn, Vu Tử Đồng thấy thế giới này bỗng trở nên tĩnh lặng, một cảm giác vui sướng, hài lòng tràn ngập khắp nơi, cuộc sống này chính là cái trước giờ cô mong muốn. Cô giờ chỉ mong con đường quốc lộ này cứ dài mãi, dài mãi, vĩnh viễn không có điểm cuối là tốt nhất. Trong thời khắc tuyệt mỹ này, bản chất mơ mộng của con gái đã được lộ rõ.

” ...

Mỗi lần ngồi lại nơi đây

Nghĩ tới chiếc radio bên cạnh anh

Khiến em luôn có một cảm giác hiếu kỳ.

Không biết giờ anh ở nơi nao

Đang vui vẻ nói chuyện với bạn bè

Hay đang trộm nấp trong một nơi nào đó thương tâm

Nhưng có thể trong thế giờ bao la khôn cùng này

Thông qua chiếc đài nhỏ nhỏ để có thể gặp được anh

Đối với em đó là một việc vô cùng vô cùng quan trọng

Có đôi khi tâm sự với anh những đề tài không hề thú vị

Có đôi khi nhận được thư em gửi nhưng lại không có thời gian để đọc

Nhưng em tin rằng nhất định sẽ có một cái gì đó mang đến cho anh những cảm thụ sâu sắc.

Và em cũng không hề nghĩ rằng hiện tại anh có thể nghe được bài hát này.

Bài hát này tên là: “Thế giới vô cùng lớn!”

Anh có đồng ý nói cho em biết

Trong thế giới của anh

Đang xảy ra chuyện gì không?...”

Giọng nói của A Nhã nhẹ nhàng phát ra từ chiếc radio vang vọng trong chiếc xe. Một cảm giác ấm áp dâng lên khiến tâm trạng Vu Tử Đồng cũng trở nên thoải mái. Nhìn gương mặt của hẳn, trong lòng cô tràn ngập nhu tình rồi không nhận được khẽ gọi:

- Vũ Ngôn —

Vũ Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu bảo cô đừng nói chuyện. Hai tay đặt lên vô lăng, khóe miệng nhếch lên cười lạnh lùng rồi nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu chậm rãi nói:

- Chúng ta bị theo dõi —

Thấy thần sắc kinh hãi của Vu Tử Đồng, Vũ Ngôn mỉm cười, trong mắt bắn ra mực quang sắc bén như mắt chim ưng:

- Em thích đua xe chứ?

69. Chương 70

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 70: Cường ép.

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vu Tử Đồng vội nói:

- Có nguy hiểm hay không?

Vũ Ngôn tươi cười trả lời:

- Tin vào anh, khóa dây an toàn của em lại đi.

Vu Tử Đồng lập tức móc khóa dây an toàn. Sắc mặt Vũ Ngôn trấn định không nói gì nữa, chân nhấn mạnh ga, chiếc xe lao đi như tên bắn.

Vu Tử Đồng nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, phía sau có ba chiếc xe đang theo sát, một chiếc Phở Tang màu đen, còn lại hai chiếc xe thùng cỡ trung. Ba chiếc xe đằng sau thấy xe phía trước tăng tốc cũng vội vàng đạp ga đuổi theo.

Con đường quốc lộ này là đường một chiều gồm ba làn và xe của Vũ Ngôn đang chạy trên làn đường ở giữa. Phía trước hẵn khoảng gần mười mét có một chiếc xe container cỡ vừa, làn xe bên trái cũng có một chiếc xe tải, bên phải là một chiếc xe con chạy song song. Vũ Ngôn liếc nhìn kính chiếu hậu cười lạnh lùng rồi lại đạp chân ga, trong khoảnh khắc tốc độ đã tăng tới 160 km/h. Chiếc xe lao như bay trên đường, trong một chốc đã vượt lên chiếc xe tải bên trái một nửa thân xe và còn cách chiếc xe container đằng trước chừng sáu bảy mét.

Trong lòng Vu Tử Đồng đang rất khẩn trương, cô chỉ biết nắm chặt vào cái ghế ngồi. Vũ Ngôn mỉm cười khẽ nhắc một tiếng:

- Chú ý ngồi cho vững!

Vừa nhắc xong hẵn đột ngột đánh vô lăng sang trái, chiếc xe đang ở trong tình trạng chạy với tốc độ cao cũng phiêu từ làn xe ở giữa sang làn xe bên trái, khi sang làn đường bên trái, chiếc xe của hẵn chỉ cách chiếc xe tải phía sau có đúng một mét.

Chiếc xe Vũ Ngôn đang lái đã được cha của Vu Tử Đồng “độ” lại nên tính linh hoạt của nó hơn xa những xe khác. Hai tay Vũ Ngôn nắm chặt vô lăng, đợi cho hơn nửa thân xe đi vào làn bên trái hẵn lập tức đẩy vô lăng sang phải, và thế là chiếc xe lại bon bon chạy trên làn đường bên trái. Lái xe xe tải phía sau trông mắt nhìn chiếc Phở Tang vừa nãy còn đi song song với mình, nhưng chỉ trong có nháy mắt nó đã như một bóng ma xuất hiện ngay trước, cách xe của mình chưa tới một mét. Thật không thể tin vào mắt mình nữa!

Vu Tử Đồng còn chưa kịp kêu lên sợ hãi thì Vũ Ngôn đã lại nhấn ga, tốc độ trên đồng hồ chỉ 180 km/h, chiếc xe lao về phía trước như bay đồng thời kéo theo sau một đám khói đen ngòm. Tầm mắt của ba chiếc xe đuổi theo phía sau bị xe phía trước che khuất. Vũ Ngôn liên tục tăng tốc nhưng ba chiếc xe phía sau còn chưa có phản ứng thì chiếc Phổ Tang của Vu Tử Đồng đã biến mất khỏi tầm mắt họ.

Một màn biểu diễn đua xe đánh võng vừa rồi đã khiến Vu Tử Đồng hoảng sợ, nhưng lúc này, mặc dù xe vẫn phóng với tốc độ rất cao, cô cũng không sợ hãi nhiều nữa, trông thấy vẻ mặt nhàn nhã của Vũ Ngôn liền không nhịn được nói:

- Anh, anh vừa rồi làm thế nào vậy? Dọa em sợ muốn chết!

Vũ Ngôn khẽ cười nói:

- Ở với anh thế nào hả? Mỗi ngày đều có một sự ngạc nhiên vui mừng mới phải không?

Vu Tử Đồng khẽ phì một tiếng đỏ mặt rồi lại hỏi tiếp:

- Ai theo dõi chúng ta vậy?

Trong lòng Vũ Ngôn sớm đã có tính toán, trong khoảng thời gian mình tới Thiên Kinh cũng chỉ đặc tội có hai người. Trần Gia Lạc là một, hai người đã ngầm độ sức với nhau nhưng cũng không phát sinh xung đột thực sự, huống chi Trần Gia Lạc chỉ là thích nhệ nha đầu mà thôi nên hẳn cũng không có lý do gì mà phải người theo dõi mình. Một người khác chính là tên An công tử, kẻ mà mình đã đặc tội khi cứu Tử Đồng tối hôm qua, với thực lực của hắn thì việc phải người theo dõi mình thật chẳng có vấn đề gì.

Hai người nhìn nhau rồi đồng thời thốt lên:

- An Tử Phong!

Tối hôm qua Vũ Ngôn đã phé đi một tay An Tử Phong nên cũng chỉ có hắn mới hận hai người Vũ Ngôn thấu xương thấu cốt. Trong mắt Vu Tử Đồng hiện lên vẻ buồn rầu, nói:

- An Tử Phong là một kẻ có thù tất báo, mặc dù khi ngoài sáng hắn không làm gì chúng ta nhưng thế lực trong tối của tập đoàn An Khải còn đáng sợ hơn cả so với thế lực ở ngoài ánh sáng. Vũ Ngôn, xin lỗi anh. Em đã làm liên lụy tới anh rồi!

Vũ Ngôn cười hì hì, nói:

- Anh sớm đã lên thuyền giặc của em rồi, dù có muốn chạy cũng không thoát nổi, với lại giờ nói mấy thứ này cũng đã muộn rồi.

Vu Tử Đồng buồn bực nói:

- Anh bây giờ hoàn toàn có thể bắt em đưa cho bọn hắn mà, nói không chừng còn có thể đổi được một chỗ tốt trong tập đoàn An Khải đó.

Vũ Ngôn cười trêu đùa, nói:

- Thật sự vừa rồi cũng có suy nghĩ này nhưng hình như anh không có lý do để làm như vậy, em cũng biết, anh bây giờ không thiếu tiền để tiêu!

Vu Tử Đồng giận dữ đánh hắn một quyền rồi không thềm nói gì nữa. Vũ Ngôn cười ha hả, nói:

- Đùa một chút thôi! Em yên tâm đi, con người của anh cái khác thì không có nhưng lòng hiệp nghĩa lại không ít. Mấy cái này không dọa nổi anh đâu. Em giờ đã là tổng giám đốc của anh nên bất cứ ai cũng không thể động tới em được.

Vu Tử Đồng lườm hắn một cái không nói gì.

Sự thật đã chứng minh một loạt những động tác trước kia của Vũ Ngôn đều vô dụng. Đối phương đến là đã có sự chuẩn bị, chính vì thế bọn chúng cũng sớm lưu lại hậu chiêu. Ở Liệp Ưng, Vũ Ngôn luyện được kỹ thuật lái xe tới cấp tuyệt kỹ nhưng khi đối mặt với ba chiếc xe tải cỡ lớn đang đi dàn hàng ngang xếp thành một chữ “Nhất” chiếm hết toàn bộ cả ba làn đường phía trước thì hắn cũng đành bó tay.

Dù sao cũng không thể quay đầu xe rồi phóng ngược chiều như điên như dại được, vì như vậy sẽ gây không ít tai nạn giao thông, cho dù là vẫn đang ở trong Liệp Ưng cũng thế, vì tất cả đều phải dựa theo pháp luật. Vũ Ngôn tất nhiên là cũng nghĩ tới chuyện này.

Đồng thời hắn còn đang tự hỏi xem mình có phải đã quá nhẹ tơi với An Tử Phong hay không? Nếu lúc ấy giết hắn hoặc phế bỏ võ công của hắn thì kết quả sẽ như thế nào nhỉ? Có lẽ ngêngh đón mình lúc này sẽ không phải chỉ là một trận thế nhỏ bé thế kia nữa. Bất kể thế nào thì thù này đã kết, chuyện trả thù cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Xem ra, loại người như An Tử Phong có đắc tội một lần hay cả một nghìn lần thì kết quả cũng đều như nhau. Và nếu hắn rơi vào tay mình một lần nữa thì tuyệt đối không có chuyện dễ dàng bỏ qua như trước nữa đâu.

Khi Vũ Ngôn còn đang suy ngẫm, chẳng biết lúc nào đã có thêm ba chiếc xe tải cỡ lớn cũng xếp thành chữ “nhất” đang đi ở phía sau xe của hắn đồng thời cũng chặn luôn đường rút lui của Vũ Ngôn. Sáu chiếc xe lớn kẹp một chiếc Phổ Tang nhỏ bé ở giữa, tựa hồ như muốn nghiền nát nó vậy.

Trông thấy trận thế như kia, Vũ Ngôn không khỏi lắc đầu nói:

- Thật hoành tráng! Nhưng nếu đổi thành xe tăng còn tốt hơn!

Vu Tử Đồng cau mày liếc mắt nhìn hắn nói:

- Lúc nào rồi mà anh còn đùa được. Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Vũ Ngôn nghiêm túc nói:

- Nếu có thể đầu hàng, anh lựa chọn đầu hàng!

Kết quả ngay cả cơ hội đầu hàng Vũ Ngôn cũng không có. Sáu chiếc xe dẫn xe của hai người Vũ Ngôn rời khỏi đường quốc lộ thành phố rồi thẳng lái ra ngoài thành phố. Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng bị nhốt ở trong xe không thể động đậy được gì.

Tới một rừng cây, xe trước xe sau đều dừng lại, sau đó đèn xe được mở hết lên chiếu sáng mọi vật trong đêm tối.

- Quả là một chỗ tốt để giết người.

Vũ Ngôn nhìn rừng cây bên ngoài lẩm bẩm. Vu Tử Đồng “uh” một tiếng, trong lòng lại càng thêm sợ hãi nhưng vẫn lườm hắn một cái.

Vũ Ngôn thấy thần sắc hoảng sợ của Tử Đồng liền cầm tay nàng rồi nhẹ nhàng cười nói:

- Đừng sợ, có anh ở đây rồi!

Bàn tay nhỏ bé của Vu Tử Đồng được hắn nắm chặt, lại cảm giác thấy sức mạnh truyền đến từ lòng bàn tay của hắn nên sự sợ hãi trong lòng cũng giảm đi đáng kể. Cô cũng nhoẻn miệng cười nói:

- Uhm, em cũng không có gì phải sợ nữa. Cùng lắm thì cùng chết thôi!

Vũ Ngôn thấy dáng vẻ kiên cường mang chút gì đó yếu đuối của nàng mà trong lòng cũng cảm khái. Nếu đêm qua cô ấy không gặp được mình thì sẽ xảy ra chuyện gì thật không dám tưởng tượng nữa? Một cô gái mạnh mẽ thành đạt lại chỉ có thể dựa vào việc hy sinh hạnh phúc của bản thân để đánh đổi lấy sự phát triển trong sự nghiệp, những chua xót đắng cay trong này mấy ai hiểu? Nghĩ vậy hắn lại càng thương xót cô gái kiên cường này hơn, bàn tay hắn nắm bàn tay của nàng cũng chặt hơn một chút.

- Hai vị thật vui vẻ ha!

Ngoài cửa sổ xe của hai người truyền đến tiếng cười lạnh của một người đàn ông to lớn mạnh mẽ tầm hơn ba mươi tuổi.

Vũ Ngôn đẩy mở cửa xe rồi đi đến trước người tráng hán, cười nói:

- Vị đại ca này không biết xưng hô thế nào? Đêm khuya gọi tiểu đệ ra có gì chỉ giáo?

Vừa nói, ánh mắt hắn vừa quét nhìn xung quanh, thấy mười đại hán mặc áo đen quần đen đang đứng ở bốn phía vây hai người bên mình vào giữa. Những người này đều to con khỏe mạnh, ánh mắt hung hãn, vừa nhìn đã biết đó đều là những kẻ chuyên đâm thuê chém mướn rồi.

Tráng hán cười khà khà, nói:

- Đừng có nói nhiều với ông đây. Người anh em, mày lái xe cũng được quá ha, chút nữa là các huynh đệ bọn tao về tay trắng rồi. Hôm nay nếu đã bị bọn này bắt thì ngoại trừ vị tiểu thư kia được ở lại, còn mày phải cam chịu đi. Trên đường xuống suối vàng vui vẻ nhé ku!

Vũ Ngôn sững sốt nói:

- Các anh muốn giết tôi sao? Vì cái gì vậy? Anh dám động thủ, thế này còn công bằng, còn vương pháp không hả?

Tráng hán cười lạnh nói:

- Các huynh đệ bọn này ngày nào cũng làm mấy chuyện thế này nên chẳng có mẹ gì là không dám cả. Ai làm chuyện gì thì trong lòng người đó biết rõ. Động não một chút đi, suy nghĩ cho kỹ vào, đợi huynh đệ bọn này ra tay sẽ nhẹ nhàng một chút để cho mày ra đi cho nó thoải mái.

Vũ Ngôn cười hì hì, nói:

- Là An công tử phái bọn mày tới?

Tráng hán nói:

- Tao không biết An công tử gì hết, tao chỉ biết một việc, tối nay mày phải để mạng lại ở chỗ này.

Trong mắt Vũ Ngôn hiện lên một tia ánh sáng lạnh lẽo, hắn cười nói:

- Bọn mày khẳng định có thể khiến tao để lại mạng ở đây ư? Chủ của bọn mày còn chẳng có khả năng giữ tao lại chứ là bọn mày. Chẳng lẽ không ai nói với bọn mày cái gì sao?

Tráng hán cười lạnh nói:

- Tao không thể lưu mạng của mày lại, nhưng có một thứ làm được.

Mười đại hán xung quanh đồng thời giơ tay lên, hơn mười họng súng đen ngòm cùng chìa thẳng vào Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn nếu đã tự nguyện xuống xe tới chỗ này thì tức là hắn đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi, nhưng khi trông thấy vũ khí trong tay bọn chúng lại khiến hắn chấn động, song đó chỉ là chấn động chứ không phải là sợ hãi. Không ngờ tới bọn này lại có cả súng ngắn Beretta. Beretta là súng lục được một cường quốc quân sự nào đó chế tạo vào thập niên 80, súng nhẹ nhưng có hỏa lực rất mạnh, tốc độ bóp cò nhanh. Đây chính là những đặc điểm lớn nhất của loại súng lục này. Không nghĩ rằng một bang phái xã hội đen lại có nhiều Beretta như vậy, điều này thật sự khiến Vũ Ngôn vô cùng kinh hãi.

Tuy rằng hắn biết bọn này nhất định là thông qua một con đường đặc biệt nào đó để mua nhưng để có thể trang bị cho một hắc bang những vũ khí tiên tiến cường đại như thế thì đến cùng, lực lượng sau lưng bọn chúng mạnh tới mức nào?

Vũ Ngôn rung mình, sự nguy hại của loại bang phái xã hội đen kiểu này đối với xã hội là điều không cần phải bàn cãi. Thiên chức của một người lính cùng những cảm giác về sứ mệnh của mình lại càng khiến hắn đứng ngồi không yên, đồng thời trong lòng càng quyết tâm trừ khử những hắc bang này, nhưng hắn biết nếu chuyện đó chỉ dựa vào một mình mình thì thực sự là rất mỏng, vì thế nó cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Ở Liệp Ưng, tháo lắp súng ống là một môn cơ bản nên đối với loại súng lục như thế này, Vũ Ngôn đã quen thuộc tới mức không thể quen hơn được nữa, hắn có thể nhắm mắt tháo toàn bộ linh kiện của nó rồi sau đó lại lắp vào như cũ. Nhưng Vũ Ngôn không thể ngờ rằng sau khi rời Liệp Ưng, hắn lại có thể gặp lại ông bạn già thân thuộc của mình ở trong tay đám xã hội đen này.

Trong lòng Vũ Ngôn đã động sát khí, khóe miệng nhếch lên cười lạnh, trong đôi mắt hiện lên vẻ tàn khốc, công lực toàn thân âm thầm ngưng tụ, Long Dục chân khí trong cơ thể dâng lên như muốn phá thể chui ra.

Long Dục chân khí là tâm pháp vô thượng của Ma môn, nó chú trọng tới việc tu luyện tâm ma, đồng thời tiêu diệt tâm ma. Vũ Ngôn đã luyện loại chân khí này tới cảnh giới đại thành nên tâm ma sẽ không dễ xâm phạm hần. Nhưng giờ hần cả người bao phủ trong sát khí lạnh lẽo, mang tính chất tương tự như Long Dục chân khí, nếu không phải trong cơ thể có Thiên Tâm quyết áp chế thì e rằng Long Dục chân khí đã sớm bạo hành toàn thân hần, và không hiểu trong số những tên này có mấy người có vinh dự được để lại mạng tại đây.

Hơn mười người bao vây xung quanh, tên nào tên đó cũng lăm lăm khẩu súng trên tay nhưng lại chẳng có ai mở chốt bảo hiểm cả. Căn cứ theo phản ứng của con người, thời gian tính từ lúc mình động thủ tới lúc đối phương mở chốt bóp cò đại khái vào khoảng chưa tới hai giây. Hai giây, đối với người bình thường thì hai giây này chỉ là một cái chớp mắt, song đối với một lính đặc chủng được huấn luyện nghiêm ngặt, lại từng trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ thì hai giây này đủ để thực hiện xong tất cả các động tác lấy mạng kẻ địch.

Vũ Ngôn là một Liệp Ưng xuất sắc, lại có công lực thâm hậu với hai loại thần công cao thâm, nếu chỉ có một mình thì chắc chắn rằng với thân thủ của hần, việc đối phó với những kẻ này không có một chút vấn đề, chỉ hai giây là xong. Nhưng giờ tại hiện trường lại còn có cả Vu Tử Đồng, nên hơi sơ sót một chút là mấy họng súng đen ngòm kia sẽ khiến hần tiếc nuối cả đời. Dù chân khí trong cơ thể đã dâng lên nhưng Vũ Ngôn cũng không thể không mặc niệm Thiên Tâm quyết để áp chế cỗ chân khí cuồng loạn đang dâng lên đó. Lúc này, Tử Đồng mảnh mai yếu ớt đã trở thành điểm yếu lớn nhất của hần nên trong tình cảnh bây giờ Vũ Ngôn không thể không thận trọng.

Một, hai, ba.... Vũ Ngôn một lần nữa điểm lại số người bên đối phương, trên thực tế khi bị buộc phải lái xe tới đây hần cũng đã lặng lẽ tính toán số lượng người bên kẻ địch rồi quan sát những kẻ ở ngoài sáng cũng như trong bóng tối. Đó là tổ chất cơ bản của một lính đặc chủng, và cũng là hành động quan trọng nhất khi gặp kẻ địch.

Với công lực của Vũ Ngôn hiện giờ thì vị trí của mỗi người tại đây đều đã được xác định rõ ràng trong đầu hần. Vũ Ngôn soát lại lần nữa, tổng cộng có tất cả mười lăm người bao vây xung quanh.

Mười lăm người? Có lẽ không chỉ có bấy nhiêu thôi đâu, bọn giáo hoạt này. Vũ Ngôn mắng thầm. Trong rừng, tiếng hít thở bình tĩnh, kéo dài của hai người tuy nhỏ nhưng truyền rất rõ ràng vào tai Vũ Ngôn. Đây là tiếng hít thở của hai cao thủ nội gia mà trong đó ẩn chứa một lực lượng tà dị như hắc ám. Luồng nội tức ấy chính là luồng nội tức mà đêm qua Vũ Ngôn cảm nhận được trên người An Tử Phong.

Trong đó có một người có hơi thở mạnh mẽ hơn, có lực hơn, dài hơn và công lực cũng cao hơn. Với sáu giác quan mẫn cảm của mình, Vũ Ngôn gần như có thể khẳng định người có công lực kém hơn chính là An Tử Phong nọ, đương nhiên, người còn lại chính là cao nhân An Tử Phong mới đến trợ quyền.

Xác định lại một lần cuối cùng, tới mức tưởng như không còn bỏ sót thứ gì nhưng trong lòng Vũ Ngôn vẫn có một cảm giác bất an, giống như là còn có cái gì đó mình chưa nhìn thấy, một cảm giác rất giống với cảm giác của trận phục kích cuối cùng trước khi hần xuất ngũ. Có kinh nghiệm của lần trước nên Vũ Ngôn bây giờ rất tin vào cái cảm giác này.

Vu Tử Đồng đã xuống xe, vừa xuống xe cô lập tức chạy tới chắn trước người Vũ Ngôn, tay nắm chặt tay hần mà đối với hơn chục họng súng tối om. Trong lòng cô mặc dù có sợ hãi, thân thể cũng hơi hơi run nhưng khi nhìn nụ cười nhẹ nhàng của Vũ Ngôn thì ánh mắt của cô lại trở nên kiên định vô cùng.

Lần sơ sẩy đó đã hy sinh hai người chiến hữu thân thiết, mà mình cũng vì đó bị bức phải rời khỏi quân, cái kết đau đớn ấy đã khiến mình đến giờ vẫn khó có thể tiếp nhận được. Còn lần này sẽ có kết quả gì đây? Nhưng bất kể kết quả thế nào thì mình không thể chấp nhận.

Còn sót chỗ nào chứ? Vũ Ngôn buộc bản thân phải tỉnh táo rồi lẳng lặng tự hỏi tình thế hiện giờ. Nhưng những đại hán bao vây xung quanh đã không cho hần thời gian để hần suy nghĩ, tay cầm súng chậm rãi đặt lên chốt bảo hiểm.

Vũ Ngôn trở nên gấp gáp, bàn tay đang nắm tay Vu Tử Đồng dần dần chảy rất nhiều mồ hôi lạnh.

Đã không còn thời gian để suy nghĩ, mà Vũ Ngôn cũng không dám làm điều gì mạo hiểm. Cánh tay nhẹ nhàng ôm Vu Tử Đồng vào lòng, chân điểm xuống, thân thể nhẹ nhàng lướt đi lao về phía một đại hán một

cách quỵ mị. Trước khi kẻ địch còn chưa kịp phản ứng, tay trái Vũ Ngôn tựa như một bàn tay thép đã vặn lấy tay kẻ đó, dùng chút lực, lập tức một tiếng “rắc” giòn tan vang lên, các khớp tay của đại hán đã sai vị, đồng thời kèm theo đó là một tiếng thét “a a a” thê thảm của tên đại hán đó.

Vũ Ngôn thuận tay tước khẩu súng trong tay hắn, chân lại điểm xuống kéo cả Vu Tử Đồng nhảy lên nóc xe tải. Một loạt các động tác liên tiếp nhanh nhẹn, dứt khoát, chuẩn xác. Thân pháp Tường Vân Bách Biến của Ma môn quả thực vô cùng kì diệu. Trước khi tất cả còn chưa kịp phản ứng, Vũ Ngôn hắn đã hoàn thành tất cả các động tác từ lướt tới, đoạt súng, nhảy lên ẩn nấp.

Trước khi rơi xuống từ nóc chiếc xe tải để nấp vào cạnh thùng xe, Vũ Ngôn còn thuận thế hơi nghiêng người, cánh tay vung ra, cũng không cần ngắm mà chỉ tiện tay, pằng, pằng hai phát trúng vào cổ tay cầm súng của hai đại hán, đồng thời ngay sau đó là hai tiếng kêu đau đớn, hai cây Beretta đã nằm trên mặt đất.

Cùng lúc khi Vũ Ngôn nổ súng thì đối thủ cũng đồng loạt tỉnh lại rồi cùng nhau nổ súng công kích. Đạn bay vèo vèo sượt qua da đầu Vũ Ngôn. Sau khi tựa vào thùng xe ẩn nấp, Vu Tử Đồng dường như vẫn còn chưa tỉnh táo trở lại từ hồi đẳng vân giá vũ vừa rồi, cô giờ chỉ biết ngơ ngác nhìn Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn vội kéo kéo tay nàng. Vu Tử Đồng như bừng tỉnh từ giấc mộng, gấp gáp bắt lấy tay Vũ Ngôn nói:

- Anh không sao chứ

Lời còn chưa dứt, một viên đạn đã bay qua bên người cô. Tử Đồng “a” một tiếng nhào vào lòng Vũ Ngôn, toàn thân run rẩy. Vũ Ngôn vỗ nhẹ vai của nàng, nói:

- Không sao cả. Đừng sợ, có anh ở đây rồi!

Vu Tử Đồng như một con mèo nhỏ yếu ớt rúc vào lòng hắn, một tiếng uhm nhẹ phát ra, rồi vẫn cứ ôm chặt hắn không chịu buông tay.

Vũ Ngôn nhú mày, với công lực hiện nay, hắn chắc chắn chỉ trong phút chốc là có thể chế trụ được mười lăm đại hán. Nhưng vì có cảm ứng nguy hiểm kia, với lại còn phải lo cho sự an nguy của Vu Tử Đồng nên hắn lựa chọn phương án an toàn nhất, xuất kỳ bất ý cướp một chỗ nấp, mặc dù không nhanh bằng việc trực tiếp khống chế đối thủ nhưng lại có thể tạo một không gian cho mình, đồng thời cũng giúp hắn có thời gian để suy xét. Tình thế giằng co hiện giờ chính là cái mà Vũ Ngôn chờ đợi. So sánh với việc tác chiến trong đặc chủng, bất luận là từ đội hình hay chiến lược thì kiểu đấu súng xã hội đen này quả thực nghiệp dư không biết bao nhiêu lần.

Vũ Ngôn đỡ Tử Đồng vừa nhẹ nhàng vỗ vai nàng, nói:

- Em đợi ở đây, nhất định không được cử động. Anh đi một chút sẽ về ngay.

Tử Đồng ngoan ngoãn gật đầu dặn:

- Anh phải cẩn thận!

Vũ Ngôn đang định xoay người thì Vu Tử Đồng đột nhiên giữ chặt tay hắn rồi nhẹ nhàng hôn nhẹ lên trán Vũ Ngôn hắn một cái, sau đó đỏ mặt nói:

- Đi đi!

Vũ Ngôn mỉm cười rồi xoay người tựa vào vách thùng xe, ngắm, bắn. Viên đạn xoay tròn lao đi găm vào cổ tay tên thứ ba. Lại thêm một người nữa mất sức chiến đấu. Thừa dịp này, thân thể Vũ Ngôn tựa như một làn khói lướt sang một bên, dùng mắt thường gần như là không nhìn thấy hắn đã nấp sang một cái xe khác, sau đó hắn lại nhẹ nhàng nhảy lên nóc xe.

Phía đối diện, hơn mười tráng hán đang nhào người trên mặt đất ngoại trừ ba tên đang thay đạn thì những tên còn lại dù chăm chú nhưng vẫn không hề hay biết gì về việc thay đổi vị trí của Vũ Ngôn mà vẫn cứ tiếp tục nhắm vào chỗ cũ mà bắn. Khẩu Beretta trong tay Vũ Ngôn có hai băng đạn, tổng cộng có mười sáu viên. Vũ Ngôn đã bắn ba phát trúng cả ba, đồng thời ba viên đạn đó cũng phé ba cánh tay của ba tên.

Trên chiến trường chỉ nói tới chuyện chuẩn và tàn nhẫn. Nếu Vũ Ngôn xuống tay tàn nhẫn một chút nữa thôi là lúc này có lẽ sẽ biến thành một trận sát phạt đẫm máu. Nhưng giờ đã không còn ở trong Liệp Ưng

nên Vũ Ngôn bị những quy tắc trong hiện thực trói buộc, vì thế khó có thể hạ thủ một cách tàn nhẫn theo bản năng được, Huống chi những tên này cũng chỉ là những con chó săn mà thôi.

Vũ Ngôn lại tiếp tục phản kích, sáu viên liên tục phé đi sáu người. Thân hình lại bay lên nhảy sang nóc một chiếc xe khác, điều này khiến đối thủ không lường trước được dẫn tới việc rối loạn. Mấy người còn lại vừa nhìn xung quanh tìm kiếm chỗ che chắn vừa hoảng hốt vãi đạn.

Tên đầu lĩnh kia thấy bên mình chỉ còn lại có mấy người, lại thấy thân thủ khó lường của đối phương, liền biết rằng đối thủ muốn giải quyết mấy người mình quả thực vô cùng dễ dàng. Hắn cảm thấy sợ hãi tới tột cùng, mồm gọi lớn:

- Các anh em, mục tiêu quá xương! Cố gắng lên!

70. Chương 71

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 71: Giết.

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Những tên còn lại nấp đi rồi móc ra một đồ gì đó hình bầu dục, sau đó “xoạch” một tiếng mở chốt cưỡi gần ném thứ đó về phía Vũ Ngôn. Cuối cùng Vũ Ngôn cũng hiểu cái cảm giác nguy hiểm từ đầu tới giờ chính là đến từ mấy thứ này. Trên tay bọn chúng chính là lựu đạn quân dụng. Loại lựu đạn này có uy lực vô cùng lớn, khi nổ nó có thể bao trùm lên bán kính hơn mười mét quanh đó, mà đám hắc bang này còn được trang bị loại lựu đạn chuyên dùng trong quân đội này, thì hắc bang bọn chúng phát triển tới mức cùng cực rồi.

Vũ Ngôn thật không ngờ tới những tên này lại có loại vũ khí uy lực như vậy. Dưới cơn thịnh nộ đang sôi trào hấn bỗng nhớ tới Vu Tử Đồng đang nấp phía sau thùng xe. Lập tức, trái tim hắn như muốn nứt ra, công lực toàn thân tuôn ra, thân hình lao tới nhanh như một luồng điện cao áp, ôm lấy eo Tử Đồng hét lớn một tiếng: ” Tránh mau!” rồi che chắn nòng trong lòng mình, đồng thời thân thể nhảy lên trời như một con chim ưng, thoát ra ngoài.

Dốc toàn lực, toàn bộ động tác của Vũ Ngôn lúc đó chỉ diễn ra trong có một cái chớp mắt, tốc độ ấy không thể chỉ dùng từ nhanh là có thể hình dung ra được, một tốc độ gần như là đã vượt lên hẳn cực hạn của thân thể con người. Song uy lực của những trái lựu đạn không phải là sức con người có thể khả năng chống cự. Sau mấy tiếng nổ liên tiếp, luồng sóng xung kích vô cùng to lớn tựa như một ngọn núi đang sập, ập thẳng vào lưng Vũ Ngôn.

Nhìn Vu Tử Đồng đang nhắm nghiền mắt nằm trong lòng mình, công lực toàn thân Vũ Ngôn được đẩy lên tới cực hạn rồi cứ thế ôm chặt lấy nòng, dùng chính thân thể của mình để bảo vệ nòng. Luồng sóng không khí mạnh đến mức như muốn dời non lấp biển ập tới. Vũ Ngôn chỉ cảm thấy lồng ngực mình như bị một cây búa nện trúng, hộ thân cương khí tán đi ngay lập tức rồi cuối cùng, do không chịu nổi luồng sóng công kích này, một ngụm máu tươi đã trào lên yết hầu.

Liều mạng áp chế luồng huyết khí đang dâng lên này, bây giờ Vũ Ngôn hắn chỉ cảm thấy rất đau, rất rát, trên lưng đã bị những mảnh lựu đạn gần phải. Lúc này hai cổ chân khí trong cơ thể phát ra một cách mãnh liệt, Thiên Tâm quyết mau chóng tu bổ những kinh mạch bị thương của hắn, còn Long Dục chân khí dường như cảm nhận được mùi vị của máu nên càng trở nên mạnh mẽ, càng trở nên sôi sục hơn rồi cuối cùng, sức mạnh đó giống như một nồi nước đang sôi nhanh chóng dâng lên cuộn cuộn trong cơ thể hắn.

Thế lực của Long Dục chân khí càng ngày càng mạnh mẽ, nó áp chế nội tức Thiên Tâm quyết, rồi như một cự long kiệt ngạo bất tuân đang tả xung hữu đột tạo một khí thế như muốn rời sông lấp biển.

Vũ Ngôn cảm thấy máu nóng trong cơ thể mình tựa như đang bị thiêu đốt, một cảm giác như đang ở trên sa trường khốc liệt tanh máu với những chiến hữu hiên ngang không bao giờ gục ngã, được tắm mình trong máu của kẻ địch. Đồng tử màu đen sâu thẳm kia giờ đây về âm u, khóe miệng khẽ nhếch lên lộ rõ một nụ cười lạnh lẽo, tà dị mà tàn nhẫn. Kẻ địch, chỉ có một con đường, đó là CHẾT!

Giờ phút này Vũ Ngôn đã không còn cái khí tức nho nhã lúc bình thường nữa, trong quá trình vượt qua tâm ma khi tu luyện Long Dục chân khí đã khiến hần dần dần nhiễm một chút ma tính.

Nhẹ nhàng đặt Vu Tử Đồng sang một bên rồi nhìn chăm chăm vào đôi mắt đang hoảng sợ của nàng, hàm răng trắng bóng của Vũ Ngôn hiện ra rồi sau đó là một giọng nói từ tốn mà lại kiên định vang lên:

- Nhắm mắt lại!

Lời nói của hần lúc này tựa như có ma lực khôn cùng khiến Vu Tử Đồng không tự chủ được mà phải nhắm chặt đôi mắt của mình lại.

Khóe miệng Vũ Ngôn hiện lên một nụ cười âm lãnh. Trong chớp mắt, thân hình của hần lóe lên như quỷ hiện ra tới mười cái bóng. Tường Vân Bách Biến, thân pháp khinh công vô thượng của Ma môn đã được Vũ Ngôn thi triển, lúc này hần giống như một làn khói nhẹ trong rừng, tất cả mọi người ở đây chỉ có thể cảm giác thấy hần lướt nhẹ qua nhưng vĩnh viễn không thể biết hần đang ở chỗ nào.

Động tác của Vũ Ngôn quá nhanh. Mấy đại hán còn lại nhìn về phía hơn mười cái bóng kia mà không biết nổ súng vào cái nào.

- Bắt đầu từ mày đi

Vũ Ngôn cười lạnh lẽo. Họng súng tối om đã đặt trên trán đại hán trước mắt. Hần tử cao một mét tám run rẩy quỳ rạp lên mặt đất. Vũ Ngôn kéo cái áo của tên này lên trên trán, họng súng giờ cách trán tên này một lớp quần áo. Ngón tay Vũ Ngôn nhẹ nhàng bóp một cái, đóa hoa lửa phun ra từ họng súng kia, một giọt máu cũng không dính lên súng.

- Xong một con cẩu!

Vũ Ngôn thổi họng súng, tuy là một nụ cười nhưng trong đó lại tản mát ra khí tức tử vong. Những đại hán còn sót lại ngậy cả người khi nhìn đồng bọn bị giết. Bình thường chỉ có bọn chúng đi giết người chứ làm gì có chuyện bị người giết như một con chó, một con chó không hề có sức chống cự phải quỳ xuống mặt đất để mặc người ta chém giết mổ xẻ phay như thế này.

Sự sợ hãi ăn sâu vào trong lòng chúng khiến chúng quên cả hô hấp. Con người trông uể oải lại có chút gì đó tà dị đang đứng trước mặt chúng giờ chẳng khác nào một sứ giả đến từ địa ngục. Tráng hán đầu lĩnh cố gắng lấy lại chút tự chủ, tuy toàn thân vẫn còn lẩy bẩy nhưng vẫn cố dặn ra mấy chữ:

- Người người người muốn làm gì

Vũ Ngôn chặt ngang một chưởng rất nhẹ trúng vào cổ hần ta. Một chưởng nhìn tưởng như tùy ý nhưng lại “giúp” một tráng hán nặng tới một trăm tám mươi cân bay xa tới bốn năm thước mét. Tên đó giãy giụa vài cái rồi cuối cùng nằm yên chẳng thấy động đậy gì nữa.

- Những vai phụ không có quyền lên tiếng

Vũ Ngôn cười râm:

- Khi chúng mày giết người có từng nghĩ mình cũng sẽ có ngày này hay không? Giờ tao cho chúng bọn mày một cơ hội. Chúng mày có thể lựa chọn việc chấm dứt tính mệnh của mình tại đây hoặc cũng có thể lựa chọn chấp hành theo lời của tao

Rốt cuộc ba người còn lại đã không thể chịu được cái khí tức tử vong khiến người ta ghê sợ kia nữa, sắc mặt bọn chúng giờ trắng bệch nằm chềnh hênh trên mặt đất như một đồng bùn nhão rồi sợ hãi đưa súng nhắm thẳng vào huyệt Thái Dương của chính mình nhưng tay cầm súng đã không còn một chút sức lực nào để giật bóp cò súng.

- Không phải sợ! Không đau đớn gì đâu

Vũ Ngôn như một người anh, người chú, người bác, người ông hướng dẫn bọn con cháu “tự sát”, khuôn mặt “hiền lành”, “đôn hậu” mỉm cười nhìn từng động tác của bọn chúng.

- Không

Bỗng nhiên ba tên này đồng loạt thét lên rồi dùng toàn bộ lực lượng cuối cùng của mình giờ súng ngắm thẳng vào tên sứ giả tới từ địa ngục kia.

- Cuối cùng cũng đã có lý do để xử lý ba con cẩu còn lại!

Ba tiếng súng vang lên, Vũ Ngôn nhìn đóa hoa đỏ chói điểm lệ trên người bọn chúng, cười lạnh nói.

- Vị bằng hữu đang xem kịch có thể đi ra được rồi

Vũ Ngôn nói vọng vào khu rừng, khoe miệng nhếch lên cười càng lạnh khốc.

- Hảo thân thủ! Hảo thủ đoạn! Vũ tiên sinh, Nga Mi Tiêu Trọng Sơn có lẽ!

Từ trong rừng cây đi ra hai người, một già một trẻ. Đi trước là một lão già tầm hơn sáu mươi tuổi, chân bước thong thả có lực, trong mắt tinh quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết lão là một người có nội lực thâm hậu. Người trẻ tuổi phía sau trên tay có quần bằng rất dày, ánh mắt hẩn nhìn Vũ Ngôn đầy cừu hận, phải, tên đó chính là đương sự, An Tử Phong.

- Nga Mi? Nga Mi biết dùng súng, dùng lựu đạn ư?

Trong mắt Vũ Ngôn đầy vẻ lạnh lùng, miệng nhạo báng:

- Quả nhiên hôm nay đã được lãnh giáo khí phách danh môn của Nga Mi.

- Vũ tiên sinh là người của tập đoàn Thánh Long? Không biết là cao đồ của vị nào? Tử Phong là sư đệ đệ của ta nên ta nghĩ trong chuyện này nhất định có chút hiểu lầm, không bằng

Vũ Ngôn cười lạnh cắt ngang lời của hắn:

- Đứng có thấy sang mà bắt quàng làm họ. Chuyện gì đang diễn ra thì mọi người điều hiểu. Trên tay ta đã có mấy oan hồn nên cũng không ngại có thêm hai cái nữa đâu.

Tiêu Trọng Sơn quả rất biết nhẫn nại, hắn nói:

- Vũ tiên sinh không nên để ý tới mấy chuyện này làm gì. Những huynh đệ này đều là người đi ra ngoài xã hội từ sớm nên cũng hiểu tất sẽ phải có ngày này, hơn nữa lại được chết dưới tay Vũ tiên sinh thì cũng không uổng công họ sống trên đời này rồi. Chuyện hôm nay chỉ bằng cứ cho qua đi, từ này về sau hai người không còn nợ gì nhau nữa, và cũng chẳng có liên quan gì tới nhau nữa. Vũ tiên sinh thấy thế nào?

- Người thông minh đều hiểu, chuyện ngày hôm nay chỉ có một cách giải quyết duy nhất, đó chính là phế hắn đi

Vũ Ngôn chỉ vào An Tử Phong lạnh nhạt nói, lệ mang trong mắt hiện lên với ý tuyệt đối không nhân nhượng kẻ địch. Bị ma tính chi phối nên Vũ Ngôn giờ không có một chút gì gọi là thương hại cả.

- Tao phế con mẹ mày trước

Chỉ còn một tay nhưng dưới cơn giận dữ An Tử Phong đã quên đi chênh lệch giữa hắn và Vũ Ngôn. Cuồng nộ lao đến, đơn chưởng vận công lực toàn thân, một cổ khí tức hắc ám nhắm thẳng vào mặt Vũ Ngôn xông tới.

Tiêu Trọng Sơn vội nói:

- Tử Phong cẩn thận!

Nói xong lão động thân lao tới, song chưởng đan vào nhau tấn công vào hậu tâm của Vũ Ngôn.

Khoe miệng Vũ Ngôn khê nhếch, chân thoảng di động tránh chưởng phong tập kích phía sau, thân hình lại như một cơn gió hiện lên trước mặt An Tử Phong rồi chỉ trong chớp mắt đã bắt lấy cổ tay hắn ta, dùng sức. An Tử Phong ”A” lên một tiếng đau đớn, cổ tay còn lại duy nhất đã bị phế. Tiêu Trọng Sơn giận dữ bay lên không, tay tụ mười thành công lực chụp xuống Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn không hề sợ hãi, buông An Tử Phong ra, lực tụ song chưởng nghênh đón. “Ầm” một tiếng, Tiêu Trọng Sơn soạt soạt soạt lui năm bước liên tiếp. Vũ Ngôn do trước đã bị thương nên chân khí chỉ có thể ngưng tụ lại được có năm thành. Một chưởng này của hắn đã dùng tới bốn thành công lực nên khí huyết trong cơ thể lại bắt đầu dâng lên. Long Dục chân khí như được ăn xuân được cang trở nên hưng phấn hơn.

Trong đôi mắt tối đen của Vũ Ngôn hiện lên một tia lãnh quang. Long Dục chân khí nhanh chóng vận chuyển khắp toàn thân, máu trong người như sôi lên, Vũ Ngôn hừ lạnh một tiếng, tung người xông tới. Sức mạnh Long Dục chân khí tụ vào song chưởng, song chưởng lập tức nóng lên như bị thiêu đốt. Vũ Ngôn không nói một lời, song chưởng nóng bỏng nhắm thẳng ngực Tiêu Trọng Sơn ấn tới.

Một thế này phải nói là cực nhanh. Dư lực trên song chưởng Tiêu Trọng Sơn còn chưa tan thì trước mắt đã hiện lên song chưởng nóng như lửa của Vũ Ngôn. Rơi vào đường cùng, lão vội vàng xuất chưởng, nhưng chưởng chưa kịp tiếp xúc với bàn tay kia thì lão đã cảm thấy ngực mình như bị một đại chùy nóng bỏng nặng cả vạn cân đập trúng. Cảm giác nặng nề mà đau đớn khiến lão mất đi ý thức trong một chốc. Thân thể lập tức thối lui vài chục bước nhưng vẫn cố gượng để không ngã xuống đất. Máu tươi từ miệng tuôn ra. Thương thế đã rất nặng và tất nhiên lão cũng đã mất khả năng tái chiến.

An Tử Phong thấy sư thúc bị trọng thương dưới tay Vũ Ngôn liền hiểu được rằng mình hôm nay sẽ chẳng còn chỗ tốt gì để chiếm nữa. Hắn cố nhịn đau để tụ công lực toàn thân, hai chân đạp lùi về sau ý muốn chạy trốn. Khóe miệng Vũ Ngôn lại thoáng hiện lên một nụ cười lãnh khốc. Thân thể đi sau nhưng tới trước đã hiện lên trước mặt An Tử Phong. Một chưởng cực mạnh chụp xuống vai vị công tử này, nói:

- An công tử, muốn chạy sao?

An Tử Phong biến sắc, chân hắn vung lên tấn công vào háng Vũ Ngôn. Đầu gối phải Vũ Ngôn đưa lên chặn vào đầu gối An Tử Phong. An Tử Phong còn chưa kịp kêu thì Vũ Ngôn lại xuất tiếp một chiêu Liêu Âm thủ chụp lên Khí Hải An Tử Phong. An Tử Phong chỉ cảm thấy mình như một quả bóng da đang căng đầy bỗng nhiên bị người ta đâm thủng một lỗ cực lớn. Khí tức toàn thân ngoại phóng, nội lực hơn hai mươi năm khổ tu đã không cánh mà bay.

- Liêu Âm thủ? Người là người trong Ma môn?

Tiêu Trọng Sơn vừa khôi phục lại chút suy nghĩ đã nhìn thấy một đòn của Vũ Ngôn. Lão nhìn trong sợ hãi tới mức phải thất thanh kêu lên. Tận mắt trông thấy sư diệt mình bị phế bỏ võ công nhưng lão cũng chẳng thể làm gì được.

Vũ Ngôn rùng mình, lão ta cũng biết Ma môn sao? Ma môn còn tồn tại trên thế giới này sao? Một chiêu phát lên huyết Khí Hải của An Tử Phong vừa rồi chính là Liêu Âm thủ của Ma môn có ghi trên cuốn tạp kinh tổng hợp, nhưng hắn thật không ngờ chiêu đó lại bị Tiêu Trọng Sơn nhận ra được.

- Mà đã phế võ công của tao?

An Tử Phong bất kể cái gì gọi là Liêu Âm thủ, nghĩ đến việc chỉ trong chớp mắt mà mình đã mất đi công lực nội gia khổ tu trong hai mươi năm, đó quả là một đả kích không thể nào chịu đựng được đối với một công tử ăn chơi như hắn.

- Mà không phải rất thích đàn bà con gái sao?

Vũ Ngôn nhớ tới những hành động tối hôm qua của hắn với Tử Đồng mà trên mặt lại tiếp tục hiện lên một điệu cười tàn khốc. Nụ cười ấy trong mắt An Tử Phong chẳng khác nào một “nụ hôn gió” của quỷ Satan.

- Không

An Tử Phong tru lên một tiếng, tiếp đó “A ” thêm một tiếng thét thảm thương nữa. Vũ Ngôn cười tàn nhẫn, một cước đạp thẳng, mạnh, chuẩn vào đúng đũng quần tên này. Với công lực của Vũ Ngôn, cho dù An Tử Phong có khôi phục được công lực thì suốt phần đời còn lại của hắn cũng không thể làm đàn ông được nữa.

Nhìn An Tử Phong đang lăn lộn khắp nơi trên mặt đất, tên này giở gậy hai tay một chân và cả bộ phận quan trọng nhất của đàn ông nữa, năm chỉ mất bốn, đây chính là báo ứng cho những việc hắn tên này đã gây ra trước kia. Tiêu Trọng Sơn thở dài nói:

- Hôm nay chúng ta bại trong tay cao đệ Ma môn thì cũng chẳng có gì oan uổng cả. Với công lực của Vũ tiên sinh, thiên hạ này người có thể đấu lại người cũng chẳng có mấy. Cơ nghiệp trăm năm của Ma môn quả nhiên không tầm thường.

Vũ Ngôn cười lạnh, chậm rãi nói:

- Thánh môn trăm năm chúng ta há lại đi so sánh với một Nga Mi nhỏ bé của người ư? Mục đích của ta hôn nay đã đạt được nên cũng chẳng làm khó người nữa. Người mau kéo tên phế vật này rút đi thôi.

Tiêu Trọng Sơn thở dài:

- Sau khi về ta nhất định sẽ bẩm báo chi tiết chuyện này tới các vị sư huynh đệ. Từ giờ trở đi, hễ nơi nào có Ma môn các người thì Nga Mi ta nhất định sẽ vòng đường vòng để đi.

Tiêu Trọng Sơn gắng đi tới chỗ tên đại hán bị Vũ Ngôn đánh trúng cổ tay, nói:

- Chuyện chỗ này các người giải quyết đi. Phải nhớ, nếu ai dám tiết lộ một chút gì về chuyện tối hôm nay thì ta tuyệt đối không tha.

Vũ Ngôn cũng chẳng thèm quan xem lão thu xếp hậu quả sau trận chiến hôm nay thế nào, hắn đi tới chỗ Vu Tử Đồng đang ẩn nấp phía xa xa, thấy cô nàng vẫn còn hơi hơi run rẩy, đôi mắt vẫn nhắm chặt lại rất biết nghe lời, nhìn cảnh đó mà tâm linh đang ở trong sát niệm đã lập tức bình tĩnh trở lại. Hắn nhẹ nhàng cười nói:

- Đúng là một đứa trẻ ngoan biết nghe lời. Em không có mở mắt nhìn qua chứ?

...

Sau trận ác chiến này Vu Tử Đồng cảm thấy sợ hãi nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất hoan hỉ, những rung động trải qua đêm nay còn nhiều hơn cả những thứ mà hơn hai mươi năm nàng sống trên đời. Hai tay nắm chặt vô lăng mà vẫn còn hơi run lải chải chiếc xe may mắn còn tồn tại trong “mưa boom bão đạn” của mình trở về. Lái chiếc xe Phổ Tang đầy những vết đạn mà cô không thể nào hình dung được tâm trạng của mình lúc này.

Nhìn sang người đàn ông đang ngủ trông như một đứa trẻ bên cạnh, ngẫm lại lúc mình mở mắt trộm nhìn khi hắn hạ gục đối thủ bằng dáng vẻ tư thế ma quỷ cũng với những thủ đoạn tàn khốc mà trong lòng cô có chút gì đó sợ hãi nhưng sau đó lại cảm thấy kinh hãi.

Cô biết hắn không phải là một kẻ tàn nhẫn, hắn làm như vậy nhất định là có lý do của mình, với lại mấy tên đó bắt cóc ép mình tới khu rừng kia cũng chẳng phải người tốt gì, nếu đổi lại là người khác thì đã sớm biến thành những oan hồn rồi. Đối với thủ đoạn Vũ Ngôn xử trí An Tử Phong trong lòng cô cũng rất tán thành. Mọi chuyện tới nước này mà mình cứ tỏ vẻ yếu đuối thì chẳng có ý nghĩa gì nữa. Tập đoàn An Khải cũng chẳng phải là một con hổ không thể đụng vào, ít ra bọn chúng tối nay đã hoàn toàn thất bại, thất bại một cách thảm hại.

Anh ấy quả là không giống người thường, khi ôn nhu thì như một cái gối bông, khi không hiểu lại như một khúc gỗ, khi dịu dàng bỗng biến thành một tiểu tử xấu xa, khi đứng đắn lại hóa thân vào một nhà triết học, còn trên chiến trường lại là một dũng sĩ mạnh mẽ nhất, một sát thủ lạnh lùng nhất.

Vu Tử Đồng mỉm cười cầm tay hắn, nhìn hắn tựa vào ghế ngủ say như một đứa trẻ, thậm chí, bất kể anh là ai, trong mắt em anh chỉ là một người đàn ông ngốc nghếch. Càng nghĩ cô càng nắm bàn tay ấy chặt hơn, mà càng nắm trái tim cô càng cảm thấy ấm áp hơn sau một đêm đắm chìm trong nỗi sợ hãi.

Sáng hôm sau khi Vũ Ngôn tỉnh lại hắn đã thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lớn tỏa mùi thơm khắp bốn phía. Vũ Ngôn cũng không còn lạ gì chiếc giường này nữa, bởi vì tối hôm trước chính tay hắn đã đặt Vu Tử Đồng nằm ngủ trên đó.

Hình ảnh đêm qua khi ma tính bộc phát đã khắc sâu trong Vũ Ngôn, sau một hồi sát phạt Long Dục chân khí mới dần bình tĩnh trở lại rồi tiếp tục quán lấy đầu tiếp với Thiên Tâm quyết rồi cuối cùng duy trì trạng thái cân bằng như trước. Trong một đêm vết thương của Vũ Ngôn đã bình phục, công lao đó đương nhiên phải thuộc về Thiên Tâm quyết.

Mà Vũ Ngôn càng hiểu rõ hơn về Long Dục chân khí. Đây là một công phu mang tà tính, tâm ma quấy phá, thị huyết hiếu chiến, một công phu rất thích hợp cho đệ tử Ma môn tu luyện. May mà còn Thiên Tâm quyết có tính chất tương sinh tương khắc với nó nên Vũ Ngôn mới có thể thuận lợi phá tâm ma, tu tới cảnh giới đại thành.

Vũ Ngôn suy nghĩ một lúc, mà cách giải quyết chuyện ngày hôm qua hẳn cũng tương đối hài lòng, xem ra phái Nga Mi rất kiêng kỵ Ma môn, mà mình có thân phận là đệ tử của Ma môn để che dấu nên tạm thời không cần lo tới chuyện của tập đoàn An Khải. Chỉ có một điều đáng xấu hổ, đường đường là đệ tử Ma môn mà tới giờ vẫn chưa tìm được tổ chức.

Vu Tử Đồng vừa bước vào đã thấy một nam hài ngây thơ hồn nhiên trong sáng như ánh mặt trời đang ngồi trên giường đang đưa tay vẫy chào mình, nói:

- Chào mỹ nữ, có gì ăn không em?

....

Ăn xong cái gọi là “bữa sáng” hẳn mới biết được hiện tại đã là hai giờ chiều. Tối qua Hậu Vân cũng gọi vào số di động của Vu Tử Đồng thì biết Vũ Ngôn đang ở chỗ Tử Đồng nên cũng yên tâm. Vì sự kiện tối qua nên trong lòng Vu Tử Đồng vẫn còn có chút không yên, vì thế cô mới hủy bỏ kế hoạch tới Sáng Lực Thế Kỷ đã định lúc đầu, mà kéo Vũ Ngôn đi chơi khắp nơi.

Vu Tử Đồng cũng không nói gì về chuyện tối qua nữa mà chỉ kéo Vũ Ngôn đi khắp nơi, tới những chỗ đông người thăm quan. Mà Vũ Ngôn cũng cảm thấy áy náy khi để nàng chứng kiến những chuyện khiếp sợ tối qua nên cứ kệt để mặc nàng kéo tay mình đi dạo.

Vũ Ngôn nhìn Vu Tử Đồng như một tiểu cô nương mua quà vặt mà không khỏi lắc đầu liên tục đồng thời cũng cảm thấy buồn cười, đã lớn như vậy rồi mà còn ăn cái thứ này, mà hình như Số 9 cũng thích ăn cái này thì phải, có mấy lần được nghỉ phép, cả nhóm đi dạo ở Thiên Kinh toàn lấy chuyện này trêu chọc Số 9.

Tử Đồng vừa cắn một miếng kẹo đường lại thấy Vũ Ngôn đang cười trộm bèn véo tay hắn một cái, nói:

- Cười cái gì mà cười! Không được cười!

Thấy Vũ Ngôn càng cười càng lớn, càng cười càng không có dấu hiệu dừng lại, Vu Tử Đồng hừ nhẹ một tiếng, một tay kéo cánh tay Vũ Ngôn, tay kia đập đập lên vai hắn vài cái sau đó nhét cái kẹo đường mình mới cắn được có một miếng vào miệng Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn cười hề hề cắn một miếng kẹo. Cảm giác ngọt ngào chưa từng có tan ra trong miệng hắn, Bỗng nhiên phía sau truyền tới một giọng nói run run:

- Số 1, là anh phải không?

71. Chương 72

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 72: Cõi lòng tan nát

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Vũ Ngôn xoay người lại liền trông thấy gương mặt xinh đẹp tuyệt trần mà hơi chút nhợt nhạt của Số 9.

Số 9 ngơ ngác đứng nơi đó nhìn Vu Tử Đồng đang kéo cánh tay Vũ Ngôn vô cùng thân thiết, cảnh tượng cô ta vừa rồi dứt miếng kẹo vào mồm hắn đã khắc sâu vào đầu nàng, trong lòng số 9 như chìm trong dòng nước lũ, một cảm giác đau đớn khiến nàng không tài nào thở nổi.

Số 9 ngơ ngẩn nhìn Vũ Ngôn, khuôn mặt quen thuộc này đã xuất hiện trong đầu không biết bao nhiêu lần cô cũng không nhớ rõ nữa. Cô cảm giác mỗi ngày việc nhớ tới hắn ta tựa như hoạt động hô hấp hít thở của mình vậy. Đó là một công việc không thể thiếu của cô vào mỗi một ngày. Cô nhớ tới cuộc sống khi được cùng hắn kẻ vai chiến đấu, nhớ những ngày khi mình trộm đem quần áo của hắn đi giặt, nhớ cuộc sống khi hắn vui đùa gọi mình “Số 9”, nhớ tới những ngày được ở cùng với hắn.

Ngày ngày tưởng nhớ, ngày ngày muốn được nhìn thấy hắn, nhưng cô chưa từng nghĩ rằng sẽ gặp lại hắn trong hoàn cảnh như thế này cả. Nụ cười ấy vẫn như trước, trong sáng, thân thiết, nhưng giờ Số 9 lại cảm thấy tất cả đều đã không còn như xưa, khuôn mặt trước mắt kia bỗng trở nên hư vô, mờ mịt, nụ cười ảm áp, cõi mở kia đã không thuộc về mình nữa, tất cả cái đó giờ đã chỉ thuộc về cô gái xinh đẹp đang kéo tay, đi bên cạnh hắn kia.

Số 9 cảm thấy trái tim mình đau đớn, giận dữ như muốn nổ tung ra biến thành những cánh hoa, rồi từng cánh từng cánh hoa rơi trên mặt đất nhẹ nhàng theo gió bay đi kéo theo tất cả mọi luồng suy nghĩ. Trong thời tiết oi bức giữa tháng bảy nhưng giờ cô cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, lạnh tới mức gần như là đã mất toàn bộ ý thức, trong mắt số 9 chỉ còn hình ảnh thân mật của hắn và cô gái kia mà thôi.

Những giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, Số 9 không dám ngẩng đầu nhìn mặt hắn nữa, cô chỉ cúi đầu khẽ gọi một tiếng: “Số 1” rồi không nói thêm gì nữa, hai hàng nước mắt lặng lẽ vương đầy đôi gò má.

Vu Tử Đồng quan sát Số 9 thấy khuôn mặt ấy rất giống với Tăng Nhu, nhưng lại có chỗ khác biệt rất lớn. Khuôn mặt xinh đẹp lại mang vẻ kiên cường đầy anh khí với dáng người cao thước tha.

Một cô gái xinh đẹp, mạnh mẽ, anh tư như vậy đang ngơ ngác nhìn chăm chăm vào tên đầu gỗ bên người mình khiến từ đáy lòng Vu Tử Đồng dâng lên một cảm giác nguy hiểm, lại pha chút gì đó xót xa. Thật chẳng hiểu tên đầu gỗ không biết tới phong tình này đã trêu chọc trái tim của bao nhiêu tiểu cô nương nữa. Trong lòng ủy khuất làm đôi mắt của nàng cũng đỏ lên, véo Vũ Ngôn một cái rồi bất kể hắn giãy thế nào cô vẫn cứ ôm chặt lấy cánh tay của hắn quyết không buông.

Trông thấy Số 9 cũng làm Vũ Ngôn ngẩn cả người. Thế này thì quả là thần kỳ, trong lòng vừa nghĩ tới Số 9 xong thì cô nàng đã xuất hiện ngay trước mặt. Nhớ tới những lời Lỗ Trùng nói với mình, lại nhìn hai má gầy yếu lại hơi tái của nàng mà trong lòng Vũ Ngôn nhói đau. Những hình ảnh khi ở chung với Số 9 bỗng hiện lên. Những ngày cùng huấn luyện với nàng, rồi cả những lần chơi đùa với nhau, còn cả thần sắc khi biết mình xuất ngũ, tiếp đó là những ngày tản bộ trên Thanh Sơn cùng nàng. Tất cả dường như đã lưu lại trong kí ức của mình, dù có chút mơ mơ hồ hồ nhưng khi nhắm mắt lại hồi tưởng, tất cả đều nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Vũ Ngôn cũng không hiểu cảm giác của mình là cái gì nữa, hồi tưởng lại hình ảnh của một số 9 giống như một đóa hoa nhỏ bé rực rỡ dưới chân núi đang dần hé nở vào mùa xuân ấm áp, khi thoáng qua ta không thể nào ngửi thấy được hương thơm của nàng, chỉ tới khi ta nghỉ chân quan sát ta mới có thể nhận thấy được hương hoa ngào ngạt, và vẻ đẹp rực rỡ đang lúc nở rộ của nàng. Một tình cảm bình đạm nhưng lại bồi hồi tận sâu trong tâm linh cứ thế lắng đọng trong kí ức của người, và đó cũng là một phong cảnh mỹ lệ mà người thường khó có thể hiểu hết được.

Vu Tử Đồng đứng bên cạnh và Số 9 phía đối diện, hai cô gái xinh đẹp mê người nhưng hoàn toàn khác nhau, đứng trước mặt Vũ Ngôn. Trận chiến này, Vu Tử Đồng đi sau nhưng lại tới trước, cô ôm chặt lấy cánh tay Vũ Ngôn như muốn tuyên bố rằng cuộc chiến đã chấm dứt. Về mặt cô nàng kiên quyết lại kiêu ngạo. Khác với những trận chiến trên thương trường, đây là một cuộc chiến tranh không có người thua là không dừng lại, và kẻ chiến bại sẽ phải chịu đựng gặm nhấm nỗi đau đớn trong tâm hồn cả đời.

Số 9, người đã cam chịu chấp nhận sự thật, một nữ kiệt không hề thua kém các đấng mày râu trên chiến trường, nhưng cô cũng chỉ là một đứa trẻ chưa tốt nghiệp mẫu giáo như Vũ Ngôn khi đứng trên tình trường. Đối mặt với tình cảnh hiện giờ, trong lòng Số 9 đau đớn giống như bị ngàn vạn con dao cắt phải, cái cảm giác cõi lòng tan nát khiến tinh thần của nàng có chút hốt hoảng, đôi mắt ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Vũ Ngôn mà không thể nói nên lời nào.

Trong lòng Vũ Ngôn dâng lên một cảm giác chua xót, mọi chuyện sao lại thành ra thế này, Số 9 đã hóa thành cái bóng thứ hai trong đầu hắn, cho dù có đuổi như thế nào nó cũng không đi. Chỉ trong một chốc, trong đầu lại như hiện lên cái bóng thứ ba rồi chẳng hiểu sao nó bỗng chiếm giữ vị trí sâu nhất trong tâm linh Vũ Ngôn hắn.

Một nam hai nữ, cả ba đều là những thanh niên có độ tuổi đôi mươi, tình cảnh tựa như những bộ phim tình cảm bình thường nhất với một nội dung cũ không thể nào cũ hơn. Hắn và chuyện xưa của nàng, xen vào đó là những chuyện của nàng, diễn viên chính là anh ấy, cô ấy và cả cô ấy nữa.

Mà nếu nói đây là một bộ phim tình cảm thì đây là một bộ phim có một khán giả đứng xem, và người đó cũng là một chàng trai anh tuấn áng chừng hai mươi tư tuổi đang đứng bên cạnh Số 9 với một gọng kính vàng, lại phong độ, cử chỉ đúng mực, một chàng trai tạo cho người ta một cảm giác ngoại trừ hòa ái cũng chỉ có hòa ái. Quả là một cảm giác tốt đẹp. Hắn mỉm cười nhìn cái cảnh này, trong mắt hiện tình quang, còn ánh mắt lại rơi xuống người Vũ Ngôn.

- Khỏe không?

Số 9 và Vũ Ngôn gần như là mở miệng cùng một lúc. “Số 1” “Số 9”, cách xưng hô mang chút sắc thái mập mờ kiểu thế này được thay thế bằng một câu hỏi thăm “khỏe không”, nhìn thì tưởng như chào nhau kiểu đó có ám muội hơn nhưng trong đó không còn cái cảm giác ầm ập nữa. Lúc này trong lòng Số 9 chỉ cảm thấy sự đau xót, nước mắt lại rưng rưng như muốn rơi xuống.

Vũ Ngôn có cảm giác, e rằng mình và Số 9 sẽ không thể nào bình thường như trước kia được nữa, một cảm giác khiến trái tim hắn cũng thấy chua xót, một cảm giác buồn bã nếu để mất thứ gì đó đã dâng lên trong lòng mà ngay cả chính hắn cũng không biết, từ khi nào mình lại để ý tới cảm giác của Số 9 như thế.

Vu Tử Đồng là một cô gái rất thông minh, thấy hai người mở miệng chào nhau như vậy mà lập tức trong lòng cô nhẹ hẫng đi. Trong trường hợp kiểu tình nhân cũ gặp lại, tay bắt mặt mừng, hai mắt đắm lệ là rất dễ khiến con gái nổi máu ghen. Bây giờ thấy hai người bọn họ đã khôi phục lại như bình thường, cô bèn cười nói:

- Vũ Ngôn, anh gặp mặt bạn cũ thì tìm một chỗ nào đó tâm sự đi. Em ra chỗ này dạo một lúc.

Nam tử anh tuấn bên cạnh Số 9 cũng mỉm cười nói:

- Tiểu Thiển, hai người nói chuyện đi. Anh chờ em!

Số 9 nói với hắn:

- Cảm ơn!

Lúc này Vũ Ngôn mới chú ý tới nam tử bên người Số 9, thấy hắn ta dung mạo xuất sắc lại nho nhã lễ độ nên cũng gật đầu mỉm cười với hắn ta, với lại nhìn gương mặt hắn ta mà trong lòng Vũ Ngôn cảm thấy hơi quen quen, giống như là đã gặp ở đâu đó. Người đó cũng mỉm cười gật đầu với Vũ Ngôn rồi xoay người rời đi.

Số 9 nhìn hình bóng duyên dáng của Vu Tử Đồng mà trong lòng lại đau đớn, mình ở chung với hắn hơn hai năm mà chưa bao giờ thấy hắn dè dặt quan tâm tới một cô gái nào như vậy, quan hệ của hai người họ thân mật như thế, có lẽ là hắn thích những cô gái trưởng thành xinh đẹp, mà họ thực sự rất xứng đôi.

Vũ Ngôn tỉnh lại từ trong nỗi buồn miên man của mình liền thấy ngay đôi mắt to xinh đẹp của Số 9 đang nhìn chăm chăm vào mình, chẳng biết có phải là do không chịu nổi ánh mắt pha chút ai oán của cô nàng hay không mà hắn phải rời mắt ra chỗ khác, khẽ thở dài hỏi:

- Tăng Đại có khỏe không?

Số 9 tuy là một nữ kiệt nhưng lại rất hay xấu hổ, cô giờ có rất nhiều điều muốn hỏi Vũ Ngôn song lại chẳng biết mở miệng như thế nào. Lúc này nghe Vũ Ngôn hỏi tình hình lão Tăng, cô mới khẽ gật đầu nói:

- Ông ấy rất khỏe, chỉ có điều không có ai tiếp rượu ông ấy nên ông ấy thường trốn đi uống một mình, nhưng lại bị em với mẹ bắt được vài lần, làm mẹ cứ thấy vậy là mắng!

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Hai người quấn chặt quá đó. Một tướng quân dưới tay quân tới hơn một ngàn hùng binh không ngờ lại bị hai người quấn thúc chặt như vậy, nếu có nói ra có khi còn làm người khác cười tới rụng cả răng chưa biết chừng. Đặc biệt là em đó, thuốc lá cũng không cho lão ý hút, chút sở thích còn bị hai người tước sạch, ngay cả anh cũng thấy oan uổng thay lão.

Số 9 khẽ hừ nhẹ một tiếng nói:

- Tuổi ông ấy lớn rồi nên rượu thuốc nên ít đi mới tốt. Còn cả anh, đừng có hút thuốc nữa, đừng có uống nhiều rượu quá, mà quần áo cũng phải chịu khó thay đi, bẩn thì bảo cô ấy giặt cho anh

Khi nhắc đến “cô ấy”, đôi mắt của Số 9 lại đỏ lên, cô vội nói tiếp:

- Anh dù có thích ăn đồ cay nhưng cũng đừng có ăn hằng ngày, ăn nhiều rất có hại cho dạ dày với đường ruột. Còn nữa, số áo của anh là số 42, còn giày cỡ 41. Đừng có mua nhầm đó.

Vũ Ngôn cười nói:

- Em sắp thành bà quản gia nói nhiều rồi.

Số 9 cúi đầu nhẹ lau khôe mắt, nói nhỏ:

- Yên tâm đi, sau này dù có muốn quản cũng không tới lượt em rồi.

Trong lòng Vũ Ngôn rất cảm động, một cảm giác ấm áp khó nói thành lời làm khôe mắt hắn đã hơi ướt.

- Nói về anh đi.

Số 9 ngẩng đầu nhìn hắn nói:

- Anh tới Thiên Kinh sao không tới thăm em nhà em? Em còn viết cho Diệp Tử vài bức thư nhưng nha đầu này cũng không lộ ra một chữ nào cả, cần phải giấu kỹ như vậy ư.

Số 9 là một cô gái hay xấu hổ nên không viết gửi thẳng cho Vũ Ngôn mà mỗi lần gửi đều là gửi cho Diệp Tử. Nhưng nội dung trong thư chủ yếu lại hỏi về anh trai của Diệp Tử.

- Em cũng đừng lấy làm lạ. Việc này là do anh quyết định. Anh không phải thi xong rồi sao, vì thế mới muốn tới Thiên Kinh để xem xem có tìm được công việc nào hay không. Cũng may vận khí của anh cũng tốt nên đã tìm được một công việc tạm thời cũng không tệ lắm. Hôm nay không phải đi làm nên dạo lung tung, không ngờ lại gặp em.

Vũ Ngôn giải thích cố gắng tránh nặng nề, cũng may tâm tư Số 9 đang ở chỗ khác nên cũng chẳng vặn hỏi gì hắn.

- À phải rồi, anh có gặp Lỗ Trùng. –

Vũ Ngôn cười nói. Số 9 cũng vui mừng, nói:

- Lỗ Trùng? Hắn ta ở chỗ nào vậy?

Vũ Ngôn kể lại tình hình khi mình và Lỗ Trùng gặp nhau, sau đó còn cả tình hình hiện tại của bản thân nữa. Số 9 nói:

- Hai người các anh đều ở Thiên Kinh mà chẳng chịu tới thăm Tăng Đại. Chờ ngồi chịu phạt đi.

Vũ Ngôn vội cười nói:

- Xin nữ hiệp sau khi trở về nhớ tìm Tăng Đại nói khó cho bọn tiểu nhân, thứ cho hành vi ngu muội của bọn tiểu nhân, mấy ngày nữa bọn tiểu nhân nhất định lấy công chuộc tội. Nữ hiệp cũng biết thằng cha Lỗ Trùng kia giờ làm quản lý, đó quả là một con dê béo rất rất lớn.

Số 9 liếc nhìn hắn một cái, nói:

- Lương một tháng của anh cũng tới tám ngàn đồng, anh cũng là một con lợn béo đó.

Hai người dường như đang trốn tránh cái gì đó nên đều tìm những đề tài thoải mái để tâm sự, nói về bộ đội rồi lại nói về việc lão Tăng bắt đầu tra tấn binh như thế nào. Nói hết chuyện này tới chuyện khác,

nhưng cuối cùng suy nghĩ của hai người lại đồng thời nhảy trở về với những năm tháng khi còn sống chung với nhau, một cuộc sống trong quân doanh vô ưu vô lự, về tình cảm sinh tử gắn bó nương tựa nhau trên chiến trường, còn cả việc ai trộm quần áo người khác đem đi giặt, ai trộm đồ ăn cho ai ăn. Hai người càng nói càng mất đi tầng trói buộc kia, giống như là hai người được trở về với cuộc sống đơn giản mà lại rất vui vẻ trong quân doanh vậy. Số 9 thấy Vũ Ngôn vạch trần mấy chuyện của mình, mà trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, sau đó lại khó nhịn nổi sự xấu hổ trong lòng, tiểu quyền lao tới “thơm” lên người hắn.

Vu Tử Đồng đang quanh quẩn phía xa, nhìn tưởng như cô đang đi dạo khắp nơi, hết nhìn đông lại xem tây, nhưng thực ra ánh mắt cô nàng không hề rời hai người đang nói chuyện kia dù chỉ một khắc. Vừa trông thấy Vũ Ngôn và Số 9 đang có xu thế “tình cũ cháy lại” cô rút cuộc cũng không thể ngồi yên được nữa, khuôn mặt hiện lên một nụ cười bước nhanh tới chỗ hai người.

Số 9 thấy Vu Tử Đồng đang bước tới nhanh như bay thì nụ cười lập tức như cứng lại, lúc đó cô mới nhớ, thì ra tất cả mọi chuyện đều đã chẳng còn gì nữa, hắn không bao giờ trở thành Số 1 của mình như trước nữa rồi. Cái cảm giác rơi từ thiên đường xuống địa ngục khiến cô trong khoảnh khắc đã mất đi khả năng suy nghĩ, sắc mặt bỗng trắng bệch.

- Bạn gái anh tới kìa

Số 9 gian nan nói ra những từ mà chính cô vĩnh viễn không bao giờ muốn nghe thấy. Sự đau khổ ấy khiến ý nghĩ của cô trở nên rối loạn, cơ thể dường như cũng hơi chút run rẩy.

- Cô ấy không

Vũ Ngôn vừa định giải thích thì Vu Tử Đồng đã đi tới, cười nói:

- Hai người nói chuyện gì vui vẻ vậy?

Hai tay cô nàng cũng rất tự nhiên khoắc lên cánh tay hắn, dáng vẻ như một con chim nhỏ nép vào người Vũ Ngôn. Vũ Ngôn nhẹ nhàng giẫy giẫy vài cái nhưng lại khiến Vu Tử Đồng ôm càng chặt hơn.

Số 9 không hề nghe thấy đáp án mà mình muốn, dáng vẻ thân mật của hai người bọn họ khiến cô như muốn phát cuồng, thân thể đông đờ như muốn đổ. Vu Tử Đồng vội đỡ nàng, nói:

- Cô sao vậy?

Sắc mặt Số 9 trắng bệch nói:

- Không sao, tại trời hơi nóng thôi.

Vu Tử Đồng gạt đầu nói:

- Hôm nay trời hơi nóng thật tôi tên Vu Tử Đồng, còn cô chắc là chị gái Tăng Nhu phải không. Tôi trước kia học cùng trường trên Tăng Nhu mấy khóa, đồng thời tôi cũng là bạn bè tốt nhất của cô ấy. Mà cô ấy cũng thường xuyên nhắc tới một người chị sinh đôi với tôi, hôm nay gặp quả là danh bất hư truyền. Cô thật xinh đẹp!

Số 9 nghe Vu Tử Đồng nhắc tới tên Tăng Nhu thì trong lòng cũng cố nén bi thương nhìn cô gái đã “đoạt” ý trung nhân của mình, nhẹ giọng nói:

- Vậy em cũng gọi chị là chị Tử Đồng đi. Chị Tử Đồng, chị cũng rất xinh đẹp.

Vu Tử Đồng cười duyên nói:

- Cám ơn. À, vị kia là bạn trai của em phải không?

Vu Tử Đồng chỉ vào nam tử anh tuấn đang đi về phía này, hỏi.

Số 9 đỏ mặt, lo lắng nhìn Vũ Ngôn nói:

- Anh ta là

- Xin chào, tôi tên Trần Gia Thụ.

Nam tử anh tuấn này vô ý cắt ngang lời Số 9, mỉm cười nói:

- Rất vui được làm quen với hai người.

Vu Tử Đồng và Vũ Ngôn cũng giới thiệu mình. Vu Tử Đồng cũng thấy hần ta hơi hơi quen, liền mở miệng hỏi:

- Tôi trông Trần tiên sinh rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Trần Gia Thụ cười gật đầu nói:

- Tôi còn một người em trai nữa, hần ta tên Trần Gia Lạc đang tham gia đi hốn tại Hồng Hoa hội. Vu tiểu thư chắc biết hần.

Vu Tử Đồng thấy hần ta vui tính hài hước, cười nói:

- Thì ra là vậy. Quan hệ giữa nhà Lạc học đệ với Nhu Nhu cũng rất tốt. Mà Trần tiên sinh với em Tăng Thiển quả thực rất xứng đôi.

Số 9 vội nói:

- Không phải, chúng tôi

Trần Gia Thụ cười cắt ngang lời của nàng, nói:

- Cảm ơn Vu tiểu thư. Vũ tiên sinh và Vu tiểu thư cũng rất xứng đôi. Với lại nhà chúng tôi với nhà Tiểu Thiển trước giờ vẫn là thế giao. Chỉ vì tôi mấy năm nay học kinh doanh ở nước ngoài nên đã xem nhẹ rất nhiều thứ. Nhưng giờ

Trần Gia Thụ nhìn Số 9, tình cảm sâu đậm trong mắt hần nhìn như có thể hòa tan được cả sắt thép. Hần chậm rãi mà cũng rất kiên quyết nói:

- Từ nay về sau sẽ không bao giờ như thế nữa, bởi vì tôi đã tìm được cái quan trọng nhất trong đời tôi rồi.

Số 9 đỏ mặt trộm nhìn Vũ Ngôn rồi sau đó lại cúi đầu ngay lập tức.

Sau khi biết được hần ta là anh trai Trần Gia Lạc thì lập tức trong lòng Vũ Ngôn có chút mê muội, Trần Gia Thụ này liệu có phải cũng là đệ năng giả hay không? Trông dáng vẻ hào hoa phong nhã, vừa nhanh nhẹn vừa phong độ, lại có vẻ là một quân tử yếu ớt, trông thể này quả thực không thể nào nhìn ra được hần là một đệ năng giả.

Biết được hai anh em bọn họ đang cùng một lúc theo đuổi hai chị em Tăng Thiển, trong lòng Vũ Ngôn bỗng có một cảm giác chua xót không nói thành lời, nếu có một ngày, Số 9, người đã từng vô cùng thân thiết, vô cùng quen thuộc với mình kia, đột nhiên kéo tay một người đàn ông khác đứng trước mặt mình thì mình sẽ có cảm giác gì đây? Trong đầu Vũ Ngôn hiện lên một vấn đề nhưng tìm thể nào cũng không thấy đáp án.

Nhìn Trần Gia Thụ và Số 9 đứng cạnh nhau mà trong lòng Vũ Ngôn dâng lên một cảm giác kỳ quái, bọn họ thực sự rất xứng đôi. Cảm giác này tựa như một con rắn độc đang cắn nuốt tâm linh hần, khiến hần bàng hoàng, khiến hần đau lòng, cái cảm giác mịt mù, mơ mơ màng màng không biết lối làm cho hần phải cố gắng lắm mới nặn ra được một khuôn mặt tươi cười, hần nói:

- Hai người thực sự rất xứng đôi!

Số 9 ngây ngẩn cả người, cô tựa như vừa nghe thấy ma chú của quỷ Satan, nước mắt rưng rưng ngơ ngác nhìn vào hần, nói:

- Ngay cả anh cũng nói như vậy ư?

Chính Vũ Ngôn cũng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thể nào mà lại ra những câu như thế, muốn giải thích lại không biết mở miệng như thế nào nên hần chỉ biết cúi đầu né tránh ánh mắt tựa như một mũi kim kia của Số 9.

Thân thể Số 9 lắc lư vài cái những vẫn miễn cưỡng đứng vững, sau đó lại kiên cường nín nhịn không cho nước mắt chảy xuống khi đứng trước mặt hần, ánh mắt thất thần của cô nhìn Vũ Ngôn, rồi mở miệng chậm rãi nói:

- Tôi hiểu rồi! Cảm ơn anh!

Vu Tử Đồng cũng không ngờ Vũ Ngôn lại nói ra một câu như vậy, nhìn thần sắc đau khổ như muốn chết của Số 9 mà trong lòng cô cũng không nở, rồi lại liếc nhìn Vũ Ngôn, thầm nghĩ, trái tim của anh chàng này làm bằng đá chắc?

- Rảnh thì tới thăm ba đi.

Đây là một câu cuối cùng trước khi Số 9 đi, khí lực trên người nàng tựa như bị hút hết, ánh mắt trống rỗng, không khóc cũng chẳng cười, giờ trông cô giống như một con rối bằng gỗ mất hết tri giác cứ thế nặng nề quay đầu, cất bước chậm rãi rời đi.

Vũ Ngôn nhìn hình bóng tiêu điều của Số 9 mà thấy mình như mất đi một cái gì đó quý nhất trên đời, trái tim hẫng như bị một tảng đá ngàn cân đè lên, cả hô hấp cũng trở nên yếu ớt.

Số 9 chậm rãi quay đầu nhìn bóng dáng Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng đang dần biến mất trong đám người, hình bóng quen thuộc mà lạ lẫm kia đã trở thành ký ức vĩnh viễn khắc tại nơi sâu nhất trong nội tâm, một ký ức đau đớn. Nhớ lại, nước mắt Số 9 lăn dài trên đôi má, vì sao anh ấy chỉ có thể trở thành ký ức vĩnh cửu của mình chứ?

Trần Gia Thụ yên lặng đi bên cạnh, nhìn Số 9 đau khổ, hẫng đột nhiên đỡ lấy bả vai nàng nói:

- Tiểu Thiển, dù em có mất đi bất cứ một cái gì trên thế giới này thì anh vĩnh viễn ở bên cạnh em.

- Gia Thụ

Nước mắt Số 9 rơi như mưa, cái cảm giác đau khổ khi con tim tan nát đã khiến cô phải khóc lên thất thanh. Trần Gia Thụ lạnh lùng liếc nhìn Vũ Ngôn ở đằng xa, trong mắt hiện lên một tia lệ quang.

Vũ Ngôn vừa quay đầu lại liền thấy ngay cảnh tượng Số 9 đang khóc như mưa, lúc ấy hẫng chỉ cảm thấy trong lòng mình như có một sợi dây nào đó bỗng dưng bị đứt đi. Vũ Ngôn cắn răng thật chặt, gân xanh trên tay nổi lên, một nỗi đau tới thấu xương lan tỏa khắp thân hẫng.

Một vật quý giá nhất cuối cùng đã rời khỏi mình, mũi Vũ Ngôn cay cay, tay nắm chặt tay Vu Tử Đồng nhanh chóng rời đi và cũng không dám quay đầu lại nhìn nữa.

Kết cục này chính là cái mà Vu Tử Đồng hy vọng được trông thấy nhất, nhưng khi thấy sự thống khổ, mất phương hướng của Vũ Ngôn mà trong lòng cô lại cảm thấy chút tội lỗi. Chiến trường trong tình yêu là một chiến trường tàn khốc, cái nó tiêu diệt chính là tâm hồn của con người. Vu Tử Đồng ôm, dựa sát vào cánh tay cường tráng của Vũ Ngôn, cảm nhận những đường gân mạnh mẽ đang nổi lên, chỉ trong khoảnh khắc mọi ý nghĩ tội lỗi đều bị tiêu diệt. Tình yêu không phải là sự thương hại, tất cả đều phải tự chính bản thân mình tranh thủ. Sự thất bại của Tăng Thiển là bởi vì cô ấy quá thiếu tự nhiên, hay xấu hổ nên không dám thổ lộ tình cảm của mình, hơn nữa lại còn gặp phải một khối gỗ như Vũ Ngôn. Vì thế cho nên mới gặp phải cảnh chiến bại của ngày hôm nay, mặc dù trước kia cô có ưu thế “lửa gần rơm”.

Sau khi Số 9 rời đi Vũ Ngôn cũng mất đi hứng thú nói chuyện, cả người hẫng như biến thành một con rối gỗ, còn Vu Tử Đồng lại rất nhu thuận theo bên người hẫng, kéo tay hẫng đi tản bộ, lau mồ hôi cho hẫng, khẽ hát cùng hẫng, sự dịu dàng trong mắt cô tựa như có thể chảy thành nước vậy.

Hai người tập trung tinh thần giúp Hậu Vân chuyển đồ tới nhà Vu Tử Đồng, mà Hậu Vân, một người hoàn toàn chẳng biết gì về chuyện ngày hôm nay cứ hồn nhiên kéo Vu Tử Đồng lại nói chuyện. Vũ Ngôn lại cô đơn một mình một bóng trở về gian phòng nhỏ thuộc về mình. Không có Hậu Vân, căn phòng này dường như mất đi sự ấm áp. Vũ Ngôn nằm trên giường lăn qua lăn lại không tài nào ngủ được.

Chuyện Số 9 có ảnh hưởng rất lớn đối với Vũ Ngôn, điều này thì ngay cả chính bản thân Vũ Ngôn không ngờ tới. Bây giờ Vũ Ngôn đã hoàn toàn có thể xác định rằng, ngoại trừ tình chiến hữu ra mình còn có một tình cảm đặc biệt khác, một tình cảm mà ngay cả mình cũng không ý thức được với Số 9. Không biết tình cảm ấy bắt đầu từ khi nào, có lẽ là khi nàng lần đầu tiên tới phân đội của mình báo danh, lúc đó do trang bị không đầy đủ bị mình tức giận sắc cho một trận, hoặc cũng có thể từ lần nàng trộm quần áo của mình đem đi giặt, hay là từ lúc nàng trộm đồ ăn ngon trong nhà mang đến cho mình, mà cũng có thể...

Rất nhiều, rất nhiều sự việc khiến Vũ Ngôn khó có thể nhận ra được từ khi nào trong mình đã bắt đầu nảy sinh, sau đó phát triển tình cảm ấy. Chỉ có điều, hiện tại nói mấy cái này cũng chẳng có nghĩa gì nữa, không

kể tới quan hệ sư huynh đệ của mình với lão Tăng mà chỉ riêng quan hệ mập mờ với Tử Đồng bây giờ thì Số 9 tuyệt đối không tha thứ cho mình rồi, với lại bên người nàng còn có một Trần Gia Thụ nhân phẩm xuất sắc. Có lẽ Trần Gia Thụ mới là lựa chọn tốt nhất của nàng. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Nghĩ đến đây mà trái tim Vũ Ngôn quặn đau, hắn vội chôn giấu hình bóng Số 9 trong lòng đi, sau đó suy nghĩ lại quan hệ rắc rối, phức tạp, mập mờ của mình với Tử Đồng. Nếu bảo Vũ Ngôn không có một chút cảm giác với nàng, đó tuyệt đối là một lời nói dối, lời nói dối trắng trợn nhất thiên niên kỷ. Về quyến rũ, tươi mới, dịu dàng và cả sự quan tâm săn sóc của nàng nữa, càng gần nhau, càng bên cạnh nhau nhiều hơn thì những cảm thụ đó càng rõ ràng hơn. Hai nụ hôn, dù chỉ là phớt qua thôi nhưng cũng khiến trái tim Vũ Ngôn tê tê, phê phê như bị điện giật. Dù gì đây cũng là lần đầu tiên Vũ Ngôn được tiếp xúc thân mật với một phụ nữ. Mặc dù hắn có là một tên đầu gối chính chống được dán tem kiểm duyệt đảng hoàng nhưng cả đời hắn cũng không thể nào quên được hai nụ hôn đó. Chỉ là tốc độ phát triển của mối quan hệ này quá nhanh, nhanh vượt xa mức tưởng tượng của Vũ Ngôn nên hắn trong lúc nhất thời vẫn còn chưa thích ứng được.

Đương nhiên còn có một số việc Vũ Ngôn không muốn nhắc tới, tỷ như hình bóng trong tận đáy lòng kia, mỗi lần nghĩ đến người khác là nó lại xuất hiện trong đầu mình, nó giống như một cái hào vắt ngang giữa hắn và những cô gái khác, một cái hào dù bước, nhảy hay bay thế nào cũng không qua được. Chẳng lẽ, cái cảm giác mông lung thừa thừa khó quên tới vậy ư?

Trong lòng Vũ Ngôn giờ loạn từa như một nồi cháo thập cẩm, lẫn qua lẫn lại không tài nào ngủ được. Bỗng, trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ thì dưới lầu bỗng vang lên tiếng động cơ ô tô dồn dập, rồi tiếp đó là những tiếng bước chân ” thùng thùng thùng” đi lên lầu, tiếp là tiếng cánh cửa của căn phòng bị người ta đá bay đi, và cuối cùng là một giọng nói ồm ồm, đầy giận dữ truyền vào:

- Hùng binh cái con mợ nó nữa, mày mau giao Thiến Thiến ra đây ngay cho anh.

72. Chương 73

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 73: Chân tình (1-3).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Vũ Ngôn bật dậy lao tới trước mặt lão Tăng, bắt chặp việc hỏi hắn làm thế nào biết được chỗ nào, la lên:

- Tăng Đại, anh nói cái gì, Số 9 bị làm sao?

Lão Tăng cũng bắt lấy tay hắn, nói:

- Tiểu tử mày làm gì Thiến Thiến nhà anh hả. Nó sao giờ vẫn chưa về nhà, mà cũng chẳng về doanh trại luôn?

Vũ Ngôn ngẩn ra, rồi lại nhớ tới lúc về thì Số 9 đang ở bên cạnh Trần Gia Thụ, hắn vội nói:

- Cô ấy không phải ở cùng Trần Gia Thụ sao?

Lão Tăng lắc đầu nói:

- Nó đã tách khỏi Gia Thụ từ sớm rồi, nói cái gì mà muốn ở một mình, Gia Thụ không yên tâm thì nó bảo Gia Thụ đi mua cho nó một chai nước, nhưng ai ngờ chỉ trong chớp mắt nó đã không thấy tăm hơi đâu cả, mà tới giờ này vẫn chưa về chỗ đóng quân. Anh với mẹ Thiến Thiến cũng không hiểu rốt cuộc có chuyện gì, Gia Thụ cũng không nói tí mĩ, nó chỉ nói là chiều nay có gặp mày. Anh vừa nghe nói con bé gặp mày là biết

ngay không có chuyện tốt gì rồi. Mà mẹ Thiến Thiến ở nhà cứ quỳnh hết cả lên, giờ cả đám Gia Thụ đang chia nhau đi tìm. Còn hùng binh tiểu tử nhà mày mau nói cho anh nghe xem rốt cuộc mày làm gì Thiến Thiến hả?

Vũ Ngôn an ủi nói:

- Anh với chị đừng lo lắng quá. Thân thủ cô ấy anh cũng biết mà, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Lão Tăng trừng mắt:

- Nó là con gái của anh, còn mày giờ nói gì chẳng được. Mày hôm nay không nói rõ cho anh biết thì, con mợ nó, anh cho mày đẹp mặt, hùng binh à, có chuyện gì hả?

Vũ Ngôn vội hỏi:

- Vậy làm cách nào anh tìm được em?

Lão Tăng trừng mắt nhìn hắn, nói:

- Tiểu tử nhà mày còn có mặt mũi nói với anh câu đó sao. Tới Thiên Kinh mà ngay cả một lời nhắn cũng không có, nếu không có chuyện ngày hôm nay thì anh còn nghĩ mày vẫn ở Đại Thanh sơn câu cá bắt chim chứ.

Hóa ra là Trần Gia Thụ thấy Số 9 mất tích nên lo lắng nàng xảy ra chuyện gì bèn gọi điện cho hai vợ chồng lão Tăng. Lão Tăng vừa nghe thấy Số 9 gặp hùng binh Vũ Ngôn, lại còn nghe thấy hắn ta đi dạo phố với một cô gái tên Vu Tử Đồng, hơn thế nữa, hai người trông có vẻ rất thân mật, nghe được những lời ấy thì lão biết ngay có chuyện không tốt rồi. Việc này chắc chắn có quan hệ với tên hùng binh kia. Lại nghe nói Tăng Nhu rất thân với Vu Tử Đồng mới bèn lấy số di động của Vu Tử Đồng gọi cho nàng, sau đó là biết được địa chỉ Vũ Ngôn đang ở. Lão Tăng biết việc này chắc chắn có quan hệ với Vũ Ngôn nên mới lái xe phóng thẳng tới đại học Thiên Kinh.

Lão Tăng nói liền một hơi, tiếp tục nói:

- Mày nói nhanh lên, rốt cuộc mày với Thiến Thiến là làm sao. Tiểu tử mày mà dám bắt nạt Thiến Thiến nhà anh thì anh, anh mày, con mẹ nó, anh mày sẽ lột da mày.

Vũ Ngôn thở dài cười khổ nói:

- Đừng nói cái này vội, trước tiên chúng ta phải bàn xem làm cách nào để tìm được Số 9, đấy mới là điều quan trọng.

Lão Tăng ngang ngược, nói:

- Anh mày mặc kệ. Việc này là do mày tạo ra nên mày mà không tìm thấy Thiến Thiến thì anh đây, cái con mợ nó, anh đây phá cái phòng rách nát này của mày.

Nói xong Lão Tăng đặt mông ngồi dưới đất, lấy một điếu thuốc ra hút. Vũ Ngôn cũng ngồi xuống đất cầm lấy bao thuốc của lão Tăng định rút một điếu ra thì bị lão giằng lấy:

- Hút, hút, hút cái chym. Mày mau nghĩ cách tìm Thiến Thiến cho anh. Nha đầu này tính tình bướng bỉnh, nếu đã quyết định thì đến chết cũng không thay đổi. Nếu vạn nhất phi, phi, cái mồm quạ đen, nói lung tung quá!

Lão Tăng lại tiếp tục sặc:

- Mà nói tới chuyện này cũng thấy lạ, mẹ Thiến Thiến bà ấy dù chẳng có việc gì cũng đừng có định tác hợp con nó với Trần Gia Thụ chứ. Tâm tư của nha đầu kia thì người làm cha như anh mày còn hiểu, vậy mà bà ấy làm mẹ lại chẳng nhìn ra là sao. Mà Thiến Thiến làm sao lại gặp hùng binh mày hả? Nếu không gặp mày thì đâu có chuyện như thế này chứ. Con miệ nó, chú mày đúng là gan hùm mật báo, dám bỏ Thiến Thiến nhà anh mày đi tìm vui nơi khác ư, lại còn để Thiến Thiến bắt gặp nữa. Con miệ nó, lão tử tại sao lại tạo ra một hùng binh vô dụng như mày chứ.

Lão Tăng thở mả một hồi, mà Vũ Ngôn cuối cùng cũng nói rõ tất cả mọi tiền nhân hậu quả, trong lòng cũng có chút áy náy, thân dựa vào tường nhắm mắt suy nghĩ xem rốt cuộc Tăng Thiến tới đâu. Nhớ lại

những lúc mình và Số 9 ở chung thì đại đa số đều trong doanh trại, giờ cả một Thiên Kinh rộng như thế này biết thì cô ấy ở đâu bây giờ.

Lão Tăng bên ngoài thì có vẻ mơ mơ màng màng nhưng trong lòng lão rất hiểu tâm sự của con gái mình, mà lại trông thấy đáng về một mối đang dựa vào tường của Vũ Ngôn nên cũng hạ chút hỏa, nhắc nhở với về đầy thiện ý:

- Tiểu tử mày nghĩ xem có chỗ nào để lại ấn tượng sâu sắc cho mày với Thiển Thiển nhà anh không? Ví dụ như nơi hẹn hò đầu tiên, hay là nơi ăn cơm đầu tiên, hay là.....

Vũ Ngôn lắc đầu cười khổ nói:

- Sư huynh, anh nói đi đâu vậy. Em sao lại hẹn hò với Số 9 chứ

Lão Tăng cả giận nói:

- Mày chỉ biết hẹn hò rồi ăn cơm cùng nha đầu họ Vu kia thôi à? Thiển Thiển nhà chúng ta có chỗ nào không tốt, có chỗ nào kém họ Vu kia chứ? Tiểu tử mày giờ cánh dài cứng cáp rồi nên thấy chướng mắt Thiển Thiển nhà chúng ta có phải không?

Vũ Ngôn càng nghe lão Tăng nói càng đáng sợ, bèn la lên:

- Sư huynh, anh nói gì vậy, với quan hệ của chúng ta thì em với Số 9 làm sao có thể cùng

Lão Tăng đưa tay ngăn lại:

- Mày đừng có để ý tới quan hệ của chúng ta làm cái gì. Mày chỉ cần suy nghĩ xem quan hệ giữa mày với Thiển Thiển. Quan hệ của chúng ta có thể căn cứ vào quan hệ của các người mà định. Con mẹ nó, anh mày không tin một nghìn hùng binh Liệp Ưng đều bị anh mày chinh cho phải nghe lời, vậy mà còn quan tâm tới một chút quan hệ đơn giản như vậy ư.

Tâm tư Lão Tăng rất đơn giản, sự đệ biến thành con rể, xưng hô thay đổi nhưng bản chất lại không thay đổi, người một nhà không nói hai lời, huống chi thằng con rể này lão đã chăm từ lâu rồi.

Vũ Ngôn nhớ tới khuôn mặt thanh tú xinh đẹp mà lại hơi thiếu sức sống của Số 9, rồi lại nhớ tới nét dịu dàng lặng lẽ khi đứng trước mặt mình của nàng, lại như thấy được khuôn mặt thân thiết đang mỉm cười của nàng, tất cả ùa về làm trái tim Vũ Ngôn đau đớn như bị dao cắt. Số 9, em ở đâu?

Hùng binh và lão Tăng, hai người dựa vào tường, thuốc lá hết điếu này lại đến điếu khác, khói lượn lờ trong đêm tối. Vũ Ngôn như trông thấy khuôn mặt tươi cười thân thiết của Số 9 đang hiện lên trước mặt mình, nàng mỉm cười duỗi tay đi về phía hắn, tới bên người hắn, nụ cười trên khuôn mặt ngọt ngào như một bông hoa mùa xuân rồi thẹn thùng, đỏ mặt nói:

- Số 1

Vũ Ngôn ngơ ngác nhìn nàng, nhẹ giọng gọi:

- Số 9

Sau đó hắn vội vàng duỗi tay muốn bắt lấy cánh tay của nàng...

Bỗng đâu, một quyền của Lão Tăng đập lên tay Vũ Ngôn:

- Hùng binh, tóm tay anh mày làm gì.

Do lo lắng nên trong lòng Vũ Ngôn sinh ra ảo giác. Tỉnh dậy hắn vội buông hình tượng hảo huyền lão Tăng ra, vừa định mở miệng nói thì trong tai như nghe được tiếng kèn lá truyền đến, tiếng kèn lúc lớn lúc nhỏ, như xa như gần. Vũ Ngôn đang muốn ngưng thần lắng nghe thì tiếng kèn lá lại lắng xuống và chỉ để lại trong lòng Vũ Ngôn những dư âm không thể nào xóa nhòa.

Khúc nhạc này Vũ Ngôn quả thực rất quen thuộc, quen thuộc tới mức không thể nào quen hơn được nữa. Ở Đại Thanh sơn, thủ khúc mà Vũ Ngôn thích hái lá thổi nhất chính là nó. Lập tức trong lòng Vũ Ngôn bỗng có một cảm giác mơ mơ hồ hồ, giống như là Số 9 đang ở gần đây vậy.

Trong lòng quá đổi vui mừng nên hắn chẳng thèm để ý tới lão Tăng nữa mà đứng bật dậy lao khỏi phòng nhảy thẳng xuống dưới trông như một chiếc lá khô rồi sau đó chạy về phía sau núi. Trong lòng hắn đã rất vui mừng, công lực toàn thân được thi triển ra, thân hình hóa thành một làn khói mỏng manh trong bóng đêm lướt thẳng lên đỉnh núi.

Số 9 ngồi ngay ngắn trên một tảng đá lớn, thân ảnh cô đơn dưới ánh trăng vắng lặng tựa như một hòn vọng phu bất hủ tới ngàn năm đang lặng lẽ trông ngóng, bảo vệ một giấc mộng hạnh phúc thuộc về mình. Một chiếc lá non mềm vẫn ở trên bờ môi càng tôn lên vẻ đoan trang, điềm đạm, tự nhiên của nàng.

Vũ Ngôn ngơ ngác đứng ở đó. Lúc này Số 9 tựa như một vị thiên sứ thánh khiết dưới ánh trăng, chỉ cần một cái nhú mày, vị thiên sứ ấy đã khiến cho sợi dây lòng của Vũ Ngôn phải rung lên từng đợt.

Số 9 chậm rãi quay đầu ngoảnh về phía Vũ Ngôn nhẹ nhàng cười nói:

- Số 1

Trái tim Số 9 tựa như ánh trăng trên đỉnh núi này, trong sáng, thánh khiết, nồng nàn không chút giấu diếm bày tỏ tất cả ra trước mắt Vũ Ngôn. Một cảm giác hạnh phúc mờ mịt bao phủ lấy hắn. Vũ Ngôn bước chậm tới trước người nàng, ngẩng nhìn khuôn mặt thanh lệ của Số 9 mà trong lòng nhói đau những vẫn cố gắng nở một nụ cười, hắn gọi.

- Số 9

- Suyt

Số 9 đưa ngón tay trắng xinh của mình lên miệng, khẽ môi khẽ nhếch lên nở một nụ cười trong sáng như thủy tinh:

- Em đang ôn lại khúc kèn lá mà anh dạy, nhưng em thật ngốc, thế nào cũng không thể nhớ hết được. Anh có thể dạy lại cho em được không?

Vũ Ngôn gật đầu rồi đón lấy chiếc lá trong tay nàng đặt lên môi. Trên chiếc lá dường như vẫn còn lưu lại hương thơm nhàn nhạt của bờ môi nàng. Số 9 nhẹ nhàng kéo hắn ngồi bên người mình, thân thể tựa lên vai hắn, nhìn hắn đang ngậm chiếc lá mà trên khuôn mặt lại hiện lên một nụ cười trong sáng, một nụ cười thanh khiết nhất.

Vũ Ngôn như trở về Đại Thanh sơn, trở về với những ngày ở cùng Số 9. Vui vẻ và ưu thương, hai cảm xúc hòa quyện tạo thành một bản nhạc đơn giản nhưng lại trong trẻo trong gió đêm êm êm, mà dư âm của nó vẫn còn bồi hồi trong lòng hai người rất lâu rất lâu vẫn chưa tan đi.

Số 9 đột nhiên đứng dậy cười vui sướng:

- Số 1, em muốn nhảy. Anh có thể thổi sáo làm nhạc cho em không?

Vũ Ngôn lao như bay về căn phòng, lấy cây sáo ngọc bích của mình ra rồi sau đó lại như một bóng quỷ bay ra ngoài.

Lão Tăng chớp mắt vài cái, tâm trạng nôn nóng cũng dần bình tĩnh trở lại, sự đệ tốt, con rể tốt, phải trông vào chú mày rồi. Nhìn bóng dáng Vũ Ngôn lao đi, lão cười râm:

- Lão tử cũng đã từng có một thời trai trẻ như vậy.

Dưới ánh trăng vắng lặng, Số 9 như hóa thành một tinh linh, mái tóc ngắn nhẹ nhàng lay động, khuôn mặt xinh đẹp lúc ẩn lúc hiện, thân thể mềm mại đang nhảy theo tiếng sáo du dương. Tất cả tôn lên một vẻ đẹp nhu mì thanh tú tới tuyệt trần của người con gái. Từ trước tới nay Vũ Ngôn chưa bao giờ trông thấy Số 9 nhảy múa, một hình tượng khác hẳn so với tư thế oai hùng hiên ngang trên chiến trường, lúc này Số 9 là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp tuyệt trần, một cô gái đang nhảy múa, một cô gái đang mặc sức triển hiện tất cả phong thái của bản thân ra trước mặt người trong lòng mình.

Số 9 nhìn vào mắt Vũ Ngôn, trong đáy giờ chỉ có nhu tình, nàng mỉm cười rồi tiếp tục vũ khúc của mình, nàng như muốn dùng hết tất cả sinh lực của mình để hoàn thành điệu múa này. Cuối cùng, Số 9 vận hết khí lực toàn thân bay lên trời tựa như một con thiêu thân lao vào lửa, lưu lại một khoảnh khắc xinh đẹp nhất của nàng.

Nhìn khuôn mặt nhợt nhạt thiếu sức sống của nàng mà trái tim Vũ Ngôn như bị dao cắt, chỉ trong cái khoảnh khắc khi nàng ngã xuống đất hắn đã lao tới ôm lấy thân thể đang run rẩy của nàng vào trong lòng.

Số 9 thở dồn dập, đôi mắt mờ lệ đầy nước mắt đang nhìn khuôn mặt hắn, nhẹ nhàng nói:

- Anh có biết không, cả đời này em chỉ múa cho mình anh thôi.

Trong đầu Vũ Ngôn nổ ầm một tiếng, một câu nói tựa như tiếng sấm dậy giữa trời xuân cứ vang vọng bên tai hắn. Vũ Ngôn không tự chủ được mà ôm nàng thật chặt, nghẹn ngào nói:

- Anh biết! Anh biết!

Đầu Số 9 chôn sâu vào lòng hắn nhẹ lắc lắc, nói:

- Anh không biết, không biết đâu. Em chỉ hận mình, chỉ hận mình vì sao lại để cho anh biết muộn như vậy? Đó có phải là cái mà người ta hay gọi là ý trời hay không?

Số 9 nhẹ lau đi nước mắt trên khóe mắt mình, tay vòng qua ôm chặt lấy vòng eo cường tráng của hắn, chậm rãi nói:

- Anh có biết không. Khi anh nói em và Trần Gia Thụ rất xứng đôi, trái tim em như sắp vỡ ra, em muốn chết ngay lúc ấy, muốn chết ngay trước mặt anh. Vì sao, vì sao anh lại tàn nhẫn như thế? Vì sao anh lại không thể hiểu trái tim em? Tất cả là vì sao chứ?

Nước mắt Số 9 rơi ướt đầm ngực Vũ Ngôn, cái cảm giác ấm áp này như một ngọn lửa nóng bỏng cháy hừng hực đang khảo vấn trái tim Vũ Ngôn.

- Em yêu anh... nhưng em không dám nói... em sợ rằng sau khi nói ra.... em... em sẽ chết..... em không sợ chết... nhưng em chỉ sợ sau khi chết đi... sẽ không có người nào yêu anh như em nữa.

Ánh mắt Số 9 nhìn Vũ Ngôn xấu hổ nhưng hàm chứa sự kiên định, mà thâm thì. Nước mắt vương trên khuôn mặt nàng vẫn chưa khô, nhưng những giọt nước mắt ấy đã khiến nàng tìm được dũng khí, dũng cảm để đối mặt với Vũ Ngôn. Khuôn mặt đỏ ửng như rắng đỏ của mặt trăng phía cuối chân trời.

Miệng Vũ Ngôn khô khốc, những giọt nước mắt lớn bằng hạt đậu lăn xuống gò má. Số 9 ngậm lệ nhẹ nhàng lau đôi hàng lệ trên mặt hắn, mỉm cười nói:

- Số 1, anh không được khóc. Anh là Số 1 của em. Số 1 của một mình em.

Mặc cho nước mắt vẫn chảy xuống, Vũ Ngôn nghẹn ngào nói:

- Được, anh không khóc. Anh vĩnh viễn là Số 1 của em.

Số 9 mỉm cười nói:

- Số 1, anh còn nhớ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Em đến phân đội báo cáo nhưng không đeo đồng hồ tác chiến, thế là bị anh mắng cho một trận. Lúc đó em nghĩ anh, tuổi còn nhỏ cũng cần gì phải hung dữ như vậy.

Trên khuôn mặt đầm lệ của hắn hiện lên một nụ cười:

- Anh lúc ấy nghĩ, đúng là một nha đầu ngang bướng, chẳng nghĩ xem đây là chỗ nào, cứ xông bừa vào là sao.

Số 9 đánh hắn một quyền rất nhẹ, nói:

- Anh thật xấu xa! Sau đó khi anh lần đầu tiên tới nhà em, không ngờ ba nói anh là sư thúc của em. Lúc đó em hận không thể xông tới đập cho anh một trận.

Vũ Ngôn khẽ vuốt mái tóc của nàng, nói:

- Cho nên em chỉ gọi anh là Số 1, còn nhất quyết không chịu gọi anh là

- Không cho nói.

Số 9 vội bịt mồm hắn lại, nói:

- Nếu không phải do cái thân phân rách nát này thì em hôm nay cũng không. Nói tới đây nàng không nói thêm được câu nào nữa. Nếu không phải có thân phận sư thúc sư đệ này thì nàng có lẽ cũng sẽ đủ dũng khí, và cũng sẽ không bị người ta nhanh chân đến trước được.

- Cũng không biết từ khi nào hình bóng của anh xuất hiện trong em. Ăn cơm nghĩ đến anh, ngủ cũng nghĩ đến anh, biết anh thích ăn chả cá cay, biết anh mặc quần áo cỡ 42, đi giày số 41.

Số 9 đắm chìm trong hồi ức, khuôn mặt đầy vẻ hạnh phúc mà xấu hổ:

- Lần đầu tiên xuống bếp làm thức ăn cho anh còn bị mẹ cười cho một trận.

Vũ Ngôn bưng tỉnh, nói:

- Thì ra là thức ăn lần đầu tiên em làm hỏng. Anh lúc đó còn cảm thấy là lạ, tay nghề sư tẩu sao lại trở nên kém như vậy.

- Không cho nói, không cho nói

Số 9 gơ gơ nắm tay nhỏ bé của mình lên dấm nhẹ vào hún.

Số 9 vịn vịn một lúc trong lòng hún sau đó nhẹ thở dài, nói:

- Nếu hôm nay mẹ không ép em phải đi ra ngoài chơi thì tốt biết mấy. Vậy thì em sẽ không trông thấy cái gì cả, và em sẽ nhớ tới anh như trước kia, ngóng trông anh như trước kia.

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Số 9, kỳ thật anh với Tử Đồng

Với Tử Đồng thế nào đây? Chẳng lẽ nói mình với cô ấy không có chút quan hệ nào ư? Vậy thì mình không chỉ không có trách nhiệm với Tử Đồng mà còn không có trách nhiệm với Số 9 nữa. Vũ Ngôn cảm thấy trong lòng rất đau khổ, cuối cùng, những lời tiếp theo không thể nói ra được nữa.

Số 9 lắc đầu nói:

- Anh không cần phải nói gì cả. Em hiểu. Vu tiểu thư là một cô gái tốt, cô ấy thích anh thật lòng, lần đầu tiên gặp mặt em đã nhìn ra được điều đó. Em cũng không muốn trông thấy sự đau khổ của em hôm nay lại trở thành vết thương lòng của cô ấy ngày mai. Anh biết không, kỳ thật hôm nay mẹ là mẹ ép em phải đi cùng Trần Gia Thụ. Em bị mẹ nói nhiều quá nên cũng chỉ đành đi cùng với Gia Thụ. Ba của Gia Thụ và ba của em là những chiến hữu cũ, bọn em từ nhỏ đã sống trong cùng một đại viện, khi mẹ thấy anh ta trở về từ nước ngoài mới bèn vội vàng thu xếp cho em, muốn tác hợp em với anh ta. Em giờ hận mẹ tới chết mất, nếu mẹ không ép em thì em hôm nay sẽ chẳng trông thấy cái gì cả, và em cũng vẫn sẽ hạnh phúc giống như trước kia.

Vũ Ngôn vỗ lưng nàng, nhẹ nhàng nói:

- Anh biết. Anh biết tất cả.

Số 9 lại ôm chặt hún hơn, nhẹ nhàng nói:

- Kỳ thật tựa vào lòng anh như bây giờ, dù rất ngán ngủ nhưng em đã rất thỏa mãn rồi. Trước đây em đã từng nghĩ rằng, chỉ cần được nằm trong lòng anh thôi, cho dù có trong chớp mắt thì em cũng sẽ nhớ tới nó cả đời này. Trừ anh ra, kiếp này em sẽ không cho người thứ hai ôm như thế này nữa. Tuy ngán ngủ nhưng em rất hạnh phúc. Số 1, anh có hạnh phúc không?

Vũ Ngôn liếm bờ môi khô khốc của mình vừa gạt đầu một cách khó khăn:

- Anh rất hạnh phúc!

Số 9 nhón miệng cười nói:

- Em biết anh cũng rất hạnh phúc. Số 1, em có thể xin anh một chuyện được không?

Vũ Ngôn gật đầu, nói:

- Bất cứ chuyện gì!

- Anh có thể

Ánh mắt xa xăm của Số 9 nhìn chăm chú vào hắn, khuôn mặt đỏ bừng nhưng vẫn dửng dưng cảm nói:

- hôn em được không!

Cách bày tỏ của Số 9 vừa xấu hổ nhưng ẩn trong đó lại là niềm khao khát vô cùng. Vũ Ngôn nhìn khuôn mặt xinh đẹp, nhìn đôi mắt đang nhắm chặt của nàng mà trong lòng lại càng xúc động, sau đó hắn chậm chậm, chậm chậm hạ xuống, đôi môi vừa chạm vào hai má nàng thì một cảnh tượng như đã từng xảy ra bỗng hiện lên trước mắt hắn.

Trong khoảnh khắc thất thần ấy, bỗng một đôi môi đỏ mọng, nóng bỏng nhưng ấm áp lại hơi chút run run “ấn” lên môi hắn. Cảm giác hừng hực tựa như một ngọn lửa đang bùng cháy mạnh mẽ ngoài cánh đồng hoang vu ngay lập tức đã thiêu đốt tâm linh của cả hai người. Vũ Ngôn còn chưa kịp suy nghĩ gì thì đã bị cái cảm giác này nuốt chửng, cánh tay ôm chặt lấy thân thể Số 9 như muốn dung nhập nàng vào trong cơ thể mình, cái lưỡi của hắn trong miệng nàng đang không ngừng thăm dò, thưởng thức tất cả.

Dù kỹ xảo của hai người có không được tốt nhưng lòng nhiệt tình đang cháy như một ngọn lửa kia đã bù đắp lại những thiếu sót về mặt kỹ thuật, và cũng không biết bao lâu Số 9 mới “ấm” một tiếng rồi mới thả ra, khuôn mặt nàng giờ nóng còn hơn cả lửa, đầu chỉ biết cúi gằm xuống tựa vào ngực Vũ Ngôn mà không dám ngẩng lên nhìn hắn.

Vũ Ngôn khẽ vuốt vuốt tóc nàng, vừa cảm nhận nhu tình như nước của nàng mà trong lòng cũng dần bình tĩnh trở lại. Số 9 trộm nhìn Vũ Ngôn, ghé vào tai hắn thầm thì:

- Số 1, đây là ta nộ hôn đầu tiên của em và cũng là nộ hôn cuối cùng của em.

Vũ Ngôn cả kinh, nói:

- Số 9

Số 9 lắc đầu, nở nụ cười xinh đẹp của mình, nói:

- Số 1 thuộc về em, còn Vũ Ngôn thuộc về Vu Tử Đồng, giống như là hai thế giới song song vậy. Em cũng rất rất muốn cả Số 1 và Vũ Ngôn đều thuộc về em nhưng em không thể ích kỷ như vậy được, và em lại càng không thể để một cô gái khác cũng yêu anh giẫm vào vết xe đổ của em được. Có một tối này, dù ngắn nhưng đời này em đã không còn gì tiếc nuối nữa rồi.

Số 9 mỉm cười nói tiếp:

- Anh có biết không? Lần thực hiện nhiệm vụ cuối cùng ấy, khi anh quyết định ở lại chặn đánh em đã rất sợ, em sợ anh sẽ không trở về được.

Nàng ôm chặt lấy Vũ Ngôn lắm lắm nói:

- Anh thật đáng ghét, không cho em ở lại. Anh, anh, ghét anh chết đi được!

Nước mắt của nàng lại chảy xuống:

- Lúc ấy em đã nghĩ, nếu anh không về được thì em sẽ xin ở lại đóng quân canh gác nơi ấy để chờ anh, chờ anh cả đời này.

Khóe mắt Vũ Ngôn càng nhiều nước mắt, khuôn mặt kề sát lên trên mái tóc nàng nói:

- Em đúng là một nha đầu ngốc!

Số 9 xấu hổ cười nói:

- Em không ngốc. Ông trời đã để anh xuất hiện trong cuộc đời em, đó chính là sự ưu ái của ông trời đối với em. Em rất thỏa mãn, thực sự rất thỏa mãn.

Dùng một lát, nụ cười lại tiếp tục hiện lên trên khuôn mặt Số 9, nàng chậm rãi nói:

- Ngày mai em sẽ xin đi trạm biên phòng quân khu Vân Bắc, em sẽ vĩnh viễn canh gác nơi này, nơi có người mà em quan tâm nhất. Nếu Số 1 đã quên em thì em cũng không oán trách, em chỉ muốn vĩnh viễn nhớ

những thứ của Số 1 thuộc về em kia. Đương nhiên, nếu anh còn nhớ tới em thì thỉnh thoảng có thể tới thăm em, vậy là em, em đã rất thỏa mãn rồi. Thực sự em không cần bất cứ một cái gì cả, em chỉ hy vọng anh vui vẻ, hạnh phúc, vậy là em đã thỏa mãn lắm rồi

Số 9 nở một nụ cười cay đắng:

- Vu tiểu thư là một cô gái tốt. Cô ấy yêu anh như vậy, thì anh nhất định phải đối xử tốt với cô ấy. Sau này anh có tới thăm em thì nhất định phải dẫn theo cô ấy tới nữa, nhìn hai người hạnh phúc, vậy em cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Vũ Ngôn ngáp ngừng suy nghĩ xem nên nói cái gì nhưng làm thế nào cũng không thể nói thành lời. Khuyên Số 9 ở lại ư? Vậy Tử Đồng phải làm sao bây giờ? Vu Tử Đồng cũng là một cô gái đáng thương, cô ấy cô đơn bất lực trên thương trường, giờ lại đặt toàn bộ hy vọng của cô ấy lên người mình, nếu lúc này mình rời khỏi cô ấy, vậy thì không chỉ gặp cản trở về mặt tình cảm mà ngay cả lương tâm mình cũng không yên tâm được. Một bên là lương tâm, là đạo nghĩa hơn nữa còn cả tình cảm, còn một bên lại là chân tình sâu đậm nhất. Mình phải chọn con đường nào đây? Cả hai đều là những cô gái xinh đẹp hiền lành, cả hai mình đều không thể gây thương tổn. Trong lòng Vũ Ngôn giờ đang vô cùng rối loạn, hẳn thực sự không biết phải chọn lựa ra sao nữa.

Số 9 dường như đã nhìn thấu tâm tư của hắn. Nàng mỉm cười lắc đầu nói:

- Anh không nên giữ em ở lại, như thế sẽ khiến em rất khó chịu. Anh nên biết, với anh bây giờ em hoàn toàn không còn sức chống cự, cả đời này em chỉ biết yêu một người là anh, và sẽ không còn có một người nào khác có thể đi vào lòng em được nữa. Tối nay chúng ta như thế này đã là rất có lỗi với Vu tiểu thư rồi, vì mình mà làm người khác bị tổn thương, em không thể ích kỷ như vậy được.

Nàng thở dài, nói tiếp:

- Kỳ thật trạm biên phòng cũng là một nơi rất tốt đó. Chim hót ríu rít, hoa thơm ngào ngạt, không khí trong lành, khí hậu dễ chịu, em ở đó chờ anh quả là một lựa chọn không tồi phải không.

Số 9 nở một nụ cười sáng lạn:

- Khi anh tới thăm em nhất định phải dẫn Vu tiểu thư theo đó. Nhìn hai người hạnh phúc em mới có thể hạnh phúc được. Sau này hai người có con thì nhất định cũng phải dẫn nó tới chỗ em, để nó gọi em một tiếng dì, sau đó em sẽ kể chuyện ngày xưa của Số 1 cho nó nghe, em còn muốn dụ nó gọi em là mẹ để anh tức chết nữa!

Số 9 cười tinh nghịch, tất cả ao ước trong mắt nàng giờ đều trở thành những cái xinh đẹp nhất.

Vũ Ngôn cứ ôm nàng như vậy, còn Số 9 lại như một đứa trẻ ngây thơ hồn nhiên nhất đang ríu rít trong lòng Vũ Ngôn, cuối cùng nàng ngẩng đầu lên nhìn Vũ Ngôn nhẹ giọng nói:

- Số 1, em mệt rồi!

Số 9 như một con mèo nhỏ bị thương cuộn tròn trong lòng Vũ Ngôn, đôi tay ôm chặt lấy hắn, chặt tới mức khiến hắn thiếu chút nữa là nghẹt thở. Nước mắt nóng bỏng của nàng từng giọt, từng giọt rơi xuống ngấm vào trái tim của hắn.

Suốt một đêm Lão Tăng mơ mơ hồ hồ ngồi trong góc tường, vừa tỉnh dậy đã thấy Vũ Ngôn toàn thân mệt mỏi nằm trên mặt đất đang thở ra từng vòng từng vòng khói rồi xâu chúng lại thành một cái xích.

Lão Tăng bất chấp những điều Đặc Cung yêu quý của mình, lão vội hỏi:

- Thế nào rồi, anh mày giờ nên gọi mày là sư đệ hay là con ầy ầy hả?

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Mọi chuyện đều đơn giản như anh nghĩ. Anh cứ gọi em là hùng binh đi, em quen kiểu gọi đó rồi.

Trong lòng Lão Tăng thất vọng, oán hận mắng một câu:

- Hùng binh, chuyện đơn giản như thế cũng không làm xong. Thiến Thiến đâu rồi, nó ở đâu rồi?

Trong mắt Vũ Ngôn bỗng biến thành một nơi đầy hơi nước mịn mờ, hần thở dài nói:

- Số 9, cô ấy đi rồi!

73. Chương 74

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 74: Về lại chốn xưa (1+2+3).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Lão Tăng sững sốt nói:

- Đi cái gì, hùng binh, mày nói rõ một chút xem nào.

Vũ Ngôn nói:

- Số 9 muốn xin đi trạm biên phòng Vân Bắc.

Lão Tăng nhẹ nhàng thở ra nói:

- Tiểu tử mày chỉ biết gây hoi hộc. Tới trạm biên phòng dù sao vẫn tốt hơn là để tiểu tử mày làm cho tức chết. Nó giờ về rồi à?

Vũ Ngôn gật gật đầu. Lão Tăng thở dài nói:

- Anh cũng mặc kệ hai người bọn mày, thích nghĩ gì thì nghĩ. Anh cũng đã nói rồi, chú mày là sư đệ của anh, Thiên Thiên là con gái của anh, anh cũng chẳng quan tâm tới cái gì mà lễ nghi, lễ tiết. Dù thế nào chúng ta vẫn là người một nhà, thật có nát nhưng vẫn còn ở trong nôi, vì thế nên mọi chuyện hai người cứ tự mình xử lý đi. Nếu để cho anh biết chú mày ăn hiếp Thiên Thiên nhà anh thì hùng binh, mày cứ chờ rồi coi.

Nói xong những lời này lão lập tức đứng dậy vỗ vỗ mông bước đi. Vũ Ngôn vội giữ lão lại kể chuyện của Lỗ Trùng cho hắn nghe.

Lập tức máu lão Tăng nóng lên, cái giận mắng:

- Đây là hùng binh của lão tử sao? Đến Thiên Kinh đã không tới thăm thì chớ lại còn không nhắn lấy một mẩu tin. Mệ, sống thấy phân lừa hết cả rồi à. Mày mau báo cho Lỗ Trùng biết, trong vòng hai mươi tư giờ nữa hai người bọn mày mà không tới quán doanh báo cáo thì ông đây không bao giờ nhận hắn là binh của Liệp Ưng nữa.

Lão Tăng hăng máu xả cho một tràng sau đó leo lên xe. Chiếc Jeep rồ lên một tiếng xả một đám khói đen đằng đuôi rồi nghênh ngang phóng đi.

Vũ Ngôn mau chóng tìm một nơi gọi điện cho Lỗ Trùng. Con dê béo này vừa nghe xong, mông như bốc lửa nhảy lên chữi:

- Tiểu tử mày hại chết lão tử rồi. Thế này thế nào cũng bị Tăng Đại lột da mất thôi. Giờ tao phải tìm mấy thằng đàn em mua đồ ăn, chiều tao mày về nhà. Tiền mua các thứ tao mày chia đôi, cứ trừ vào số tiền lương tháng của mày là được. Con bà nó, tám ngàn đồng, ngàn đó đủ để mua mấy con lợn béo đó.

Hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng Quan Nhã Nỵ cho hắn. Vũ Ngôn còn rất nhiều chuyện muốn làm. Khi Vũ Tử Đồng lái xe tới chỗ Vũ Ngôn thì hắn đã rửa mặt xong. Một đêm không ngủ cũng chẳng ảnh hưởng gì tới Vũ Ngôn cả.

Vu Tử Đồng cũng không hỏi tới qua đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ ở đó thu dọn phòng cho hắn, ngay cả một sợi tóc trên chiếc gối cũng không tha.

Vũ Ngôn thấy Hậu Vân mang một túi đồ ăn sáng tới, hắn biết túi đó là để chuẩn bị cho hắn. Hắn cười nhận lấy, hỏi:

- Tiểu Vân, em ở nhà Tử Đồng có quen không?

Hậu Vân trộm nhìn gian phòng nhỏ ấm áp này rồi mới gật đầu nói:

- Chị Tử Đồng rất tốt, mà ở cũng rất quen. Mà Ngôn đại ca, anh ở một mình có quen không?

Vũ Ngôn nhớ tới một đêm không ngủ hôm qua, gật đầu nói:

- Không sao đâu. Anh được cái đơn giản lắm, chỉ cần một chỗ ngủ là được rồi.

Hậu Vân thấy hắn ăn như hổ đói, ánh mắt dịu dàng như nước hồ thu nhìn người anh này, khẽ cười nói:

- Ăn chậm thôi!

Còn Vũ Ngôn lại nghĩ tới Số 9 đêm qua mà trong lòng bỗng nhói một cái, ăn thêm mấy miếng nữa, hắn nói:

- Chúng ta đi thôi!

Vu Tử Đồng lái xe, Hậu Vân ngồi bên cạnh nàng, còn Vũ Ngôn được làm thủ trưởng ngồi phía sau.

Vũ Ngôn mười bốn mười năm tuổi đã bị lão Tăng mang đi làm lính, mười lăm tuổi đến mười tám tuổi, khoảng thời gian quan trọng nhất của đời người lại được trải qua trong quân doanh. Điều này đã lấy đi của hắn rất nhiều nhưng cũng mang lại cho hắn rất nhiều. Cái được chính là sự từng trải quý giá nhất của đời người, trải qua vô số đau khổ, luyện được ý chí kiên cường dẻo dai, được sớm tiếp xúc với nhân tình thế thái của xã hội khi sống trong quân doanh, học cách làm người, cách đối nhân xử thế. Tất cả những cái hắn từng trải qua hơn hẳn bạn cùng trang lứa, phải nói là suy nghĩ của Vũ Ngôn và những đứa trẻ đó hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Đương nhiên Vũ Ngôn cũng mất đi rất nhiều thứ, trong giai đoạn quan trọng nhất của đời một con người, Vũ Ngôn hắn phải vượt qua mưa bom bão đạn, sống trong cảnh máu lửa. Trong trí nhớ thời nhỏ của hắn chỉ có một nữ hài tử tên gọi là Hứa Niệm Hân. Kí ức này gần như là tất cả giấc mộng của hắn khi tham gia quân ngũ. Hơn ba năm sống trong quân đội, đây là một cột mốc quan trọng trong cuộc đời hắn. Những ngày đó, thế giới tình cảm của Vũ Ngôn rất đơn giản, khi ấy cũng chỉ có một hình bóng kia, cái cảm giác mong lung đơn thuần ấy như một quả táo xanh chưa kịp chín, mặc dù chưa hái nó xuống nhưng đó cũng là một quả đầu tiên trên đường đời của hắn. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Mọi chuyện sau khi Vũ Ngôn rời khỏi bộ đội cũng dần có những thay đổi. Hắn đã tiếp xúc với không ít những cô gái, cho tới khi gặp Vu Tử Đồng. Vu Tử Đồng, từ ánh nhìn đầu tiên thì cái hấp dẫn hắn không ngoài vẻ đẹp của nàng. Khi Vũ Ngôn cứu nàng từ tay An Tử Phong, lại nghe chuyện của nàng mà trong lòng hắn đối với nàng có chút gì đó thương tiếc, đồng thời lại có chút kính nể. Khi ở cùng nàng hắn cảm thấy rất ấm áp, một cảm giác như có được hồng nhan tri kỷ ở đời. Đêm đó khi Vu Tử Đồng nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt hắn thì quan hệ giữa hai người họ đã bắt đầu trở nên mập mờ. Vũ Ngôn thật sự chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhưng khi sự việc đó xảy ra, Vu Tử Đồng đã thành công để lại trong lòng hắn một hình bóng không thể nào phai mờ.

Nếu không có chuyện ngày hôm qua thì có lẽ suốt cả đời này Vũ Ngôn cũng không thể nào biết được vị trí của mình trong lòng Số 9. Trên thực tế chính hắn cũng không rõ từ lúc nào Số 9 đã đi vào trong tâm linh của mình, hơn nữa còn ẩn trốn ở một sâu như vậy trong tâm linh. Lời Lỗ Trùng chính là một lời dẫn khiến hắn dường như có chút cảm giác. Tới khi Số 9 thủ thủ bày tỏ tình cảm nội tâm chân thành của nàng trước mặt mình, một cảm giác hạnh phúc, kích động ủa về khiến hắn dần dần hiểu ra rằng, thì ra Số 9 đã nằm sâu trong lòng mình từ rất lâu rồi.

Vũ Ngôn lúc thì nhớ tới Số 9, lúc lại nhớ tới Vu Tử Đồng, lúc nhớ về hình bóng đang nằm sâu trong đáy lòng kia. Ba cô gái, ba khuôn mặt, ba tính cách không ngừng hiện lên trong đầu hắn, chớp ẩn chớp hiện như một chiếc đèn kéo quân. Trên chiến trường Vũ Ngôn là một người lính đặc chủng bách chiến bách thắng, nhưng về mặt tình cảm hắn chỉ là một con chim non mới sinh theo đúng tiêu chuẩn. Ba hình bóng như một

cuốn phim xoay chuyển càng lúc càng nhanh trong suy nghĩ của hắn. Lúc này Vũ Ngôn cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung ra vậy.

- Ngôn đại ca, anh đang nghĩ gì vậy?

Câu hỏi của Hậu Vân đã kéo hắn từ trong những suy nghĩ đó về với thực tại.

Mình đang nghĩ gì vậy? Tại sao mình cứ bị vây quanh cái vòng luẩn quẩn của tình cảm vậy? Chuyện như thế này chỉ đành phải thuận theo tự nhiên, không thể cưỡng cầu được. Cái gì tới cuối cùng cũng phải tới. Nam nhi chí tại bốn phương, bản thân đã muốn tạo lập sự nghiệp nhưng khi mọi chuyện còn chưa bắt đầu mà mình đã bị rơi vào mấy chuyện nhĩ nữ tình trường không thể tự thoát ra được, như vậy còn nói gì tới chuyện gây dựng sự nghiệp nữa? Nếu cứ tiếp tục như vậy thì có lẽ ngay cả mình cũng không biết bản thân muốn làm cái gì nữa.

Vũ Ngôn hoảng sợ, thân thể toát đầy mồ hôi lạnh, mình đang làm gì vậy hả, một người lính quyết đoán, dũng mãnh bình tĩnh trước kia đâu mất rồi? Đầu óc hắn dần tỉnh táo trở lại, bây giờ, cách nhìn của hắn đối với chuyện này rất bình thản, cũng rất trực tiếp, tùy tâm sở dục, thuận theo tự nhiên, không cần phải suốt ngày nhốt mình trong những ngõ cụt không có lối ra làm gì nữa.

Nghĩ thông suốt việc này, lập tức trong lòng hắn cũng thoải mái hơn nhiều, đồng thời càng cảm kích đối với câu hỏi đã làm mình bừng tỉnh của Hậu Vân. Mà Vu Tử Đồng đang lái xe cũng gửi cho hắn một cái nhìn dò hỏi. Vũ Ngôn khẽ gật đầu với hai người họ, nụ cười tự tin lại hiện lên trên khuôn mặt.

Buổi sáng này Vu Tử Đồng dẫn Vũ Ngôn và Hậu Vân tới xưởng gia công của Sáng Lực Thế Kỷ. Đây cũng là yêu cầu của Vũ Ngôn. Xưởng gia công là tương lai của họ, việc cải tiến trang bị cho động cơ chính là từ nơi này mà ra.

Diện tích xưởng gia công này cũng không lớn, những linh kiện lẻ được gia công chính là những thứ cái mà nước ngoài bỏ qua không quan tâm đến. Cha Vu Tử Đồng và những người bạn của ông đã tiến hành cải tiến thay đổi những cái đó, mặc dù chưa thể nói là tiên tiến nhưng những linh kiện được gia công đều có chất lượng rất cao, với lại càng khó có thể tưởng tượng được rằng một xưởng nhỏ như thế này lại có một cách thức quản lý vô cùng chuẩn mực, mọi hoạt động đều vào đây, tất cả các thao tác về mặt công nghệ kỹ thuật đều được tiến hành rất nghiêm khắc theo đúng quy trình. Mọi thứ đều rất rõ ràng rành mạch.

o0o

Chú Đình là một lão già đã hơn sáu mươi tuổi, dáng người gầy gầy cao cao, tinh thần quắc thước, nghe xong lời giới thiệu của Vu Tử Đồng thì chú vô cùng kích động cầm tay Vũ Ngôn nói:

- Cảm ơn sự giúp đỡ vô tư của Vũ tiên sinh! Nếu không có anh, việc sản xuất của chúng tôi có lẽ đã xong hết rồi.

Vu Tử Đồng lại chỉ vào một thanh niên hai bảy hai tám tuổi nói:

- Đây là Đình Minh Toàn đại ca. Anh ấy là con trai chú Đình, và cũng là một sinh viên xuất sắc của đại học Thanh Hợp, anh ấy học chuyên về công nghiệp chế tạo, công việc sản xuất này do chính anh ấy phụ trách quản lý.

Đại học Thanh Hòa cũng giống như đại học Thiên Kinh, đó là một ngôi trường rất nổi tiếng đứng đầu cả nước, đặc biệt là đào tạo chuyên ngành về công nghiệp chế tạo. Ở nơi đó đã bồi dưỡng ra không ít các nhân tài cho đất nước tới mức mà cung không đủ cầu. Mặc dù không hiểu tại sao Đình Minh Toàn lại làm việc tại đây nhưng chỉ cần nhìn tình hình quản lý trong xưởng cũng đủ biết anh ta là một nhân tài hiếm có.

Vũ Ngôn bắt tay hắn, nói:

- Chỉ cần nhìn khu xưởng cũng hiểu Đình đại ca là một nhân tài thực sự.

Đình Minh Toàn cười nói:

- Đâu có, đâu có. Tôi làm việc ở đây cũng chỉ là giúp Tiểu Đồng mà thôi.

Đình Minh Toàn mỉm cười nhìn Vu Tử Đồng, trong mắt hắn hiện lên vẻ dịu dàng. Vũ Ngôn vừa nhìn liền hiểu ra rằng, anh ta ở lại nơi này có lẽ cũng chỉ vì Vu Tử Đồng mà thôi. Nghĩ vậy hắn lại mỉm cười nhìn về phía Vu Tử Đồng.

Nòng cốt của Sáng Lực Thế Kỷ ngoại trừ hai người trước mắt còn có một học trò của cha Vu Tử Đồng tên Triệu Quang Hán. Anh ta hiện đang ở nước ngoài tiến hành công tác thí nghiệm cải tiến trang bị động cơ. Chú Đình là người phụ trách trừu tượng kế hoạch tổng thể, ông cũng là thủ trưởng cũ của cha Vu Tử Đồng, và cũng là người ủng hộ trung thành nhất trong kế hoạch chế tạo xe.

Vu Tử Đồng kể lại chuyện với tập đoàn An Khải một lần nữa, sau đó lại nói về việc Vũ Ngôn đầu tư ba nghìn tám trăm vạn mà chỉ cần sáu mươi phần trăm cổ phần. Với mười lăm phần trăm cổ phần chú Đình nắm giữ của công ty trước kia thì sau khi tăng vốn, theo đúng lý thuyết lão nắm không tới bốn phần trăm, giờ Vũ Ngôn vẫn để cho lão nắm giữ tỉ lệ cổ phần như trước kia, việc này đồng nghĩa với việc giá trị tài sản của lão cũng tăng lên tới gần bốn lần.

Chú Đình cảm kích nói:

- Tiểu Vũ à, cảm ơn con, nhưng chú không thể chiếm tiện nghi lớn như vậy được. Chú nghĩ chia một nửa phần của chú ra phân cho công nhân viên, như vậy sẽ tăng tính tích cực của mọi người, chú nghĩ rằng sau khi mọi người biết được tin tức công ty có thêm nguồn đầu tư thì nhất định sẽ cố gắng làm việc hơn nữa.

Cuối cùng kết quả của cuộc hiệp thương là, Vũ Ngôn tiếp tục vẫn giữ sáu mươi phần trăm cổ phần, Vu Tử Đồng nắm mười lăm phần trăm, hai cha con chú Đình nắm bảy phần trăm, Triệu Quang Hán đang ở nước ngoài được tăng lên nắm bốn phần trăm, toàn bộ số phần trăm cổ phần còn thừa sẽ được chia cho công nhân viên trong công ty.

Cổ phần đã phân phối xong, Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng nói tiếp về ý kiến mà hai người đã thương lượng từ trước cho hai vị chuyên gia. Chú Đình suy nghĩ cả nửa ngày mới nói:

- Tiểu Vũ à, cháu đừng trách chú nói thẳng, có một vài vấn đề cháu nghĩ quá đơn giản rồi.

Vũ Ngôn vội hỏi:

- Chú Đình, chú còn khách khí với cháu như vậy làm gì? Có việc gì chú cứ nói thẳng, sau đó mọi người chúng ta cùng bàn xem nên làm chuyện gì tiếp theo.

Chú Đình gật đầu nói:

- Những năm nay chúng ta luôn muốn chế tạo một chiếc xe, khi còn trẻ, với lòng nhiệt tình, chúng ta nghĩ rằng chỉ cần cố gắng sẽ có thể làm được. Nhưng đã nhiều năm trôi qua, cháu cũng đã thấy, trong nước có ai làm được chuyện này chưa?

Vũ Ngôn gật gật đầu.

Chú Đình tiếp tục nói:

- Chế tạo ô tô là việc tập hợp cả công nghiệp thiết kế lẫn công nghiệp kỹ thuật. Mô hình của xe, động cơ, khung xe, kết cấu, kiểu dáng, rồi rất nhiều thứ liên quan nữa. Nhưng chỉ với một lượng tài chính ba nghìn vạn mà muốn khởi động một dự án lớn như thế thì đó là điều không thể làm được. Cho nên, chúng ta chỉ có thể bước từng bước một. Vừa rồi cháu có nói tới chuyện động cơ, chú cho rằng có thể suy xét. Chúng ta có thể mua trước một kỹ thuật động cơ và cả quy trình sản xuất nữa. Đầu tiên là phải tạo được động cơ, cho dù có hơi lạc hậu nhưng điều mấu chốt là phải tích lũy kỹ thuật. Sàn xe và thân xe có thể bắt chước, quan trọng là chúng ta phải có xương lắp ráp của riêng mình. Trước tiên phải tạo mấy bản xe, như vậy ổn thỏa. Viện nghiên cứu cũng phải xây dựng song song với đó, động cơ, gầm xe, thân xe thì cần tìm hiểu cải tiến dần dần, tới khi kỹ thuật của chúng ta mạnh rồi thì mới có thể phát triển chế tạo động cơ, mô hình xe của chính chúng ta, và tới khi đó chúng ta mới có thể nổ phát súng đầu tiên đưa ra thị trường được.

Nhân quang của hành gia quả nhiên rất độc, chỉ cần liếc một cái đã chỉ ra được những vết thương trí mệnh của Vũ Ngôn. Nếu muốn nhanh chóng phát triển vượt qua người khác thì trong giai đoạn đầu chỉ có thể áp dụng chủ nghĩa nắm bắt sau đó tiến hành hấp thu cải tiến, hình thành trung tâm kỹ thuật của mình. Thực hiện hạng mục gì đầu tiên cũng cần phải chọn lựa cho chính xác. Ý chú Đình đã rất rõ ràng, trước tiên

phải có được quy trình sản xuất động cơ, đồng thời coi đây là cơ hội, xây dựng xưởng lắp ráp, hoàn thành kế hoạch sơ bộ. Trong quá trình tìm tòi học tập phải đào tạo ra lực lượng khai phá nòng cốt của mình để chuẩn bị cho những bước phát triển sau này.

Tóm lại một câu, sâu thì đào động, rộng thì tích lương, đồng thời hoãn việc xưng vương.

Lời chú Đình đều được mọi người tán thành. Cha con chú Đình đã nghiên cứu nhiều năm trong ngành sản xuất ô tô nên lời nói ra rất đúng vào trọng tâm. Việc chuyển giao quy trình sản xuất động cơ cũng có mấy nhà, nhưng việc mấu chốt vẫn là về vấn đề tài chính. Chuyển nhượng có một chút thôi là mất ngàn vạn đôla Mỹ, điều này khiến bốn người rất đau đầu. Hậu Vân giờ là thư ký của Vu Tử Đồng, trước mắt cô đang trong giai đoạn học tập nhưng vừa nghe nói tới mấy ngàn vạn đôla Mỹ là chỉ biết trợn mắt và há hốc mồm.

Vũ Ngôn nghĩ đến mình còn có một vài viên dạ minh châu, nếu đem ra bán đấu giá thì dù rất có thể sẽ không có cái giá tốt như trước nữa, nhưng giờ đang là lúc quan trọng nên hẳn cũng quan tâm nhiều như vậy, nói:

- Vấn đề về quy trình sản xuất, chú Đình, các chú để ý hơn một chút, còn về chuyện tài chính cháu sẽ nghĩ cách.

Hậu Vân cũng biết khá rõ về hẳn nên lúc trước nghe Vu Tử Đồng nói hẳn bỏ ra hơn ba nghìn vạn đã rất giật mình rồi, giờ nghe hẳn bảo đi đào mấy nghìn vạn đô la Mỹ nữa lại càng kinh hãi tới mức không thể ngậm miệng lại được. Ánh mắt nghi hoặc nhìn thẳng vào hẳn. Vũ Ngôn cũng chỉ biết cười xin lỗi vì giờ không phải là lúc để giải thích.

Giải quyết xong một vấn đề, vấn đề tiếp theo khiến bốn người nhụt chí. Nếu thực sự có được quy trình sản xuất rồi nhưng nhà xưởng sẽ đặt ở nơi nào? Nhà xưởng lắp ráp đặt ở đâu? Một công trình lớn như vậy đi đâu tìm mặt bằng bây giờ? Cả vốn xây dựng trên một trăm triệu nữa, chuẩn bị thế nào đây?

Mấy người vừa nghĩ vừa thở dài. Hơn một trăm triệu, ngần đó đâu phải là chuyện đùa, hơn nữa tiền đầu tư vào quy trình sản xuất ít nhất cũng mất tới ba trăm triệu rồi. Đầu Vũ Ngôn giờ hơi choáng váng. Ba trăm triệu, trước kia làm một thằng linh nghèo chưa bao giờ hẳn nghĩ rằng có một ngày mình lại suy nghĩ tới con số ba trăm triệu. Đời người thật kỳ diệu, nếu là một người hơi thiếu tự chủ một chút thì có lẽ nghĩ tới con số ba trăm triệu này chắc đã hóa rồ mất rồi.

Ý chí Vũ Ngôn rất kiên định, khi đã quyết định một việc thì hẳn nhất định sẽ làm chuyện đó tới cùng, tính ra, nếu bán toàn bộ số dạ minh châu mà mình có thì ba trăm triệu vẫn có thể có được, khê cần môi hẳn nói:

- Chuyện tài chính cháu sẽ cân nhắc. Còn chuyện mặt bằng hy vọng mọi người hãy chú ý. Những công việc này phải đồng thời tiến hành.

Vu Tử Đồng và cha con chú Đình đều ngẩn người. Vũ Ngôn ra hiệu cho Vu Tử Đồng hình dáng của dạ minh châu, lập tức Vu Tử Đồng liền hiểu ra ngay, lại thấy hẳn vì mình mà ngay cả vốn liếng cũng dốc ra sạch thì trong lòng lại càng cảm thấy ngọt ngào. Ngay sau đó, cô nàng bèn gửi cho hẳn một nụ cười nhẹ nhàng, quyến rũ phi thường!

oOo

Thấy Vũ Ngôn gần như ôm hết những vấn đề quan trọng nhất, cũng là nặng nhất về mình làm cho cha con chú Đình không thể nào nhìn ra được lai lịch của Vũ Ngôn. Vũ Ngôn thấy vẻ mặt nghi hoặc của họ liền hiểu ngay suy nghĩ trong hai cha con, đành phải cười nói:

- Đừng nhìn cháu như vậy. Cháu chưa chắc đã có thể xoay sở được ngần đó tiền đâu. Nói không chừng đây chỉ là một ảo giác đẹp đẽ mà bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại mà thôi.

Đình lão cười nói:

- Vũ tổng à, nếu cháu thực sự có thể chuẩn bị được ngần đó tài chính thì số cổ phần của chúng ta có lẽ sẽ rơi xuống hàng sau dấu phẩy rồi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Đến lúc đó các chú có thể nhận mua số cổ phần nội bộ ban đầu mà, chỉ cần tất cả mọi người cố gắng thì cháu đảm bảo lợi nhuận của mọi người có thể lật cả trời.

Vũ Ngôn lại nói chuyện với nhóm người chú Đình một lúc nữa. Lúc này hiểu biết của hắn đối với phần sản nghiệp này của mình cũng nhiều hơn, đồng thời cũng càng cảm thán hơn về lịch sử của nơi này. Đình Minh Toàn luôn đứng bên cạnh Vu Tử Đồng, tới người mù cũng có thể nhận ra được hắn rất có thiện cảm với với nàng.

Vu Tử Đồng trộm nhìn Vũ Ngôn thấy hắn mỉm cười nhìn mình mà trong lòng hơi bức bối. Hắn chơi trò lady phốt như vậy là sao? Cố ý cười đùa với Đình Minh Toàn mấy câu, khi nhìn về phía Vũ Ngôn thấy thần sắc hắn vẫn như không, nét cười càng lúc càng rõ, Vu Tử Đồng chỉ biết trừng mắt với hắn một cái rồi kéo Hậu Vân sang một bên nói chuyện, không thèm để ý tới tên đầu gỗ này nữa. Đình Minh Toàn mỉm cười nói chuyện với Vũ Ngôn rồi sau đó cũng qua đó.

Chú Đình cười nói:

- Tên tiểu tử này rất dễ tâm tới Tiểu Đồng. Chú và ba Tiểu Đồng là đồng nghiệp nên từ nhỏ hai đứa nó đã lớn lên cùng nhau. Sau khi tốt nghiệp đại học, con trai chú nó ra nước ngoài du học, sau khi về nước nó nói là tới giúp chú nhưng thật ra ai cũng hiểu ý của nó là gì.

Chú Đình nói xong liền cười lên, Vũ Ngôn cũng chỉ biết bồi theo cười một trận.

Vũ Ngôn ở xưởng tới hơn hai giờ chiều mới rời đi. Một chuyến đi đã giúp hắn biết thêm rất nhiều thứ đồng thời trong lòng cũng càng cảm khái hơn. Ngắm lại mình sắp phải dấn thân vào một công việc, một ngành nghề vừa phức tạp lại vừa lạ lẫm nhưng lại đầy cảm giác khiêu chiến, tất cả khiến lòng hắn vừa thấp thỏm không yên, nhưng cũng vừa hưng phấn, giống như là đã tìm được một khung trời để hắn có thể thỏa sức bay lượn vậy. Tất cả mọi buồn bức do rất nhiều nguyên nhân gây ra trong mấy ngày này đều trở thành hư không hết.

Vu Tử Đồng trông thấy vẻ hăng hái của hắn từ kính chiếu hậu mới không nhịn được hỏi:

- Sao vậy? Anh ăn được quả Nhân Sâm à? Vui vẻ thế?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Không phải vui vẻ mà là vô cùng vui vẻ. Anh đột nhiên cảm thấy mình như trẻ thêm được vài tuổi. Tiểu Vân, em nói anh có trẻ không?

Hậu Vân cười hì hì, nói:

- Ngón đại ca, anh so với em còn trẻ hơn đó. Mà anh còn trẻ như thế thì tới đâu kiếm nhiều tiền xây nhà xưởng bây giờ?

Vũ Ngôn cười nói:

- Chuyện này tạm thời em đừng hỏi làm gì, giờ chưa phải lúc nói cho em biết.

Hậu Vân cũng cười không nói gì nữa, Ngón đại ca là người thân thiết nhất bây giờ của cô nên không tin anh ấy thì còn tin ai bây giờ?

Kỳ thật Vu Tử Đồng rất muốn biết tới qua Số 9 rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cô là một cô gái thông minh nên biết chuyện nào nên hỏi, chuyện nào không nên hỏi, bởi vậy cô chỉ đành chôn chặt nghi vấn của mình trong lòng, trên thực tế, làm như vậy cũng khiến cảm tình của Vũ Ngôn dành cho nàng được tiến thêm một bước.

Vu Tử Đồng hỏi một vấn đề cô đã muốn hỏi từ lâu:

- Vậy anh còn tới làm ở tập đoàn Thánh Long không?

- Đi chứ, vì sao lại không đi?

Vũ Ngôn cười nói:

- Anh đi là để tiếp cận với các nhân vật quan trọng, tới là để dụ dỗ bọn họ. Nếu có sự ủng hộ của tập đoàn Thánh Long thì công việc của chúng ta sẽ có nhiều hy vọng thành công hơn. Huống chi em cho rằng bây giờ anh ở lại Sáng Lực Thế Kỷ có thể giúp được việc gì sao?

Hiện này tất cả mọi chuyện đều đã được lên kế hoạch. Trước mắt có hai việc quan trọng cần làm, đó là cải tạo thiết bị động cơ và mua quy trình sản xuất. Cả hai việc này hẳn đều là tay mơ, còn tác dụng lớn nhất của hẳn bây giờ chính là đi chuẩn bị tiền, vì thế có ở lại cũng không dùng hẳn vào việc gì. Nếu quả thật có thể tiếp xúc với thượng tầng tập đoàn Thánh Long, có được sự ủng hộ của họ, vậy thì đó quả là một việc không thể tốt hơn.

Nhớ tới việc trong công ty vệ sĩ Thành Long có một Quan tiểu thư xinh đẹp mà Vu Tử Đồng lại có cảm giác như ăn phải dấm chua, cô bĩu môi nói:

- Anh đừng có để bị người ta dụ dỗ và cũng đừng có lừa người ta vào nước.

Hậu Vân cười hì hì, mà Vũ Ngôn cũng chỉ biết cách cười khổ.

.....

Lỗ Trùng quả rất có bản lĩnh, hẳn kiếm một chiếc xe thùng cỡ trung rồi biến nó thành một chiếc xe chất đầy lương thực quay về “nhà mẹ đẻ”.

- Nay, lương tháng này của mày tiêu hết rồi đó. Ngày mai nhớ tới ký một chữ nhá. Chỗ này toàn là tao dự toán rồi chi ra giúp mày đó.

Lỗ Trùng đồng dạ nói với Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn uể oải tựa lưng vào ghế, nói:

- Tao đâu có nói sẽ bỏ tiền lương ra cho mày mua sắm, vì thế cho nên tất cả những đồ này đều là do mày hiểu kính với các anh em, mấy đồ đó chẳng có liên quan gì tới tao cả và tao cũng không cướp công của mày đâu.

Lỗ Trùng hối hận, nói:

- Coi như mày giỏi, nếu hôm nay mà mày không nói ngon nói ngọt về tao trước mặt Tăng Đại mấy câu thì bát cơm này của nhà mày xem như bị đập rồi.

Tốc độ Lỗ Trùng lái nhanh không cần phải nói. Vũ Ngôn cảm giác như chưa hết xì xong thì chiếc xe đã tới trước nơi đóng quân của Liệp Ưng. “Thằng bé” đứng gác ngoài cửa cũng không biết hai người “lính già” uy phong lẫm liệt năm đó nên chặn đứng hai hùng binh ở ngoài cửa.

Lỗ Trùng vốn đang vô cùng nhiệt tình bỗng đâu bị người ta tạt cho một gáo nước lạnh bèn giận dữ chửi một tiếng nhưng cũng không dám gọi điện cho lão Tăng, nên chỉ đành phải uy hiếp Vũ Ngôn tới gọi.

Vũ Ngôn rơi vào đường cùng nên đành phải thông đường dây nội bộ tại cổng gọi điện cho lão Tăng. Lỗ Trùng ở bên cạnh nghe mà vô cùng căng thẳng, thân thể cứ căng ra đứng thẳng tắp, hai chân gõ gõ vào nhau. Vũ Ngôn đá hẳn một cước thật đau:

- Hùng binh, mày càng ngày càng có tiền đồ đó. Hàng giữa háng mày bị kẹp sắp hỏng rồi đấy.

.....

Lão Tăng cử hành nghi thức chào đón vô cùng long trọng,

- Lính thông tin đâu, thổi kèn báo tập hợp, tập hợp khẩn cấp để ăn tiệc.

Vũ Ngôn và Lỗ Trùng đang đi được nửa đường vào chỗ đóng quân cũng nghe thấy giọng thét của lão.

Lỗ Trùng thấy lão Tăng đang đứng ở cửa nhà ăn bèn vội phanh lại nói với Vũ Ngôn:

- Mất tao không hoa đó chứ, đây không phải là Tăng Đại à, lão tới tận đây đón tao à? Thật không dám tin vào mắt mình nữa.

Vũ Ngôn mặc kệ hấn. Hai hùng binh xuống xe. Lỗ Trùng chạy đến trước người Tăng Đại đang định hành lễ thì một cước của Tăng Đại đã tới:

- Con mịe nó, lễ cái rắm ấy, mày làm quản lý rồi thì có tiền đồ quá ha, lão tử sao lại chọn được một hùng binh như mày nhỉ.

Đôi mắt Lỗ Trùng đỏ lên rồi đột ngột ôm chầm lấy lão Tăng.

- Tăng Đại, em nhớ anh quá.

Trông thấy phía sau lão Tăng còn một đồng các chiến hữu xưa, Lỗ Trùng xông tới ôm cả một đám, nói:

- Ba Y, tao nhớ mày chết mất!

- Thư sinh, tao nhớ mày chết mất!

- Thủ Chỉ, tao nhớ mày chết mất!

Thấy Số 9 Lỗ Trùng kích động chạy tới:

- Tăng Thiên, anh nhớ em chết mất!

Đang định mở tay tặng cho cô nàng một cái ôm thì đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, bèn lớn tiếng kêu lên:

- Không được, không ôm được rồi. Vũ Ngôn, Vũ Ngôn đâu rồi, mày tới ôm đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Số 9 đỏ bừng lên, một quyền vung tới đập thẳng vào vai hấn. Đám hùng binh xung quanh cười ồ lên, lão Tăng nhìn Vũ Ngôn và Số 9 mỉm cười.

Vũ Ngôn sớm đã trông thấy Mập Đầu Đà và Số 9 phía sau Tăng Đại, trước tiên hấn lao tới ôm Mập Đầu Đà, một quyền chào hỏi người anh em của mình:

- Sao rồi, cuộc sống trong trường quân đội vui vẻ chứ?

Mập Đầu Đà cười xùy, nói:

- Thức ăn nhạt tẻch, tao nhớ hương vị của Vũ Lâm hoa xà lắm mày à.

Thấy Số 9 đang đùa cùng Lỗ Trùng, khiến Vũ Ngôn bỗng dâng lên một cảm giác thân thiết. Hấn đã quyết định để cho tất cả mọi chuyện thuận theo tự nhiên, cái gì tới rồi sẽ tới, cũng không nên cưỡng cầu làm gì, tâm tình hấn có một vài biến hóa vi diệu, tùy tâm sở dục. Hấn tới bên người Số 9, mỉm cười nói:

- Thể theo yêu cầu của mọi người. Ôm một cái nào!

Khuôn mặt Số 9 lại đỏ lên, nắm tay vừa chạm vào người hấn đã bị hấn kéo vào lòng ôm thật chặt. Lập tức, trái tim Số 9 như đập nhanh hơn gấp vô số lần, cái cảm giác ấm áp quen thuộc khiến cả người nàng nóng lên, giờ nàng chỉ nguyện được ở trong lòng hấn, nguyện không bao giờ tỉnh lại nữa.

74. Chương 75

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 75: Yên tĩnh.

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Mấy trăm người triển khai cuộc chiến giết mỗi trong nhà ăn. Lão Tăng sai người mang hết thuốc lá ngon, rượu ngon mà Lỗ Trùng hiếu kính chuyển hết vào, tất cả hùng binh không ra ngoài làm nhiệm vụ đều tề tụ đông đủ, mấy chục cái bàn tròn lớn đã đầy ắp người.

Đây là việc mà lão Tăng ra sức đề xướng, và cũng là truyền thống tốt đẹp mà đám binh Liệp Ưng ra rức tuân thủ. Lĩnh nào muốn “về nhà mẹ” là phải chuẩn bị đồ tốt nhất để khao các anh em trong quân doanh. Ai hiếu kính càng nhiều thì chứng tỏ người đó hồn bên ngoài càng giỏi, và lại càng có mặt mũi hơn. Còn quy tắc dành cho đám binh ở trong quân chính là, cứ có dịp như thế này mọi người đều phải tới tập trung, bàn lớn, bát lớn, miếng thịt cũng lớn. Lòng hăng hái của những người đàn ông tất cả đều được hiển hiện trên bàn rượu.

Lão Tăng, Vũ Ngôn và Lỗ Trùng bị chuốc nhiều nhất. Kinh nghiệm sa trường của lão Tăng quả là rất phong phú, lão móc trong túi ra viên thuốc dạ dày, nói.

- Mợ chúng mày, dám chuốc ông à, có phải ngứa thịt gọi đòn không hả.

Lão rất oai phong quát lên,

- Nói không uống nữa là không uống nữa.

Đám hùng binh đành phải nâng cốc tập trung tập kích hai người Vũ Ngôn và Lỗ Trùng. Hôm nay hai người này dù gì cũng là chính chủ mà mấy trăm người ở đây không phải chỉ vì hầu hạ hai người bọn họ thôi sao.

Hết người này tới người khác. Hôm nay Lỗ Trùng rất vui vẻ, hơn hai năm mới được gặp lại những chiến hữu vào sinh ra tử với mình nên cứ người tới là chén tới, tới một người là hết một chén, sau đó hân lại kể chuyện ngày thường của mình cho mọi người nghe, sau đó nước mắt cứ thế ào ào chảy xuống.

Con dê béo mặc sức phát huy, hết chai này lại tới chai khác, hết chén này tới chén khác, nhưng vẫn mãi không đổ, cuối cùng còn có lực phản kích lại, hân vù một cái chạy tới chỗ lão Tăng, và yô... yô...yô...yô...

Trong trường hợp này, công lực thâm hậu của Vũ Ngôn cuối cùng cũng đã phát huy tác dụng. Hai cân rượu chui vào bụng, dù tuy có hơi chóng mặt nhưng vẫn rất tỉnh táo. Số 9 ngồi bên cạnh hân, thấy hân nốc hết chén này tới chén khác thì gấp tới độ đậm chân liên tục. Đám hùng binh tới kính rượu cười nói:

- Mày phải thương cho cô ấy chứ, uống hộ cô ấy đi nào, chúng tao chẳng so đo chuyện ấy đâu.

Từ khi nói rõ tình cảm của mình với Vũ Ngôn cũng làm cho Số 9 thoải mái hơn rất nhiều. Cho dù không có kết quả nhưng còn tốt hơn nhiều so với việc cứ lồi thối không quyết như trước kia. Hôm nay một cái ôm của Vũ Ngôn ngay tại đó đã sớm trở thành câu chuyện trong đám hùng binh rồi, mà lúc này lại nghe lời hùng binh tới kính rượu nói mà khuôn mặt nhỏ nhắn ấy lại đỏ lên, sau đó cướp lấy chén rượu của Vũ Ngôn, cái cổ xinh đẹp ngửa lên, chén rượu trắng cay cay đã chui vào bụng.

Số 9 là nữ duy nhất của Liệp Ưng và cũng là ngoại lệ duy nhất. Ở cùng một đám đàn ông nàng cũng chưa bao giờ uống rượu, cũng không nói tục, hơn nữa lại rất hay xấu hổ, điểm này quả là có khác biệt rất lớn so với các nữ binh khác. Đám hùng binh thường hay nói đùa, nếu nàng không phải là một người lính thì chắc chắn sẽ là một tiểu thư khuê các theo đúng tiêu chuẩn.

Rượu mới vừa vào miệng, cái hương vị cay cay nóng nóng đã khiến Số 9 phải ho khan tới mấy lần. Đám hùng binh lại được một trận cười sảng khoái.

Vũ Ngôn nhanh chóng giắt lấy cái chén trong tay nàng. Số 9 đã ngà ngà say, hai má đỏ bừng, đôi mắt ngập nước dừng cảm nhìn về phía Vũ Ngôn trong mắt Vũ Ngôn hiện lên vẻ yêu thương, đúng là một đứa trẻ ngọc.

Mỗi lần có liên hoan là kết quả của đám binh luôn là gục xuống đất, và lần này cũng không ngoại lệ. Các hân tử của Liệp Ưng lúc bình thường khi xông pha trong rừng boom bão đạn thì mày cũng không nhú tới một cái. Khi uống say đều biểu đạt tình cảm chân thành nhất của mình. Mỗi lần có bữa liên hoan, phân đội nào mất đi ai ai hay ai thì mọi người chỉ cần liếc cái là biết, đó cũng đồng nghĩa với việc họ sẽ không còn được gặp lại chiến hữu của mình nữa. Đám binh say rượu tán gẫu về những chiến hữu đã hy sinh, đôi mắt lại đỏ lên, lệ lại tuôn ra.

Vũ Ngôn cướp di động của Lỗ Trùng gọi điện cho Đại Tráng. Trong điện thoại Đại Tráng nghe thấy tiếng gào thét hò đám binh uống say đang khóc tỉ tê của Tăng Đại mà hần cũng bật khóc. Cái cảnh tượng thân thiết, cái âm thanh quen thuộc đó đã khiến hần như được về tới “nhà mẹ”.

Ba người Mập Đầu Đà, Vũ Ngôn và Số 9 dựa vào nhau để nói chuyện với Đại Tráng. Đại Tráng ở bên kia khóc tới xoay trời chuyển đất, Số 9 cũng nép vào lòng Vũ Ngôn, nước mắt rơi đầy ngực hần. Tình cảm giữa những người chiến hữu, giữa những người đã cùng sinh cùng tử với mình, đó là một tình cảm mà người ngoài rất khó có thể hiểu được, chỉ có những người lính mới hiểu được hết cái tình cảm này là như thế nào.

Kỳ thật Lão Tăng rất hài lòng với cảnh như thế này, đám nhóc này khi trên chiến trường thì mạnh như ác hổ, nhưng giờ lại ngã trái ngã phải, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Mặc dù không giống với tác phong của quân nhân nhưng đó lại là tình cảm chân thành nhất.

Binh Liệp Ứng tuy là vương giả trong binh nhưng bọn họ cũng là người, cũng có cảm giác của mình. Hoàn cảnh tác chiến của họ là tàn khốc nhất nên tỉ lệ hy sinh còn cao hơn so với bộ đội bình thường, vì thế bất cứ lúc nào họ cũng phải đón nhận nỗi đau đớn khi mất đi chiến hữu. Nỗi khổ trong lòng bọn họ người ngoài không thể nào biết được, họ cần phát tiết, nên những cuộc gặp mặt những người chiến hữu xưa như thế này kỳ thật chính là cách tốt nhất để giải quyết những buồn khổ trong lòng bọn họ.

Lỗ Trùng liên tục nói tao muốn quay về 102, tao muốn quay về 102, rồi sau đó hần được hai binh đỡ tới nhà khách. 102 là số phòng của Lỗ Trùng trước kia khi hần vẫn còn ở Liệp Ứng. Ba người anh em cũng ở chung phòng với hần năm đó, một người hy sinh ở sa mạc, một người nằm xuống trong một khu rừng, còn một người yên nghỉ vĩnh viễn dưới biển sâu, tới hôm nay, căn phòng đó cũng chỉ còn lại một mình Lỗ Trùng hần.

Vũ Ngôn bị lão Tăng lôi đi, nói, sư tẩu của chú có chuyện muốn nói với chú. Số 9 đi theo sau hai người không nói một lời nào. Lão Tăng liếc nhìn cô con gái mà chỉ biết khẽ thở dài một hơi.

Nhị nha đầu không ở nhà. Vũ Ngôn biết cô nàng đang còn bận đi thực tế xã hội. Hè này, cô nàng xuống vùng nông thôn đi làm giáo viên tình nguyện, nếu cô nàng ở nhà, lại biết chị mình bị Vũ Ngôn ăn hiếp thì chắc chắn rằng Vũ Ngôn sẽ chết không thể chết lại được. May mà Tăng Nhu chỉ biết là chị mình thích Số 1 mà không biết rằng Số 1 chính là hùng binh Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn cười hì hì chào sư tẩu. Sư tẩu nhìn Số 9. Khuôn mặt Số 9 đỏ lên vội chạy một mạch lên lầu. Hai vợ chồng Lão Tăng nhốt Vũ Ngôn vào thư phòng, lão Tăng lấy cốc ra ngoài đi WC và chỉ để sư tẩu ở lại thăm vấn Vũ Ngôn.

Sư tẩu nhìn Vũ Ngôn, mấy năm nay, chính mình đã nhìn đứa nhỏ này lớn lên, anh tuấn, đẹp trai, lại hữu dũng hữu mưu, khí chất bất phàm, cũng khó trách đại nha đầu lại chung tình với thằng nhỏ như vậy. Sư tẩu thở dài nói.

- Tiểu Ngôn, chị chỉ muốn biết rốt cuộc em nghĩ gì về Thiến Thiến nhà chị? Em cũng biết, nha đầu Thiến Thiến này là rất cứng đầu, trước đây chị không hiểu cảm giác của nó nên muốn tác hợp con bé với Gia Thụ nhưng không ngờ rằng trong lòng nó chỉ có một mình em.

Sư tẩu nhìn Vũ Ngôn, thấy hần không biểu hiện chút cảm xúc gì trên nét mặt nên đành phải nói tiếp:

- Mặc dù theo danh phận em là sư đệ của lão Tăng nhưng những năm gần đây, bất luận là sư huynh em hay là chị thì cũng đều xem em như con của mình. Em cũng giống như Thiến Thiến và Nhu Nhu, đều là con của vợ chồng chị. Bây giờ chúng ta hãy vứt bỏ những cái quan hệ sư huynh sư đệ sư thúc sư đệ đệ này đi, chị muốn biết rốt cuộc em nghĩ như thế? Nghe lão Tăng nói Thiến Thiến đã báo cáo lên trên xin tới trạm biên phòng. Nó là một cô gái, không những đã phải lên chiến trường mà còn lại phải tới một nơi xa xôi như vậy nữa, em thử nghĩ xem một người làm mẹ như chị sao có thể yên tâm được chứ.

Vũ Ngôn cũng không biết nên mở miệng giải thích chuyện này như thế nào, chẳng lẽ lại nói mình đang còn lưỡng lự giữa mấy cô gái ư, đạo nghĩa và tình cảm, thật khó để chọn lựa giữa hai điều này.

Vũ Ngôn đã định để tất cả thuận theo tự nhiên, tuyệt không cưỡng cầu gì, suy nghĩ một lúc, hần mỉm cười nói với sư tẩu:

- Em giờ vẫn còn đang đi học nên nói thật với chị, em vẫn chưa nghĩ tới mấy chuyện này.

Sư tẩu vội vàng nói:

- Vì sao? Em không thích Thiến Thiến nhà chị ư?

Vũ Ngôn lắc đầu.

Sư tẩu lại nói:

- Vậy là em thích Thiến Thiến nhà chị phải không?

Vũ Ngôn không biết nên trả lời vấn đề này thế nào, gật đầu không được mà lắc đầu cũng không xong, hần nói:

- Sư tẩu, em thực sự còn chưa nghĩ cẩn thận về vấn đề này. Số 9 là một cô gái tốt, em nghĩ cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Sư tẩu thở dài nói:

- Chị thực sự không hiểu bọn trẻ các em nữa. Rõ ràng chỉ là một việc rất đơn giản mà lại thành ra phức tạp như vậy. Thôi quên đi, đã biết Thiến Thiến có người trong lòng rồi thì chị cũng không cần phải tiếp tục mò mẫm gì nữa. Chị già rồi, chuyện của mấy người trẻ các em thì tự các em giải quyết đi, Đúng là chẳng có cách nào ép mấy đứa bọn em cả.

Vũ Ngôn cười nói:

- Sư tẩu trông mới chỉ 30 thôi mà, sao lại nói mình già là sao. Chị mà đứng chung với Số 9 thì chỉ như chị em ruột thôi.

Sư tẩu vui vẻ nói:

- Đừng có khoác lác, tuổi đã lớn như vậy rồi, chị em cái gì chứ.

Hai người đang vừa nói vừa cười trong phòng thì ngoài cửa, tiếng lão Tăng lớn tiếng, nói:

- À, Gia Thụ tới chơi hả, mau ngồi đi, ngồi đi, ngồi đi, sao mang nhiều thứ như vậy làm gì.

Khi Vũ Ngôn và sư tẩu đi ra thì Trần Gia Thụ đang đưa cho lão Tăng túi trà Long Tĩnh và Bích La Xuân loại thượng hạng. Lão Tăng trông thấy hai người họ đi ra, bèn cười nói:

- Hai người ra rồi à, mau tới đây nếm thử chút đi. Gia Thụ đang giảng cho anh về trà kinh. Gia Thụ, người này là Vũ Ngôn, là một người thân của chú, đồng thời cũng là bạn tốt của Thiến Thiến. Hai người đã gặp nhau rồi phải không.

Trần Gia Thụ đứng dậy cười nói:

- Hôm qua chúng cháu có gặp nhau nhưng tiếc là do quá vội nên còn chưa nói chuyện với nhau được mấy câu. Vũ tiên sinh, đây là danh thiếp của tôi, sau xin anh chiếu cố nhiều hơn.

Vũ Ngôn cười nhận lấy tấm danh thiếp, nói:

- Trần tiên sinh, tôi chỉ là một viên chức nhỏ nhỏ nên cũng chẳng có danh thiếp gì để đưa lại cho anh.

Trên danh thiếp có in “Trần Gia Thụ - Tổng giám đốc Tập đoàn Siêu Viễn”. Vũ Ngôn chưa từng nghe tới tên tập đoàn Siêu Viễn bao giờ nhưng vẫn mỉm cười để tấm danh thiếp vào trong túi áo.

Trần Gia Thụ mỉm cười lắc đầu nói:

- Danh thiếp cũng chỉ là một dấu hiệu đơn giản nên nó không thể đại biểu cho tố chất, tu dưỡng của con người được. Trông mặt mà bắt hình dong, kẻ trí sẽ không làm như thế. Huống chi, với khí chất và tu dưỡng của Vũ tiên sinh thì anh quyết không phải là một nhân vật đơn giản. Tôi tin rằng nhất định Vũ tiên sinh sẽ có những thành tích to lớn sau này.

“Ngoại hình và phong độ lẫn cả tu dưỡng của Trần Gia Thụ này quả thật không thể bắt bẻ được cái gì. Điều kiện gia đình lại vô cùng ưu việt, nếu không có Vũ Ngôn thì hẳn chắc chắn sẽ là lựa chọn tốt nhất của Thiến Thiến.”

Sư tẩu quan sát Trần Gia Thụ, trong lòng thầm nghĩ.

Vũ Ngôn thấy Trần Gia Thụ hoàn toàn khác với em trai hần, Trần Gia Lạc, bất luận là từ khí chất hay chí khí, hai người quả thực không phải là cùng một cấp bậc. Trong lòng Vũ Ngôn rất kinh ngạc, hai anh em ruột cùng một mẹ sinh ra thì sao lại có sự khác biệt lớn tới mức không phải bình thường như vậy nhỉ.

Trong lòng thì nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn cười nói:

- Vậy thì xin tạ ơn lời vàng lời ngọc của Trần tiên sinh. Kỳ thật tôi tin vào câu nói nhân tính bản thiện hơn, tổ chất và tu dưỡng đều có thể bồi dưỡng trong nay mai, chỉ có bản tính mới là trời sinh. Nếu chỉ nhìn vào tổ chất và tu dưỡng thì rất dễ bị vẻ bề ngoài của người ta lừa gạt.

Phong độ khí chất của Vũ Ngôn là có một không hai, đáng quý hơn, hần tạo cho người ta một cảm giác thân thiết trời sinh, tuy rằng điều kiện gia đình không bằng Trần Gia Thụ nhưng đó chỉ là những nhân tố sau này và cũng không phải là những thứ mà bản thân hần có khả năng quyết định. Sư tẩu nhìn Vũ Ngôn, trong lòng cân đo thật cẩn thận, cuối cùng quyết định nghiêng về phía Vũ Ngôn.

Trần Gia Thụ quả thực cũng là một con người tao nhã, nghiên cứu của hần đối với trà đạo cũng rất thâm hậu, sắc hình vận của hai loại Long Tĩnh và Bích La Xuân đều được nói đầu ra đấy. Lão Tăng nhìn hần biểu diễn trà đạo mà phải thở dài nói:

- Nhà giàu thật biết hưởng thụ, mà cũng thật khó cho cháu, Gia Thụ. Sống ở nước ngoài nhiều năm như thế mà còn có thể nghiên cứu mấy thứ này. Giờ thanh niên không quên gốc rễ như cháu quả thực cũng nhiều lắm.

Số 9 cũng bị mẹ mình gọi xuống. Trần Gia Thụ cười đưa cho nàng một ly trà nói:

- Thiên Thiên, em nếm thử một chút, đây là trà Long Tĩnh mới pha đấy.

Số 9 nói tiếng cảm ơn rồi ngồi xuống bên cạnh Vũ Ngôn.

Số 9 nếm một ngụm trà rồi lại đưa cho Vũ Ngôn nói:

- Anh cũng nếm thử một chút đi. Rất thơm đấy.

Trước kia khi chấp hành nhiệm vụ, vài người dùng chung một ấm nước là chuyện bình thường. Vũ Ngôn và Số 9 cũng không quá để ý điều này. Nhưng Trần Gia Thụ lại thu hết cái cảnh tượng ấy vào mắt, khoe miệng thoáng giật giật nhưng lại khôi phục lại như bình thường ngay sau đó.

Trần Gia Thụ tiếp tục đề tài đang nói dở:

- Trà đạo là cái mà tổ tông của chúng ta lưu lại, mặc dù mấy năm nay cháu ở nước ngoài du học nhưng cháu hiểu rõ rằng đâu mới là gốc rễ của mình. Cây có cao cả nghìn mét cũng không thể quên đi cái rễ. Đây là lời dạy bao năm nay của cha, cháu nào dám quên chứ?

Lão Tăng cười gật đầu nói:

- Cha cháu năm đó là nho tướng nổi tiếng nhất trong đoàn bọn chú, quả nhiên Hồ phụ không có khuyến tử! Gần đây sức khỏe của cha cháu thế nào? Làm việc cả ngày cũng cần phải chú ý tới thân thể, bảo lão ấy, vài ngày nữa chú qua thăm lão.

Trần Gia Thụ vội nói:

- Mấy ngày này cha cháu cũng nhắc tới chú Tăng suốt, cha cháu nói chú mới lên chức nên muốn chúc mừng chú.

Cách đây vài ngày Lão Tăng mới được lên hàm, trên quân hàm của lão giờ được gắn một ngôi sao vàng năm cánh sáng ngời, 44 tuổi thiếu tướng, toàn quân cũng không có mấy người được như thế.

Số 9 ngồi bên cạnh Vũ Ngôn hỏi:

- Mẹ vừa rồi nói với anh cái gì vậy?

Vũ Ngôn cười nói:

- Chỉ hỏi một chút xem anh có được ăn ngon hay không, mặc có đủ ấm hay không thôi.

Số 9 liếc mắt nhìn hần, miệng hừ một tiếng nói:

- Lừa người!

Trần Gia Thụ mỉm cười hỏi Số 9:

- Thiến Thiến, nghe nói em đưa đơn xin đi trạm biên phòng phải không?

Số 9 gật đầu nói:

- Tin tức của anh quả thật rất nhanh đó. Tôi hôm nay mới đưa đơn xin mà....

Sư tẩu vội kêu lên:

- Gia Thụ, cháu giúp cô khuyên nhủ Thiến Thiến đi, con nhỏ này tùy hứng quá đi mất. Một chỗ khổ như trạm biên phòng thì một cô gái như nó tới làm gì cơ chứ?

Lão Tăng nhìn bà xã,

- Đám đàn bà con gái thì biết cái gì chứ, là một người lính cách mạng thì dù có trong mưa bom bão đạn cũng phải tiến lên chứ, huống hồ một cái đồn biên phòng bé tí tẹo thì có gì mà không tới được?

Trần Gia Thụ lắc đầu nói:

- Cô, cô đừng lo lắng. Thiến Thiến đã lựa chọn như thế thì chắc chắn là có cái lý của cô ấy. Nếu lựa chọn này của cô ấy là cam tâm tình nguyện thì cháu nghĩ chúng ta nên ủng hộ cô ấy. Một người có thể theo đuổi để thực hiện giấc mộng của mình, đó chính là một việc vô cùng hạnh phúc.

Số 9 nhìn Vũ Ngôn bên cạnh, mỉm cười nói:

- Mẹ, mẹ không nên lo lắng. Điều kiện của đồn tuy có gian khổ một chút nhưng người khác cũng có thể tới mà, phải không? Con thấy chỗ đó cũng rất tốt, non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt. Mẹ, khi nào có thời gian mẹ cũng tới đó ở vài ngày đi, đảm bảo mẹ lại trẻ ra thêm mười tuổi đấy.

Sư tẩu cười mắng:

- Nha đầu chết tiệt này, rửa mẹ già phải không.

Hai mẹ con ồn ào một lúc, sư tẩu nhìn Vũ Ngôn nói:

- Tiểu Ngôn, em thấy chuyện này thế nào?

Trên thực tế, tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều hiểu, Số 9 xin đi đồn biên phòng có nguyên nhân chính là chuyện xảy ra với Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn biết đây là một vấn đề nan giải mà sư tẩu vớt sang cho mình, lại nhìn sang Số 9, thấy nàng đang âu yếm nhìn mình mới bèn cười với nàng một cái, nói:

- Kỳ thật ở đâu cũng không quan trọng, mà cái quan trọng nhất chính là phải biết mình đang làm gì. Nếu Thiến Thiến cảm thấy nơi ấy có cái mình cần, vậy thì cô ấy nên đi. Kỳ thật em cũng rất muốn tới nơi ấy, nói không chừng một ngày nào đó em cũng sẽ xuất hiện tại đấy. Tới khi ấy mọi người không giạt mình là ổn rồi.

Số 9 cũng có vẻ hiểu ý trong câu nói cuối cùng của hần, dù hần nói là có thể nhưng cũng khiến nàng rất thỏa mãn, thỏa mãn tới mức không kìm được lòng mà ngoảnh về phía hần cười, khuôn mặt xinh đẹp xuất hiện nhiều nơi đỏ bừng.

Trần Gia Thụ trông thấy vẻ tươi đẹp của Số 9 mà trong mắt hiện lên hào quang sâu không lường được, ánh mắt hần thoáng dừng ở chỗ Vũ Ngôn, khóe miệng nhếch lên cười rất tự tin.

.....

Đêm này Vũ Ngôn ở trong phòng khác nhà lão Tăng, nhưng lần này không giống với lần uống rượu khi xuất ngũ trước, lần này là hần tỉnh táo nằm trên giường, ngay phía trên phòng sách là phòng của Số 9. Vũ Ngôn

nằm một lúc nhưng không tài nào ngủ được, đang định đứng dậy thì ngoài cửa bỗng truyền đến giọng của cửa Số 9:

- Số 1, anh ngủ chưa?

Vũ Ngôn vội đứng dậy ra mở cửa. Số 9 mặc một chiếc áo ngủ màu phấn hồng đang đứng ở cửa. Vũ Ngôn cười nói:

- Trễ rồi sao còn chưa đi ngủ? Nhớ ai à?

Số 9 đập cho hấn một quyền rồi lắc mình vào phòng. Vũ Ngôn lẩm bẩm một câu “cô nam quả nữ”. Số 9 đỏ mặt rồi khẽ hừ một tiếng.

Hai người ngồi đối mặt với nhau, không khí yên tĩnh mà ấm áp. Tay phải Số 9 chống lên cằm nhìn Vũ Ngôn nói:

- Số 1, lời hôm nay anh nói là thật chẳng?

Vũ Ngôn cười hỏi:

- Anh nói cái gì?

Số 9 đỏ mặt đánh hấn một cái, nói:

- Chính anh nói mà. “Em cũng rất muốn tới nơi ấy, nói không chừng một ngày nào đó em cũng sẽ xuất hiện tại đây.” Anh lừa em sao? Anh sẽ cùng Vu tiểu thư tới đó phải không?

Vũ Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài nói:

- Có rất nhiều chuyện bây giờ anh thực sự không muốn nghĩ nữa. Anh cũng không biết tương lai sẽ ra sao, tất cả hãy thuận theo tự nhiên đi.

Thần sắc Số 9 ảm đạm nói:

- Em biết, bất kể anh có tới hay không thì em đều sẽ ở đó chờ cả đời này. Nếu các anh muốn tới thì xin anh đừng nói cho em biết trước. Em muốn hưởng thụ trọn vẹn niềm vui lớn nhất đó. Tưởng tượng có một ngày anh đột nhiên xuất hiện trước mắt em, đó là niềm hạnh phúc tới cỡ nào đây.

Vũ Ngôn nhìn vẻ mặt say mê của nàng mà chỉ biết cười vỗ lên đầu cô. Số 9 cười ngọt ngào, thần sắc yên tĩnh mà hờ hững.

....

Khi Vũ Ngôn và Lỗ Trùng rời khỏi quán doanh, thì phần lớn mọi người vẫn còn đang ngủ. Lúc Số 9 tới gõ cửa thì trong phòng đã không còn thấy hình bóng của hấn đâu cả, thậm chí trong phòng không hề có một dấu vết nào chứng tỏ hấn đã tới đây.

Trong lòng Số 9 trống rỗng, lần chia tay không biết tới bao giờ có thể gặp lại. Anh ấy liệu có nhớ rằng tại một nơi xa xôi nào đó có một người luôn canh gác ngắm trông anh ấy không?

Số 9 ngẩn ngơ đứng nơi đó, một giọt, lại một giọt nước mắt chảy ra vương trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

75. Chương 76

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 76: Xinh đẹp tuyệt trần.

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Cuối cùng thì Vũ Ngôn đã chính thức đi làm tại công ty vệ sĩ Thành Long. Lỗ Trùng đích thân dẫn hần tới bộ phận trang bị, dẫn đi lấy giày da, áo phục, còn trang bị thêm một chiếc di động. Vũ Ngôn mặc bộ vest vào, đeo chiếc kính đen lên. Lỗ Trùng quan sát hần một hồi, thật không dễ dàng gì, cuối cùng thẳng mày cũng vào giới xã hội đen rồi. Vũ Ngôn cười hắc hắc, bộ trang phục này quả thật rất khốc, bọn tiểu đệ của giới xã hội đen trong phim đều trông giống thế này cả.

Vũ Ngôn là nhân viên mới tới nên theo lệ phải qua một lớp huấn luyện. Đầu tiên là văn hóa công sở và đào tạo độ trung thành, sau đó sẽ huấn luyện kỹ năng. Vũ Ngôn là nhân viên bảo vệ vòng ngoài nên kỹ năng huấn luyện chủ yếu là kỹ xảo chiến đấu, còn nắm giữ vũ khí nhẹ như súng lục thì chỉ cần biết và hiểu cách sử dụng là được.

Kỹ xảo chiến đấu đương nhiên không thành vấn đề, mặc dù chiêu thức không quá xuất sắc nhưng nhãn lực của hần lại vô cùng tốt, chỉ cần liếc mắt là đã nhìn ra sơ hở của người khác, và tất nhiên cũng luôn luôn có thể một chiêu chế địch bất cứ lúc nào, vì thế, không tới mấy ngày hần cũng đã tạo ra chút tên tuổi ở đây, tất cả mọi người đều vui vẻ gọi hần bằng một cái tên rất ngầu: Vũ một chiêu.

Đương nhiên trong chuyện này công lao La Hữu bỏ ra cũng không nhỏ. Về công phu trong chiến đấu, La Hữu rất có tiếng trong công ty, do vậy khi được hần ra sức thổi phồng, tất cả mọi người đều biết “Vũ một chiêu”, con trâu mới tới công ty, dù là La Hữu cũng không chịu được quá hai chiêu của con trâu này.

Khi huấn luyện vũ khí, Vũ Ngôn cũng lại khiến mọi người chấn động. Súng ngắn bắn nhanh, mười phát đạt tám mươi lăm điểm, thành tích đỉnh cao bên trong đám vệ sĩ vòng ngoài. Nơi này chỉ có Lỗ Trùng là biết chuyện Vũ Ngôn, trong lòng hần không nén nổi cười, tiểu tử mày lại ra vẻ đáng thương rồi, nếu để Tăng Đại biết hùng binh mày bắn được có tám mươi lăm điểm thì chắc chắn sẽ một cước đá văng mày ra khỏi Trái Đất.

Vũ Ngôn cũng không ngờ mình chỉ tiện tay bắn mà cũng đạt thành tích củ chuối được xếp vào top. Thực ra chuyện này cũng khó trách hần, với tiêu chuẩn của Liệp Ưng thì ngay cả tiêu chuẩn của thằng bình nấu ăn trong căn tin cũng không bằng. Vũ Ngôn cũng chẳng phải vì muốn thể hiện mình xuất sắc gì, mà ngược lại, dù đã chú ý rất nhiều rồi, vậy mà vẫn.... haizzz

Quan Nhã Ny cũng phải giật mình khi xem thành tích bắn của Vũ Ngôn, nhưng sau đó nghĩ lại hần đã từng sống vất vưởng ở quân khu Thiên Kinh nên có thành tích như vậy cũng chẳng có gì là lạ.

Vũ Ngôn và La Hữu hợp tác với nhau được phân vào tổ một vệ sĩ vòng ngoài. La Hữu là người nhiệt tình lại ngay thẳng, một người rất đúng khẩu vị Vũ Ngôn nên hai người hỗn cùng nhau rất hợp, có đôi khi Lỗ Trùng cũng gia nhập, ba người đập phá từng bưng rất náo nhiệt.

Lệnh điều động của Số 9 sau ba ngày đã tới nơi. Điều này khiến cho Vũ Ngôn rất xúc động đối với hiệu suất làm việc của cơ quan. Nếu đổi thành xin điều từ trạm biên phòng về quân khu Thiên Kinh thì có lẽ ba năm cũng không được phê duyệt.

Khi đưa tiễn Số 9, Số 9 tặng mỗi người một cái ôm, khi tới lượt Vũ Ngôn, Số 9 đặc biệt chiếu cố ôm hần thật chặt, thân thể khẽ run rẩy, những dòng lệ tất cả đều chảy thấm đẫm đầu vai hần. Số 9 cười với Vũ Ngôn một nụ cười kiên cường rồi xoay người “đạp” xe mà đi, ánh mắt đầy vẻ mong đợi động lại trong lòng Vũ Ngôn.

- Dù có ly hận cũng phải như cây cỏ mùa xuân, càng lan càng xa càng phát triển.

Lỗ Trùng đứng bên cạnh Vũ Ngôn khẽ thở dài.

Lập tức, cả người Vũ Ngôn nổi hết cả da gà,

- Tiểu tử mày động xuân à?

Lỗ Trùng lắc đầu nói:

- Thật không hiểu mày nghĩ thế nào nữa?

Vũ Ngôn không trả lời. Chở tới khi bóng chiếc xe chở Số 9 đi khuất, một nỗi buồn phiền khôn tả dần dần dâng lên trong lòng Vũ Ngôn.

Cuộc sống yên bình như mặt hồ không gợn sóng sau giờ Ngọ mùa hè. Trong mười ngày qua, mỗi ngày Vũ Ngôn đều tới làm đúng giờ, ăn cơm đúng giờ, đi ngủ đúng giờ, nhớ tới mấy cô gái cũng đúng giờ.

Bên Sáng Lực Thế Kỷ, chú Đình vẫn chưa liên hệ được về vấn đề quy trình sản xuất động cơ. Thí nghiệm cải tiến thiết bị động cơ đang trong giai đoạn khẩn trương, nhưng nói chung trước mắt chuyện này đều rất thuận lợi. Vu Tử Đồng phụ trách tìm kiếm mặt bằng xây dựng nhà xưởng, nhưng việc này vẫn chưa có tiến triển gì. Ba việc quan trọng nhất trước mắt như một ngọn núi nặng trĩu đặt trong lòng hấn khiến hấn không thời nào thở nổi.

Vũ Ngôn rất lo lắng về mấy việc này, hấn dù có hùng tâm tráng chí đi nữa nhưng những việc trước mắt này hấn cũng chẳng giúp được gì, tất cả đều chỉ có thể chờ đợi. Vạn sự khởi đầu nan, giờ Vũ Ngôn mới thấm thía câu nói này, cái hấn cần bây giờ chính là một cơ hội.

Mỗi ngày Hậu Vân cùng Vu Tử Đồng tới công ty làm việc, học tập. Song dù có rất bận, nhưng ngày nào Vu Tử Đồng cũng lái xe tới thu dọn phòng cho Vũ Ngôn, sau đó trò chuyện với hấn, cô tựa như biến thành một cơn gió nhẹ thổi qua nội tâm vốn đang mệt mỏi của hấn.

Ngày nào cũng vậy, Vũ Ngôn một mình trong căn phòng nhỏ của mình, khi không ngủ được hấn lại chạy ra phía sau núi hóng gió, khi hứng trí còn có thể thổi một khúc giống như là để nhớ lại cuộc sống tự do của mình trước kia.

Tin tức tốt cũng có, chuyện thứ nhất chính là kết quả thi đại học cuối cùng cũng được công bố. Kỳ thi này Vũ Ngôn đứng thứ hai của tỉnh Thạch Xuyên, quả là không hổ danh lão Nhị ngàn năm. Trong điện thoại, Diệp Tử cao hứng tới nhảy cẫng lên. Điểm của Hậu Vân mà muốn học tại đại học Thiên Kinh cũng không thành vấn đề. Lần này do Vu Tử Đồng làm chủ tới Thánh Thế Thiên Đường liên hoan chúc mừng một bữa. Vốn định gọi điện hỏi một chút về tình hình của Tiểu Đổ nhưng nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng không gọi nữa. Xảy ra chuyện của Số 9 và Vu Tử Đồng, giờ Vũ Ngôn có cảm giác bài xích đối với đàn bà con gái.

Tin tức tốt thứ hai chính là từ Phương lão. Việc bán đấu giá viên dạ minh châu thứ nhất được diễn ra rất thành công, phải nói là thành công rực rỡ. Tiếng tăm dạ minh châu, lại là ngự dụng của Hoàng đế chính thống, hơn nữa còn là dạ minh châu được in ngọc tỷ lên đó, tất cả càng làm tăng vẻ thần bí, tuyệt thế của bảo vật, cuối cùng viên thứ nhất được chốt với giá ba nghìn vạn, cái giá khiến một người giám định châu báu cả đời như Phương lão cũng phải cảm khái không ngừng. Còn viên dạ minh châu của Chu Nguyên Chương ngự dụng cũng được tiến hành đánh giá lại. Bốn nghìn vạn chính là giá thấp nhất của nó.

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng cũng không hề tới tham gia đấu giá nên cũng không biết người nào mua được bảo vật này. Cái bọn họ quan tâm bây giờ chính là vấn đề tài chính. Khi Phương lão lộ ra rằng tháng sau sẽ bán đấu giá tiếp một viên dạ minh châu giống như trước nữa, ngay lập tức, điện thoại của Bảo Khánh Tường trở thành một đường dây nóng. Người mua trong nước, người mua ngoài nước đều gọi tới đặt chỗ trước để chuẩn bị tham gia cuộc bán đấu giá châu báu tháng sau. Phương lão còn chưa tiết lộ chuyện viên dạ minh châu của Chu Nguyên Chương ngự dụng, nhưng nếu tin tức này mà được công bố thì phản ứng lớn tới mức nào mọi người có lẽ cũng có thể tưởng tượng được.

Vu Tử Đồng và Vũ Ngôn nghe Phương lão miêu tả lại sự quyết liệt của buổi bán đấu giá ở đầu dây bên kia mà không thể không nhìn nhau mà cười. Trong lòng hai người, vấn đề tài chính để phát triển Sáng Lực Thế Kỷ có lẽ đã có cách giải quyết. Mặc dù trước mắt nhìn như không có tiến triển gì nhưng đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Giải quyết xong vấn đề tiền bạc, trong lòng hai người càng hăng hái hơn nữa.

....

Vũ Ngôn không ngờ rằng nhiệm vụ lần đầu tiên sau khi làm tại công ty vệ sĩ Thành Long lại tới nhanh như vậy. Thoạt nhìn thì hình như đây là một nhiệm vụ rất quan trọng. Cả một đám đồng sự được chọn để chấp hành nhiệm vụ lần này bị gọi vào nói chuyện. Khi La Hữu đi ra, vẻ mặt hấn rất hưng phấn, tay phải nắm chặt thành quyền rồi kêu lên một tiếng:

- Yes!

Khi Vũ Ngôn đi vào, hắn thấy bên trong có Quan Nhã Ny và Lỗ Trùng, hai vị lãnh đạo đang ngồi ở trong phòng. Quan Nhã Ny vẫn là vẻ mặt lạnh lẽo như băng kia. Cũng may Vũ Ngôn biết nàng ta đối diện với ai cũng trưng vẻ mặt này ra chứ không phải là cố ý gây chuyện gì với mình, vì thế hắn cũng không để ý tới chuyện này nữa.

Quan Nhã Ny gật gật đầu với hắn, nói:

- Mời ngồi!

Vũ Ngôn ngồi xuống, dựa vào ghế. Lỗ Trùng phía đối diện không nhịn được cười bèn làm một cái mặt quỷ với hắn.

Giọng Quan Nhã Ny lạnh lùng nói:

- Đầu tiên hy vọng anh hiểu được tầm quan trọng trong nhiệm vụ lần này của chúng ta. Nếu nhiệm vụ lần này thất bại thì cái biển hiệu của công ty vệ sĩ Thành Long chúng ta sẽ theo sự thất bại đó ra đi. Đương nhiên, đó chỉ là chuyện thứ yếu, mà cái quan trọng hơn là nếu nhiệm vụ thất bại thì chúng ta sẽ thành tội nhân của quốc gia, của cả dân tộc.

Vũ Ngôn chấn động, đầu phải là bảo vệ cho thủ tướng, sao hậu quả lại nghiêm trọng như vậy?

Quan Nhã Ny nói tiếp:

- Việc chọn lựa người cho nhiệm vụ lần này cũng vô cùng nghiêm khắc. Yêu cầu đầu tiên là lòng trung thành. Vốn anh mới chỉ vào làm ở công ty không lâu nhưng có quản lý Lỗ đảm bảo, nên chúng tôi cũng không hoài nghi phẩm chất của anh.

Lỗ Trùng đá mắt với Vũ Ngôn, ý là, tiểu tử mày cảm ơn tao đi.

Vũ Ngôn sao lại không biết suy nghĩ trong lòng hắn, có một thằng trâu bò Vũ Ngôn mày tham gia, muốn cự tuyệt cũng khó. Hiểu được suy nghĩ Lỗ Trùng, lập tức một ánh mắt khinh bỉ của Vũ Ngôn được gửi tới anh bạn của mình.

- Thân thủ của anh chúng tôi rất vừa lòng, có thể nói như thế này, trừ anh là người mới ra thì những cái khác chúng tôi đều rất vừa lòng.

Mặt không đổi sắc, Quan Nhã Ny nói.

Vũ Ngôn cười bảo:

- Nhiều vừa lòng như vậy, nhưng cũng chẳng bằng một câu, tôi quyết định tăng lương cho anh.

Lỗ Trùng vừa uống được ngụm trà đã phun hết tất cả ra, tiểu tử này trâu quá, nhiệm vụ đầu tiên còn chưa làm mà đã mở miệng đòi tăng lương rồi.

Quan Nhã Ny nở một nụ cười hiểm thấy:

- Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, nếu anh biểu hiện xuất sắc thì chúng tôi sẽ suy xét đề nghị của anh.

Vũ Ngôn cười hề hề nói:

- Nghe Quan tiểu thư nói nhiều như vậy, nhưng câu này mới là câu xuôi tai nhất.

Lỗ Trùng không phục tiểu tử này không được. Trong công ty vệ sĩ Thành Long, người nào cũng phải sợ vị băng mỹ nhân này, không ít thì nhiều, nhưng cũng chỉ có tiểu tử trâu bò này mới dám nói như kia. Đúng là bại hoại trong Liệp Ưng. Có cá tính!

- Nhiệm vụ lần này của chúng ta chính là phải bảo vệ một người, một người rất quan trọng đối với đất nước, và dân tộc chúng ta. Đây là tư liệu của cô ta, anh đọc ở đây rồi cố gắng ghi nhớ. Từ giờ trở đi, tất cả nhân viên chấp hành nhiệm vụ lần này phải tiến vào tình trạng phong bế.

Quan Nhã Ny mặt không chút thay đổi đưa cho Vũ Ngôn một tập tư liệu, mặt trên không có một chữ nào mà chỉ có một bức ảnh đầy màu sắc. Vũ Ngôn vừa nhìn thoáng qua sau đó lật sang trang khác, ánh mắt lập tức tập trung chú ý đọc. Quan Nhã Ny nhìn hắn với con mắt đầy vẻ khinh thường, đàn ông đều có dáng vẻ xấu xa như vậy.

Hơn nửa ngày Vũ Ngôn mới thở ra một hơi, sau đó trả tư liệu cho Quan Nhã Ny nói:

- Tôi nhớ rồi.

Quan Nhã Ny gật gật đầu nói:

- Anh lần đầu tiên đi làm nhiệm vụ, lại được xếp cùng La Hữu vào tổ một vòng ngoài, nhiệm vụ là quan sát, điều tra tất cả các mục tiêu khả nghi. Khi cần thiết phải tổ chức lá chắn thứ nhất. Hy vọng anh nhớ. Từ giờ trở đi mục tiêu là tính mạng của chúng ta, chỉ cần chúng ta còn một hơi thở thì mục tiêu quyết không thể xảy ra vấn đề gì. Hiểu chưa?

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Hiểu rồi, mục tiêu còn quan trọng hơn tính mạng của chúng ta.

Khi còn ở Liệp Ưng Vũ Ngôn đã sớm quen với những nhiệm vụ bất ngờ kiểu này, cho dù có bị phong bế nhưng hắn cũng không cảm thấy buồn chán, chỉ là không thể báo với Tử Đồng và Hậu Vân một tiếng nên trong lòng còn chút tiếc nuối mà thôi.

Số vệ sĩ chấp hành nhiệm vụ lần này tổng cộng có cả thảy hơn ba mươi người. Lỗ Trùng và Quan Nhã Ny tự mình dẫn đội. Chiều, một chiếc xe buýt mang mọi người rời khỏi căn cứ tiến thẳng tới sân bay.

La Hữu ngồi bên cạnh đang hít thở thật sâu, nói:

- Có thể làm vệ sĩ cho nàng một lần, đời này tao chết cũng không có gì đáng tiếc nữa.

Trong lòng Vũ Ngôn trầm nghĩ:

” Không phải chỉ là bên ngoài xinh đẹp thôi sao. Đáng để cho mày tới mạng cũng không muốn sao?”

Nhớ tới khuôn mặt tuyệt không chút tỳ vết nào trên tấm ảnh mà Vũ Ngôn không thể không thừa nhận, mất mạng vì nàng, quả thật cũng đáng giá.

Sau khi lên một chiếc Boeing 777, vậy là tất cả mọi người đã không còn được phép xuống nữa. Bữa tối được giải quyết trên máy bay. Đây là một chiếc Boeing khổng lồ. Vũ Ngôn là nhân viên thuộc tầng thấp nhất nên không thể biết máy bay sẽ tới đâu, muốn tìm Lỗ Trùng hỏi một chút thì lại thấy tiểu tử kia đang nghiêm túc trao đổi với Quan Nhã Ny cái gì đó, tìm mãi không thấy cơ hội tiếp cận hắn.

Ngồi trên máy bay hai giờ đồng hồ, bóng đêm dần buông xuống mặt đất. Vũ Ngôn đang lim dim ngủ thì đột nhiên, hai ánh đèn chói mắt xuyên thấu qua cửa sổ máy bay chiếu vào trong khoang. Vũ Ngôn vội mở mắt ra, bốn chiếc Rolls-Royce Phantom Extended màu xám bạc chậm rãi lái vào sân bay.

- Đến rồi, đến rồi!

Ngay tức khắc các nam nhân trên máy bay liền mở lớn hai mắt mình ra rồi dán mắt nhìn về chỗ cửa xe. Thậm chí, La Hữu còn chảy cả nước miếng.

Một thân ảnh xinh đẹp chậm chậm bước xuống xe. Trong nháy mắt khi nàng ngẩng mặt lên, tất cả nam nhân ở đây đều cảm thấy mình như mất đi tất cả thần trí, thậm chí là hô hấp. Mặc dù đã được thấy ảnh chụp nhưng khi được tận mắt nhìn thấy thì Vũ Ngôn biết tấm ảnh đó thực sự không bằng một phần vạn ngoài đời. Hiện giờ hắn chỉ cảm thấy ngực mình như bị dính một kích rất mạnh, tim đập nhanh hơn bình thường vô số lần, trong đầu chỉ lóe lên được bốn chữ:”Xinh đẹp tuyệt trần!”

Một vẻ đẹp khiến người khác hít thở cũng khó, vẻ đẹp của nàng đã không thể có thể nói không từ tả xiết. Mỗi một bộ phận trên gương mặt đều tinh xảo tới cùng cực. Đây là một khuôn mặt làm điên đảo thương sinh. Trong mắt của nàng là vẻ dịu dàng như nước, một đôi mắt quyến rũ vô cùng nhưng lại ẩn chứa nét thẹn thùng vô hạn. Mỗi một nụ cười, mỗi một cái nhún mày của nàng cũng như có ma lực vô cùng vô tận, một nguồn ma lực hấp nhiếp tâm thần người ta, khiến người ta cảm thấy đắm đuối.

Váy dài trắng sáng, cổ ngọc tao nhã trắng ngần, da thịt mịn màng, dáng người lung linh đầy đặn. Đứng trong ánh đèn, nàng như một tiên tử xuống trần gian, như một ma nữ đầy vẻ hấp dẫn, hoặc như một cô gái ở nhà bên làm người ta yêu thích.

Rất khó có thể hình dung khí chất của nàng. Thiên sứ mỹ lệ, ma nữ quyến rũ, cô bé nhà bên thẹn thùng. Những khí chất này hoà vào nhau khiến tất cả nam nhân ở đây đều như muốn phát điên.

Vũ Ngôn hít vào một hơi thật dài. Mị lực của cô gái này hầu như là không người nào có thể chống lại được. Điển cố xưa có Đắc Kỷ loạn quốc, Chu vương phong hỏa hí chư hầu (1), nhưng Vũ Ngôn chưa bao giờ tin thế gian lại có những người phụ nữ khiến kẻ khác phải nổi điên như thế. Song, hôm nay, khi nhìn thấy cô gái này, Vũ Ngôn có không thừa nhận cũng không được. Vẻ đẹp của cô gái này quả thật không nên xuất hiện trên đời này, không người nào có thể ngăn cản mị lực của nàng. Vì nàng mà bỏ cả giang sơn, hầu như mỗi một thằng đàn ông đều sẽ làm như vậy, không oán cũng không hối hận.

Phải rất vất vả mới rời được ánh mắt của mình khỏi người nàng, ánh mắt Vũ Ngôn dừng vào hai người đàn ông đi bên cạnh nàng. Bên trái là một người hai mươi hai tuổi, mày như sao sáng, mắt như trăng rằm, dáng vẻ cao lớn anh tuấn, khuôn mặt luôn hiện một nụ cười tự tin mà tao nhã, khi đi như ẩn một loại khí chất của kẻ đứng đầu. Hắn đi bên cạnh cô gái có thể nói là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ trời sinh.

Bên phải là một đứa bé mười tám mười chín tuổi, bề ngoài cũng rất anh tuấn, khi đi bên cạnh cô gái, con mắt hắn quay tròn xung quanh, ngực trái gắn một đóa hoa hồng nhỏ, trên đó viết ba chữ: "Người đại diện!". Vũ Ngôn không nhìn được mà phải cười lên khanh khách, tiểu tử này rất thú vị.

Trải qua chuyện của Số 9 và Vu Tử Đồng nên hiện tại Vũ Ngôn đối với nữ hài đều tỏ thái độ kính nhi viễn chi. Cho dù nữ hài này có xinh nhất thiên hạ thì cũng không thể khơi được một chút hứng thú trong hắn, mà ngược lại, tiểu tử mang hoa hồng trước ngực kia lại tạo cho hắn một cảm giác thân thiết. Hắn nghĩ, làm bạn với tên nhóc đó chắc cũng không tệ lắm.

Nữ tử này chính là mục tiêu bảo vệ trong hành động lần này của bọn hắn. Mặc dù mị lực của nàng là vô địch thiên hạ nhưng Vũ Ngôn vẫn không thể hiểu điều này có quan hệ gì tới chuyện quốc gia dân tộc, lại còn có ai tới uy hiếp an toàn của cô nàng nữa.

Nữ tử và hai nam tử bên cạnh cùng vào khoang hạng nhất. Quan Nhã Ny cũng đi vào, nàng là người phụ trách bảo vệ bên người mục tiêu, lại đều là con gái nên làm việc cũng rất tiện.

La Hữu nuốt nước miếng một cái nói:

- Có thể tận mắt trông thấy nàng, đời này tao thực không sống uống phí rồi.

Vũ Ngôn duỗi tay quơ quơ trước mặt hắn, nói:

- Vậy thì sao chứ, không phải chỉ là một cô gái có ngoại hình xinh đẹp một chút thôi sao. Làm gì mà khiến mày ả hồn cũng chưa về thế.

La Hữu thở dài nói:

- Đàn ông trong thiên hạ được trông thấy nàng có lẽ đều đã không còn hồn trở về nữa rồi. A, tiểu tử mày sao lại thành ngoài lệ được, mày có phải đàn ông không thế?

Vũ Ngôn đỏ khốc đỏ cười, bắt đắc dĩ nói:

- Nhìn bọn mày hình như cũng biết nàng ta phải không? Rốt cuộc nàng ta làm gì vậy?

Lời của Vũ Ngôn nói cũng hơi to nên nam nhân chung quanh lập tức trừng mắt nhìn hắn như là thấy quái vật vậy.

La Hữu không dám tin vào mắt mình:

- Người anh em, mới từ sao Hỏa về à?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Từ trước tới giờ tao ẩn núp ở nơi sâu nhất của Địa cầu.

La Hữu lại hỏi:

- Mày chưa bao giờ xem TV à?

Vũ Ngôn cười nói:

- Lúc còn ở Hồng Kông có xem nhưng sau này không xem nữa.

Đám vệ sĩ xung quanh đều trở mắt nhìn hắn. La Hữu bị hắn hoàn toàn đánh bại, hắn tha thở:

- Người anh em, hay là mày về sao Hỏa chơi đi, ở đó tương đối an toàn hơn ở đây.

Vũ Ngôn hiểu ra được một chút:

- Ý của mày nàng ta là Đại minh tinh ư? Mà cũng đúng, nàng xinh đẹp như vậy, cũng có chút giống với Đại minh tinh.

La Hữu gật đầu nói:

- Gọi nàng là minh tinh cũng không sai. Giọng hét của nàng thôi quên đi, mày chưa được nghe nên có nói cũng vô ích. Trên thực tế, Thư Nhạc tiểu thư đã không đơn giản chỉ là một minh tinh, nói chuẩn xác nàng là một đại sứ của văn hóa và tình yêu. Mị lực của nàng không phân biệt phương Đông hay phương Tây, không phân biệt người da đen, người da trắng hay người da vàng. Trời à, mày xem “Hộ hoa khuynh tình” chưa, đúng, đúng, cái phim còn được gọi là ” Vệ sĩ” đó. Bây giờ chúng ta giống như tình tiết trong phim cỡ nào hử. Trời ơi, chẳng lẽ chúng ta sắp diễn một bộ “Hộ hoa khuynh tình” mới ư

Vũ Ngôn thấy La Hữu đã có dấu hiệu sững sập cước cò, bèn hắc hắc, tay duỗi ra bịt mũi hắn lật trái lật phải vài cái. La Hữu cũng rất tự giác khi nín ngay sau đó, chỉ có điều, vừa hít được một hơi thì ánh mắt hắn không tự chủ được lại nhìn chằm chằm vào phía sau Vũ Ngôn, nước miếng trong miệng chảy tong tong.

- Mọi người có khỏe không?

Một giọng nói dịu dàng mềm mại vang lên cuối cabin. Vũ Ngôn vội quay đầu lại liền thấy cô gái xinh đẹp kia đang đứng ở cửa khoang. Ánh mắt mỹ lệ đảo qua từng người trong cabin, một cái nhìn giống như một cơn gió của mùa xuân êm đềm lướt nhẹ qua. Tất cả nam nhân đều cảm giác được tim mình như đập nhanh hơn vô số lần.

(1). Đắc Kỷ loạn quốc: Sử xưa có viết, Đắc Kỷ mê hoặc vua Trụ (tức Đế Tân , cai trị khoảng 1154 TCN - 1066 TCN), làm sụp đổ nhà Thương.

Chu vương phong hỏa hí chư hầu: Sử xưa có viết, Vua U (tức Cơ Cung Niết , cai trị 781 TCN – 771 TCN) bị nàng Bao Tự (?-771 TCN) mê hoặc mà mất nhà Tây Chu (khoảng 1066 TCN - 771 TCN). Vua U chưa bao giờ thấy Bao Tự cười, ra lệnh ai làm cho nàng cười sẽ được thưởng ngàn lạng vàng. Nàng thích nghe tiếng lụa bị xé, vua U cho xé lụa ngày đêm để nàng vui, thậm chí còn cho đốt lửa trên các hỏa đài để đánh lửa các chư hầu đem quân về cứu Thiên tử nhà Chu (vua U). Bao Tự đứng trên lầu cao, nhìn cảnh chư hầu mắc lõm, cười ngặt nghẽo. Hậu quả, khi bị quân Khuyển Nhung vây khốn nguy ngập, vua U cho đốt lửa trên hỏa đài thì các chư hầu không thêm về cứu vì định ninh đó là trò lừa bịp cốt làm vui lòng người đẹp.

76. Chương 77

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 77: Mị lực (1 + 2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Trên gương mặt đó lại hiện lên nụ cười xinh đẹp nhất trên thế giới này, ôn nhu nói:

- Lần này gây phiền toái cho mọi người rồi. Trong lòng Thư Nhạc cảm thấy rất áy náy, hy vọng không làm tăng phiền toái cho mọi người.

Đột nhiên trên khuôn mặt kiều diễm đó bỗng hiện lên một nụ cười tinh quái:

- Nhưng nếu thật sự có phiền toái thì cũng hy vọng mọi người có thể giúp đỡ nhiều hơn.

Tiếp theo lời nói ấy lại là một nụ cười xinh đẹp, một nụ cười thanh khiết như Thiên sứ, một nụ cười khiến mặt trăng cũng phải ảm đạm.

Hồn của đám nam nhân như bay ra khỏi Trái đất này. Nam tử đứng bên trái thấy vẻ mặt của mọi người trong khoang mà cũng chỉ biết mỉm cười rồi lắc đầu tỏ vẻ chẳng biết phải làm sao. Nam tử này cũng có tu vi không tầm thường, công lực còn thâm hậu hơn một chút so với Quan Ný Nhã.

Hộ hoa sứ giả đi bên cạnh một cô gái có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành lại có một thân võ công cao cường, điều này thật sự không có gì là lạ, mà ngược lại, người đó nếu chỉ là một kẻ bình thường thì mới làm cho người khác phải kinh ngạc. Sau khi trở lại Thiên Kinh, các cao thủ võ lâm Vũ Ngôn đã gặp qua không ít nên dù có gặp thêm một người nữa cũng chẳng lấy gì làm lạ.

Cho tới khi Thư Nhạc trở lại khoang hạng nhất, tới khi không còn thấy bóng dáng đâu nữa thì La Hữu mới dần dần phục hồi được tinh thần, hẩn dưng như không thể tin vào hai mắt của mình, nói với Vũ Ngôn:

- Vừa rồi thực sự là Thư Nhạc tiểu thư nói chuyện với tao à? Mà yả cho tao một cái xem nào, xem đó có phải là nằm mơ không.

Vũ Ngôn lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Cô gái này quả không đơn giản. Chỉ một câu nói thôi cũng khiến cho bọn mày mất hết cả phương hướng.

La Hữu khinh thường cắt ngang:

- Mất hết cả phương hướng thì có là gì, nói khiêm tốn thì nàng còn mê hoặc toàn bộ thế giới này đó. Thật không hiểu thằng mày mới trở về từ hành tinh nào nữa. Xem ra tao phải dạy cho mày một lớp cấp tốc mới được.

Cô gái tên Thư Nhạc này, mười lăm tuổi xuất hiện trước công chúng, tới nay đã được năm năm. Hàng năm cô chỉ ra một album âm nhạc và cũng chỉ đóng một bộ phim. Ba năm sau khi xuất hiện, bằng giọng hát tự nhiên, bằng khuôn mặt tuyệt thế vô song cô đã chinh phục cả thế giới. Năm thứ tư, album " Vì Anh " đã đoạt giải Grammy, và cũng năm đó, nhân vật công chúa Tinh Linh diễm lệ vô song trong bộ phim sử thi giả tưởng "The Wizard Of Oz" do cô thủ vai đã giành giải Oscar cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất. Trong vòng một năm liên tục gặt hái hai vinh quang trong cả hai môn nghệ thuật, âm nhạc và điện ảnh. Đây là một kỳ tích không người nào có thể với tới.

Một cô gái da vàng dùng tiếng ca và vẻ đẹp của mình để chinh phục toàn thế giới. Mị lực của nàng quả thực là không ai có thể kháng cự. Bất luận là nam hay nữ, già hay trẻ, bất luận là da vàng, da trắng hay da đen, tóm lại vẻ đẹp của nàng thuộc về toàn thế giới.

Trong lòng những người dân trong nước, cô gái này chính là một tồn tại như thần. Mỗi một bộ phim truyền hình của nàng đều phải làm rất công phu, bởi vì mọi người không cho phép có một chút khinh nhờn nào đối với nàng. Trong một bộ phim, chỉ một cảnh nàng nắm tay diễn viên nam thôi thì đó cũng đã là cực hạn có thể thừa nhận của khán giả rồi. Trong lòng bọn họ, bất kể là ai cũng không xứng với vị tiên tử tuyệt thế vô song này.

Mị lực Thư Nhạc là không biên giới. Cho dù là ở các quốc gia có nền công nghiệp giải trí rất phát triển như nước H, nước R (hai nước ở Đông Á) thì nàng cũng là Thần trong lòng vô số người. Nói thẳng ra thì, ở hai nước ấy, người dân có thể không biết tổng thống hay thủ tướng là ai nhưng nếu không biết Thư Nhạc là ai thì đó chính là một điều không thể tha thứ được.

La Hữu nói liền một hơi, liếm liếm bờ môi khô khốc của mình một cái rồi lại nói tiếp:

- Mày giờ đã biết mình phạm phải sai lầm lớn tới mức nào chưa? Không ngờ mày không biết tới Thư Nhạc tiểu thư, đây quả thực là một sự sỉ nhục của quốc gia, của dân tộc. Mày quả thực không phải là đàn ông!

Cuối cùng Vũ Ngôn cũng đã hiểu ý trong lời nói của Quan Ný Nhã. Quả thật nhiệm vụ bảo vệ lần này nếu thất bại, hoặc chỉ cần có một chút sai lầm, dù chỉ là ngẫu nhiên thôi thì họ dù có trăm lần chết cũng không

thể nói rõ được với người dân trong nước, với toàn thế giới.

Vũ Ngôn không khỏi lắc đầu. Hồng nhan họa thủy, câu nói này càng ngẫm càng thấy chuẩn xác. Chẳng qua một cô gái mà lại một thân một mình lặn lội trong làng giải trí, hơn nữa còn có thể giành được những thành công to lớn như thế, nằng thực sự chính là niềm kiêu ngạo của cả dân tộc.

Mộng đẹp của đám nam nhân còn chưa tỉnh thì trong khoang hạng nhất lại chui ra một người. Trên khuôn mặt người này là một nụ cười đầy vẻ thân thiết:

- Xin chào mọi người, hy vọng mọi người có thể tạm tỉnh táo từ mị lực của biểu tỷ tôi.

Mọi người bất mãn nhìn tiểu tử không biết từ chỗ này chui từ lỗ nào ra này, trong mắt họ giờ đầy lửa hận. Mịe, cái tội cắt ngang mộng đẹp của mọi người, thực sự không thể tha thứ được.

- Vâng, trước tiên xin tự giới thiệu, tôi là Chu Hải Lăng, biểu đệ của tiểu thư Thư Nhạc, đương nhiên cũng là người đại diện tạm thời của chị ấy, và cũng là người đi tìm ngôi sao của hãng phim truyền hình Thương Hải. Tôi vừa mới đạt được thành tích xuất sắc nhất là ghi danh vào học tại đại học Thiên Kinh. Khụ khụ, mọi người đừng nên hoài nghi, học tập chỉ là nghề phụ của tôi thôi, công việc tìm ngôi sao mới là nghề chính của tôi. Nhìn thân thể to lớn mạnh mẽ, đáng người cao ngất với các đường cong khỏe khoắn, và cả vẻ anh tuấn bất phàm của các vị, tôi thật không biết các vị có ý gia nhập ngành giải trí điện ảnh này hay không? Đồng thời, công ty chúng tôi còn kiêm cả việc tổ chức sự kiện, lăng xê ca sĩ, đào tạo diễn viên, người mẫu. Khụ, khụ, nói chung phạm vi kinh doanh của công ty chúng tôi trải rộng ra khắp các nghiệp vụ giải trí. Đồng thời với con mắt chuyên nghiệp của tôi, các vị đều là những đối tượng đáng để công ty chúng tôi có thể tận lực lăng xê đào tạo. Bất luận là phong độ hay khí chất, các vị đều là những tuyển chọn tốt nhất. Tôi đảm bảo, chỉ cần các vị trải qua những lớp huấn luyện đơn giản mà công ty chúng tôi thiết kế thì nhất định các vị sẽ có thể đại triển thần uy trong làng giải trí. Lúc ấy, con đường phía trước của các vị chính là một màu sáng chói lòa.

Vũ Ngôn cảm thấy rất buồn cười. Tiểu tử này chính là đứa trẻ mười tám mười chín tuổi đi bên cạnh Thư Nhạc vừa rồi.

Chu Hải Lăng nhìn khắp thấy mọi người có vẻ không nhiệt tình lắm mới vội vàng nói tiếp:

- Tục ngữ nói rất đúng, phải tu cả trăm năm mới có thể vượt thuyền sang sông, hôm nay mọi người có thể cùng ngồi ở đây âu cũng là duyên phận. Giờ nếu đăng ký thì công ty chúng tôi sẽ không thu phí báo danh, phí tổn đào tạo sau này sẽ được chiết khấu 20%, bao ăn bao ở, bao cả bố trí công việc, bao luôn cả việc thành danh. Nếu các vị hứng thú thì có thể đăng ký ngay bây giờ, tôi nhất định sẽ dành sự phục vụ ưu đãi nhất cho các ngài. Tôi lấy thân phận là biểu đệ của Thư Nhạc tiểu thư ra đảm bảo, nhất định sẽ giúp các ngài thành danh thành tiếng, phát tài phát lộc, nào, lại đây lại đây nào, hoan nghênh mọi người tới đăng ký.

Với thân phận có thể đi bên cạnh Thư Nhạc thì lời Chu Hải Lăng nói chắc không phải là giả. Chỉ là không biết cái công ty giải trí Thương Hải kia có thể tin được mấy phần nữa.

La Hữu lập tức nhao lên, nói với Vũ Ngôn:

- Thế nào hả, mày trông tao có thể đi thử vai không?

Vũ Ngôn cười nói:

- Thử thì được nhưng tao thấy mày nên nhận vai diễn đặc biệt là thích hợp nhất.

La Hữu nghe xong thì rất là hưng phấn:

- Nói mau, nói mau, vai gì đặc biệt.

Vũ Ngôn cười ha hả nói:

- Quả núi!

Lập tức, câu trả lời ấy được đánh đổi bằng một loạt quyền của La Hữu.

Chu Hải Lăng thấy mọi người có vẻ không mấy hưởng ứng, hắc cười nói:

- Gần đây công ty chúng tôi đang chuẩn bị bấm máy một bộ phim kinh điển tên “Anh hùng xạ điêu”, bộ phim này còn rất nhiều vai trống, nếu các vị có hứng thú thì có thể tới thử vai.

Nhìn dò xét xung quanh, khi trông thấy nước da đen đen tỏa sáng của Lỗ Trùng, lập tức, hai mắt Chu Hải Lăng như sáng lên, hần tới bên cạnh Lỗ Trùng nói:

- Vị đại ca này mi rậm tai dài, hình thể cao lớn, nước da tự nhiên khỏe mạnh. Một nam nhân chính hiệu! Đại ca chính là hình mẫu của diễn viên nam trong phim dành cho thanh niên hiện nay. Công ty chúng tôi gần đây đang cần tìm diễn viên nam cho một bộ phim. Không biết đại ca có hứng thú đi thử vai hay không?

Lỗ Trùng vội xua tay nói:

- Tôi không được, không được đâu. Anh tìm thằng kia, thằng kia kìa

Hần tiện tay chỉ một vòng, khi trông thấy Vũ Ngôn thì như gặp cứu tinh:

- Đây, thằng đó, chính thằng đó đó. Cái thằng mặt trắng ngồi bên cạnh cửa sổ máy bay đấy.

Chu Hải Lăng tới bên cạnh Vũ Ngôn nhưng còn chưa mở miệng thì La Hữu đã bật người đứng dậy rồi nắm lấy tay anh chàng, nói:

- Chu tiên sinh phải không, tôi đăng ký, tôi xin đăng ký. Xin hỏi bộ phim này bao giờ bấm máy? Thư Nhạc tiểu thư có nhận vai nào trong đó không? Tôi khi nào có thể trở thành bạn diễn của Thư Nhạc tiểu thư không?

Lời vừa dứt, cái La Hữu hần đổi được là những ánh mắt khinh bỉ xung quanh. Chu Hải Lăng cười ha ha nói:

- Con đường diễn xuất của vị đại ca này quả là rộng lớn. Chúng tôi gần đây đang chuẩn bị cho một bộ phim tên “Thần Điêu đại hiệp”, bên trong chỉ còn nhân vật Đại Điêu là chưa được xác định. Tôi có thể tiến cử anh tới thử vai.

Trong Cabin lại được một trận cười sảng khoái, song La Hữu lại không thấy xấu hổ một tí nào, hần đồng dạng nói:

- Nếu bộ phim đã có tên là “Thần Điêu đại hiệp” thì nhân vật Đại Điêu kia nhất định phải là một vai vô cùng quan trọng. Tôi nhất định phải tới tranh thủ cơ hội này, tranh thủ để mau mau được diễn cùng Thư Nhạc tiểu thư. Chu tiên sinh, xin hỏi trong bộ phim, nhân vật Đại Điêu này có nhiều lời thoại không?

Chu Hải Lăng nghiêm túc nói:

- Trong kịch bản của bộ phim này, chúng tôi sẽ sửa đổi nguyên tác, cho Đại Điêu biến thành một người đàn ông chân chính, sau đó có thể mở miệng nói chuyện. Lúc đó, lời thoại nhiều tới nỗi cho anh đọc sưng cả mồm luôn.

La Hữu hí hóp cười gian. Chu Hải Lăng đẩy hần ra ngồi xuống bên cạnh Vũ Ngôn cười nói:

- Vị tiên sinh này mày đẹp mắt sáng, khí chất thân thiết, lại phong độ nhanh nhẹn, dáng vẻ bất phàm. Công ty chúng tôi đang lên kế hoạch cho bộ phim mới tên là ” Ý Thiên Đồ Long ký”. Tính cách khí chất của anh rất thích hợp với diễn viên nam chính. Tôi có thể tiến cử anh tới thử vai, nếu trở thành diễn viên chính thì tôi đảm bảo trong vòng một năm anh nhất định nổi tiếng khắp châu Á, và có thể tiến quân sang Hollywood.

Vũ Ngôn cười ha hả nói:

- Vậy Thư Nhạc tiểu thư đóng vai Triệu Mẫn hay Chỉ Nhược?

Chu Hải Lăng cười xấu hổ trả lời:

- Điều này, điều này, gần đây biểu tỷ của tôi đang rất bận nên khả năng chị ấy diễn vai chính chỉ sợ là không lớn. Nhưng chị ấy đã đồng ý rút chút thời gian quý giá của mình nhận một vai vô cùng quan trọng trong bộ phim, đó chính vai là Diệt Tuyệt sư thái.

Vũ Ngôn cười nói tiếp:

- Nhân vật này quả là rất quan trọng. Xem ra tôi có thể suy nghĩ lại xem.

Chu Hải Lăng vui mừng nói:

- Chỉ cần anh đồng ý, chúng ta có thể ký hiệp ước ngay tại đây. Anh lập tức sẽ trở thành người đầu tiên —— à, là thành viên của công ty Thương Hải chúng tôi. Chúng tôi nhất định sẽ lắng xê, bồi dưỡng anh.

Vũ Ngôn mỉm cười không trả lời hần mà hỏi ngược lại:

- Năm nay anh thi vào đại học Thiên Kinh có phải không? Đúng lúc tôi cũng mới thi vào đó, chúng ta có thể trao đổi với nhau một chút rồi.

Chu Hải Lăng cả kinh nói:

- Chao ôi, thế chẳng phải chúng ta sẽ trở thành bạn học của nhau sao.

Sau đó hần lại đỏ mặt nói tiếp:

- He he, anh cũng biết tình lực của tôi chủ yếu dùng vào công việc nên thành tích thi cử cũng không được như ý lắm, cuối cùng đành phải vận dụng một chút quan hệ gia đình, hắc hắc, so với kết quả chân tài thực học của lão đại anh thì quả là kém xa.

Vũ Ngôn cười hề hề tỏ vẻ hiểu hiểu. Chu Hải Lăng bỗng hét lên một tiếng kinh hoàng:

- Lão Đại, anh là một sinh viên mà lại chạy tới đây làm một vệ sĩ, vậy thân thủ của anh nhất định là rất siêu, rất anh tuấn, rất trâu bò phải không. Trời ơi, nhìn cách anh ăn mặc này, thực sự quá khốc, quá manly. Em quyết định sẽ lấy anh làm nguyên mẫu, em nhất định sẽ lắng xê giúp anh.

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Anh nói là quay đồng thời mấy bộ ư?

Chu Hải Lăng đỏ mặt rồi lặng lẽ nói:

- Lão Đại, em bị anh nhìn thấu rồi. Anh nhất định phải giữ bí mật giùm em nhé. Hắc hắc, công ty này của em còn chưa đi đăng ký. Lần này đúng lúc biểu tở phải đi lưu diễn nên em muốn nhờ vào thể của chị ý đi đi lại lại để tạo chút tiếng cho công ty của em, cũng là để tiện cho công việc sau này. Hắc hắc!

Vũ Ngôn nghe mà toát cả mồ hôi. Thì ra đây là một công ty ma, một công ty không có thực, mà tiểu tử này lại muốn dựa thể của Thư Nhạc, da mặt đúng là dày bất bình thường.

Cuối cùng máy bay cũng đã cất cánh. Các đội viên bên trong cabin cũng biết điểm đến lần này là Thương Hải, đây là điểm lưu diễn thứ hai của Thư Nhạc lần này. Thương Hải được coi là trung tâm kinh tế lớn nhất của Trung Quốc và trước mắt cũng là một thành phố quốc tế hóa nhất trong nước. Trước kia, khi đi thực hiện nhiệm vụ Vũ Ngôn cũng qua đây vài lần, ấn tượng của hần đối với nơi đây cũng chỉ dừng lại ở những tòa cao ốc san sát nối tiếp nhau.

Trên máy bay kỳ thật chính là lúc việc bảo vệ được buông lỏng nhất. Trước khi cất cánh, chiếc máy bay này đã được trải qua quá trình kiểm tra độ an toàn vô cùng nghiêm khắc, bởi vậy mọi người cũng không hề lo lắng về việc này.

Khoang công vụ của chiếc Boeing 777 khổng lồ được biến thành một căn phòng hội nghị tạm thời. Nhóm vệ sĩ được tập hợp lại để phân công nhiệm vụ. Trước khi lên máy bay, nhiệm vụ cũng đã được chia cho mọi người mà mọi người cũng đã thuộc lòng nhiệm vụ của mình, lần này được xem như là lần nhắc nhở cuối cùng. Khi máy bay hạ cánh, tất cả đều phải tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Chu Hải Lăng cũng muốn chạy tới nghe việc phân công nhiệm vụ nhưng lại bị mọi người cự tuyệt rất nghiêm khắc. Cho tới khi Vũ Ngôn trở về thì tiểu tử kia đã tựa vào ghế mà ngủ rồi. Cũng may cabin cũng đủ lớn nên Vũ Ngôn tìm một vị trí cạnh cửa sổ khác ngồi xuống.

Nhìn bầu trời đêm tối đen ngoài cửa sổ, cái cảm giác hơi hơi mất trọng lượng này khiến Vũ Ngôn như được ngồi trong mây. Đi máy bay vốn rất dễ làm người ta thấy mệt mỏi nhưng Vũ Ngôn lại chẳng thấy buồn ngủ, vì khi không cần phải suy nghĩ tới chuyện Sáng Lực Thế Kỷ, tới những nữ hài tử kia, hần như một chú chim non mới sinh đang tập tành học bước trên mặt đất bỗng nhiên mọc đôi cánh mạnh mẽ cất cánh bay

lên chao liệng trên bầu trời. Lúc này Vũ Ngôn thực sự muốn mở cửa máy bay nhảy xuống để hưởng thụ cảm giác được bay.

Trước khi hạ cánh, chiếc radio đã đánh thức Vũ Ngôn dậy khỏi ước mơ đáng sợ đó, chỉ còn mười phút máy bay sẽ đáp xuống sân bay Hồng Kiều. Tất cả mọi người bắt đầu sửa sang lại trang bị của mình.

Vũ Ngôn thuộc về vòng ngoài nên trang bị là đơn giản nhất. Tai nghe vô tuyến, còi điện quân dụng. Đội viên vòng ngoài đều không có giấy phép dùng súng, mà Quan Ny Nhã nói lá chắn thứ nhất có lẽ để chỉ bức tường thành bằng thịt người bọn họ.

Máy bay đã dừng lại. Nhìn qua cửa sổ có thể thấy rất nhiều ánh đèn trên sân bay. Khi máy bay dừng lại hoàn toàn trên sân bay, mặc dù hiệu quả cách âm của thân máy bay khá tốt nhưng những tiếng hoan hô đinh tai nhức óc vẫn truyền vào tai mọi người.

- Tất cả mọi người không được rời khỏi máy bay. Bây giờ bắt đầu kiểm tra trang bị.

Giọng nói của Quan Ny Nhã thông qua tai nghe truyền đến rất rõ ràng.

- Tổ một vòng ngoài, chuẩn bị xong!

- Tổ hai vòng ngoài, chuẩn bị xong!

....

- Tổ một vòng trong, chuẩn bị xong!

....

Số người và trang bị đã được kiểm kê xong. Quan Ny Nhã hạ lệnh:

- Giờ hãy nghe chỉ thị của tôi. Tổ một, tổ hai vòng ngoài xuống trước sau đó tới bên ngoài vòng bảo vệ, dò xét kiểm tra những đồ vật khả nghi. Hai phút sau, tổ ba, tổ bốn vòng ngoài xuống máy bay rồi duy trì khoảng cách trên dưới mười mét với hai tổ trước. Tổ năm, tổ sáu vòng ngoài thủ tại thang xuống. Tổ một, tổ hai vòng trong khi xuống thang bảo vệ phía trước Thư Nhạc tiểu thư, tổ ba, tổ bốn ở phía sau. Khi xuống thang phải che chắn Thư tiểu thư ở mọi góc độ. Trong vòng ba mươi giây, tất cả nhân viên lên xe. Rõ chưa?

Sau một tiếng hô “Rõ!” chỉnh tề, Quan Ny Nhã trầm giọng ra lệnh:

- Tổ một vòng ngoài, hành động!

La Hữu và Vũ Ngôn đứng dậy vỗ tay vào nhau một cái, La Hữu lớn tiếng nói:

- Người anh em, phía dưới phải xem chúng ta rồi. Cố lên nào!

Cửa khoang vừa mở ra, tiếng hoan hô đinh tai nhức óc lập tức truyền vào tai mọi người. Vũ Ngôn ngẩng đầu lên nhìn, thì lập tức phải kêu lên thành tiếng. Trên sân bay, ở ngoài trăm mét là một rừng người hâm mộ chờ đợi xung quanh đó, người đẩy người, người dồn người, chi chít người, thủy triều người. Lượng người có lẽ phải lên tới hàng ngàn hàng vạn. Máy trăm cảnh sát phòng chống bạo động, họ đầu đội mũ cối, tay cầm cầm khiên phòng hộ đang kéo tuyến an toàn, đồng thời liều mạng ngăn cản dòng người tiến vào trong.

Trên Hầm Cơ lâu cũng vậy, mọi người nhảy lên đó, rồi hoan hô điên cuồng, tay thì vung vung đủ loại băng rôn, khẩu hiệu, miệng hô lớn ” Thư Nhạc, Thư Nhạc!”, hàng ngàn hàng vạn người cùng hô, âm thanh hợp lại, dù có cách đó vài km cũng nghe thấy.

Thấy cửa khoang mở, lập tức tất cả mọi người đều vỗ tay hoan hô, tiếng hét chói tai vang lên không dứt, “Thư Nhạc —— Thư Nhạc——” Vô số người kêu gọi tên thần tượng của mình rồi sau đó họ như phát cuồng bắt đầu lao tới chỗ cửa khoang.

Đám cảnh sát có vũ trang đã sớm lập trận địa, khi thấy đám người lao tới, bọn họ lập tức xông lên phía trước ngăn cản đám người đang xông lên như thủy triều này. Đồng phục của họ đã ướt đầm mồ hôi, khuôn mặt ai cũng đỏ bừng lên. Sức mạnh của đám người đang phát cuồng kia thật đúng là không thể kháng cự.

Hai mắt Vũ Ngôn đảo qua đám người trên sân bay, và cả trên Hầu Cơ lâu. Trong những người ấy, Vũ Ngôn thấy ít nhất có bốn năm mươi viên cảnh sát chìm ẩn vào đó, nhiệm vụ của bọn họ cũng giống như hấn, đó là bảo vệ cô gái như Thần này.

Sau khi La Hữu và Vũ Ngôn tới đứng bên ngoài vòng tuyến bảo vệ, rồi cố nén những âm thanh hỗn tạp rất lớn kia mà quét mắt quan sát. Thấy không có đồ vật gì khả nghi, La Hữu mới báo cáo:

- Tổ một vòng ngoài đã tuần tra xong! Không có gì khác thường!

Bốn tổ phụ trách vòng ngoài còn lại đều theo kế hoạch vạch ra trước đó mà hành động. Sau đó, tổ phụ trách vòng trong do Lỗ Trùng dẫn đầu xuất hiện tại cửa máy bay. Tiếng hoan hô của rừng người lập tức tăng lên gấp mấy lần. Lỗ Trùng đội mũ cối phòng bạo động, tay tự động ôm khẩu súng trường vào ngực, ánh mắt như chim ưng đảo qua xung quanh, thấy Vũ Ngôn ở đằng xa xa nhẹ nhàng gật đầu với mình thì lúc đó hấn mới yên lòng. Với khả năng quan sát của Vũ Ngôn và mình thì ít nhất, trong rừng người trước mắt, sự nguy hiểm có thể được loại trừ.

Quan Nỵ Nhã đi phía sau Lỗ Trùng, tiếp theo đó, bỗng toàn trường rơi vào trạng thái yên tĩnh, nhưng ngay sau đó, tiếng gầm đã lập tức vang lên, đó là bởi vì khuôn mặt diễm tuyệt thiên hạ của Thư Nhạc đã xuất hiện ở cửa máy bay.

Vô số đèn nhấp nháy cùng sáng lên. Giờ, cả sân bay sáng như ban ngày. Rừng người hăm mộ như những con ngựa hoang thoát cương, dòng người dâng lên như nước biển cứ thế lao về trước. Khí thế khổng lồ có thể dời sông lấp biển. Tất cả mọi người hô khan hết giọng:

- Thư Nhạc —

- Thư Nhạc, I Love You!

Thư Nhạc mỉm cười vẫy tay chào mọi người. Lập tức, tiếng hét chói tai, tiếng gọi âm ỉ rồi cả tiếng khóc trộn lẫn vào nhau rồi cùng vang lên. Vô số người trong mắt đỏ bừng đầy lệ nhưng vẫn cứ liều mạng dồn lên, xông về trước. Bọn họ giờ mới thực sự như phát cuồng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ:

” Tiến lên một chút là sẽ gần với thần tượng của mình hơn một chút!”

- Thư — Nhạc —

Bỗng một tiếng hét thê lương mà kéo dài vang lên át hết tiếng cả tất cả. Theo tiếng hét nhìn lại, một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi đang một mình đứng ở trên đỉnh Hầu Cơ lâu, tay cô bé cầm một tấm băng rôn ghi tên “Thư Nhạc” rất lớn, trong mắt lóe lên những giọt nước mắt hưng phấn. Cái giọng non choẹt nhưng lại rất sắc kia như vẽ lên bầu trời đêm rồi cứ thế thu hút hồn phách của con người.

Nhìn khuôn mặt hồn nhiên, trong sáng chân thật, vô hại kia mà trong lòng Vũ Ngôn bỗng dâng lên một cảm giác bất an.

77. Chương 78

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 78 : Ủng mỹ 1 + 2

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sư Tầm

Đám Quan Nhã Nỵ và Lỗ Trùng hộ tống ba người Thư Nhạc xuống thang máy bay. Đám người hăm mộ lại một lần nữa điên cuồng tấn công vào phòng tuyến do những cảnh sát chống bạo động tạo thành. Vũ Ngôn và La Hữu đứng ở một bên nhưng cũng cảm nhận được sức tấn công mạnh mẽ của đám người này.

Thư Nhạc lo lắng nhìn tiểu cô nương kia. Một cái chau mày khiến cõi lòng người ta tan nát. Nàng nhẹ đánh mắt cho nam tử bên cạnh. Nam tử đó mỉm cười rồi chậm rãi bước về Hầu Cơ lâu chỗ tiểu cô nương kia.

Trên mái nhà xuất hiện hai nam tử trông có vẻ là cảnh sát chìm. Hai người nhanh chóng tiến lại gần cô bé, xem ra hai người này là nhân viên canh gác bên ngoài nên khi trông thấy cảnh như thế liền tiến lại muốn mang tiểu cô nương xuống. Vũ Ngôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, tại sao vị trí quan trọng như thế mà lại không có ai trông coi, lại còn để cho tiểu cô nương này dễ dàng đi lên đó nữa?

- Đỉnh Hầu Cơ lâu vì sao không có ai gác? Tổ một vòng ngoài yêu cầu mau chóng kiểm tra, mau chóng kiểm tra.

Vũ Ngôn lo lắng nói vào tai nghe.

- Đang liên hệ với đội cảnh giới bên ngoài. Trước mắt phải bảo đảm cho Thư tiểu thư lên xe ngay lập tức. Mọi người giữ nguyên kế hoạch hành động!

Giọng Quan Nhã Ny truyền đến rõ ràng.

Tiểu cô nương dường như không để ý tới hai người đang tiến lại gần phía sau mình, lại thấy thần tượng trong lòng chú ý tới mình mà nụ cười trên khuôn mặt hiện lên như một đóa hoa nhỏ nở rộ. Cô bé nhanh bước tới trước vài bước sau đó thả người rơi thẳng từ trên lầu xuống.

Nam tử đang chậm rãi đi tới thì bỗng nhiên tăng tốc, tốc độ đạt tới mức làm cho người ta khó có thể tin được. Hầu hết mọi người ở đây còn chưa thấy rõ động tác của hắn thì hắn đã chạy tới điểm tiểu cô nương kia rơi xuống đón lấy cô bé ôm vào trong lòng rồi.

Lúc này Thư Nhạc mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt đầy sự hưng phấn rồi mỉm cười vẫy tay với cô bé ý bảo cô bé mau tới đây. Tiểu cô nương ngẩng đầu lên từ trong lòng người đàn ông kia, thấy mình cách thần tượng càng ngày càng gần khiến khuôn mặt kích động tới đỏ bừng, trong mắt lóe lên vẻ hưng phấn tột độ. Vì còn chưa có tin tức của bộ phận cảnh giới bên ngoài nên khi mọi người trông thấy tiểu cô nương bình yên vô sự thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

Quan Nhã Ny đã hạ lệnh cho các tổ mau chóng thu hẹp đội hình, mà trong lòng Vũ Ngôn cái cảm giác nguy hiểm kia thì càng lúc càng mãnh liệt.

Nhìn nam tử kia đang ôm tiểu cô nương càng lúc càng tới gần. Vũ Ngôn đột nhiên trầm giọng nói:

- Đứng lại, xin buông cô bé xuống!

Sắc mặt hắn vô cùng nghiêm túc, giọng trầm thấp hữu lực, mắt ửng lóe lên hào quang sắc bén.

Thư Nhạc và nam tử kia khẽ sửng sốt. Nam tử mỉm cười nói:

- Vì sao?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Bất cứ một người lạ nào cũng không thể tiếp cận Thư tiểu thư, xin anh hãy phối hợp với nhiệm vụ của chúng tôi.

Nam tử cười hòa ái nói:

- Vậy anh đã hỏi ý của Thư tiểu thư hay chưa.

Vũ Ngôn nói với vẻ rất kiên định:

- Việc này là trách nhiệm của chúng tôi nên không có quan hệ tới bất cứ một ai cả.

Thư Nhạc nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc bên trán, vẻ mặt thân thiết mỉm cười nói:

- Không sao đâu, cô bé chỉ là một người hâm mộ thôi mà, không có nguy hiểm gì đâu.

Vũ Ngôn lắc đầu kiên định nói:

- Nếu Thư tiểu thư có thể liếc mắt nhìn thấu được nguy hiểm thì cần tới những người như chúng tôi làm gì.

Thư Nhạc nhíu mày nhìn hấn một cái.

Đối với Vũ Ngôn, Lỗ Trùng tín nhiệm vô điều kiện, nghe thấy ngữ khí nghiêm túc của hấn thì trong lòng cũng suy nghĩ lại. Tiểu cô nương này làm cách nào mà có thể xuất hiện một cách thần bí tại vị trí ngấm bẩn quan trọng như thế, quả thực khiến cho người khác phải hoài nghi. Trông cô bé tiến tới càng ngày càng gần, hống hống của Lỗ Trùng đưa lên nhắm ngay vào nam tử nói:

- Lâm tiên sinh, xin anh hãy buông cô bé xuống.

Đôi mắt Thư Nhạc khẽ xoay chuyển, trong nháy mắt vẻ mặt đã biến đổi. Trên khuôn mặt nàng lúc này là một nụ cười quyến rũ, trong mắt tựa như có muôn vàn nhu tình. Nàng nhỏ nhẹ nói với Vũ Ngôn:

- Vị tiên sinh này, để cho cô bé tới đây được không?

Dung mạo quyến rũ vô song, giọng nói mềm mại như âm thanh thiên nhiên, đôi mắt đưa tình mà ẩn tình, tất cả đều có ma lực đặc biệt, một ma lực có thể hấp nhiếp tâm hồn con người ta vào đó.

Vũ Ngôn bị cô nàng tấn công, ngay lập tức trong lòng hấn đã cảm nhận thấy có một ngọn lửa đang dâng lên, trống ngực đập nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Ma nữ, Vũ Ngôn thầm nghĩ. Sau đó hấn liền tục vận khởi Thiên Tâm quyết để ngăn chặn những hấp dẫn này lại, tiếp đó là từ từ nhưng cũng rất kiên định lắc đầu.

Trong chớp mắt, Thư Nhạc lại như biến thành một người khác, một cô bé thuần khiết vô hại của bên nhà hàng xóm. Đôi mắt to đưa lên nhìn hấn, nói với giọng tha thiết:

- Vị đại ca này, thực sự anh không cho cô bé tới đây sao?

Nét mặt của nàng tan đi còn nhanh hơn cả sương trong núi. Chỉ nháy mắt mà vẻ mặt biến đổi tới ba lần, từ một tiên nữ thánh khiết tới một ma nữ quyến rũ mê hoặc lòng người, rồi lại từ một ma nữ thành một cô bé nhà bên cạnh thuần khiết. Thực khiến người ta hoa mắt chóng mặt, và cũng không hổ danh là diễn viên đã đoạt giải Oscar.

Thư Nhạc thấy Vũ Ngôn vẫn kiên định lắc đầu thì hình như cô nàng đã thực sự tức giận. Cô nàng trừng mắt nhìn Vũ Ngôn rồi lại chuyển hướng sang Quan Nhã Ny nói:

- Nhã Ny, chị xem giải quyết thế nào đây? Em không hy vọng Fan của mình bị đối xử bất công như thế.

Quan Nhã Ny cũng là hơi khó xử. Theo đúng nguyên tắc thì người ngoài không thể tiếp cận Thư Nhạc, đây cũng là nguyên nhân mà cô không ngăn cản Vũ Ngôn. Nhưng giờ Thư Nhạc lại lên tiếng nên không nghe cũng không được. Đang cảm thấy khó xử thì khuôn mặt Thư Nhạc bỗng lóe lên một nụ cười nhẹ nhàng thoải mái sau đó cô nàng bước nhanh tới chỗ tiểu cô nương kia. Quan Nhã Ny cũng vội vàng bước nhanh theo sát nàng.

Vũ Ngôn thấy Đại minh tinh này không thèm nghe lời khuyên của mình thì vô cùng tức giận, sau đó đánh mắt cho Lỗ Trùng ý bảo hấn động thủ. Lỗ Trùng cũng chỉ biết cười khổ.

Thư Nhạc bước tới càng lúc càng gần, mà tiểu cô nương cũng càng lúc càng vui sướng, ánh mắt si mê của cô bé nhìn vào khuôn mặt Thư Nhạc, đôi bàn tay mềm mại như vô ý đặt ở trước ngực, trong mắt hiện lên một chút gì đó quý dị.

Ánh mắt Vũ Ngôn rất sắc bén, khi liếc mắt nhìn vào tay cô bé thì hấn nhìn thấy ngay trong tay cô bé là một sợi dây nhỏ như sợi tóc. Bộ phận kích hoạt! Vũ Ngôn kinh hãi vội hô lớn:

- Bom! Mau nằm xuống!

Nam tử đang ôm cô bé cũng chấn động. Phản ứng của hấn cực nhanh. Gần như là ngay tức khắc hấn đã ném mạnh cô bé kia ra, thân hình vội vàng thối lui. Tiểu cô nương dùng hết sức lực toàn thân hô lên một tiếng mạnh mẽ rồi mỉm cười khẽ kéo kíp nổ. Trong tiếng nổ mãnh liệt ấy, thân hình nhỏ bé đó hóa thành một trận huyết vũ trên không trung tỏa ra bốn phía.

Khi cao giọng báo động thì đồng thời Vũ Ngôn cũng vận công lực toàn thân, chân bước không chấm đất nhanh như một tia chớp lao tới trước người Thư Nhạc và Quan Nhã Ny, hai tay vòng qua eo thon hai nàng

ôm cả hai vào lòng, thân hình bay lên không lướt ra xa cách đó tới vài mét, nhưng chưa rơi xuống đất thì luồng sóng không khí do vụ nổ mang theo hai viên đạn bay ập tới.

Vũ Ngôn cắn răng rồi liều mạng che hai người con gái ở dưới để lấy thân mình chắn luồng khí lạnh, đồng thời thân hình khẽ nghiêng đi tránh khỏi một viên đạn, còn một viên khác thì khẽ lướt qua cánh tay trái. Ngay lập tức hắn cảm thấy nóng bỏng đau đớn.

Vũ Ngôn bắt chắp cái đầu, ôm hai cô gái lần ba vòng liên tục, động thời miệng hô lên:

- Lỗ Trùng, hướng một giờ và hướng ba giờ. Hai tên!

Khi vụ nổ xảy ra Lỗ Trùng đã sớm nằm xuống đất ẩn ở sau chiếc cầu thang lên xuống của máy bay. Khẩu Cửu Ngũ Thước (1) trong tay đặt lên bậc thang ngấm vào một căn nhà ba tầng cách đó hơn bảy trăm mét. Căn cứ theo bản đồ địa hình mà bọn họ nắm giữ trước đó thì nơi đây là phòng nghỉ của nhân viên công tác sân bay, và là điểm cao mà họ phải nắm giữ.

Vừa nhắm vào kính ngắm thì Lỗ Trùng đã thấy một bóng người vụt qua, tay súng bắn tia bên đối phương đã không thấy đâu. Lỗ Trùng vỗ một cái thật mạnh lên bậc thang chán nản nói:

- Chỉnh lại vị trí, mục tiêu hướng ba giờ đã biến mất!

- Xin thủ trưởng chỉ huy vòng ngoài lập tức loại bỏ tay bắn tỉa, lập tức loại bỏ tay bắn tỉa!

Quan Nhã Ny đang bị Vũ Ngôn đè phía dưới hô vào chiếc micro.

- Chỉ huy cảnh giới bên ngoài là ai. Hùng binh (DG: mang ý nghĩa một câu chửi viên chỉ huy bên ngoài), hai tên bắn lên tới một tên cũng không trông thấy.

Lỗ Trùng quát vào chiếc microphone.

Trong tai nghe truyền đến giọng nói trầm thấp:

- Tôi là trung tá Hùng Dục Huy, người chỉ huy hiện trường. Giờ xin báo cáo tình huống, bốn người phụ trách nơi Hầu Cơ lâu — đã hy sinh —, phòng nghỉ đang thanh trừ khẩn cấp. Xin cho tôi hai phút. Hết!

Vũ Ngôn cũng có thể nghe thấy được trong lời nói của hắn đang cố nén sự ghen ngào xuống, trong lòng thoáng trầm mặc. Theo tình hình tại Hầu Cơ lâu hiện giờ thì chiến hữu tại phòng nghỉ e rằng không tránh khỏi vận hạn này rồi. Là kẻ nào có lực lượng mạnh mẽ như thế này, bất tri bất giác đã khống chế được hai điểm ngắm quan trọng như thế? Vũ Ngôn và Lỗ Trùng ở phía xa nhanh chóng trao đổi với nhau bằng ánh mắt, nghi vấn trong lòng càng lúc càng nhiều.

Tiếng nổ bất ngờ đã khiến đám người hoảng sợ, trong lúc bối rối bọn họ càng trở nên đáng sợ hơn, tiếng kêu rên la, tiếng khóc thất thanh vang lên. Quan Nhã Ny vẫn đang ở trong lòng Vũ Ngôn, nói vào ống nghe.

- Mọi người ẩn núp ngay tại chỗ. Chỉ huy cảnh sát bên ngoài, xin cho đơn vị tương quan phối hợp với chúng tôi che chắn bảo vệ Thư tiểu thư lên xe.

Vũ Ngôn quan sát bốn phía thấy La Hữu vẫn bình yên vô sự, một vị huynh đệ trong tổ hai vòng ngoài đã ngã xuống vùng máu. Trong lòng Vũ Ngôn lại bị thương, khi nhớ tới câu nói mà tiểu cô nương đã hô lên trước khi chết mà ánh mắt hắn lóe lên vẻ lãnh khốc.

- Buông tôi ra, buông tôi ra. Tôi muốn ở cùng với các Fan của tôi.

Thư Nhạc giãy dụa. Mắt thấy các fan của nàng đang rối loạn mà Thư Nhạc vô cùng nôn nóng.

Do tình hình cấp thiết khi vụ nổ xảy ra nên chưa kịp nghĩ ngợi gì nhiều, bây giờ Vũ Ngôn mới có thời gian quan sát tình hình của ba người mình. Bọn họ hiện tại đã nằm ở chỗ cách chiếc Rolls-Royce Phantom tới đón Thư Nhạc không tới mười mét, mà tư thế của ba người lại vô cùng mập mờ.

Tay phải Vũ Ngôn vòng qua trước ngực Quan Nhã Ny. Quan Nhã Ny đẩy cánh tay của hắn xuống dưới một chút, nhưng, thật trùng hợp, chỉ một chút đó mà bàn tay hắn vừa vặn nắm chặt lấy kiểu nhũ vụn đầy kia. Một tay là vậy, còn tay kia, tay trái của hắn lại ấn Thư Nhạc xuống mặt đất, lúc ấy hắn chỉ cảm thấy tay mình đụng vào cái gì đó mịn, nhẵn, trơn, đưa mắt xuống nhìn thì một ma chướng đang an toàn trên kiệu đòn của nàng. Cái cảm giác phê phê ấy thật khiến Vũ Ngôn rung động không thôi.

Đôi mắt Thư Nhạc như muốn phun lửa, gằn giọng nàng nói:

- Anh mau thả tôi ra.

Nàng tựa như một con ngựa cương cứng không ngừng giãy dụa muốn đứng dậy. Vũ Ngôn trừng mắt nhìn nàng, kẻ đang tập kích bên ngoài còn chưa bị tiêu diệt nên tất nhiên không thể buông nàng ta ra được.

Thấy cô nàng vẫn không ngừng ngo ngoáy, Vũ Ngôn chợt nhớ ra tất cả hậu quả đều là do cái tính khư khư cố chấp của nàng, và cũng vì thế mà một người anh em đã hy sinh. Cơ giận tăng xông lên não, một bàn tay tàn nhẫn phát lên móng nàng rồi nói:

- Nữ nhân ngu xuẩn. Cô im lặng cho tôi. Cô rời khỏi đây càng sớm thì mấy Fan của cô mới càng an toàn.

Mặc cho nàng là tiên nữ, ma nữ hay là một cô bé ngoan ngoãn nhưng khi bị một nam tử lạ lẫm đánh một cái vào chỗ ấy ấy, rồi lại còn dạy bảo mình như thế, đây là sự sỉ nhục khó có thể chấp nhận được. Khuôn mặt nhỏ nhắn như tiên nữ của Thư Nhạc đỏ lên, hai tay nắm chặt vào nhau, mắt nhìn hẩn như muốn tóe ra lửa.

Quan Nhã Ny cũng đỏ mặt, cô nhẹ nhàng giãy ra khỏi cái ôm của hẩn nói:

- Thư tiểu thư, Vũ Ngôn nói đúng đó. Bây giờ cô rời khỏi đây càng sớm thì bọn họ mới càng an toàn.

Một câu “Vũ Ngôn nói đúng đó” lại khiến Thư Nhạc nhớ tới câu “Nữ nhân ngu xuẩn” kia của Vũ Ngôn, trong lòng vô cùng bị phẫn, cô cắn răng nói:

- Vũ Ngôn phải không, tôi nhớ kỹ anh rồi.

Nam tử lúc trước ôm tiểu cô nương kia tuy rằng đã thoát đi rất nhanh nhưng uy lực quả quả đạn người cũng không phải là nhỏ. Sóng khí do vụ nổ tạo ra đã làm hẩn bị nội thương. Khóe miệng hẩn ta đầy máu nhưng bất chấp uy hiếp của tên bắn tia kia, nam tử này vẫn bước tới trước người Thư Nhạc nói:

- Tiểu Nhạc, em không sao chứ?

Thư Nhạc lắc đầu nói:

- Tâm Vũ, em không sao, thương thế của anh thế nào rồi?

Lâm Tâm Vũ biết được Thư Nhạc không có việc gì nên cũng yên tâm, hẩn nói:

- Em không sao là tốt rồi. Anh chỉ bị thương nhẹ thôi, không có gì đáng ngại cả.

Hẩn cười với Vũ Ngôn một cái, nói tiếp:

- Cảm ơn anh, vị tiên sinh này. Không có anh, tôi có lẽ giờ đang nằm trong nhà xác rồi.

Thư Nhạc nói lớn:

- Tâm Vũ, anh đừng có nói chuyện với người này. Hẩn rất xấu xa.

Vũ Ngôn chẳng muốn so đo với nàng, hẩn cũng cười nói với Lâm Tâm Vũ:

- Lâm tiên sinh không nên khách khí. Anh chi tiền thì đó cũng là đãi ngộ mà anh nên hưởng thụ. Chỉ có điều, lần sau xin anh hãy nhớ kỹ rằng, ngay cả khi anh có bỏ tiền nhưng tôi cũng không thể đảm bảo mỗi lần đều có thể nhắc nhở anh trước khi trái boom nổ được đâu.

Lâm Tâm Vũ nói:

- Anh nói phải. Tiền này tiêu đúng là rất đáng giá.

Chu Hải Lăng, bạn học cùng đại học trong tương lai của Vũ Ngôn lúc này đang nằm dưới chiếc thang máy bay, vừa trông thấy bên Vũ Ngôn không việc gì mới lớn tiếng nói:

- Lão Đại, lão Đại. Nhanh cứu em!

Thư Nhạc vội hỏi:

- Tiểu Lăng, em không sao chứ?

Chu Hải Lăng kêu lên:

- Em không sao, chỉ là có cái bệnh sợ máu thôi. Vũ Ngôn lão Đại anh tuấn đẹp trai lãnh khốc vô cùng ời, anh mau tới cứu em.

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Cứ đợi ở đó đi mà xem đi. Tình cảnh này còn kích thích hơn cả chú quay phim đó.

Quan Nhã Ny liếc mắt liền thấy cánh tay trái Vũ Ngôn đã ướt đầm máu tươi thì hoảng sợ nói:

- Anh bị thương ư?

Thư Nhạc nhìn vết thương của hắn, bĩu môi nói:

- Thương có tí chứ gì, đâu có nhiều máu chảy đâu, muốn dọa người chắc.

Vũ Ngôn biết lúc này mình đã kích phát ma tính của nàng nên cũng chẳng muốn đấu võ mồm với nàng làm gì, hắn chỉ khẽ cười với Quan Nhã Ny nói:

- Không sao đâu, chỉ như muỗi cắn một phát thôi.

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Không được, để tôi xử lý vết thương qua cho anh, nếu không nhiễm trùng mất!

Vũ Ngôn cười nói:

- Đừng lo, tăng lương cho tôi là được rồi.

Quan Nhã Ny đỏ mặt, liếc nhìn hắn rồi nói:

- Đồ không đứng đắn. Đợi lát nữa anh hộ tống Thư tiểu thư lên xe, đừng để có sai sót gì.

Vũ Ngôn gật gật đầu, quan sát xung quanh thấy thần sắc nghiêm túc của Lỗ Trùng đang cách đó không xa. Lỗ Trùng ra hiệu cho hắn. Vũ Ngôn nói với Quan Nhã Ny:

- Cô chú ý Thư tiểu thư.

Nói xong hắn lẩn mấy vòng tới chỗ Lỗ Trùng.

- Thế nào rồi, thấy mấy thằng?

Lỗ Trùng hỏi.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Hai tên, không thể xác định có người thứ ba hay không. Hướng một giờ chắc là không có di chuyển gì. Hướng ba giờ đã phải chỉnh lại. Súng trường, đường kính 7.62 li, hai súng tạo góc bốn mươi lăm độ bắn đồng thời. Thủ pháp vô cùng lão luyện, không phải là sát thủ. Hình như là —

Hắn nhìn Lỗ Trùng rồi những lời còn lại đều nuốt hết vào bụng.

Lỗ Trùng nhìn hắn tỏ vẻ đã hiểu, rồi hỏi:

- M24 (1)?

Vũ Ngôn gật đầu hỏi:

- Mà có nghe được câu mà trước khi nha đầu kia giật kíp nổ đã hô không?

Về mặt Lỗ Trùng trở nên nghiêm túc, hắn chậm rãi gật đầu nói:

- Con mị bọn nó, đám cầu tạp chủng này.

Ở đây cũng không có mấy người để ý tới câu nói trước khi tiểu cô nương kia nổ tung. Cho dù có chú ý tới thì e cũng không hiểu. Nhưng đối với Vũ Ngôn và Lỗ Trùng, những người đã từng hoạt động rất lâu tại các vùng biển phía Đông thì ngôn ngữ này đã vô cùng quen thuộc. Một câu bằng tiếng R kia chính là:

- Thánh Chiến vạn tuế!

Thư Nhạc chỉ là một minh tinh, vậy thì có quan hệ gì tới Thánh Chiến cơ chứ. Vũ Ngôn nghĩ có nát đầu cũng không thể tìm ra được liên hệ giữa hai cái này.

Lỗ Trùng đưa khẩu súng trong tay qua đó, nói:

- Cho mày này. Tao chinh qua rồi. Mày dùng chắc là thuận tay. Vũ Ngôn tiếp lấy khẩu súng, vừa vào tay hắn đã cảm nhận được sự quen thuộc dâng lên từ đáy lòng. Đã bao lâu không được sờ vào thứ này rồi. Hắn cảm khái.

Cửu Ngũ Thức đầu M24? Quả là một lựa chọn không tồi. Nét mặt Vũ Ngôn hiện một nụ cười thân thiết. Lỗ Trùng vui vẻ vỗ vai hắn nói:

- Bên ngoài đã sớm giới nghiêm toàn bộ rồi. Bọn chúng trốn không thoát đâu. Chúng ta chờ bên ngoài kiểm tra, tao không tin bọn chúng có thể bay ra ngoài được. Con mẹ nó, bọn nhóc này đúng là giảo hoạt. Đưa một đứa tới thu hút sự chú ý của chúng ta rồi từ một chỗ khác dùng súng tĩa bắn lên.

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Kế hoạch rất chu toàn, không biết ai muốn làm ra chuyện như vậy. Bọn chúng nếu đã tới đây thì đã xác định sẵn đường lui rồi. Giờ mới kiểm tra thì e rằng đã muộn. Mười huynh đệ phụ trách phòng Hậu Cơ có lẽ cũng xong cả rồi. Hơn nữa tao có một dự cảm chuyện này vẫn còn chưa yên đâu. Những thứ đáng sợ hơn có thể còn ở phía sau.

Lỗ Trùng gật gù đầu. Vũ Ngôn nâng khẩu súng lên rồi ngắm vào tầng ba phòng nghỉ cách đây mấy trăm mét. Khoảng cách bắn hữu hiệu của khẩu Cửu Ngũ Thức này tầm khoảng tám trăm mét, căn nhà nghỉ ba tầng kia cũng ở trong cự ly bắn này.

Vũ Ngôn đánh mắt với Lỗ Trùng. Lỗ Trùng nói vào microphone:

- Trung tá Hùng, tôi là Lỗ Trùng, quản lí bảo vệ bên trong này. Hãy báo cáo vị trí bây giờ của các anh.

Giọng Trung tá Hùng truyền đến:

- Chúng tôi đã kiểm tra khám xét xong tầng một chỗ phòng nghỉ. Giờ đang tiến lên tầng hai —

Lời còn chưa hết thì Vũ Ngôn đã thấy ở hướng một giờ có bóng người chợt lóe lên. Vũ Ngôn vui mừng, tay phải nhẹ nhàng bóp cò súng, viên đạn 5.8 li mang theo tiếng gió bay thẳng ra ngoài.

- Một giờ! Xong!

Vũ Ngôn nói vào trong micro. Tiếp theo trong tai nghe truyền đến giọng hưng phấn của trung tá Hùng kia:

- Tốt. Xong một tên. Chúng tôi đã lên tầng hai.

Vũ Ngôn cũng không dám buông lỏng. Nếu vẫn còn một tên bắn tĩa tại hiện trường thì tên kia nhất định vẫn còn ở đây.

Đang lúc suy nghĩ, trong kính ngắm bóng người lại chợt lóe lên. Vũ Ngôn tập trung toàn bộ tinh thần, ngắm bắn. Viên đạn xoay tròn bay ra. Tay bắn tĩa kia đang di chuyển với tốc độ nhanh nhưng hắn dường như cũng cảm nhận được có nguy hiểm đang tới gần. Thân hình đột nhiên tăng tốc. Viên đạn đến trước mặt hắn dường như gặp phải một bức tường chắn dày làm tốc độ hơi chậm lại. Tên này nhân cơ hội này khe tránh qua, cuối cùng mới miễn cưỡng thoát khỏi viên đạn nhưng dáng đi của hắn như có chút gì đó rối loạn, hình như đã bị thương. Tiếp đó, thân ảnh của hắn chợt lóe lên rồi biến mất trong bóng tối.

Một việc thật khó có thể tin được. Viên đạn làm cách nào lại tự động chậm lại? Với hộ thân cương khí của Vũ Ngôn cũng có thể khiến viên đạn chậm lại, nhưng trong thiên hạ được mấy người có kỳ ngộ như của Vũ Ngôn? Chẳng lẽ đó chính là cái mà người ta hay gọi là thể ngoại cao nhân ư? Nếu quả như vậy thì không hề nghi ngờ, đó chính là đối thủ cực mạnh mà Vũ Ngôn hắn đã gặp qua.

Trung tá Hùng đang tiến lên tầng ba để tiếp tục lục soát. Kẻ địch chắc đã đào tẩu. Quan Nhã Ny và Thư Nhạc đang định đứng lên từ chỗ ẩn nấp.

Vũ Ngôn lắc đầu loại bỏ những suy nghĩ lung tung đi. Hắn đang định thu súng thì tiếng hô kinh hãi của trung tá Hùng từ trong tai nghe bỗng truyền đến:

- Sao lại thế này? A —

Vũ Ngôn kinh hãi, kính ngắm chỉnh trở lại nhắm lên tầng phía đối diện. Bỗng ở đó xuất hiện một họng súng to lớn tối om, nhưng ở đó không hề thấy tung tích của tay súng bắn tỉa kia, ở đó chỉ thấy một khẩu súng mang theo sát khí vô cùng đậm đặc.

- 127MM (2). Súng hạng nặng!!!

Vũ Ngôn sợ hãi, thân hình nhanh như điện bay thẳng lên trời lao về phía chỗ hai người con gái đang ẩn thân.

78. Chương 79

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 79 : Hạ Lưu

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Viên đạn 12.7 li bốc cháy mang theo hơi nóng nhắm thẳng chỗ hai người Thư Nhạc và Quan Nhã Ny bay tới.

Vũ Ngôn đã không còn thời gian để cảnh báo hai người. Tốc độ của hắn lúc này đã đột phá tất cả lý luận của nhân thể học, động lực học. Cơ thể như một luồng khói nhẹ không thể nhận ra, với tốc độ đột phá cực hạn cơ thể con người vút tới trước mặt hai người con gái, một chiêu “hổ vồ” xuất ra, thân thể cường tráng của hắn đã đẩy hai người ngã xuống dưới thân mình.

Luồng sóng nhiệt và cả viên đạn kia nữa lướt qua lưng hắn găm trúng chiếc Rolls Royce xa hoa kia. Một vụ nổ nữa lại xảy ra, chiếc xe to lớn bị “nhắc” bổng lên tới năm sáu năm sáu mét rồi nổ thành từng tấm, từng tấm sắt to nhỏ khác bay tỏa ra bốn phía với tốc độ cực nhanh.

Vũ Ngôn liều mạng dang hai tay, dang hai chân để bảo vệ cho hai cô gái ở dưới. Hộ thân cương khí tự động xuất hiện để chống lại những mảnh sắt do vụ nổ tạo ra. Lực xung kích cường đại khiến huyết khí trong cơ thể Vũ Ngôn phải dâng lên. Mà Lâm Tâm Vũ đang nằm phủ phục dưới đất cũng hừ nhẹ một tiếng. Một tấm sắt sắc nhọn đã đâm trúng đùi hắn.

Những mảnh sắt của chiếc xe bay ra lao tới chỗ đám đông đang vô cùng hỗn loạn kia. Trong đám người vang lên những tiếng kêu thảm thiết, đau đớn, tiếng đàn ông quát, rống, tiếng đàn bà hét lên, tiếng trẻ con khóc. Những âm thanh hỗn tạp liên tiếp vang lên tạo thành một cảnh vô cùng lộn xộn.

Vũ Ngôn cắn răng hô lớn:

- Lỗ Trùng, tiêu diệt hắn.

Lời còn chưa dứt thì khẩu Cửu Ngũ Thức trong tay Lỗ Trùng đã phun ra đóa hoa lửa phản nộ. Viên đạn bắn tỉa 5.8 li găm lên gịan dữ nhắm bay thẳng về phía đối diện.

- Đội cảnh giới bên ngoài bao vây phòng nghỉ. Cảnh sát cơ động duy trì trật tự hiện trường, sơ tán quần chúng, cứu người bị thương.

Quan Nhã Ny nhanh chóng phát lệnh sau đó nhìn Vũ Ngôn nói:

- Anh lập tức đưa Thư tiểu thư lên xe số hai.

Thư Nhạc nhìn những người bị thương nằm đầy trên mặt đất, lệ không nhịn được trào ra, kêu:

- Tôi không đi, tôi không thể bỏ lại họ —

Vũ Ngôn dùng sức một tay kéo nàng lên, tay trái vớ lấy vòng eo của nàng, tay phải vớ lấy đầu gối, ôm nàng ngang thân mình bất kể nàng có giãy dựa thế nào. Eo khom xuống dùng sức, thân thể lại xông thẳng ra ngoài.

Lâm Tâm Vũ ở bên cạnh cũng thoáng sửng sốt, đang định vận khí theo sau thì lại cảm thấy huyết khí trong cơ thể bốc lên, ngay cả một chút nội tức cũng ngưng tụ lại được. Hắn biết mình đã bị nội thương rất nặng nên không thể không thở dài ngừng lại.

Quan Nhã Ný thấy Vũ Ngôn đã xông ra ngoài, liền ngoảnh mặt về chỗ Lỗ Trùng, hỏi:

- Quản lý Lỗ, thế nào rồi?

Lỗ Trùng lắc đầu nói:

- Mục tiêu chắc là đã lẫn trốn. Hy vọng bộ phận cảnh giới bên ngoài lập tức khám xét xong tầng ba căn nhà nghỉ kia. Trung tá Hùng, trung tá Hùng. Nghe rõ trả lời!

Lúc này tình thế đang vô cùng khẩn cấp. Vũ Ngôn bất chấp việc ẩn tàng thân hình, Tường Vân Bách Biến thi triển đến mức tận cùng, thân thể biến thành một cái bóng nhát bay theo đường cong hình chữ S tới chỗ chiếc xe số hai.

Quan Nhã Ný đang quan sát tình thế chung quanh. Lâm Tâm Vũ thì trọng thương nên cũng không rảnh để mà bận tâm đến hắn. Nhưng vẫn có người thấy cái được cảnh tượng kinh người này, đó chính là Chu Hải Lăng, người đang nắm núp ở chiếc thang máy bay. Hắn gần như không thể tin vào hai mắt của mình. Đây là tốc độ của người sao. Phải tới hơn nửa ngày, tiểu tử này mới kinh hãi hô lên:

- Trời ạ, Lăng Ba Vi bộ. Lão đại ơi, anh đúng là thần tượng của em!

Thư Nhạc vẫn không an phận, cô nàng trong lòng Vũ Ngôn cứ đá đập lung tung, miệng thì hô lớn:

- Anh buông tôi ra, mau buông tôi ra —

Vũ Ngôn liếc nhìn chỗ rừng người đang vô cùng hỗn loạn kia, vết máu vương khắp nơi trên mặt đất, cơn giận trong lòng tăng lên não nhưng vẫn chạy tới chỗ chiếc xe số hai. Sau khi mở cửa xe, hắn cũng mặc kệ nàng là minh tinh hay minh teo, cứ thế thả nàng xuống rồi đẩy nàng xuống ghế, tiếp đó dồn nàng như đẩy pít tông, bắt nàng chui vào trong xe.

Thư Nhạc giãy dựa quay đầu lại, giận dữ hét lên:

- Anh sao chẳng biết nhã nhận gì thế? Làm sao lại đối xử với tôi như vậy?

Sát khí trong lòng Vũ Ngôn sớm đã bị những đợt công kích liên tiếp của kẻ địch khơi dậy, thấy cô nàng vẫn còn tiếp tục hồ đồ, mà ngọn lửa giận đang không có chỗ nào để phát, thế là một bàn tay đập thật mạnh lên mông nàng.

Thư Nhạc đau thở hắt ra, lớn tiếng nói:

- Anh, đồ hạ lưu, đồ lưu manh.

Mây Vũ Ngôn nhướng lên, giọng lạnh lùng nói:

- Tôi bất kể cô là ai, cũng mặc kệ cô có bao nhiêu thế lực nhưng nếu không nghe lời tôi thì tôi sẽ lột sạch quần áo của cô, sau đó quăng cô ra ngoài để cho đám người hâm mộ cô nhìn dáng vẻ cô lúc đó.

Về mặt hắn lạnh như băng, giọng không mang chút tình cảm nào, và sát khí được rèn ra từ những trận chiến sinh tử khiến trong lòng Thư Nhạc phải run lên. Cô nàng sợ hãi, tay ôm che trước ngực, trong mắt đầy vẻ đáng thương khổ sở nhưng ngoài miệng vẫn ương ngạnh nói:

- Anh dám?

Nhìn dáng vẻ đáng thương của nàng mà Vũ Ngôn gian nan nuốt nước miếng một cái rồi buộc mình phải tàn nhẫn, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh lẽo, một tay vươn ra chụp kéo chiếc váy dài của nàng. Xoẹt một tiếng, chiếc váy dài bị hần xé rách một khoảng để lộ cặp đùi mềm mại, tinh tế bên trong đó.

Thư Nhạc “a” một tiếng sợ hãi, cô giờ như bị hần dọa ngây ra đó rồi nhìn hần như không tin vào mắt mình. Còn đôi chân trắng như tuyết, đẹp như ngọc kia vẫn tiếp tục phô bày ra trước mặt hần.

Vũ Ngôn rời ánh mắt mình một cách khó khăn ra khỏi cặp đùi ấy, hần cười tà nói:

- Cô cho rằng còn chuyện gì tôi không dám làm nào?

Thư Nhạc hoảng sợ nhìn hần giống như là muốn nhớ thật kỹ bộ dạng của hần vào đầu, sau đó cô nàng chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp lại mở mắt ra. Trong mắt cô nàng giờ vô cùng trấn tĩnh, nhìn thế nào cũng không ra được vẻ điêu ngoa của ma nữ trước kia nữa.

Nàng nhìn hần nhõm miệng cười như không hề để ý tới hành vi vô lễ vừa rồi nữa, cô cười nói:

- Tôi hiểu rồi. Cám ơn anh!

Khí chất hờ hững như tiên nữ và cái dáng vẻ tức giận của Tiểu ma nữ vừa rồi, hai cái như là của hai người. Vũ Ngôn cũng phải trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, vốn hần nghĩ rằng tính cách bản thân đã đủ phân liệt rồi, nhưng cô gái xinh đẹp, cô gái quốc sắc thiên hương trước mắt này còn hơn cả mình, tính cách sai lệch cũng lớn quá đi. Yêu nghiệt! Đúng là yêu nghiệt! Vũ Ngôn thở dài liên tục.

Chuyện tới tới bước này khiến Vũ Ngôn cũng không biết phải làm thế nào nữa. Khuôn mặt bình tĩnh của nàng thánh khiết tới mức như không thể xâm phạm. Nhìn cặp đùi tuyết thể đang trần trụi trước mặt mình mà trong lòng Vũ Ngôn rung động không thôi.

Áp chế những suy nghĩ xấu xa trong đầu lại, rầm một tiếng, Vũ Ngôn đóng cửa xe, nhưng đang định tiếng vào ghế lái thì trong tai nghe truyền đến giọng của trung tá Hùng:

- *** nó, chuyện này là thế nào. Tôi là trung tá Hùng Dục Huy, chỉ huy cảnh giới bên ngoài. Tôi là trung tá Hùng Dục Huy. Kẻ địch đã bỏ trốn, kẻ địch đã bỏ trốn. Tầng ba đã tra xét xong. Nghe được xin trả lời. Nghe được xin trả lời.

Cuối cùng thế cục đã nằm trong vòng kiểm soát. Cho dù đã xảy ra sự cố lớn như thế này, thậm chí một số người còn mất đi cả tính mạng, nhưng rừng người hâm mộ kia vẫn không chịu tan. Bọn họ lại dồn đẩy nhau xung quanh tuyến an toàn rồi hết lần này tới lần khác gọi tên Thư Nhạc.

Vũ Ngôn cũng phải thở dài. Không ngờ mị lực của Thư Nhạc lại tới mức độ này, thật khiến người ta phải than lên sợ hãi. Ngẫm lại hôm nay mình còn hành hung tiểu thí thí thần tượng của đám người kia, hơn nữa lại còn kéo rách váy nữ thần trong lòng bọn họ nữa. Nếu chuyện này mà lan truyền ra ngoài thì mình dù có một trăm cái mạng cũng không hiểu chết như thế nào.

Một trận chiến đã kết thúc. Một vệ sĩ tổ hai vòng ngoài đã hy sinh, ba đội viên khác bị thương trong vụ nổ, còn có hai Fan bỏ mạng, những người bị thương dù nặng hay nhẹ cũng không dưới mười người. Tổn thất quả là không nhỏ.

Vũ Ngôn biết chuyện như thế này tuyệt đối là sẽ bị áp chế. Do tính chất rất ác liệt nên ảnh hưởng cũng rất lớn và các phương tiện truyền thông cũng không thể đưa những tin về nó.

Thư Nhạc đã khôi phục lại được dáng vẻ của một vị tiên nữ bằng thanh ngọc khiết. Lâm Tâm Vũ thấy vết rách trên váy nàng thì giật mình hỏi:

- Tiểu Nhạc, sao rồi, em bị thương ư?

Thư Nhạc đỏ mặt nhưng rồi trở lại bình thường ngay sau đó, cô nàng thản nhiên nói:

- Không sao cả. Rách là do vừa rồi leo lên vướng vào cửa xe thôi.

Vũ Ngôn cố nhin cười mà giả đồ gặt đầu. Thư Nhạc liếc qua hần rồi quay đầu đi không nói thêm lời nào nữa.

Chu Hải Lăng lắc lắc lư lư đi tới rồi ôm cánh tay Vũ Ngôn, kích động nói:

- Lão Đại, gặp được anh, em, em như tìm được hy vọng tiếp tục sống trên đời này rồi. Từ giờ trở đi, em quyết định, thần tượng cả đời này của em chính là anh!

Vũ Ngôn cười nói:

- Sao vậy, chứng sợ máu của chú ỏn chưa?

Chu Hải Lăng vội gật đầu nói:

- Tí bệnh đó sao làm khó được em chứ?

Hắn liếc nhìn liền thấy máu tươi trên cánh tay bị thương của Vũ Ngôn, lập tức đầu như bị cái gì đó đập phải:

- A, a, lão Đại, xin anh đừng lấy tí máu gà máu chó ra dọa em. Em, em thực sự mắc chứng sợ máu đó.

Vũ Ngôn cười ha ha, Thư Nhạc cũng mỉm cười lắc đầu. Không khí khẩn trương bị một câu của Chu Hải Lăng phá vỡ, trở nên thoải mái hơn không ít.

Đưa ba người Thư Nhạc lên xe số hai. Quan Nhã Ny nhìn Vũ Ngôn nói:

- Thương thế của anh không sao chứ? Đợi tới nơi tập hợp thì xử lý một chút.

Vũ Ngôn mỉm cười gật đầu.

Lỗ Trùng rốt cục cũng gặp được viên chỉ huy hiện trường, trung tá Hùng Dục Huy, người bị hấn mắng thành “hùng binh”. Đó là một nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi, một người rất mẫn cán chứ không phải là một kẻ hồ đồ. Nhưng không hiểu tại sao nhiệm vụ lần này lại tan nát như thế kia.

Lỗ Trùng nhìn thoáng qua đóa hoa trên vai nam tử đó, trong mắt hắn hiện lên vẻ lưu luyến mà chỉ những người lính mới hiểu. Lỗ Trùng trước khi xuất ngũ đã là hàm thiếu tá, vốn sắp được lên trung tá thì không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hùng Dục Huy nhìn thần sắc của hai người trước mắt, hắn có thể cảm nhận được trên người họ có một thứ không giống người khác. Hắn chỉ biết hai người này cũng từng là binh.

Hùng Dục Huy nhấc tay chào. Một cái chào kiểu lính khiến cơn giận trong lòng Lỗ Trùng biến mất ngay lập tức. Thật sự cũng không dễ dàng gì, cục diện như thế này cũng không phải ý muốn của hắn. Lỗ Trùng vỗ vỗ đầu vai viên trung tá mà không nói lấy một câu.

Hùng Dục Huy vô cùng cảm động, từ trên người hai người họ hắn cảm nhận được khí chất kiên cường, cứng cỏi như núi của quân nhân. Hắn biết hai người này nhất định cũng đã từng là chiến hữu của mình.

Trước mặt chiến hữu của mình, Hùng Dục Huy cũng không để ý tới hình tượng, tay đưa lên lau lau khóe mắt, hắn nói:

- Tôi thuộc trung đoàn canh gác quân khu. Toàn bộ binh lính giữ Hầm Cơ lâu và phòng nghỉ đều đã hy sinh. Tám người! Tất cả đều bị một dao cắt yết hầu. Bọn họ đều là những binh lính tốt nhất của tôi.

Vũ Ngôn và Lỗ Trùng nhìn nhau. Tổ chất của những binh lính trung đoàn canh gác đó tuyệt đối không kém. Nhưng có thể một dao giết chết bọn họ, thân thủ của kẻ địch cũng không phải là bình thường.

- Còn tà hơn nữa. Khi chúng tôi tới tra xét tầng ba thì đột nhiên bị một luồng khí tức cường đại áp chế, chúng tôi dù làm cách nào cũng không động dậy được, mà có muốn nói cũng không thể mở miệng được. Lồng ngực khó chịu giống như, giống như là —

Hùng Dục Huy nói hai lần “giống như” nhưng vẫn không tìm ra được sự so sánh thích hợp. Vũ Ngôn tiếp lời nói:

- Giống như là bị một bức tường đè lên ngực phải không?

Hùng Dục Huy gật đầu nói:

- Đúng, chính là cảm giác này. Tất cả mọi người chúng tôi đều giống nhau, cho tới khi tên bắn tĩa kia rời khỏi thì mới khôi phục lại như bình thường.

Lỗ Trùng vỗ vỗ vai hắn nói:

- Lão huynh, sau này có ra thì tới công ty vệ sĩ Thành Long tìm tôi. Tôi tên Lỗ Trùng.

Lỗ Trùng và Vũ Ngôn đều hiểu rằng, dù là lý do gì đi chăng nữa nhưng đối với Hùng Dục Huy, nhiệm vụ lần này đã thất bại hoàn toàn. Con đường quân lữ của hắn có lẽ đã đi tới cuối rồi.

Đôi mắt Hùng Dục Huy đỏ lên nói:

- Tôi tuyệt đối không phải là hạng người yếu ớt. Những anh em dưới tay tôi quyết không thể cứ uất ức như vậy mà ra đi được. Người anh em, cho dù anh chỉ cho tôi một lưỡi lê thì lão tử cũng phải bò lên bộn thổ con này.

Lỗ Trùng thở dài kéo Vũ Ngôn lên xe số ba rồi đi theo phía sau chiếc xe số hai của Thư Nhạc. Đi được một đoạn, Lỗ Trùng đột nhiên nói:

- Khi tao bóp cò thì giống như không thấy tên bắn tĩa đầu cả. Lúc mày bắn phát đầu tiên thấy được chúng ư?

Vũ Ngôn lắc đầu. Lỗ Trùng trừng mắt nói:

- Đúng là kỳ quái con *** nó.

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Dùng cả tới M24 và M82. Thực lực của bọn này tuyệt không thể coi thường được. Kế hoạch được bố trí chu đáo như thế, mỗi một bước đều được tính toán rất kỹ, đặc biệt là tên bắn tĩa cuối cùng kia, không ngờ còn giả chạy trốn để chúng ta buông lỏng cảnh giác rồi cuối cùng làm một đòn hồi mã thương. Vả cũng chẳng ngờ chúng ta ngay cả bóng dáng của hắn cũng không thấy. Một chuyện quỷ dị tới dường nào. Trận chiến hôm này mặc dù kẻ địch không thành công nhưng về mặt sách lược chúng ta đã thua, thua toàn diện. Lão Lỗ à, tao cảm giác chúng ta hình như hơi trẻ con thì phải, nhìn thân thủ của kẻ địch mà xem, mấy người như chúng ta có khi còn chưa đủ nhét kẻ rằng người ta đấy.

Súng bắn tĩa M42, đạn 7.62 li là loại súng được chế tạo ra và sản xuất vào những năm 90 của một cường quốc quân sự nào đó. Hơn nữa sau này được tiến hành cải tiến và sử dụng rộng rãi tại Iran Trung Đông. Trong chiến tranh, loại súng này rất nổi tiếng và được sử dụng với số lượng nhiều nhất tại binh chủng bộ đội bắn tĩa, rồi lục quân tổng cộng được trang bị 2500 khẩu, trên chiến trường ít nhất 600 khẩu được sử dụng. Súng bắn tĩa cỡ lớn, M82, đạn 12.7 li thì lại là át chủ bài trong các loại súng hạng nặng của quốc gia kia. Loại súng này nhẹ, ngắn nhưng độ chính xác lại cao, uy lực lớn, có thể dùng cho mọi loại đạn, nhưng khi sử dụng loại 12.7 li, loại đạn cháy, nó có thể dễ dàng đốt cháy phá hủy hoàn thành trang bị tấn công của kẻ địch, cho dù là ô tô, máy bay...v.v... Một viên đạn cháy 12.7 li đủ để bắn tan một chiếc chỉ huy pháo binh, thậm chí một chiếc xe bọc thép. Hỏa lực mạnh tới mức khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Vũ Ngôn cùng với Lỗ Trùng cũng chẳng lạ gì với mấy loại súng serial M nữa, bởi vì khi chấp hành nhiệm vụ hai người cũng thường xuyên phải dùng tới, chỉ là cả hai đều không ngờ rằng hôm nay vừa mới bước xuống khỏi máy bay thì đã gặp phải một trận này, hai người lúc đó một chút suy nghĩ để chuẩn bị cũng chẳng có, đang chẳng hiểu mô tê ra làm sao đã bị đánh cho trở tay không kịp.

Lỗ Trùng tức giận nói:

- Ai bảo không phải chứ. Ngay cả đối thủ cũng không biết là ai, vừa tới đã bị dính một quả đầu. Trận này đúng là, con *** nó uất chết được.

Lỗ Trùng lại thở dài:

- Nhưng tao cũng nghe được từ chỗ Quan tiểu thư rằng chúng ta hình như không phải là lực lượng chủ yếu, chắc là vẫn còn có người âm thầm bảo hộ —

Vũ Ngôn vui vẻ nói:

- Ý mày là vẫn còn có người trong tối sao?

Lỗ Trùng lắc đầu nói:

- Tao cũng không rõ, nhưng tao nghĩ với thực lực của chúng ta thì chắc là không nhầm đâu. Mà cũng biết tao chỉ phụ trách bảo vệ ở bên trong đội hình nên còn rất nhiều chuyện chính khác tao cũng không rõ. Quan tiểu thư chắc là biết đó, nếu không mà đi hỏi cô ta đi.

Vũ Ngôn trừng mắt, ý nói, tao nếu hỏi được cô ta thì còn tới tìm mà làm gì.

Lỗ Trùng nói tiếp:

- Chúng ta đối phó với người bình thường còn được, nhưng nếu gặp phải những nhân vật đặc biệt thì e là bó tay rồi. Hôm nay mà cũng thấy đấy, nếu không có mà thì chỉ một phát súng thôi là chúng tao ăn đủ rồi.

Vũ Ngôn nghe Lỗ Trùng nhắc tới nhân vật đặc biệt thì đột nhiên nhớ tới câu chuyện giữa Ân Nhất Bình và Quan Nhã Ný tối ngày hôm đó, tâm niệm chợt động, chẳng lẽ tay súng bắn tĩa bên phía đối phương kia là một dị năng giả ư? Nhớ lại lần đầu tiên khi mình bắn hấn, viên đạn bỗng chậm lại, rồi còn lần thứ hai khi ngắm thì lại chẳng thấy một bóng người đâu, lại còn cả sự việc kỳ lạ mà trung tá Hùng gặp được khi tới đó tra xét. Vũ Ngôn gần như có thể khẳng định, đối phương nhất định là một dị năng giả có năng lực siêu cường.

Dị năng giả? Tổ chức Thánh Chiến? Thư Nhạc? Ba thứ này rốt cuộc có quan hệ gì với nhau, vì sao họ lại phải giết Thư Nhạc? Những vấn đề này cứ luẩn quẩn trong suy nghĩ của Vũ Ngôn.

Lỗ Trùng thấy Vũ Ngôn trầm tư, bèn cười nói:

- Đừng nghĩ nữa, nghĩ có nát đầu cũng không ra đáp án đâu. Dù sao thời gian của chúng ta vẫn còn rất nhiều. Lần này cả đội còn phải ra cả nước ngoài đi chơi đấy.

Vũ Ngôn thoáng sửng sốt, nói:

- Nước ngoài? Đi đâu? Chúng ta đi sao? Mà đâu phải là không biết quy định.

Với thân phận của Vũ Ngôn và Lỗ Trùng, khi xuất ngoại là phải qua rất rất, rất nhiều lần phê duyệt và kiểm soát vô cùng nghiêm khắc.

Lỗ Trùng cười hắc hắc nói:

- Đi đâu mà không biết ư? Chuyến tuần diễn này dừng ở đâu là chúng ta phải tới đó. Chuyện hộ chiếu tao đã lo xong rồi. Hắc hắc, tao tìm Tăng Đại rồi nhân tiện lượm được cái hộp này.

Tay Lỗ Trùng vừa giơ lên một bao Đặc Cung đã bị Vũ Ngôn đoạt mất. Vũ Ngôn rút một điều đặt lên mũi ngửi ngửi rồi thở dài nói:

- Đi chỗ đó chúng ta cần gì phải dùng tới hộ chiếu?

Hai người nhìn nhau rồi bật cười ha hả.

Vụ tập kích ở sân bay đã khiến Quan Nhã Ný phải thay đổi kế hoạch định ra lúc đầu. Bỏ qua địa điểm dừng chân số một mà sửa thành tới địa điểm số 2. Đây là một khách sạn năm sao hai mươi hai tầng nổi tiếng, và nó cũng là sản nghiệp dưới danh nghĩa của Thánh Long. Có thể nhìn ra được Quan Nhã Ný rất quen thuộc nơi này. Tuy là không tới khách sạn đã định từ trước mà sửa lại tới nơi này nhưng tất cả công tác chuẩn bị đều đã được xử lý rất chu toàn. Xảy ra chuyện ở sân bay nên khách sạn này hoàn toàn ở trong trạng thái phong bế. An ninh được bố trí nghiêm mật hơn, nội bất xuất, ngoại bất nhập.

Thư Nhạc, Lâm Tâm Vũ và Chu Hải Lăng ở tầng hai mươi một. Quan Nhã Ný và Thư Nhạc ở cùng một phòng. Tầng hai mươi hai và tầng hai mươi là nơi ở của vệ sĩ, những người bảo vệ. Ba tầng liên tiếp phía dưới đều để trống, không cho phép bất cứ kẻ nào lên tầng mười bảy.

Ở sân bay, Chu Hải Lăng đã trông thấy thân thủ của Vũ Ngôn, vì thế sau đó, niềm kính ngưỡng của hắn lập tức càng không thể khống chế. Vừa vào khách sạn hắn đã không thể chờ được cứ quần lấy Vũ Ngôn:

- Lão Đại, công phu của anh luyện thế nào? Dạy, dạy em đi! Cái gì? Đứng trung bình tấn? À, à, cô bé tầng đối diện thật xinh đẹp!

- Lão Đại, trông anh bắn súng thật khốc vô cùng, còn trâu hơn cả A Nặc (chắc là một diễn viên trong phim nào đó). Cái gì? Ngắm mông ruồi ư. À ,à, em đi WC đã!

- Lão Đại, em sắp làm một bộ phim kể về chuyện của một vệ sĩ, anh nhất định phải đóng vai diễn viên nam chính đấy. Diễn viên nữ à? Đương nhiên là biểu tỷ của em rồi. Cái gì, anh đek đóng! Mợ!

- Lão Đại, anh có bạn gái chưa? Em giới thiệu biểu tỷ của em cho anh nhá. Biểu tỷ của em có mấy người à? Đương nhiên chỉ có một người này rồi? Cái gì? Anh không cần? Trời ạ anh có còn là đàn ông không hả?

Cho tới tận khi Vũ Ngôn bị La Hữu kéo đi họp mới thoát khỏi sự quấy rầy của Chu Hải Lăng. La Hữu vào công ty đã mấy năm nay, mấy chuyện dùng tới đao thật súng thật hần cũng gặp qua không ít, nhưng trường hợp dùng tới cả súng bắn tĩa như thế này thì mới là lần đầu, vì thế hần chỉ biết giơ ngón cái với Vũ Ngôn, nói:

- Huynh đệ, chuyện hôm này mày chơi thật đẹp. Xem ra cái diễn viên nam chính của bộ “Hộ hoa khuynh tình” kia phải đổi thành mày rồi. Còn tao chỉ biết đứng xa mà trông thôi.

Vũ Ngôn cười tặng hần một quyền. Hai người sóng vai bước tới phòng họp.

Chuyện tập kích ở sân bay đêm nay quả thực quá lớn, quá ầm ĩ. Mặc dù việc cảnh giới bên ngoài không phải là nhiệm vụ của bọn họ, mà nguyên nhân chủ yếu cũng là do vòng cảnh giới bên ngoài bị kẻ địch phá hầu như không còn gì. Vì bên ngoài không thể trợ giúp gì nên trước những tay bắn tĩa của kẻ địch, lực lượng phòng bị của công ty vệ sĩ Thành Long có vẻ như quá yếu. Hơn nữa có một huynh đệ đã hy sinh. Và cũng vì thế mà tâm trạng của mọi người cũng không được cao lắm.

Quan Nhã Ny tổng kết tình hình đêm nay, sau đó đầu tiên tự kiểm điểm mình, cho rằng bản thân đã không đánh giá được hết sự nguy hiểm của kẻ địch nên đã tạo thành cục diện bị động như đêm nay, đương nhiên cô nàng cũng nhân đó khen ngợi Vũ Ngôn. Chỉ có hần tỉnh táo kịp thời hóa giải nguy cơ, tranh thủ thời gian cho mọi người. Kỳ thật, tất cả mọi người đang ngồi ở đây đều hiểu rằng, trên thực tế Vũ Ngôn gần như là lấy sức của một người cứu lấy tất cả, vì thế sự kính nể của mọi người đối với hần đều xuất phát từ nội tâm.

Lỗ Trùng cũng giới thiệu một cách đơn giản về hỏa lực của đối phương. Đương nhiên là hần cũng biết lựa chọn mà nói, giả dụ như sự tồn tại của vũ khí hạng nặng như thế kia hần không thể nói rồi.

Quan Nhã Ny nhìn thoáng qua mọi người, thấy tất cả vẫn còn đang chìm trong sự bàng hoàng, cô cũng hiểu đả kích của vụ việc này đối với mọi người chắc chắn là không nhỏ. Cô đứng dậy nghiêm mặt nói:

- Đây chỉ là một thất bại nhỏ mà thôi. Hy vọng mọi người có thể từ đó mà tổng kết kinh nghiệm cho mình, để định ra phong cách, tác phong của chúng ta.

Dừng lại một chút, đôi mắt đẹp của cô nhìn khắp bốn phía rồi mới nói tiếp:

- Mọi người xin hãy phấn chấn lên, chúng ta có đủ sức mạnh, một sức mạnh cường đại để hoàn thành nhiệm vụ bảo vệ lần này. Tôi có thể lộ cho mọi người biết một bí mật nhỏ, ngoại trừ chúng ta ra, xung quanh chúng ta còn có một sức mạnh cường đại khác đang ẩn trong bóng tối cũng thực thi nhiệm vụ này. Sức mạnh của họ còn lớn hơn cả của kẻ địch rất nhiều. Bọn họ là quân cứu viện mạnh mẽ của chúng ta.

Tinh thần mọi người cũng trở nên phấn chấn hơn. Dù sao thực lực của công ty vệ sĩ Thành Long mọi người đều hiểu rõ. Ở ngoài sáng là những đội viên bảo vệ bình thường, mà những kỳ nhân dị sĩ trong truyền thuyết còn chưa xuất thủ.

Quan Nhã Ny và Lỗ Trùng thương lượng những điểm cần chú ý trong nhiệm vụ mới được bố trí. Buổi sáng ngày mai Thứ Nhạc phải ra ngoài diễn tập để chuẩn bị cho buổi diễn chính thức vào ngày kia. Nhiệm vụ của mọi người chính là bảo đảm cho nàng không xảy ra bất cứ thương tổn gì.

Sau khi tan họp Vũ Ngôn bị Quan Nhã Ny giữ một mình ở lại. Lỗ Trùng nháy mắt với ý khen, tiểu tử người mày thật lợi hại rồi cười râm chườn ra ngoài. Quan Nhã Ny đỏ mặt rồi nói với Vũ Ngôn.

- Anh cởi quần áo ra!

Mông Vũ Ngôn còn chưa kịp ngồi xuống ghế đã phải nhảy lên như bị lửa đốt, cả kinh nói:

- Cô, cô muốn làm gì?

Quan Nhã Ny trừng mắt nhìn hần nói:

- Bôi chút thuốc lên cánh tay anh. Anh, anh nghĩ đến đâu đó. Con, con heo nhà anh!

Vũ Ngôn cười hề hề nói:

- Không cần đâu, chút thương tích như kiến cắn ấy không sao đâu.

Quan Nhã Ny kiên quyết nói:

- Không được, trời đang nóng nên rất dễ nhiễm trùng. Anh mau ngồi xuống.

Vũ Ngôn lắc đầu bất đắc dĩ ngồi lên ghế rồi kéo ống tay áo trái lên, cười nói:

- Vậy phiền cô rồi, Quan đại quản lý!

Quan Nhã Ny bên cạnh hấn cẩn thận khử trùng cho hấn, thấy vết thương cũng không sâu nên cũng nhẹ lòng:

- Cám ơn hôm nay đã cứu tôi và Thư tiểu thư.

Vũ Ngôn cười nói:

- Không cần cảm ơn tôi. Nếu là một con heo tôi cũng làm như vậy mà.

Quan Nhã Ny giận dữ, lực trên tay cố ý tăng lên. Ngay lập tức Vũ Ngôn phải kêu lên đau đớn. Quan Nhã Ny cười lạnh nói:

- Đừng tưởng rằng anh cứu tôi là thích làm gì thì làm.

Vũ Ngôn nhăn mặt nói:

- Đây chính là thủ đoạn đối xử với ân nhân cứu mạng mình của cô sao?

Quan Nhã Ny hừ một tiếng, tay lại tăng thêm chút lực nhưng vẫn nhẹ nhàng bôi thuốc cho hấn, miệng nói:

- Anh với Vu Tử Đồng có quan hệ gì?

Vũ Ngôn sững sốt:

- Cô hỏi làm gì?

Quan Nhã Ny khẽ hừ một tiếng:

- Anh không nói tôi cũng biết. Cô ta không phải là bạn gái của anh sao?

Nói đến bạn gái, tay cô nàng lại tăng thêm chút lực nữa. Lập tức, Vũ Ngôn lại phải kêu đau một tiếng nữa.

Hấn thực không hiểu cô nàng vì sao lại mạnh tay như vậy. Lúc này Vũ Ngôn hấn chỉ biết cau mày cười khổ nói:

- Cô nói cô ấy là bạn gái của tôi ư? Nếu có thể tìm được bạn gái như vậy thì đơn giản quá đi. Nhân tiện hỏi cô một câu, cô xuống tay tàn nhẫn như vậy là làm sao?

Quan Nhã Ny nghe ra ý trong lời nói của hấn, hình như Vu Tử Đồng vẫn còn chưa phải là bạn gái hấn nên động tác tay cũng nhẹ hơn rất nhiều, hỏi:

- Nói như vậy là người ta không thích anh à?

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Đang yên ổn hỏi chuyện này làm gì?

Quan Nhã Ny tưởng Vu Tử Đồng không thích hấn nên tâm trạng cũng nhẹ nhõm hơn hấn:

- Anh xứng sao. Vu tiểu thư nhà người ta xinh đẹp như thế thì làm gì có chuyện nhìn trúng anh được. Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga à!

Vũ Ngôn thấy đáng vẻ kiêu diễm như hoa của nàng, hấn cười nói:

- Đúng rồi. Cô phải cười nói nhiều hơn, như vậy mới xinh đẹp. Cả ngày với cái mặt kia, giống như một khối băng vậy, thế sẽ rất mau già đấy.

Quan Nhã Ny hừ một tiếng, vẻ mặt lại trở về trạng thái lạnh lùng như băng. Mà Vũ Ngôn lại nghĩ tới những nghi hoặc trong lòng, hần liền hỏi:

- Tôi có thể hỏi cô một việc hay không?

Thấy Quan Nhã Ny xụ mặt không nói lời nào, Vũ Ngôn hỏi:

- Thư tiểu thư là một diễn viên, một ca sĩ thành công nhưng vì sao lại có một cuộc tập kích quy mô lớn như vậy nhằm vào nàng chứ?

Quan Nhã Ny nhìn vào mắt hắn nói:

- Vậy anh có thể tôi trước một vấn đề hay không?

Vũ Ngôn gật đầu cười nói:

- Về mặt cô đừng nghiêm túc như vậy được không. Chúng ta đây chỉ là nói chuyện bình thường thôi mà. Cô cứ như vậy làm tôi lại nghĩ cô là lãnh đạo mất.

Quan Nhã Ny nhớ tới tối ngày hôm đó khi dẫn hắn tới công ty vệ sĩ Thành Long, trừng mắt nhìn hắn cô nàng hỏi:

- Nói cho tôi biết rốt cuộc anh là ai?

Vũ Ngôn ngẩn người:

- Tôi? Cô không phải đã điều tra rất rõ ràng rồi sao? So với bản thân tôi, cô có khi còn rõ hơn ấy chứ.

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Võ công của anh giỏi như vậy, vậy mà làm tôi còn tưởng rằng anh chỉ biết công phu ngoại gia thôi chứ. Thì ra trước giờ anh vẫn giấu tôi. Còn nữa, sao anh lại tinh thông việc sử dụng vũ khí như vậy?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Tôi đâu có lừa cô cái gì, là cô không nhìn thấy thôi. Chẳng lẽ cô muốn tôi vừa thấy cô đã hô lên, tôi có thần công vô địch à?

Quan Nhã Ny khi khi cười ra tiếng, tiếp theo lại phát hiện có vẻ không đúng, cô nàng mới lại chỉnh lại.

- Còn vấn đề thứ hai tôi cô không cần phải hỏi. Nếu cô tin tưởng Lỗ Trùng thì cô cũng nên tin tưởng tôi. Dù sao tôi cũng không phải là một sản phẩm làm ô nhiễm môi trường đâu. Đối với cô, về căn bản tôi cũng không giấu diếm cái gì, mà cô cũng thấy đấy, tôi vẫn còn có chút tác dụng đúng không. Hơn nữa một hiệp khách võ công cao cường như tôi đây, thì có tới đâu cũng là nhân tài được người ta tranh cướp. Có thể tìm được tôi, cô có nằm mơ cũng phải cười trộm. Nhân tiện tôi cũng yêu cầu lại, cô phải tăng lương cho tôi.

Quan Nhã Ny nhẹ liếc nhìn hắn một cái nói:

- Đẹp lắm đấy. Anh đúng là một tên không bao giờ đứng đắn. Nếu tăng lương mà có thể giữ chân anh được thì tôi đây sẽ tăng cho anh lên gấp mười lần.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng cười mà không nói gì.

Quan Nhã Ny chậm rãi đứng dậy nói:

- Về chuyện Thư tiểu thư, tôi có thể nói cho anh. Nhưng hy vọng anh có thể giữ bí mật.

Thấy Vũ Ngôn gật gật đầu, Quan Nhã Ny đứng dậy đi tới trước cửa sổ, nhìn vào màn đêm huyền diệu, thở dài nói:

- Thân phận của Thư tiểu thư kỳ thật là một bí mật.

79. Chương 80

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 80: Bí mật.

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

- Thư Nhạc tiểu thư là cháu gái ruột của một vị lãnh đạo rất có trọng lượng nào đó trong nước ta, đồng thời cô còn là người thừa kế thứ nhất của một tập đoàn kinh tế cỡ lớn nào đó nữa.

Quan Nhã Ny nhìn Vũ Ngôn, nói tiếp:

- Người biết thân phận thật sự của cô ấy chỉ được đếm trên mười đầu ngón tay thôi.

- Vậy tôi không phải trở thành ngón tay thứ mười một ư?

Vũ Ngôn cười khỏ nói:

- Họ Thư à? Trong nước hình như không có vị lãnh đạo quan trọng nào họ Thư cả, lại còn tập đoàn kinh tế khổng lồ kia nữa? Chẳng lẽ còn lớn hơn cả tập đoàn Thánh Long sao? Mà cô nàng đã có thân phận hiển hách như thế nhưng sao lại trở thành một Đại minh tinh bị cả thế giới chú ý như thế? Cho dù là cô ta rất có tiềm chất minh tinh đi nữa.

Quan Nhã Ny hừ một tiếng nói:

- Vấn đề của anh cũng không ít. Hai cái trước tôi không thể trả lời, còn vấn đề thứ ba, anh cũng thấy, mị lực của Thư tiểu thư không có người nào có thể ngăn cản.

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Cô ấy đúng thật là một cô gái rất xinh đẹp, dùng mấy từ như khuynh quốc khuynh thành để hình dung về cô ta cũng không quá. Chỉ có điều, với thân phận tôn quý của cô ta thì tôi không thể nào nghĩ ra lý do để cô ta xuất đầu lộ diện như vậy, trừ phi cô ta là một cô bé thích hư vinh, thích được mền mọ, nhưng cho tới bây giờ, mặc dù biểu hiện tới hôm qua của cô ta có hơi kém song về cơ bản tôi thật sự không nhìn ra cái khuynh hướng như kia.

- Khi mị lực của một người vượt ra cả lãnh thổ một nước thì điều này sẽ nảy sinh vấn đề.

Quan Nhã Ny nhẹ nhàng nói:

- Không nói tới toàn thế giới mà chỉ nói tới châu Á thôi, anh có biết có bao nhiêu người mê luyện Thư Nhạc một cách rất điên cuồng không? Lần trước, khi Thư Nhạc tuần diễn tại nước T đã gây ra một vụ tai nạn với hơn năm mươi người chết do giẫm đạp lên nhau, một tai nạn mà gần như có thể so sánh với vụ án giẫm đạp lên nhau trong cuộc hành hương tới thánh địa Mecca (1).

- Vô số người châu Á mê luyện Thư Nhạc, mê luyện tất cả của nàng, từ ăn, mặc, ở, đi lại, tới mỗi một câu nói, tới những bài ca, những lời hát. Bởi vì sự tồn tại của nàng mà toàn bộ châu Á đều mê luyện cái thần bí của phương Đông, vô số thanh niên bắt đầu học Hán ngữ, học văn hóa Trung Hoa. Đặc biệt là hai nước H, R, hai nước gần chúng ta nhất, hơn nữa lại có sự tương đồng về văn hóa, và cả khoảng cách địa lý có thể nói là ở gần nhau chỉ cách nhau một dòng sông, tất cả khiến họ mê luyện cái văn minh ngàn năm đã nuôi dưỡng, dạy dỗ Thư Nhạc một cách điên cuồng.

- Chỉ cách nhau một dòng sông? Một dòng sông máu còn có thể.

Là một người lính nên Vũ Ngôn hẳn tuyệt đối không hề có hảo cảm với nước R.

Quan Nhã Ny thở dài nói:

- Nếu anh là lãnh đạo một nước, anh nhìn thế hệ trẻ tuổi không để ý tới bất cứ hậu quả gì mà điên cuồng mê luyện thần tượng của một nước khác, điên cuồng học tập văn hóa của nước khác. Vậy anh sẽ có cảm tưởng thế nào? Cái dân tộc cổ chấp đó sẽ nghĩ thế nào?

- Xâm lược văn hóa?

Trong đầu Vũ Ngôn hiện lên một khái niệm, sau hần hừ một tiếng nói:

- Nơi đó bọn chúng đầy rẫy những bộ phim hoạt hình, những quyển truyện bạo lực, còn cả cái gì mà gọi là thời trang. Những cái đó không phải cũng làm ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới thế hệ trẻ thơ hiện tại của chúng ta hay sao? Mấy thứ phá hủy văn hóa như vậy còn đáng sợ hơn cả việc xâm lược văn hóa, vì chính nó sẽ tiêu diệt linh hồn của cả một dân tộc.

Quan Nhã Ny gật đầu nói:

- Điều này tôi cũng thừa nhận. Sau chuyến tuần diễn tại Thượng Hải, điểm đến cuối cùng trong chuyến tuần diễn của Thư tiểu thư chính là ở thủ đô Tây Kinh của nước R, có thể tưởng tượng được đây sẽ kích động cái dân tộc cổ chấp nước R này tới mức nào. Chúng ta nhận được tin, lực lượng phe cánh hữu của nước R, một lực lượng xưa nay không hề để ý tới cảm thụ của người dân trong nước họ, sẽ không tiếc tất cả để ngăn cản chuyện này phát sinh. Tôi nghĩ, vụ tập kích đêm nay chắc chắn có quan hệ với bọn họ.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Không nên quy kết tất cả nguyên nhân lên phe cánh hữu đó. Nước R là một đảo quốc chật hẹp, điều này đã quyết định tích cách đặc biệt của dân tộc họ. Hơn năm mươi năm trước, cuộc chiến tranh kia chính là một bằng chứng rõ ràng nhất. Cô có thấy con gái nước đó cứ người kia nằm xuống là lại có người khác bước lên đi trên con đường tự nguyện ra tiền tuyến làm quân kỹ không? Do là một đảo quốc ít tài nguyên, nên vì sự sinh tồn mà bọn chúng cái gì cũng làm được. Sự tồn tại của Thư Nhạc đã làm lay động chỗ dựa trước kia của dân tộc bọn chúng. Không nói tới phe cánh hữu, mà ngay cả cô làm người cầm quyền thì cô có chịu để yên không? Văn hóa là sự giao hòa lẫn nhau. Bọn chúng vui sướng khi những tập truyện tranh, những bộ phim hoạt hình (chỉ phim truyện hentai ý), rồi âm nhạc ảnh hưởng tới chúng ta, nhưng chúng cũng tuyệt đối không dễ dàng để cho văn hóa ngàn năm của dân tộc chúng ta ảnh hưởng tới một thế hệ bọn chúng. Sự tồn tại của Thư Nhạc chính là một uy hiếp rất lớn đối với bọn chúng nên cần phải nhanh chóng tiêu diệt. Vì vậy, không những ở Thượng Hải mà tôi tin rằng cho dù là tới thủ đô Tây Kinh nước R thì chúng vẫn muốn ra tay như trước.

Quan Nhã Ny giật mình:

- Không thể nào, ở Tây Kinh rồi mà bọn chúng vẫn dám ra tay sao? Nếu Thư tiểu thư xảy ra vấn đề ở Tây Kinh thì có thể sẽ bị dư luận quốc tế lên án, khi ấy chúng làm sao mà chịu được?

Vũ Ngôn cười lạnh nói:

- Dư luận lên án sao? Nếu lên án hữu dụng thì cần quân đội làm cái gì. Quan hệ giữa các nước với nhau chỉ có lợi ích vĩnh hằng mà thôi. Vì lợi ích của chính bọn chúng thì đừng nói tới một Thư Nhạc mà cho dù có là địch của toàn bộ thế giới thì có làm sao. Hai lần chiến tranh thế giới trong vòng một trăm năm, đã có lần nào thiếu vắng hình ảnh hung hãn tàn bạo của bọn chúng chưa?

Quan Nhã Ny cũng bị những lời nói lớn mật của Vũ Ngôn làm cho ngây người, sau tự hỏi lại mình lại cảm thấy lời của hắn cũng rất có lý. Cho dù hành động ở Thượng Hải không thành, nhưng đến nước R, bọn chúng vẫn có thể ra tay. Đó không đơn giản chỉ là vấn đề văn hóa mà nó còn có liên quan tới cả vấn đề dân tộc và vấn đề chính trị.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Với sức mạnh hiện nay của chúng ta, nếu ở trong địa bàn của người khác thì không phải là để mặc cho người ta thích làm gì thì làm sao? Khuyến Thư tiểu thư bỏ điểm lưu diễn cuối cùng này ư? Điều đó là không thể. Vì không chỉ những người hâm mộ không đồng ý mà ngay cả Thư Nhạc tiểu thư cũng không đồng ý.

Quan Nhã Ny lo lắng nói.

- Nước R cũng không phải đầm rồng hang hổ, vậy sao lại không tới được? Hiện tại tôi rất lấy làm lạ, biết rõ rằng sức mạnh của kẻ địch mạnh như thế nhưng chỉ dựa vào vài người chúng ta thì chống lại bọn chúng thế nào? Không biết các cô an bài ra sao đây?

Rốt cuộc Vũ Ngôn cũng nói ra một nghi vấn khá trong lòng.

Quan Nhã Ny gật đầu nói:

- Anh khỏi cần đoán. Đại bộ phận lực lượng của chúng ta còn chưa ra tay, tôi có thể đảm bảo, tối thiểu ở trong nước, Thư tiểu thư sẽ được an toàn. Ở sân bay, cho dù anh không ra tay thì cũng có người ra tay.

Vũ Ngôn ngưng trọng nói:

- Vậy thì tốt rồi. Nếu tôi đoán không sai thì cái tên bắn lên đã chạy thoát kia là một cao thủ dị năng có năng lực siêu cường.

- Dị năng giả sao?

Tuy Quan Nhã Ny đã sớm biết rằng sẽ có cao thủ dị năng tham gia vào vụ này, nhưng giờ nghe Vũ Ngôn nói vậy thì vẫn có chút giật mình:

- Với công lực của anh thì đối phó với những dị năng giả chắc hẳn không có vấn đề gì chứ?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Chưa từng giao thủ với dị năng giả nên tôi không biết cụ thể là thế nào, nhưng tự bảo vệ mình chắc là không có vấn đề gì. Chủ yếu là do tôi không có cách nào phát hiện ra sự tồn tại của dị năng giả.

Quan Nhã Ny gật đầu nói:

- Dị năng giả sở trường về tinh thần lực vì thế người khác không thể cảm giác thấy. Nếu anh là Thánh —

Lời mới được một nửa thì cô bỗng nhiên dừng lại, vì cô nhớ tới việc này không thể nói cho hắn biết, do vậy cô nàng phải sửa lại:

- Những chuyện hôm nay tôi nói với anh, hy vọng anh có thể giữ bí mật, và đây cũng coi như là báo đáp hai lần cứu mạng của tôi đối với anh.

Chú thích:

(1) Thánh địa Mecca: Mecca hay Makkah IPA: (tên đầy đủ: Makkah al-Mukarramah IPA: ; Tiếng Ả Rập: () là thành phố thánh địa của đạo Hồi.

Theo quy định của đạo Hồi, mỗi giáo dân ít nhất một lần trong cuộc đời phải hành hương về thánh địa Mecca bằng chính kinh phí của bản thân mình và trước khi đi phải chuẩn bị đồ ăn thức uống cho người thân (những người ở nhà, không đi hành hương) trong thời gian mà họ đi vắng. Vào tháng Ramadan, người Hồi giáo hành hương về đây (và chỉ có người Hồi giáo mới được về đây). Sau khi hành hương đến Mecca, tín đồ đạo Hồi sẽ có được danh hiệu là “Haj” hoặc “Haji”.

Với dân số 1.700.000 (2008), thành phố có vị trí 73 km (45 dặm) từ nội địa Jeddah trong một thung lũng hẹp ở độ cao 277 m (909 ft) trên mực nước biển.

Mỗi năm, hàng triệu người Hồi giáo thực hiện Hajj hành hương đến Mecca đi bộ bảy lần quanh Kaaba và hơn 13.000.000 người thăm Mecca hàng năm.

(2) Vụ giẫm đạp nhau tại thánh địa Mecca xảy ra vào ngày 12 tháng 1 năm 2006 làm gần 350 người chết.

Vụ giẫm đạp xảy ra khi người hành hương chen nhau hoàn tất phần quan trọng cuối cùng của lễ hội là ném đá vào 3 cột trụ tượng trưng cho ma quỷ (nay được thay bằng bức tường hình oval) để gột rửa tội lỗi của họ.

Phát ngôn viên Bộ Nội vụ Ả Rập Xê-út cho biết, khi hàng chục ngàn người đang chen nhau tiến về phía bức tường thì hành lý của ai đó rơi xuống khiến một số người vấp ngã. Theo đà di chuyển của biển người, cứ thế người này ngã đè lên người kia và thảm họa đã xảy ra.

Năm 2004 cũng xảy ra một vụ giẫm đạp tại Mecca và làm 200 phải bỏ mạng.

Vũ Ngôn gật đầu cười nói:

- Việc này cô có nói cho Lỗ Trùng không?

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Vì anh ta không hỏi nên tôi cũng không nói. Nhưng vấn đề thân phận của Thư tiểu thư không thể nói cho anh ta được.

- Vậy Lâm Tâm Vũ và Chu Hải Lăng kia cũng đều biết thân phận thực sự của Thư tiểu thư sao?

Vũ Ngôn nhớ tới hai người lúc nào cũng kè kè bên cạnh Thư Nhạc kia, vì thế thuận mồm hỏi luôn.

- Chu Hải Lăng là biểu đệ của Thư tiểu thư nên đương nhiên hẳn biết thân phận thật sự của nàng, nhưng anh cũng đừng mong hỏi được điều ra từ miệng hắn, tiểu tử đó là một con khỉ thành tinh đấy. Còn như Lâm Tâm Vũ, hẳn ta thì không biết. Anh cũng biết, với dung mạo và tiếng tăm của Thư tiểu thư thì sao lại không có ai theo đuổi? Vị Lâm công tử này đã khốn khổ theo đuổi Thư Nhạc ba năm, về cơ bản cứ Thư tiểu thư tới đâu là hắn theo tới đó. Thế nào, si tình không? Xem bọn họ đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp.

Vũ Ngôn cười cười nói:

- Đi đâu là tới đó sao? Si tình thì được, nhưng hẳn ta cả ngày không làm cái gì sao? Hay là, việc theo đuổi Thư tiểu thư chính là công việc chính của hắn.

Quan Nhã Ny hừ một tiếng:

- Anh đừng có châm chọc người ta. Đối với Vu Tử Đồng anh không phải cũng vậy sao?

Vũ Ngôn chẳng muốn tranh luận với cô nàng về mấy chuyện chẳng có ý nghĩa này nữa, khuôn mặt chỉ cười khổ mà không nói gì cả.

Quan Nhã Ny thấy hắn không lên tiếng mới tiếp tục nói:

- Lâm công tử nhà người ta cũng không phải là không làm cái gì. Ai dám bảo thiếu chủ nhân của thực nghiệp Viễn Tinh, Lâm Tâm Vũ là người rảnh rỗi nào? Đoán chừng cũng chỉ có tiểu tử mới ráo đầu nhà anh mới dám nói như vậy.

Vũ Ngôn đã từng nghe Vu Tử Đồng nói qua về một trong bốn tập đoàn kinh tế lớn. Thực nghiệp Viễn Tinh, không ngờ rằng Lâm Tâm Vũ này lại chính là thiếu gia của thực nghiệp Viễn Tinh, thảo nào hắn có thể đi cùng Thư Nhạc.

Tính ra thì trong bốn tập đoàn kinh tế lớn thì Vũ Ngôn đã tiếp xúc với ba tập đoàn. An Khái là sản nghiệp của phái Nga Mi, tập đoàn này đã kết thù sâu với mình. Rồi tới Quan Nhã Ny của tập đoàn Thánh Long, và cuối cùng là Lâm Tâm Vũ của thực nghiệp Viễn Tinh mà hôm nay vừa mới tiếp xúc. Tất cả đều là cao thủ võ lâm, mặc dù không biết môn phái bọn họ là gì, nhưng ba trong bốn tập đoàn lớn đều có quan hệ với các môn phái võ lâm, vậy thì xí nghiệp Vương thị còn lại cuối cùng liệu có sự ủng hộ của một môn phái khác nào đó phía sau không?

Mà những cái này đều chứng thực những lời mà Vương lão lúc trước đã nói với Vũ Ngôn. Các môn phái võ lâm đang trong quá trình phát triển không ngừng để dần dần dung nhập vào xã hội hiện đại, hơn nữa còn tạo ra được những thành tựu rất to lớn.

Trong lòng Vũ Ngôn có chút phức tạp, các môn phái giang hồ không ngừng phát triển, không ngừng lớn mạnh vốn là một chuyện tốt. Nhưng sau khi sức mạnh lớn tới một trình độ nhất định thì cũng có thể mất đi khống chế, mà mình chứng rõ ràng nhất chính là An Tử Phong, một kẻ chỉ biết ỷ vào thế lực mà làm xằng làm bậy, còn cả những mâu thuẫn bên trong tập đoàn Thánh Long nữa. Xem ra trong khi phát triển bản thân thì đồng thời cũng phải ước thúc chính mình mới được.

Quan Nhã Ny cho rằng hắn còn đang suy nghĩ về chuyện Lâm Tâm Vũ, bèn nhú mày nói:

- Lâm Tâm Vũ nhà người ta vừa đẹp trai, công phu lại giỏi, gia thế không có chỗ nào để chê. Có phải anh nghe tới tên tuổi người ta nên bị choáng không? Nghe nói anh mới thi vào đại học Thiên Kinh, nơi đó địa bàn của hắn, sau có khi anh được nhờ tiếng đấy.

Vũ Ngôn mặc kệ những lời châm chọc của nàng, hắn cười nói:

- Lâm Tâm Vũ có quan hệ thân thiết với Thư Nhạc như thế mà còn không biết thân phận thật sự của nàng ta, nhưng sao cô lại biết. Cô cũng lắm chỉ là một cận vệ cao cấp của người ta thôi mà.

Quan Nhã Ny trừng mắt với hắn, nhưng vẫn trả lời:

- Muốn tôi kể thì cứ nói thẳng, đừng chơi trò khích tướng kiểu đó. Tôi với Thư Nhạc là bạn bè lớn lên cùng nhau, nên vì sao tôi lại không biết chứ.

Vũ Ngôn cười hề hề, nói:

- Xem ra hôm nay cứ cô cũng có chút tác dụng ha. Không ngờ tôi giờ lại biết nhiều chuyện như vậy. Tôi đang lo tới ngủ không biết có bị người diệt khẩu hay không đây.

Quan Nhã Ny hừ một tiếng khinh thường, rồi lại nhớ tới hành động kinh điển của hắn với Thư Nhạc, bèn hung hăng nói:

- Thái độ hôm nay anh đối xử với Thư tiểu thư có vấn đề. Cô ấy xuất đầu lộ diện cũng không phải là chuyện cô ấy nguyện ý. Nói trắng ra thì cô ấy đang làm một việc lớn có lợi cho đất nước và dân tộc chúng ta. Anh sao lại đối xử với cô ấy như vậy?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Cái gì cũng phải có giá của nó, hôm nay nếu mặc cho cô nàng tiếp tục hồ đồ thì tôi thật không biết sẽ còn xảy ra bao nhiêu chuyện nữa.

- Vậy anh cũng không thể đối xử với người ta như vậy. Đánh cái ấy của con gái nhà người ta, tôi thấy chắc chắn là anh cố ý.

Vũ Ngôn hắc hắc cười, nói:

- Cô nói đúng thì nó là đúng.

- Lưu manh thôi!

Quan Nhã Ny tức tối mắng.

Vũ Ngôn nhớ tới chuyện Vu Tử Đồng giao phó, hắn nói tiếp:

- Quan tiểu thư, có một chuyện hy vọng cô có thể giúp đỡ.

Quan Nhã Ny trừng mắt với hắn, nói:

- Lại muốn làm chuyện xấu gì đây?

Vũ Ngôn cười nói:

- Về sau tôi với bạn có thể làm ăn buôn bán nhỏ, đến lúc đó hy vọng có thể nhận được ủng hộ của tập đoàn Thánh Long.

Giọng Quan Nhã Ny lạnh lùng:

- Tôi đã sớm biết rằng dù có tăng lương lên gấp trăm lần cũng không giữ được nhân tài như anh mà. Anh yên tâm, mặc dù việc này tôi không làm chủ được nhưng cũng sẽ nói giúp cho anh mấy câu. Thử nói xem anh đang chuẩn bị làm ăn gì?

Vũ Ngôn cười nói:

- Cũng không có gì, chỉ giúp Vu Tử Đồng tiểu thư làm chút chuyện buôn bán thôi.

Nghe thấy tên Vu Tử Đồng, Quan Nhã Ny nhíu mày hừ nói:

- Thì ra anh vẫn chưa từ bỏ hy vọng với Vu tiểu thư! Tôi thấy làm ăn buôn bán là giả, muốn ôm mỹ nữ về mới là thật, phải không.

Vũ Ngôn cười khỏ nói:

- Tôi là người đáng ghét như vậy sao?

Quan Nhã Ny hừ một tiếng, sau đó quay đầu đi nói:

- Vết thương băng xong rồi, anh có thể đi.

Chân Vũ Ngôn còn chưa bước được hai bước thì lại nghe Quan Nhã Ny bảo:

- Ngày mai nhớ thay thuốc đó.

Nói lời này mà trong mắt cô nàng hiện rõ vẻ ân cần, điều này khiến Vũ Ngôn vô cùng cảm động. Sau đó hần nhẹ nói một tiếng cảm ơn, nhưng đáp lại là một tiếng hừ lạnh và một cái quay đầu bước đi của Quan Nhã Ny.

Vũ Ngôn và La Hữu được bố trí ca trực từ nửa đêm tới sáng, vì thế hần cũng không vội đi ngủ. Hần chạy tới phòng Lỗ Trùng rồi kể cho Lỗ Trùng nghe những điều Quan Nhã Ny nói với hần.

Lỗ Trùng đắm một quyền vào hần nói:

- Thăng mây lại có một tay rồi. Quan tiểu thư đối với mây cũng không tệ, nhưng tao cứ nhắc nhở trước, đừng có chơi với lửa, mắt anh em vẫn còn tinh lắm, mây nếu làm chuyện phải xin lỗi Tăng Thiển thì tức là chống lại toàn bộ Liệp Ưng bọn tao. Thăng mây cứ tự ngẫm đi.

Vũ Ngôn nghe hần nhắc tới Số 9 mà cũng chỉ biết im lặng. Cô ấy ở trạm biên phòng kia cũng không biết sống thế nào nữa, có thường xuyên nhớ tới mình không?

Hai người ngồi dưới đất hút thuốc. Lỗ Trùng nói:

- Theo ý của mây thì khi tới nước R sẽ có một trận huyết chiến sao? Mợ, muốn gọi các anh em tới đó quây một bữa quá trời.

Vũ Ngôn cười nói:

- Sao hả? Không có các anh em thì thăng mây sợ chết không dám đi sao?

Lỗ Trùng đánh hần một quyền nói:

- Cút con *** mây đi, trên đời này Lỗ Trùng tao cái gì cũng sợ chỉ không sợ mỗi chết. Từ ngày tham gia quân đội, lão tử đã không biết chữ “Chết” kia viết thế nào rồi.

Trong bóng đêm, tàn thuốc đỏ rực ánh lên làm hồng khuôn mặt cứng cõi của hai người. Ánh mắt Vũ Ngôn lóe tinh quang, mẩu thuốc lá trong tay bị hần dập vào trong chiếc gạt tàn, cười hắc hắc nói:

- Vậy, hãy để cho bọn nhóc kia ném thử một vài nắm tay của chúng ta đi.

80. Chương 81

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 81: Bị nàng bắt cóc! (1 - 2).

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Buổi sáng ngày hôm sau, buổi diễn tập được tiến hành. Khi làm việc Thư Nhạc vô cùng nghiêm túc, trên sân khấu cô cũng không làm ra vẻ mà cư xử với mọi người đều rất thân thiết. Nàng vốn là thần tượng trong lòng những nhân viên công tác này, giờ lại được thấy nàng dễ gần thì tất cả mọi người càng thả lỏng, trên sân khấu tiếng cười vui vang lên không dứt.

Buổi diễn tập được tiến hành hết sức thuận lợi. Giọng Thư Nhạc phải nói là tự nhiên như tiếng của trời. Vũ Ngôn chỉ nghe một bài nàng hát thôi nhưng cũng không khỏi cảm thán, cô nàng trời sinh ra để hát. Một bài hát xong, tất cả nhân viên công tác cùng đứng dậy vỗ tay. Về mặt La Hữu hưng phấn tới đỏ bừng, tay vỗ cũng đỏ ửng. Đối với người bình thường, có thể được nghe Thư Nhạc hát ngay tại hiện trường thì đó chính là của cải cả đời của bọn họ rồi. Mà cảm giác sân khấu của Thư Nhạc cũng rất tốt, tạo hình đa dạng, hoặc thánh khiết, hoặc gợi cảm, hoặc tình khiết, phải công nhận rằng cô là một ma nữ có cả trăm cách biến hóa.

Đêm qua Vũ Ngôn hiểu một chút chuyện xưa của nàng. Hẳn biết nàng thì ra là một thiên kim đại tiểu thư, nhưng giờ vẫn còn ra sức làm việc như vậy nên ác cảm đối với nàng cũng giảm đi đôi chút. Mà cũng không hẳn vậy, đối với nàng, Vũ Ngôn căn bản không hề có ác cảm, dù sao, với một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần như thế mà lại sinh ra, cho dù chỉ là một chút ác cảm thì nếu là đàn ông, chuyện đó thật không thể tha thứ cho bản thân được.

Thư Nhạc làm việc rất vất vả, buổi diễn tập kết thúc thì đã là ba giờ chiều. Nàng vừa yêu cầu thay đổi kế hoạch đã định ra trước kia, bởi vì nàng muốn tới thăm các fan của mình bị thương tại sân bay ngày hôm qua.

Vũ Ngôn nghe xong, trầm nghĩ, ai ya, minh tinh cô đúng thật xứng nha, khó trách người hâm mộ lại yêu quý cô như vậy.

Những yêu cầu chính đáng của Thư Nhạc thì không thể nào từ chối, mặc dù công ty vệ sĩ phải cố gắng giảm bớt việc tiếp xúc của Thư Nhạc với người ngoài nhưng cũng không thể vì đó mà cắt ngang công việc bình thường của Đại minh tinh được. Vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, điều này là không thể được.

Quan Nhã Ny và Lỗ Trùng lập tức bố trí cảnh giới bên ngoài và phong tỏa xung quanh bệnh viện. Cũng may người bị thương đều được tập trung trong một bệnh viện để tiến hành điều trị, bằng không mỗi người một chạy nơi thì đúng là làm cho Vũ Ngôn tức tới chết. Đương nhiên, những đội viên trong đội bảo vệ sắp tiếp cận với cảnh giới đại gái như La Hữu thì lại chẳng có ý kiến gì. Bọn họ còn hận không thể đi theo Thư Nhạc càng xa, càng lâu càng tốt, mà hay nhất là được đi theo lên cả mặt trăng.

Vũ Ngôn nhìn mấy người Quan Nhã Ny, Lỗ Trùng và Lâm Tâm Vũ đi hai bên trái phải, trước sau che chở cho Thư Nhạc lên phòng bệnh tầng hai. Ngày hôm qua, thoát nhìn ngoại thương của Lâm Tâm Vũ thì không có chuyện gì nhưng sắc mặt hẳn giờ hơi tái, điều này chứng tỏ nội thương của hẳn cũng không nhẹ. Song tiểu tử này trọng thương mà vẫn không quên mặt trận tán gái, điều này khiến Vũ Ngôn rất là khâm phục, mầm móng si tình đại khái chắc là được gieo lên những người như hẳn ta.

Vũ Ngôn chủ động xin canh giữ ở dưới lầu. Điều này làm cho La Hữu rất oán thán, mà Thư Nhạc hình như là đã quên sự vô lễ của Vũ Ngôn ngày hôm qua, bởi vì trước khi lên tầng hai nàng còn cười cười với hẳn rất có lễ độ, nụ cười ấy giống như là đang cảm tạ hẳn vậy. Nụ cười này khiến Vũ Ngôn có một ảo giác, Đại minh tinh không hổ danh là Đại minh tinh, tấm lòng quả nhiên rộng lượng.

Chu Hải Lăng giờ như thiên lôi, Vũ Ngôn chỉ đâu là hẳn tới đó đánh, hướng chỉ bản thân hẳn cũng không thích mấy chuyện tới thăm người bệnh kiểu này lắm, vì thế hẳn chủ động xin ở lại. Khi thấy Vũ Ngôn tựa vào một chiếc xe hút một điếu Đặc Cung, lập tức Chu Hải Lăng hẳn chạy tới vỗ mông ngựa:

- Lão Đại, anh quả nhiên là cực phẩm trong đám đàn ông! Ngay cả hút thuốc cũng có hình như vậy.

Vũ Ngôn cho hẳn một điếu cười nói:

- Tiểu đệ, giờ nghe chú nói chuyện càng ngày càng thuận tai. Thưởng cho chú một điếu.

La Hữu không hút thuốc lá nên thấy vậy mới vội kêu lên:

- Vũ Ngôn, mày đừng dạy hư trẻ con.

Chu Hải Lăng chỉ mua mặt mũi Vũ Ngôn, còn những người khác hẳn mặc kệ. Đang định cãi lại thì đột nhiên, cả đám ở dưới đều nghe được tiếng hoan hô, tiếng hò hét chói tai từ phòng bệnh tầng hai truyền tới. Đây chính là kết quả khi được minh tinh đại giá quang lâm.

Nghe những tiếng kêu kích động kia, Vũ Ngôn chỉ biết lắc đầu nói:

- Hoa si!

Chu Hải Lăng cũng bồi theo một câu:

- Đúng là một đám hoa si, chỉ có lão Đại mới là đàn ông chân chính có mị lực. Anh yên tâm, em nhất định sẽ giới thiệu biểu tỷ cho anh. Ài, Tiểu Lâm Tử đáng thương đã không còn đất diễn nữa rồi.

Vũ Ngôn ở dưới lầu đợi tới mười phút thì mới chui vào chỗ lái, bỗng một mỹ nữ tuyệt sắc mặc một chiếc áo khoác màu trắng, hơn nữa còn đeo một chiếc kính râm rất lớn và đang bước nhanh từ bệnh viện ra. Vũ Ngôn đang cảm thấy mỹ nữ này nhìn hình như hơi quen thì Chu Hải Lăng đã kêu lên:

- Biểu tỷ, sao chị lại ra đây?

Thư Nhạc bước nhanh ngồi vào vị trí bên cạnh ghế lái. Vũ Ngôn đang định hỏi thì một họng súng lạnh như băng đã chỉ thẳng vào huyệt Thái Dương của hắn:

- Cho anh năm mươi giây. Mau lái xe!

La Hữu và Chu Hải Lăng đứng ở bên ngoài chiếc xe cũng dần ra. Chu Hải Lăng lại la lên:

- Biểu tỷ, đừng cầm súng đồ chơi dọa người chứ!

Nhưng nạn nhân đang bị chĩa súng vào đầu thì biết khẩu súng này không phải là súng đồ chơi như Chu Hải Lăng nói. Vũ Ngôn cảm giác được khẩu súng này rất nặng, rất lạnh, đây tuyệt đối là súng thật đạn thật, là một khẩu súng lục nhỏ tinh xảo. Loại súng này được đám lính gọi là súng tướng quân, với ý là, súng này vĩnh viễn không dùng được. Loại súng lục này có hiệu quả khi bắn ở cự ly gần, lực sát thương nhỏ nhưng tốc độ bóp cò lại nhanh. Với khoảng cách gần như bây giờ, chỉ cần bóp cò một cái là nát đầu. Với lại trên nòng súng này còn ống hãm thanh, chốt bảo hiểm đã mở, xem ra cho dù nòng ta có xử lý mình thì cũng không tạo ra mấy động tĩnh.

Bản thân Vũ Ngôn cũng không nhớ rõ mình bị người khác chĩa súng vào đầu đã là chuyện từ khi nào. Hình như là lúc mới vào Liệp Ưng, khi đó mình đang tiến hành huấn luyện phản trình sát thì phải. Mà hôm nay lại bị một mỹ nữ cầm súng chỉ vào đầu, mùi vị quả thật không dễ chịu gì.

Vũ Ngôn không biết mỹ nữ này muốn làm gì. Nàng ta làm cách nào thoát khỏi bọn Quan Nhã Ny và Lỗ Trùng. Mà quan trọng hơn chính là bây giờ có một khẩu súng đã lên đạn chỉ thẳng vào đầu mình. Hắn cũng không muốn hy sinh chẳng rõ đầu chẳng rõ đuôi như thế này, vì thế không còn cách nào khác đành phải khởi động ô tô lái ra ngoài bệnh viện và để lại bọn Chu Hải Lăng và La Hữu đang trợn mắt, há hốc mồm.

Thư Nhạc thấy Vũ Ngôn lè mề không chịu đạp ga tăng tốc, họng súng lại hơi dí dí lên đầu hắn, nụ cười mê người lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp diễm tuyệt thiên hạ của nàng:

- Có phải là anh cho rằng tôi không biết nổ súng không? Nói thật, tôi từng cầm súng bắn thổ, bắn ưng, nhưng chưa từng bắn một người nào. Ài, thật muốn thứ quá à —

Vũ Ngôn nhả ga, chiếc xe lao đi như bão táp. Thư Nhạc mỉm cười nói:

- Lái xe cũng không tồi. Anh bảo mấy xe phía sau dừng lại đi.

Vũ Ngôn nhìn thoáng qua phía sau. Đó là La Hữu cùng ba tổ vòng ngoài. Hắn lại nhìn nụ cười như ác ma của Thư Nhạc đành phải nói với ống nghe:

- La Hữu, bọn mày dừng lại đi!

Vũ Ngôn lại tăng tốc. Chiếc xe to lớn phóng như bay trên con đường quốc lộ. Trong tai nghe bỗng truyền tới tiếng Quan Nhã Ny:

- Vũ Ngôn, nghe rõ trả lời.

Tay trái Thư Nhạc cầm súng, tay phải rút cái tai nghe của Vũ Ngôn ra đeo vào tai mình, cười nói:

- Nhã Ny, tên vệ sĩ ngu ngốc này của chị bị em bắt cóc rồi. Hi hi. Bắt cóc hẳn ta thật đúng là thú vị. Chị yên tâm, em sẽ không làm gì hẳn đâu. Cùng lắm chỉ cắt một tay, chém một chân hay đại loại như vậy thôi.

Quan Nhã Ny vội la lên:

- Tiểu Nhạc, em đừng chạy xa quá. Bất cứ lúc nào cũng có thể có nguy hiểm đấy.

Thư Nhạc khẽ cười nói:

- Yên tâm đi, ngay cả bọn chị còn không thể tưởng tượng ra hành động của em thì người khác làm sao mà biết được. Đừng có theo dõi em nha. Nếu không, tay em mà có hơi run thì em thật không dám đảm bảo cái đầu của tên vệ sĩ ngu ngốc này không nở hoa đâu. Được rồi, em gác điện thoại đây. À, xin các chị lần sau dùng loại tai nghe tốt tốt một chút. Loại này cứng quá đi mất.

Nói xong, cô nàng nhẹ nhàng vút chiếc tai nghe ra phía sau, tiểu ý càng lúc càng đậm.

Vũ Ngôn hít một hơi khí lạnh. Cô nàng này đúng là một ma nữ. Hơn nữa từ tư thế cô cầm súng cho thấy, nàng không phải là người chưa từng bắn súng. Thực sự chỉ giống như lời nàng nói, nàng chỉ mới bắn thử thôi sao? Nếu vậy thì tỉ lệ cướp cò thật sự quá lớn. Chết dưới súng của nàng như vậy thật sự quá oan uổng. Vũ Ngôn khi ở Liệp Ưng, thậm chí cho tới bây giờ, đã từng nghĩ mình sẽ chết trận trên chiến trường. Nhưng nếu hôm nay lại chết do súng của nữ nhân này cướp cò, vậy chẳng phải bị người ta cười cho rưng rưng sao.

Vũ Ngôn tuân theo chỉ đạo của khẩu súng trong tay ma nữ. Hẳn phóng xe lao đi khiến bọn Quan Nhã Ny không theo kịp, còn chiếc di động trong ngực cứ rung lên hàng nghìn hàng vạn lần.

Thư Nhạc nhìn hẳn cười nói:

- Thế nào rồi, ngày hôm qua anh còn hung lắm mà, sao hử, anh đã từng nghĩ sẽ có một ngày anh rơi vào tay tôi chưa. Mùi vị khi bị súng chĩa thẳng vào đầu không dễ chịu gì chứ, phải không?

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Tôi giờ chỉ muốn biết cô làm cách nào chạy trốn khỏi sự giám sát của những người Quan tiểu thư? Mà vì sao lại phải chạy trốn? Chúng tôi đều là người bảo vệ cô mà.

Thư Nhạc cười nói:

- Mấy chữ “chạy trốn” có thể dùng cho mỹ nữ sao hử? Vả lại đây là bí mật của tôi, sao lại phải nói cho anh biết. Anh, anh hôm qua không phải rất dữ sao, không ngờ còn dám đánh —

Khuôn mặt nàng thoáng đỏ, sau đó lại hung dữ nói:

- Nói cho anh biết, tôi không phải là người dễ bị bắt nạt đâu. Hôm nay tôi sẽ cho anh biết sự lợi hại của bốn cô nương này.

Vũ Ngôn cười nói:

- Cô vất vả trốn ra đây như vậy là để đối phó với tôi sao? Haizz, cần gì phải làm thế chứ. Cô mà nói sớm thì tôi đã tự trói hai tay mặc cho cô chà đạp rồi.

Họng súng dí thật mạnh trên đầu hẳn, còn Thư Nhạc lại dịu dàng nói:

- Anh muốn chết hử. Lời như thế cũng nói ra miệng được.

Nói xong, đôi mắt cô nàng bỗng sáng lên, khoe miệng hiện ra một nụ cười như ác ma:

- Chà đạp à? Cái này không thành vấn đề!

Nàng càng cười càng đẹp, khuôn mặt tuyệt mỹ lóe lên vẻ hưng phấn, tay cầm súng dần về trước dính vào huyệt Thái Dương của hẳn. Lập tức, mồ hôi lạnh của Vũ Ngôn toát ra như mưa. Ma nữ này ra tay chẳng biết nặng nhẹ gì cả. Ngón tay nhỏ vé kia của cô nàng chỉ móc nhẹ một cái thôi là cái mạng nhỏ này của mình tiêu tùng. Mặc dù mình không sợ chết, nhưng chết thế này thì có đánh chết mình cũng không muốn.

Thư Nhạc mỉm cười chậm rãi nói:

- Giờ nghe kỹ lời tôi, cứ từng bước mà làm, đừng có căng thẳng quá. Anh mà căng thẳng thì tôi cũng sẽ căng thẳng. Mà tôi khi đã căng thẳng là tay sẽ run, tay mà đã run thì tôi không biết sẽ có chuyện gì xảy ra đâu. Có lẽ xương cốt của anh rất cứng, chưa biết chừng viên đạn không xuyên qua ý chứ.

Vũ Ngôn loại toát mồ hôi, nếu nha đầu này mà vào Liệp Ưng làm nhân viên tra hỏi thì tuyệt đối sẽ trở thành một cao thủ của cao thủ.

- Đầu tiên, bỏ vô lãng ra, à, vẫn cứ thẳng đường mà đi, chỉ buông vô lãng ra thôi. Tin tôi đi, thân thủ của anh tốt như vậy thì chút chuyện nhỏ đó đâu làm khó anh chứ. Ngoan, nhanh lên nào!

Thư Nhạc nhẹ nhàng thổi một hơi vào tai Vũ Ngôn, giọng đầy vẻ dụ dỗ nói.

Khuôn mặt tiên nữ hòa quyện với ma quỷ của nàng hiện thoảng qua trước mắt Vũ Ngôn. Mị lực thể này thì ai mà chịu nổi chứ? Vũ Ngôn cắn chặt răng, mắt không dám nhìn khuôn mặt nàng. Nhưng, hương thoang thoảng phát ra từ trên người nàng cũng với mùi thơm như lan như xạ từ trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng thổi ra, mang theo một hơi thở nóng như lửa, lướt nhẹ qua khuôn mặt Vũ Ngôn. Một cỗ tà hỏa trong lòng Vũ Ngôn dâng lên, thể lực ở nơi nào đó cứ dần lớn lên, dần cứng lên như hướng dương mùa xuân. Hơi thở dần trở nên thô, đục, toàn thân nóng như bị lửa đốt.

Thư Nhạc nhìn Vũ Ngôn chậm rãi buông vô lãng, chiếc ô tô vẫn chạy thẳng như bay trên con đường lớn. Cô nàng vừa lòng mỉm cười nói:

- Quả nhiên là một đứa trẻ ngoan biết nghe lời. Tiếp theo, nhẹ nhàng, chậm chậm, cởi thắt lưng ra. À, vest của anh chắc là có thắt lưng phải không. Uhm, nguyện vọng này có thể thực hiện rồi.

Vũ Ngôn hít một hơi khí lạnh, nha đầu này quả là ác. Một đại nam nhân bị mất thắt lưng, vậy thì vừa đi đường vừa phải xóc quần à? Vũ Ngôn kiên quyết lắc đầu nói:

- Yêu cầu này quá phạm. Tôi tuyệt đối không đồng ý.

Thư Nhạc cả giận nói:

- Anh mà cũng biết quá phạm sao? Vậy tới qua anh đánh, đánh, đánh —

Cô nàng nói liên tiếp ba chữ “Đánh” sau đó mới thu hết dũng khí, đỏ mặt nói:

- đánh mông tôi, lúc đó sao anh không biết quá phạm hả?

Vũ Ngôn bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Đó là tình huống khẩn cấp. Cô lại không nghe lời nên nếu cứ tiếp tục như vậy thì thật không biết có bao nhiêu thương vong nữa. Vì thế tôi không còn cách nào khác. Mặc dù thủ đoạn không thích hợp nhưng hiệu quả vẫn rất ổn đúng không.

Thư Nhạc cười lạnh nói:

- Anh nghĩ tôi là một đứa trẻ sao? Chỉ một câu không còn cách nào khác là anh có thể làm ra chuyện vô sỉ như vậy ư?

Vũ Ngôn hừ lạnh nói:

- Vậy cô bảo cách làm của cô lúc đó không sai ư. Nhiều người bị thương như thế, thậm chí còn có cả người chết nữa, vậy mà cô vẫn cố cãi làm ra vẻ sao, còn luôn miệng nghĩ tới những người hâm mộ cô nữa. Thực tế cô căn bản không để ý tới chuyện sống chết của họ. Người như cô thực sự quá ích kỷ. Vậy mà vẫn có nhiều người thích cô như vậy.

Thư Nhạc tức giận, ngón tay run rẩy tới mức thiếu chút nữa là bóp cò súng. Cô vội ổn định lại tâm trạng, khuôn mặt mặt đỏ lên nói:

- Anh nói tôi ích kỷ? Tôi ích kỷ chỗ nào. Lúc ấy tôi thực sự quan tâm sự an nguy của bọn họ, cho dù có vẻ như không ổn nhưng anh cũng không được hoài nghi dụng tâm của tôi. Tôi vất vả diễn xuất khắp nơi, anh cho rằng tôi là vì mình sao? Anh không biết một cái gì cả, dám nói tôi ích kỷ. Anh.. anh.. anh mới là người ích kỷ!

Những lời của Vũ Ngôn đã kích thích nội tâm của nàng. Nàng như nhớ tới những ủy khuất của mình, hai giọt nước mắt trong suốt chảy xuống lăn dài trên hai má xinh đẹp rơi thẳng xuống trước ngực. Nàng phụng phịu nhìn chăm chăm vào Vũ Ngôn tới xuất thần, bàn tay cầm súng nắm càng chặt, làm thế nào cũng không chịu buông ra.

Tuy là không nhìn thấy khuôn mặt của nàng nhưng từ những giọt nước mắt có thể thấy nàng đang rất đau khổ. Ngẫm lại, nàng là một thiên kim đại tiểu thư nhưng nàng lại không ở nhà hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp của mình mà lại bay đi khắp nơi lưu diễn. Không nói tới những vất vả trong đó mà có lúc còn phải mạo hiểm cả tính mạng. Điều này thật sự là rất không công bằng đối với một cô gái tuổi như nàng.

Nghĩ đến đây, tâm tình Vũ Ngôn cũng dịu đi rất nhiều, hần ôn nhu nói:

- Tôi biết, kỳ thật cô không phải là một người ích kỷ, là tôi hiểu lầm cô. Nhưng điều kiện vừa rồi rất khó làm cho người ta chấp nhận. Cô có thể đổi lại hay không?

Trong mắt Thư Nhạc hiện lên một tia giảo hoạt, nói:

- Đổi một điều kiện khác ư, liệu anh có đồng ý hay không?

Vũ Ngôn nói:

- Chỉ cần không phải là chuyện xấu thì mọi chuyện đều không thành vấn đề. Cô cũng thấy, cái mạng nhỏ của tôi đang nằm trong tay cô mà.

Thư Nhạc cười khanh khách rồi nói ra một câu làm long trời lở đất:

- Tôi muốn bỏ trốn cùng anh!

81. Chương 82

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 82: Điều kiện của ma nữ

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu Tầm

Nhìn Vũ Ngôn đang trợn mắt há hốc mồm, Thư Nhạc càng vui sướng, cô cười nói:

- Sao nào, anh sợ à? Anh không muốn ư? Hay là chê tôi không xinh đẹp?

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Xin cô đó, có chuyện gì cô cứ nói thẳng, khả năng chịu đựng của tôi có hạn thôi. Hai từ “bỏ trốn” mặc dù nghe không hay cho lắm nhưng dùng lên người cô sẽ làm cho người ta phát cuồng đó.

Thư Nhạc cười khanh khách rồi thổi một hơi lên mặt hần nói:

- Là sao? Anh đang ca ngợi tôi xinh đẹp ư? Nhưng tôi cũng không cảm kích đâu.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Cô trông rất xinh, có lẽ người mù cũng thấy, vậy còn cần tôi khen sao? Nói nhanh lên, rốt cuộc cô muốn tôi làm gì?

Thư Nhạc cười tươi như một đóa hoa, đôi mắt sáng lên làm lòng người rung động:

- Tôi nói rồi mà, bỏ trốn đó. Nhưng anh yên tâm, tôi không làm gì anh đâu, trông thấy anh là tôi chẳng vui vẻ gì rồi.

Thấy vẻ mặt Vũ Ngôn rầu rĩ mà hình như nàng càng hưng phấn, cười khanh khách nàng nói tiếp:

- Đừng lo lắng, chúng ta chỉ trốn đi sáu tiếng thôi.

Vũ Ngôn đưa tay nắm lại vô lăng. Mặc dù họng súng kia vẫn còn chĩa vào đầu mình nhưng trong lòng hẳn cũng nhẹ nhõm hơn. Vũ Ngôn mở miệng hỏi:

- Trốn đi sáu tiếng? Nghĩa là sao? Cô có thể nói một lèo tới cuối cùng được không?

Thư Nhạc vẻ cảm:

- Anh vội gì sao? Tôi chưa nói xong đó. Nhưng tôi vui, tôi muốn, anh làm gì được tôi nào?

Vũ Ngôn vội nói:

- Tôi quả thật không thể làm gì cô, vậy cô có thể bỏ khẩu súng kia xuống trước được không. Như vậy làm tôi rất khó chuyên tâm để lái xe.

Thư Nhạc cười duyên nói:

- Muốn tôi bỏ súng xuống à, đơn giản thôi, đồng ý điều kiện của tôi là được.

Vũ Ngôn hỏi:

- Điều kiện gì??

Thư Nhạc hừ một tiếng nói:

- Anh ngốc thật hay ngốc giả đó. Điều kiện của tôi chính là — bỏ trốn sáu tiếng. Hiện tại là bốn giờ chiều. Tối mười giờ chúng ta sẽ về.

Vũ Ngôn cười nói:

- Vậy trước tiên cô nói xem bỏ trốn thế nào đi, nhưng nói trước, cô đừng làm chuyện gì khác người đó?

Thư Nhạc thở dài nói:

- Kỳ thật cũng không làm chuyện gì ghê gớm đâu. Chỉ là do mỗi ngày cứ bay tới bay lui, lại còn bị một đám người vây quanh nữa, vì thế trong lòng có chút buồn phiền nên muốn đi hít thở chút không khí.

Vũ Ngôn nói:

- Vậy cô cũng không cần phải nghĩ ra trò này chứ. Mặc kệ tất cả mọi người, cô cứ như vậy mà ra ngoài sẽ có nguy hiểm đấy.

Thư Nhạc cười khở nói:

- Anh cho rằng tôi không muốn nói vậy sao. Nhưng bọn Nhã Nỵ có để tôi làm vậy không? Trước kia có nói với Tiểu Lâm Tử và Tiểu Lăng nhưng bọn họ lại luôn lo lắng cho an toàn của tôi vì thế kiên quyết không chịu. Hừ, vậy nên tôi cũng chỉ có thể tự mình nghĩ cách. Thủ đoạn của bọn cô nương bọn họ biết được sao. Mà tuyệt diệu nhất chính là lại còn bắt được tên vệ sĩ ngu ngốc đáng chết anh nữa. Đây quả là ý trời! Ha ha ha ha!

Vũ Ngôn thấy hình như nàng sắp phát tác bản chất ma nữ, vì thế bèn vội vàng ngắt lời, nói:

- Dù sao cô vẫn phải vì an toàn của chính bản thân mình mà suy nghĩ chứ. Chuyện tối qua cô cũng trông thấy rồi đấy.

Thư Nhạc lắc đầu nói:

- Hành động của tôi ngay cả các anh còn không thể tưởng tượng được, huống chi là những người đó? Anh cho rằng bốn tiểu thư dễ bị ăn hiếp như vậy ư? Hừ hừ —

Nàng lắc lắc khẩu súng lục trong tay nói:

- Cuối cùng phải có một số việc bất ngờ thì như vậy mới có thể có những điều kinh hi được. Anh thấy đúng không hả? Vậy anh có đồng ý với điều kiện của tôi không?

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Tôi đã bị cô bắt cóc thì còn dám không đồng ý sao?

Thư Nhạc cười nói:

- Nói vậy là anh đồng ý rồi phải không. Rất đúng, quả là một tiểu tử thông minh.

Nàng chậm rãi thu súng vào trong túi, than một tiếng nói:

- Bỏ tiểu thư chỉ muốn đi chơi một chuyến nhưng quả thực cũng không dễ dàng gì! Lại còn phải động tới súng nữa. Đúng là mệt!

Vũ Ngôn thấy nàng dễ dàng bỏ không chế với mình như vậy thì cũng hiếu kỳ hỏi:

- Cô yên tâm về tôi như vậy ư. Cô không sợ tôi không chế lại cô rồi mang cô trở về sao?

Thư Nhạc lắc đầu nói:

- Nếu anh ngay cả lời hứa con con này mà không làm được thì trốn đi cùng anh còn có ý nghĩa gì chứ. Chỉ có thể trách tôi gặp phải người không tốt đẹp gì mà thôi.

Vũ Ngôn nghe nàng nói hết cái gì mà trốn đi với cả gặp người không tốt đẹp thì trong lòng vô cùng sợ hãi, bèn vội kêu lên:

- Ngừng! Ngừng ngay! Cô đừng nói như vậy, tôi thực sự không chịu nổi đâu.

Vũ Ngôn bị ma nữ này tóm gọn và Thư Nhạc hình như là cũng yên tâm về hắn. Sau đó cô nàng bảo hắn mở radio lên, nghe thấy trên radio đang phát một bài hát nào đó của mình, cô cũng lẩm bẩm hát theo đó.

Thấy vẻ mặt ủ ê của Vũ Ngôn, Thư Nhạc khẽ thở dài nói:

- Anh có biết, đã bao lâu tôi không được sống trong một ngày nhẹ nhàng như hôm nay không? Từ năm mười lăm tuổi đã bắt đầu, năm năm qua tôi như một chiếc đồng hồ báo thức đã lên dây cót, lúc nào cũng bận rộn. Người ngoài khi nhìn vào thì có vẻ rất rực rỡ, rất phong quang, nhưng tôi cuối cùng như đã không còn tìm thấy chính mình nữa. Tôi không thể lớn tiếng nói chuyện, không thể đi dạo phố với người khác, không thể đi xem phim. Ôi, cuộc sống như thế này thì còn ý nghĩa gì nữa. A, di động của anh lại kêu này —

Thư Nhạc đoạt lấy di động của hắn rồi bấm nút nghe, tiếng Quan Nhã Ný truyền tới, Thư Nhạc cười nói:

- Nhã Ný, chị yên tâm, tối mười giờ em chắc chắn sẽ trở về. Thân thủ của tên vệ sĩ ngu ngốc này cũng không tệ lắm, hẳn chắc là sẽ có thể thuận lợi mang em về. Đúng rồi, tiện đây xin lỗi chị nhé, chuyện ở bệnh viện đó. Over!

Nàng nói liền một hơi xong, sau đó treo máy, gỡ pin ra rồi lắc lắc trước mặt Vũ Ngôn nói:

- Bây giờ chúng ta thương lượng hành trình tiếp theo đi. Tiện đây hỏi luôn, anh có quen thuộc Thượng Hải không? Đừng bảo anh là con nai vàng ngơ ngác đó? Nói cho anh biết ở đây tôi cũng mù đường. Đừng trưng cái bản mặt đó ra. Được rồi, được rồi, tôi tuyệt đối nghe lời anh, không chạy lung tung, như vậy được rồi chứ.

Bây giờ Vũ Ngôn thực không dám gây gì với Tiểu ma nữ này nữa. Chỉ một câu đã làm mình không thể nói năng được gì. Giờ hắn chỉ có thể cầu khẩn ông trời phù hộ cho sáu tiếng mau chóng trôi qua thôi.

Hiển nhiên Thư Nhạc đã có chuẩn bị từ trước. Cô lấy một đồng hồ hóa trang từ trong chiếc túi tùy thân ra, sau đó vắn mái tóc dài của mình lên cao, lấy ra một đôi lông mi giả dán lên trên mắt, tiếp theo cô lấy ra một chút nước thuốc thoa rồi lau lau lên mặt. Lập tức, làn da trắng như tuyết kia biến thành màu hồng khỏe mạnh. Trong chớp mắt, nàng như thay đổi thành một người khác, nhưng vẫn có bảy phần giống với Thư Nhạc lúc trước, song không còn khí chất xuất trần nữa, mà biến thành một mỹ nữ trần đầy sức sống.

Vũ Ngôn nhìn mà lạng cả người. Những thay đổi của nàng thật sự quá lớn. Không chỉ có diện mạo mà còn cả tính cách nữa. Thư Nhạc nhìn về phía hắn, cười nói:

- Thế nào, trông tôi thế này thì chắc không có vấn đề gì chứ, liệu có bị người ta nhận ra hay không?

Vũ Ngôn trả lời:

- Người bình thường chắc là không nhìn ra, nhưng nếu là người có tâm thì vẫn có thể nhận ra được.

Thấy nàng cải trang xong, Vũ Ngôn mời tìm một bãi đỗ xe dừng lại. Hai người xuống xe để đi bộ. Thư Nhạc như một con chim nhỏ sổ lồng, cô đi khắp nơi, nhìn đông nhìn tây, khi thấy một tiệm nhỏ bán quần áo mới ven đường, cô nàng liền tiến vào rồi cầm từng bộ từng bộ quần áo lên ướm thử.

- Anh trông cái váy này có đẹp không, cái quần bò này có được không, còn bộ nội y này, a, không cho anh xem.

Nhân viên phục vụ thấy cô nàng rất quen mắt, liền hô lên, tiểu thư, cô trông rất giống Thư Nhạc. Bộ quần áo này thực sự rất hợp với cô. Cô và bạn trai cô thật xứng đôi.

Thư Nhạc chọn đông rồi lại nhìn tây, thấy cứ quần áo nào thích hợp là mua liền. Chất liệu quần áo của những tiệm ven đường thế này không được tính là thượng thừa, nhưng Thư Nhạc vẫn chơi không thấy chán. Mà Đại minh tinh như cô nàng khi ra ngoài trên người tuyệt đối không mang theo tiền, còn Vũ Ngôn mặc dù thân áo vest, chân giày da nhưng ví tiền của hắn chỉ là gói thù hoa. Nhìn cái ví tiền càng lúc càng vơi mà hắn phải vội vàng kéo Thư Nhạc chạy thẳng ra ngoài. Thư Nhạc sớm đã biết cảnh túng thiếu của hắn, nhìn hắn chạy mà cô nàng vô cùng vui vẻ, tiếng cười rộn rã vang lên suốt một con đường.

Thư Nhạc lên tàu điện ngầm, câu nói đầu tiên của cô chính là:

- Oa, đã năm năm tôi chưa được ngồi tàu điện ngầm rồi.

Lập tức, câu nói của cô đã thu hút ánh mắt của mọi người.

Vị này thốt:

- Oa, vị tiểu thư này trông thật giống Thư Nhạc.

Vị kia lại nói:

-Tôi thấy Thư Nhạc lớn lên trông giống cô ấy hơn.

Còn có mấy cô bé xinh đẹp trẻ tuổi nhìn Vũ Ngôn mà mắt sáng ngời, nói:

- Oa, bạn trai cô ấy trông thật giống Lưu Đức Hoa, à không, phải là Lưu Đức Hoa trông thật giống anh ấy mới đúng.

Bên cạnh, một vị trưởng giả quan sát hai người một hồi rồi cuối cùng đưa ra kết luận:

- Hai cháu đúng là một đôi do trời đất tạo nên.

Thư Nhạc và Vũ Ngôn liếc nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời xì một tiếng, ánh mắt kiêu gài vậy cả!

Đi dạo tới miếu Thành Hoàng. Thư Nhạc như một tiểu cô nương chưa được nhìn thấy cái gì. Khi trông thấy món nào ngon ngon là hoan hô rồi chạy ào tới, sau đó kéo Vũ Ngôn tới trả tiền, còn mình đi hưởng thụ.

Mặc dù Vũ Ngôn quen biết không ít cô gái nhưng tiếp nữ hài tử đi dạo kiểu này mới là lần đầu tiên. Cứ trông thấy cô nàng ồn ào là hắn lại sợ, nhưng cũng chỉ có thể không ngừng nhìn thời gian, và hy vọng sáu tiếng này mau mau trôi qua. Cuộc sống bị ma nữ tra tấn thế này quả thực không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Đi hết miếu Thành Hoàng thì đồng hồ đã chỉ sáu giờ tối, đó là thời điểm thành phố lên đèn. Còn Thư Nhạc không hề cho thấy dấu hiệu của sự mệt mỏi, cô nàng sớm đã hỏi nơi nào nổi tiếng nhất Thượng Hải. Vừa ra khỏi miếu Thành Hoàng, cô đã kéo Vũ Ngôn ngồi tàu điện ngầm tới quảng trường Nhân Dân, vừa xuống tàu, cô nàng lại tiến vào con đường phồn hoa, đường Nam Kinh.

Trên đường Nam Kinh, các tuần nam mỹ nữ đông, nhiều như nước chảy. Thư Nhạc thấy những quán nhỏ xinh đẹp bên đường thì như tìm được tổ chức của mình,. Cô lao tới rồi vẫn là những hành động quen thuộc, ướm thử từng bộ từng bộ, chọn từng bộ từng bộ, nhưng lần này yêu cầu của cô nàng cũng được nâng cao hơn một chút, mỗi một bộ quần áo đều được chọn lựa rất kỹ, và đương nhiên giá cả cũng phải tăng lên không

ít. Vũ Ngôn lúc này gần như đã lâm vào tình trạng chết lặng. Những túi lớn treo trên tay hắn càng lúc càng nhiều, tiền trong ví cũng càng lúc càng ít. Tiền lương nửa tháng được ứng trước giờ đã biến mất gần như không còn mấy đồng. Nơi cùng anh hùng thiên hạ uống trà đàm đạo: /forum/forumdisplay.php?f=127

Vũ Ngôn đề nghị xin đi ăn cơm. Cuối cùng đề nghị ấy được Thư Nhạc phê chuẩn. Vũ Ngôn lúc này mặc kệ cô nàng là Đại minh tinh hay là cái gì, cứ thế kéo cô chui vào một quán mì nhỏ ven đường, sau đó gọi cho cô nàng một bát mì chay, còn gọi cho mình một bát mì thịt bò lớn. Mì đến, hắn cầm lọ ớt trên bàn gọt gọt cho vào bát một ít.

Thư Nhạc thấy Vũ Ngôn ăn ngấu ăn nghiến, dù dầu hắn có đầy mồ hôi nhưng có vẻ ăn rất ngon, vì thế cô cũng nhẹ nhàng gấp nếm thử một miếng. Vừa cho vào miệng, cô cảm thấy nó cũng không khó ăn như vậy tưởng tượng. Thế là cô lại cầm đũa gấp lên cho vào miệng vài sợi nữa, sau đó từ từ thưởng thức, tiếp theo cô nàng học Vũ Ngôn thả một thìa nhỏ tương ớt vào mì. Mì vừa vào miệng, lập tức, cái lưỡi nhỏ đáng yêu của cô nàng phải chìa ra mà thối phỉ phỉ, cay chết tôi mất. Nuốt nước bọt, rồi lại múc một muôi canh, hết cay, cô nàng cuối cùng cũng tiêu diệt xong cái bát mì nhỏ của mình.

Thấy Vũ Ngôn đang nhìn mình tới lạng người mà ma nữ lại bắt đầu cho nổi gió:

- Sao, chưa thấy mỹ nữ ăn bao giờ à?

Vũ Ngôn cười nói:

- Chưa bao giờ thấy mỹ nữ ăn như vậy cả. Ngon không, muốn gọi một tô lớn nữa không?

Ngay tức khắc, câu nói của hắn đã đưa tới một trận quyền cước như vũ bão của mỹ nữ.

Cơm nước xong, sức lực của ma nữ càng xung hơn. Cứ đi hết tiệm này tới tiệm khác, hết quán này tới quán khác, cho tới khi Vũ Ngôn phải dốc ngược ví của mình ra cho cô nàng nhìn thì cô nàng mới từ bỏ, nhưng trong lòng ma nữ vẫn không cam lòng, miệng tiếp tục nói:

- Chưa bao giờ thấy con quỷ nào hẹp hòi bủn xỉn như anh, không có tiền mà còn dám đưa con gái nhà người ta đi dạo phố.

Lập tức, mồ hôi Vũ Ngôn tuôn ra như mưa gặp hạn.

Một ngày vất vả của hai người, hai người đi tới cuối đường Nam Kinh. Ma nữ trông thấy cảnh rực rỡ của con sông Hoàng Phố thì lập tức hét âm lên, rồi chạy thẳng tới bờ sông. Vũ Ngôn sớm đã bị giáng từ vệ sĩ trở thành người hầu, hắn mang theo một đồng các loại túi nhỏ “bì bạch” chạy theo phía sau cô nàng.

Sông Hoàng Phố về đêm. Nước sông theo những làn gió nhẹ trôi, vỗ lên bờ sông tạo ra những tiếng ào ào dễ nghe. Trên mặt sông thổi tới những cơn gió mát mẻ khiến hai người vô cùng thoải mái.

Ma nữ nhìn chiếc du thuyền đang đi lại trên mặt sông tới gần người, một lúc sau, cô nàng lại nhẹ nhàng liếc nhìn Vũ Ngôn, rồi một mồi vươn người vịn lưng, nói:

- Tôi hơi mệt rồi. Đợi một lúc nữa sẽ tìm anh.

Dứt lời, cô liền nhắm đôi mắt xinh đẹp của mình lại. Vũ Ngôn còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy cô lại đột ngột mở mắt. Khóe miệng khẽ nhếch lên cười khẽ, một nụ cười như một vầng trăng sáng đăng chân trời khiến lòng người rung động.

- Cám ơn anh, vất vả cho anh rồi.

Thư Nhạc khẽ mở bờ môi ngọc, nói. Thân thể cô dựa vào lan can tựa như một bức tượng hoàn mỹ, nụ cười trên gương mặt thuần khiết, trong trẻo như không mang chút tục thế nào. Mỗi một biểu cảm đều tự nhiên thân thiết khiến người khác không thể khinh nhờn. Khí chất của Thư Nhạc lúc này với Tiểu ma nữ lúc vừa rồi, cô nàng tựa như hoàn toàn thay đổi thành một người khác.

Nếu nói, sức hấp dẫn của Tiểu ma nữ đối với Vũ Ngôn là mê hoặc, quyến rũ thì Thư Nhạc trước mắt lại là vẻ băng thanh ngọc khiết, tạo cho hắn có một cảm giác chỉ có thể đứng xa mà nhìn chứ không thể trêu ghẹo khinh nhờn. Một cảm giác giống như cô nàng là một vị tiên tử tuyệt lệ trên chín tầng trời, một tiên tử không nên tồn tại trong trần thế rối loạn này.

Cảm giác đó khiến Vũ Ngôn thấy gò bó, giống như thể khi ở trước mặt cô, mọi lời nói, mọi cử chỉ hành động của mình đều có thể bị cô nàng nhìn thấy. Điều đó khiến Vũ Ngôn chỉ muốn rời xa cô nàng Thư Nhạc này.

Căn cứ vào trách nhiệm vệ sĩ của mình, Vũ Ngôn không thể bỏ trốn không có trách nhiệm như vậy. Nhưng cái cảm giác đè nén mà Thư Nhạc tạo ra cho hắn lại khiến hắn cảm thấy, ma nữ trước kia còn đáng yêu hơn Thư Nhạc bây giờ.

- Cô hình như đột nhiên biến thành một người khác vậy.

Vũ Ngôn ép cái cảm giác không thể nói rõ trong lòng mình xuống, rồi chậm rãi nói tiếp:

- Mặc dù cô trước kia có hơi hồ đồ một chút song còn có thể làm cho người ta tiếp nhận được. Nhưng cô bây giờ lại làm cho người ta cảm thấy, cô như đã rời khỏi cái cuộc sống trần tục chúng ta rất xa. Cái cảm giác như vậy thật sự không tốt một chút nào.

- Cảm ơn sự thẳng thắn của anh.

Thư Nhạc nhẹ nhàng vuốt vuốt mái tóc, động tác tự nhiên mà như có một làn gió mát vừa thổi qua:

- Cũng cảm ơn anh đã chiếu cố tiểu — tôi. Ài, đã rất lâu rồi tôi không vui vẻ như vậy. Tôi biết, anh đang rất khó hiểu về những hành vi của tôi. Vậy anh cứ coi tôi là một người hai tính cách là được rồi. Mà trên thực tế, tất cả mọi người đều cho là như vậy.

Trong mắt cô hiện lên một cái gì đó đau xót. Vẻ mặt u sầu với một nụ cười khê làm cho người ta cảm thấy vô cùng lo lắng.

Đây chính là mị lực của tiên nữ ư? Vũ Ngôn đang định nói thì thần quang trong mắt Thư Nhạc chợt lóe lên. Cô nhẹ nhúm mà nói:

- Cái ngôi sao chuyên gây họa này, lại gọi phiền toái tới rồi.

Trông thấy vẻ nghi hoặc không hiểu của Vũ Ngôn, Thư Nhạc khê mở môi ngọc, chậm rãi nói:

- Dị năng giả tới rồi!!!!

82. Chương 83

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 83: Chiến

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Lúc này sắc trời đã tối, bên bờ sông người đi dạo cũng đã thưa dần. Vũ Ngôn quét mắt quan sát bốn phía nhưng vẫn không nhìn ra được dị năng giả nào, hắn kinh hãi hỏi:

-dị năng giả? Cô có thể cảm giác được dị năng giả sao? Vậy cô cũng là dị năng giả ư?

Thư nhạc thở dài:

-Anh không cần phải kinh ngạc, thế giới này vốn có rất nhiều chuyện mình không thể nghĩ tới, như đêm qua, anh che chắn bảo vệ cho tôi, tôi rất cảm kích nhưng thật ra chuyện đó cũng không cần lắm, bởi vì....

Cô mỉm cười nói tiếp:

-tôi là một dị năng giả, nói chính xác ra, tôi là một dị năng giả Tâm Linh. Đáng nhẽ ra giờ tôi có thể giúp anh một chút, nhưng đáng tiếc

Thư nhạc cười khở:

-Đáng tiếc là tôi đã dùng dị năng giả lên người bọn Nhã Ny mà tới giờ vẫn chưa khôi phục được. Nay tôi thật sự trở thành gánh nặng của anh mất rồi.

Vũ Ngôn nhớ tới chuyện ngày hôm qua khi viên đạn mình bắn bị tên dị năng giả bắn lên kia làm cho chậm lại, nếu Thư Nhạc thực sự cũng là dị năng giả, vậy thì chỉ cần không cho kẻ địch lại gần thì cô nàng cũng có năng lực bảo vệ mình. Chỉ không hiểu dị năng giả Tâm Linh kia là dị năng kiểu gì. Cô ta làm cách nào thoát được khỏi đám Quan Nhã Ny nhỉ?

Đáng tiếc bây giờ không phải là lúc nghiên cứu chuyện này. Vũ Ngôn nghe Thư Nhạc nói bây giờ cô nàng không còn dị năng, bèn vội nói:

-cô có thể phát hiện sự tồn tại của dị năng giả sao? Vậy chúng ta mau rời đi thôi.

Thư Nhạc cười khở nói:

-Xung quanh chúng ta ít nhất có hơn mười dị năng giả. Năng lực của tôi bây giờ đã vô cùng yếu nhưng bọn chúng xuất hiện mà trong khoảng cách này tôi vẫn có thể cảm nhận được, điều này chứng tỏ chúng đã tới rất gần chúng ta. Giờ mà đi đã quá muộn rồi!

Vừa dứt lời, ngay lập tức Vũ Ngôn đã cảm thấy ngực mình như bị một chùy cực mạnh đánh phải. một áp lực như dùi non lấp biển ép thẳng vào hần, cái cảm giác giống như bị một bức tường đổ sụp xuống đè lên cả người mình vậy. Luồng áp lực giống thế này Vũ Ngôn đã từng gặp qua khi đụng độ với tên Trần Gia Lạc, chỉ có điều lực lượng mà hần phải chịu hôm nay còn gấp mấy lần lực lượng của Trần Gia Lạc.

Hệ thân cương khí của Vũ Ngôn tự động hình thành gạt bỏ áp lực từ bên ngoài ra. Thấy sắc mặt Thư Nhạc đang vô cùng bình tĩnh như không cảm thấy cái gì, thế là hần vội đưa tay kéo lấy cô nàng nói:

-Chúng ta đi mau thôi.

Thư Nhạc lắc đầu nói:

-bốn tên dị năng giả Thổ hệ, bốn dị năng giả Hỏa hệ và một dị năng giả Thủy hệ. chúng ta không thể đánh liều được.

Vũ Ngôn đã cảm giác thấy bước chân của vài người đang càng lúc càng gần. Khi ngẩng đầu lên hần thấy có hơn mười người đang xông tới, khoảng cách giữa bọn chúng với hai người bên mình chỉ còn mấy chục mét.

Hai bên trái phải, mỗi bên có bốn người đàn ông hơn ba mươi tuổi, sắc mặt cứng nhắc đang nhìn hai người bên mình không chút tình cảm nào. Trực giác của Vũ Ngôn khẳng định bọn chúng không phải người Trung Quốc. hai người ở giữa, trong đó có một lão già gầy yếu mắt tam giác lóe lên từng đợt tinh quang khiến người. Còn một người khác, hần dùng vải đen che mặt chỉ lộ ra đôi mắt. không hiểu có phải là ảo giác hay không nhưng Vũ Ngôn vẫn cảm thấy ánh mắt này mình hình như đã gặp ở đâu đó, song nghĩ thế nào hần cũng không có ấn tượng gì. Chỉ có điều, từ hơi thở của hần Vũ Ngôn có thể khẳng định, tên bịt mặt này chính là tên bắn tia đêm qua đã làm cho viên đạn giảm tốc độ, sau đó còn ra một đòn hồi mã thương rồi chạy thoát.

-Bốn người bên trái là dị năng giả Thổ hệ, còn bên phải bốn người là dị năng giả Hỏa hệ, tên bịt mặt ở giữa là Thủy hệ.

Thư Nhạc ghé vào tai Vũ Ngôn nói. Vũ Ngôn cũng không biết cái gì là Thổ hệ, cái gì là Thủy hệ, mà giờ cũng không phải là lúc để giải thích, hần vội vàng kéo cô nàng này lại nói.

-Tôi đối phó với bọn chúng, cô ở sau tôi, đừng có đi ra đấy.

Lời còn chưa dứt thì phía sau hần đã vang lên một tiếng cười lớn:

-Lão phu đang tự hỏi kẻ nào tới đây gây chuyện? Hóa ra là mấy tên Oa tặc không biết tự lượng sức mình.

Lời vừa xuất hiện thì phía sau Vũ Ngôn có ba người cũng bước tới. Đi trước là một lão già sáu mươi tuổi, tóc đã hoa râm, có khí thế phi phàm. Phía sau lão là hai người trung niên, trong đó có một người Vũ Ngôn

quen biết, đó chính là quản lý nhà ăn tại Thánh Thệ Thiên Đường, Quách Nghị. Còn một người khác cũng độ tuổi như Quách Nghị, mày rậm mắt to khuôn mặt chữ quốc, nét mặt vô cảm như được đúc bằng thép.

Quách Nghị cười với Vũ Ngôn rồi nói với lão già bên người:

-Vân lão, chàng trai kia chính là người anh em Vũ Ngôn mà tôi đã nói với lão.

Vân lão cười ha ha nói:

-Tiểu Vũ, cháu có sợ bọn thổ con này không?

Vân lão bước tới, tinh quang trong mắt phóng ra ngoài, chỉ thế cũng biết lão có một thân tu vi không tầm thường.

Vũ Ngôn biết họ tới để giúp đỡ mình nên không hề lo lắng nữa, hần cười trả lời:

-Kẻ mà người Trung Quốc chúng ta không sợ nhất chính là đám Oa tặc này. Cháu chỉ hiềm bọn chúng tới quá ít, vậy thì ra tay sẽ chẳng thoải mái chút nào.

Vân lão cười lớn:

-Vậy hải yêu vọng bọn chúng tới nguyên hơn mấy tên để chúng ta sát mới sướng. Vậy thì cho dù bộ xương già này có nằm xuống cũng coi như là có lời với Nhã Ny.

Bên kia, những tên dị năng giả thấy chỉ trong nháy mắt mà đối thủ đã xuất hiện mấy người tới trợ giúp liền đánh mất với nhau rồi sau đó chia ra bốn người hợp lực đối phó hai người Quách Nghị, còn tên che mặt kia hình như là đầu lĩnh, hần dùng tiếng R hô lên “Ra tay”

Lập tức, Vũ Ngôn đã cảm giác được bốn luồng sức mạnh ép tới chỗ hai người mình và Thư Nhạc, ý đồ của bọn chúng chính là để diệt trừ Thư Nhạc.

Vân lão quát to một tiếng:

-Tiểu Quách, con đối phó Thổ hệ. Tiểu lý, con đối phó Hỏa hệ.

Quách Nghị hô lên một tiếng dừng mãnh, đôi mắt đột nhiên trợn lên, ngay tức khắc, hai gã dị năng giả Thổ hệ phía đối diện đã cảm giác thấy ngay một áp lực dị năng giống thuộc tính của mình đè lên ngực, bức hai tên này phải dốc toàn lực ứng phó.

Tiểu Lý mà Vân lão nhắc tới kia cũng gầm lên giận dữ, hai tay hần vận lực, gân xanh nổi lên, gương mặt đột nhiên đỏ rực lên rồi cứ thế chống lại hai gã dị năng giả Hỏa hệ bên đối phương mà không rơi vào thế hạ phong. Ngay lập tức Vũ Ngôn hiểu ra rằng, Quách Nghị và hần tử họ Lý bên cạnh đều là những dị năng giả, hơn nữa từ biểu hiện dừng mãnh lấy một địch hai còn chiếm thượng phong của hai người họ có thể thấy, sức mạnh của hai người cũng không phải là mạnh bình thường.

Vân lão cười một tiếng dài, công lực tụ song chưởng rồi lao tới tấn công đối phương. Bên phía địch nhân, một người cũng lao tới, chính là lão già gầy yếu mắt tam giác tay nắm loan đao kia. Hần cũng hét lớn một tiếng, xông tới đón Vân lão, song chưởng nâng đao chém vào Vân lão. Vân lão lắc mình tránh khỏi rồi một chưởng vỗ vào giữa lưng hần ta.

Lão già gầy đó phản ứng cũng rất nhanh, đao vòng ra sau đón đòn chưởng của Vân lão. Thân thể như con quay xoay chuyển rồi hoành đao chém qua. Nếu nói về công lực thì Vân lão thâm hậu hơn, chiêu thức cũng tinh diệu quỷ dị. Về căn bản, lão già gầy kia không phải là đối thủ của Vân lão, nhưng thân pháp của tên gầy đó rất kỳ lạ, trốn qua tránh lại nhanh vô cùng song vẫn cứ cuốn lấy Vân lão không thôi. Trận đấu của mấy người bên kia đang rất ác liệt, còn bên này, trận đấu của Vũ Ngôn cũng không nhẹ nhàng gì. Hần như bị vây trong một vòng năng lượng, bốn luồng lực lượng chia làm hai phía tấn công tới chỗ hần. hai luồng thì nặng như tường, còn hai luồng khác lại nóng như lửa cháy.

Đây là lần đầu tiên Vũ Ngôn giao đấu một cách thực sự với dị năng giả, và hần cũng biết chỗ đặc biệt của những kẻ được gọi là dị năng giả Thổ hệ và dị năng giả Hỏa hệ này. Bọn họ hình như có thể phóng xuất lực lượng tinh thần thông qua từ trường, từ trường khác nhau thì sẽ có những thuộc tính thông đạo khác nhau. Hiện tại Vũ Ngôn đang phải đối đầu với dị năng giả Thổ hệ và Hỏa hệ, và bị bốn người vây công. Vũ

Ngôn giờ như bị rơi vào trong một nồi nước nóng bỏng, vì thế cũng không rảnh đi quan tâm tới tình hình của đám Vân lão và Quách Nghị.

Trong lòng Vũ Ngôn suy nghĩ nhiều như vậy nhưng tay cũng không hề nhàn rỗi chút nào. Hắn vận khởi nội lực toàn thân, chân khí cường đại cuộn cuộn chảy trong cơ thể hắn. Vũ Ngôn hét dài một tiếng, song chưởng đồng thời đánh ra, nội lực toàn thân nhanh chóng tuôn ra từ song chưởng. Chưởng trái đối phó Thổ hệ, chưởng phải đối phó Hỏa hệ. Mấy luồng lực lượng giao nhau trên không trung rồi ầm một tiếng, thân thể Vũ Ngôn lui về sau một bước, huyết khí trong cơ thể xao động một hồi, còn bốn gã dị năng giả kia phải cùng nhau lùi về sau năm bước, thân hình thoáng chút chao đảo.

Vũ Ngôn điều tức xong, khi thấy tình thế như vậy thì vô cùng vui mừng, hắn cảm thấy lực lượng phòng hộ mà bọn chúng tạo nên hình như đã bị mình đánh tan. Thừa dịp bọn chúng chưa kịp tụ lại lực lượng mới, thân hình đã xông tới trước bọn chúng, song chưởng múa lên vỗ vào ngực hai gã dị năng giả Hỏa hệ.

Những tên dị năng giả này đều không ngờ tới lực lượng của Vũ Ngôn lại mạnh mẽ đến như vậy. Hợp sức mạnh của cả bốn người cũng bị hắn đánh bật trở ra chỉ trong có một chiêu, lại còn phải chịu lực phản phệ của hắn làm khí huyết xao động, dẫn tới việc chưa kịp tập trung lực lượng tinh thần thì song chưởng của Vũ Ngôn đã ập tới ngực của hai người.

-A.....

Thư Nhạc đằng sau lưng chợt kêu lên sợ hãi. Vũ Ngôn vội vàng quay đầu lại thì thấy một bóng đen như ma quỷ đang nhanh chóng “bay” về phía mình. Dưới ánh trăng, trường đao trong tay bóng đen đó lóe lên vô cùng sắc bén.

Vân lão và Vũ Ngôn ở bên kia đều nghe được tiếng kêu của Thư Nhạc. Vân lão đánh ra một chưởng bức lui lão già mất tam giác rồi nhanh chóng đạp đất phi tới chỗ Thư Nhạc.

Vũ Ngôn đành bỏ qua cơ hội giết chết hai gã dị năng giả. Thân hình hắn nhảy lên nhanh như một con ưng dũng mãnh vỗ vỗ mà nhắm thẳng vào cái bóng đen kia. Thân hình hắn nhanh hơn một tia chớp tới trước cả Vân lão. Trong chớp mắt, Vũ Ngôn đã ở phía sau lưng bóng đen rồi bàn tay vươn ra như một chiếc kim tóm lấy cổ bóng đen đó, sau đó rắc một tiếng giòn tan, cổ tên đó đã bị bóp gãy.

Vân lão còn chưa thấy rõ thân ảnh Vũ Ngôn thì đã thấy kẻ địch mềm nhũn rồi ngã xuống, trong lòng lão cũng thầm giật mình. Tiểu tử này rốt cuộc có lợi lộc gì thế nào đây, không ngờ công lực của hắn lại cao tới mức lão cho người ta phải sợ hãi. Nhưng còn chưa kịp nghĩ nhiều thì lão già mất tam giác kia đã liều mạng xông tới cuốn lấy Vân lão. Hai người lại bắt đầu tiếp tục giao đấu.

Bên Vũ Ngôn, bóng đen kia chưa ngã xuống đất thì một bóng đen khác đã hiện ra ngay ở phía sau Thư Nhạc, tai mắt Vũ Ngôn rất nhạy nên khi nghe thấy tiếng gió, hắn cũng không quay đầu lại mà đoạt thanh trường đao của bóng đen vừa “hy sinh” lúc nãy rồi đâm ngược ra sau. Một tiếng kêu đau đớn vang lên, thanh trường đao đã xuyên qua ngực bóng đen đó.

Số lượng những kẻ đánh lén càng ngày càng đông mà động tác cũng càng lúc càng nhanh, hơn nữa hành tung lại cực kỳ quỷ dị, vô thanh vô tức, như là chui ra từ trong không khí vậy.

Vân lão bị đối thủ cầm chân không thoát ra được, mà lão trông thấy kẻ địch bên Vũ Ngôn đang càng ngày càng nhiều, lão lớn tiếng gọi:

-Tiểu Vũ, biện pháp tốt nhất để đối phó với Ninja chính là phải tàn nhẫn hơn bọn chúng.

Ninja? Trong mắt Vũ Ngôn dấy lên một ngọn lửa. Đây chính là Ninja trong truyền thuyết sao? Lời Vân lão rất đúng, biện pháp tốt nhất đối phó với Ninja chính là phải tàn nhẫn hơn bọn chúng.

Khóe miệng của Vũ Ngôn hiện lên một nụ cười lạnh lẽo, hai chân khê đông. Đột nhiên hai gã Ninja xuất hiện ngay dưới đất rồi hoành đao bổ vào hạ bàn Vũ Ngôn. Vũ Ngôn lắc người né tránh, tay trái ôm Thư Nhạc vào lòng rồi nhảy bay lên như một hùng ưng khi còn trên không trung, Vũ Ngôn dồn lực vào loan đao sau đó vẽ lên trên không trung một đường cong quỷ dị, ngay sau đó, một chùm huyết vũ hiện lên, hai cái thủ cấp đầm máu lăn ra xa đập thẳng vào lan can.

Thư Nhạc đột nhiên bị hấn ôm vào lòng liền tất cả lên một tiếng sợ hãi theo bản năng, cho tới khi trông thấy đó là do hấn cứu mình thì khuôn mặt lại đỏ bừng lên sau đó im lặng ôm thắt lưng hấn mà không thốt ra câu nào nữa.

Vũ Ngôn ôm Thư Nhạc, nhưng khi hai người còn chưa đáp xuống đất thì lại có hai tên Ninja khác xuất hiện. trong tay hai tên này không có đao nhưng bọn chúng vẫn lao về phía hai chân Vũ Ngôn tóm lấy. Vũ Ngôn biết nếu để cho bọn chúng bắt được chân mình thì mình sẽ rất khó di chuyển dù chỉ là một chút. Vì thế, hấn vội điểm hai mũi chân vào nhau, thân hình lại bay lên, loan đao thuận thể chém xuống bổ một kẻ dưới chân mình ra làm hai nửa.

Loan đao Vũ Ngôn vừa hạ xuống thì tại một chỗ tối bỗng xuất hiện bốn đạo ngân quang. Hai bóng đen cao gầy chẳng biết ẩn nấp chỗ nào đột nhiên hiện ra lấy thế đánh chớp nhoáng ngự đao lao tới. hai đạo ngân quang chia ra hai phía một trước ngực, một sau lưng Vũ Ngôn để tấn công.

Một loạt những động tác liên tiếp nhau nhưng chúng chỉ diễn ra trong có chớp mắt. Từ lúc Vũ Ngôn nhảy lên là hấn đã rơi vào kế hoạch của kẻ địch. Vũ Ngôn đang ở trên không trung, lại ôm theo một người trong lòng, không có điểm tựa để dùng lực, hơn nữa thế tới của hai bóng đen đó lại vừa mạnh mẽ, vừa nhanh vô cùng. Ánh đao trong nháy mắt đã tới trước ngực Vũ Ngôn, tình thế đang cực kỳ nguy hiểm. Thư Nhạc trông thấy lưỡi đao sáng ngời trước mắt thì vô cùng hoảng sợ nhưng cũng không kêu thành tiếng mà chỉ cố gắng ôm lấy thân thể Vũ Ngôn, đầu chui vào lòng hấn không dám ngẩng lên nữa.

Trong khi nguy cấp đã khiến Vũ Ngôn phát ra được tất cả tiềm lực của bản thân. Công lực toàn thân nhanh chóng vận đủ mười hai vòng chu thiên. Thân hình như mất đi toàn bộ trọng lượng nhẹ nhàng lướt nhẹ trên không trung rồi liên tục đổi vị trí mấy lần theo một phương thức không thể tưởng tượng nổi. Càng phiêu càng cao, cuối cùng một chân hấn dừng đứng trên ngọn của một thanh trường đao rồi mượn lực của trường đao đó điểm nhẹ xuống. Bóng người như một con diều hâu đáp xuống phía sau tên đánh lén trước mặt rồi sau đó hấn xoay người đá một cước cực mạnh vào giữa lưng tên đánh lén này.

Phần giữa lưng là chỗ khí tức hộ vệ yếu nhất trên cơ thể người. Bóng đen đánh lén kia dính một cước ngã xuống đất sau đó loạng choạng về phía trước vài bước, đồng thời miệng cũng phun ra một chùm máu tươi. Rõ ràng tên này đã bị nội thương rất nặng.

Vũ Ngôn nhìn lại thấy hai gã đánh lén mình thì thấy hai tên này độ khoảng hơn bốn mươi tuổi, trong mắt chúng hiện rõ sự hung tàn, nhìn đa biết chúng không phải là hạng người dễ đối phó.

-Bát cách!

Mùi máu tươi như khiến tên đánh lén trước mắt quên đi việc che giấu thân phận của bản thân. Một câu bằng tiếng R phát ra, trong mắt Vũ Ngôn hiện lên một tia lệ mang rồi hấn kéo Thư Nhạc vào lòng mình chặt hơn.

-Cô hãy nhắm mắt lại!

Vũ Ngôn nói. Thư Nhạc trông thấy sát khí trong mắt hấn thì hiểu ngay rằng hấn muốn làm gì. Cô khẽ thở dài rồi nhắm đôi mắt mê hồn của mình lại

Vũ Ngôn hừ lạnh một tiếng, mũi chân nhẹ phát lực lao tới như một bóng bọ chúng linh xuất hiện trước người tên đánh lén đã bị thương. Trong mắt hấn hiện lên vẻ lãnh khốc, loan đao nơi tay nhẹ lướt qua sau đó dùng chính thân mình chắn ngang tầm mắt Thư Nhạc để không cho cô nàng trông thấy cảnh máu me này rồi mới nhẹ nhàng cười với cô nàng một cái.

Hai chữ “bát cách” còn chưa khỏi miệng thì tên đánh lén bị thương kia đã cảm thấy bụng dưới chột lạnh, cái lạnh như thể có một luồng gió thổi qua bụng hấn vậy. Hấn mở mắt nhìn về thân dưới của mình, sau đó là một cảnh quỷ dị tới khó tin, một vết đao chính tề vắt ngang qua bụng hấn. Khi hấn vừa cảm thấy được sự đau đớn thì thân trên đã trượt ra, rơi xuống mặt đất. Tất cả mọi linh kiện trong cơ thể, từ ruột non ruột già cho tới gan phổi đều rơi xuống đất.

Tên còn lại ngơ ngác nhìn thân thể tàn tạ của đồng bọn, trong mắt hấn hiện lên vẻ hung tàn rồi “A” một tiếng, hai tay tên này nắm chặt chuôi đao bổ thẳng tới Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn né sang một bên, cước phóng tới đá vào xương đùi hắc. Rầm, tên này bổ nhào ngã xuống đất. Vũ Ngôn đi tới rồi tiện tay hua đao cắt vỡ yết hầu hắc. Máu tươi lập tức phun ra thành vòi. Tên này há miệng hét lên cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thể thốt ra được một chữ mà chỉ có thể mặt cho máu tươi chảy ra tới hết rồi chấm dứt mạng sống của bản thân một cách đau đớn.

Vân lão ở bên cạnh trông thấy chỉ trong chớp mắt Vũ Ngôn đã giải quyết xong hai người, lão cười ha hả, nói:

-Giết tốt lắm, giết hay lắm. Đối phó với Oa tặc là phải độc ác hơn bọn chúng.

Thân hình Vũ Ngôn ổn định trở lại, nhẹ nhàng đặt Thư Nhạc xuống bên người, hắc lạnh lùng nhìn chăm chăm vào năm tên dị năng giả trước mắt, loan đao trong tay chĩa xuống đang nhỏ từng giọt từng giọt máu tươi đọng trên mặt đất, ánh mắt hiện lên rõ vẻ lãnh khốc tràn ngập sát ý như thể chỉ trong nháy mắt hắc có thể lập tức giết tất cả mấy người này vậy. Khi nhìn bọn chúng, ánh mắt hắc vẫn chưa thềm nháy một lần, thủ đoạn phải nói là vô cùng độc ác.

Thư Nhạc nhìn thoáng qua mấy cổ thi thể tàn tạ xung quanh mình, rồi lại nhìn vào người thanh niên trước mắt mình này thì trong lòng cũng không khỏi mê man, đây là người thanh niên mới chuyện trò vui vẻ với mình ư? Anh ta sao lại có thủ đoạn lãnh khốc như thế chứ?

Vũ Ngôn đã động chân hỏa, Long Dục công trong cơ thể hắc mặc sức vận chuyển. Đôi mắt màu đen của hắc đã vằn lên nhiều chỗ màu đỏ tươi, và khi người đối diện nhìn vào ánh mắt đó thì có thể thấy đó là một ánh mắt không hề có tình cảm, một ánh mắt lạnh lẽo băng giá như đang nhìn mấy thi thể lạnh lẽo giá băng vậy.

Bốn gã dị năng giả đứng ở hai bên khi trông thấy thủ đoạn lãnh khốc của hắc thì trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng ngẫm lại bên mình còn có một người có sức mạnh cường đại chưa ra tay thì cũng yên tâm đôi chút.

Vũ Ngôn tuyệt đối sẽ không bỏ qua những tên trước mắt, hắc đang định tiến lên giải quyết tiếp thì Thư Nhạc với vẻ mặt nhợt nhạt kéo hắc lại, dặn:

-Anh phải cẩn thận, còn tên dị năng giả Thủy hệ kia vẫn chưa ra tay!

Vũ Ngôn còn chưa kịp phản ứng thì bỗng nhiên hắc cảm thấy mình như rơi vào một hồ nước sâu không thấy đáy, khi càng giẫy dụa lại càng rơi xuống sâu hơn. Hô hấp càng lúc càng khó khăn, trái tim cũng phải nhận một áp lực càng ngày càng lớn, cuối cùng ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Đây chính là lực lượng của dị năng giả Thủy hệ sao? Quả nhiên còn mạnh mẽ hơn mấy tên dị năng giả Hỏa hệ và Thổ hệ rất nhiều. Trong lòng Vũ Ngôn cũng phải giật mình, hai cổ chân khí trong cơ thể tự động vận hành, nội tức cường đại chậm chậm lưu chuyển khắp toàn thân để khu cản từng lớp áp lực mà tên dị năng giả Thủy hệ kia tạo lên đẩy ra ngoài. Ngay lập tức, cảm giác như bị đè lên kia đã yếu đi không ít.

Vũ Ngôn mới vừa nhẹ thở phào một hơi thì bốn gã dị năng giả đứng bên cạnh tên dị năng giả Thủy hệ kia đã đồng loạt phát lực. bốn luồng áp lực của Thổ hệ và Hỏa hệ cùng nhau bức tới hợp lại cùng với sức mạnh của tên dị năng giả Thủy hệ đã tạo ra lúc trước. Năm luồng lực lượng này hợp lại tạo ra một sức mạnh cũng không phải là nhỏ, hơn nữa lại còn có Thủy hệ với sức mạnh cường đại nhất đã khiến Vũ Ngôn chỉ cảm giác được rằng mình đang bị một áp lực nặng cả vạn cân đè lên, một áp lực lớn tới mức làm cho hắc rất khó khăn trong việc hô hấp.

Vũ Ngôn dùng hết công lực toàn thân nhưng vẫn bị luồng sức mạnh này ép cho khí huyết phải nhộn nhạo. Cuối cùng khí cương cũng bị bọn chúng công phá, khí tức từ từ đè ép tới cơ thể Vũ Ngôn. Vũ Ngôn cắn răng kiên trì, vì hắc biết đối thủ cũng không dễ chịu gì. Mình toàn lực đánh với bọn chúng thì bọn chúng cũng bị phản phệ cũng không tốt hơn mình.

Đây là lần đầu tiên Vũ Ngôn phải dùng tới toàn lực, ngay cả chính hắc cũng không biết khi mình dốc toàn lực thì công lực sẽ tới mức độ nào. Giờ một mình chiến với năm tên dị năng giả mà cũng không bị rơi vào thế hạ phong, đó đã chứng tỏ được thực lực mạnh mẽ của hắc.

Vũ Ngôn và năm tên dị năng giả đã dốc toàn lực ra chiến đấu. hai mắt Vũ Ngôn đã đỏ bừng, gương mặt hắc thì đầy mồ hôi, còn năm tên dị năng giả kia cũng run rẩy không ngừng, xem ra bọn chúng đã tới mức thể suy lực kiệt. Truyện Đô Thị Lương Nhân Hành

Ở bên cạnh, Thư Nhạc cũng rất lo lắng, trong lòng cô giờ vô cùng hối hận vì chiều nay đã tự tiện dùng dị năng.

Quách Nghị và trung niên họ Lý đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, hai người đồng thời bước lên trước một bước. bốn gã dị năng giả đối thủ của bọn họ đều bị hai người phá nát huyết Khí Hải. Khí tức dị năng của bốn tên đồng thời tiết cả ra ngoài. Cuộc quyết đấu giữa các dị năng giả với nhau, kẻ bại chính là sẽ mất đi siêu năng lực. một trận này, hai người Quách Nghị đã giành thắng lợi một cách khó khăn.

Bên phía Vân lão, lão già mất tam giác liếc thấy bên mình đã có bốn người bại trận, còn một nơi khác, năm người vẫn còn đang đại chiến với một người mà rơi vào thế giằng co. Lão biết bại cục hôm nay đã định, tâm lý lão già giờ rất loạn, vì thế bị Vân lão vỗ một chưởng trúng vào đầu vai. Ngay lập tức, bộ pháp của lão già mất tam giác này đã mất đi sự linh hoạt. Còn Vân lão đã sớm bị hấn kích thích lên đầy một bụng hỏa, lão thừa dịp bộ pháp tên mất tam giác này hỗn loạn bèn xông tới trước, một chưởng bóp nát cổ tên này.

Năm tên dị năng giả còn lại thấy đồng bạn mình đã bị diệt thì rất hoảng loạn. Mấy tên Thổ hệ và Hỏa hệ nhìn nhau một cái rồi lại nhìn sang tên dị năng giả Thủy hệ, sau đó cùng hô lên vài chữ tiếng R. Thư Nhạc nghe vậy liền kêu lớn:

-Không xong rồi, bọn chúng muốn tự bạo

Vũ Ngôn còn chưa hiểu tự bạo là cái gì thì hai mắt của bốn gã dị năng giả Thổ hệ và Hỏa hệ bỗng đỏ lên rồi cùng nhau hô một chữ “Giết” bằng tiếng R. Ngay sau đó, lực lượng của bốn tên này đột nhiên tăng mạnh lên hơn gấp đôi. Gân xanh cả người bọn chúng nổi lên rồi chỉ trong nháy mắt, bốn thân thể đó như bốn quả khí cầu chọt nổ tung. Sóng xung kích cường đại không kém gì một vụ nổ thuốc nổ với đương lượng nhỏ.

Tên dị năng giả Thủy hệ mượn lực của vụ nổ nhảy ra xa bỏ chạy. Khi bỏ chạy, hắn ta còn quay đầu lại nhìn Vũ Ngôn, sự tàn bạo trong mắt tên này chọt lóe qua rồi biến mất. Truyện Đô Thị Lương Nhân Hành Truyện Đô Thị Lương Nhân Hành

Vũ Ngôn cảm thấy ngực mình như bị một ngọn chùy cực lớn đập trúng. Thân thể hắn lui lại sau năm bước mới đứng vững được. Khí huyết trong lồng ngực chuyển ngược lên, một ngụm máu tươi muốn phun ra ngoài. Truyện Đô Thị Lương Nhân Hành

Thư Nhạc vội vàng đỡ lấy hắn, và khi thấy sắc mặt nhợt nhạt của hắn, bèn lo lắng hỏi: Truyện Đô Thị Lương Nhân Hành

-Anh không sao chứ?

Vũ Ngôn cố nuốt ngụm máu tươi ở cổ họng xuống, hắn chậm rãi lắc đầu nói:

-Tôi không sao, tự bạo như thế này thật là đáng sợ!

Thư Nhạc gật đầu nói:

-Tự bạo là khi dị năng giả tự tình khí thần toàn thân lại, với tinh thần không sợ chết. Từng lớp từng lớp lực lượng tinh thần như thế thì khủng bố tới cỡ nào chứ? Việc tự bạo gần như là có thể kích phát gấp đôi tiềm năng của bọn họ, và đây cũng là một chiêu cuối cùng của người tu hành dị năng.

Vũ Ngôn cười lạnh nói:

-bọn chúng đều là những kẻ trung thành và tận tâm nhưng đáng tiếc là sinh nhầm nơi.

Thư Nhạc nhìn thoáng qua hiện trường lộn xộn đầy mùi máu, trong lòng cô thở dài, mắt nhìn Vũ Ngôn ôn nhu nói:

-những người này đều đã mất đi tính mạng của mình. Mà tính mạng là một cái đáng để tôn trọng, cho dù có chết cũng cần tôn nghiêm, vì thế....

Vũ Ngôn nhìn Thư Nhạc, sau đó cắt ngang lời cô:

-Ý cô muốn nói thủ đoạn của tôi quá tàn nhẫn đúng không? Cô nói tính mạng có tôn nghiêm, tôi thừa nhận điều này. Nhưng tôn nghiêm đó không phải là do người ta bố thí mà tôn nghiêm là phải tự mình giành lấy.

Tôi có thể nói cho cô biết, nếu hôm nay kẻ thua là chúng ta thì kết cục của chúng ta còn bi thảm hơn chúng gấp mười lần.

Thư Nhạc thở dài không nói lời nào nữa. Vũ Ngôn thấy đáng vẻ không tranh với đời kia của cô thì trong lòng cũng cảm thấy áp lực, rồi không nhịn được nói.

-Thư tiểu thư, thương người thì không sai, nhưng nếu chúng ta cũng đối tốt với loài lang sói thì người chịu tổn thương chính là chúng ta. Thế giới này cần dùng thế lực để nói chuyện. Năm mươi năm trước, dân tộc chúng ta yếu đuối lại không đoàn kết, vì thế mới để cho mấy chục triệu người dân mất đi tính mạng của mình. Dưới thành Nam Kinh là hơn ba mươi vạn oan hồn của đồng bào chúng ta đang ngày đêm gào khóc, cho tới tận bây giờ họ chưa được giải nỗi oan đó. Đây là vì sao? Mối thù của hai dân tộc đã khắc sâu vào tới tận xương tủy rồi. Vậy mà suốt ngày nói cái gì mà hữu nghị, hòa bình, chỉ có máu và lửa mới là cách giải quyết tốt nhất. Có ngày hôm nay còn đứng đây để nói chuyện cũng dựa trên cơ sở của sức mạnh, nói thẳng ra thì điều đó được xây dựng bởi tính mạng của người khác. Cứ nghĩ mà xem, nếu chúng ta bại thì liệu có ai tới nói những lời như thế kia không? Đối phó với kẻ địch hung tàn thì chúng ta chỉ có thể tàn nhẫn, dùng bạo chế bạo là biện pháp tốt nhất.

Truyện Đô Thị Lương Nhân Hành

Thái độ hờ hững không tranh với đời kia của Thư Nhạc giống như là của một vị tiên tử đứng ngoài vạn vật vậy. Thái độ đó thật sự làm cho Vũ Ngôn rất không thoải mái. Chưởng không đánh vào mình thì vĩnh viễn không cảm thấy đau đớn, Vũ Ngôn rất phản cảm với kiểu thương xót bất kể đối tượng của cô nàng. Mặc kệ cô ta là minh tinh hay không phải minh tinh, hẳn một hơi nói hết những lời trên thì trong lòng cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Thư Nhạc nhìn Vũ Ngôn mà không biết nói thế nào nữa, Vũ Ngôn nhìn cô nàng mỉm cười:

-nếu không biết nên nói với tôi cái gì nữa, vậy thì cảm ơn ân cứu mạng của tôi đi. Cảm ơn tôi vì tôi đã không thêm tính toán việc bị cô bắt cóc lúc trước mà vẫn không ngại liều chết hộ vệ cho cô đi. Tôi trông có vẻ như giá trị lời cảm ơn của cô cũng không ít tiền nhỉ.

Thư Nhạc mỉm cười lắc đầu, nhưng chỉ đảo mắt một cái thì hình ảnh ma nữ lại hiện về: Truyện Đô Thị Lương Nhân Hành

-Cảm ơn sao? Không có đâu, cùng lắm thì ngày mai tôi lại bắt cóc anh lần nữa là được rồi, Ai da, quần áo tôi mua....

Thư Nhạc thốt lên rồi cầm chặt cái đồng túi quần áo của mình vào tay, Vũ Ngôn lắc đầu cười khổ, thánh nữ biến mất, ma nữ trở về!

Quách Nghị đi tới kéo tay Vũ Ngôn nói:

-Chân nhân bất lộ tướng. không ngờ công phu của tiểu tử chú lại tốt như vậy!

Vũ Ngôn cũng mỉm cười nói:

-Giám đốc Quách, anh cũng là kẻ thâm tàng bất lộ nha!

Quách Nghị cười ha hả, gạt đầu nói:

-Để anh giới thiệu với chú, vị này là Vân lão, tiền bối của tập đoàn chúng ta, đồng thời cũng là trưởng bối của Quan tiểu thư, còn người này là Lý Đại Hải, anh em tốt của anh.

Lý Đại Hải cười gật đầu nói:

-Tiểu huynh đệ, công phu rất tốt!

Vân lão cười nói:

-Tiểu Vũ, cháu và Quan nha đầu là bạn bè thì lão đây gọi cháu một tiếng Tiểu Vũ được chứ. Quả là anh hùng xuất thiếu niên, lão muốn không phục cũng không được. Đêm qua khi trông thấy công phu khinh thân của cháu, lão biết ngay cháu là người không đơn giản. hôm nay lại càng khiến người ta giật mình hơn.

Vũ Ngôn ngạc nhiên nói:

-Thì ra ngày hôm qua Vân lão và mọi người cũng ở hiện trường sao. Cao nhân mà Quan tiểu thư nói chính là mọi người ư?

Vân lão cười chỉ vào Quách Nghị với Lý Đại Hải nói:

-Cao nhân là hai người họ đó. Cận chiến thì lão còn có được chứ nếu phải đỡ đạn thì lão chịu, tất cả đều phải dựa vào bọn họ thôi.

Thông qua cuộc chiến này Vũ Ngôn càng hiểu rõ hơn về sức mạnh của dị năng giả. Ngày hôm qua lại chính mắt trông thấy dị năng giả làm cho viên đạn chậm lại thì hiểu lời Vân lão nói không phải là giả. Mà từ cuộc chiến hôm nay thì hẳn cũng biết được rằng siêu năng lực của hai người Lý Quách tuyệt đối đều là những người xuất chúng. Hơn nữa chính Thư Nhạc là dị năng giả Tâm Linh, vì thế năng lực tự bảo vệ mình của cô nàng chắc chắn là đủ xài. Thảo nào tập đoàn Thánh Long lại dám tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn như vậy.

Bọn người Quang Nhã Ny nhận được điện thoại của Quách Nghị từ trước nên đã chạy tới. Cục diện còn lại tất nhiên sẽ có người xử lý. Vân lão bám lấy Vũ Ngôn một hồi gặng hỏi nhưng đáng tiếc Vũ Ngôn không chịu để lộ sự môn của mình, điều này khiến lão rất thất vọng.

Lâm Tâm Vũ đi theo Quan Nhã Ny tới nói, khi trông thấy Thư Nhạc bình yên vô sự thì mới yên lòng, hẳn ta nhìn cô nàng không có một chút nào gọi là trách cứ về việc cô nàng đã tự ý bỏ đi hồi chiều. Thấy được cảnh đó, Vũ Ngôn cũng chỉ biết lắc đầu, có phải nam nhân nào khi trông thấy Thư Nhạc cũng đều như vậy phải không? Truyện Đô Thị Lương Nhân Hành

Vân lão thấy Quan Nhã Ny đang trộm nhìn Vũ Ngôn, liền cười nói:

-Quan nha đầu, cháu kiếm được tiểu tử này không tề đâu, rất ổn đó!

Quan Nhã Ny đỏ mặt vội dịu dàng nói:

-Nhị gia gia, ông nói bậy bạ gì vậy!

Vân lão cười ha hả gạt đầu. Quan Nhã Ny thấy sắc mặt Vũ Ngôn nhợt nhạt thì vô cùng lo lắng hỏi thăm:

-Anh thế nào rồi? Có bị thương ở đâu không?

Vũ Ngôn cười nhẹ xem như là đã trả lời.

Đòn liễu chết cuối cùng của mấy tên dị năng giả cũng khiến Vũ Ngôn bị thương không nhẹ. Hắn tựa vào xe phía sau, không nhận được bèn thở dài, trong đầu lại hiện ra ánh mắt khi tên dị năng giả Thủy hệ chạy trốn nhìn lại

Mình có thể khẳng định chắc chắn rằng, ánh mắt đó nhất định mình đã gặp qua ở đâu đó rồi. Hẳn là ai chứ?

83. Chương 84

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 84 :“ĐÙA GIỖN!”

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Vũ Ngôn đang tựa vào ghế suy tư, còn La Hữu thì ngồi vào ghế lái cười nói:

-Thế nào, cảm giác hôm nay bị mỹ nữ tuyệt sắc dùng súng chỉ vào đầu thế nào hả? Mệ, số thằng mày sao lại son vậy chứ. Là tao có phải tốt không. Bị Thư Nhạc uy hiếp, nghĩ mà hạnh phúc biết bao. Cho dù súng

có cướp cò thì tao đây cũng bằng lòng. Tiểu tử mày thành thật khai ra, chiều nay cô nam quả nữ hai người có làm chuyện gì tạo “lừa” hay không? Trong phim đều diễn như vậy mà Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn buồn cười, nói:

-Lão huynh à, sau này ít xem phim đi, nếu không sẽ làm IQ của ông anh giảm xuống tới trình độ văn hóa tiểu học đó. Mày không nhìn xem người ta là ai hả, đó là tiên tử bằng thanh ngọc khiết đó, đừng nói tới chuyện đã phát sinh cái gì, mà cho dù đặt để sánh vai cùng cô nàng thôi thì trong mắt người khác đó là một sự khinh nhờn đối với Thư tiểu thư kia rồi.

La Hữu gật gật đầu nói:

-Vậy cũng đúng, tiểu tử mày ngoại trừ có đẹp trai hơn một chút, công phu có tốt hơn một chút, đầu óc cũng thông minh hơn một chút, còn lại cũng chẳng trông thấy cái gì tốt nữa cả. nhưng không biết Thư tiểu thư lại động tâm tư gì với mày nữa. Ôi, mợ nó. Lão tử thật hối hận. người bị bắt cóc hôm nay sao không phải là tao chứ

Vũ Ngôn bị hấn ta hạ đo ván hoàn toàn, sau đó cũng không thêm để ý nữa mà chỉ ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Nhưng còn chưa kịp nhắm mắt thì bên ngoài cửa xe đã vang lên giọng của Chu Hải Lăng:

-Lão Đại, em thực sự sùng bái anh, anh là thần tượng của em, nam diễn viên chính của tập tiếp theo bộ “Hộ hoa khuyên tình” anh nhất định phải đóng đó.

Chu Hải Lăng cũng theo bọn Quan Nhã Ný tới, có cảnh náo nhiệt thì sao có thể thiếu bóng dáng của tên tiểu tử này cơ chứ. Đây là một chân lý mà Vũ Ngôn đã tổng kết ra.

-Đừng đánh rắm nữa, nói đi, lại có chuyện gì hả, không thấy anh đây đang nghỉ ngơi sao?

Vnn nhìn hấn bắt măn nói

Chu Hải Lăng cười hắc hắc, trả lời:

-Lão Đại, lần này là anh hiểu lầm em rồi, không phải em muốn tìm anh mà là biểu tỷ em muốn mời anh qua đó. Xem ra, hiệu quả của việc anh hùng cứu mỹ nhân đã hiện ra rồi. Lão Đại, anh nhất định phải dạy em phương pháp đó đấy. Nếu không khi đi tán gái em sợ thiếu tin tưởng vào mình.

La Hữu mở to hai mắt nhìn:

-Đấy, thấy chưa, tao nói có sai đâu muốn à. Trong phim cũng y chang như thế luôn. Xong rồi, mỹ nữ phải lòng đã thú rồi.

Vũ Ngôn lắc đầu bất đắc dĩ:

-Chú về nói với Thư tiểu thư rằng, thân thể anh không được thoải mái nên không thể tới gặp cô ta. Nhớ là bảo cô nàng trả anh tiền mua quần áo đó. Anh mày là một con quỷ nghèo rất mừng tới mà

La Hữu giơ ngón tay cái ra, khen:

-người anh em, mày còn tẩu hơn so với bò, mợ, cái gì cũng nói ra được.

Chu Hải Lăng cũng phải tâm phục khẩu phục tên Vũ Ngôn này:

-Lão Đại, từ xưa đến này, người có gan dám từ chối trước mặt biểu tỷ em thì anh chính là người đầu tiên. Anh đúng là một người đàn ông vĩ đại đỉnh thiên lập địa, thẳng em khâm phục anh sát đất, đầu hàng cả năm chi. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn cười nói:

-xuống địa ngục mà đầu hàng năm chi đi, chim cú, nếu không anh mang chú mày ra luyện võ.

Chu Hải Lăng nhìn về phía Vũ Ngôn cười mờ ám, nói:

-Lão Đại, mặc dù anh có trâu nhưng biểu tỹ nhà em cũng không phải là một nhân vật đơn giản gì. Em thấy, ài, việc này chắc vẫn không yên đâu

Vũ Ngôn phát phát tay bảo hấn ta mau phần đi

Hiện trường đã xử lý xong, xe số ba đi đầu đã khởi động. Vũ Ngôn vỗ vai La Hữu nói:

-Lão huynh, anh lái xe đi. Thằng em muốn ngồi dưới đường thần một chút.

La Hữu đang định lái xe đi, mà Vũ Ngôn ở phía sau còn chưa kịp ngồi nóng chỗ thì cửa chiếc xe đã bị mở ra, khuôn mặt tuyệt thế vô song của Thư Nhạc bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Vũ Ngôn.

Thư Nhạc nhăn mũi hừ một tiếng rồi cũng không thèm nhìn tới Vũ Ngôn mà cứ thế chui vào xe ngồi xuống bên cạnh hấn, còn Quan Nhã Ny thì bám theo phía sau cô nàng, khi tới Quan Nhã Ny liếc nhìn Vũ Ngôn rồi nhú mào sau đó cũng tiến vào xem ngồi xuống bên cạnh Thư Nhạc tạo thành trận thế Vũ Ngôn và Quan Nhã Ny bảo vệ Thư Nhạc.

La Hữu nhìn thấy mà sững sốt, hấn còn chưa kịp mở miệng thì Lâm Tâm Vũ đã cui vào ngồi xuống chỗ chiếc ghế bên cạnh tay lái. La Hữu hít một hơi thật dài, hay thật, giờ xe số hai của chúng mình lại biến thành xe số một. nhưng có thể lái xe cho Thư Nhạc một lúc, đây đúng thật là miếng bánh lớn rớt từ trên trời xuống!

Vũ Ngôn cau mày nhìn Thư Nhạc:

-Thư tiểu thư, cô lên nhầm xe rồi, xe số một của cô ở phía sau.

Thư Nhạc cười khê lắc đầu nói:

-Tôi sẽ ngồi xe này, chiếc xe này trông có vẻ thoải mái, hơn nữa lại còn được ngồi cùng xe với một nhân vật lớn bằng trời như anh, đây là một vinh hạnh cho đám nhân vật nhỏ bé chúng tôi, hi hi.

Vũ Ngôn có thể khẳng định rằng, người đang xuất hiện trước mắt mình này chính là ma nữ độc nhất vô nhị đã tra tấn mình hồi chiều kia. Không hiểu Thư Nhạc thánh nữ bằng thanh ngọc khiết kia đã chạy đâu rồi. Tính cách con người có thể phân liệt tới cực này, Vũ Ngôn không thể không cảm thán cho sự thần kỳ, vĩ đại của tạo hóa.

Vũ Ngôn cũng chẳng muốn nói chuyện nữa, hấn liếc nhìn Quan Nhã Ny một cái. Quan Nhã Ny nhẹ nhàng lắc đầu, với ý, đây là yêu cầu của Thư Nhạc, mình cũng không có biện pháp nào cả. Vũ Ngôn lại liếc nhìn ma nữ kia, trông thấy nụ cười nhạt trên khóe miệng cô nàng mà hấn không thể nhìn ra được xem ma nữ này có âm mưu quỷ kế gì. Vì thế hấn cũng mặc kệ cô nàng mà nhắm mắt lại rồi ngưng tụ công lực toàn thân vận chuyển mười hai vòng chu thiên để điều trị gân mạch bị thương.

Quan Nhã Ny nhìn về chỗ La Hữu ý bảo lái xe. Chân La Hữu ấn nhẹ ga, chiếc xe lao đi đuổi kịp xe phía trước.

Thư Nhạc thấy Vũ Ngôn nhắm mắt không thèm để ý tới mình thì khuôn mặt cô nàng bỗng nhiên hiện lên một nụ cười kỳ dị, cô nói với Quan Nhã Ny bên cạnh:

-Nhã Ny, tên vệ sĩ ngu ngốc này của chị mặc dù có thân thủ không tồi nhưng hấn đúng là một tên ngốc, hi hi.

Cô lấy từ trong túi ra một khẩu súng lục nhỏ tinh xảo, tay phải khê kéo băng đạn ra rồi lấy từ trong băng đạn đó một viên đạn huấn luyện, sau đó hua hua trước mắt Quan Nhã Ny, cười nói:

-hôm nay, tên vệ sĩ ngu ngốc này của chị bị em bắt cóc như vậy đây.

Tuy rằng loại đạn huấn luyện này được làm bằng cao su, nhưng khi bắn với cự ly gần thì uy lực của nó cũng không phải là nhỏ. Vũ Ngôn lắc đầu bất đắc dĩ, đứa trẻ bốc đồng này đúng là quá ngây thơ.

Thư Nhạc thấy Vũ Ngôn lắc đầu ra vẻ khinh thường, bèn cười nói:

-Sao hả, có phải rất xấu hổ không? Nhưng chuyện này cũng không thể trách anh được, có trách cũng chỉ trách bốn tiểu thư tính toán không sai sót một chút nào, muốn đầu cùng bốn cô nương ư, hi hi, anh còn kém lắm

Vũ Ngôn nhẹ nhàng cầm khẩu súng bỏ túi trong tay cô nàng lên, cũng không hiểu hấn làm thế nào mà khẩu súng lục nhỏ đó đã bị hấn tháo ra thành từng linh kiện nhỏ một. Thư Nhạc trừng mắt nói:

-Anh hủy khẩu súng của tôi rồi à? Anh làm thế nào vậy?

Vũ Ngôn cũng không thèm để ý tới cô nàng, hấn tháo xong đưa lại cho Thư Nhạc rồi dặn:

-Lần sau có chơi súng thì chú ý một chút, mặc dù đó chỉ đạn huấn luyện nhưng khả năng cướp cò cũng không nhỏ, và người bình thường cũng không chịu nổi điều đó đâu.

Quan Nhã Ny tuy biết rằng Vũ Ngôn có một vài chuyện không muốn để cho người ngoài biết nhưng cô cũng không bao giờ nghĩ hấn lại tinh thông súng ống như thế. Cô cũng đã từng thấy Lỗ Trùng tháo lắp một khẩu súng, mà nhìn thủ pháp của hai người gần như giống nhau như đúc, hơn nữa lại nhớ tới tóits qua Vũ Ngôn có thể thoải mái bắn hạ một gã bắn tĩa, cô hiểu được rằng, anh chàng này chắc chắn đã được trải qua một cuộc huấn luyện đặc biệt gì đó. Võ công cao, lại tinh thông vũ khí, xem ra mình nhất định được bảo bối rồi. trong lòng Quan Nhã Ny vô cùng vui mừng, rồi không nhịn được lại phải nhìn hấn một cái.

Ma nữ Thư Nhạc hình như cũng không có nhiều giác ngộ, trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Ngôn, cô chu miệng nói:

-Vậy biết nhiều nhỉ, chơi trò tháo lắp súng cũng hay lắm, anh dạy tôi được không?

Vũ Ngôn liếc nhìn cô nàng, mặt không đổi sắc:

-Dạy cho cô à? Dạy cho cô để cô lại đi dọa người khác ư? Mấy chuyện hại người đó tôi làm được sao?

Khuôn mặt Thư Nhạc hiện lên một nụ cười mê người:

-Thật ư? Anh nói tôi sẽ gây hại cho người khác sao? Tâm Vũ, anh nói xem em có gây họa cho người khác không?

Nụ cười quyến rũ ấy xuất hiện, đôi mắt tuyệt mỹ long lanh tự tiểu phi tiểu lưu chuyển. Lâm Tâm Vũ ngơ ngác nhìn nàng nói:

-Sao lại thế được, ai dám nói em gây họa cho người khác, anh đây là người đầu tiên không tha cho hấn.

Thư Nhạc gật đầu vừa lòng, ánh mắt lại nhìn vào khuôn mặt Vũ Ngôn, thân hình đầy đặn như vô ý lặng lẽ xích lại gần hấn, bộ ngực non mềm, cao thẳng khê nổ sóng. Bụng Vũ Ngôn trời một ngọn hỏa, cũng may khả năng tự chủ của hấn cũng mạnh nên đã gần như ngay lập tức dời mắt khỏi cô nàng. Vưu vật, yêu nghiệt! trong lòng hấn thầm hô rồi đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Quan Nhã Ny thấy dáng vẻ lúng túng của Vũ Ngôn thì khê cau mày, trong tâm cũng có chút gì đó hài lòng. Không ngờ anh chàng này lại có thể ngăn chặn được mị lực của Thư Nhạc, trước kia gọi anh ta là lưu manh thói hình như là đã oan uổng cho anh chàng rồi.

Thư Nhạc cười khanh khách:

-Vậy thì em yên tâm rồi. Mấy chuyện gây họa cho người khác em chắc chắn sẽ không làm đâu, anh tin em không, Vũ Ngôn tiên sinh?

Vũ Ngôn không dám nhìn ánh mắt của cô nàng, ở đây giờ hấn đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, vì thế cũng chỉ còn cách xấu hổ trả lời:

-Tôi cũng không tin, chỉ hy vọng là tôi đã lo lắng nhiều quá.

Thư Nhạc hừ một tiếng, vẻ mặt quyến rũ vừa rồi được thu lại mà thay vào đó là nét mặt lạnh lùng, cô nhìn hấn nói:

-Anh thêm cái câu kia là có ý gì hử? Anh nói rõ ra cho tôi.

Vũ Ngôn cảm thấy cô nàng này lật mặt còn nhanh hơn là lật sách, trong lòng hấn cũng không biết phải làm thế nào bây giờ. Tính cách của cô gái này thật sự là không còn gì để nói, ai gặp thì kẻ đó xui xẻo. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn cảm thấy việc cứ bị cô ta chèn ép như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, vì thế hắn vội vàng nhìn về phía Quan Nhã Ny cầu cứu. Nhưng Quan Nhã Ny cũng chỉ biết nhìn hắn cười khở, bảo hắn, tính cách cô nàng là vậy, bản thân tôi cũng chẳng có cách nào.

luongson/forum/images/misc/noiquy_06.png

Những cô gái mà Vũ Ngôn đã được gặp thì đều là những người có tính cách ôn nhu, hiền thực, mà ngay cả Tăng Nhu cũng không có chuyện cố ý gây sự như thế này. Đúng là không ngờ rằng, một Thư Nhạc danh chấn thiên hạ lại là một ác nữ điêu ngoa. Giờ hắn đang vô cùng bức xúc, vẻ mặt hắn ra chiều khó chịu nhìn cô nàng, tay hắn duỗi ra trước mắt cô nàng hỏi:

-Tiền đâu?

Thư Nhạc sững sốt hỏi:

-Tiền gì?

Vũ Ngôn cười hề hề:

-Thì quần áo chiều nay cô mua đó, tôi chỉ là một vệ sĩ nhỏ bé, bảo vệ cô là trách nhiệm của tôi, nhưng việc bỏ tiền mua quần áo cho cô, tôi không có nghĩa vụ phải làm chuyện này.

Gương mặt Thư Nhạc hiện lên vẻ thần bí, cô mỉm cười nói:

-Đúng rồi, lại phải nói nữa, tôi phải cảm ơn anh vì chiều nay anh đã mua quần áo cho tôi, tôi rất thích!

Lâm Tâm Vũ biến sắc hỏi:

-Tiểu Nhạc, anh ta mua quần áo cho em ư?

Thư Nhạc mở hai mắt to to của mình rồi nói với vẻ vô tội:

-Đúng vậy, anh ấy mua rất nhiều, rất nhiều quần áo cho em, anh ấy còn nói chỉ cần em thích thì anh ấy đều mua cho em

Vũ Ngôn vội nói:

-Cô nói bậy bạ gì đó, tôi nói thế bao giờ, đó không phải là do cô ép sao? Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành”

Khuôn mặt Thư Nhạc hiện rõ vẻ đáng thương, cô nói:

-Anh đừng hung dữ như vậy, em sẽ không nói chuyện anh vô lễ với em ra ngoài đâu.

-Cái gì?

Ngoại trừ Thư Nhạc ra thì trong xem, cả bốn người đều đồng thanh thốt lên một tiếng. Vũ Ngôn thì chẳng cần phải nói, mắt Lâm Tâm Vũ lúc này lộ rõ sự phẫn nộ mà nhìn chằm chằm vào tên “hung thủ”. Quan Nhã Ny lộ vẻ khó tin. Ngay cả tên đang lái xe La Hữu cũng phải sợ hãi kêu ra thành tiếng.

Mà người đang chịu nỗi oan bằng trời đó, Vũ Ngôn cũng phải vội nói:

-Cô nói lung tung gì đó? Tôi vô lễ với cô khi nào?

Vũ Ngôn hét lớn, mà nữ này đúng là cái gì cũng nói được, bản thân mình bị cô ta hại chết mất thôi

Đôi mắt to tròn xinh đẹp của Thư Nhạc nhìn vào hắn:

-Anh không phải sợ, em không nói ra ngoài đâu, anh đã nói cả đời này sẽ đối xử tốt với em mà, em tin anh, anh nhất định sẽ làm được.

Vũ Ngôn sắp phát điên rồi. Nữ nhân này là ai vậy hả trời? muốn hại chết mình à? Vô lễ với Thư Nhạc ư? Buồn cười, nếu để người khác nghe được câu này thì sáng ngày mai, toàn bộ giống đực trên thế giới này sẽ cầm các loại dao đi khắp nơi trên phố tìm mình liều mạng

Đôi mắt Lâm Tâm Vũ như muốn phóng lửa ra tới nơi, hắn hét lớn một tiếng:

-Dừng xe!

La Hữu vội vã phanh lại, Lâm Tâm Vũ đỏ mắt nói:

-hôm nay tôi phải phết anh

Vũ Ngôn vội thanh minh:

-Mọi người đừng tin cô ta, tôi sao dám vô lễ với cô ta chứ?

-La Hữu lẩm bẩm nói:

-Thư tiểu thư xinh đẹp như vậy, khó có thể đảm bảo thằng mày thấy sắc quên nghĩa...

-Im ngay!!!

Vũ Ngôn và Quan Nhã Ny đồng thanh quát lên.

Quan Nhã Ny lạnh lùng nhìn Vũ Ngôn hỏi:

-Anh có cách nào chứng minh Thư tiểu thư nói dối không?

Vũ Ngôn cười khỏ nói:

-Những lời này cô đã đặt lời nói kia của cô ta vào vị thế của lời nói thật rồi còn gì. Tất cả mọi người đều biết tôi bị cô ta cầm súng chỉ vào đầu bắt cóc đi mà, thế thì tôi làm sao mà còn có thể vô lễ với cô ta được cơ chứ. Huống chi, mọi người đều hiểu tính cách cô ta, vậy nên tôi đâu có hứng thú với cô nàng, đúng không?

La Hữu lại lẩm bẩm:

-Với dung mạo xinh đẹp quốc sắc thiên hương của Thư tiểu thư thì không phải mày vô lễ thì chẳng lẽ cô ấy vô lễ mày chắc?

Quan Nhã Ny trừng mắt nhìn hắn, tên này đúng là điển hình cho nhân vật sợ thiên hạ không loạn.

Thư Nhạc ôm lấy cánh tay Vũ Ngôn, rưng rưng nước mắt nói:

-Anh nói cái gì? Chiều nay anh đâu có nói như vậy, anh nói anh sẽ đối xử tốt với em cả đời này mà. Chẳng lẽ anh lừa em? Anh sao lại đối xử với em như vậy? Em hận anh, hận anh chết đi được!

Cô nàng cứ vậy, vừa khóc vừa đánh vào tay hắn. hai hàng lệ theo đôi gò má lăn dài xuống, ánh mắt u oán khiến tâm hồn người ta vỡ nát. Thư Nhạc ôm lấy cánh tay Vũ Ngôn, vừa thẹn thùng, vừa bất lực đấm đấm vào ngực hắn, lẩm bẩm nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

-Anh tại sao lại gạt em? Vì sao? Xin anh, xin anh mà, đừng đối xử với em như vậy có được không? Đừng đối xử với em như vậy mà

Pha diễn xuất này, từ lời thoại cho tới động tác, từ động tác cho tới vẻ mặt, tất cả đều vô cùng thích hợp, vô cùng chuẩn xác, Thư Nhạc hoàn toàn lột tả được dáng vẻ của một thiếu nữ khi bị người tình bỏ rơi, hơn nữa còn làm tôn lên hình ảnh phụ trợ “Trần Thế Mỹ” của Vũ Ngôn. Trong lòng Vũ Ngôn cũng phải cảm thán, xem đoạn diễn này của cô nàng có thể khẳng định rằng, cô nàng sinh ra chính là để lấy giải Oscar.

Lâm Tâm Vũ giờ như phát điên, hắn từ phía trước chồm ra sau chộp vào trước ngực Vũ Ngôn đang ngồi bên góc trái, miệng giận dữ hét lên:

-Tên mất dạy họ Vũ kia, hôm nay tao, tao phải làm thịt mày.

Đột nhiên Thư Nhạc nhao sang ngã trước ngực Vũ Ngôn, rồi dùng thân thể của chính mình bảo vệ hắn:

-không, các người không được làm vậy với anh ấy.

La Hữu nhẹ nhàng lau khóe mắt, miệng than thở:

-Thư tiểu thư đúng là một cô gái si tình! Tiểu tử Vũ Ngôn mày ở trong phúc mà không biết phúc!

La Hữu trong vai diễn phụ cũng phối hợp phải nói là vô cùng chuẩn xác, Vũ Ngôn cảm giác hắn ta thực sự rất có triển vọng đoạt giải Oscar dành cho nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng đẩy Thư Nhạc ra khỏi lòng mình rồi sau đó trừng mắt nhìn cô nàng. Nhưng cô nàng vẫn hồn nhiên không để ý đến mà lại nháy mắt với hắn, gương mặt để lộ một nụ cười giảo hoạt, hai tay vẫn tiếp tục quăn lẩy cánh tay Vũ Ngôn diễn tiếp:

-Em xin anh đừng giận nữa, đừng trách họ, bọn họ cũng là vì muốn tốt cho em thôi

Vũ Ngôn không giận mà ngược lại cười rất sảng khoái, hắn nhìn Quan Nhã Ny nói:

-Cô thấy chuyện này thế nào?

Quan Nhã Ny chau mày trầm tư, vốn cô vẫn rất tin vào cách đối nhân xử thế của Vũ Ngôn, trước mặt mình anh chàng này mặc dù có hơi mồm mép, ăn nói thì ngọt xớt nhưng khi làm việc gì lớn lại không hề có chuyện qua loa đại khái. Nếu là một cô gái bình thường thì Quan Nhã Ny nhất định sẽ tin Vũ Ngôn vô tội, nhưng bây giờ cô gái này lại là Thư Nhạc. Vậy thì mọi chuyện đã không còn giống nhau rồi.

Với dung mạo xinh đẹp như tiên nữ và với những đường cong như ma quỷ của Thư Nhạc, đó đều là những thứ có ma lực trí mạng đối với bất cứ một người đàn ông nào. Mặc dù Thư Nhạc rất nhiều lúc có hơi hồ đồ, hơi buông thả nhưng rất nhiều lúc cô nàng lại rất dịu dàng, thanh nhã. Cô ấy chắc chắn không mang danh dự của bản thân ra nói đùa, có tám phần là tiểu tử Vũ Ngôn này làm động tác gì gì đấy. nhưng không hiểu sao Thư Nhạc lại che chở cho hắn như vậy, mà cũng phải nói, khí chất thần thiết của tên Vũ Ngôn này cũng có mị lực không nhỏ, hơn nữa lại mấy lần cứu mạng Thư Nhạc nên Thư Nhạc nảy sinh thiện cảm với hắn cũng là chuyện bình thường.

Quan Nhã Ny suy nghĩ thật nhanh, cô phân tích tất cả tiền căn hậu quả ra, cuối cùng gần như là đã hiểu rõ mọi “quá trình”. Hoàn cảnh lúc đó chắc là chưa đạt tới cái trình độ vô lễ kia, nhưng hắn là trong quá trình đó cũng có sự tiếp xúc về thân thể ở mức độ nặng nhẹ khác nhau. Có thể là do tên Vũ Ngôn này nhất thời không chắc chắn mà vượt qua phạm vi tâm lý của Thư Nhạc. chuyện này phải khổng chế, nếu không cẩn thận ngày mai tất cả radio, đài truyền hình, báo chí trên thế giới sẽ biết hết. Đại minh tinh Thư Nhạc bị một tên vệ sĩ nhỏ bé vô lễ, hai người còn có một cảnh phim hộ hoa luyến tình khiến trời đất kinh hãi, quỷ thần khiếp sợ. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Quan Nhã Ny tự cho là mình đã suy ra được tới điểm then chốt của vấn đề, cho dù Vũ Ngôn không hề động tay động chân với Thư Nhạc nhưng với mị lực của Thư Nhạc, hắn chắc chắn là cũng có ý nghĩ xấu xa gì đó, ngay lập tức, cô vô cùng tức giận tên Vũ Ngôn này. Thì ra anh ta cũng giống với bao đàn ông khác, cứ thấy đẹp là quên thân phận của mình, đồng thời trong lòng cô cũng xóa sạch tất cả mọi công lao của hắn trước kia, cô trừng mắt nhìn hắn:

-trước khi chuyện chưa rõ ràng thì nhiệm vụ của anh bị đình chỉ. Tốt nhất là hãy ra khỏi khách sạn, sau khi tôi và quản lý Lễ điều tra xong sẽ bàn về biện pháp xử lý.

Lời này chính là lệnh cấm túc đối với Vũ Ngôn, trong mắt Thư Nhạc thoáng hiện lên vẻ thắng lợi, sau đó cô nhẹ nhìn hắn một cái, ý bảo hắn, để xem lần sau anh còn dám đối đầu với tôi nữa hay không.

Vũ Ngôn nhìn cô nàng Thư Nhạc cười lạnh:

-Giờ cô thỏa mãn chưa, thật không thể hiểu nổi sao lại có nhiều người xem cô là thần tượng vậy nhỉ. Đối với những người hay nói nhảm như cô, tôi không còn gì để nói nữa.

Trong mắt Thư Nhạc hiện vẻ phẫn nộ, miệng tức giận hừ một tiếng rồi bóp mạnh cánh tay hắn. Vũ Ngôn chịu đau không rên lấy một từ, rồi cuối cùng lại nhắm mắt dưỡng thần. Thư Nhạc bĩu môi, lực tay cũng dần giảm đi nhưng vẫn kiên quyết ôm lấy cánh tay hắn không chịu bỏ ra, rồi sau đó lại ngơ ngác nhìn vào mắt hắn mà không biết nghĩ cái gì.

Chuyện Vũ Ngôn “vô lễ” Thư Nhạc không hiểu sao lại truyền khắp cả đội. Tin tức này cụ thể như sau, Thư Nhạc tiểu thư khi cùng một đội viên đội bảo vệ nào đó nói chuyện phiếm với nhau thì vô ý nói ra. Đương nhiên ngọn nguồn thế nào thì không thể kiểm tra nổi. Bản thân Thư Nhạc tiểu thư tuyệt đối sẽ không bao giờ có chuyện thừa nhận mình nói chuyện như vậy.

Ngay lập tức, Vũ Ngôn từ một anh hùng hộ hoa biến thành một tên tiểu nhân dễ tiện cơ hội. Ánh mắt mọi người nhìn Vũ Ngôn đều giống nhau, phần lớn là hăm dọa, và đương nhiên cũng có số ít những người như

La Hữu là với ánh mắt ghen tị. Cũng may Quan Nhã Ny đã ra tay đàn áp kịp thời nên tin tức cũng đã được giới hạn trong một phạm vi nhỏ mà thôi.

Sau khi Vũ Ngôn trở về phòng là hắn chẳng muốn ra ngoài cửa nữa. đương nhiên một phần nguyên nhân đó cũng là do lệnh cấm. La Hữu nhìn hắn cười gượng hề hề rồi còn buộc hắn phải kể lại câu chuyện lãng mạn của Vũ Ngôn hắn với Thư tiểu thư, vì thế tên La Hữu này bị dính một hồi thóa mạ rồi sau đó bị đuổi ra khỏi phòng.

Khi Lỗ Trùng đẩy cửa tiến vào thì Vũ Ngôn hãy còn đang ngủ, Lỗ Trùng kéo xoẹt một cái chăn của hắn ra nói:

-Còn ngủ cái rắm, chuyện tiểu tử mày trêu ghẹo con gái nhà người ta bị Tăng Đại biết rồi!

-Cái gì?

Mông Vũ Ngôn như bị kim đâm, hắn lập tức bật thẳng dậy

84. Chương 85

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 85 :Thân phận của Thư Nhạc (1+2)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Lỗ Trùng cười hắc hắc nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Tiểu tử mày cũng sợ người hả?

Vũ Ngôn bắt lấy tay Lỗ Trùng nói:

- Mày nói nhanh lên, Tăng Đại cũng biết chuyện à? Là thằng nào mật báo? Có phải tiểu tử mày không?

Lỗ Trùng cười nói:

- Tao không nói như vậy thì tiểu tử mày có nhớ không? Để xem mày lần sau còn dám phong lưu nữa hay không?

Vũ Ngôn đã hiểu là Lỗ Trùng giỡn với mình, một quyền của hắn vung lên đâm vào vai Vũ Ngôn:

- Dám lừa tao à!

Lỗ Trùng nghiêm mặt nói:

- Nói thật đi, nói xem cuối cùng sao mày lại thành ra thế này? Tại sao Đại minh tinh nhà người ta lại vu khống mày vô lễ hả?

Vũ Ngôn cười nói:

- Đừng nói nữa, tao bị ả đàn bà đó lừa giỡn. Năm nay tao đúng là gặp hạn lớn, đang không lại vợ phải một cô nàng như vậy. Mày hỏi tao, nhưng ngay cả tao cũng không rõ. Một cô gái tính tình như vậy mà chẳng hiểu sao lại có nhiều người thích cô ta như vậy nhỉ?

Lỗ Trùng cười he he:

- Thư tiểu thư nhà người ta làm sao, là mày vô lễ với người ta mà. Mày phải hiểu rõ chứ.

Vũ Ngôn tặng cho hắn ta một cước:

- biến sang một bên đi. Con mắt nào của mày thấy tao vô lễ với cô ta. Đừng có nghe gió mà lại tưởng thành mưa. Nhân phẩm của tao mày không tin à?

Lỗ Trùng cả giận nói:

- Không nói tới chuyện nhân phẩm có tốt đẹp hay không, nói thế là tao muốn tấn cho mày một trận rồi. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Mày trêu chọc Quan Nhã Ný còn chưa đủ hả, sao giờ lại còn gây chuyện với Thư Nhạc nhà người ta nữa. Mày, mày làm thế có xứng với Tăng Thiển không hả, ông đây nhìn đau mắt lắm rồi. Hôm nay mày không nói rõ ra cho tao thì ông sẽ đi tố cáo với Tăng Đại. Hùng binh, để xem xem mày làm được trống trống gì.

Vũ Ngôn kể lại tất cả mọi chuyện đã diễn ra từ chiều hôm nay cho Lỗ Trùng nghe. Lỗ Trùng nghe xong chỉ biết trợn mắt, nói:

- Đơn giản vậy à? Không có sót cái gì đấy chứ? Đừng có cái kiểu tránh nặng tìm nhẹ đấy. Chính sách bọn tao mày rõ rồi đó.

Vũ Ngôn bắt mắt nhìn hấn:

- Cút. Cút đi. Đừng có ở đây lên mặt. Mày nghe có hiểu không. Tao đã nói cặn kẽ như thế rồi, tao bị nữ nhân vu khống. Không hiểu cô ta muốn làm gì nữa? Tao vẫn cảm thấy cô gái này rất không đơn giản, đừng thấy cô nàng trước mặt chúng ta làm ra vẻ như một con cừu non yếu đuối, nhưng sau lưng không chừng cô nàng lại là một con hổ lớn đó. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Lỗ Trùng gia tăng nói:

- Thư Nhạc này đúng là không đơn giản. Điều này có thể khẳng định. Bà nội nó nữa, hôm nay ở phòng, hơn mười người mà bị cô ta làm cho không có cách nào nhúc nhích, rồi cứ thế trơ mắt để cô ta chạy xuống lầu. Tất cả mọi người tay chân không thể động đậy, đến kêu cũng không thể thành tiếng, tình trạng đó kéo dài tới tận tám mươi giây. Mày nói xem có tà môn hay không?

Vũ Ngôn nhớ tới việc Thư Nhạc có nói mình là đệ năng giả Tâm Linh. Xem ra chuyện này không phải là giả rồi, nhưng không ngờ rằng tinh thần lực của đệ năng giả Tâm Linh lại mạnh mẽ như vậy. Hơn mười người mà vẫn bị cô nàng khống chế suốt tám mươi giây. Siêu năng lực của Thư Nhạc hình như còn mạnh hơn cả những tên đệ năng giả Thủy Hỏa Thổ hôm nay, hơn nữa lại còn tính cách siêu biến đổi của cô nàng và lại còn hành động vu khống mình vô lễ với cô ta. Nghĩ mà lửa giận trong lòng hấn lại bốc lên, tay hấn giữ chặt lấy Lỗ Trùng nói:

- *** nó, tao muốn từ chức không làm nữa. Hầu hạ cái bà cô này tao chịu hết nổi rồi.

Lỗ Trùng lắc đầu nói:

- Giờ bỏ cái rắm. Từ lúc Thư Nhạc vu cáo mày thì mày không thành *** thì cũng thành phân trong đống quần rồi. Giờ mà mày chạy thì khác nào mày nhận cái tội ấy. Mà khoan, mày thực sự không làm gì cô ả Thư Nhạc đó chứ?

Vũ Ngôn trợn mắt với hấn:

- Tao mà làm gì cô ả thì cô ả dám nói ra sao?

Lỗ Trùng gật đầu nói:

- Cũng phải, vậy chẳng lẽ tiểu tử mày bị cô nàng kết rồi sao? Phi, phi, mình đang nói gì vậy. Tao cảnh cáo mày. Mày không thể làm chuyện gì có lỗi với Tăng Thiển, tất cả bọn tao vẫn đang quan sát mày đấy. Còn cả cô ả Quan Nhã Ný kia nữa, mày liệu mà cách cô ả xa xa một chút. Tao nhìn thế nào cũng thấy ánh mắt cô ả khi nhìn mày có gì đó bất thường. Con mẹ nó, mày đúng là một quả trứng thối bị ruồi muỗi bầu đến.

Hiện tại, trong lòng Vũ Ngôn có một bóng ma tâm lý đối với phụ nữ, một cảm giác khi trông thấy chỉ muốn tránh xa xa một chút. Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Đàn bà đúng thật là phiền toái. Giờ ngẫm lại mới thấy khi còn ở bộ đội thật sướng khoái biết mấy, thích uống rượu thì uống rượu, thích ăn thịt thì ăn thịt, đâu có nhiều chuyện phiền toái như thế này chứ.

Lỗ Trung xì một tiếng từ lỗ mũi:

- Mịe, đừng có cái kiểu ăn no rồi thì không biết tới thằng đói. Một thằng tiểu tử mày giờ chiếm tới mấy nhà xí nhưng không ị, mà giờ lại còn ngồi đây giả vờ cảm thán. Mày biết xấu hổ không hả?

Vũ Ngôn nghe hắn nói tục, đang định phản kích thì Lỗ Trung sau khi nhìn thoáng qua Vũ Ngôn hắn từ trên xuống dưới đã tiếp tục bắn nước miếng tiếp:

- Tiểu tử nhà mày giờ làm sao thế? Không hiểu có phải là do mày ở lâu với các em hay không mà hiện tại nhìn thế nào cũng không thấy bóng dáng của đàn ông đâu cả. Đúng thật là con mẹ nó hùng.

Trong lòng Vũ Ngôn cũng vô cùng uất ức, ý định ban đầu khi mình quyết định làm cái nghề vệ sĩ này đâu phải như thế này, giờ lại còn xảy ra mấy chuyện không rõ ràng kia nữa, hắn nhíu mày rồi quát:

- Con mẹ nó, mấy ả không nói lý, đúng là chưa thấy qua hổ đây phát uy. Lão Lỗ, mày tới chuyển lời tới Quan Nhã Ny, tao chỉ nói một câu thôi. Nếu cô ta không tin tao, vậy thì bọn mày cũng chẳng cần bạc bạc nữa. Tự tao sẽ cuốn gói ra đi. Đi ngay bây giờ.

Lỗ Trung biết Vũ Ngôn rất ít khi nói tục, nhưng khi hắn đã nói tục thì có nghĩa là hắn đang cực kỳ tức giận. Lỗ Trung giữ lấy Vũ Ngôn khuyên:

- Mày đừng nóng. Việc này không thể vội được. Chúng ta cứ từ từ bàn bạc tìm kiếm giải pháp. Mày không thể cứ mang cái nỗi oan đen ngòm kia bước đi được.

Vũ Ngôn cười lạnh nói:

- Oan hay không tao cũng chẳng để ý. Cho dù có rửa sạch được nó thì sao? Cứ tiếp tục làm việc kiểu này liệu có ý nghĩa gì cơ chứ? Tao dám khẳng định, cô ả kia nhất định sẽ còn ra tay, mà tao đánh cũng không thể đánh cô ta, mà mắng cũng lại không thể. Bọn mày cứ từ từ mà hầu hạ ả đi. Tao phải đi rồi. May mà giờ không còn là bộ đội, mà mình cũng chỉ ký hợp đồng với cô ta chứ không phải là kẻ ước bán thân cho cô ta. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Lỗ Trung không khuyên được Vũ Ngôn ở lại. Vũ Ngôn mở cửa định bỏ đi thì thấy hai người Quan Nhã Ny và Thư Nhạc đang đứng bên ngoài. Quan Nhã Ny mở miệng nói:

- Thư tiểu thư có chuyện muốn nói với anh.

Vũ Ngôn cũng không thèm nhìn tới Thư Nhạc, hắn cười lạnh:

- Bản nhân không rảnh nói chuyện với cô ta. Để lần sau khi tôi vô lễ với cô ta thì mới bàn.

Thư Nhạc biến sắc, sau lại mỉm cười nhưng cũng không hề lên tiếng.

Vũ Ngôn nói với Quan Nhã Ny:

- Quan tiểu thư, tôi có một số việc muốn nói với cô. Những người không liên quan xin hãy tránh đi.

Vào lúc này Lỗ Trung đứng về phía Vũ Ngôn. Hắn tới bên cạnh Thư Nhạc nói:

- Thư tiểu thư, tôi đưa cô về phòng nghỉ ngơi.

Vũ Ngôn đóng cửa lại, hắn nhìn Quan Nhã Ny mở lời:

- Quan tiểu thư, chuyện khác tôi cũng không muốn nói nhiều nữa. Tôi chỉ muốn hỏi một câu, các cô có còn tin tôi hay tin cô ta?

Quan Nhã ny chần chờ một lúc rồi nhẹ giọng trả lời:

- Vũ Ngôn, anh đừng vội. Tôi không phải không tin anh, nhưng Thư tiểu thư cô ấy nói chắc chắn như thế. Anh cũng hiểu, đối với một người phụ nữ việc này không thể nói lung tung ra được. Tôi muốn biết chuyện này có phải là có hiểu lầm gì không? Hai người phải nói chuyện với nhau cho rõ ràng.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Quan tiểu thư, nếu đã như vậy thì tôi cũng chẳng còn gì để nói nữa. Tôi có phải viết đơn xin từ chức không? hay là giờ tôi xin từ chức bằng miệng được chứ.

Quan Nhã Ny vội nói:

- Vũ Ngôn, anh đừng nóng. Việc này cuối cùng sẽ phải làm cho rõ ràng. Nếu không trên vai anh sẽ phải đeo nổi oan này. tôi hy vọng anh có thể chờ một thời gian nữa.

Vũ Ngôn cười nói:

- Chuyện này dù có được làm rõ thì đã sao? Nếu thực sự tôi vô lễ với cô ta thì cô ta tố cáo tôi là đúng. Còn nếu tôi không làm chuyện đó thì việc có được làm rõ thì thế nào chứ? Cô ta vẫn làm Đại minh tinh của cô ta. Tôi cũng không phải là một người sợ bị hàm oan. Nhưng tôi lại là một người có nguyên tắc, những chuyện kiểu như hoài nghi nhân cách của tôi như thế này, đó là điều tôi không thể chịu đựng được. Vì thế cho nên tôi trình trọng nói lời xin từ chức với cô. Đương nhiên, có lẽ đây cũng không phải là thời cơ tốt, nhưng tôi tin rằng, qua trận chiến tối ngày hôm nay, thế lực của kẻ địch đã suy giảm nghiêm trọng, nên những nguy hiểm cũng không còn nhiều nữa. Tôi sẽ tuân thủ hiệp định giữ bí mật. Xong việc này tôi sẽ làm đầy đủ thủ tục chính thức xin từ chức.

Quan Nhã ny ngơ ngác nhìn hần, thấy vẻ mặt kiên định và thái độ kiên quyết của hần, cô chỉ đành thở dài:

- Xin lỗi, Vũ Ngôn. Tôi...

Vũ Ngôn phát tay ngăn không cho cô nói tiếp. Hần mỉm cười:

- Không cần phải xin lỗi. Các cô đã không tin tưởng tôi thì tôi cũng chẳng còn gì để nói nữa. Việc này tới đây coi như là đã kết thúc đi. Tôi muốn ngày mai tôi có thể đặt vé máy bay trở về Thiên Kinh, được chứ?

Quan Nhã Ny nhìn hần một cái muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi. Vũ Ngôn như đã thả ra được cái hơi bức kia nên trong lòng cũng thoải mái hơn rất nhiều. Hần cười nói:

- Quan tiểu thư, còn chuyện này nữa. Cô cứ nói thẳng đi. Cô yên tâm. Ngay cả Đại minh tinh tôi còn dám vô lễ thì còn chuyện gì mà không thể nhận chứ?

Quan Nhã Ny nghe hần nói vậy cũng không nhịn được trừng mắt với hần một cái nói:

- Tôi thực sự rất muốn làm cho rõ xem anh là ai. Thoáng lúc thì nghiêm túc tới dọa người, nhưng thoáng cái lại dịu dàng, mềm mại. Anh như thế suốt không một sao?

Lúc này Vũ Ngôn cảm thấy so với Thư Nhạc, Quan Nhã Ny thực sự còn đáng yêu hơn. Tâm trạng hần cũng vì đó mà thoải mái, hần cười nói:

- Tôi trời sinh đã như vậy rồi, mà thế không tốt sao?

Quan Nhã ny cũng cười nói:

- Ai thèm quan anh tốt hay không tốt. Nhị gia gia tôi rất thích anh. Khi ông rời đi còn dặn tôi rằng nhất định phải đưa anh tới gặp ông. Anh bỏ đi giờ thì tôi nói sao được với ông đây?

Vũ Ngôn vui vẻ cười hề hề:

- Cám ơn tình cảm của Vân lão. Buổi tối hôm nay tôi được kể vai chiến đấu với ông quả thực là rất vinh hạnh. Sau khi về Thiên Kinh, nếu có cơ hội tôi nhất định sẽ tới thăm hỏi ông. Còn nếu như ông hỏi chuyện của tôi thì cô cứ việc nói thẳng. Nói không chừng ông ấy còn khen tôi có gan nữa đó, ngay cả tiện nghi của Đại minh tinh cũng chiếm. Ha ha.

Quan Nhã ny gật gật đầu nhìn hần nhẹ giọng nói:

- Sau khi trở về anh lại ở với Vu Tử Đồng sao? Tôi làm cách nào để tìm anh?

Vũ Ngôn nhớ tới Vu Tử Đồng mà trong lòng lại cảm thấy ảm áp, hần cười nói:

- Cô cứ tìm cô ấy là tìm được tôi. Hơn nữa, mạng lưới tin tức của các cô không phải rất nhanh nhạy sao?

Quan Nhã Ny nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng rồi không nói lại nữa. Vũ Ngôn đang định tiễn cô ra ngoài thì Quan Nhã Ny đột nhiên ngắt đầu hỏi:

- Vũ ngôn, chúng ta là bạn bè phải không?

Vũ Ngôn cười nói:

- Sao cô lại hỏi vấn đề này. Mặc dù cô thích làm ra vẻ lạnh lùng, hơn nữa lại thích tìm tòi kiếm chuyện nhưng cô thực sự cũng không tệ lắm. Ít nhất còn mạnh hơn Đại minh tinh gì gì kia rất nhiều nên miễn cưỡng làm bạn bè với cô cũng được.

Quan Nhã Ny xì một tiếng, nói:

- Cái gì mà miễn cưỡng. Anh nói chuyện sao thích làm cho người ta khó chịu như vậy hả?

Lời tuy nói thế nhưng khuôn mặt của cô vẫn giấu nổi sự vui vẻ. Vũ Ngôn nhìn dán mắt vào khuôn mặt đỏ cả nửa ngày mới từ từ nói:

- Đúng thế, đúng thế. Cười nhiều hơn một chút, vậy thì người mới đẹp hơn cả hoa.

- Anh muốn chết à.

Quan Nhã Ny không nhận được bèn sảng giọng trách còn gương mặt đỏ bừng lên xinh đẹp vô cùng.

Vũ Ngôn cười ha ha rồi ngửa người ngã nằm lên giường:

- Về nhé. Không tiễn.

Quan Nhã Ny đi chưa tới một phút thì lại trở lại. Vũ Ngôn đang không hiểu có chuyện gì nữa thì Quan Nhã Ny đã lắc lắc cái bình thuốc trong tay, nói:

- Phải thay thuốc rồi.

Lúc này Vũ Ngôn mới nhớ ra vết thương trên cánh tay ngày hôm qua. Hắn không nhận được mà thở dài:

- Quan tiểu thư, cô còn tốt hơn cả Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Quan Nhã Ny mỉm cười nhìn hắn. Vết mặt ôn nhu rất khác thường khiến trong lòng Vũ Ngôn phải âm thầm cảnh giác, đừng trêu chọc vào phiền toái gì ha.

Đên may, trong lòng Vũ Ngôn buông bỏ tất cả mọi chuyện xuống, điều này tạo cho hắn một cảm giác thật nhẹ nhàng, thoải mái nên ngủ cũng vô cùng ngon. La Hữ bị xếp đi trực ca đêm, khi đi mồm vẫn còn không ngừng than thở, làm đám tặc được chiếm tiện nghi mà vẫn còn có thể ngủ yên ổn như vậy, liệu trên đời này có còn đạo trời hay không không vậy. Nhưng dưới uy của Vũ Ngôn hắn cũng chỉ còn biết ngoan ngoãn bước đi.

Còn Chu Hải Lăng khi chạy vào thì đã hô lên:

- Lão Đại, anh thật là lợi hại. Làm đám tặc mà cũng có phẩm vị như vậy. Một mỹ nữ tuyệt sắc như biểu tỷ em cũng chỉ có một nhân tài nhân cách cao thượng như anh mới xứng.

Tuy rằng có ác cảm với Thư Nhạc nhưng đối với Chu Hải lăng, Vũ Ngôn lại cảm thấy hai người rất hợp nhau. Hắn cười vỗ vai tên đệ của mình, nói:

- Tiểu đệ, sau này cứ theo anh học làm một đám tặc có phẩm vị, có mục tiêu. Chỉ có điều, bản đám tặc do công việc vất vả này mà bị thất nghiệp, nghỉ lại mà trong lòng cũng cảm thấy tiếc.

Chu Hải Lăng kinh hãi:

- Lão Đại! Đây mới là chân lý của đám giới. Vì mỹ nữ, đừng nói tới công việc mà cho dù tên họ cũng có thể không cần.

Chu Hải Lăng nghe nói ngày mai Vũ Ngôn sẽ về Thiên Kinh nên cũng có chút oán thán Thư Nhạc. Một anh chàng đẹp trai như thế này đi đâu tìm chứ.

- Sao bọn họ lại không thể bình tĩnh cho qua mọi chuyện để tất cả sống trong cảnh hòa bình yên ả nhỉ, thế có phải để cho kẻ làm tiểu đệ này được hấp thu nhiều hơn chút kinh nghiệm không.

Vũ Ngôn nghe xong mà cũng chỉ biết cười khổ:

- Người anh em à, biểu tỷ của chú cũng không phải là hạng dễ chơi đâu.

Vũ Ngôn buông tất cả mọi chuyện, cái cảm giác này làm hấn ngủ rất yên bình, nhưng tới hơn nửa đêm, bỗng hấn mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân đang đi về phía phòng mình.

Tâm thần Vũ ngôn chợt động, hấn mặc quần áo nằm trong chăn, đang định ngẩng đầu lên thì cạch một tiếng, cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Một bóng đen yếu ớt đi vào.

- Sao hả, không chào đón tôi ư?

Bóng đen cười khanh khách nói rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh giường Vũ Ngôn.

- Hoan nghênh, hoan nghênh. Rất hoan nghênh cô cũng tới vô lễ lại tôi.

Vũ Ngôn cười lạnh ngồi dậy.

Thư Nhạc cười nhẹ sau đó quỳ rũ nhìn hấn một cái:

- Không ngờ anh là một người rất thích ghi thù. Trong chuyện này anh cũng chẳng tổn hại gì, còn người bị tổn hại danh dự lại là tôi. Vậy mà sao trông anh còn tủi thân hơn cả tôi vậy.

Cô vừa nói chuyện vừa tiến tới trước mắt Vũ ngôn. Đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào Vũ ngôn, trên khuôn mặt thoáng hiện nụ cười đầy quyến rũ.

Vũ ngôn cũng không nhìn tới cô ả mà đưa tay vặn bật đèn lên rồi tựa vào thành giường thở dài thoải mái nói:

- Thư tiểu thư, có chuyện gì mà muộn như vậy cô còn xâm nhập vào phòng tôi? Chẳng lẽ cô không sợ tôi thực sự sẽ thực hiện cái tội danh vô lễ kia sao?

Nét mặt Thư Nhạc hiện lên một nụ cười thần bí, cô nàng khẽ trề môi nói:

- Liệt Ưng của Tăng Thiên nguyên mà lại đi trêu ghẹo con gái ư? Dù tôi có đồng ý thì Tăng Đại của các anh cũng không đồng ý đâu.

85. Chương 86

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 86 :Thân phận của Thư Nhạc (3+4)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Trong mắt Vũ Ngôn hiện lên một tia tinh quang, khí tức toàn thân tập trung vào Thư Nhạc rồi cười lạnh nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Thư tiểu thư, hôm nay cô phải cho tôi một lời giải thích hợp lý.

Dường như Thư Nhạc cũng không hề nghe thấy lời hấn nói, cô vẫn cứ tiếp tục: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Vũ Ngôn, 15 tuổi nhập ngũ, ba tháng hoàn thành huấn luyện tân binh. Sau sáu tháng hoàn thành việc sát hạch gia nhập Liệt Ưng. Tháng thứ năm mươi mốt, được thăng lên làm đội trưởng phân đội. Công tích cá nhân: Nhiệm vụ hạng nhất, hoàn thành một lần; nhiệm vụ hạng hai, hoàn thành hai lần. Công tích tập thể: Nhiệm vụ phân đội hạng nhất, hoàn thành một lần; nhiệm vụ phân đội hạng hai, hoàn thành một lần. Hết năm ngoài, chấp hành hành động “Dao mổ màu xanh” thất bại bị buộc phải xuất ngũ. Thế nào, những điều này tôi không nhớ nhầm chứ, còn phải bổ sung cái gì không?

Vũ Ngôn nhìn thẳng vào cô ả, nói:

- Có thể điều tra về tôi rõ ràng như thế, vậy thì Thư tiểu thư cũng không phải là một nhân vật đơn giản. Cô cũng hiểu, thân phận của tôi là tài liệu tối mật. Tôi hy vọng cô cho tôi một lời giải thích, nếu không, đôi với cô, tôi tuyệt đối sẽ không có chuyện thương tiếc gì.

Nét mặt Thư Nhạc hiện lên vẻ thê lương:

- Anh hận tôi như vậy ư? Tôi vốn đã cho rằng chúng ta sẽ có thể trở thành bạn của nhau.

Vũ Ngôn khẽ cười nói:

- Thư tiểu thư, trước mặt người sáng suốt thì không nên nói vòng vo như vậy. Mị lực của cô đừng lãng phí lên người tôi nữa. Đối với loại người sống bằng những lời nói dối như cô tôi một chút thiện cảm cũng chẳng có.

- Nói dối?

Thư Nhạc cười khổ:

- Nếu có thể tôi hy vọng mỗi ngày mình đều được nói ra những lời nói thật lòng, làm một tôi chân thực nhất. Đáng tiếc, tôi không có niềm may mắn đó.

Thư Nhạc thở dài buồn bã, cô đứng lên đi tới trước cửa sổ nhìn màn đêm u tối bên ngoài, sau đó mới nói tiếp:

- Tôi biết, vì hành động tự ý vô pháp vô thiên của tôi ngày hôm nay anh nhất định sẽ rất hận tôi.

Vũ Ngôn xoay người ngồi dậy rồi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cửa sổ, cười lạnh nói:

- Thư tiểu thư, cô đã đánh giá mình quá cao rồi. Nếu dùng chữ “hận” này thì quả thực rất không thỏa đáng. Đối với một người có nhân phẩm thấp kém, tôi hoàn toàn không nghĩ ra lý do để mình có thể oán hận. Như cô chẳng hạn. Nếu cô muốn tôi nhất định phải tìm một từ để nói rõ cảm giác của mình thì dùng từ “khinh bỉ” có lẽ sẽ thích hợp hơn. Chỉ mong cô không để bụng cái từ này.

Thư Nhạc chậm rãi nhắm mắt lại nói:

- Quả thực, quả thực anh có đủ lý do để khinh bỉ tôi. Kỳ thật có rất nhiều lúc tôi cũng tự khinh thường chính mình, vì rất nhiều chuyện nhìn không thấy, sờ không được mà tôi đã phải cố gắng làm ra một bộ mặt tươi cười, rồi dày công tính kế. Chính tôi cũng chán ghét cuộc sống như thế. Nếu có thể lựa chọn, tôi tình nguyện chọn làm một cô gái bình thường nhất, như vậy tôi sống sẽ rất tốt, sẽ rất vui vẻ. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Hai hàng lệ thanh khiết từ từ chảy xuống. Thư Nhạc lẩm bẩm nói:

- Anh biết không, chiều này tôi đã rất vui vẻ. Cái cảm giác tự do này khiến trong tôi tràn đầy sức sống. Ít nhất đã mười qua tôi chưa được vui vẻ như vậy rồi. Nhớ lại năm mười tuổi, lúc đó tôi vô lo vô nghĩ tới mức nào, tôi cũng có thể giống như các bé khác đi dạo khắp nơi, ăn những món ăn mình thích, mua quần áo mình thích, nhìn phong cảnh mỹ lệ.

Vũ Ngôn đang ngồi trên ghế để xem buổi biểu diễn của cô ả, hần cười lạnh:

- Thư tiểu thư, đoạn này chiều này cô đã diễn rồi, có thể đổi qua cảnh nào khác mới mẻ hơn một chút được không? Muốn tôi gọi đạo diễn cho cô không hả?

Thư Nhạc tựa hồ như cũng không nghe được lời của hắn, đôi mắt của ô nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ rồi nói tiếp với giọng từ tốn:

- Đáng tiếc, tôi không phải là một cô gái bình thường. Tôi sinh ra cũng không phải thế này. Từ nhỏ tôi đã được đào tạo rất tỉ mỉ, trải qua các buổi huấn luyện lễ nghi khác nhau, huấn luyện phân tích tình báo, học cách xử lý các tình huống đột phát cũng như phức tạp khác nhau, học cách tìm đúng thời cơ tốt nhất, vận dụng các thủ đoạn để thu được lợi ích lớn nhất. Tôi rất ít được gặp cha mẹ cũng như rất ít khi được gặp ông nội. Ngoại trừ Nhã Ný ra, từ nhỏ đến lớn gần như tôi không có bạn. Những điều này anh tin không?

Cô lấy đám linh kiện tinh xảo của khẩu súng lục kia ra rồi sao đó lại nhanh chóng lắp lại như cũ. Cô cười khổ:

- Anh thấy đó, chuyện này tôi cũng biết.

- đương nhiên, tôi không hề trách ông nội mình, bởi vì ông có suy nghĩ của ông. Ông là người rất vô tư, mặc dù đối với riêng tôi ông là một người ích kỷ, nhưng đối với quốc gia và dân tộc ông chính là một người vô tư.

- Anh có phải rất lấy làm kỳ là tại sao tính cách của tôi lại có khác biệt lớn như vậy phải không? Tôi có thể nói cho anh, ngoại trừ tôi ra, không còn một người thứ hai nào biết được bí mật này.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Thư tiểu thư, bí mật của cô tôi không có hứng thú. Tôi chỉ cần cô cho tôi một lý do về chuyện từ đâu, làm cách nào cô biết được thân phận của tôi.

Thư Nhạc nhắm mắt lại nói:

- Anh sẽ biết lý do. Bây giờ anh chỉ cần nghe tôi nói. Anh đã từng nghe qua chuyện nhất thể song thân chưa?

Thấy Vũ Ngôn không nói gì, Thư Nhạc cười khổ nói tiếp:

- Không phải là tính cách phân liệt, tôi không biết anh có hiểu hay không, nhất thể song thân có nghĩa là trong một thân thể nhưng có hai loại tư tưởng, giống như là hai người cùng sống trong một thân thể vậy, mỗi một loại tư tưởng đều hoàn toàn độc lập. Hay nếu cho tôi một thân thể nữa thì tôi nhất định có thể biến thành hai người hoàn chỉnh. Đáng tiếc tôi và chị cũng chỉ có thể ở trong thân thể này. Khi tôi tỉnh thì chị ấy sẽ thu gom lại tất cả tư tưởng của mình và ngược lại, khi chị ấy tỉnh tôi cũng chỉ có thể ẩn trong này.

Cô nhìn Vũ Ngôn cười gượng:

- Anh vĩnh viễn không thể tưởng tượng ra đó là cuộc sống gì đâu? Hai tư tưởng hoàn toàn hoàn chỉnh lại ở trong cùng một cơ thể, mà bất cứ lúc nào cũng chỉ có một tư tưởng được tỉnh. Nỗi thống khổ trong đó anh có thể hiểu được không?

Vũ Ngôn rất giật mình, nếu chỉ là tinh thần phân liệt thì còn có thể hiểu, nhưng cái loại nhất thể song thân này thật sự quá mơ hồ. Mặc dù cô ả biểu hiện như thế rồi, mà khả năng điều này xảy ra cũng rất lớn, nhưng Vũ Ngôn tất nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng cô nàng nữa.

- Tôi là nhất thể song thân nhưng không có bất cứ một ai biết, dù là ông nội nhưng ông cũng chỉ đơn giản nghĩ rằng tính cách của tôi bị phân liệt. Mà hai tính cách này của tôi hình như lại có lực hấp dẫn rất lớn đối với tất cả mọi người, cho nên tôi đã được chọn, được đào tạo, được huấn luyện thành một Đại minh tinh như bây giờ, một Đại minh tinh mà anh rất ghét.

Thư Nhạc cười khanh khách, nước mắt trong suốt lóe lên trong khóe mắt cô nàng.

- Chuyện đó và chuyện chúng ta nói hôm nay không có bất cứ một quan hệ gì.

Vũ Ngôn cố tỏ vẻ lạnh nhạt, hần nói.

- Thư Nhạc chỉ là một trong các thân phận của tôi thôi. Nói đúng ra tôi có ba thân phận. Một trong số đó là người thừa kế thứ nhất của xí nghiệp Vương thị.

Vũ Ngôn cả kinh. Xí nghiệp Vương thị trong bốn tập đoàn lớn đứng đầu cả nước sao? Đại minh tinh này là chủ nhân tương lai của xí nghiệp Vương thị, tin tức chấn động này mà bị truyền ra ngoài thì không hiểu có bao nhiêu người sẽ nổi điên đây.

- đương nhiên, chuyện này cũng không quan hệ gì tới chủ đề hôm nay, nhưng tôi nói cái đó chỉ với hy vọng có thể lấy được lòng tin của anh. Cái thân phận người thừa kế xí nghiệp Vương thị cũng không có mấy người biết, còn như chuyện “Nhất thể song thân” kia thì ngoài tôi ra anh là người duy nhất biết chuyện.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Thư tiểu thư, tôi sẽ không tiết lộ bất cứ tin tức gì của cô. Tuy rằng tôi khinh bỉ hành vi của cô nhưng không có nghĩa là tôi sẽ làm đi nguyên tắc làm người của mình.

Thư Nhạc nhỏ giọng nói tiếng cảm ơn, rồi lại tiếp tục:

- Còn thân phận thứ ba có quan hệ tới mục đích tôi tới đây. Anh đã biết tôi là một dị năng giả, nói chính xác hơn tôi là một dị năng giả tâm linh cấp cao nhất. Tôi chịu sự quản lý của một tổ chức thần bí. Có rất ít người biết đến sự tồn tại của chúng tôi, và họ chúng tôi là Đặc Nhất tổ.

Vũ Ngôn cả kinh nói:

- Cô là người của cục Quốc An sao?

Thư Nhạc lắc đầu trả lời:

- Đó là do do bên ngoài hiểu lầm chúng tôi thôi. Nói một cách chính xác ra thì chúng tôi không lệ thuộc vào bất cứ một bộ ngành nào. Chúng tôi chỉ có trách nhiệm với một người, người này là ai thì tôi không thể nói cho anh biết, anh có thể hiểu rằng người đó có quyền lực rất lớn.

Vũ Ngôn trầm mặc, ý của Thư Nhạc hẳn cũng hiểu. Bọn họ lệ thuộc vào người lãnh đạo trực tiếp ở tầng cao nhất. Chuyện này thật sự rất khó phân biệt. Vốn chỉ là một chuyện “vô lễ” nhỏ bé nhưng giờ nữ diễn viên chính bị “vô lễ” lại nhanh chóng hóa thành một nhân vật thần bí nhất. Thật sự là không thể tưởng tượng được.

- Đây là giấy chứng nhận của tôi!

Thư Nhạc đưa một tờ giấy ra. Mặt trên có hai chữ màu đỏ tươi “Đặc biệt” và một tấm ảnh chân dung của Thư Nhạc, mặt dưới là ba loại “củ khoai” màu đỏ tươi của ba cơ cấu bí mật nào đó thuộc quốc gia.

Vũ Ngôn biết tờ giấy mỏng manh có ý nghĩa gì. Ở một số bộ ngành đặc biệt nào đó thì chỉ cần một cái dấu đỏ của họ thôi là có thể biến một mảnh giấy thành một tờ giấy phép giết người rồi. Trên giấy chứng nhận của Thư Nhạc có ba dấu. Vũ Ngôn thở thật dài. Chuyện hình như càng lúc càng phức tạp rồi. Cái loại giấy chứng nhận tuyệt mật này có quy định rất nghiêm khắc, mỗi lần sử dụng phải xin làm trước, xong khi đưa ra xong là phải lập tức tiêu hủy. Vũ Ngôn không nói một lời nào nhìn tờ giấy chứng nhận kia dần biến thành tro tàn.

- Giờ tất cả thân phận của tôi anh đã biết rồi, anh có cảm tưởng gì không?

Thư Nhạc nhìn hắn cười khổ nói:

- Có phải tôi là một người rất phức tạp không?

- Thân phận của cô quả thực có chút phức tạp!

Vũ Ngôn lắc đầu thở dài:

- Nhưng tôi không nhìn ra chuyện đó và tôi có quan hệ gì? Bất kể cô có thân phận nào nhưng đối với những người như chúng tôi thì đó là một tồn tại ở tít trên cao, và tôi cũng không muốn sẽ có chút liên quan gì tới cô cả.

Thư Nhạc gật đầu nói:

- Trước tiên anh hãy nghe tôi nói đã. Đặc Nhất tổ chúng tôi là một tổ không có biên chế chính thức và nó không hề tồn tại trên bất cứ một hồ sơ tài liệu nào. Thân phận của tất cả chúng tôi đều là tuyệt mật, còn nhiệm vụ của chúng tôi là đứng ra hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ mà quốc gia không tiện ra mặt. Điều này có chút giống với Liệp Ưng của các anh.

Vũ Ngôn lạnh lùng nói:

- Tôi không rõ ý của cô.

Thư Nhạc nói:

- Anh có biết điểm dừng chân cuối cùng lần tuần diễn này của tôi là ở đâu không?

Vũ Ngôn thành thật gật đầu.

Thư Nhạc lại nói:

- Vậy anh có biết vì sao tôi lại nước R tuần diễn vào thời điểm này không?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Tôi chỉ hy vọng mục đích của người của cô đơn giản hơn một chút. Đáng tiếc, chắc chắn rằng điều mong ước đó của tôi không được như ý nguyện.

Thư Nhạc nói:

- Gần đây biển Đông không hề yên tĩnh. Nước R đang làm náo động khắp vùng biển ấy, phe cánh hữu nước R được chính phủ nước R âm thầm ủng hộ nên không ngừng có những hành động, còn bao vây thuyền bảo vệ bờ biển chúng ta nữa. Đó là một luồng dòng chảy ngầm, vì bọn chúng muốn thử phản ứng của chúng ta, cũng như là để thăm dò giới hạn của chúng ta. Trên ván cờ chính trị cần phải nói tới thực lực. Bọn chúng càng có những hành động dữ dội ác liệt thì lại càng chúng tỏ bọn chúng thiếu tự tin, bởi vì chúng không biết chúng ta sẽ xuất quyền như thế nào, và sẽ đánh vào điểm yếu nào trên người bọn chúng.

Thư Nhạc ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Tôi tới nước R tuần diễn kỳ thật chỉ là để nguy trang. Tất cả mọi người đều biết, phe cánh hữu nước R chắc chắn sẽ không dễ dàng để tôi tới đó. Chúng ta muốn thông qua cách này để thu hút sự chú ý của bọn chúng, sau đó sẽ ra tay bất ngờ khiến bọn chúng không kịp trở tay. Nước R mỗi một lần gây chuyện đều không phải là do đám phe cánh hữu sao, vậy thì được rồi, chúng ta sẽ giúp bọn họ diệt trừ khối u ác tính này.

- Đổ bộ sang nước R, rút củi dưới đáy nồi?

Vũ Ngôn cả kinh nói. Không thể không thừa nhận đây là một suy nghĩ vô cùng lớn mật, nhưng chính bởi vì bất ngờ nên nó mới có khả năng thành công.

- Tiêu diệt thủ lĩnh phe cánh hữu, tạo một cục diện càng lớn càng tốt, để cho người nước R ăn trái đắng, cho bọn họ có khổ cũng không nói thành lời.

Thư Nhạc nhẹ nói:

- Thực ra nhất định là bọn chúng cũng biết ai người người ra tay, nhưng chỉ cần chúng ta không để lại sơ hở gì thì bọn chúng cũng không thể làm gì ta. Đánh rắn phải đánh giập đầu, trước tiên cứ để cho chúng quây cho sướng ở biển Đông vài ngày đi, tới sau này khi ném trái đắng thì bọn chúng mới biết quyết tâm của chúng ta. Mà việc này cả quốc gia và quân đội đều không tiện ra tay, nên chỉ có thể do Đặc Nhất tổ chúng tôi hoàn thành.

Vũ Ngôn thở dài:

- Không thể phủ nhận ý tưởng này quả thật rất có sức hấp dẫn. Nhưng ngoài điều này ra tôi còn muốn biết, biện pháp này là của cô nghĩ ra hay là của chị cô nghĩ ra?

Thư Nhạc mỉm cười:

- Vấn đề này quan trọng vậy sao? Chị tôi và tôi kỳ thật chỉ là một người.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Nếu tôi đoán không nhầm thì biện pháp này chắc chắn là cô nghĩ ra. Chị cô mặc dù có chút thương người bất kể đối tượng nhưng cuối cùng vẫn tốt hơn ma nữ thích vu oan người khác lung tung như cô.

Thư Nhạc trừng mắt nhìn hấn rồi cười nói:

- Tôi biết trong lòng anh đã biến tôi thành ma nữ rồi, nhưng điều này cũng không có sai. Ma nữ đáng yêu cũng rất đáng giận. Vậy anh cho rằng tôi đáng yêu hay đáng giận đây?

Vũ Ngôn chẳng muốn trả lời câu hỏi đó của cô ả, hấn cười lạnh một tiếng nói:

- Các cô hy vọng tôi sẽ đi chấp hành nhiệm vụ lần này, có thể hiểu như vậy phải không?

Thư Nhạc thở dài:

- Lần tới nước R này dùng mấy chữ cừu tử nhất sinh để hình dung cũng tuyệt đối không quá. Anh có thể cự tuyệt. Dù sao hiện nay anh không thuộc một phương nào cả, không phải người của Liệp Ưng và cũng không phải là người của Đặc Nhất tổ.

Vũ Ngôn nhướn mày, hỏi:

- Như vậy thì mọi chuyện xảy ra chiều hôm nay đều là do cô bày ra từ trước đúng không? Từ việc chạy trốn khỏi bệnh viện, tới việc vu không tôi vô lễ. Tất cả đều là mưu tính từ trước của cô, đúng không? Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Biết được thân phận thực sự của Thư Nhạc, Vũ Ngôn có cảm giác như mình vừa bị mang ra làm vật để cô nàng đùa giỡn.

- Đúng, phần lớn đều là do tôi sắp xếp, vu khống anh vô lễ tôi chính là bởi vì biểu hiện kinh người của anh hai ngày này đã khiến cho kẻ địch hiểu rõ thực lực của anh. Do vậy muốn anh tách khỏi đây mà không làm cho bọn chúng nghi ngờ thì quả thực rất khó.

- Cho nên, cô mới tỉ mỉ thiết kế ra một cảnh bị tôi vô lễ có phải không?

Trong lòng Vũ Ngôn tức giận nói:

- Thư tiểu thư, tôi muốn mắng cô có được không? Biện pháp này đúng là chỉ có óc heo mới nghĩ ra được.

Thư Nhạc liếc nhìn hắn nói:

- Anh mắng tôi thế nào cũng được. Như thế thì trong lòng tôi mới vui lên chút xíu. Tôi làm tất cả những điều đó chỉ có một mục đích, đó là để người khác thấy, thấy anh bị bắt phải rời khỏi nơi này, và cũng là để tiện cho việc che dấu hành động tiếp theo của anh.

Thư Nhạc thẳng thắn, nói:

- đương nhiên cũng có một số việc không nằm trong kế hoạch, như đi dạo khắp nơi, hay là ăn mì thịt bò cay.

Dường như cô lại nhớ tới cảnh tượng lúc đó, khuôn mặt hiện lên một nụ cười nhưng khi thấy lửa giận trên mặt hắn thì vội ngừng lại nói:

- Còn nữa, những tên dị năng giả tới đánh lén kia cũng không phải do tôi sắp xếp. Lúc ấy, siêu năng lực của tôi đã bị tiêu hao gần như không còn chút gì là sự thật. Vốn tôi nghĩ mình thông minh nhưng không ngờ lại bị thông minh hại làm cho suýt chút nữa bỏ mạng tại đó, và cũng không ngờ rằng lại có người làm anh hùng cứu mỹ nhân.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Thư tiểu thư, câu chuyện cười này của cô chẳng buồn cười chút nào cả, biến một người thành một kẻ ngốc để đùa bỡn trong lòng bàn tay cô, có lẽ cảm giác đó với cô là rất vui, nhưng đối với tôi, điều đó thật sự rất khó chấp nhận. Mặc dù cô có tới ba tầng thân phận, mà mỗi một thân phận đó đều có thể dọa cho người ta chết đi sống lại, nhưng tôi nghĩ điều này chẳng có quan hệ gì tới tôi cả, và tôi cũng không muốn có liên quan gì tới các cô. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Thư Nhạc chậm rãi nói:

- Vốn cũng không có liên quan gì, nhưng ngày hôm qua biểu hiện của anh quá xuất sắc nên tôi tò mò đã để cho người đi tra xét. Không ngờ rằng một vệ sĩ như anh không chỉ có võ công cao tuyệt mà còn là một hạt giống tốt nhất của Liệp Ưng. Nhân tài như vậy ai muốn bỏ qua chứ.

Vũ Ngôn cười lạnh nói:

- Thư tiểu thư, ở vào vị thế với các thân phận kia tôi có thể hiểu những chuyện cô đã làm, nhưng cá nhân tôi tuyệt đối không có một chút gì gọi là có thiện cảm đối với phong cách hành sự của cô cả. Nói trắng ra, những lời nói dối của cô đã làm mất đi cơ sở lòng tin của tôi đối với cô rồi. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Thư Nhạc thở dài:

- Về chuyện này có lẽ phương pháp của tôi là không đúng. Nếu trước khi việc này xảy ra tôi nói với anh tất cả thì hiệu quả có thể sẽ không như thế này. Tôi thành tâm thành ý nhận lỗi với anh. Trên thực tế, ở trong tình hình đó căn bản tôi không kịp giải thích với anh, vốn tôi nghĩ rằng sau mọi việc mới nói rõ tất cả thì sẽ có hiệu quả. Nhưng đáng tiếc —

Vũ Ngôn xua tay nói:

- Thư tiểu thư, tôi rất khó có thể chấp nhận cái tư tưởng tự cho mình thông minh của cô. Cảm ơn cô đã cho tôi biết nhiều chuyện như vậy. Tính ra chuyến đi Thượng Hải lần này cũng xem như là không hề uống phí.

Thư Nhạc buồn bã nói:

- Vốn tôi nghĩ hai ta sẽ có thể trở thành bạn của nhau. Đáng tiếc, chính tôi đã tự tay phá vỡ điều này. Anh nói không sai, tôi quá tự cao. Cuộc sống những năm này đã khiến tôi dường như không tìm thấy sự hồn nhiên ngây thơ trước kia nữa. Chị tôi đã đúng, con người nếu quá chấp nhất với một thứ thì sẽ mất đi một thứ quý giá khác.

Đột nhiên, khuôn mặt của cô lại hiện lên vẻ tươi cười:

- Song, lần này tới Thượng Hải quả thực rất thú vị. Hừ, đêm qua anh trước mắt nhiều người như vậy đánh vào mông tôi, tôi hôm nay bắt cóc anh, xem như là hai chúng ta hòa nhau. Chỉ có điều, xảy ra sự kiện “Vô lễ” kia thì hình như tôi đã nợ anh một nhân tình. Như vậy đi, nếu anh đồng ý thì sau này tôi sẽ giúp anh làm một việc xem như là báo đáp. Anh thấy thế nào. Nhưng tôi cũng phải nói, việc này hình như là tôi vẫn chịu thiệt. Tôi dù gì vẫn là con gái mà, người có danh dự bị tổn hại là tôi. Anh cho rằng người nào cũng có thể vô lễ với tôi à. Hừ!

Cô nàng dường như đã dần hồi phục lại được bản chất ma nữ của mình, trong mắt cô thoáng hiện ý cười, sau đó chậm chậm xoay người nói:

- Tôi phải đi rồi, nếu không để cho người khác nhìn thấy thì danh dự của anh sẽ bị tổn hại mất. Tôi đã bị anh vô lễ nên đã chẳng còn thanh danh gì rồi. Còn nếu anh lại bị tôi vô lễ thì tính chất của nó lại không còn giống nhau nữa.

Cô cười hì hì tới trước người Vũ Ngôn nói:

- Cảm ơn anh hôm nay đã nghe tôi nói nhiều chuyện như vậy. Thì ra, chia sẻ tâm sự với người khác cũng rất vui vẻ. Anh có biết phản ứng đầu tiên của tôi sau khi nhìn lý lịch của anh là gì không?

Thấy Vũ Ngôn yên lặng không câu nói gì, cô lại tiếp tục nhẹ giọng nói:

- Cảm giác đầu tiên của tôi chính là, thì ra tôi không phải là một người cô đơn, bởi vì vẫn còn có anh, một người từng cùng tôi sống vai chiến đấu. Chúng ta kỳ thật là người đi trên một con đường.

- Còn nữa, Thư Nhạc là nghệ danh của tôi. Anh phải nhớ kỹ tên thật của tôi. Tôi họ Vương, tên gọi là Vương Ảnh Phi.

Thư Nhạc cười khê rồi đi ra ngoài.

Họ Vương? Vũ Ngôn lại nhớ tới tin tức mà Quan Nhã Ny đã lộ ra về thân phận của cô nàng, hấn cả kinh:

- Thủ trưởng 001 là —

Vũ Ngôn không biết phải hình dung cảm thụ của mình lúc này thế nào, hấn ngẩn người. Cùng lúc đó Thư Nhạc đã đi tới cửa, cô đột nhiên quay đầu lại nhoẻn miệng cười nói:

- Vũ Ngôn, lấy danh nghĩa Tổ Quốc, xin anh hãy gọi tôi một tiếng Chiến Hữu!

Cô bước nhanh ra khỏi căn phòng. Hai hàng nước mắt trong suốt nhẹ rơi xuống trong gió đêm vắng lặng.

86. Chương 87

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 87 :Máu lại sôi sục (1+2)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Vũ Ngôn ngơ ngác suy nghĩ rất lâu. Đứng từ góc độ của Thư Nhạc thì tuy chỉ là diễn kịch, hơn nữa thủ đoạn cũng không quang minh nhưng cô vì mục tiêu của chính mình mà đã vứt bỏ thanh danh và tôn nghiêm của một cô gái, điều đó có thể nói là một sự hy sinh không nhỏ của cô. Nghĩ tới một cô gái còn trẻ, từ nhỏ đã phải trải qua các buổi huấn luyện buồn tẻ, đối phó với rất nhiều công việc, gánh trên vai một áp lực cực lớn. Chỉ với điều này cô cũng là người đáng để kính phục rồi. Cô toàn tâm toàn ý muốn vì dân tộc, vì quốc gia làm một số chuyện, nếu không, với thân phận hiền hách và dung nhan tuyệt mỹ của cô, cô có thể sống trong một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc hơn bất cứ một cô gái nào trên thế giới này, chứ không cần phải lo lắng, hết lòng suốt ngày đi tính kế, tính tới rồi lại tính lui như thế này. Cô ấy nói rất đúng, mình và cô ấy thoát nhìn trông hai người rất xa nhau, nhưng thật ra cả hai lại là cùng một loại người dù có chiến đấu trên những trận tuyến khác nhau, và hai người cũng chính là những chiến hữu chân chính. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ” Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Trong lòng Vũ Ngôn hổ thẹn. Trái ngược với Thư Nhạc, mình một đại nam nhân mà lại đi tính toán với một chút vấn đề danh dự, thanh danh kia, thật sự là có hơi quá. Đương nhiên, nếu như cô nàng nói với mình chân tướng ngay lúc đó thì có lẽ đã có một kết quả khác rồi. Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa, nghe vậy Vũ Ngôn bèn mở cửa ra thì thấy ngay Thư Nhạc đang đứng ở ngoài mỉm cười đưa một tập tài liệu cho hắn, nói:

- Cái này là em gái tôi nhờ tôi chuyển cho anh. Nó nói anh nhất định sẽ đi.

Vũ Ngôn thoáng sửng sốt, sau đó mới nhớ ra Thư Nhạc là nhất thể song thân, hắn cười bắt đầu nói:

- Cảm ơn cô, nói thật tôi vẫn rất khó chấp nhận cô và em gái mà cô nói là cùng một người.

Thư Nhạc khẽ cười nói:

- Anh nhận hay không nhận cũng không thể thay đổi được sự thật này. Chúng tôi còn bắt đầu dĩ hơn cả anh.

- Cô ấy đoán chắc là tôi sẽ đồng ý ư?

Vũ Ngôn đón tập tài liệu trong tay Thư Nhạc cười hỏi.

Thư Nhạc gật gật đầu nói:

- Về điểm này tôi rất tin tưởng em gái tôi. Nó nhìn người thường sẽ không bao giờ sai. Đáng tiếc, nó hôm nay đã quá mệt mỏi, từ xưa tới giờ tôi chưa bao giờ thấy nó mệt mỏi như vậy. Mặc dù cách làm việc của nó tôi không dám khen ngợi, có đôi khi còn ngang ngược, tùy hứng, cũng có lúc lại hay làm theo cảm xúc, theo suy nghĩ, nhưng bất kể phải chịu bao nhiêu áp lực, nó vẫn vui vẻ, phấn chấn và không bao giờ kêu khổ. Nó từ nhỏ tới giờ vẫn chấp nhất như vậy. Nhưng tôi cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy dáng vẻ của nó như ngày hôm nay. Anh đã mắng nó quá nặng, chưa từng có người nào đối xử với nó như anh. Chỉ sợ nó sẽ nhớ rõ anh cả đời này.

Vũ Ngôn lắc đầu cười. Bị Tiểu ma nữ này nhớ cả đời cũng không phải là một chuyện tốt đẹp gì. Ánh mắt hắn nhìn vào tập tài liệu trong tay. Một tập tài liệu rất dày, trên mặt trên còn có mấy chữ nhỏ mảnh bằng bút chì, chứng tỏ tập tài liệu này đã được cô ả phê duyệt. Từ những điều đó đã chứng minh rằng cô nàng đã tốn khá nhiều công phu cho việc này. Vũ Ngôn giờ như trông thấy dáng vẻ đang cau mày suy tư của tiểu ma nữ quý dị khó lường kia, nghĩ mà trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười, đúng là thật khó có thể tưởng tượng ra cái cảnh đó.

Vũ Ngôn hiểu, khi nhận tập tư liệu này cũng đồng nghĩa với việc tự bản thân mình chọn, gánh lên một gánh nặng, và cũng có thể đồng nghĩa với việc mình sẽ bước trên một con đường tử vong có thể không còn đường về.

Mặc dù không thích quây với cô ả tiểu ma nữ kia nhưng chuyện này lại quan hệ tới quốc gia, tới dân tộc, vì thế mà cho dù là bất cứ một người lính tâm huyết nào cũng sẽ không cự tuyệt nó. Dùng một câu lão Tăng hay nói:

“Tham gia quân ngũ để làm gì? Tham gia quân ngũ chính là để gánh, để vác cho nhân dân những quả núi lớn.”

Vũ Ngôn đi lính đã mấy năm, sinh tử trong mắt hắn đã phai nhạt đi từ lâu, nhưng hắn cũng không ngờ sau khi xuất ngũ mình lại gặp được một chuyện như vậy. Một chút buồn bã cũng là khó tránh khỏi.

Vũ Ngôn thở thật dài rồi xoay người vào phòng. Thư Nhạc hỏi:

- Chúng ta có thể tâm sự chứ?

Vũ Ngôn quay đầu lại nhìn nàng một cái rồi cười gật đầu. Lúc này tìm một người trò chuyện hẳn là một lựa chọn không tồi.

Không biết là ai gọi chuyện trước mà Vũ Ngôn cứ ngồi dưới đất lẳng lặng hút thuốc nghe Thư Nhạc kể lại chuyện khi cô còn bé, rồi nghe cô kể học hội họa, học đàn, học lễ nghi như thế nào, rồi học cả cách sử dụng súng ống và các công cụ tình báo, hơn nữa là cách khống chế tình cảm của mình, cách quan sát thần sắc của người khác và tổng hợp phân tích tình báo, cách đối mặt, cách xử lý mọi thứ khi có chuyện xảy ra.

Không khí lúc này hoàn toàn khác biệt với cái không khí ngưng trọng khi đối mặt với Tiểu ma nữ lúc vừa rồi, phải nói là cũng khá thoải mái. Vũ Ngôn im lặng mỉm cười làm một thính giả tốt nhất, ngoan ngoãn nhất của Thánh nữ Thư Nhạc.

Đối mặt với một con đường mờ mịt không rõ sống chết kia, Vũ Ngôn cũng đã buông bỏ tất cả mọi khúc mắc trong lòng, hắn ngồi kể chuyện của mình khi ở Liệp Ưng, chuyện khi mình còn ở trên núi, thậm chí là còn kể cả chuyện của mình và Số 9, kể về những phức tạp trong mối quan hệ với Vu Tử Đồng. Hắn dốc hết tâm sự của mình kể cho Thư Nhạc, điều này khiến trong lòng hắn cũng trở nên thoải mái hơn, đồng thời cũng giúp hắn có thể lấy lại trạng thái tốt nhất để chuẩn bị chiến đấu.

Thư Nhạc mỉm cười lắc đầu, đối với tình cảm giữa hắn với mấy người phụ nữ đó cô cũng không đưa ra được ý kiến gì cả. Mà Vũ Ngôn vốn cũng không muốn tìm ra đáp án, ý của hắn chỉ là muốn phát tiết. Hắn cũng cười lắc đầu. Thư Nhạc nhìn hắn thở dài nói:

- Vốn anh và đứa em gái của tôi có thể trở thành những người bạn tốt của nhau.

Vũ Ngôn tựa như không hề nghe thấy lời của cô nàng, hắn chậm bước tới cửa sổ. Ánh mắt thâm thúy, xa xăm của hắn nhìn chăm chú ra ngoài đó, tình quan trong đôi mắt đó chợt lóe lên khiến Thư Nhạc bừng tỉnh ngộ. Suy nghĩ của hắn lúc này sợ rằng đã sớm tới quốc đảo nhỏ bé ở ngoài ngàn dặm kia rồi.

Kế hoạch của Thư Nhạc coi như là cũng khá thành công. Vũ Ngôn đang ở trên tầng thứ hai mươi bảy trong một khách sạn nào đó của Tây Kinh này cũng đã được hai ngày nhưng vẫn không phát hiện ra đối thủ có phản ứng gì khác thường. Bọn chúng đúng là không thể biết chuyện phát sinh giữa Vũ Ngôn và Thư Nhạc.

Một tuần trước Vũ Ngôn rời khỏi Thượng Hải đón máy bay tới Thiên Kinh, sau đó ở sân bay quốc tế Thiên Kinh hóa trang một cách đơn giản rồi cầm tờ hộ chiếu mà Thư Nhạc đã cho người đi lo liệu bay tới một quốc gia nào đó ở Trung Đông. Hắn ở đó hai ngày, ở đó Thư Nhạc đã chuẩn bị trước cho hắn thân phận là một thương nhân đầu tư dầu mỏ nào đó, cuối cùng là hắn lại từ Trung Đông đó bay thẳng tới thủ đô Tây Kinh của nước R.

Đãi ngộ khi hắn tới Tây Kinh lần này tốt hơn hẳn các lần trước, mặc dù phải bay qua bay lại mấy đợt nhưng còn hơn là phải chui trong tàu ngầm hay ở trên các tàu buôn lậu để tới được đó không biết bao nhiêu.

Mục tiêu của hành động lần này gồm có hai tên ngoan cố thuộc phe cánh hữu, và cả hai đều có danh tiếng “thúi” không tả được ở nước R, đó chính là Thi Nguyên Thái Lang và phó tổng tài của Tri Minh đảng Tiểu Xuyên Nhất Lăng. Ở nước R, hai tên này có tiếng nói cực kỳ cao trong phe cánh hữu. Kế hoạch của Thư

Nhạc chính là tiêu diệt ít nhất một tên trong đó, động tĩnh tạo ra càng lớn càng tốt, phải khiến cho người người thuộc phe cánh hữu cảm thấy bất an.

Tất cả trang bị cần thiết đều đã được đưa đến. Tối hôm nay, tại một căn biệt thự nào đó ở ngoại ô thành phố Tây Kinh sẽ có một hội nghị của các phần tử thuộc phe cánh hữu. Tin tức tình báo viên truyền về, hai mục tiêu đều có thể tới đó. Vũ Ngôn đã định trước kế hoạch là sẽ chặn đường bắn phục kích nhưng khi nghe được tin tức trên hần đã thay đổi kế hoạch, hần quyết định chơi một ván thật lớn.

Vũ Ngôn đứng tại một hành lang vắng vẻ, hần lướt nhìn qua bốn phía và cũng không thấy tình hình gì khác thường. Hần tới gần căn phòng cách vách sau đó lấy một chiếc kính chuyên dụng ra nhìn thấy trên phần huỳnh quang trước cửa không có dấu chân của mình thì cũng yên tâm. Khi vừa định vào cửa thì từ trong tai nghe truyền ới một giọng nam nói bằng tiếng R: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Tiên sinh, cần phục vụ gì không ạ?

Vũ Ngôn cười dùng tiếng Anh nói:

- Tôi cần mã tấu để giết gà.

Sau một lát, Tiểu Dao cười hì hì xuất hiện trước mặt Vũ Ngôn, hần gật đầu với Vũ Ngôn một cái nói:

- Hôi Lang đi phía sau.

Tiểu Dao được phân công hoạt động ở nước R đã năm năm, thân phận công khai của hần là một nghiên cứu sinh. Còn Hôi Lang lại mới từ Nam Mỹ trở về, thân phận công khai của hần lúc này là một thương nhân của Argentina chuyên cung cấp lông cừu, chỉ khi bắt tay với hần Vũ Ngôn mới biết tay của tên Hôi Lang này rất mạnh, khỏe tới mức nào, thật không biết đôi tay này đã giết bao nhiêu người rồi nữa. Quả thực Hôi Lang chính là một sát thủ chân chính.

Ba người tạo thành một tổ hợp tạm thời, Tiểu Dao phụ trách tình báo, hần là nhân viên gián điệp, kỹ năng quân sự của hần mặc dù không tệ nhưng vẫn còn kém Vũ Ngôn và Hôi Lang không ít. Vũ Ngôn và Hôi Lang là hai người thực sự chấp hành nhiệm vụ. Vũ Ngôn là thủ lĩnh của ba người.

Ba người tạo thành một tổ hợp tạm thời. Tiểu Dao phụ trách tình báo, hần là nhân viên gián điệp, kỹ năng quân sự của hần mặc dù không tệ nhưng vẫn còn kém Vũ Ngôn và Hôi Lang không ít. Vũ Ngôn và Hôi Lang là hai người thực sự chấp hành nhiệm vụ. Vũ Ngôn là thủ lĩnh của ba người.

Tiểu Dao giờ giờ tờ báo trong tay, cười nói:

- Đại minh tinh Thư Nhạc của chúng ta đã tới nước R, đúng là làm tăng vinh quang cho chúng ta phải không?

Vũ Ngôn liếc nhìn bài báo nhưng cũng không nói gì. Trên tờ trang bìa tờ báo là hai tấm ảnh chụp Thư Nhạc, một cái là vẽ thánh khiết trong sáng, còn cái kia lại là vẽ quyến rũ động lòng người. Đó đều là những tấm ảnh được chụp trong chuyến tuần diễn tại Thượng Hải vừa rồi. Buổi tối ngày hôm nay Thư Nhạc sẽ bay tới Tây Kinh. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Khuôn mặt lãnh khốc của Hôi Lang khê hiện lên một cụ cười lạnh nhạt. Vũ Ngôn nhìn vẽ khinh miệt trong mắt hai người mà trong lòng cảm thấy trăm vị hỗn tạp, Hần rất muốn thanh minh cho Thư Nhạc nhưng quả thực giờ hần không biết mở miệng như thế nào nữa.

” Lấy danh nghĩa Tổ Quốc, xin anh hãy gọi tôi một tiếng Chiến Hữu!”

Lời của Thư Nhạc lại vang lên bên tai hần. Hiện tại Vũ Ngôn mới cảm nhận được những bất lực ẩn sâu trong câu nói đó.

Tiểu Dao lại giở một tờ báo bằng tiếng Trung ra, vừa nhìn bức ảnh trên mặt báo hần đã nói:

- Hai anh xem này, trong nước có một cuộc biểu tình với thanh thế rất lớn, đám học giả lịch sử ăn nó không có gì làm lên đây kêu gào, bảo rằng: Phải chú ý, chủ nghĩa dân tộc cực đoan trong nước đang ngóc đầu dậy. Chủ nghĩa dân tộc lại còn cực đoan nữa, cút con mịe thằng học giả P này đi. Nhìn nước R mà xem, hần thì biết cái gì là chủ nghĩa dân tộc. Bảo tôi nói thì, nước chúng ta chẳng thiếu một cái gì mà chỉ thiếu những người có tư tưởng chủ nghĩa dân tộc này. Chúng ta nếu có một nửa dân tộc như tiểu R này thì chúng ta

cũng không bị bắt nạt tới hai trăm năm. Theo tôi thấy thì những người có tư tưởng chủ nghĩa dân tộc, nhất là chủ nghĩa dân tộc cực đoan mới chính là đồ tốt. Nhìn tiểu R với người Do Thái mà xem, cái chúng ta thiếu chính là những cái này.

Tiểu Đào ở nước R đã nhiều năm nên những hiểu biết của hắn về dân nước R phải nói là rất sâu. Mặc dù nghe hắn nói thì thấy hơi có chút gì đó cực đoan nhưng suy nghĩ thật cẩn thận thì những lời đó cũng hơi có lý. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Hôi Lang là một người rất ít nói chuyện, về cơ bản hắn chỉ nghe mà không nói. Nhưng lời của Tiểu Đào như đã khơi dậy nỗi đau trong hắn, vì thế hắn trầm giọng nói:

- Mã Đảo, Argentina bại trận mà mất đi đất đai, toàn thể quốc dân, cả tổng thống lẫn nhân dân đều cùng khóc lên thương tiếc (1).

Ý trong lời của hắn Tiểu Đào và Vũ Ngôn đều hiểu. Chiến tranh có thể thất bại nhưng tinh thần dân tộc không thể thất bại. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Tiểu Đào vỗ vai Hôi Lang nói:

- Anh bạn, anh làm sát thủ nhưng đã từng giết người Trung Quốc chưa?

Hôi Lang hừ một tiếng nói:

- Giết những người đáng chết. Nếu anh là Hán gian tôi cũng sẽ giết anh.

Vũ Ngôn có thể khẳng định rằng Hôi Lang đã từng là một người lính, còn vì sao hắn giờ lại trở thành một sát thủ thì không cần phải hỏi. Mỗi một người đều có những nhiệm vụ của riêng mình, Thư Nhạc sắp xếp hai người này tới thì họ đều là những người có thể tin cậy.

Mấy người hỏi thăm với nhau vài câu, cuối cùng Vũ Ngôn nhìn hai người còn lại hỏi:

- Hai người đi thăm dò tình hình thế nào rồi?

Để cho chắc chắn nên ba người đã chia nhau ra thăm dò hoàn cảnh của hiện trường, dùng những cái nhìn khác nhau để phát hiện những vấn đề mà người còn lại không thể nhận ra, sau đó mới tập trung tổng hợp lại.

Tiểu Đào nói:

- Địa điểm của mục tiêu cách trung tâm thành phố tầm ba mươi phút đi xe, lực lượng chi viện của bên địch nhanh nhất thì trong vòng hai mươi phút sẽ tới nơi. Chúng ta cần ít nhất tám phút mới có thể thoát khỏi khu vực nguy hiểm, nhưng có lẽ phải dùng tới mười hai phút. Nhìn từ bên ngoài, lực lượng canh gác không phải là tập trung, các trạm kiểm soát cảnh giới từ bên ngoài cho tới biệt thự thì cứ ba trăm mét là có một trạm, lực lượng bảo vệ bên trong tạm thời chưa rõ. Tôi đề nghị chặn đánh giữa đường. Vậy sẽ chắc chắn hơn.

Hôi Lang nói:

- Trong vòng một nghìn mét xung quanh biệt thự phát hiện thấy có ít nhất bốn điểm bắn bí mật, trong phạm vi năm trăm mét có hai điểm bắn có hiệu quả, thời gian thay ca canh gác bên ngoài là mười năm phút đồng hồ. Bên ngoài chưa phát hiện ra hệ thống trang bị vũ khí hạng nặng. Bên trong biệt thự có tiếng sửa lớn, nghe âm thanh hình như là loại chó béc giê.

Béc giê là một loại chó quân dụng cao lớn cường tráng, hình thể của chúng rất khổng lồ, khứu giác lại nhạy bén, tính cảnh giác cũng cực cao, loại chó này có sở trường về chiến đấu. Vũ Ngôn ra hiệu đã rõ, lại nghe Hôi Lang nói tiếp:

- Mặt khác, tôi đã tra xét bản ghi chép của khách sạn, đêm nay từ năm giờ đến mười giờ, đại biểu thương mại nào đó của nước M sẽ cử hành tiệc rượu tại tầng ba mươi ba. Bọn họ đã bao toàn bộ ga ra của khách sạn, vì thế trước mười giờ không có người phát hiện, chúng ta đúng lúc có thể mượn đó để...

Hôi Lang cười hắc hắc. Hắn và Vũ Ngôn đều dùng hộ chiếu giả để vào khách sạn nên không cần lo lắng phiền toái phía sau, còn Tiểu Đào về căn bản hắn không hề ở khách sạn.

Vũ Ngôn gật gật đầu nói:

- Tiểu Dao, đường rút đã sắp xếp ổn thỏa chưa?

Tiểu Dao gật đầu nói:

- Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, trong vòng tám phút rời khỏi hiện trường tới khu Số 2 đổi bò. Chúng ta phân công nhau hành động, đồng thời người tổ 2 sẽ tiếp ứng chúng ta tới khu Số 3, sau đó ngồi tàu trở về Tây Kinh, tiếp theo là xuất cảnh.

Vũ Ngôn nhìn thoáng qua Hôi Lang nói:

- Hôi Lang, anh cho rằng chúng ta nên đánh phục kích hay xâm nhập?

Hôi Lang suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời:

- Đánh phục kích sẽ tương đối nhẹ nhàng hơn, mà thời gian cũng sẽ đủ hơn, đồng thời cũng chắc chắn hơn, nhưng cái thiếu của nó cũng rất rõ ràng, đó là sẽ dẫm thảo kinh xà, và cũng chỉ có thể hạ một mục tiêu, còn một mục tiêu khác chỉ còn cách bỏ qua. Còn xâm nhập thì lại ngược lại, chỉ cần chúng ta nắm chắc thì việc tiêu diệt hai mục tiêu là có thể. Đương nhiên, thời gian sẽ rất gấp, nhiệm vụ cũng nặng hơn và tính nguy hiểm cũng sẽ cao hơn.

Vũ Ngôn cười nói:

- Anh nói một đồng ưu khuyết điểm ra thì cuối cùng là anh nghĩ nên làm thế nào?

Hôi Lang cười nói:

- Người Trung Quốc chúng ta có câu, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, huống chi mấy tên này đâu được tính là cọp, chúng cũng lắm chỉ là mấy chân cua mềm mà thôi. Nếu đã tới đây thì chúng ta phải làm cho thật lớn, làm cho thật đẹp.

Hôi Lang chuyển hướng nói với Tiểu Dao:

- Tiểu Dao, anh nhát gan thì có thể không đi.

Tiểu Dao xì một tiếng khinh thường.

Vũ Ngôn đột ngột đứng dậy nói:

- Tốt, vậy thì chúng ta cứ quyết định như vậy đi, phải làm cho vụ này thật lớn. Từ giờ trở đi, xưng hô của chúng ta sẽ thay đổi. Tên trên hộ chiếu không cần nữa, dùng số thứ tự thay thế. Tôi Số 1, Hôi Lang Số 2, Tiểu Dao Số 3, dùng tiếng Anh để liên lạc với nhau. Bây giờ chúng ta chia nhau hành động, Số 2 đóng, giữ ở khách sạn, Số 3 chỉ đường, mọi người sửa sang lại tất cả vũ khí của mình để tránh không có tình huống bất thường nào phát sinh. Số 2 phụ trách xe cộ, 18: 15' giờ Tây Kinh tập hợp khu A, 18: 30' xuất phát. Rõ chưa?

Tiểu Dao và Hôi Lang đồng thời đáp:

- Rõ!

- Hiện tại là 10: 32' giờ Tây Kinh, mọi người chỉnh lại thời gian.

Nhìn ba cây kim, kim giờ, kim phút, kim giây được chỉnh lại cho chuẩn mà nhiệt huyết trong lòng ba người cũng trở nên sôi sục.

- Tất thắng!

Vũ Ngôn duỗi tay rồi trầm giọng nhưng lại rất hùng hồn hô lên.

- Tất thắng!!

Tiểu Dao và Hôi Lang cùng khẽ gầm nhẹ một tiếng, hai bàn tay mạnh mẽ phủ lên mu bàn tay dày, rộng của Vũ Ngôn.

(1): Đây là cuộc chiến tranh giữa Argentina và Anh trên quần đảo Falkland (Người Việt gọi nó là Mã Đảo), cuộc chiến tranh này được gọi là Chiến Tranh Falkland hay là Xung đột/khủng hoảng Falkland, cuộc chiến nổ ra vào năm 1982 nhằm tranh chấp quần đảo Falkland và quần đảo Nam Georgia và Nam Sandwich

[/QUOTE]

87. Chương 88

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 88 :Máu lại sôi sục (3+4)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Khi sắc trời chuyển tối, ba người Vũ Ngôn đã tới địa điểm được chỉ định từ trước, từ chốn nội thành phồn hoa với dân cư dày đặc và những tòa cao ốc mọc lên san sát của Tây Kinh tới một vùng ngoại ô an bình, yên tĩnh, lộ trình mặc dù chỉ có ba mươi phút ngắn ngủi nhưng cả ba người đều cảm giác như là mình đã đi xuyên qua hai thế giới vậy.

Nước R là một đảo quốc hẹp, dài, có diện tích nhỏ, tài nguyên thiếu thốn nhưng lại có tới gần hai trăm triệu dân cư. Vì thế có thể tưởng tượng được những áp lực về mật độ dân số và tài nguyên của đất nước này. Tuy nhiên, dù vậy nhưng môi trường giáo dục đào tạo ở đây lại rất nổi tiếng trên thế giới.

Tây Kinh có lẽ là thành thị có mật độ dân số cao nhất trên thế giới. Mặc dù tại đây người tới người lui cũng rất đông, mà trông mọi người cũng có vẻ vô cùng vội vã nhưng khi quan sát thật kỹ thì chúng ta lại không thấy được cái cảnh tượng chật chội thường thấy ở trong nước, mà ngược lại, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, mọi người cứ tuần tự mà tiến, tuần tự mà đi, tạo thành một cỗ máy sản xuất với hiệu suất cực cao. Trên đường phố, chúng ta cũng không thể nhìn thấy một mẫu giấy vụn nào, điều này lại đối lập với hình ảnh rác vứt đầy đường hay gặp ở Quốc nội.

Một con đường quốc lộ thẳng tắp rộng lớn nối liền từ ngoại thành tới nội thành. Ra khỏi nội thành thì không có một thôn xóm nào nữa, hai bên đường đều là những quả đồi rừng hoa anh đào, mặc dù đã qua mùa hoa nở từ lâu nhưng những rừng hoa đó lại tạo cho người ta một cảm giác yên tĩnh trong lành tới lạ thường.

Ba người Vũ Ngôn đã tới địa điểm đã định trước. Nhìn thoáng qua tòa biệt thự trước mắt mình, trong lòng Vũ Ngôn không khỏi cảm khái.

Dãy kiến trúc được gọi là biệt thự này kỳ thật chính là mấy căn nhà nhỏ bằng gỗ đơn giản được xây dựng nối liền lại với nhau, những gian nhà đó phần lớn chỉ cao có hai tầng. Mà căn cao nhất cũng chỉ có ba tầng và được đặt ở chính giữa, có lẽ căn nhà này chính là khu vực dành cho chủ nhân của tòa biệt thự. Cả khu biệt thự này được bao bọc bởi một bờ tường cao, ngăn cản những căn nhà nhỏ kia với tất cả mọi thứ bên ngoài.

Dãy kiến trúc được gọi là biệt thự này nếu mang về nước thì đừng nói tới chủ tịch huyện, mà ngay cả trưởng trấn cũng chẳng buồn nhìn nó. Đây mà cũng được coi là biệt thự sao? Ngẫm lại việc một phó tổng tài của Tri Minh đảng nắm trong tay quyền lớn, tiếng tăm lừng lẫy Tây Kinh nhưng lại cử hành yến hội tại một nơi như thế này, nếu truyền về nước thì e sợ bị người ta cười đến rụng răng mất.

Lại nghĩ tới đám quan viên bụng phê sống trong biệt thự, ngồi Mercedes ở trong nước mà trong lòng Vũ Ngôn phải cảm thán không thôi. Nước R này có thể nhanh chóng quật khởi sau chiến tranh thì quả thực cũng có chỗ độc đáo riêng của nó. Cho dù hận thù dân tộc có sâu tới đâu, nhưng nhìn những ưu điểm của quốc gia, của người dân nước này thì chúng ta cũng cần phải lấy đó mà học tập.

Chỗ Vũ Ngôn hiện giờ là một bụi cỏ cách phía tây khu biệt thự chừng ngoài một nghìn mét, xung quanh đó là mấy hòn đá cao nhất. Phía đông thông với đường quốc lộ dẫn tới nội thành Tây Kinh. Phía nam và phía bắc bị hai ngọn núi nhỏ vây quanh.

Bây giờ ba mươi phút tối, người tham gia hội nghị dần tiến vào biệt thự. Thông qua ống nhòm hồng ngoại, Vũ Ngôn đã nhìn thấy đoàn xe của Thi Nguyên Thái Lang tiến vào biệt thự, theo phía sau đó chính là đoàn xe của Tiểu Xuyên Nhất Lang.

Ánh mắt Vũ Ngôn nhìn vào chiếc Lincoln dài màu đen bên trong đoàn xe kia nhưng hắn không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Xuyên đâu cả, trong xe đó hắn trông thấy khuôn mặt một cô gái chợt lóe qua. Nhưng chỉ cần một cái lóe qua ấy đã tạo cho Vũ Ngôn một cảm giác như đã quen biết cô gái ấy từ trước. Đang lúc buồn bực thì trên một chiếc xe phía sau chiếc xe đó đã xuất hiện gương mặt của Tiểu Xuyên Nhất Lang.

Tiểu Xuyên không ngồi trên xe chính mà lại đổi thành cô gái kia. Địa vị của cô gái đó hình như còn cao hơn cả Tiểu Xuyên Nhất Lang. Cô ta là ai? Sao mình lại có cảm giác quen thuộc như vậy?

Trong khu rừng không biết tên, tiếng chít chít của những con chim, những con côn trùng vang lên không dứt. Làn gió mát nhẹ thổi qua lướt trên khuôn mặt của cả ba người. Một vầng trăng non hiện lên treo giữa bầu trời đêm đang chiếu những ánh sáng mờ ảo xuống mảnh đất ở vùng ngoại ô này. Hôm nay là ngày rằm theo như truyền thống của Trung Quốc. Đường như Vũ Ngôn đã nghĩ thấy được hơi thở của máu trong bầu trời đêm nay.

Trên con đường quốc lộ ở phía đông đã càng lúc càng im ắng. Vũ Ngôn nhìn đồng hồ. Chín giờ, yển hội của kẻ địch chắc chắn đã được tiến hành. Vũ Ngôn ra hiệu cho Tiểu Dao. Tiểu Dao gật đầu một cái, một hình ảnh rõ ràng thông qua thiết bị camera rada hồng ngoại được truyền vào chiếc máy tính tác chiến trước người Vũ Ngôn.

Hồi Lang giơ tám ngón tay ra dấu về phía Vũ Ngôn, ý hắn muốn nói, phía tây có tám nhân viên bảo vệ.

Vũ Ngôn quan sát thật cẩn thận hình ảnh, khi xác nhận không sai số người liền truyền lệnh thông qua tai nghe:

- Số 3 cảnh giới bên ngoài. Số 2 theo tôi vào.

Hồi Lang và Vũ Ngôn dùng khăn bịt mặt mình lại chỉ để lộ ra ngoài đôi mắt tối đen sâu thẳm. Hai người ẩn sau những hòn đá và cây cối xung quanh tiến tới sát bờ tường, sau đó lại nhanh chóng áp sát vào vách tường.

- Mục tiêu không có gì khác thường!

Thông qua thiết bị camera hồng ngoại, Tiểu Dao quan sát mọi động tĩnh của kẻ địch, sau đó hắn báo cáo lại với hai người kia qua tai nghe điện thoại.

Hồi Lang ra hiệu, ý bảo, đã tới thời gian giao ban của hai tổ tuần tra. Vũ Ngôn gật đầu rồi vịn vào cánh tay Hồi Lang, chân vung lên, thân hình hắn như một con diều hâu giương cánh nhảy lên trên mặt tường. Hồi Lang nhìn mà cũng phải giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

Bức tường này rộng khoảng một mét, cứ cách hai mươi mét là có một lô cốt rộng chừng năm sáu mét vuông, và trên lô cốt ấy cũng có mấy tên bảo vệ ngồi đó canh gác.

Thân thể của Vũ Ngôn và Hồi Lang nằm sấp xuống áp chặt vào tường. Hồi Lang nhanh chóng lấy thiết bị kiểm tra hồng ngoại ra sau đó quét qua tất cả đường đi phía trước, khi không thấy thiết bị tia hồng ngoại cảm ứng thì hắn mới yên lòng.

Vũ Ngôn quan sát bốn phía, khoảng cách giữa bức tường với căn nhà gỗ ba tầng ở giữa vào chừng khoảng gần ba trăm mét. Ở giữa là một bãi cỏ xanh nhân tạo và một vài cây hoa anh đào pha tạp cùng với một số bụi cây thấp bé. Mấy tên lính canh vệ dắt theo mấy con chó béc giê cao lớn thuần chủng đi đi lại lại tuần tra trên bãi cỏ.

Vũ Ngôn nhú mày. Như vậy thì hai người muốn vượt qua được ba trăm mét bãi cỏ này thì hành động phải thật thần tốc. Quan sát thật cẩn thận bốn phía, thấy không có gì khác thường thì Vũ Ngôn mới xác định lộ tuyến để tiến lên. Hắn gật gật đầu với Hồi Lang.

Loại chó béc giê này là một loại chó vô cùng dũng mãnh, vô cùng nhạy bén, lại có khứu giác rất thính. Ba trăm mét, với khoảng cách này mà muốn vượt qua mà không bị người khác phát hiện thì cũng khá đơn giản, nhưng muốn vượt qua được đám chó săn này thì lại vô cùng khó khăn. Hôi Lang và Vũ Ngôn cũng đã bơi lên người loại thuốc phòng chó từ trước. Loại thuốc này con người sẽ không có cảm giác gì, nhưng đối với loại có khứu giác nhạy bén như loại chó này thì lại khó ngửi vô cùng. Khi chúng ngửi thấy mùi hương đó là sẽ phải tránh thật xa, càng xa càng tốt. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Hai người lắp ống giảm thanh lên khẩu súng lục của mình, thu dao găm lại. Vốn là với nhiệm vụ tiềm nhập kiểu này, Vũ Ngôn thích dùng dao găm hơn, nhưng với một người lính đặc chủng thì khi dao đâm vào thân thể kẻ địch, sẽ không tự giác mà làm theo thói quen khi chiến đấu, nếu quan sát cẩn thận vết dao đâm, về lực lượng, góc độ và cách xoay chuyển thì sẽ làm tăng khả năng bại lộ thân phận của bản thân.

Vũ Ngôn dẫn theo Hôi Lang nhẹ nhàng tuần từ tường xuống rồi ẩn mình trong bóng tối của bức tường cao cao đó. Quan sát xong mọi thứ xung quanh, Vũ Ngôn soát một cái lao lên trước tầm hai mươi mét rồi nhanh chóng nằm yên trên mặt cỏ không hề nhúc nhích. Bộ đồ tác chiến màu xanh lá cây hòa lẫn với màu của bãi cỏ, nếu không kiểm tra cẩn thận thì tuyệt đối không thể nào nhìn ra được ở đó đang ẩn náu một con người.

Hôi Lang thấy Vũ Ngôn yểm hộ cho mình nên hần cũng nhanh chóng lao tới. Đôi giày tác chiến đặc chế đập nhẹ lên trên bãi cỏ phát ra những tiếng soạt soạt tưởng chừng không thể nào nghe thấy. Nhưng mấy con chó béc giê kia dường như đánh hơi được cái gì đó, vì thế chúng bèn đồng thời nhìn thẳng về phía bên này. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn hoảng sợ, hần nghĩ rằng mấy con chó này đã phát hiện ra hai người nhưng chỉ thoáng cái, hần đã thấy mấy con chó đó há miệng thè lưỡi rồi quẫy đuôi chạy đi. Xem ra là loại thuốc phòng chó đã có tác dụng.

Hôi Lang cũng vã hết mồ hôi, khi trông thấy mấy con chó to lớn đó chạy đi hần mới ngoảnh mặt về phía Vũ Ngôn gật đầu cười. Vũ Ngôn và Hôi Lang lau hết bùn đất trên giày tác chiến đi. Hai người yểm hộ cho nhau tiến về phía trước. Chưa tới ba mươi giây nhưng hai người đã tiến lên được hai trăm mét. Hai người ẩn trong một bụi cây, sau đó từ bụi cây quan sát tình hình phía trước.

Đằng trước, cách đây năm mươi mét là một bãi đỗ xe, ở đó là một loạt các loại xe con cao cấp. Còn căn nhà gỗ ba tầng ở giữa kia cách hai người khoảng chừng một trăm mét, ở đó tiếng người ồn ào, tiếng nhạc khiêu vũ nhẹ nhàng và tiếng cười nói náo nhiệt có thể nghe thấy rõ ràng.

Phía trước mười lăm mét có một tên cảnh vệ dắt theo một con chó đang tuần tra xung quanh. Cách đó năm mét là hai tên cảnh vệ áo đen khác cũng đang đi đi lại lại. Nếu muốn tiếp cận mục tiêu thì phải thu dọn bọn chúng.

luongson/forum/images/misc/noi quy_06.png

Vũ Ngôn ra hiệu, Hôi Lang châm một điếu thuốc rồi cố ý để lộ ra đầu thuốc đang cháy đỏ rực đồng thời miệng nhẹ nhàng hát một khúc dân ca Nam Hải của nước R. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Hai tên cảnh vệ nghe thấy tiếng hát ư ử truyền đến, lại còn nhìn thấy đốm đỏ của điếu thuốc thì cùng cười lên nói:

- Mệ, là thằng mất dạy nào nhàn hạ ngồi ở đó. Khuyển Dương Quân, là mày à?

Hai người tiến lại gần, Hôi Lang và Vũ Ngôn ra hiệu cho nhau. Hôi Lang đột ngột đứng dậy. Hai tên cảnh vệ nhìn bóng đen đột nhiên xuất hiện này thì vô cùng sửng sốt. Còn Vũ Ngôn đã vòng qua phía sau hai người rồi một nhát dao, trái phải cắt ngang cổ hai tên này. Thân thể hai tên mềm đi rồi đồng thời gục xuống. Vũ Ngôn lập tức kéo thân thể bọn chúng vào trong bụi cây. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Con chó béc giê kia hình như đã cảm nhận được không khí kỳ lạ xung quanh, nó cảnh giác quan sát rồi giẫy dụa cái dây thừng kéo, dẫn tên cảnh vệ thứ ba sang bên này. Tên cảnh vệ thứ ba nghi hoặc nhìn lại, lấy một khẩu súng lục từ trong ngực ra rồi chậm chậm, chậm chậm đi theo con chó béc giê qua đó, đồng thời hần ta còn gọi:

- Hữu Trùng Quân, mày ở đó à?

Vừa dứt lời thì “bục”, một tiếng trầm đục vang lên, đầu tên này đã bị một viên đạn bắn xuyên táo, để lộ ra cái gì màu trắng trắng phía bên trong đó. Cây nỏ của Vũ Ngôn cũng phóng ra một mũi tên độc, con chó béc giê đó chỉ ăng một tiếng rất khê rồi sau đó nằm đơ cứng ngắc trên mặt đất. Uy lực của chất độc cyanua (1) gần như chỉ kiến huyết là phong hầu.

Hai người mau chóng thu dọn xác của ba người và một con chó kia. Vũ Ngôn chỉ vào hai hàng xe con kia ra hiệu. Hôi Lang gật đầu một cái rồi thân thể cúi thấp xuống nhanh chóng lao tới, khi chỉ cách thân xe hai mét, hân nằm rạp xuống lần một vòng chui vào phía dưới gầm xe.

Vũ Ngôn quan sát bốn phía. Hôi Lang gắn một quả boom hẹn giờ plastic với đường lượng nhỏ thông qua miếng hút giấu dưới gầm chiếc xe.

Hoàn thành xong công việc, Hôi Lang ra hiệu “ok” với Vũ Ngôn. Vũ Ngôn quan sát khắp nơi rồi chân đạp một cái, thân thể hân lao tới phía sau một chiếc xe. Hai người trao đổi với nhau qua ánh mắt rồi từ từ di chuyển tới cửa sau căn nhà gỗ đó. Chỗ này là khu vực phòng thủ yếu nhất của kẻ địch. Vũ Ngôn và Hôi Lang nhẹ nhàng dùng dao găm xử lý hai tên canh gác.

- Phòng theo dõi và phòng không chế nguồn điện ở tầng ba tôi sẽ giải quyết. Sau khi tôi giải quyết xong tất cả tín hiệu và cắt đứt được nguồn điện thì chúng ta lập tức xông vào tìm mục tiêu.

Vũ Ngôn nhỏ giọng nói. Nếu là một đội đặc chiến chuẩn mực thì việc không chế phòng theo dõi, cắt đứt nguồn điện và công kích ở bên ngoài sẽ phải tiến hành cùng lúc, nhưng hiện tại tính thế nào cũng chỉ có ba người cho nên Vũ Ngôn chỉ có thể một mình làm hai việc.

Hôi Lang gật gật đầu rồi nghiêng người ra ngoài để che dấu hành động của Vũ Ngôn. Vũ Ngôn nhắm chuẩn chỗ đặt chân trên tầng ba rồi thân thể thoảng một cái, một chân của hân đạp xuống bậc thang trên tầng ba.

Áp vào vách tường Vũ Ngôn nhẹ nhàng thò đầu nhìn vào bên trong. Trước mắt hân là hơn mười màn hình theo dõi, hai tên áo đen canh phòng tại đó thì đang cười với vẻ dung tục, một tên trong số đó nói:

- Hai cận vệ kia của Niệm Tử tiểu thư thật xinh đẹp. Chỉ tiếc là không được nhìn thấy khuôn mặt của cô ta.

Vũ Ngôn cười lạnh chỉ nòng súng về hai tên này. Bụp bụp hai tiếng, ót của hai tên này xuất hiện thêm một cái động máu thịt mơ hồ. Hai tên không rên được lấy một tiếng mà gục ngay trên bàn điều khiển.

Đá văng thi thể của hai tên này ra, Vũ Ngôn hạ lệnh vào tai nghe:

- Số 2, Số 3. Báo cáo tình hình!
- Số 3 báo cáo. Tất cả bình thường!
- Số 2 báo cáo. Tất cả bình thường!
- Sau năm giây, thông tin sẽ bị ngắt.

Vũ Ngôn nói vào ống nghe điện thoại đồng thời ngắt mọi thiết bị theo dõi và radio, sau đó rời khỏi phòng.

Bên cạnh là phòng quản lý nguồn điện. Vũ Ngôn cũng làm giống như cái phòng trước, xử lý hai tên rồi gắn bom vô thanh đặc chế lên hòm điện.

- Tầng ba đã xử lý xong, đang tiếp cận tới tầng hai.

Vũ Ngôn bước từ từ xuống cầu thang. Tầng hai là một gian phòng khép kín, từ đó vang lên tiếng của một người phụ nữ:

- Tiểu thư nói, cảm ơn thịnh tình khoản đãi của hai vị, nhưng yêu cầu của nhị vị chúng tôi giờ chưa thể đáp ứng được. Hai vị mời về trước đi.

Vũ Ngôn lắng tai nghe. Trong phòng có tiếng hô hấp của bảy người, hai trong đó rất nhẹ, hiển nhiên đây là hai người có công phu rất tốt.

Trong phòng có một cô gái che mặt bằng vải lụa mỏng đang lẳng lặng đứng đó mà nhìn hai người đàn ông trước mắt với đôi mắt lạnh tanh và không hề mở miệng nói lấy một lời. Phía sau cô là hai nữ vệ sĩ trẻ tuổi xinh đẹp. Người được gọi là tiểu thư này không nói câu gì từ đầu đến cuối, tất cả đều do nữ vệ sĩ bên người ra mặt trả lời.

- Hải Y!

Hai giọng nam truyền đến, sau đó cánh cửa được mở ra. Hai người đàn ông bước ra ngoài. Vũ Ngôn ẩn thân ở chỗ cầu thang vừa đưa mắt qua đã thấy được người bước ra chính là Thi Nguyên Thái Lang và Tiểu Xuyên Nhất Lang.

Vũ Ngôn có thể khẳng định cô gái được gọi là tiểu thư kia chính là người ngồi trong chiếc Lincoln dài, người đã tạo cho hắn một cảm giác như đã từng quen biết trước kia. Bọn chúng rất cung kính với cô gái này, vậy thân phận của cô gái này đến cùng là gì đây?

Vũ Ngôn không có nhiều thời gian để suy nghĩ mấy chuyện này, thấy trong phòng không có động tĩnh gì hắn liền nhẹ nhàng cài hai trái bom plastic lên cửa rồi sau đó đáp xuống tầng một. Hắn tiến tới bên cạnh Hôi Lang nói:

- Chuẩn bị hành động!

Hai người từ từ bí mật tiến lại gần cửa sổ rồi ẩn vào trong bóng tối, vừa đưa mắt nhìn vào thì chợt nghe thấy bên trong có tiếng huyền não truyền tới.

Hai người lại thấy một người R to béo đang từ từ đẩy một cái toa ăn rất lớn vào, mà ánh mắt tham lam của tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cái xe này. Một cô gái chừng mười bảy mười tám tuổi đang nằm giữa trên chiếc xe, toàn thân cô gái đó không một mảnh vải che thân. Trên da thịt đã được tắm bằng sữa đó được rắc lên vài cánh hoa hồng đỏ thắm.

Mỗi một tác da, mỗi một tác thịt của cô gái đều được cọ rửa rất cẩn thận. Cổ, trước ngực, phần dưới hông, đùi, tất cả mọi bộ phận đều được bày trên rất nhiều thức ăn, những miếng cá ngừ, rau dưa các thứ. Những ánh mắt tham lam đói khát đầy thú tính nhìn chăm chăm vào cơ thể cô gái, vào ngực cô, vào phần dưới hông cô ...

Đây chính là “Nữ Thể Thịnh” tiếng thú vang xa. Trong mắt Vũ Ngôn và Hôi Lang hiện lên đầy vẻ phẫn nộ, có thể làm những việc biến thái như thế này cũng chỉ có dân tộc dị thường này.

Từ trong đám người đang reo hò đó, Thi Nguyên Thái Lang bước lên dùng nĩa xiên xuống vùng đồi núi của cô gái lấy lên một miếng cá ngừ. Máu tươi theo đó chảy xuống, cô gái đó nhẹ nhàng dùng tiếng R kêu một tiếng:

- Đùng ...

Tiếng kêu của cô gái cùng dòng máu tươi đỏ thắm, dường như lại càng khơi dậy thú tính của mấy tên súc sinh này. Từng người từng người cứ như thế bắt đầu động chân động tay và cô gái đó cũng hết lần này tới lần khác dùng tiếng R kêu lên.

Tiểu Xuyên Nhất Lang cầm một con dao lên, trong mắt hắn lóe lên vẻ hưng phấn. Một nụ cười độc ác xuất hiện lên rồi con dao đang cầm trên tay đâm thẳng vào chiếc lá đang che chắn nơi riêng tư của cô gái kia. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Đùng ...

Cô gái đó hét lên một tiếng thảm thương vang vọng khắp cả biệt thự. Vũ Ngôn và Hôi Lang nghe rất rõ, tiếng kêu lần này không phải là tiếng R nữa mà là một tiếng Trung thấu lên tận trời xanh.

- Súc sinh ...

Đôi mắt của Vũ Ngôn cùng Hôi Lang đỏ bừng như muốn nổ tung ra. Hai người bật đứng dậy, dòng máu nóng trong lồng ngực hai người giờ chảy lên hừng hực như có lửa đốt.

- Giết hết bọn súc sinh này. Một tên cũng không tha ...

Đôi mắt của Vũ Ngôn giờ đỏ như muốn chảy máu.

Hôi Lang lập tức ấn nút kích hoạt trái bom vô thanh. Căn phòng lập tức trở nên tối đen. Những tiếng thét chói tai của cả đàn ông lẫn đàn bà vang lên không dứt. Súng trong tay Tiểu Dao đang đóng giữ bên ngoài cũng đã phát hỏa. Một tiếng nổ rất lớn vang lên, một lỗ cốt bên ngoài đã sụp đổ, đổ xuống trong ánh lửa.

88. Chương 89

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 89 :Kim ốc tàng nam (1+2)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Ngày hôm sau, tất cả báo chí của nước R đều đưa tin Thi Nguyên Thái Lang và phó tổng tài của Tri Minh đẳng Tiểu Xuyên Nhất Lang bị giết lên trang nhất, cùng bị giết với hai người này còn có bốn mươi phần tử trung kiên của phe cánh hữu và người nhà bọn họ.

Hai mươi tư giờ sau khi vụ việc xảy ra, một tổ chức thần bí tự xưng là Thẩm Phán Ngày Tận Thế từ Trung Đông xa xôi thông qua mạng lưới thông tin đã đứng lên nhận trách nhiệm về vụ việc này, hơn nữa còn nói rằng đây là hành động trả thù do nước R đã ủng hộ nước M phát động cuộc chiến tranh xâm lược Trung Đông.

Dân chúng nước R phản ứng vô cùng mãnh liệt, sau đó chia làm hai phe.

Phe thứ nhất cực lực yêu cầu nước R rút quân đội đang ở nước ngoài về, hơn nữa còn kháng nghị việc cho quân nước M thuê căn cứ quân sự trên nước R.

Phe còn lại cũng có thái độ vô cùng cương quyết. Bọn họ tuyên bố rằng phải phái quân đội tấn công vào đất nước có tổ chức kia, trợ giúp quân nước M tiêu diệt toàn bộ tổ chức đó.

Trung Quốc lập tức đăng tải tuyên bố, cảnh cáo nghiêm khắc đối với một số ít quốc gia không biết hối cải, mưu toan hòng tự ý sửa đổi hiến pháp hòa bình, phái binh ra nước ngoài, hơn nữa còn đệ trình cho các quốc gia châu Á chú ý chặt chẽ những diễn biến của tình hình.

Nghị viện nước R vừa đưa ra đề nghị phái binh ra nước ngoài thì dư luận châu Á lập tức đổ dồn lên nước R. Hơn mười vạn dân chúng nước H, một đất nước lân cận của nước R đã lên đường biểu tình, kháng nghị việc nước R mưu toan xé, hủy hiến pháp hòa bình để xuất binh ra nước ngoài, rồi còn thúc giục chính phủ dùng căn cứ quân sự đồn trú tại nước H của nước M để ép, và cuối cùng buộc nước M phải tỏ thái độ ủng hộ hành vi chính nghĩa của dân chúng nước H.

Mười mấy người phụ nữ nước H bị quân R ép “đứng đường” trong chiến tranh thế giới thứ II cũng đứng lên, dùng những việc chính bản thân mình đã trải qua để vạch trần sự dã man tàn ác của quân R. Một thanh niên nước H phấn nộ chạy tới trước cửa sứ quán nước R đồn trú tại H tự thiêu. Mấy trăm dân chúng nước H tự tổ chức thành một đoàn đi tới Trúc đảo, một hòn đảo mà hai nước đang tranh chấp, rồi hướng về phía nước R vùng quốc kỳ kháng nghị. Mười hai chiến hạm tuần tra quân H đi theo hộ tống cho bọn họ.

Tại một phần khác của bán đảo, nước C, một nước đồng tông đồng mạch với nước H, cũng nhanh chóng đưa ra lời tuyên bố của mình, ủng hộ hành động chính nghĩa của đồng bào phía nam bán đảo, hơn nữa còn mở Kim Cương sơn làm khu hành chính đặc biệt, hoan nghênh đồng bào phương nam tới đó nói chuyện đầu tư, dùng kinh tế để kéo chính trị, thúc đẩy sự phát triển của bán đảo, xúc tiến sự phồn vinh của dân tộc.

Tuyên bố này vừa đưa ra thì lập tức nhận được lời hưởng ứng của người dân cả bán đảo. Tổng thống nước H tuyên bố mời người đứng đầu cao nhất của nước C vào một dịp thích hợp tới thăm chính nước H. Người đứng đầu nước C vui vẻ nhận lời mời này.

Với áp lực từ phía dư luận châu Á, lập tức Thủ tướng nước R phát biểu bày tỏ rằng sẽ không suy nghĩ thêm về việc phát binh ra nước ngoài nữa.

Ngay lập tức, các quốc gia châu Á lại được tiếp tục “phun nước bọt”. Trung Quốc là một nước lớn của châu Á đã đứng lên phát biểu đầu tiên, cực lực khiển trách hành động ma quỷ của Thủ tướng nước R. Nước H theo ngay sau đó. Cơn bão dư luận trong phạm vi châu Á lại một lần nữa đẩy nước R lên đầu sóng ngọn gió. Những hành vi man rợ của người R ở nửa thế kỷ trước lại một lần nữa bị phơi bày ra trước mặt người đời. Cả châu Á tiến hành điều tra, xét xử chân tướng một lần nữa. Nước H và nước C, thanh niên hai nước này triển khai hành động tẩy chay: “Nói không với hàng R, giương cao uy thế nước ta.” Tất cả mọi hành động đều đổ dồn lên cái đảo quốc hẹp, dài kia.

Cũng không rõ thủ tướng nước R ứng phó với tình hình này ra sao, nhưng rõ ràng là nước R đã ăn phải quả đắng, đang không chẳng hiểu vì sao lại trở thành mục tiêu của toàn thế giới.

Tất cả những việc này chỉ diễn ra trong vòng một tuần sau vụ ám sát kia. Cơn bão dư luận đã đẩy nước R vào trung tâm của vòng xoáy, vì thế nên mọi người dường như đã quên một vị anh hùng đã tạo ra cục diện này. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Đương nhiên, dân chúng nước R cũng chẳng hơi sức đâu mà chú ý tới việc lớn kia mỗi ngày. Ngoại trừ tin tức Thi Nguyên và Tiểu Xuyên bị ám sát được đăng lên trang đầu ngay ngày hôm sau ra thì còn lại, phần lớn đều là vì Thư Nhạc.

Bởi vì phe cánh hữu nước R bị tập kích, lực lượng trung kiên bị tiêu diệt gần như không còn ai, tổn thất to lớn đó khiến phe cánh hữu nước R bị ép tới không thể thở nổi. Bọn chúng phải vội vàng tự giải cứu chính mình, do vậy kế hoạch ám sát Thư Nhạc bị gác lại vô thời hạn. Và Thư Nhạc cũng vì thế mà có thể đi dạo trên đường, rồi tiến hành giao lưu thân mật cùng dân chúng nước R.

Trong một tuần ở nước R, Thư Nhạc liên tục gặp gỡ giao lưu với các Fan, tiến hành các buổi ký tặng, nhận lời mời tới thăm các nhà máy, trường học, đưa mị lực vô cùng của cô nàng thâm nhập vào lòng mỗi một người dân nước R.

Đương nhiên, đám chó săn tin tức ngày đêm phục kích cũng có được chút thu hoạch. Ngay ngày hôm sau khi Thư Nhạc tới Tây Kinh, một tờ báo nhỏ bằng một cách đặc biệt nào đó đã cho ra một tin độc nhất vô nhị, bài báo nói, đêm Thư Nhạc tới khách sạn đã giận giữ với kiểu giường của khách sạn đó, rồi bảo vệ sĩ của mình đi mua một cái giường lớn. Dân chúng cũng biết rõ khả năng mê hoặc của tờ báo nhỏ này, thấy đây là một tin vịt điển hình nên cũng chỉ cười cho qua. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

.....

Mưa. Từng hạt mưa rả rích buông xuống. Đứng trên những tòa nhà hiện đại cao chọc trời, nhìn về phía xa, cơn mưa bụi trong màn sương chiều như hóa thành một bức tranh thủy mặc. Cuối tầm mắt, trời biến một màu.

Tây Kinh nước R, cơn mưa bụi rơi xuống thành phố như biến thành phố này thành một con quái vật to lớn bằng sắt thép, một con quái vật lạnh lẽo như băng mà không hề có một chút cảm giác ấm áp nào.

Quan Nhã Ny nhìn xuất thần vào màn mưa phùn bên ngoài cửa sổ. Ngày hôm sau sau khi tới Tây Kinh trời đã bắt đầu đổ mưa. Những trận mưa phùn liên miên bất tận đã rơi suốt một tuần nay, và tâm trạng của cô giờ cũng giống như mưa phùn phát phơ ngoài trời, chẳng biết bay về phương nào.

Tâm trạng của một người phụ nữ rất dễ chịu ảnh hưởng của thời tiết. Quan Nhã Ny chính là một ví dụ điển hình. Cô lẳng lẳng đứng trước cửa sổ, ánh mắt xa xăm chẳng hiểu nhìn về đâu, một ánh mắt tĩnh mịch, còn dai dẳng hơn cơn mưa tháng tám ngoài trời kia.

Đây là căn phòng tổng thống mà cô và Thư Nhạc đang ở. Chiếc giường cực lớn xa hoa kia được đặt giữa phòng ngủ. Buổi tối đầu tiên ngay khi tới Tây Kinh, chính cô đã tự mình chỉ huy người tới nơi Thư Nhạc chỉ định chuyển về.

Trên bàn là tờ báo của tuần trước, một dòng tít, Tiểu Xuyên Nhất Lang và Thi Nguyên Thái Lang chết không toàn thây chiếm ngay trang đầu tờ báo. Dưới đó là chi chút chữ R khiến cô nhìn mà cảm thấy buồn bực.

Người R cần gì phải nhọc sức như vậy, học trộm chữ viết Trung Quốc thì cứ mang về toàn bộ là được, chứ cần gì phải bớt xén chỉ học một nửa, thậm chí là một phần tư, làm mình đọc cũng cảm thấy khó chịu.

Quan Nhã Ny buồn bực suy nghĩ, sau đó cô đi tới trước chiếc giường rồi ấn nhẹ nhàng một cơ quan.

Bên cạnh chiếc giường lớn xa hoa đó bỗng nhô ra thêm một chiếc giường nhỏ nữa. Trên chiếc giường nhỏ đó là một chàng trai cường tráng, dáng người cân xứng với chỉ một cái quần đùi đang nhắm mắt nằm.

Quan Nhã Ny ngồi xuống bên cạnh hắn, quan sát gương mặt trẻ tuổi kia mà nhẹ thở dài một hơi. Đã gần một tuần rồi sao hắn còn chưa tỉnh nhỉ? Nghĩ lại việc mình quen biết với hắn quả thực đó như một vở tuồng vậy. Lần đầu tiên gặp mặt, mình kiêu ngạo, khi luận võ thì lên mặt nạt người, khi hạ lệnh cho hắn thì vô cùng uy nghiêm, vốn mình nghĩ cho rằng về mọi việc mình đều giỏi, đều mạnh hơn hắn.

Nhưng ai mà ngờ rằng gia hỏa này lại là một anh chàng thợ lặn, lặn xuống tít dưới đáy biển sâu thẳm, một quả núi không hiện trên thế gian, một con sông không lộ trên mặt đất, vào thời điểm quan trọng nhất hắn lại xuất hiện cứu tính mạng mọi người. Khi mọi người còn đang sùng bái hắn thì hắn lại tạo ra sự kiện “vô lễ” với Thư Nhạc, rồi bị ép phải rời đi. Mà mình cũng không nghĩ rằng hành trình tới Tây Kinh này lại có thể được nhìn thấy hắn.

Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Buổi tối ngày hôm đó, sau khi Thư Nhạc bảo người chuyển chiếc giường trở về đã cho Quan Nhã Ny một sự kinh ngạc, một nỗi vui mừng ngoài ý muốn. Khi cô thấy một người đàn ông xuất hiện từ trong chiếc giường đó thì vô cùng hoảng sợ, nhưng khi thấy rõ gương mặt người đàn ông này thì lại vô cùng vui vẻ, còn khi trông thấy vết thương trên ngực trái của hắn lại cảm thấy đau xót vô hạn. Hoảng sợ, vui vẻ, đau xót, ba cung bậc cảm xúc như một bàn tay to lớn mạnh mẽ tóm bắt lấy trái tim người con gái này.

Khi thấy tờ báo ngày hôm sau thì Quan Nhã Ny cũng hiểu hắn đã làm ra chuyện gì. Mà Thư Nhạc cũng không giấu nữa mà kể hết kế hoạch của mình cho Quan Nhã Ny nghe.

Nhớ lại mỗi một lần hắn xuất hiện đều bất ngờ như thế này, mà giấu lại sự kiêu ngạo vô tri của mình từ trước giờ, lúc này cô mới phát hiện, thì ra trừ thân phận thì mình chẳng có chỗ nào đáng để kiêu ngạo khi đứng trước mặt hắn cả. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ” Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Một tuần đã qua, vết thương của hắn cũng đã liền lại một cách thần kỳ, giờ chỗ đó chỉ còn lưu lại một vết sẹo mờ mờ mà thôi. Hô hấp của hắn cũng đã mạnh mẽ trở lại, nhưng không hiểu vì sao mà hắn vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Gia hỏa này ngủ say suốt cả một tuần nay, lại còn làm mình với Thư Nhạc ngày nào cũng phải lau chùi thân thể giúp hắn nữa. Nhớ lại làm khuôn mặt cô nàng đỏ bừng lên.

Ban ngày hắn được giấu trong chiếc giường lớn, tối tới mới đưa hắn ra cho hắn hít thở không khí trong lành. Phòng của Đại minh tinh Thư Nhạc ngoại trừ mình ra không có bất cứ một ai được đi vào, bên trong lại trộm giấu một người đàn ông làm cho hai cô gái phải cùng nghĩ tới một câu ” Kim ốc tàng kiều”.

Tối nào Thư Nhạc cũng kéo Quan Nhã Ny lên giường lớn ngủ cùng, hai cô gái dựa sát vào nhau ngủ, bên cạnh còn có một người đàn ông trẻ tuổi, điều này khiến Quan Nhã Ny lại nhớ tới một câu nói nữa “Đồng sàng cộng chẩm”. Nghĩ mà gương mặt cô gái lại đỏ lên, trái tim thiếu nữ như một chú thỏ con đập loạn không ngừng.

Khi ấy cô còn lại nghe thấy tiếng trống ngực của Thư Nhạc, hình như còn nhanh hơn cả của mình. Cuối cùng hai cô gái chế nhạo đùa giỡn một hồi làm cho khuôn mặt cũng vì thế mà đỏ bừng lên.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng cắt ngang suy nghĩ của Quan Nhã Ny. Quan Nhã Ny vội vàng thu chiếc giường nhỏ kia lại, vừa thu xong thì Thư Nhạc đã bước vào cười khê.

- Sao rồi? Đã tỉnh chưa?

Thư Nhạc cười hỏi.

Quan Nhã Ny đỏ mặt trả lời:

- Chắc là vẫn còn chưa tỉnh. Chị đã nhìn đâu mà biết!

Thư Nhạc cười khanh khách nói:

- Khuôn mặt đỏ thề kia, nhất định là ăn vụng cái gì rồi. Đừng lo, không ai trách chị đâu.

Quan Nhã Ny nhẹ nhàng đánh một quyền lên người Thư Nhạc.

Thư Nhạc thả Vũ Ngôn từ bên trong chiếc giường lớn ra, nhìn sắc mặt của hân, nàng nói:

- Đúng là kỳ lạ. Tất cả mọi cơ năng đều bình thường, nhưng sao còn chưa tỉnh nhỉ?

Quan Nhã Ny cười nói:

- Có lẽ người ta lưu luyến khuê phòng của em nên không muốn tỉnh lại. Cũng phải, ngày nào cũng được ngủ chung một giường với đại mỹ nữ tuyệt sắc, nếu đổi lại là chị thì có đánh chết chị cũng không muốn tỉnh lại. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Chị muốn chết à. Mà giờ em thấy người có cảm giác lưu luyến ấy chính là chị đó, Trông ánh mắt của chị nhìn hân mỗi ngày kia. Ồi, em không nói, hì hì

Quan Nhã Ny xông tới gãi gãi gương mặt xinh đẹp của Thư Nhạc khiến cô nàng không thể nào nói tiếp được nữa.

- Tiểu Phi, chị hỏi em một việc

Quan Nhã Ny ghé sát vào tai Thư Nhạc nói.

- Uhm, chị nói đi.

Thư Nhạc nhìn Quan Nhã Ny nói.

- Lúc trước, có rất nhiều cách nếu muốn tạo xung đột giả với anh ta mà, nhưng sao em lại vu khống cho anh ta vô lễ mình vậy?

Quan Nhã Ny cười khẽ hỏi.

- Hừ, anh ta vốn đã vô lễ với em mà. Anh ta dám đánh mông em, thế còn chưa gọi là vô lễ ư?

Thư Nhạc trợn mắt trả lời.

- Nếu là người khác em đã chặt một chân của hân rồi.

- Thật ư, vậy nếu đổi lại là anh ta thì em không nỡ phỏng?

Quan Nhã Ny cười khanh khách nói. Hai cô gái lại bắt đầu đùa giỡn nhau.

Đùa một lúc, Thư Nhạc ghé vào tai Quan Nhã Ny hỏi:

- Nhã Ny, chị thích hân ta phải không?

Khuôn mặt Quan Nhã Ny đỏ lên tới tận mang tai, sau đó cô dịu dàng nói:

- Em nói lung tung gì vậy, chuyện của mẹ, em không phải là không biết.

Ánh mắt của cô trở lên âm đạm, cô nàng lẩm bẩm nói:

- Đàn ông, không có một ai là tốt.

Thư Nhạc lắc đầu nói:

- Suy nghĩ đó quá cực đoan rồi. Nếu chị nói như vậy thì đàn bà con gái trên toàn bộ thế giới này chẳng phải đều trở thành oán phụ sao. Nhưng

Cô liếc nhìn sang Vũ Ngôn đang nằm trên giường, nói:

- Với anh chàng này chị phải cẩn thận.

- Bên ngoài anh ta có vẻ dịu dàng như không có gì có thể khiến anh ta nổi nóng. Kỳ thật từ trong tận xương tủy anh ta là một người cao ngạo. Còn tính cách, anh ta là một người rất kiên cường, có đôi lúc anh ta làm việc cũng rất cương quyết. Còn về tình tình, lúc thì rất trưởng thành nhưng có khi lại như một đứa trẻ, lúc thì nghiêm trang nhưng cũng có thể trở thành một người nói năng ngọt xớt. Làm chuyện lớn thì nghiêm túc, nhưng chuyện nhỏ lại vô cùng hồ đồ. Về mặt tình cảm lại là một tên đầu gối chính hiệu, lại hay do dự thiếu quyết đoán, luôn mơ mộng không muốn làm tổn thương bất cứ một ai nhưng lại không ngừng làm tổn thương người khác. Nói tóm lại, đây là một người có tính cách phức tạp.

Thư Nhạc nói liền một hồi chỉ ra tất cả những phức tạp trong tính cách của Vũ Ngôn.

Quan Nhã Ny ngạc nhiên nhìn cô nàng nói:

- Em sao hiểu rõ anh ta quá vậy?

Thư Nhạc sững sốt, sau đó cười hì hì nói:

- Em hiểu rất rõ về anh ta sao? Ài, chị nói đúng, hình như là em cũng hiểu một chút về anh ta.

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Chị thấy người nên cẩn thận chính là em đó.

Hai cô gái rơi vào trầm mặc, cả hai đều đang suy nghĩ về tâm sự của bản thân thì bỗng một giọng nam trầm thấp vang lên:

- Xin hỏi, có thể mang cho tôi một bộ quần áo không?

Hai cô gái a lên sợ hãi, nhìn lại thì thấy Vũ Ngôn đã ngồi dậy còn đang cười với hai cô nàng nữa.

- Lưu manh thôi!

Quan Nhã Ny gọi nhỏ một tiếng nhưng thân hình sớm đã bay ra ngoài rồi.

Thư Nhạc đỏ mặt nhưng ngoài miệng vẫn rất cứng nói:

- Cũng đâu phải là chưa từng nhìn. Còn gì phải sợ như vậy?

Miệng thì nói nhưng chân cũng bước theo Nhã Ny chạy nhanh ra ngoài.

Vũ Ngôn lắc đầu cười khổ, hắn đi tới trước cửa sổ rồi thoải mái duỗi, vặn lưng mấy cái. Hắn cảm thấy mình ngủ đã rất lâu nên xương cốt cũng có chút mỏi.

Quan Nhã Ny đỏ mặt rồi đứng từ ngoài cửa ném một bộ vest vào sau đó lại quay mặt chạy đi.

Vũ Ngôn cầm bộ quần áo mặc vào, mọi số đo đều vừa khít, thấy khuôn mặt xinh đẹp của Quan Nhã Ny chợt lóe lên, hắn mỉm cười nói:

- Cám ơn cô. Rất vừa người!

Quan Nhã Ny liếc nhìn hắn một cái, nhẹ giọng nói:

- Đó vốn là đồng phục phát cho anh, sau khi anh đi tôi nhân tiện mang theo luôn.

- Không phải nhân tiện mà là cố ý đó.

Thư Nhạc không biết chui từ đâu ra, cô thò đầu vào bổ sung.

- Đúng rồi, anh tỉnh lại từ lúc nào vậy? Đã nghe thấy cái gì chưa?

Thư Nhạc trừng mắt nhìn hắn nói.

89. Chương 90

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 90 :Kim ốc tàng nam (3+4)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Vũ Ngôn hoạt động hai cánh tay, cười nói:

- Không sao rồi, cảm ơn sự chăm sóc của các cô.

Quan Nhã Ny xua tay nói:

- Anh đừng cảm ơn tôi, cảm ơn bác sĩ Thư Nhạc đi. Tự tay cô ấy đã giúp anh gấp đầu đạn ra đó.

Vũ Ngôn vừa nghe thấy người phẫu thuật gấp đầu đạn giúp mình là ma nữ Thư Nhạc thì ngay lập tức hấn cảm thấy chóng ặt. Vũ ngôn run rẩy hỏi:

- Quan tiểu thư, cô tin chắc là cô đã tận mắt trông thấy nàng ta đã gấp đầu đạn ra cho tôi ư?

Quan Nhã ny cười nói:

- Anh yên tâm đi. Tôi quan sát thấy bác sĩ THư lúc đó rất là bình tĩnh, nhìn cô ấy không có một chút khẩn trương lo lắng nào, vì thế nên chắc không có vấn đề gì đâu.

Vũ ngôn căng thẳng hỏi:

- Tôi muốn hỏi là cô có thể xác nhận rằng đầu đạn đã được lấy ra hay không?

Quan Nhã Ny thấy vẻ mặt căng thẳng của hấn thì biết hấn vẫn còn hơi sợ ma nữ Thư Nhạc nên cười nói:

- Anh cứ yên tâm đi!

Thư Nhạc trừng mắt nhìn Vũ ngôn nói:

- Anh không cần cảm ơn tôi, dù sao người giúp anh lấy đạn ra cũng không phải là tôi.

Ý của Thư Nhạc Vũ ngôn cũng hiểu, trong lòng hấn lúc này đã phải thầm cảm tạ trời đất vì người ra tay giúp hấn chính là cô chị Thư Nhạc, nếu mà là cô em ma nữ thì e rằng mình đã bị cô ả đùa tới chết rồi.

Vũ Ngôn cười hề hề nói:

- Tôi cũng chẳng việc gì phải cảm ơn cô. Nếu không phải là cô thì tôi đâu có thành ra thế này, đúng không? Hơn nữa, phải là cô cảm ơn tôi mới phải.

Thư Nhạc thở dài nói:

- Anh hãy nói lại một chút tình hình trong hành động lần này đi. Người nào có thể làm anh bị thương như vậy?

Vũ Ngôn thấy cô nàng không kiêng kị gì Quan Nhã Ny nên cũng chẳng hề do dự mà cứ thế kể thật tỉ mỉ quá trình trong hành động lần này ra.

Khi nói đến chính sự, cô nàng ma nữ lập tức thu lại vẻ hỉ hỉ hả hả mà trở nên vô cùng trịnh trọng. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Thư Nhạc nghe Vũ ngôn kể xong liền nhíu mày trầm tư, sau cả nửa ngày cô mới ngẩng đầu lên nói:

- Anh tin rằng đó là hai dị năng giả Mộc hệ sao?

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Tôi đã giao thủ với dị năng giả của Thủy hệ, Hỏa hệ và Thổ hệ. Hai dị năng giả Mộc hệ tôi gặp phải còn hơn gấp mấy lần những tên tôi đã gặp trước kia. Tôi nghĩ tôi không thể nào làm được.

Thư Nhạc thở một hơi thật dài:

- Hai dị năng giả Mộc hệ, tôi biết bọn họ là ai rồi.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của hai người Vũ Ngôn và Quan Nhã Ny, Thư Nhạc từ từ nói:

- Dị năng giả dựa theo thuộc tính được chia thành kim mộc thủy hỏa thổ. Nói về thuộc tính kỳ thật cũng là một loại cấp bậc, càng lên cao thì năng lượng tinh thần lại càng mạnh và tu luyện cũng khó khăn hơn. Lần trước, khi ở bờ sông chúng ta đụng độ phải dị năng giả Thủy hệ, năng lực của tên đó đã là rất mạnh, nhưng không ngờ rằng lần này anh còn gặp phải những hai dị năng giả Mộc hệ. Trên thế giới này, số lượng dị năng giả Mộc hệ vền vẹn không vượt quá tám người. Khả năng của bọn họ có thể nói là trên đời này không có gì có thể so sánh được. Không ngờ lại có thể gặp tới hai người ở đây. Theo tôi được biết, ở nước R này chỉ có hai dị năng Mộc hệ, và hai người đó chính là hai vị trưởng lão của gia tộc Y Đằng. Như vậy, tiểu thư mà anh đã gặp có lẽ là Y Đằng Niệm Tử. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Y Đằng Niệm Tử?

Vũ Ngôn khẽ nhẩm cái tên này một lần, sau đó hẩn hỏi:

- Vậy gia tộc Y Đằng làm cái gì?

- Nghe nói, gia tộc Y đằng là một danh môn vọng tộc tồn tại từ thời Mạc Phủ, hiện nay gia tộc này có thể nói là vọng tộc đệ nhất nước R. Sản nghiệp của gia tộc bọn họ có ở khắp nơi trên toàn cầu, đặc biệt là trong ngành công nghiệp nặng. Tất cả các tàu chiến cỡ lớn và gần một phần ba máy bay, xe tăng của nước R trong chiến tranh thế giới thứ hai đều là do họ chế tạo. Thực lực kinh tế của bọn họ đừng nói là nước R mà cho dù là toàn châu Á cũng thuộc hàng số một số hai. Thư Nhạc thở dài nói:

- bọn họ ủng hộ phe cánh hữu sao? Vũ Ngôn hỏi.

Thư Nhạc gật đầu trả lời:

- Rất khó để nói rõ xem liệu bọn họ có ủng hộ bên kia không, với thực lực kinh tế của gia tộc này thì các phái, các thế lực trong nước R muốn mượn sức chắc chắn là rất nhiều, nhưng quan hệ bên ngoài của họ với chúng ta cũng không tệ lắm, ít nhất là bọn họ không công khai ủng hộ phe cánh hữu. Như tình hình anh vừa kể thì theo tôi phân tích có thể là thế lực phe cánh hữu muốn mượn sức của bọn họ nên đã mời Y Đằng Niệm Tử tới tham gia hội nghị. Song theo những gì anh vừa nói thì Y Đằng niệm Tử hình như đã cự tuyệt yêu cầu của bọn chúng. Mặc dù không biết cụ thể đó là gì nhưng ít nhất nó đã chứng minh gia tộc Y đằng không phải là hoàn toàn đứng về phía phe cánh hữu. Hơn nữa, lần này trong một bữa tiệc của phe cánh hữu, anh bạn Y Đằng Niệm Tử bị thương. Tôi nghĩ, quan hệ giữa phe cánh hữu và bọn họ rất khó hàn gắn lại được.

Vũ ngôn nhớ tới dáng vẻ và gương mặt như đã từng quen biết trước kia của Y đằng Niệm Tử mà trong lòng cũng thấy mê muội. Mình đã gặp cô gái này ở chỗ nào trên nước R nhỉ?

- Nhưng anh cũng phải chú ý, tuyệt đối không thể để cho cô ta biết được thân phận thực sự của anh.

Thư Nhạc bổ sung nói:

- Nếu để cho gia tộc đó biết được là chúng ta động tay động chân thì quan hệ hòa ái bên ngoài kia của chúng ta với bọn họ rất có khả năng sẽ bị phá vỡ.

Vũ ngôn gật gật đầu nói:

- Điều này thì chẳng có vấn đề gì cả. Tôi nghĩ tôi và Y Đằng Niệm Tử kia có lẽ đời này sẽ chẳng gặp nhau lần thứ hai đâu. Hay là nói về dị năng giả đi, cô vừa rồi nói về dị năng giả Mộc hệ, như vậy còn dị năng giả Kim hệ thì sao? năng lực của bọn họ có phải là rất mạnh mẽ không? Còn cả cô nữa, không phải cô nói cô là dị năng giả Tâm Linh cấp cao nhất sao?

Thư Nhạc cười trả lời:

- Anh đừng có gấp. Cứ hỏi từng câu một thôi. Dị năng giả Kim hệ là một tồn tại trong truyền thuyết. Trung quốc chúng ta, theo tôi được biết, trong vòng một trăm năm nay tổng cộng có không quá năm người, hiện giờ cũng vãn vãn chỉ còn có hai vị. Nhưng hai vị lão nhân gia đã không còn quản tới mấy chuyện vụn vặt này rồi. Như truyền thuyết, khi bọn họ vận niệm lực thì cả người sẽ tản mát ánh kim quang, nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết, còn tôi cũng chưa bao giờ được gặp. Nước R, theo tôi biết thì trăm năm trước, tướng quân của Mạc Phủ là Đức Xuyên và Phong Thần Tú Kê có thể là dị năng giả Kim hệ, còn bây giờ có người nào hay không thì tôi cũng không biết. Vì thế mới nói, một mình anh độc chiến với hai dị năng giả Mộc hệ thì anh đã có thực lực của dị năng giả Kim hệ rồi. Trong thiên hạ, người có năng lực này cũng chỉ có ba người thôi. ANh đã thỏa mãn chưa.

Vũ ngôn thở dài, nếu nước R còn tồn tại dị năng giả Kim hệ thì như vậy, trận chiến kia chỉ sợ là dữ nhiều lành ít. Thiên Tâm quyết và Long Dục chân khí của mình mặc dù đã đại thành nhưng vẫn có một tầng cuối cùng chưa đột phá. Tối cảnh giới này, việc khắc khổ tu luyện đã không còn nhiều ý nghĩa nữa, nó phải dựa vào ngộ tính và cơ duyên.

- Còn dị năng giả Tâm Linh, tôi nói là dị năng giả Tâm Linh cấp cao nhất cũng đúng. Bởi vì dị năng giả Tâm Linh có thể cảm giác tất cả dao động năng lực khác thường. Trước mặt tôi, đám dị năng giả không thể ẩn trốn ở bất cứ chỗ nào, hơn nữa tinh thần lực của dị năng giả tâm Linh là vô cùng mạnh mẽ, gần như có thể khống chế tư tưởng của người khác, chỉ tiếc rằng không thể tiến hành công kích bằng năng lượng, nếu không cũng sẽ không bị anh bắt nạt. Hừ! Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Rốt cục Vũ Ngôn cũng hiểu một cách đại khái về dị năng giả. Ngẫm lại thì trong năm hệ dị năng giả thì trừ Kim hệ trong truyền thuyết ra, mình đã gặp cả bốn. Võ học truyền thống khi giao thủ với họ tuyệt đối không rơi vào thế hạ phong, vì thế đối phó với một dị năng giả Kim hệ mình cũng có đủ tự tin để đấu một trận. Những vấn đề làm cho hần phải suy nghĩ trong một thời gian dài cuối cùng cũng có lời giải, vì thế trong lòng hần cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Lần bị thương rơi vào trong trạng thái ngủ say này, chân khí đã tu bổ lại thân thể và đồng thời cũng lại hấp thu thiên tài địa bảo trong cơ thể Vũ Ngôn thêm một lần nữa, vì thế chân khí trong cơ thể cũng tiếp tục tiến lên được một bậc, mặc dù chưa đột phá lên tầng cuối cùng nhưng cái lợi trong đó cũng không phải là ít.

Nói nhiều như vậy nên Thư Nhạc cũng cảm thấy miệng mình hơi khô khô. Đang định đi tìm cái gì uống thì Vũ ngôn đã đứng dậy nói:

- Giờ xin hai vị nữ sĩ hãy tránh đi một lát, tôi muốn tắm rửa một cái, tiện thể giúp tôi tìm chút gì để ăn, mà càng nhiều càng tốt.

Thư Nhạc vừa nói chính sự xong thì nghe những lời này của hần liền trở mặt. Cô nàng hằm hừ tức giận đứng lên nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Nhã Ny, đừng tìm cái gì cho anh ta ăn. Trông anh ta đẹp lắm đấy. Lương đồng quốc gia, anh hùng dân tộc đã rất tài sao.

Thư Nhạc kéo Quan Nhã Ny ra ngoài, phòng chỉ còn lại một Vũ Ngôn đang trộm cười ở đó.

Thư Nhạc chạy đến ngoài cửa phòng gọi Lâm Tâm Vũ và Chu Hải Lăng, nói:

- Tâm Vũ, Tiểu Lăng, giúp tôi chuẩn bị chút gì để ăn đi. Cá kho, rồi gà cay quay, cả ngỗng giòn thơm nữa, mang lại đây hết cho tôi đi, mà thêm càng nhiều ớt càng tốt.

- Cái gì? Tại sao tôi lại toàn ăn mặn à? Khẩu vị ăn uống của tôi thay đổi không được sao? Nói không chừng sau đó tôi lại có thể chuyển về ăn chay đó.

- Cái gì? Tôi không sợ béo hử? Giờ tôi nhìn trông rất béo sao? Hừ!

- Cái gì? Nổi mụn à? Bốn cô nương mà bị nổi mụn sao? Mau đi, mau đi. Nói nhiều thế làm gì. Tôi đói rồi!

Quan Nhã Ny ở bên trong phòng nghe thấy lời của Thư Nhạc cũng chỉ biết cười trộm, đợi khi Thư Nhạc vào phòng mới trộm ghé vào tai cô nàng nói:

- Tiểu Phi, hần ta vào phòng vệ sinh của em rồi?

- A

Thư Nhạc hét lên rồi chạy thẳng một mạch vào phòng.

Vũ Ngôn còn chưa kịp đóng cửa thì đã thấy Thư Nhạc lao vào như một cơn gió, sau đó ngăn hẳn lại nói:

- Anh mau ra ngoài, ra ngoài nhanh. Đợi một lúc thì vào, nếu không, tới chỗ Nhã Ny kia đi.

Vũ Ngôn lấy làm lạ mà nhìn cô nàng, sau đó lại nhìn thoáng vào bên trong, tiếp đó là cười hề hề rồi lắc đầu đi ra ngoài.

Thư Nhạc nhẹ thở ra một hơi, đang định xoay người thì chợt nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Vũ Ngôn:

- Sau này đừng dùng mấy loại màu sắc sặc sỡ quá, nhìn chẳng có đẳng cấp gì hết. Cô giờ cũng không còn nhỏ rồi, nên tìm mấy loại màu nó trang trọng một chút, như màu đen, màu lam sẫm cũng được. Mấy màu đó tôi đều thích cả.

- Anh chết đi! -

Thư Nhạc tiện tay cầm lấy một vật ném về phía Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn đang định đưa tay ra đón nhưng khi thấy rõ đó là vật gì thì lại phải rút tay về ngay. Toàn thân rung mình một cái, hai mắt mở lớn nói:

- Trời ạ, chuyện này mà cô cũng làm được sao?

Lắc đầu rồi hần lập tức bỏ chạy ra gian ngoài.

Ma nữ nhìn lại thấy vật rơi trên mặt đất là một chiếc quần chíp liền kêu “A!” lên một tiếng sợ hãi, vừa nhặt vật của mình lên cô nàng trốn luôn vào phòng vệ sinh, rồi từ đó vang lên một tiếng thét:

- Tôi muốn giết anh

Quan Nhã Ny đã ra tay thu mấy đồ vật nào đó lại từ sớm. Vũ Ngôn nằm trong chiếc bồn tắm lớn, ngâm mình trong nước nóng, hưởng thụ mùi thơm thoang thoang thấm vào tận lòng người từ cơ thể của người con gái vẫn còn phiêu lãng đâu đó trong phòng tắm. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quan Nhã Ny đỏ lên khi nghĩ tới chuyện hần đang nằm trong cái bồn tắm mà hôm qua mình đã tắm, nghĩ mà trái tim cô gái lại đập loạn nhịp.

Vũ Ngôn ở bên trong tắm rửa một lúc, khi đi ra cả người cảm thấy vô cùng thoải mái.

Bàn ăn cực lớn mà Thư Nhạc gọi đã được đưa đến. Ma nữ ngồi bên giường, ngọn lửa giận trong đôi mắt cô nàng vẫn cháy hừng hực tựa như muốn nung, nóng chảy Vũ Ngôn ra vậy. Tuy nhiên, chỉ có vậy cũng chẳng làm khó được Vũ Ngôn. Một tuần không ăn cái gì, cho dù là Iron man cũng không chịu được. Vũ Ngôn mặc kệ ánh mắt của hai cô gái, hần cứ măm, măm, nhồm nhồm chiến đấu với đồng đồ ăn. Ma nữ oán hận mắng, đúng là trâu ăn mẫu đơn. Còn Quan Nhã Ny mỉm cười nhìn hần nhẹ nhàng lắc đầu.

Buổi tối, vấn đề ngủ thế nào bỗng trở thành một vấn đề nan giải. Lúc trước khi Vũ Ngôn vẫn còn mê man thì hai cô gái vắt vẻo thế nào cũng được, cho dù có là ngủ cùng giường cũng không sao. Dù gì hần cũng chẳng biết.

Nhưng giờ Vũ Ngôn đã khỏe mạnh, đứng cười hề hề ở ngay trước mắt hai người nên nếu bảo cứ tiếp tục để hai người ngủ giường lớn, Vũ Ngôn ngủ cái giường nhỏ nhỏ ra kia thì nói cái gì cũng không thể được. Một nam hai nữ ngủ cùng một giường. Chuyện như vậy, trước mắt, ở đây, ba người không làm được.

Hai cô gái ngủ một giường, cái giường còn lại trong phòng của người khác sẽ cho Vũ Ngôn. Đó cũng là một biện pháp không tồi. Nhưng da mặt hai cô gái này đều thuộc dạng mỏng, nên dù trong lòng có không để tâm nhưng ai lại không biết xấu hổ nói tặng cái giường trong khuê phòng của mình cho Vũ Ngôn chứ. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Cuối cùng vẫn là ma nữ có biện pháp, để Vũ Ngôn trên cái giường nhỏ, sau đó cất hần vào trong lòng giường lớn, hai cô gái tối ngủ trên giường Quan Nhã Ny. Vũ Ngôn chợt lạnh cả người, nhớ tới truyền thuyết chôn người sống mà hần phải vùi vằng xua tay nói không cần, không cần.

Hiện tại không phải là lúc thích hợp để Vũ Ngôn xuất hiện trước mặt mọi người, nhưng trong đây có một người khác không cần phải làm như vậy. Thư Nhạc cũng biết thân phận của Lỗ Trùng nên không phản đối ý kiến của hắn.

Cuối cùng Vũ Ngôn cũng thoát khỏi kiếp bị chôn sống, hắn chui vào phòng Lỗ Trùng.

Lỗ Trùng nhìn thấy Vũ Ngôn đột nhiên xuất hiện trước mặt mình thì thoáng sửng sốt, sau đó hỏi:

- Huynh đệ, máy bay? Tàu ngầm? Hay là đi bộ tới đây hả?

Vũ Ngôn chẳng thèm để ý tới hắn mà nằm thẳng cẳng lên chỗ trống trên giường nói:

- Mơ nó, ngủ đi!

Lỗ Trùng ngẫm lại chuyện phát sinh trong một tuần này thì trong lòng đã hiểu ra được một chút. Hắn kéo Vũ Ngôn, nói:

- Hảo huynh đệ, mày đi làm chuyện tốt sao không gọi tao?

Vũ Ngôn cười hắc hắc nói:

- Tốt cái gì. Thiếu chút nữa thì ngay cả mạng cũng chẳng còn, mày đi chỉ có nằm ở đó thôi. Tao là tao giữ cho mày một mạng đó.

Lỗ Trùng khịt một tiếng, nói:

- Đánh tiểu R thì khỏi cần huy động. Mạng dù có mất nhưng lão tử vẫn cam tâm tình nguyện.

Mấy ngày nay Vũ Ngôn ngủ cũng quá nhiều nên cứ thế chí chí chốc chốc, hỉ hỉ hả hả tán gẫu với Lỗ Trùng. Lỗ Trùng hỏi tình hình. Đối với những người chiến hữu thiết huyết thì cũng chẳng có gì phải giấu diếm cả, vì thế Vũ Ngôn kể thật tỉ mỉ một lần cho hắn nghe.

Nước miếng Lỗ Trùng chảy ra:

- Con mịc nó, giết phê quá. Chuyện tốt như vậy mày cũng không gọi tao lấy một tiếng. Khổ cho ông đây còn kêu oan cho mày. Ông còn đang khó hiểu sao thằng mày lần này lại ngoan thế, vác theo nỗi oan bằng trời đó bỏ chạy. Hóa ra là đi làm chuyện lớn. Đúng là con mịc nó, chẳng có ý nghĩa gì cả.

Vũ Ngôn trấn an hắn nói:

- Bảo vệ Đại minh tinh của chúng ta cũng là vì dân tận sức, vì nước tận trung mà. Không cần phải tính toán chi li như vậy.

Đêm nay, Lỗ Trùng nghe xong chuyện của Vũ Ngôn mà mang theo nước miếng đi vào trong giấc ngủ êm đềm. Trong lúc ngủ mơ còn hô:

- Sát, sát, sát

Vũ Ngôn thấy hắn như vậy thì cũng cảm thấy có lỗi với hắn khi lần này không dẫn hắn theo.

Mà nói đi cũng phải nói lại, mình đi vụ này cũng phải trải qua một hồi đấu tranh tư tưởng quyết liệt, muốn trách cũng chỉ có thể trách ma nữ kia đã nghĩ ra cái biện pháp chết tiệt đó.

Vũ Ngôn theo đường cũ thoát khỏi nước R, trước tiên là dùng thân phận thương nhân kinh doanh dầu mỏ bay về Trung Đông, sau đó lại tiếp tục từ Trung Đông trở về Thiên Kinh.

Tới sân bay quốc tế Thiên Kinh, vừa mới ra khỏi cửa sân bay thì hắn đã thấy Vu Tử Đồng và Hậu Văn đang vẫy vẫy mình phía đằng xa xa.

Quái, sao các cô nàng lại biết mình về nhỉ? Vũ Ngôn đang định chạy tới đó đón thì lại nghe thấy một giọng nữ thanh thúy ở bên cạnh:

- Tôi ở đây, tôi ở đây

Giọng sao lại quen tai như vậy. Vũ Ngôn quay đầu lại, một gương mặt quen thuộc xuất hiện ngay trước mặt hắn.

- Là cô/Là anh?

Hai người đồng thanh kêu lên.

90. Chương 91

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 91 :Mập mờ (1+2)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

- Nhị nha đầu, mới từ đâu về à, sao thoải mái vậy!

Nhìn khuôn mặt kia, một cảm giác thân thiết tự nhiên dâng lên trong lòng hắn, một cảm giác giống như được gặp lại người thân cận nhất của mình vậy. Vũ Ngôn cười Tăng Nhu, hỏi.

Tăng Nhu đeo một cái kính râm rất lớn, đi một đôi giày xăng đan màu hồng nhạt, một chiếc quần bò màu lam nhạt cùng một chiếc áo t-shirt màu trắng. Một phong cách trẻ trung, đầy sức sống phả thẳng vào mặt hắn. Truyen “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vài ngày không gặp nhưng cái tính ngang bướng của nha đầu này vẫn không sửa được. Cô nàng vừa trông thấy Vũ Ngôn thì như nhìn thấy quỷ, cô la hoảng, nói:

- Trời ạ, anh chui ra từ đâu vậy.

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Giống cô, mới từ trên trời rơi xuống.

Tăng Nhu thấy Vũ Ngôn mặc vest, đi giày da bèn cười chu miệng nói:

- Hùng binh, sao ăn mặc gọn gàng vậy? Mới phát tài à?

Vũ Ngôn cười nói:

- Không phải cô đi làm tình nguyện viên sao. Đãi ngộ đối với tình nguyện viên tốt như vậy ư? Ngồi máy bay về?

Tăng Nhu nhú cái mũi nhỏ nhắn của mình, nói:

- Ai cần anh quân, bốn cô nương có người tài trợ đó. Hừ hừ!

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Cũng đúng, tên tổng đài chủ còn trả lại nhiều tiền, phong lưu phóng khoáng, cô tìm được một nhà tài trợ đúng là không tồi!

Tăng Nhu trừng mắt với hắn nói:

- Hừ! Nhắc tới hắn ta làm gì. Tôi không có quan hệ gì với hắn ta cả, ai cần hắn tài trợ chứ. Đây, nhà tài trợ của tôi ở kia

Ngón tay nhỏ bé của cô nàng chỉ tới Vu Tử Đồng ở phía xa, nói:

- Chị Tử Đồng!

Vũ Ngôn lắc đầu bất đắc dĩ. Khả năng tìm tài trợ của nha đầu này đúng là không phải bình thường. Vốn nghĩ Tử Đồng và Hậu Vân tới đón mình, mà mình còn đang cảm thấy lạ sao hai cô ấy lại biết hành tung của mình, nhưng giờ mới hiểu hóa ra mình đã nhầm. Người ta tới đón nha đầu điên này.

- Hì hì, hùng binh này, anh không biết giúp tôi cầm đồ sao?

Trong tay Tăng Nhu xách theo hai cái túi, ánh mắt hầm hừ nhìn Vũ Ngôn mỉm cười.

Vũ Ngôn đón lấy cái túi trong tay cô nàng, nói:

- Đồ gì vậy, sao mà nặng thế? Hộ hoa sứ giả của cô đâu rồi?

- Ai cần anh lo? Hùng binh anh đi đâu vậy. Ăn mặc tiêu sái thế?

Tăng Nhu thấy hắn đón cái túi trong tay mình rồi thì người cũng nhẹ đi rất nhiều, cô quan sát hắn từ trên xuống dưới, cười hỏi.

Vũ Ngôn vui vẻ cười hề hề, trả lời:

- Tiêu sái cái gì đâu, không có chuyện gì cả, đó là do công ty phái tôi đi làm việc, du lịch miễn phí, ai không muốn đi chứ!

Tăng Nhu còn chưa biết quan hệ giữa hắn và Tăng Thiến, lại càng không biết tên đứng trước mặt mình chính là tên đầu sỏ làm chị mình chủ động xin tới đồn biên phòng. Bằng không, Vũ Ngôn sớm đã bị chết chìm trong nước miếng rồi.

Vu Tử Đồng và Hậu Vân ngơ ngác nhìn Vũ Ngôn bỗng từ trên trời giáng xuống này, sững sờ cả nửa ngày Vu Tử Đồng mới nhẹ nhàng nói:

- Anh về rồi à. Sao không nói trước để em tới đón?

Hậu Vân cũng nói:

- Đúng vậy, Ngôn đại ca. Anh đi lâu như vậy mà chẳng gọi về lấy một cuộc điện thoại. Ngày nào chị Tử Đồng cũng nhắc tới anh đó?

Vu Tử Đồng đỏ mặt, xì một tiếng rồi nói:

- Cô nàng chết dầm kia, nói lung tung gì vậy?

Tăng Nhu thấy Vu Tử Đồng và Hậu Vân vây quanh Vũ Ngôn liền la lên:

- Chị Tử Đồng, các chị tới đón em mà, hắn ta chỉ là nhân tiện thôi. Sao lại chẳng thấy hỏi han gì tới em vậy? Khách át cả chủ là sao?

Vu Tử Đồng cười nói:

- Được rồi, không ai quên em đâu. Em giờ là khách quý của bọn chị, sao chị dám đắc tội chứ?

Vũ Ngôn đưa mắt hỏi Vu Tử Đồng. Vu Tử Đồng mỉm cười lắc đầu, ý nói, để tí nữa hẵng nói.

Trên đường trở về Vũ Ngôn đương nhiên trở thành lái xe. Từ Tăng Nhu hắn được biết, thì ra nha đầu này tới tỉnh H nào đó làm tình nguyện viên, lần này do Vu Tử Đồng hình như có chuyện gấp nào đó muốn cô nàng giúp đỡ nên mới vội vã gọi cô nàng trở về. Mà nha đầu này cũng thuận thế đe dọa, thế là Vu Tử Đồng phải chi trả toàn bộ vé máy bay.

Vũ Ngôn chỉ biết lắc đầu cười khổ. Hai chị em sinh đôi mà Tăng Thiến ôn nhu, dịu dàng, ít nói như thế nhưng sao cô nàng Tăng Nhu này lại giảo hoạt như vậy? May mà người mà mình gặp được là Số 9, nếu mà đổi lại là Tăng Nhu thì ba năm ở trong Liệp Ưng, có lẽ ngay cả các huynh đệ cũng chẳng dễ chịu gì.

Nhà Vu Tử Đồng Vũ Ngôn cũng không có gì lạ nữa. Từ khi Hậu Vân tới đây ở, Vu Tử Đồng thường xuyên kéo Vũ Ngôn tới. Lúc ấy, Vũ Ngôn thì dọn dẹp vệ sinh bên ngoài, còn hai cô gái nấu cơm trong phòng bếp. Một cuộc sống gia đình cứ thế trôi qua cũng có hương có sắc. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Ba cô gái ngồi ríu ra ríu rít trên sofa. Tăng Nhu lấy quà từ trong cái túi lớn ra phát, tặng cho mọi người mỗi người một thứ. Ngay cả Vũ Ngôn cũng được chia một con tượng đất nhỏ.

Vũ Ngôn cười khổ hỏi:

- Hai cô ấy đều được chia đồ ăn ngon, sao tại lại chỉ được cái tượng đất vậy?

Tăng Nhu cười khanh khách nói:

- Bởi vì trông anh rất giống nó mà!

Hậu Vân cầm lấy bức tượng đất đó sau đó lại ngẩng đầu quan sát Vũ Ngôn vài cái rồi kêu lên:

- Chị Tăng Nhu, chị quan sát thật chuẩn. Bức tượng đất này quả là rất giống Ngôn đại ca.

Tăng Nhu đắc ý nói:

- đương nhiên rồi. Hùng binh, đây là quà tôi tặng anh, anh không được để mất đâu đấy. Còn nữa

Cô nàng nháy mắt cười thần bí, nói:

- Tôi còn nhờ người nặn tượng đó dựa theo dáng vẻ của tôi nặn cho chị gái tôi một bức tượng đất nhỏ nữa. Mọi người nhìn này

Cô lấy từ trong túi ra một bức tượng đất nhỏ khác rất tinh xảo. Đó là một cô gái đoan chính, mặc quân phục. Từ nét mặt tới dáng vẻ, tất cả đều có thể thấy được rõ đây chính là Tăng Thiến.

Tăng Nhu cười nói:

- Thế nào? Đẹp không? Chị tôi mặc quân phục đẹp chứ. Hùng binh, anh không phải là không biết, anh nói đi, chị tôi có xinh đẹp không?

Cô nàng cực kỳ hưng phấn đặt bức tượng đất của Tăng Thiến vào bên cạnh bức tượng đất của Vũ Ngôn rồi đánh giá thật cẩn thận.

Cô nàng cười trông rất giống Tăng Thiến. Vũ Ngôn lại nhớ tới Số 9 đang ở xa ngàn dặm kia, trong lòng hẳn dần được lấp đầy bởi cảm giác nhung nhớ. Từ khi Số 9 dừng cảm thọ lộ tình cảm của bản thân, Vũ Ngôn cảm thấy rất khó có thể lại được vỗ vai của đại nha đầu này như trước kia nữa, thậm chí còn khó có thể xem cô ấy như một người chiến hữu bình thường. Cô nàng cũng không phải lại là sư diệt như hắn nói nữa, quan hệ giữa hắn và cô nàng đã trở thành quan hệ giữa nam và nữ, giữa những người trẻ tuổi với nhau. Vợ chồng lão Tăng cũng đã biểu lộ hoàn toàn thái độ của họ. Tất cả mọi chương ngại dù là ngầm hay không ngầm cũng được diệt trừ ngay đêm đó, đồng thời bí mật gieo vào trong lòng Vũ Ngôn một hạt giống đang dần dần đâm chồi. Hắn thường xuyên nhớ tới những ngày tháng ngọt ngào khi ở cùng Số 9. Ở cùng nhau gần ba năm, mỗi một chuyện tưởng chừng như rất bình thường nhưng hôm nay, khi nhớ lại thì nó dường như đã mang một hương vị khác nữa, đó là những cái chân thành nhất, những cái tình cảm mộc mạc nhất, những cái mà theo sự thôi thúc của thời gian đang từ từ, từ từ lên men.

Vũ Ngôn nhìn bức tượng đất đoan chính, xinh đẹp kia mà suy nghĩ, trong lòng bỗng dâng lên một cái gì đó chua xót nhưng xen lẫn hương vị của hạnh phúc. Số 9, ở phương xa em có khỏe không?

Vu Tử Đồng trộm nhìn Vũ Ngôn, khi thấy hắn như rơi vào trong trầm tư thì cô lập tức cảm thấy chút sợ hãi. Ba cô gái đang ngồi ở đây, chỉ có Vu Tử Đồng cô là biết được đại khái quan hệ giữa Vũ Ngôn và Số 9. Đây cũng là điều mà cô lo lắng nhất.

Vu Tử Đồng trước kia thẳng thắn, tự tin, nhưng điều đó đã thay đổi sau khi Sáng Lực Thế Kỷ phát sinh, xuất hiện nguy cơ thì vào lúc cô bất lực nhất, cô đơn nhất, chàng trai trước mắt lại xuất hiện, cứu vớt cô, cũng như cứu vớt công ty. Thoạt nhìn anh ta có vẻ như yếu đuối, dễ gần nhưng vào những thời điểm then chốt anh ấy lại có thể bộc phát một sức mạnh khó tin. Hết lần này tới lần khác tạo cho mình những niềm vui, những sự kinh ngạc, cuối cùng đã chiếm lấy cả tâm linh của mình.

Khi một khúc cong xuất hiện trước mặt mình và Vũ Ngôn đã tạo cho mình cảm giác chấn động, lo lắng. Một cô gái dịu dàng ít nói, lại ôn nhu như nước, đừng nói tới Vũ Ngôn mà ngay cả mình cũng không thể không có cảm giác muốn được thân thiết với cô gái này. Nhưng Vu Tử Đồng tin chắc rằng mình tuyệt đối không thua kém cô gái đó. So sánh với Số 9 thì mình chỉ kém về thời gian được ở cùng Vũ Ngôn mà thôi. Chênh lệch này có thể bù đắp lại được sau khi hai người làm chung một công ty, và không phải có thể mà là nhất định phải bù đắp lại. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vu Tử Đồng đã hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi nhưng cô chưa bao giờ thích một ai cả. Đối mặt với một tình yêu bất chợt kiểu này, đối mặt với một chàng trai kém mình tới năm sáu tuổi, nhưng cô đã vượt qua, đã chiến thắng sự lúng túng, vẻ xấu hổ mà dửng dưng, kiên định bước lên một bước đầu tiên thuộc về chính mình. Tình trường như thương trường, sẽ không ai thương xót cho mình, hạnh phúc cho tới giờ là phải tự mình giành lấy.

Mặc dù tâm niệm trong lòng vô cùng kiên định nhưng khi Tăng Nhu vô ý nhắc tới Tăng Thiến, và cả vẻ trầm mặc của Vũ Ngôn cũng khiến Vu Tử Đồng khó kiềm chế được nỗi chua xót trong lòng. Cô rất hiểu tính cách của tên Vũ Ngôn đầu gỗ này, dáng vẻ của hắn bây giờ đủ để chứng minh tình cảm của hắn với Tăng Thiến đã rất sâu đậm. Tình cảm thế này về trước mắt mình vẫn còn chưa đạt được, nhưng cô cũng tin rằng Vũ Ngôn cũng không hẳn là không có tình cảm gì đối với mình. Một đêm đó, không chỉ có mình mà chắc chắn rằng hắn cũng khó có thể quên được.

Bỗng thấy trong đôi mắt Vũ Ngôn chợt lóe lên vẻ buồn rầu thì trong lòng Vu Tử Đồng lại xuất hiện một cảm giác kinh hãi khó hiểu. Hắn buồn rầu có phải vì mình không? Trong lòng hắn mình cũng không hẳn là không có địa vị gì.

Vu Tử Đồng kinh hãi, nhưng khi cảm nhận được nỗi buồn của hắn thì trong lòng cô cũng lại cảm thấy nhói đau.

Thì ra thích một ai đó thì ngay cả những ưu thương của người đó cũng có thể lấy cả sang mình.

Suy nghĩ trong đầu Vu Tử Đồng xoay chuyển cả trăm ngàn lần rồi không nhìn được lại thở dài. Đưa tách trà trong tay mình vào tay Vũ Ngôn, cô ôn nhu nói:

- Anh thấy giống Tăng Thiến không? Hay là khi nào anh tới thăm cô ấy đi.

Vũ Ngôn cảm kích nhìn Vu Tử Đồng, đón lấy tách trà nóng hắn nhấp một ngụm, một hương vị thơm mát lưu lại trên bờ mai. Nhìn kỹ thì thấy trên miệng tách trà có một dấu son môi mờ mờ. Vu Tử Đồng đỏ mặt lấy lại tách trà từ trong tay hắn rồi cùng nhấp thêm một ngụm.

Tăng Nhu trừng mắt nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Chị Tử Đồng, chị với hùng binh gặp mặt nhau tổng cộng cũng chỉ có một lần thôi mà. Sao lại thân thiết như vậy?

Hậu Vân cười khanh khách nói:

- Chị sao biết bọn họ mới chỉ gặp nhau có một lần?

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng chọc vào nách Hậu Vân. Hậu Vân cười lên rồi lại lao vào đùa giỡn với Vu Tử Đồng.

Tăng Nhu hừ một tiếng nói:

- Hùng binh, không nhìn ra người như anh cũng rất được chào đón ha.

Vũ Ngôn nhếch môi nhưng không có tiếp lời cô nàng. Hỏa lực của nha đầu này rất mãnh liệt, nên ít chọc vào là tốt nhất.

Tăng Nhu đột nhiên khẽ thở dài nói:

- Chị tôi cũng rất được chào đón, nhưng không hiểu vì sao lại muốn tới trạm biên phòng gì gì kia. Mỗi lần gọi điện cho chị ấy hỏi nguyên nhân thì chị ấy lại không chịu nói. Chắc chắn là có quan hệ tới tên Số 1 kia rồi.

Vũ Ngôn hỏi:

- Cô gần đây có gọi điện cho cô ấy phải không? Cô ấy ở đó thế nào?

Tăng Nhu lắc đầu nói:

- Gần đây tôi cũng vội nên không liên hệ với chị ấy. Nghe mẹ bảo thì chị ấy tới đó làm chính trị viên.

Nhìn thoáng qua Vũ Ngôn, cô lại nói tiếp:

- Hùng binh, anh cũng không gọi điện cho chị tôi ư?

Vũ Ngôn khụ khụ mấy tiếng rồi nói:

- Gần đây tôi bị phải ra ngoài làm chút việc nên cũng không có thời gian.

Tăng Nhu hừ nói:

- Hừ, hừ. Tôi gần đây do quá bận nên mới không có thời gian quan tâm tới chuyện của chị ấy. Giờ tôi đã về, tôi nhất định phải bắt cho bằng được cái tên gọi là Số 1 kia. Tôi muốn nhìn xem, chị tôi có chỗ nào không tốt. Trần Gia Thụ nhà người ta còn không quản từ nước ngoài ngàn dặm xa xôi trở về cũng chỉ vì muốn theo đuổi chị tôi. Vậy mà cái tên gọi là Số 1 kia lại dám đối xử với chị tôi như vậy. Nếu để tôi bắt được hắn thì tôi nhất định phải cho hắn biết sự lợi hại của bốn cô nương. Hừ hừ, chị ruột của bốn cô nương đây có thể bị người ta bắt nạt dễ dàng như vậy sao?

Trong lòng Vũ Ngôn thầm đổ mồ hôi, nha đầu này cũng không phải là hạng vừa, nếu để cho cô ấy biết mình là tên đầu sỏ kia thì ở đại học Thiên Kinh, e rằng mình không thể làm ăn được cái gì rồi.

- Hùng binh, anh không phải là cũng biết cái tên gọi là Số 1 kia sao. Vậy anh kể cho tôi nghe một chút xem cái tên tiểu tử đó là người như thế nào?

Tăng Nhu cùng tên “Số 1” kia đã kết oán thù, có vẻ như là không đánh đổ hắn cô ấy quyết không bỏ qua.

Vu Tử Đồng khẽ cười ra thành tiếng, ánh mắt nhìn Vũ Ngôn đầy vẻ trách móc, để xem anh làm sao giải quyết xong vụ này.

Vũ Ngôn vội uống một ngụm trà nói:

- Điều này, điều này thì, Số 1 cũng là bạn của tôi, mà tôi là một người chính trực thì sao lại có thể đi bán đứng bạn bè chứ? Nếu tôi làm như vậy thì chính cô cũng sẽ khinh bỉ tôi đúng không?

Nói xong nhưng hắn như cũng hiểu được lời của mình hình như rất thiếu sức thuyết phục, vì thế hắn vội cúi đầu uống trà.

Tăng Nhu nhìn thoáng qua chén trà trong tay hắn rồi đột nhiên hét lớn:

- Hùng binh, sao anh lại uống chén của tôi?

Vũ Ngôn từ từ buông cái chén ra. Tăng Nhu tức giận nói:

- Bị anh làm cho tức chết rồi. Cái chén này tôi không cần nữa. Tiểu Vân, chúng ta đi nấu cơm!

Vũ Ngôn ước gì nha đầu này đi càng xa càng tốt, thấy cô nàng và Hậu Vân đi vào phòng bếp hắn mới thở dài một hơi. Vu Tử Đồng khẽ cười nói:

- Anh sao lại sợ cô bé ấy như vậy?

Vũ Ngôn cười nhưng không nói gì. Vu Tử Đồng quan sát hắn thật cẩn thận, rồi nói với giọng rất ôn nhu:

- Anh gây đi đấy. Ra ngoài lần này rất vất vả phải không? Có phải là bên ngoài ăn không ngon không?

Vũ Ngôn cười nói:

- Đúng vậy, anh ăn cao lương mỹ vị do em với Tiểu Vân làm quen rồi, giờ ăn ở bên ngoài, dù là tiệc lớn cũng không vào được miệng.

Vu Tử Đồng khẽ giận dữ nói:

- Anh lại ba hoa gì vậy. Làm vệ sĩ vất vả như vậy hay là không làm nữa. Chuyện tìm ủng hộ của tập đoàn Thánh Long thì sau chúng ta từ từ tìm cách cũng được.

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Anh giờ muốn đi cũng không được rồi. Anh đã xin nghỉ làm!

Vu Tử Đồng đang định hỏi thì Vũ Ngôn liền cười thần bí, nói:

- Nói cho em biết, anh là do bị người khác tố cáo vô lễ nên mới xin nghỉ đó!

Vu Tử Đồng lắc đầu cười khẽ. Tên đầu gối này mà biết vô lễ con gái nhà người ta thì heo mẹ cũng có thể leo cây rồi. Vũ Ngôn thấy Vu Tử Đồng hình như không tin mình, hần cười hì hì nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Nói ra chỉ lo em sợ. Em có đoán được anh vô lễ với ai không?

Vu Tử Đồng cười hì hì nói:

- Cô gái nào lại hành phúc được anh vô lễ như vậy?

Vũ Ngôn ngửa mặt thở dài rồi nói với giọng từ từ:

- Nói ra chắc chắn em không tin. Thư Nhạc em biết không? Anh đã vô lễ với Thư Nhạc đó.

- Cái gì? Anh vô lễ với Thư Nhạc sao?

Tăng Nhu, tay trái nắm một con cá chép hồng vẫn còn đang quẫy đuôi, tay phải cầm một con dao thái rau, chạy thẳng từ phòng bếp ra.

91. Chương 92

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 92 :Mập mờ (3+4)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

- Ha ha, cô đừng vội, tôi nói giỡn đó.

Vũ Ngôn nhìn tình hình này thì biết đây nhất định là Fan trung thành của Thư Nhạc, vì thế hần không dám mang cái mạng già của mình ra đùa giỡn, hần vội nói lại:

- Cô xem đám nhân vật nhỏ bé như chúng ta thì sao có thể có quan hệ với Đại minh tinh chứ?

Tăng Nhu nghiêm mặt nói:

- Anh dám mang Thư Nhạc ra nói giỡn sao? Tôi thấy anh đi tìm chết rồi. Cô ấy là thần tượng của tất cả mọi người chúng tôi, vì thế tuyệt đối không cho phép bất cứ một ai khinh nhờn cô ấy.

Vũ Ngôn nhớ tới những hành động tự tung tự tác của ma nữ Thư Nhạc kia, liền trầm nghĩ, cũng chỉ có mấy tiểu nha đầu các cô mới coi cô ả làm thần tượng. Ma nữ kia cũng không phải đơn thuần, thiện lương như các cô tưởng tượng đâu. Ôi, ai tới cứu vớt mấy đứa nhỏ đáng thương này đi! Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn tự nhận mình không có năng lực giúp mấy cô bé này thôi không thần tượng Thư Nhạc kia nữa, vì thế hần chỉ còn cách giả vờ nghe giảng và phải vất vả lắm mới dẹp yên được ngọn lửa giận dữ của Tăng Nhu.

Vu Tử Đồng lắc đầu cười không ngừng, đúng là không nên giỡn với sự bá đạo của nha đầu này, nếu không sẽ có chết người đó.

Vu Tử Đồng đương nhiên cũng không tin mấy loại chuyện ma quỷ như kiểu Vũ Ngôn vô lễ Thư Nhạc. Hần bị Thư Nhạc vô lễ còn có thể. Tên vô lại này không biết làm chuyện gì mà chọc làm người ta mất hứng.

Nhưng khi biết hẳn không cần tới công ty vệ sĩ Thành Long nữa thì trong lòng Vu Tử Đồng tất nhiên là rất cao hứng. Mà cũng là do bây giờ sự nghiệp của Sáng Lực Thế Kỷ mới vừa bắt đầu có rất nhiều những khó khăn, vì thế rất cần một người nắm giữ. Mặt khác cũng là do một chút suy nghĩ cẩn thận của mọi cô gái. Ngày nào cũng đối mặt với một mỹ nhân như Quan Nhã Ny nên xác suất chàng trai này đi sai đường có thể sẽ tăng lên theo bội số mất. Mặc dù đầu gối này hình như có thể không thấy hứng thú lắm với chuyện đó nhưng hẳn đầu tiên vẫn là một người đàn ông, nên sức chống cự đối với mỹ nữ phải nói là cực thấp.

Vũ Ngôn nói lại hiệp nghị bằng miệng mà mình với Quan Nhã Ny đạt được cho Vu Tử Đồng nghe. Mặc dù không thể xác định xem tập đoàn Thánh Long sẽ ủng hộ bao nhiêu nhưng với thân phận của Quan Nhã Ny thì hẳn là sẽ không nhỏ. Mục đích khi Vũ Ngôn vào công ty vệ sĩ Thành Long về cơ bản xem như là đã hoàn thành.

Trong lòng Vu Tử Đồng kỳ thật cũng còn chút nghi vấn, như là làm cách nào hẳn đạt được hiệp nghị với Quan Nhã Ny, cả vì sao người ta lại giúp hẳn như vậy? Đối phương là một cô gái xinh đẹp như vậy, tên đầu gối này không hiểu đã hạ ma chú gì lên người ta nữa, không ngờ hẳn lại có mặt mũi lớn như vậy.

Vũ Ngôn không ở đây đã hơn nửa tháng. Mà thời gian này Vu Tử Đồng cũng rất bận. Tất cả các kế hoạch, hạng mục của Sáng Lực Thế Kỷ đều đã được khởi động, mọi mặt đều đã có tin tức truyền về.

Đầu tiên là việc thí nghiệm cải tiến thiết bị động cơ của Triệu Quang Hán ở bên châu Âu, việc này đang tiến triển rất thuận lợi. Báo cáo thí nghiệm cuối cùng sẽ có trong tháng sau, kết quả có vẻ rất lạc quan. Giờ đang có mấy nhà máy sản xuất động cơ nổi tiếng liên lạc với hẳn để thương lượng về việc chuyển nhượng kỹ thuật và khả năng hợp tác kỹ thuật. Đây tuyệt đối là một tin tức tốt.

Vũ Ngôn hỏi về việc xin độc quyền về cải tiến thiết bị này tại châu Âu và Bắc Mỹ. Còn Vu Tử Đồng sau khi được Vũ Ngôn nhắc nhở đã bằng tốc độ nhanh nhất đã viết đệ trình xin độc quyền. Cũng may tất cả tư liệu bằng tiếng Anh khi thí nghiệm tại châu Âu bọn họ đã chuẩn bị đầy đủ hết nên mới không chậm. Do hàng rào kỹ thuật nên châu Âu và Bắc Mỹ đều bảo hộ kỹ thuật mới của bản thổ mình trước tiên, còn những cái đến từ bên ngoài mà muốn xin xét duyệt thì tốc độ dùng từ ốc sên để hình dung cũng không quá. Xin độc quyền phát minh như thế này mà trong vòng hai năm đã có thể được thông qua việc xét duyệt thì đã là siêu nhanh rồi. Vũ Ngôn cũng chẳng biết làm sao, việc này mình cũng không có cách nào cả. Độc quyền không có thì việc đàm phán với người khác chỉ e là không đủ thuyết phục. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vu Tử Đồng và Vũ Ngôn đều đã nhất trí ý kiến, lợi dụng cơ hội này, từng bước từng bước nói chuyện về xưởng sản xuất, coi đó là tiền vốn, có thể không kiếm tiền nhưng nhất định phải thực hiện những thay đổi về độc quyền hoặc là chuyển giao kỹ thuật. Hấp thu kỹ thuật của các nhà, mỗi nhà một chút, tích lũy dần dần để hình thành lên phong cách kỹ thuật của riêng mình.

Nói tới đây thì lại phải nói về vấn đề nhân tài trong kỹ thuật. Hiện tại, ở châu Âu Triệu Quang Hán đang dẫn dắt một đội nhỏ gồm năm người, bọn họ không chỉ làm nhiệm vụ thí nghiệm cải tiến mà còn phải tranh thủ tiêu hóa, trao đổi các kỹ thuật. Tương lai bọn họ chính là nóng cốt của viện nghiên cứu. Áp lực của họ thật cũng không phải là nhẹ.

Vũ Ngôn nhớ tới Đinh Minh Toàn cũng có xuất thân là dân chuyên nghiệp trong lĩnh vực này, giờ việc tại xưởng sản xuất đều đã đi vào quỹ đạo nên có thể điều động anh ta và một bộ phận nòng cốt kỹ thuật nữa tới châu Âu tiếp viện hay không? Đương nhiên, dự toán cho việc này hẳn là không nhỏ, nhưng đó là trụ cột, là cơ sở cho việc phát triển trong tương lai, nên dù có đắt hơn nữa cũng phải trả. Vu Tử Đồng cũng tán thành ý tưởng của hẳn. Chuyện này quyết định tới đây.

Vũ Ngôn càng ngày càng cảm thấy nhân tài không đủ dùng. Nếu bây giờ có một căn cứ nghiên cứu phát triển của mình thì có thể chiêu binh mã mã khắp nơi, lợi dụng cơ hội sẵn có này để huấn luyện, đào tạo thêm một nhóm người nữa. Đây là một cơ hội tốt cỡ nào chứ.

Vấn đề thứ hai là vấn đề về việc chuyển nhượng quy trình sản xuất động cơ do Đinh lão phụ trách. Đinh lão thông qua các mối quan hệ cũ biết được, BMW của nước D có một quy trình sản xuất động cơ muốn chuyển nhượng nhưng giá cả lại khá đắt, giá báo là ba mươi triệu USD, nhưng có thể mặc cả xuống hai mươi năm triệu USD. Uy tín của hãng xe BMW này thì không cần phải nói gì, nhưng riêng hai mươi năm triệu USD này đã là hơn hai trăm triệu đồng nhân dân tệ rồi đó? Song, nếu nhập quy trình sản xuất này

thì chỗ tốt trong đó cũng rất rõ ràng. Hiệu ứng khi có động cơ của hãng xe này quả không thể so sánh với những cái loại bình thường khác.

Chuyện thứ ba chính là vấn đề mặt bằng xây nhà xưởng. Tin tức Vu Tử Đồng tìm được là, hai tháng sau, tại Thiên Kinh, chính phủ sẽ đấu thầu ra ngoài một mảnh đất hơn 500 mẫu tại khu khai phá công nghiệp, giá thầu thấp nhất chừng trên dưới một trăm triệu đồng. Đây là một cơ hội rất tốt nhưng với lượng tài chính đăng kí và vốn lưu động bằng tiền mặt lúc này của Sáng Lực Thế Kỷ chỉ sợ ngay cả tư cách vào đấu giá cũng không đủ. Vu Tử Đồng còn đang nghĩ cách, về mọi mặt chuẩn bị, tạo mối quan hệ, trước tiên phải được vào đấu giá đã, sau đó việc đấu thầu chờ Vũ Ngôn quay về sẽ bàn bạc.

Vũ Ngôn không nhịn được thở dài, phí nhập quy trình sản xuất và mặt bằng xây dựng xưởng, số vốn bỏ vào trong giai đoạn đầu chi sợ cũng không ít hơn ba trăm năm mươi triệu. Đó vẫn còn chưa tính việc xây dựng nhà xưởng trong giai đoạn sau nữa.

Hai chuyện đều là những chuyện rất khẩn cấp, một lượng tài chính lớn như vậy mà lại cần trong mấy tháng ngắn ngủn thì đi đâu để kiếm đây. Vũ Ngôn đau đầu, nghĩ lại hai tuần mình không có ở đây, tất cả đều phải dựa vào Vu Tử Đồng chống đỡ, có thể tưởng tượng ra bờ vai yếu ớt của cô ấy phải chịu bao nhiêu áp lực.

Thấy nàng vẫn xinh đẹp như trước nhưng khuôn mặt đã có chút tiêu tụy khiến cho Vũ Ngôn cảm động từ tận đáy lòng. Nhẹ nhàng cầm tay nàng lên hần nói:

- Vất vả cho em rồi!

Đôi mắt Vu Tử Đồng đỏ lên, có những lời này của anh em đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi. Tất cả những vất vả đều đáng giá cả.

Nàng không chế không cho nước mắt chảy xuống, rồi ôn nhu cười nói:

- Có gì vất vả đâu. Dù sao cũng là làm công cho anh, anh không nợ lương của em là tốt rồi.

Vũ Ngôn cười cười:

- Em yên tâm, anh nhất định sẽ nghĩ ra cách, dù có khó khăn hơn nữa chúng ta vẫn nhất định phải cắn răng kiên trì.

Khuôn mặt kiên định cương nghị của hần khiến Vu Tử Đồng yên lòng ngay lập tức. Dù khó khăn có lớn hơn nữa, dù trời có sập xuống thì cũng có anh ấy chống đỡ. Trong lòng Vu Tử Đồng bỗng dâng lên một cảm giác an toàn mạnh mẽ.

Trong lòng Vũ Ngôn cũng đang suy nghĩ. Viên dạ minh châu thứ hai được bán với giá ba mươi năm triệu, giá này còn cao hơn giá của viên đầu tiên năm triệu. Đó thật sự làm cho người ta phải than lên sợ hãi. Vốn hai viên cũng bán đấu giá thì viên thứ nhất mới được giá tốt nhất, và viên thứ hai sẽ bán với giá kém hơn. Nhưng lần này lại là ngoại lệ. Đây là hai vật trân phẩm tuyệt thế nên không thể chỉ nhìn theo lẽ thường được. Hơn nữa, nghe nói hai viên dạ minh châu này đều do cùng một người mua. Điều này càng làm tăng vẻ thần bí của nó. Tin tức bán đấu giá viên dạ minh châu thứ ba vừa được phát tán ra ngoài thì lập tức, giới châu báu đồ cổ đã nổi sóng to gió lớn. Dạ minh châu ngự dụng trong tấm cung của Chu Nguyên Chương, đó là khái niệm gì thì tất cả mọi người đều hiểu. Thương nhân châu báu, đồ cổ trên toàn thế giới đều đang nói về chuyện đại sự này. Phương lão và hần liên tục đưa ra bán ba kiện trân bảo tuyệt thế, Bảo Khánh Tường đã trở thành một nhãn hiệu đứng thứ nhất trong giới châu báu rồi. Giá thị trường của viên dạ minh châu thứ ba đó cũng được nước lên thuyền. Phương lão đã mấy lần mời Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng tự thân tham gia buổi bán đấu giá châu báu thứ ba này. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Sơ bộ Vũ Ngôn đã tính, tập trung tất cả tài chính của ba lượt bán đấu giá lại cũng khoảng trên dưới một trăm triệu đồng nhân dân tệ, nhưng vẫn còn chưa bằng một phần ba lượng tài chính cần trong giai đoạn đầu. Nếu thật sự không còn cách nào thì chỉ có thể tiếp tục bán đấu giá các viên dạ minh châu còn lại.

Vũ Ngôn suy nghĩ một lúc rồi mới nói:

- Tử Đồng, vừa rồi em có nói tạo quan hệ. Giờ đã có gì chưa?

Vu Tử Đồng cười nói:

- Đương nhiên là có rồi. Vừa rồi cô ấy không phải còn uy hiếp anh sao?

Vũ Ngôn trợn mắt:

- Em nói cái gì, nhị nha đầu ư?

Vu Tử Đồng mỉm cười gật gật đầu:

- Lúc trước em nghe cô bé nói là cô ấy có một người bạn có bố là phó thị trưởng Thiên Kinh, vì thế em mới vội gọi cô nàng về gặp như vậy.

Vũ Ngôn giật mình nói:

- Thế lực của nha đầu này cũng không nhỏ ha!

Vu Tử Đồng cười nói:

- Sao, giờ đã biết phải lấy lòng cô nàng chưa.

Vu Tử Đồng gọi Tăng Nhu lên, cười nói:

- Nhu Nhu, bây giờ em có thể công bố đáp án cho bọn chị chưa. Đến cùng thì người bạn nào của em là công tử của phó thị trưởng vậy?

Tăng Nhu trừng mắt nhìn Vũ Ngôn nói:

- Nhưng em phải thanh minh trước, nếu không phải vì giúp bọn chị thì em sẽ không đi gặp hắn ta đâu.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy. Nhu Nhu nhà chúng ta là một cô nương tốt. Em nói nhanh lên, anh ta là ai vậy?

Tăng Nhu bĩu môi nói:

- Các chị cũng gặp rồi đó. Trần Gia Lạc, tổng đà chủ đó.

- Gì?

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng đồng thanh kêu lên. Vũ Ngôn nhớ tới xung đột nhỏ giữa mình và Trần Gia Lạc. Còn Vu Tử Đồng lại nhớ tới tên Trần Gia Thụ, người đang theo đuổi Tăng Thiển, đồng thời cũng là tình địch của Vũ Ngôn.

Quan hệ này xem chừng phức tạp đây. Vu Tử Đồng thở dài liếc nhìn Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn suy tư rất lâu, bất kể con đường đó thế nào nhưng cũng phải thử một chút mới biết được. Vũ Ngôn biết lão Tăng và phó thị trưởng Trần là chiến hữu, nên hắn suy nghĩ mãi mới quyết định đi thẳng bằng con đường của cấp trên, tìm lão Tăng.

Lão Tăng ngạc nhiên khi thấy nhị nha đầu và Vũ Ngôn cùng về nhà một lúc mà miệng cũng không khép lại được. Một người là một nha đầu ngang bướng cả ngày không thấy về nhà, một người là hùng binh giờ cứ thấy mình là chạy đường vòng. Sao cả hai lại cùng về một lúc nhỉ? Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn xách theo hai chai rượu Mao Đài lắc lắc trước mặt lão Tăng nói:

- Sư huynh, cái này em hiếu kính anh.

Lão Tăng mở to hai mắt nói:

- Hôm nay mặt trời mọc từ hướng tây à, tiểu tử mày học được cách biếu quà bao giờ thế?

Tăng Nhu nghe thấy cách xưng hô của Vũ Ngôn thì há hốc mồm, qua một lúc lâu mới nói:

- Hùng binh, thì ra anh đúng là thân thích của nhà tôi à.

Sư tẩu gõ vào đầu cô nhóc một cái, nói:

- Sao không biết lớn nhỏ gì vậy. Sau gọi Tiểu Ngôn đi.

Có chuyện của Số 9 nên sư tẩu cũng không dám tiếp tục ép hai đứa con gái mình gọi hấn là sư thúc nữa. Vạn nhất ngày nào đó hấn thành con rể mình thì gọi như vậy không phải là rất lộn xộn sao? Tăng Nhu cũng mặc kệ sư thúc gì gì đó, gọi hùng binh đã là rất tốt rồi, gọi Tiểu Ngôn nghe buồn nôn quá.

Vũ Ngôn cũng không vòng vo với lão Tăng nữa, hấn kể lại chuyện của mình cho lão Tăng. Lão Tăng trừng mắt nhìn hấn nói:

- Lão tử biết ngay mày không có lòng tốt gì mà. Lại còn giả bộ mang theo mấy chai Mao Đài nữa.

Vũ Ngôn cười hề hề nói:

- Em đâu phải giả bộ gì đâu. Nói thật ra, cũng lâu không gặp nên rất nhớ anh chị. Tối nay em xin ở đây không đi đâu cả.

Lão Tăng hừ một tiếng nói:

- Ở đây không đi à, anh mày có thể đuổi mày đi sao. Mày phải cam đoan cho anh, việc cái công ty chú mày đang làm đều là chính sự!

Vũ Ngôn vỗ ngực:

- Anh không tin thằng em này thì còn tin ai chứ?

Lão Tăng thở dài:

- Hùng binh mày dù gan có lớn, nhưng chuyện xấu bình thường cũng không biết làm. Anh đây sẽ nói với lão Trần. Chiến hữu cũ cùng một đoàn, cái mặt này chắc lão ta cũng mua thôi. Nhưng lão ấy có thể giúp tới mức nào thì anh cũng không dám đảm bảo đâu.

Vũ Ngôn vội gật đầu nói:

- Chỉ cần Tăng Đại xuất mã thì không có việc gì không làm được. Thằng em đại biểu cho Tử Đồng và công ty xin cảm tạ anh trước. Đương nhiên cũng là đại biểu cho tổ quốc, cho nhân dân, cảm tạ anh. Tương lai nếu chuyện thành thì anh cũng là anh hùng dân tộc. Tối nay, hai chai Mao Đài này nhất định phải đánh đổ vị anh hùng của chúng ta.

Lão Tăng mở mắt trừng trừng, nói:

- Hùng binh mày càng ngày càng dẻo miệng. Anh đây tuyên bố trước, chuyện đáng giúp thì anh đây nhất định sẽ giúp. Nhưng mà có một số chuyện mày cũng phải nói rõ lão tử biết, mày với Vu Tử Đồng kia là chỉ quan hệ về sự nghiệp, đừng có để cho cô nàng trở thành kẻ thứ ba chen vào. Thiến Thiến nhà anh đây toàn tâm toàn ý với chú mày, nên tiểu tử mày phải thành thật một chút cho anh.

Vũ Ngôn đang cười khỏ vì không biết nên mở miệng thế nào thì sư tẩu đã ngồi xuống bên cạnh hấn hỏi:

- Tiểu Ngôn, Thiến Thiến có liên hệ với em không?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Gần đây em không ở Thiên Kinh nên cô ấy có muốn cũng không liên lạc được với em.

Sư tẩu thở dài nói:

- Đứa nhỏ Thiến Thiến này đúng là mạng khổ. Tiểu Ngôn, em nhất định phải đối xử tốt với nó đấy.

Vũ Ngôn gật gật đầu, trong lòng hấn như là có một quả núi lớn nặng trĩu đè lên vậy.

Tăng Nhu đã thay quần áo xong đang từ trên lầu đi xuống, thấy vẻ ủ rũ của Vũ Ngôn đang ngồi trên sofa thì nghĩ rằng chuyện đã bị lão Tăng cự tuyệt, đôi mắt xoay chuyển một vòng, gọi:

- Hùng binh, chúng ta ra ngoài chơi đi.

Vũ Ngôn đang bị hai vợ chồng lão Tăng ép cho không thở nổi, nghe Tăng Nhu gọi thì vội vã gật đầu đồng ý rồi chạy một mạch theo cô nàng ra ngoài.

Lão Tăng nhìn bóng của hai người mà phải nhìn về phía bà xã mình, lẩm bẩm:

- Hấn với nhị nha đầu đã xảy ra chuyện gì? Hùng binh cái con mịe nó, hấn có phải là chuyên môn đến để gây tai họa cho nha đầu nhà chúng ta không hả bà.

Tăng Nhu thấy vẻ buồn bực của Vũ Ngôn bèn cười nói:

- Hùng binh, anh không cần phải rầu rĩ. Nếu ba ba không giúp anh thì tôi sẽ giúp anh. Cùng lắm thì đồng ý với Trần Gia Lạc đi ăn một bữa cơm thôi. Có gì mà không làm được chứ. Bồn cô nương không quan tâm.

Tăng Nhu tuy là có ngang ngược nhưng lúc này lại có vẻ hoạt bát dễ thân. Vũ Ngôn cười nói:

- Cám ơn cô nhưng cha cô đã đồng ý rồi.

Tăng Nhu lấy làm lạ nhìn hấn nói:

- Vậy anh còn mất hứng cái gì. Đúng rồi, thì ra anh đúng là sư đệ của cha tôi!

Hiện tại Vũ Ngôn cũng không dám tự cho mình là trưởng bối của cô nàng nữa, hấn gật đầu cười nói:

- Đúng vậy, còn nhớ cuộc gọi chúc tết không, tôi đang không lại bị cô mắng cho một trận sứt đầu mẻ trán.

Tăng Nhu cười khanh khách nói:

- Đáng lắm, anh tuổi còn nhỏ như vậy mà đã tự xưng là sư thúc. Tôi thấy gọi hùng binh cũng rất tốt. Hùng binh, hùng binh. Bồn cô nương cứ thích gọi như vậy đấy.

Vũ Ngôn mỉm cười lắc đầu. Nha đầu trước mắt với cô chị dịu dàng ít nói thật đúng là hai cực khác hẳn nhau.

- Hùng binh, anh biết không? Lần này tôi đi làm sinh viên tình nguyện, những đứa trẻ ở đó rất là đáng yêu. Bọn nhỏ hỏi rất nhiều vấn đề kỳ lạ. Bọn nhỏ thấy TV thì gọi nó là cái hộp gỗ. Bọn nhỏ hỏi, chị à, trong cái hộp gỗ này sao lại có nhiều người nhảy như vậy. Còn nữa, cái con chim sắt đang bay trên bầu trời kia gọi là gì. Hi hi, bọn chúng không nói tiếng phổ thông mà nói tiếng địa phương. Đảm bảo anh nghe cũng không hiểu. Tôi nói cho anh vài câu mới học được nhá...

Tăng Nhu cứ tíu ta tíu tít kể lại. Nói tới những đứa trẻ kia mà ngay lập tức, cô nàng như biến thành một con chim nhỏ vui vẻ. Tâm trạng này ngay cả Vũ Ngôn cũng bị cô ả cuốn hút. Thì ra nhị nha đầu cũng không phải là một nha đầu chỉ biết giở trò ngang ngược.

-.... Anh không biết đâu. Thị trấn gần nhất cách cái thôn nhỏ đó cũng phải đi tới một trăm dặm đường núi. Khi tôi trở về từ nơi đây phải cuốc bộ tới năm sáu tiếng mới nhìn thấy một trấn nhỏ. Đúng lúc có người nặn tượng đất ở đó, có một bức tượng đã được làm, tôi vừa nhìn đã thấy rất quen nhưng nghĩ mãi không ra đó là ai, thế là tôi mua về. Hôm nay gặp được anh tôi mới nhớ ra, đó không phải là anh sao? Không ngờ, trong núi cách đây hơn mấy ngàn dặm lại có thể trông thấy hùng binh anh.

Tăng Nhu cười khanh khách nhìn Vũ Ngôn. Cô nàng hình như rất thích đùa giỡn với hùng binh này. Cảm giác đó ngay cả chính cô cũng không hiểu vì sao.

- Đúng rồi hùng binh. Anh xem bức ảnh này xem.

Tăng Nhu lấy từ trong túi ra một bức ảnh rồi cười thần bí giơ ra trước mặt Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn nhìn thoáng qua, đây là tấm ảnh chụp chung của phân đội trước một nhiệm vụ nào đó. Trong bức ảnh, Tăng Thiển đứng bên cạnh Vũ Ngôn.

- Đây là ai?

Tăng Nhu chỉ vào người trên bức ảnh hỏi.

- Hầu Tử, anh trai Hậu Vân. Đã hy sinh!

Vũ Ngôn nhẹ nhàng trả lời.

Tăng Nhu thoáng trầm mặc sau đó hỏi hết tất cả mọi người. Vũ Ngôn cũng giải thích một hồi, cuối cùng Tăng Nhu không nhin được hồi luôn:

- Vậy trong đó ai là Số 1?

Rốt cục Vũ Ngôn cũng hiểu được, nói cả nửa ngày cũng vì muốn tìm hiểu chuyện này. Nhưng chuyện này dù có đánh chết cũng không thể nói.

Thấy Vũ Ngôn lắc đầu, Tăng Nhu vội kêu lên:

- Anh không phải nói hần ta rất đẹp trai sao. Nhìn chỗ này hình như cũng chỉ có anh là

Nói được một nửa thì cô nàng lại dừng lại trừng mắt với hần, nói:

- Chắc là hùng binh anh thích ra vẻ đom đóm, người chị tôi thích chắc chắn không phải anh. Anh nói mau, tên kia là ai?

Vũ Ngôn lắc đầu kiên định trả lời:

- Không thể nói, đánh chết cũng không nói!

Tăng Nhu véo cánh tay hần thật đau. Nhưng Vũ Ngôn cố nhịn chứ tuyệt đối không mở miệng. Nói đùa à, bán đứng ai chứ không thể bán đứng chính mình.

Tăng Nhu đúng là rất khỏe. Khi cô nàng buông tay, Vũ Ngôn liền vén tay áo lên nhìn, ở đó giờ là một khoảng thâm tím cực lớn. Hần lắc đầu thở dài, đã man cuối cùng vẫn chỉ là đã man, làm cách nào cũng không thay đổi được.

Tăng Nhu thấy vết bầm tím kia thì cũng đỏ mặt nhưng vẫn nói với giọng rất hùng:

- Ai bảo anh không chịu hợp tác chứ. Anh tưởng rằng không chống cự là sẽ có tác dụng sao? Bỏn cô nương cho anh thấy thủ đoạn bạo lực của tôi.

Lời thì nói như vậy nhưng tay lại không nén được lại xoa xoa vài cái nhẹ nhàng ở chỗ bị bầm tím trên tay hần, đáng vẻ ôn nhu dịu dàng đó cực kỳ giống Số 9.

Nằm trên cầu thang xi măng, nhìn nha đầu Tăng Nhu đang ôm quả bóng rổ bước lên cách cái rổ có ba bước. Vũ Ngôn không nhịn được lại cười hề hề. Nha đầu này hình như trút lửa giận của mình lên hết sân bóng rổ này. Hết tra tấn Vũ Ngôn lại tới đây tra tấn quả bóng rổ, đúng là một người yêu vận động. Tăng Nhu đập quả bóng rổ bịch bịch bịch, nhưng kỹ thuật của cô nàng thật sự không dám để cho người ta khen một câu nào. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Tăng Nhu đứng phía dưới cái rổ ném quả bóng ra nhưng tạch một tiếng, đã trượt. Đang lúc phẫn nộ lại nghe thấy tiếng cười của Vũ Ngôn, lập tức cô nàng quay lại tức giận hừ nói:

- Cười cái gì, hùng binh. Có bản lĩnh thì anh tới thử xem.

Thấy cô nàng nén giận cố mang nụ cười kiêu ngạo ra. Khuôn mặt giống Số 9 như đúc kia chớp lên trước mắt Vũ Ngôn. Vũ Ngôn lại nhớ tới đêm đó, cái đêm trước khi mình xuất ngũ, Số 9 đã đứng bên sân bóng nhìn mình, nhớ lại mà trong lòng hần đột nhiên cảm thấy ngọt ngào tới mức hoảng sợ. Đứng dậy, tóm lấy quả bóng vẫn còn đang không ngừng nảy lên nảy xuống rồi nhẹ chạy vài bước sau đó đột nhiên nhảy lên từ bên ngoài vạch ném phạt, thân thể hần như một con ưng bay lên trời, “A”, một tiếng gầm đầy giận dữ vang lên, hần cầm quả bóng úp thẳng vào chiếc rổ.

Quả bóng rổ nảy nhót trên nền xi măng. Hai tay Vũ Ngôn nắm vành rổ, thân thể lắc lư hồi lâu mới hạ xuống. Mắt Tăng Nhu cũng không nháy tới một cái, đây là hùng binh kia sao. Anh ta đổi tên thành Jordan từ khi nào vậy?

Lão Tăng bị hai mẹ con Số 9 quản chế nên khó có được một lần uống cho sảng khoái. Trong lòng Vũ Ngôn chất chứa rất nhiều chuyện nên cứ thấy rượu tới là uống, uống còn hơn cả lão Tăng. Nếu vận nội lực thì không sao nhưng giờ do tâm trạng không được tốt, chuyện trong lòng hần như là một tảng đá ép làm hần rất khó chịu vì thế hần không hề muốn vận công làm tỉnh rượu, hần uống như thể một trận say túy lúy sẽ có thể giải quyết được tất cả vấn đề vậy.

Khi mà hai chai rượu đã thấy đáy thì đó cũng là lúc lão Tăng bắt đầu nói mê. Còn Vũ Ngôn sớm đã không còn biết trời đất là gì nhưng trong lúc nửa tỉnh nửa say hắn lại nhớ ra đây là nhà của Số 9, trong lòng như có một cảm giác muốn trốn tránh, hắn lúc ấy đã quên việc mình nói muốn ở lại đây nên ra sức đòi về nhà.

Sư tẩu và Tăng Nhu kéo thế nào hắn cũng không ở lại thì thế đành phải gọi xe đưa hắn về. Tăng Nhu hung hãn mắng hắn rất nhiều, rất nhiều câu hùng binh nhưng trong lòng cũng có chút lo lắng. Cô bảo với mẹ mình về trường rồi theo xe đưa Vũ Ngôn trở về.

Vũ Ngôn vùng vẫy trên chiếc giường của mình rồi ra sức thở.

Tăng Nhu nhìn bốn phía gian phòng nhỏ này, thấy nó coi như cũng sạch sẽ gọn gàng nên nghĩ, hùng binh này cũng không tới mức lời thôi lếch thếch.

Đang suy nghĩ thì chợt nghe tiếng Vũ Ngôn gọi một tiếng:

- Nước

Tăng Nhu vội rót một cốc nước nâng hắn dậy, cho hắn dựa vào lòng mình. Thấy vẻ mặt hắn đỏ bừng trông như một đứa trẻ đáng thương thì trong lòng lại dâng lên một tình cảm dịu dàng khó hiểu. Tăng Nhu vội nhẹ giọng nói:

- Uống chậm thôi

Cảm giác đầu của hắn đang gối lên ngực mình làm gương mặt Tăng Nhu đỏ bừng lên. Lại thấy hắn đang ngủ còn cau mày như có việc gì khó quyết định thì trong lòng Tăng Nhu lại dâng lên một tình cảm khó nói lên bằng lời. Cô nhẹ nhàng xoa lên lông mày hắn giống như là muốn làm biến mất tất cả những ưu sầu của hắn vậy.

Da thịt nóng bỏng của hắn như một ngọn lửa làm Tăng Nhu cũng như bị nhiễm phải. Chính cô lúc này cũng có thể nghe được tiếng trái tim mình đang đập thình thịch thình thịch, cô nhìn khuôn mặt thân thiết của hắn, nhu tình trong lòng càng lúc càng đầy, cắn môi cô nhẹ nhàng nói:

- Anh là một hùng binh hại người....

Vũ Ngôn đang trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, lúc này hắn như thấy Số 9 đang ngồi trước người mình. Cô ấy đang nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mình, nhu tình trong đôi mắt đó đủ để hòa tan, đủ để làm nóng chảy mọi loại sắt thép. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Số 9

Vũ Ngôn khẽ gọi một tiếng rồi đưa tay xoa nhẹ lên gương mặt ấy của nàng.

92. Chương 93

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 93 :Một đêm phong tình (1+2)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Tăng Nhu nháy lên nhưng chưa kịp phản ứng đã bị bàn tay to lớn của hắn vuốt ve hai má rồi. Nhị nha đầu đỏ mặt nhìn hắn với vẻ đầy giận dữ, đang định lắc mình né tránh thì Vũ Ngôn đã kéo nàng vào lòng mình.

- Hùng binh

Tăng Nhu khẽ gọi một tiếng rồi giãy dụa thật mạnh muốn thoát ra khỏi cái ôm đó.

Vũ Ngôn cũng chẳng quản cô nàng giãy dựa thế nào, đôi cánh tay như một đai lớn bằng sắt mạnh mẽ vòng qua ôm chặt lấy eo của nàng, kéo nàng vào trong lòng mình.

Tăng Nhu ngửi thấy mùi hương trên cơ thể hắn, lập tức thân thể có một cảm giác như muốn nhũn ra, trái tim đập cũng nhanh hơn trước vô số lần, khuôn mặt nóng bừng như có lửa đốt, hai tay chống vào ngực hắn để ép mình không được tiếp tục dựa vào thân thể hắn nữa.

Vũ Ngôn như thấy Số 9 đang mỉm cười vẫy tay với mình, khuôn mặt xinh đẹp của nàng hiện lên những ráng mây đỏ ửng rồi dịu dàng dần Vũ Ngôn giống như trước mỗi lần làm nhiệm vụ:

- Số 1, phải chú ý an toàn đây.

... Cảm xúc khó hiểu này khiến Vũ Ngôn ôm Số 9 càng chặt hơn. Còn Số 9 không ngừng khê giãy dựa trong lòng hắn giống như một con nai con đang kinh hãi.

Vũ Ngôn mỉm cười lắc đầu trong lòng hắn bỗng có một kích thích kỳ diệu, cả người nóng như lửa đốt, và trong lúc mơ mơ màng màng đó cũng không nghe thấy Số 9 trong lòng mình đang nói cái gì nữa. Thấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi của nàng đang chớp lên trước mặt mình, Vũ Ngôn cũng không biết lấy dũng khí ở đâu mà đột nhiên đưa “mỏ” lên ngậm chặt lấy bờ môi đỏ thắm kia.

Tăng Nhu bị hắn kéo vào trong lòng. Cái khí tức đàn ông cường tráng này khiến trái tim nàng cảm thấy bồn chồn nhưng cũng lại có chút mê muội, rồi lại như cảm nhận được sự nguy hiểm ẩn trong đó, cô liều mạng giãy dựa nghĩ cách rời khỏi thân thể nóng bỏng của hắn. Đôi quyền nhỏ nhắn mạnh mẽ đâm từng phát, từng phát lên ngực hắn nhưng dù thế nào cũng không kiềm chế được cái cảm giác bồi hồi, dồn dập của trái tim.

Cô gặp Vũ Ngôn cũng chỉ có vài lần, nhưng bởi vì hắn là binh dưới tay lão Tăng nên trời sinh cô đã có thiện cảm với hắn. Mặc dù cả ngày cứ gọi hắn là hùng binh, hùng binh nhưng đó là một cách gọi, một cách xưng hô thân mật mà không phải ai cũng có thể gọi.

Nhớ lại lần đầu tiên, trong điện thoại nghe được giọng nói của hắn. Hắn cứ thế nói là sư thúc của mình rồi bị mình hiểu nhầm là một tên gọi điện để gây rối nên mình mới mắng cho hắn một trận thậm tệ. Lúc ấy, mặt mũi gia hỏa này chắc chắn là xám như tro, đáng về nhất định là chơi rất vui.

Sau đó, lần đầu tiên khi gặp nhau trong nhà ăn của trường hắn đã nhận nhầm mình là chị Tăng Thiên, vì thế sau đó lại bị mình mắng cho một trận nữa, nhưng mình cũng bị hắn hiên ngang lăm liết giáo huấn cho một bữa. Trận đó coi như là hòa.

Tới hoạt động quyền góp lần đó, người này lại không chịu nhận tình của mình mà cứ muốn giả bộ là một trang hảo hán. Hừ, đã thế bốn cô nương cho hắn đi phơi nắng để xem ai lợi hại hơn ai. Chỉ có điều, người này hình như cũng không oán không hối, nhìn hắn mà không thấy hắn có chút mệt mỏi, một chút uể oải nào. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Ấn tượng mà vui tươi hơn hờ này đã để lại cho mình chỉ có sự vui vẻ, sự lạc quan, giống như là không có chuyện gì làm hắn để trong lòng và cũng không có chuyện gì làm khó được hắn vậy. Hừ, bốn cô nương nhìn không quen.

Cho tới tận ngày hôm nay, từ chị Tử Đồng mình mới biết thì ra người này cứ một mình lặng im gây dựng sự nghiệp, thực không nhìn ra người này lại còn có chút chí khí.

Mà cái khiến Tăng Nhu giật mình nhất chính là, ngày hôm nay khi hắn tới nhà mình, vừa bước vào cửa mà hắn cứ tự nhiên cứ như thế đó là phòng tắm vậy. Thế mới biết, những điều hắn nói đều là sự thật. Hắn đúng là sư thúc gì gì đó của mình, nhưng bốn cô nương cũng **** quan tâm, muốn chiếm tiện nghi làm trưởng bối của cô nương này ư, không có cửa đâu. Mà gia hỏa này chơi bóng rổ thật không có tệ, không ngờ là cũng biết úp rổ. Đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo. Hi Hi! Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Mỗi một lần gặp Vũ Ngôn là dường như Tăng Nhu đều có những sự kinh ngạc, những niềm vui mới. Khí chất thân thiết tự nhiên của người này, mỗi tiếng nói, mỗi cử động cũng khiến cho người ta cảm thấy được sự hài hoà, giống như trời sinh hắn đã có một ma lực có thể làm cho người ta bị hút vào trong đó. Mà cũng không biết vì sao mình lại thích gọi hắn là hùng binh. Có lẽ là vì để hắn chú ý tới mình chăng. Ai bảo hắn

lúc nào cũng làm ra vẻ uể oải lười biếng chứ. Mình ở trước mặt hắn mà nhìn hắn có vẻ như không nhắc nổi một sợi lông lên vậy, dám không chừa cho mình một chút mặt mũi nào cả. Tên này đáng là thật đáng ghét. Vì thế mình đã nghĩ phải cho hắn khi đứng trước mặt mình thật túng quẫn, như vậy trong lòng mình mới cảm thấy vui vẻ.

Tăng Nhu đang suy nghĩ miên man thì hai bờ môi hừng hực đã đột nhiên in lên đôi môi anh đào nóng bỏng của mình rồi. Không cần nghĩ cũng hiểu đây nhất định là của tên gia hỏa đáng ghét kia. Trong lòng Tăng Nhu còn chưa kịp nổi giận thì đã cảm thấy đầu mình như ầm một tiếng nổ tung ra. Tất cả mọi ý thức đều như đã biến mất, thân thể đang giãy dụa cũng như cạn kiệt sức lực mà cứ thế yếu đuối, tê tê nằm trong lòng hắn.

Thiện cảm và tình yêu đôi khi cũng chỉ cách nhau bởi một tờ giấy trắng đơn giản mà thôi. Chỉ cần dừng cảm dâm thũng nó thì nó sẽ mang tới cho ta những niềm vui, những ngạc nhiên không tưởng được. Hiện tại, cái Tăng Nhu đang cảm nhận chính là cái đó. Tối nay, khi nhìn thấy hắn say không còn biết một cái gì làm cô chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại muốn chăm sóc cho hắn. Khi đó ngay cả chính bản thân cô cũng không hiểu mình muốn làm cái gì, và mình đang nghĩ thế nào nữa. Nó giống như là việc tất cả mọi thiện cảm đối với hắn được tạo ra từ trước cho tới nay đều được xếp chồng lên nhau rồi sau đó nó lại biến thành một cảm giác kỳ lạ khiến trái tim cô đập nhanh hơn vô số lần, cô muốn nhìn nụ cười của hắn khi đứng trước mặt mình. Cô muốn nhìn dáng vẻ hơn hờ của hắn trước kia.

Đây chính là cảm giác khi thích một người ư? Sao lại kỳ lạ như vậy? Từ khi nào mình đã bắt đầu thích hắn chứ? Hắn có thích mình không?

Bốn cánh môi chạm, dính sát vào nhau. Vũ Ngôn vươn đầu lưỡi ra truy, tìm cái lưỡi dính hương đỏ rực trong miệng nàng rồi thưởng thức nó thật cẩn thận, thật tỉ mỉ. Tăng Nhu cảm thấy mình như một chiếc lá trên một con thuyền nhỏ đang trôi nổi bồng bềnh giữa biển khơi rộng lớn, và tâm tình của nàng theo từng cơn sóng mà lên xuống không ngừng.

Sao mình lại gặp tên hùng binh bại hoại này. Trong đầu Tăng Nhu lại hiện lên những cảnh tượng khi mình gặp hắn, một cảnh này lại tới cảnh khác tiếp diễn, trong lòng nàng dần dần đầy vẻ xấu hổ và vui vẻ khi nhìn vào ánh mắt ôn nhu như nước hồ thu của hắn.

Thì ra người này lại độc tài, bá đạo như vậy, chẳng nói chẳng rằng ngang nhiên cướp đi nụ hôn đầu quý giá của mình. Thật muốn hận chết tên bại hoại này.

Tăng Nhu cảm giác thấy cái lưỡi đang chạy tới chạy lui trong miệng mình của hắn kia như một ngọn lửa cháy hừng hực thiêu đốt cả tâm linh của mình. Tên vô lại này hình như là rất có kỹ xảo. Trước kia có phải là hắn đã từng hôn cô gái khác không? Thật muốn cắn hắn một cái thật đau, nhưng nghĩ là vậy còn sự thật lại có chút không rõ. Hùng binh này đúng là một tên tồi tệ, một tên xấu xa.

Tăng Nhu kìm nén ý niệm lung tung trong đầu mình lại, nhưng càng nghĩ lại càng loạn, càng nghĩ trái tim càng đập nhanh tới mức như là muốn nhảy ra ngoài vậy. Khuôn mặt Tăng Nhu đỏ lên như có thể vắt thành nước. Hai tay đang chống trên ngực hắn cũng như mất đi tất cả sức lực, thân thể cũng dần dần áp sát, lại gần hắn rồi trong lúc không kiểm soát được, hai tay nàng đã vòng qua thắt lưng của hắn, áp thân thể mình sát vào người hắn. Đầu lưỡi đỏ rực kia của nàng cũng dừng cảm phát động phản kích rồi cuối cùng nhắm nháp thành quả ngọt ngào thuộc về mình trong miệng hắn.

Cả người Vũ Ngôn như muốn bốc lửa, hắn ôm Tăng Nhu mà như muốn hoà tan nàng vào trong lòng mình.

Tăng Nhu cảm thấy lồng ngực mạnh mẽ đầy sức sống của hắn đang dính sát vào mình, làm cho thân thể mình cũng nóng lên như có lửa đốt, ngay cả mình cũng có thể nghe được tiếng trái tim đang đập thành thịnh của hắn và cả của mình nữa. Một cảm giác tê tê di chuyển khắp toàn thân.

Vũ Ngôn say rượu nên đã chẳng thể nào phân biệt được cô gái nóng bỏng đang nằm trong lòng mình là ai nữa. Dưới tác dụng của rượu, cái bản năng đàn ông đã ngủ say từ rất lâu trong hắn đã được đánh thức. Hắn giống như một đứa trẻ mới sinh đang từ từ, từ từ lần mò, tìm kiếm trên người nàng.

Tăng Nhu cảm giác thấy một bàn tay to lớn nóng rực đang xoa xoa trong ngực mình, tiếp đó, trước ngực bỗng chợt lạnh đi. Cái vật bảo vệ chỗ đó của mình đã bị hắn lấy xuống.

Cái cảm giác mát lạnh đó đã khiến Tăng Nhu hồi phục được một chút tỉnh táo. Nàng vội đề lên cái bàn tay đang tác quái trước ngực mình của hắn rồi kêu:

- Không được

Nhưng một tiếng kêu duyên dáng đó lại như một liều tình được tốt nhất thúc giục bản năng đàn ông của hắn. Tâm linh Vũ Ngôn sớm đã bị dục hỏa che phủ, rồi như nghe được lời kêu gọi ở tận nơi sâu nhất trong hắn, một ngọn lửa hừng hực dấy lên từ vị trí bụng của hắn. Hắn nghiêng người đặt kiêu nữ trong lòng mình xuống dưới, miệng hé ra phủ lên bờ môi anh đào của nàng, hai tay thì sớm đã mò lên trên vùng núi cao ngất kia rồi.

Tăng Nhu “ưm” một tiếng, lời còn chưa kịp thốt thì đã bị hắn công chiếm hai thành lũy quan trọng nhất.

Mịn, trơn, nhẵn, mềm. Cái cảm giác này như cái cảm giác khi sờ lên một tấm lụa Tô Châu. Và cái nơi cao cao trắng như tuyết nổi lên đó giờ đã như hai ngọn núi lửa sắp bùng phát. Trên của hai ngọn núi ấy, hai quả nho màu mận chín đón gió nổi lên mà lóe ra những ánh sáng rực rỡ tới mê người.

Tăng Nhu “ư ư” gọi nhưng lại bị đôi môi hắn khóa chặt. Hai cái lưỡi nóng bỏng lại quấn chặt lấy nhau khiến nàng hoàn toàn không thể phát ra một âm thanh nào cả.

Thân thể Tăng Nhu vặn vẹo không ngừng. Nàng đã cảm giác thấy đôi bàn tay lớn đang nắm chặt lấy hai tòa núi kiêu ngạo của mình kia đang nhẹ nhàng vuốt ve, đang nhẹ nhàng xoa miết. Nàng giãy dụa rất nhiều, nhưng càng giãy thì một khoái cảm kỳ dị lại dâng lên trong lòng nàng. Cái khoái cảm này khiến nàng cảm thấy rất xấu hổ nhưng tự đáy lòng lại có chút gì đó mong chờ.

Bàn tay của hắn nhẹ nhàng quét qua bờ ngực nàng. Cả người Tăng Nhu run rẩy một hồi rồi giãy dụa càng mạnh hơn, song Vũ Ngôn với đôi mắt bị ngọn lửa dục đốt cho đỏ ửng lại không có một chút cảm giác gì với sự chứng cứ của nàng. Đôi bàn tay to lớn kia lại tiếp tục lần mò lên ngực nàng một hồi nữa. Song chướng đồng thời nhẹ nhàng áp lên hai ngọn núi đó. Tăng Nhu cảm thấy cái khoái cảm kỳ dị kia dường như càng trở nên mãnh liệt, và hạ thể của nàng hình như có một cảm giác gì đó ẩm ướt. Xấu hổ, vì xấu hổ mà thân thể nàng cố gắng ngổm dậy, cổ họng khê “ư ư” một hồi như muốn khóc lên thành tiếng vậy.

Nhưng sức lực của nàng làm sao so được với Vũ Ngôn. “Mảnh vải” cuối cùng bảo vệ thân thể nàng đã rơi xuống chỉ trong khoảng khắc. Một thân thể tinh tế, mịn màng, hồng hào, không chút tì vết như một vị thiên sứ thánh khiết phơi bày ra trước mặt Vũ Ngôn. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Tăng Nhu đã mất hết mọi sức lực, vẻ mặt nàng phức tạp nhìn người đàn ông sắp đoạt đi trinh tiết của mình này. Từ khi nào mình bắt đầu thích anh ta? Vì sao mình lại ngốc như vậy, đang không lại chạy tới đây chăm sóc cho anh ta? Anh ta có biết tất cả những việc mình đã làm cho anh ta không? Anh ta liệu có đối xử với mình tốt không?

Vũ Ngôn thấy ánh mắt si mê của Số 9 làm lòng hắn tê tái. Hắn nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt nàng, đôi mi nàng rồi đôi môi của nàng.

Cảm nhận thấy hắn đang hôn lên ngực mình, nhẹ nhàng ngậm lấy đôi hạt lựu đỏ hồng kia, khiến toàn thân Tăng Nhu khẽ run rẩy một hồi, còn chưa kịp kêu tiếng nào thì hạ thể bỗng nhiên đau đớn như bị xé rách ra vậy. Một đóa hoa đào tươi đẹp nở rộ trong đêm yên tĩnh.

Khóe mắt Tăng Nhu rơi xuống hai giọt nước mắt trong suốt, và nhìn khuôn mặt ở trước mặt mình đang dần dần trở nên quen thuộc kia. Xấu hổ, hối hận còn cả chút gì đó vui mừng. Trăm ngàn cảm xúc lần lượt dâng lên trong lòng Tăng Nhu.

- Hùng binh, anh nhất định phải đối xử tốt với em

Tăng Nhu mặc cho đôi hàng nước mắt chảy xuống hai gò má mà ôm lấy đầu vai Vũ Ngôn rồi cắn một cái thật mạnh lên vai hắn. Hai chân lại đột ngột xõng lên, cái luồng hỏa nhiệt kia như xuyên qua thân thể mềm mại của nàng. Hai người đã dung hợp hoàn toàn với nhau.

Tăng Nhu liều mạng chịu đựng cái cảm giác đau đớn này. Nước mắt rơi xuống, khuôn mặt xinh đẹp vương nét cười. Nàng nhìn Vũ Ngôn thật sâu, thật lâu, và để lại trên vai hắn một dấu răng máu chính tề.

Vũ Ngôn tựa như một dũng sĩ dũng mãnh nhất đang thảo phạt rất tận tình. Tăng Nhu, người đang nằm dưới thân hắn, người vừa bị hắn khai mở đóa hoa tươi đẹp trinh nguyên, đang phải cắn răng chịu đựng những công kích của hắn hết lần này tới lần khác, hết đợt này tới đợt khác, gần như là không có giới hạn. Ngay cả mình thiếp đi lúc nào, nàng cũng không biết nữa.

Hoa đào mới nở vài độ hoa. Tất cả đều như một giấc mộng trắng lợt nhạt.

.....

Chính bản thân Tăng Nhu cũng không rõ, đêm qua rõ ràng bị hắn tàn phá cho chết đi sống lại nhưng chẳng hiểu sao mình lại tỉnh dậy trước tiên.

Tăng Nhu ngẩn ngơ nhìn người đang nằm bên cạnh mình, hắn ngủ thật giống như một đứa trẻ ngây thơ, nhưng vẻ mặt này với dáng vẻ bạo ngược của hắn tối qua quả là có một sự đối lập rất rõ rệt. Nàng cảm thấy cái thứ nóng như lửa kia hình như vẫn chưa lui hết. Tăng Nhu không nhịn được lại đỏ mặt lên. Thật không hiểu hắn làm cái gì nữa, làm khổ người ta như vậy. Lại nhớ tới mùi vị tiêu hồn của đêm qua, khuôn mặt đó lại tiếp tục đỏ ửng lên rồi sau đó khẽ phì một tiếng.

Tăng Nhu nhẹ nhàng vuốt ve hai má hắn rồi đưa mặt chậm rãi tiến sát vào ngực hắn, nghe tiếng trái tim mạnh mẽ tràn đầy nhựa sống của hắn. Với hắn mình đã chẳng còn gì để giữ nữa. Trước đêm qua có lẽ còn có thể nói mình thích hắn, nhưng trải qua một đêm triền miên thì dùng từ “thích” ở đây đã không đủ hình dung cảm giác trong lòng nàng lúc này rồi. Có lẽ, dùng huyết nhục tương liên sẽ chuẩn xác hơn.

Chỉ trong một đêm, người này đã trở thành người thân thiết nhất của mình, đây là chuyện mà nằm mơ mình cũng không bao giờ nghĩ đến. Cái chuyện ngày hôm qua kia có thể nói là ngoài ý muốn, là hắn sau khi uống rượu mà làm bậy, thậm chí có thể có chút gì đó cường bạo trong đó. Nhưng những thứ này giờ đã không cần phải truy cứu nữa rồi. Chẳng lẽ mình không thích hắn sao chứ?

Nếu mình đã thích hắn, mà chuyện này lại đã xảy ra thì có than thở cũng chẳng làm được gì nữa, giờ chỉ có thể nghĩ cách giải quyết tốt nhất mà thôi.

Huống chi, hùng binh này lại là một người xuất chúng như vậy, chắc chắn rằng phụ nữ thích hắn không phải là ít. Mình nhất định phải giám sát chặt chẽ hắn. Trong lòng Tăng Nhu suy nghĩ một hồi. Giấc mộng của người thiếu nữ đã dần lung lay.

Nàng ngơ ngẩn nhìn hắn mà cười xấu hổ nhưng trong mắt lại lóe lên những ánh sáng rực rỡ động lòng người.

Khi Vũ Ngôn tỉnh lại thì trời mới tờ mờ sáng. Sau khi say rượu tỉnh dậy đầu hắn đau như muốn nổ tung ra, đang định xoay người thì phát hiện bên người còn một thân thể nóng như lửa đốt nữa.

Từng hình ảnh đêm qua như một cuốn phim dâng, hiện lên trong đầu hắn. Đôi mắt Vũ Ngôn đỏ lên, thần kinh kiên cường gần như sụp đổ. Hắn hận không thể giết chings mình. Chuyện này không thể nói là do uống rượu làm bậy được nữa rồi, đó là cường bạo một cách trắng trợn.

Vũ Ngôn cắn chặt hàm răng, song quyền vang lên những tiếng rắc rắc, trong lòng hắn đầy sự hối hận. Mình không chỉ có lỗi với lão Tăng và Số 9, mà mình còn có lỗi hơn với Tăng Nhu.

Tăng Nhu thấy Vũ Ngôn thống khổ thì trong lòng cũng vô cùng đau xót. Nàng không giả bộ ngủ nữa, đầu khẽ đưa tới nhẹ nhàng vùi vào lồng ngực hắn rồi dịu dàng nói:

- Anh đừng tự trách mình nữa. Em sẽ không trách anh đâu.

Vũ Ngôn nhìn khuôn mặt giống Số 9 như đúc của nàng mà đau đớn như bị kim châm. Mình đã làm chuyện có lỗi như vậy, Số 9 tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mình. Cả đời này mình vô duyên với nàng rồi. Còn cả Vu Tử Đồng nữa, mình cũng chỉ có thể phụ tấm chân tình của nàng thôi. Tất cả sai lầm đều do mình tạo ra. Hậu quả đương nhiên cũng chỉ có thể do mình gánh vác.

Hắn cố gắng áp chế nỗi đau đớn trong lòng lại, nhìn sang khuôn mặt kiều diễm như hoa của Tăng Nhu, sai cũng đã sai rồi, mình đã có lỗi với Số 9 thì tuyệt đối không thể tiếp tục có lỗi với Tăng Nhu nữa. Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc của nàng nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Nhị nha đầu

Tăng Nhu lắc đầu trước ngực hắn. Vũ Ngôn hiểu ý của nàng, khoe miệng hắn hiện lên một nụ cười khổ rồi nhẹ giọng nói:

- Nhu Nhu, xin lỗi. Ngày hôm qua anh đã uống quá nhiều

Tăng Nhu xỏ hổ đỏ mặt, đầu đang tựa vào ngực hắn bỗng ngẩng lên nhìn hắn rồi nói:

- Em đã nói rồi, em không trách anh. Anh không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy. Chỉ cần sau này anh đối xử tốt với em là được rồi.

Diễn biến của câu chuyện thật không ngờ. Trước giờ Vũ Ngôn luôn suy nghĩ tới quan hệ của mình, Vu Tử Đồng, Số 9 và cả hình bóng trong lòng kia nữa, nhưng thật không ngờ rằng cuối cùng phải đối mặt với quả Ớt nhỏ Tăng Nhu. Ông trời đúng là đã đùa với hắn hơi quá rồi.

Nếu thật sự sống cùng với Tăng Nhu, vậy thì mình làm thế nào đi đối mặt với vợ chồng lão Tăng, với Số 9 đây? Bọn họ sẽ đối đãi với mình thế nào? Mỗi ngày phải đối mặt với Tăng Nhu có khuôn mặt giống Số 9 như đúc, chẳng lẽ trong lòng mình từ đó sẽ không còn nhớ tới Số 9 nữa ư?

Nếu lại nhớ tới Số 9 thì đó không phải là có lỗi với Tăng Nhu sao? Dù sao nàng cũng không phải là vật thay thế Số 9. Nàng là một cô gái hoàn toàn khác biệt, một cô gái có suy nghĩ của chính mình.

Chuyện đang diễn biến với chiều hướng phức tạp hơn cả trước đây. Vũ Ngôn cũng không biết làm thế nào. Hắn chỉ biết bây giờ mình cần phải trấn an Tăng Nhu. Dù sao trong chuyện này nàng là người vô tội nhất, cũng là người bị tổn thương sâu nhất. Mình không thể có lỗi với nàng được, sau này nhất định phải đối xử tốt với nàng.

Tất cả những chuyện này hắn đều phải suy nghĩ từ từ. Diễn biến sự việc tới tình trạng như hiện giờ đã không còn trong tầm không chế của người nữa rồi, cứ để cho nó thuận theo tự nhiên thôi.

Cái chuyện bất ngờ này khiến Vũ Ngôn tựa như chỉ trong một đêm đã trưởng thành hơn rất nhiều. Bất kể tương lai phải đối mặt với những chuyện như thế nào thì hắn cũng phải dũng cảm gánh vác trách nhiệm của chính bản thân mình. Đây là trách nhiệm của một người đàn ông. Đó cũng được coi như là một lần lột xác có chiều sâu biến từ một đứa trẻ thành một người đàn ông.

- Nhu Nhu, anh nhất định sẽ đối xử tốt với em. Bất kể có chuyện gì xảy ra thì anh sẽ luôn làm bạn bên cạnh em.

Vũ Ngôn ôm chặt lấy Tăng Nhu rồi phát ra lời thề kiên định bên tai nàng.

Trong mắt Tăng Nhu lóe lên những giọt nước mắt hạnh phúc, rồi đột nhiên lại cắn một miếng nữa lên bả vai của hắn, nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Hùng binh, anh nói dễ nghe làm cảm động đến em rồi. Em.. em ghét chết anh

Nàng khóc rồi nàng lại cười, vòng tay dang ra ôm chặt lấy thân thể Vũ Ngôn như muốn hòa cả thân thể mềm mại của mình vào trong lòng hắn, một cái ôm như muốn thể hiện rằng nàng đã tìm được chỗ dựa cả đời mình.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng cạo cạo cái mũi của nàng nói:

- Còn nữa, sau này không được gọi anh là hùng binh, gọi tên của anh hoặc ông xã đều được cả

- Anh muốn chết à

Tăng Nhu đỏ mặt đầm vài quyền lên ngực hắn:

- Em thích gọi anh là hùng binh đó, hùng binh, hùng binh, thế thì làm sao nào. Hừ

Tăng Nhu ôm chặt lấy hắn thở phì phò, trả lời.

Vũ Ngôn khẽ hôn lên cái trán nàng một cái, nói:

- Được rồi, anh thích gọi thế nào thì gọi. Dù sao em cũng là một nha đầu điên.

Tăng Nhu không đồng ý liền đánh hắn thêm hai quyền nữa rồi áp mặt vào ngực hắn, chậm rãi nói:

- Hùng binh, anh thật tốt!

Vũ Ngôn vuốt ve mái tóc của nàng rồi thở dài khe khẽ.

Tăng Nhu ngẩng đầu nhìn hấn, hai gò má lại đỏ lên nhẹ nhàng hôn lên môi hấn rồi dịu dàng nói:

- Hùng binh, hôn em!

Vũ Ngôn nhớ tới đêm đó, cái đêm mình cùng Số 9 vừa ôm vừa hôn nhau trên núi. Giờ phút này lại đối mặt với một gương mặt giống cái gương mặt đó như đúc mà trong lòng như có trăm vị ngọt bùi. Tất cả những mùi vị đó đều như tuôn trào lên trong lòng hấn..

93. Chương 94

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 94 :Triền miên (1+2)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Tăng Nhu ép sự xấu hổ trong lòng mình xuống rồi từ từ, từ từ đưa môi lại nhẹ nhàng hôn lên mặt hấn. Trong lòng Vũ Ngôn rung động sau đó hơi nghiêng đầu hôn lên đôi môi nóng bỏng của nàng. Hai người như hai đứa trẻ tham ăn ôm chặt lấy thân thể đối phương, bốn cánh môi dính sát vào nhau không rời.

Một nụ hôn sâu khiến Tăng Nhu có chút cảm giác gần như không thở nổi, nàng nhẹ nhàng giãy ra khỏi bờ môi của hấn, khuôn mặt Tăng Nhu hiện lên những rãnh mây đỏ hồng tuyệt mỹ, thở một lúc rồi lại nhìn hấn với ánh mắt dịu dàng.

- Hùng binh, trước kia anh đã từng hôn người phụ nữ rồi sao?

Sóng mắt Tăng Nhu càng ngày càng ôn nhu, rốt cục không nhịn được liền tựa đầu vào lòng Vũ Ngôn hỏi. Ngón tay xinh xắn của nàng chậm rãi vẽ từng vòng tròn lớn nhỏ lên ngực hấn.

- Sao lại hỏi chuyện này?

Trong lòng Vũ Ngôn lại cảm thấy đau đớn, hấn vội lắc đầu rồi cố gắng thoát khỏi gương mặt đầy thâm tình của cô gái giống nàng như đúc trong suy nghĩ kia. Hấn lại hôn một cái thật mạnh lên trán nàng nói:

- Nếu phải thì em sẽ bỏ chạy không quan tâm tới anh không?

- Không phải, nếu anh thực sự đã hôn người con gái khác thì cũng chỉ có thể nói em không đủ mị lực. Em sẽ không trách anh, em nghĩ cô ấy nhất định là một cô gái tốt, xinh đẹp lại dịu dàng. Em biết anh thích những cô gái dịu dàng, chẳng qua là em hạnh phúc hơn so với cô ấy, bởi vì chúng ta có thể ở cùng với nhau, chỉ cần sau này anh đối xử tốt với em thì em đã thỏa mãn rồi.

Tăng Nhu nhẹ nhàng nói, nàng giờ đâu còn đáng vẻ ngang bướng trước kia nữa mà nàng như đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác vậy.

Trong có một đêm mà những chuyển biến của nàng thật sự quá quá lớn. Từ một thiếu nữ ngây ngô trở thành một người phụ nữ chân chính, không chỉ những biến hóa về sinh lý mà còn trên cả tâm lý cũng có những thay đổi không nhỏ. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Về tính cách dường như cũng thay đổi không ít, từ một quả ớt nhỏ ngang ngược, những giờ đã có chút gì đó hiền lành, dịu dàng như một con thỏ trắng nhỏ.

Vũ Ngôn ngừng vuốt tóc của nàng rồi nói:

- Điều này không có quan hệ gì tới em cả, vào lúc đó hai ta còn chưa quen thân nhau, vì thế sao có thể kéo em vào được chứ?

Tăng Nhu đột nhiên giãy ra khỏi ngực hắn rồi véo lấy tai hắn giận dữ nói:

- Được lắm, thì ra đúng là có một cô khác. Mau nói hết ra cho em, cái tên xấu xa này. Nói mau! Cô ấy là ai? Em có quen không? Quan hệ giữa anh với cô ấy tốt hơn từ khi nào? Cô ấy giờ ở đâu? Hai người có còn ở với nhau nữa hay không? Có liên hệ gì nữa không? Anh bắt đầu thích cô ta từ khi nào? Cô ấy giờ còn thích anh không?

Một loạt những câu hỏi bắn ra tựa như một khẩu súng liên thanh, nước mắt cũng đồng thời theo đó mà ứa ra như có vẻ vô cùng tủi thân. Thấy thế Vũ Ngôn mới hiểu, thì ra dáng vẻ dịu dàng của nha đầu này lúc mới rồi chỉ là giả bộ mà thôi, tính cách “quả ýt” từ trong tận xương cốt đã không thể nào sửa được nữa rồi, hơn nữa hình như còn bộc phát ngay lúc này nữa.

Vũ Ngôn không lường trước được rằng, thì ra nha đầu này cũng có tâm kế như vậy, vì thế nên mới bị cô nàng tập kích một cách bất ngờ bằng một loạt những câu hỏi. Thấy nàng bĩu môi, dáng vẻ tức giận thì trong lòng không khỏi cười khổ, rồi vội vàng trả lời:

- Em đừng giận, những chuyện đó đều đã là quá khứ cả rồi. Chúng ta đã như vậy rồi, anh sau này nhất định sẽ toàn tâm toàn ý với em.

Tăng Nhu hừ nói:

- Ý của anh là nếu chúng ta không có chuyện kia thì anh cũng không đối xử tốt với em phải không? Cũng đúng ha, nếu không có em thì anh bây giờ còn có thể ở cùng với cô tình nhân trong mộng kia mà anh em em rồi. Em trong mắt anh chỉ là một kẻ thứ ba có phải không? Có phải không?

Nàng càng nói càng bị thương. Cái tội danh kẻ thứ ba này nàng cũng không muốn đeo trên lưng, tất cả đều do chuyện tốt mà cái tên vô lại này làm. Nghĩ tới hoàn cảnh của mình mà trong lòng nàng lại cảm thấy tủi thân, đôi mắt cũng vì thế mà từ từ đỏ lên.

Vũ Ngôn nhìn dáng vẻ đau khổ của nàng thì trái tim cũng thấy tê tái. Tất cả mọi lỗi lầm đều từ mình mà ra, nó không hề có bất cứ quan hệ gì tới Tăng Nhu hết. Đàn ông là phải đứng ra gánh vác trách nhiệm.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng rồi hôn nhẹ lên trán nàng một cái nữa:

- Nha đầu ngốc, tất cả những lo lắng của em giờ không còn ý nghĩa và cũng chẳng còn tồn tại nữa. Không nên để tâm tới những chuyện vụn vặt đó. Giữa chúng ta còn nhắc tới những điều này sao. Từ đêm hôm qua chúng ta đã tuy hai mà một rồi.

Tăng Nhu ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái. Vũ Ngôn mỉm cười hôn lên, lau nước mắt trên khóe mắt của nàng. Khuôn mặt Tăng Nhu lại nóng lên rồi nhắm mắt lại để hưởng thụ sự chăm sóc của hắn.

Vũ Ngôn cạo cạo vào cái mũi của nàng nói:

- Sau này đừng giở tính tình tiểu thư ra nữa. Hơi chút là ăn dấm chua là sao.

- Hừ

Tăng Nhu đỏ mặt, rồi thờ hờn hờn ra chiều giận dữ:

- Vậy anh nói cho em biết cô ấy là ai? Còn nữa, sau này anh không được gặp lại cô ấy nữa và cũng không được nghĩ tới cô ấy. Từ nay về sau chỉ được nhớ tới em. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ” Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Tăng Nhu ngang ngược nhìn hắn. Vũ Ngôn khề thở dài, nha đầu này đúng là không biết một cái gì, nàng nếu biết chuyện giữa mình và Số 9 thì không hiểu sẽ có vẻ mặt thế nào nữa.

- Anh nói hay không? Anh nói hay không

Tăng Nhu lại động tính “quả ýt” lên, ngón tay chọc nhẹ lên ngực hắn, còn cái miệng nhỏ nhắn kia cong chỉ thẳng lên cả trời.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Nhu Nhu, việc này em đừng hỏi nữa, vì nó không còn ý nghĩa gì rồi. Em chỉ cần biết rằng, từ nay về sau anh nhất định sẽ đối xử tốt với em, không để cho em chịu bất kỳ một khuất tất nào, thế có được không?

Tăng Nhu hừ một tiếng nhưng từ trong ánh mắt lại hiện lên một vẻ mừng rỡ, cuối cùng nàng biến thành một con mèo nhỏ ôn nhu dựa vào lòng hắn, nói:

- Đó là anh nói đấy, không được đổi ý nha.

Nàng khẽ thở nhẹ ra một hơi, rồi thì thầm:

- Em có phải là rất ngang ngược không? Em biết anh thích những cô gái dịu dàng ôn nhu, nhưng anh có biết, chỉ cần nghĩ rằng trong lòng anh còn đang nghĩ tới người con gái khác là trái tim em rất đau đớn, thực sự rất đau đớn.

Vũ Ngôn nhẹ gạt đầu rồi lại nghe nàng tiếp tục nói:

- Chỉ cần về sau anh không nghĩ tới cô ấy nữa thì chuyện này em sẽ không hỏi. Nhưng có một việc anh nhất định phải trả lời em, không được giấu diếm gì cả, nếu không, hừ

Vũ Ngôn véo véo cái mũi của nàng, nói:

- Em cũng đừng có hừ nữa. Có vấn đề gì cứ hỏi đi, anh nếu biết thì nhất định sẽ nói hết.

Tăng Nhu liếc hắn một cái, khuôn mặt đỏ lên nhỏ giọng nói:

- Vậy anh với cô ấy đã... đã cùng cô ấy

Thấy cô nàng lăm bắm cả nửa ngày nhưng ngoài đỏ mặt ra thì chẳng nói thêm được câu nào nữa. Vũ Ngôn không nhịn được bèn hỏi:

- Cùng cô ấy cái gì?

Tăng Nhu bồng cổ lên hồng hân một cái nói:

- Ngốc quá, chính là có cùng cô ấy làm giống chúng ta hay chưa?

Khuôn mặt nàng đỏ hồng lên như bị lửa thiêu, đầu tiến vào lòng hắn không dám ngẩng lên nữa.

Vũ Ngôn trầm nghĩ, nếu mình mà cùng cô ấy đã làm như thế thì có lẽ người bên cạnh anh giờ cũng không phải là em rồi. Hắn cười khổ, trả lời:

- Nhu Nhu, em thấy anh là loại người như vậy sao?

Tăng Nhu hồi tưởng lại dáng vẻ đêm qua của hắn rồi sau đó ở trong lòng hắn gật gật đầu:

- Hừ, em thấy anh chính là loại người như vậy. Nếu không cũng sẽ

Nói được một nửa, nàng lại hừ một tiếng nữa rồi không nói tiếp phần sau nữa.

Vũ Ngôn hôn một cái bên tai nàng nói nhỏ:

- Ngày hôm qua là do ở trong hoàn cảnh đặc biệt, chuyện như vậy sau này sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Em là người con gái đầu tiên của anh và cũng người con gái duy nhất về sau.

luongson/forum/images/misc/noi quy_06.png

Hơi nóng phả ra từ miệng hắn khiến cả người Tăng Nhu nóng ran, cái nóng giống như có một luồng nhiệt lưu đang chảy khắp cơ thể vậy:

- Cái tên bại hoại này, ai cho anh nói những lời buồn nôn như vậy?

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào như được ăn đường. Thân thể nằm trong ngực hắn, cảm giác được sự ấm áp trong đó khiến toàn thân nàng như mất đi tất cả sức lực, Ngón tay vô ý di động vẽ từng vòng tròn trên ngực hắn, miệng cũng phả hơi nóng phun lên bộ ngực đó của hắn.

Buổi sáng vốn là lúc dương khí thịnh nhất. Long Dục chân khí trong cơ thể Vũ Ngôn lại bá đạo vô cùng. Đêm qua mặc dù đã xông pha giết địch tới vài độ nhưng tiếc rằng đóa hoa Tăng Nhu mới nở nên không thể chịu đựng nổi, vì thế hần còn chưa có một chút nào gọi là thỏa mãn cả.

Mắt thấy dáng vẻ quyến rũ xinh đẹp của Tăng Nhu, cảm nhận ngón tay mềm mại đang vẽ vẽ trong ngực mình mà như muốn khiêu khích ngọn lửa trong lòng mình. Vũ Ngôn không nhịn được nhẹ nhàng gọi một tiếng:

- Nhu Nhu

Tăng Nhu khẽ ừ một tiếng khe khẽ rồi ngẩng đầu lên, khi thấy ánh mắt nóng bỏng của hần.... Sau trận cuồng phong bão táp đêm qua đã khiến nàng hiểu được ý trong ánh mắt nóng bỏng đó là gì. Trái tim lại nhanh chóng gia tốc, trong lòng cũng nóng như có lửa đốt, sau đó nàng tựa vào ngực hần, chu cái môi đỏ thắm của mình lên nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ” Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Cái tên xấu xa nhà anh

Đôi kiêu nhũ kia run rẩy, chớp lên trước mặt Vũ Ngôn. Cảm giác thấy ánh mắt nóng bỏng của hần đang động lại trước ngực mình khiến nàng vô cùng thẹn thùng nhưng xen lẫn đó là cảm giác kiêu ngạo. Bất giác nàng cố gắng ưỡn ngực cao lên, khoe một trong những nơi hoàn mỹ nhất của mình ra trước mặt hần. Tất cả của mình đều đã thuộc về anh ấy rồi, vậy cần gì phải thẹn thùng nữa. Có thể khiến người đàn ông mình yêu mến mê luyến mình, thì đó là niềm kiêu ngạo của một người phụ nữ. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn nuốt nước miếng một cách gian nan. Hần nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của nàng. Hần giờ hoàn toàn khác hẳn so với vẻ thô bạo đêm qua, khi tỉnh táo Vũ Ngôn ôn nhu hơn rất nhiều. Hai tay bắt tri bất giác phủ lên bộ ngực sữa đầy đặn của nàng rồi nhẹ nhàng vuốt ve. Tăng Nhu lơ đãng khẽ “ừm” lên một tiếng, khi tiếng “ừm” ấy rơi vào tai nàng thì chính bản thân nàng cũng không thể tưởng tượng được rằng, đây chính là âm thanh mà mình ư? Sao lại thành ra như vậy? Tất cả đều tại tên vô lại này làm hại.

- A

Tăng Nhu nhẹ nhàng rên rỉ. Đầu lưỡi nóng hơn lửa của hần đang nhẹ nhàng trêu đùa bờ môi, cái tai của nàng. Cái cảm giác nóng bỏng này từ từ bao trùm lấy khắp toàn thân, dục vọng trong lòng cũng dâng lên, hai tay quấn chặt lấy thắt lưng hần.

Tăng Nhu xấu hổ nhắm mắt lại. Nàng cảm nhận thấy hần đang chậm rãi hôn lên cái cổ thon dài của mình, còn đôi bàn tay to lớn đầy ma lực kia đang du hành khắp thân thể mình.

- A

Lại một cảm giác ấm áp đến kỳ dị bủa vây lấy bộ ngực mềm mại của nàng. Tăng Nhu trộm mở mắt nhìn thì thấy hần đang nhẹ nhàng hôn lên ngực mình. Song châu rực rỡ kia bị hần nhẹ nhàng ngậm vào miệng sau đó chậm rãi miết, xoa, thỉnh thoảng còn dùng răng cắn khẽ một cái nữa.

Tăng Nhu chỉ cảm thấy thân thể mình như có một dòng điện chạy qua mà cứ thế vô lực xụi xuống. Hạ thể xuất hiện một dòng suối ấm áp đang từ từ chảy vào hoa viên thần bí của mình. Quả thực, nàng chưa bao giờ trải qua cái cảm giác ngứa ngứa, khó chịu này.

- Bại hoại

Tăng Nhu hừ nhẹ một tiếng, cái cảm giác nóng nóng như đã tìm được trải qua trước kia tựa hồ lại đang dung nhập vào trong cơ thể mình. Cái cảm giác đó khiến nàng thấy vừa ngứa ngáy, vừa mệt mỏi và cũng vừa tê dại. Rồi không kìm được, nàng phải nhẹ nhàng lay động thân thể mình.

Tuy rằng đã từng được thể nghiệm một lần nhưng đó lại là trong cơn say, trong lúc nửa tỉnh nửa ngủ, vì thế trong trí nhớ của Vũ Ngôn đều rất mơ hồ. Giờ phút này hai người đều trong trạng thái tỉnh táo nên cũng cảm nhận thấy những sự quan tâm, ấm áp của họ dành cho nhau hơn trước rất nhiều.

Cảm giác nóng nóng mà lại chặt chặt khiến Vũ Ngôn vô cùng thoải mái, thoải mái làm hần phải thở một hơi dài. Trông thấy Tăng Nhu đang xấu hổ nhắm tịt mắt lại mà trong lòng hần lại dâng lên một tình cảm dịu dàng và cả chút gì đó hào hùng nữa. Hần nhẹ nhàng hôn lên hàng lông mi dài mảnh của nàng rồi khẽ

gọi “Nhu Nhu”. Thân thể từ từ hoạt động, lúc đầu thì ôn nhu, sau dần dần tăng tốc cuối cùng là hoạt động dữ dội.

Tăng Nhu trải qua sự khó chịu lúc đầu, sau đó thì thân thể cũng dần dần thích ứng được. Cái cảm giác ngứa ngứa khó chịu nổi kia khiến nàng có dũng khí để chuyển động để phối hợp với hấn. Theo tần suất thay đổi không ngừng của từng đợt lên xuống, cơ thể thanh xuân của nàng tựa như một đóa hoa tươi nở rộ, phô bày ra trước mặt Vũ Ngôn....

Trước, sau và trong mỗi một lần công kích mạnh mẽ của Vũ Ngôn, Tăng Nhu lại cảm nhận được cái cảm giác khắc cốt铭心, dục tiên dục tử của đêm qua. Những đợt xung kích liên tiếp không ngừng nghỉ khiến nàng dần dần trở nên mơ màng, nàng cảm thấy thân thể mình như một chiếc lá đang bồng bềnh trong làn gió nhẹ đang từ từ bay lên trời cao theo những động tác mạnh mẽ có lực của hấn.

Cuối cùng, Tăng Nhu đã không thể chịu nổi cái khoái cảm trí mạng này nữa, bỗng nàng khẽ kêu lên một tiếng thánh thót rồi ôm chặt lấy thân thể cường tráng của hấn, cả người nàng như bị người ta rút đi hết gân. tứ chi cuốn lấy thân thể hấn, cơ thể run rẩy một hồi. Một luồng nhiệt lưu nóng bỏng mãnh liệt trào ra từ đóa hoa kia tạo thành một dòng suối như không bao giờ cạn.

- Ông xã

Trong đôi mắt của Tăng Nhu lóe lên những giọt lệ kích động, vui mừng. Nàng ghé vào sát tai hấn khẽ gọi rồi ôm chặt lấy hấn không chịu buông ra dù chỉ một khắc. Một cái ôm như muốn hoàn toàn dung hợp hai người vào với nhau vậy.

Sự giao hòa về tinh thần lẫn thể xác đã khiến hai người hòa hợp lại với nhau thêm một bước nữa. Cái cảm giác ấm áp vô thanh thắng hữu thanh này làm cho Tăng Nhu đắm chìm trong đó. Một tiếng gọi “ông xã” nhẹ nhàng, tình tứ tới cùng cực kia cũng được thốt ra trong vô thức, giờ nghĩ tới nó lại khiến Tăng Nhu mặt đỏ một hồi nhưng cũng lại thấy rất vui sướng.

Thân thể hai người vẫn còn kết hợp chặt chẽ lại với nhau. Tăng Nhu nhẹ thở, khuôn mặt nóng như lửa đốt kia chôn sâu trong lồng ngực rộng lớn của hấn, cảm nhận tiếng tim đập liên miên không dứt của hấn khiến nàng rất vui sướng, một niềm vui sướng trọn vẹn. Toàn thân nàng giờ như chẳng còn chút sức lực nào nữa, ngay cả một đầu ngón tay út nàng cũng chẳng buồn động, mà cứ nằm trên người hấn như một con mèo nhỏ đáng yêu.

Bại hoại này tra tấn mình như vậy, rồi lại khiến mình hạnh phúc chẳng biết bay tới đâu nữa. Khuôn mặt Tăng Nhu ửng hồng, thì ra chuyện giữa nam với nữ lại khoái hoạt như vậy, mà hấn hình như cũng quá mạnh mẽ đi.

- Tên xấu xa, sao anh vẫn chưa

Phải vất vả lắm Tăng Nhu mới lấy lại được chút sức lực, bàn tay nhỏ bé trong lúc lần mò lại đụng phải một thứ gì đó nóng bỏng khiến trái tim nàng loạn nhịp. Đó là cội nguồn làm mình cảm thấy hạnh phúc lúc vừa rồi ư. Lúc này nó giống như một đũng sĩ uốn ngược ngẩng cao đầu mà không hề có một dấu hiệu nào cho thấy nó chịu khuất phục cả.

Tăng Nhu đỏ mặt rồi nhanh chóng thu hồi bàn tay nhỏ bé của mình, đầu lưỡi đỏ rực khẽ vươn ra, sau đó nhẹ nhàng hôn lên ngực hấn nói:

- Cái tên xấu xa nhà anh, sao lại lợi

Từ “hại” còn chưa kịp nói ra thì không chịu nổi xấu hổ mà vùi đầu vào ngực hấn, cuối cùng cái chữ kia dù thế nào cũng không thể nói ra nữa.

Mà chính Vũ Ngôn cũng có chút buồn bực. Làm một người đàn ông mạnh mẽ đó là chuyện tốt mà người người mong chờ, có điều mình thế này vẫn còn chưa phát tiết được, vậy thì đây hình như cũng chẳng phải là hiện tượng tốt đẹp gì. Đây là lần đầu tiên của mình mà còn chưa tiết ra được, vậy thì chờ sau này, khi kinh nghiệm đã phong phú hơn thì muốn phóng cái đồ kia ra thì chẳng phải sẽ càng khó khăn hơn hay sao.

94. Chương 95

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 95 :Triền miên (3+4)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Mà nhắc lại mới thấy người oan ức nhất trong chuyện này vẫn là Tăng Nhu. Làm từ đêm ngày hôm qua cho tới sáng sớm, hắn vẫn cứ liên tục “tra tấn” mình, trước mắt mình đang rơi vào trạng thái kiệt sức không còn khả năng tái chiến nữa, nhưng có vẻ như hắn vẫn không tha. Một ông chồng “cường tráng” như vậy đương nhiên là giấc mộng của biết bao người phụ nữ, nhưng nếu mà lại mạnh quá, mạnh tới mức ngay cả mình cũng không thể thỏa mãn hắn thì đó lại là một vấn đề lớn, một vấn đề rất khó giải quyết. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Hay là tìm cho hắn một cô vợ bé? Hừ, nghĩ cũng không thể nghĩ.

Tăng Nhu buồn phiền một hồi, mà Vũ Ngôn cũng không biết làm sao bây giờ. Hai thanh niên vừa mới được ném mùi trái cấm, đúng là trước thì thống khổ song có khoái hoạt, nhưng giờ trong khoái hoạt lại thống khổ vô cùng.

Cũng may Tăng Nhu là một cô gái đơn giản, suy nghĩ một lúc không cho được kết quả gì nên cô nàng cũng chẳng thèm nghĩ nữa, giờ y học phát triển như vậy, bà đây không tin không giải quyết được vấn đề của anh ấy.

Suy nghĩ của nàng nếu để Vũ Ngôn biết được thì nhất định hắn sẽ bị dọa cho “teo” mất. Những người phụ nữ khác đều là do lo ông xã mình không xài được nên mới phải chạy tới khám bác sĩ, còn chưa bao giờ thấy người nào vì ông xã quá trâu mà phải tới bệnh viện cả. Chuyện này tuyệt đối không được. Tôn nghiêm của đàn ông là rất quan trọng, tuy rằng việc này có thể làm mình “nở mày nở mặt” nhưng khi mà đã vào bệnh viện kiểm tra thì người khác chắc chắn sẽ không nghĩ rằng đó là do anh quá mạnh mẽ, mà nhất định họ sẽ cho rằng anh bất lực. Vậy thì mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết nỗi oan này.

....

Tăng Nhu bị tra tấn quá mức nên cứ nằm trên giường chẳng muốn động thân. Khuôn mặt thì đỏ bừng bừng mắt nhìn Vũ Ngôn, đều là do tên xấu xa này hại mình. Suy nghĩ một hồi, trái tim nàng lại đập loạn, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như được bón mật.

Chuyện đã tới nước này Vũ Ngôn cũng chỉ có thể phát huy toàn bộ thể lực vào việc chạy đi chạy lại không ngừng, hết chạy đi mua đồ dùng sinh hoạt cá nhân cho nàng rồi lại chạy đi mua bữa sáng, ngay cả cốc sữa đậu nành cũng bưng tới trước giường bón cho nàng.

Tăng Nhu ngo ngoay đứng dậy để đi thu dọn phòng cho hắn. Nhưng vừa mới đưa chân bước một bước thì đã cảm thấy bụng dưới đau đớn như bị kim châm làm nàng phải nhíu mày một cái rồi cuối cùng lại ngã ngồi lên trên giường. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn lập tức chạy tới nhẹ nhàng ôm lấy nàng đặt lên trên ghế. Nhưng Tăng Nhu sau đó lại cố gắng đi tới bên giường rồi nhìn đóa hoa đỏ thắm trên giường kia, nàng khẽ cắn răng sau đó kéo soạt một cái cát, giấu tấm ga trải giường có đóa hoa kia đi, đồng thời còn trừng mắt nhìn Vũ Ngôn một cái.

Tăng Nhu không di chuyển được, lại còn ồn ào bảo cái hang này của Vũ Ngôn quá lớn xộn, nhất định phải dọn dẹp một chút. Kỳ thật Vũ Ngôn cũng không ở đây đã mấy tuần nhưng Hậu Vân và Vu Tử Đồng vẫn thường xuyên tới đây thu dọn, vì thế nó giờ tuy không thể nói là không có một hạt bụi nào nhưng cũng vô cùng sạch sẽ.

Song giờ đã khác xưa, Tăng Nhu và Vũ Ngôn đã có quan hệ thân mật thể kia rồi nên tất cả đều đã trở nên khác hoàn toàn. Chỗ ở này tuy nhỏ nhưng lại là nhân chứng cả đời, và cũng là ngôi nhà thứ nhất của hai

người mình, vì thế đương nhiên phải thu dọn sao cho nó có hàng có lối rồi. Dù chỗ này có hơi tẻ một chút nhưng cũng phải làm cho nó trở nên ấm áp, sạch sẽ chứ, có phải không?

Tăng Nhu động khẩu, Vũ Ngôn động thủ. Hai người cùng nhau cố gắng thu thập gian phòng nhỏ này trở nên sạch sẽ, tươi mới tràn ngập ánh sáng. Tăng Nhu đang chỉ huy, cuối cùng lại quên đi rằng mình đang bị thương, thế là cũng tự mình ra tay thu dọn được một chút.

Nhìn Vũ Ngôn đang không ngừng chạy đông chạy tây thu dọn các thứ làm cổ nhu tình vắn vít trong lòng Tăng Nhu lại càng trở nên nồng đậm hơn. Anh ấy là một người đàn ông ưu tú về mọi mặt, mình nhất định phải nắm chặt anh ấy. Được ở bên anh ấy có lẽ là thu hoạch lớn nhất trong cuộc đời của mình.

Những cô gái lần đầu tiên nếm trải hương vị của tình yêu đều có lý tưởng hóa. Bọn họ luôn nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, giống như tất cả những cái trước mắt chính là phiên bản của tương lai vậy.

Hai người bận rộn từ sáng cuối cùng cũng được trông thấy thành quả. Tăng Nhu dựa vào Vũ Ngôn hài lòng đánh giá ngôi nhà nhỏ của hai người mình.

Nơi này chính là nơi đánh dấu một bước ngoặt trong cuộc đời mình, và nó cũng là khởi đầu mới cho chính cuộc đời của mình. Tất cả đều đã thay đổi, đó là vì có người đàn ông bên cạnh mình này.

Cảm giác của Vũ Ngôn cũng rất phức tạp, không nói tới quan hệ hỗn loạn giữa Số 9 và Vu Tử Đồng, mà chỉ việc trước mắt thôi cũng tạo cho mình hai cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Nhìn nàng bận bịu dọn dẹp như một nữ chủ nhân chân chính của cái nhà này, điều đó làm cho Vũ Ngôn gần như không thể tin được nàng lại chính là nhị nha đầu đã đầu võ mồm với mình ngày hôm qua. không ngờ nàng cũng ôn nhu như vậy. Mà tất cả những điều này đều là do mình, cái đó lại khiến Vũ Ngôn có một cảm giác ấm áp mà cũng vô cùng kiêu ngạo. Xưa có câu, đàn bà dùng việc chinh phục đàn ông để chinh phục cả thế giới. Lời này không sai nhưng đàn ông chinh phục đàn bà cũng không phải là chinh phục một thế giới khác ư?

Song Vũ Ngôn cũng có chút cảm giác mất mát, nhớ lại mình trước kia, về mặt tình cảm mặc dù có hơi hồ đồ nhưng quyền chủ động mình luôn luôn nắm chắc trong tay. Vấn đề về việc chọn người nào thì mình có thể tự quyết, chỉ có điều giờ đã không còn cách nào cứu vãn được nữa. Hắn cũng không trách trời trách đất, mà chỉ có cảm giác như mình bị chụp mũ rồi đi vào một cái nhà giam vô hình mà thôi.

Nếu nói Tăng Nhu là bị Vũ Ngôn trong lúc say rượu cường bạo thì Vũ Ngôn cảm thấy mình lại bị cuộc sống cường bạo lại. Đàn ông mà, ai chẳng thích tự do.

Suy nghĩ này của hắn rất kỳ quái, khác hẳn với những người trẻ tuổi đang yêu bình thường, có lẽ là do gặp được quá nhiều các cô gái xinh đẹp nên mới bị mất phương hướng chẳng.

Nếu đối tượng đổi thành Số 9 thì mình có như vậy không? Trong lòng Vũ Ngôn bất giác đặt ra một câu hỏi, đây rõ ràng là một vấn đề không có đáp án, ngẫm lại một lát cuối cùng hắn cũng chỉ biết cười trừ bỏ qua.

Hai người nói chuyện với nhau. Tăng Nhu cẩn thận hỏi chuyện của căn phòng này xem, đã có ai đã từng ở đây, còn ai có chìa khóa nữa không? Đối với Hậu Vân, Tăng Nhu biết đó là một nữ hài tử đơn giản lại thuần khiết, nhưng không biết có phát sinh chuyện gì với hắn không. Nhưng lại nghe thấy Vũ Ngôn nói cả Vu Tử Đồng cũng có chìa khóa gian phòng này thì nàng liền cảm thấy có chút gì đó khó chịu, nhớ tới ngày hôm qua thần thái của Vu Tử Đồng khi nói chuyện với Vũ Ngôn liền rõ ngay tức khắc.

Vu Tử Đồng là sư tỷ của nàng và cũng là người nàng khâm phục nhất. Quan hệ của hai người luôn luôn rất thân mật, mà nàng với Vũ Ngôn quen nhau cũng là do mình giới thiệu, chỉ không ngờ rằng chỉ có vài ngày ngắn ngủn mà hai người họ lại thân nhau tới mức độ này, ngay cả chìa khóa phòng cũng đưa cho nàng ta một cái.

Nếu là trước kia thì có lẽ mình sẽ chẳng quan tâm, nhưng hiện tại lại khác. Tất cả đã thay đổi. Sau cuộc thổ lộ vào rạng sáng kia nàng biết hẳn trước đó đã có một cô gái đi vào trái tim hắn rồi, vì thế máu ghen dâng lên là điều khó tránh khỏi. Nhưng đó đã là chuyện quá khứ, việc nàng có thể làm bây giờ chỉ là cố gắng đề cao cảnh giác, coi chừng những cô gái bên cạnh hắn. Vu Tử Đồng xinh đẹp lại thành thực, còn Vũ Ngôn thân thiết lại trầm ổn. Hai người lại cũng làm việc, vì thế chuyện nào cũng có thể xảy ra.

Tăng Nhu trầm suy tính, nhưng có một cái nàng không ngờ rằng chính là những cô gái đã bước vào trái tim Vũ Ngôn cũng không chỉ có một. Mà Vu Tử Đồng, người khiến nàng lo lắng, đã tới trước cả nàng rồi, nếu tính ra thì Tăng Nhu mới là người tới sau, nhưng tình yêu không phân biệt thứ tự. Ai xuống tay sớm thì người đó càng gần với thành công hơn.

Vu Tử Đồng lái xe tới chỗ Vũ Ngôn rồi ấn còi một lúc nhưng vẫn không nghe thấy tiếng Vũ Ngôn, cô nàng đang nghĩ gia hỏa này chắc là vẫn còn ngủ, thì thấy Tăng Nhu thò đầu ra từ cửa sổ sau đó giơ tay mỉm cười nói:

- Chị Tử Đồng, tới sớm vậy, chị tới đón A Ngôn à?

Tiếp theo lại thấy Vũ Ngôn ló đầu ra từ cửa sổ rồi vẫy tay với mình, trong lòng Vu Tử Đồng đầy nghi vấn. Hai người này sao lại ở cùng nhau vậy. Nhưng điều khiến nàng giật mình hơn còn ở phía sau. Tăng Nhu thân thiết kéo cánh tay Vũ Ngôn xuống lầu rồi mỉm cười nói với Vu Tử Đồng:

- Chị Tử Đồng, cảm ơn chị!

Vu Tử Đồng gần như không thể tin được vào hai mắt của mình, đây là Tăng Nhu ngày hôm qua ư? Sao Vũ Ngôn sau một chuyến tới nhà cô nàng lại có chuyển biến lớn tới như vậy? Quan hệ của bọn họ sao lại trở nên thân mật như thế kia? Đã xảy ra chuyện gì?

Tăng Nhu ôn nhu sửa sang lại quần áo cho Vũ Ngôn rồi nhẹ giọng nói:

- Anh mau đi đi, trưa nhớ về ăn cơm đấy.

Nhìn vẻ chân thành, tình cảm như một cô vợ nhỏ kia khiến trong lòng Vu Tử Đồng cảm thấy chua xót, nước mắt chỉ chực ứa ra. Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì? Rõ ràng là Tăng Thiển, chị gái cô nàng thích Vũ Ngôn, giờ lại tới phiên em gái cũng vào cuộc, vậy là sao? Cô nàng chẳng lẽ không biết rằng Vũ Ngôn là người trong lòng của Tăng Thiển sao? Biết sớm như vậy thì mình đã dừng cảm hơn một chút, lớn gan hơn một chút nữa, vậy thì người đứng bên cạnh hẳn giờ có thể chính là mình rồi. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vu Tử Đồng ngơ ngác nhìn hai người tình cảm mà trong lòng vô cùng hỗn loạn. Nàng lúc này mới cảm nhận được tâm trạng bị thương tới cùng cực của Số 9 khi thấy mình và Vũ Ngôn ở cùng nhau vào cái ngày đó.

Ban đầu ý của Vũ Ngôn cũng không muốn để người khác biết chuyện giữa mình với Tăng Nhu sớm như vậy, đặc biệt là Vu Tử Đồng, nàng biết chuyện giữa mình với Tăng Thiển, giờ mình lại ở cùng với em gái Tăng Thiển, hơn nữa nàng có chân tình sâu đậm với mình, thật không biết nàng sẽ nghĩ thế nào nữa.

Nhưng Vũ Ngôn đâu biết tâm tư của Tăng Nhu. Nha đầu này mặc dù có hơi ngang ngược nhưng cũng có chút tâm kế. Vì để ngăn chặn, tiêu diệt ý niệm của người khác đối với hắn mà ngay lúc này đây cô nàng mới cố nén xấu hổ quyết định ra vẻ thân thiết với hắn trước mặt Vu Tử Đồng, vả lại, với cá tính của nàng thì điều này cũng không có gì là khó xử cả, thích một người không hề sai, vậy cần chi phải giấu.

- Chị Tử Đồng, A Ngôn giao cho chị đó.

Tăng Nhu mỉm cười đóng cửa xe, đôi mắt sáng ngời lóe lên vẻ như kiểu đã thực hiện được âm mưu của mình.

Vu Tử Đồng cố gắng tỏ ra tự nhiên, cười nói:

- Em yên tâm. Chị nhất định sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt.

luongson/forum/images/misc/noiquy_06.png

Trong lời nói của hai cô gái này đều ẩn chứa huyền cơ thâm ảo, và cả hai cũng đều hiểu rõ tâm tư của đối phương. Còn Vũ Ngôn lại có chút gì đó khó xử, kinh nghiệm để xử lý trường hợp kiểu thế này hẳn còn quá ít, vì không biết nên ứng phó ra sao nên hắn ngậm miệng không nói câu nào mà cứ mặc cho hai cô gái này nói chuyện với nhau.

- Đúng rồi, chị Tử Đồng. Chị có phải là có chìa khóa phòng của A Ngôn không?

Tăng Nhu bám vào cửa xe Vu Tử Đồng cười nói:

- Mấy ngày này em định thu dọn phòng cho anh ấy, nhưng anh ấy không có chìa khóa dự phòng nên chị có thể cho em mượn chìa khóa của chị dùng vài ngày không?

Vu Tử Đồng tất nhiên hiểu được ý của cô nàng này, rõ ràng là đang khoe chủ quyền, đồng thời thu hồi lãnh thổ mà. Trong lòng Vu Tử Đồng hừ một tiếng nhưng vẫn cười nói:

- Để chị về nhà tìm, dạo này cũng bận nên không hiểu vút ở chỗ nào nữa. Em nếu không vội thì đi đánh lấy một chìa, không thì tìm Tiểu Vân đi, em ý cũng có đấy.

Với trận thế như thế này Vũ Ngôn cũng chỉ có thể giả câm giả điếc mà thôi. Nghe hiểu tâm tư của hai cô gái, hẳn không thể không lắc đầu cười khổ, không cần ba, mà chỉ cần hai người đàn bà thôi cũng đủ tạo thành một đoàn kịch rồi.

Mục đích của Tăng Nhu đã đạt được, vì thế cô mới cười nhẹ nhàng gật đầu rồi nhìn Vũ Ngôn đầy tình cảm, sau lại chu chu mỏ với hắn với ý bảo rằng, anh thấy chưa, mấy chuyện xấu xa của anh em đều biết cả đấy, khôn hồn thì thành thật một chút cho em.

Vu Tử Đồng thấy hai người bọn họ liếc mắt đưa tình với nhau mà cảm thấy đau đớn, nàng gắng gượng cười gật đầu với Tăng Nhu rồi sau đó nhấn ga lái xe đi.

Tăng Nhu nhìn theo chiếc xe đang dời đi mà vô cùng đắc ý, để cho anh thấy thủ đoạn của bốn cô nương. Hai người các nàng vốn là bạn bè tốt của nhau, hai người gần như không giấu nhau bất cứ chuyện gì nhưng trong chuyện này, dù là ai cũng không không nhượng bộ vì thế mới có chuyện hai người vừa đấu vừa để phòng lẫn nhau.

Trước giờ Vu Tử Đồng luôn cho rằng đối thủ của mình cũng chỉ có một người là Tăng Thiển chứ chưa bao giờ nghĩ rằng nửa đường lại xuất hiện một Tăng Nhu ngáng đường, hơn nữa còn chiếm cả tiên cơ, với thế đánh vào sau lại tới trước. Đối thủ của mình ngay lập tức biến thành hai chị em nhà họ Tăng. Nàng quả thực không hiểu một số chuyện, chẳng lẽ Tăng Nhu không biết chuyện giữa hắn với Tăng Thiển sao? Nàng ta làm thế nào lại ra tay được chứ?

Vu Tử Đồng nhìn Vũ Ngôn đang nhắm mắt dưỡng thần ngồi bên cạnh, thấy hắn không chút biểu cảm nào, và cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, vì thế trong lòng nàng lại cảm thấy giận dữ, nàng lái xe dừng ở ven đường rồi mở lời:

- Chẳng lẽ anh không có chuyện gì nói với em sao?

Vũ Ngôn thở dài trả lời:

- Em có vấn đề gì thì cứ hỏi đi?

Vu Tử Đồng khề cấn môi dưới rồi hỏi:

- Quan hệ hiện tại giữa anh với Tăng Nhu là gì?

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Em cũng đã thấy rồi cần gì phải hỏi. Cô ấy giờ là bạn gái của anh.

- Anh

Vu Tử Đồng nghe được từ chính miệng hắn nói ra cái chuyện kia mà trái tim ngay lập tức như rơi vào trong hầm băng vậy. Toàn thân lạnh giá không có một chút gì gọi là ấm áp, nước mắt chất chứa đã lâu giờ không kiềm chế được nữa mà theo đôi gò má lăn dài xuống.

- Tử Đồng, em đừng như vậy

Vũ Ngôn thấy nàng khóc không thành tiếng mà trong lòng lại cảm thấy không nỡ. Đây là một cô gái kiên cường đầy lý trí, tình cảm của nàng mình cũng hiểu, nhưng mình đã làm một chuyện không có cách nào xoay chuyển được. Một người đàn ông dám làm thì sẽ dám đứng ra đảm đương mọi việc. Đó là lỗi của mình vì thế nhất phải dừng cảm gánh vác trách nhiệm này.

- Vì sao? Vì sao lại như vậy?

Đôi mắt Vu Tử Đồng đắm lệ nhìn hần hỗi, một câu hỏi như đang hỏi chính mình mà lại như đang hỏi chính Vũ Ngôn hần.

- Trước kia anh nghĩ rằng bản thân mình có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình, nhưng sự thật đã chứng minh rằng, đôi khi chúng ta đã sai, rất sai. Thì ra vận mệnh luôn đùa bỡn với chúng ta.

Khóe miệng Vũ Ngôn hiện lên một nụ cười khổ:

- Như chuyện này, em không sai. Nhu Nhu cũng không sai. Tăng Thiển cũng không sai. Người sai chính là anh.

Hần từ từ kể lại câu chuyện của mình. Bắt đầu từ Hứa Niệm Hân cho tới Số 9, lại tiếp tục nói về nàng. Hần kể về hình bóng mà Hứa Niệm Hân đã để lại trong lòng mình, về những hoang mang giữa mình và Số 9. Quả thực, theo như hần kể thì tất cả những phiền não trong tình cảm đều do chính hần một tay tạo ra. Mà cái cảm giác khi được tâm sự với một người nào đó quả thực là rất tốt. Về mặt này, Vu Tử Đồng quả thực có thể coi là hồng nhan tri kỷ của Vũ Ngôn.

Vu Tử Đồng nghe hần hết tất cả mọi chuyện, lúc này mới biết thì ra trong lòng hần còn tồn tại một cô gái khác. Mặc dù thời gian đã đủ lâu, đủ dài nhưng những ký ức mà cô ta để lại trong hần quả thực là vô cùng sâu đậm, và cũng vì thế mà cho tới tận giờ hần vẫn chưa thể quên được hình bóng đó. Trong lòng nàng cũng có một cảm giác vui mừng, đó là bởi vì theo lời hần vừa nói thì hần cũng có cảm giác với mình, nếu không hần cũng không do dự giữa Tăng Thiển và mình. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Cảm giác của Vu Tử Đồng lúc này có rất nhiều, chút đau xót, chút ngọt ngào. Thì ra trong lòng hần lại có nhiều hình bóng như vậy. Điều này làm cho Vu Tử Đồng dâng lên một cảm giác ghen tuông rất đậm. Nghe thì có vẻ như hần đối với mình không phải là chưa từng nghĩ đến, vì thế trong lòng lại vui sướng. Những cảm xúc phức tạp đan xen với nhau, điều này Vu Tử Đồng chưa bao giờ được thể nghiệm.

Vũ Ngôn kể chuyện giữa mình và những người phụ nữ nhưng lại không biết nên nói về chuyện của Tăng Nhu như thế nào cả. Về mặt tình cảm thì nhị nha đầu chỉ xếp sau cùng, Vu Tử Đồng còn nhiều lần biểu lộ tâm tư của mình trước nàng rất lâu. Nhưng về mức độ thân mật thì Tăng Nhu lại xếp vị trí đầu tiên.

Vũ Ngôn không biết nên mở miệng nói về chuyện xảy ra giữa mình và Tăng Nhu như thế nào, chẳng lẽ nói lại nói rằng đây là một sai lầm sao? Lời đó tuyệt đối không thể nói được, bất luận là từ đạo nghĩa hay tình cảm thì đó không phải là lời mà một người đàn ông dám chịu trách nhiệm nên nói ra. Suy nghĩ cả nửa ngày nhưng vẫn không tìm ra cách nào để mở miệng, vì thế hần lựa chọn im lặng không nói gì. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vu Tử Đồng nhìn hần một cái, chậm rãi nói:

- Thì ra anh còn nhiều chuyện xưa như vậy. Vì sao trước đó lại không nói cho em biết?

Vũ Ngôn cười khổ trả lời:

- Trước cũng muốn kể cho em biết nhưng không có cơ hội thích hợp. Chẳng lẽ anh lại chủ động chạy tới chỗ em kể mình có quan hệ như thế nào với ai ai và ai sao? Nếu vậy em không mắng anh tự sướng mới là lạ đó. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vu Tử Đồng hừ một tiếng nói:

- Vậy chuyện gì xảy ra giữa anh với Tăng Nhu? Cô ấy chẳng lẽ không biết chuyện giữa anh với Tăng Thiển sao?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Chuyện này cô ấy hoàn toàn không biết gì. Cô ấy là người vô tội nhất, anh có lỗi với cô ấy. Nói thật, đến bây giờ anh còn chưa biết nên đối mặt với chị gái cô ấy, với ba mẹ cô ấy thế nào nữa. Mà em cũng đừng nói cho cô ấy biết, anh đã đáp ứng với cô ấy rồi, sau này sẽ đối xử tốt với cô ấy.

Vu Tử Đồng thấy hần nói với giọng dịu dàng, hòa nhã mà trong lòng lại đau đớn một chập.

Vũ Ngôn thở dài thật sâu nói:

- Anh không biết phải giải thích những chuyện phát sinh giữa anh với cô ấy thế nào. Nhưng tóm lại em có thể hiểu là đã xảy ra một chuyện đặc biệt dưới một trạng thái không bình thường. Cả quá trình đã không còn quan trọng nữa, mà cái quan trọng chính là kết quả. Bất luận là từ đạo nghĩa, trách nhiệm hay tình cảm lý trí thì anh không thể rời khỏi cô ấy. Đó là cam đoan của anh với cô ấy. và cũng là trách nhiệm của một người đàn ông.

Vu Tử Đồng nhìn chăm chú vào hắn. Khi hắn nói, dáng vẻ của hắn như thế không quan hệ, không hề có đau khổ gì, nhưng hắn nào biết rằng, mỗi một câu, mỗi một chữ lại như một con dao cứa vào trái tim mình. Nàng dù không nhìn thấy những giọt máu đang chảy nhưng lại có thể nghe thấy tiếng trái tim của mình đã vỡ nát ra thành từng mảnh.

Vu Tử Đồng nhìn khuôn mặt kiên cường bất khuất của hắn. Trên gương mặt đó như ẩn chứa tinh thần trách nhiệm của một người đàn ông, thậm chí cái tinh thần trách nhiệm đó khiến chính nàng cảm thấy mê muội. Cái đó như đang nhẹ nhàng xâm nhập vào tận trong xương cốt của chính nàng. Nếu trước đó mình dừng cảm một chút, rồi lại dừng cảm hơn một chút nữa, đứng trước mặt hắn biểu lộ, lột bỏ hoàn toàn nội tâm của mình thì sẽ có kết quả thế nào? Hắn ẽ lựa chọn mình sao?

Nhưng cái giả thuyết không hề có ý nghĩa này khiến trái tim nàng đau đớn như bị dao cắt, nhưng tính cách kiên nghị được tôi luyện từ những cuộc chiến sát phạt trên thương trường đã nhắc nhở nàng rằng:

” Không được, không thể được. Vu Tử Đồng! Mày không thể cứ như vậy mà khuất phục được. Mày phải đấu tranh, hạnh phúc là do chính bản thân mình giành giật lấy.”

Vu Tử Đồng chỉnh lại tâm trạng hỗn loạn của mình rồi bình tĩnh:

- Bất kể có chuyện gì xảy ra giữa anh với Tăng Nhu, nhưng em sẽ cạnh tranh công bằng với cô ấy.

Vũ Ngôn như không còn tin vào tai mình nữa, hắn vội hỏi lại:

- Em nói cái gì?

Đôi mắt Vu Tử Đồng bắn ra ánh sáng vô cùng kiên định, nàng nhẹ cắn môi mình một cái rồi từng chữ, từng chữ nói ra:

- Em muốn cạnh tranh công bằng

95. Chương 96

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 96 :Làm tình nhân của anh (1+2)

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Vũ Ngôn có chút dở khóc dở cười: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Tử Đồng, chuyện này không phải là chuyện hơn thua. Anh tuyệt đối sẽ không rời bỏ Nhu Nhu. Em trưởng thành hơn so với Nhu Nhu, mà cũng gặp qua nhiều chuyện hơn cô ấy nên đừng đi vào ngõ cụt nữa. Nhu Nhu có thể hơi ngang ngược, hơi tùy hứng nhưng cô ấy là một cô gái rất lương thiện, cô ấy không nên chịu bất cứ thương tổn gì.

Vu Tử Đồng lạnh nhạt nói:

- Cô ấy không nên chịu bất cứ thương tổn gì, vậy chẳng lẽ em có thể sao? Em không có yêu cầu gì mà chỉ muốn một cơ hội cạnh tranh bình đẳng. Em không biết anh với cô ấy đã xảy ra chuyện gì nhưng em biết, cô ấy có thể làm chuyện gì thì em cũng làm được chuyện đó.

Vu Tử Đồng nhìn Vũ Ngôn, thở dài nói tiếp:

- Anh là người không biết chủ động mà luôn bị động chờ con gái người ta tới thổ lộ. Điều này em đã biết từ lâu. Em giờ chỉ hy vọng rằng lúc trước mình có thể dũng cảm hơn một chút.

Nàng ngừng lại một lúc chờ đợi, sau đó lại nhìn Vũ Ngôn nói tiếp:

- Vũ Ngôn, anh có thể nói cho em biết, anh có thích em hay không, dù chỉ một chút thôi cũng được?

Vũ Ngôn lắc đầu trả lời:

- Tử Đồng, bây giờ nói những chuyện này đã không còn ý nghĩa gì nữa. Em là một cô gái xinh đẹp lại rất thông minh, sẽ có rất nhiều người tài giỏi thích em

- Em không cần người khác thích.

Vu Tử Đồng cắt ngang lời hần rồi nhìn thẳng vào mắt Vũ Ngôn nói:

- Em chỉ cần anh thích em.

- Tử Đồng

Vũ Ngôn cảm thấy bất lực, hần không biết nên nói cái gì cho phải bây giờ.

- Em biết anh đang rất khó xử.

Lệ trong khóe mắt Vu Tử Đồng lóe lên, nàng ngơ ngác nhìn hần nói:

- Nhưng anh có biết rằng, em chưa bao giờ yêu một ai, chưa bao giờ. Anh không ở đây mấy ngày, em mỗi phút, mỗi giây đều nghĩ tới anh. Tiểu Vân đưa cho em một tài liệu cần ký tên nhưng trên đó em lại viết toàn tên của anh. Em chưa bao giờ nghĩ, thì ra nhớ một người lại có thể khắc vào trong tận xương tủy tới như vậy. Mấy ngày này đã có rất nhiều chuyện xảy ra, mỗi khi em nghĩ, em muốn buông bỏ tất cả thì cuối cùng em lại nhớ tới một người, có hần che mưa chắn gió cho em, em không còn sợ bất cứ một cái gì nữa. Ngày ngày em đều ngóng trông mong anh mau mau trở về, cũng không hy vọng xa vời rằng anh có thể an ủi em, mà chỉ hy vọng có thể thấy anh, đó cũng đã rất hạnh phúc rồi. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Nhưng

Những giọt nước mắt trong suốt lăn trên khuôn mặt của nàng. Vu Tử Đồng nhẹ nhàng nhắm đôi mắt xinh đẹp của mình lại, đôi hàng lông mi cong dài khẽ run rẩy không ngừng:

- Em không ngờ rằng, người mà em ngày ngày trông mong kia, sau khi trở về một ngày lại nói cho em rằng, anh đã có bạn gái. Em không chịu được, em thực sự không chịu được. Trái tim của em rất đau.

Vu Tử Đồng che miệng rồi khóc không thành tiếng.

Vũ Ngôn trầm mặc một hồi, hần nhẹ nhàng vỗ bờ vai mềm yếu của nàng, trong lòng thì nặng nề như có một cái gì đó đè lên. Lúc này dù nói cái gì cũng không còn quan trọng nữa, huống chi hần cũng không biết nói gì hơn.

Vu Tử Đồng càng khóc càng cảm thấy tuyệt vọng, nàng nhào lên chiếc vô lăng, nước mắt chảy xuống như mưa. Vũ Ngôn nhìn bờ vai gầy yếu đang không ngừng run rẩy của nàng, ngấm lại mấy ngày này nàng phải chịu áp lực rất lớn mà trong lòng lại không nở, hần vỗ nhẹ bả vai kia, gọi:

- Tử Đồng

Vu Tử Đồng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Vũ Ngôn, một nụ cười buồn bã, diu dằng hiện lên:

- Em có phải là rất ngốc không? Anh có phải không thích những cô gái ngốc như vậy không?

Trong lòng Vũ Ngôn nhói lên như bị kim châm, hần vội lắc đầu nói:

- Sao lại vậy chứ. Em là một cô gái thông minh, chuyện này lỗi tất cả là do anh tạo nên và không có quan hệ gì tới bất cứ một ai trong các em cả. Nhìn em như vậy, trong lòng anh thật sự cũng không chịu nổi.

Vu Tử Đồng nhìn hấn đầy thâm tình:

- Em cũng không biết anh bước vào trái tim của em từ khi nào, có thể là khi anh cứu em. Trong trái tim của em đã có hình bóng của anh. Thời đại này mặc dù không còn mấy chuyện anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân lấy thân báo đáp nhưng em biết, từ giây phút anh cứu em, em biết mình đã không thể nào quên được anh rồi. Em có phải là một cô gái rất buồn cười không?

Thấy Vũ Ngôn lắc đầu, Vu Tử Đồng vui vẻ cười nói:

- Cho dù là rất buồn cười nhưng em cũng không quan tâm. Thích một người không phải là lỗi lầm gì, mặc dù không biết bắt đầu từ khi nào nhưng em biết em thích anh. Vậy là đủ rồi!

Nàng đỏ mặt nhìn Vũ Ngôn, gương mặt hiện lên vẻ xấu hổ sau đó nhẹ nhàng nói:

- Anh không được cười em. Hơn hai tuần anh đi ra ngoài không có ở đây, chính em cũng không hiểu mình vượt qua hai tuần đó bằng cách nào, vì thế em phải ngày ngày lao đầu vào công việc, nhưng dù thế vẫn không ngăn được em nhớ anh. Tưởng tượng ra anh, em lại muốn cười nhưng lại rất muốn khóc, muốn được trông thấy anh và cũng rất muốn được ở cùng anh.

- Em chưa bao giờ yêu một người nào như vậy. Trước không, tương lai cũng không. Cả đời này, trong tim em không còn một người nào khác nữa.

Vu Tử Đồng nhìn Vũ Ngôn nhẹ giọng nói. Giọng điệu kiên định đó khiến Vũ Ngôn nhớ tới những lời Số 9 nói với mình tối ngày đó. Hai người đều rất xinh đẹp, đều kiên định rất giống nhau.

- Cảm ơn ông trời đã để cho em gặp anh. Cảm ơn ông trời đã để em được yêu anh. Nếu có thể quay ngược lại thời gian thì em hy vọng ông trời sẽ an bài như trước, vẫn để em trong thời khắc xinh đẹp nhất được gặp anh.

Vu Tử Đồng đỏ mặt nhưng vẫn dũng cảm nhìn vào ánh mắt của hấn.

Những lời thổ lộ đó lại càng khiến Vũ Ngôn cảm thấy trong lòng càng nặng nề. Tử Đồng và Số 9 đều là những cô gái tốt, họ chung tình với mình, từ góc độ nam nhân thì mặc dù có chút vốn để mà đắc ý nhưng mình đã trở thành một thể khăng khít không thể chia lìa với Tăng Nhu rồi, mình tuyệt đối không thể có lỗi với Tăng Nhu. Hai phần tình cảm này càng thâm thiết thì tâm trạng hấn lại càng nặng nề.

Vu Tử Đồng nói liền một hơi thổ lộ hết những lời trước kia mình muốn nói nhưng không dám nói ra cho hấn. Mặc dù khuôn mặt có nóng bừng nhưng nàng lại cảm thấy rất dễ chịu, rất thoải mái. Ngày nào cũng mang một cục tâm sự nặng nề, cả ngày cả đêm đều nghĩ tới hấn, hấn không biết rằng những ngày đó rất áp lực. Tuy rằng những lời thổ lộ đó thoát nhìn có vẻ hơi chậm nhưng Vu Tử Đồng cũng mặc kệ, nàng không quản nhiều chuyện như vậy. Nếu cứ tiếp tục bó tay bó chân thì e là ngay cả cái cơ hội được cạnh tranh công bằng dành cho nàng cũng không có.

Vu Tử Đồng nhìn hấn rồi lại nói tiếp:

- Em biết trong lòng anh có một Tăng Thiển, nhưng em không quan tâm, em tin rằng chỉ cần cho em đủ thời gian thì anh nhất định sẽ thích em giống như thích cô ấy.

Nàng nở một nụ cười rồi lẩm bẫm:

- Cho dù giờ bỗng nhiên xuất hiện một Tăng Nhu, em cũng chẳng để ý. Em chỉ muốn có một cơ hội cạnh tranh công bằng.

Vũ Ngôn lắc đầu:

- Tử Đồng, em muốn anh nói thế nào em mới hiểu đây. Chuyện này là không thể. Anh với Nhu Nhu đã

Vu Tử Đồng cắt ngang:

- Chỉ cần anh chưa kết hôn thì em vẫn có cơ hội. Mà dù anh có kết hôn thì sao, em vẫn có cơ hội. Em đã xác định thì em nhất định sẽ không buông bỏ, em có thể không cần bất cứ một cái gì, em có thể chờ anh

một ngày, hai ngày, một năm, hai năm, mười năm hay hai mươi năm, dù có cả đời đi nữa thì em vẫn kiên định với anh, ai cũng đừng nghĩ rằng có thể đuổi em đi.

- Em

Những lời này của Vu Tử Đồng có vẻ như bắt cần đời. Còn Vũ Ngôn lại bị nàng nói cho không đáp được câu gì, phải qua hồi lâu hần mới nói:

- Em lại nói bậy gì vậy?

- Em không nói bậy!

Dường như Vu Tử Đồng đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, nàng cười với vẻ thản nhiên nói:

- Em đang làm việc em thích làm. Em chỉ đang theo đuổi hạnh phúc mà mình mong muốn, chẳng lẽ yêu một người là sai sao?

Một khi Vu Tử Đồng đã nói nói như vậy thì có vẻ như nàng bỗng trở nên ngang ngược đánh đá hơn cả Tăng Nhu. Thấy Vũ Ngôn vẫn nghiêm mặt không nói lời nào, Khóe miệng nàng nhẹ nhàng hiện lên một nụ cười rồi từ từ, từ từ tới bên tai hần nói nhỏ:

- Em làm tình nhân của anh được không?

- Cái gì?

Cái câu trên vừa rơi vào tai Vũ Ngôn thì nó quả thực làm hần cảm giác như long trời lở đất vậy. Tình nhân là khái niệm gì thì ai ai cũng hiểu. Vũ Ngôn dù có sống trong quân đội mấy năm nhưng khái niệm đó hần hiểu. Khuôn mặt hiện lên vẻ giận dữ rồi quát:

- Em nói linh tinh gì vậy? Hồ đồ!

Vu Tử Đồng thấy mặt hần đen như than thì trong lòng cũng tủi thân một hồi. Nước mắt lại rưng rưng nói:

- Anh cần gì hung ác như vậy? Anh nghĩ em muốn sao?

Vũ Ngôn hừ một tiếng nói:

- Em trước khi nói chuyện phải ngẫm lại cho thật kĩ chứ. Chuyện đó không chỉ có lỗi với Nhu Nhu mà còn có lỗi với chính em, Với điều kiện của em thì sợ không tìm thấy một ai đối xử tốt với em sao?

Vu Tử Đồng bấu môi nói:

- Người đối xử tốt với em, nhưng em sẽ thích người đó sao? Ai bảo anh lừa gạt lấy trái tim em làm chi? Em đã nói từ sớm rồi, đời này em sẽ dựa vào anh, ở chung với anh. Em cam tâm tình nguyện và cũng không có uất ức gì cả. Nếu Tăng Nhu không chịu được thì bảo cô ấy rời đi. Nếu không thì em với anh ở cùng nhau còn cô ấy làm làm tình nhân. Em cũng không để ý đâu.

- Hồ đồ!

Vũ Ngôn nổi giận hoàn toàn. Đó không phải là cương từ đoạt lý sao:

- Lời như vậy sao em có thể nói ra được chứ? Em đặt Nhu Nhu ở đâu, và đặt mình ở đâu đây?

Vũ Ngôn thực sự đã nổi giận, sắc mặt hần cực kỳ khó coi, một quyền đâm vào ghế.

Vu Tử Đồng chưa bao giờ thấy hần tức giận, nhưng giờ khi thấy hần tức giận thì trong lòng cũng sợ hãi nhưng rồi sau đó lại có chút cảm giác thoải mái. Chính nàng cũng hiểu những lời đó nói ra sẽ khiến Vũ Ngôn chấn động, nhưng nàng thật không rõ chấn động đó sẽ lớn tới mức độ nào. Nếu Vũ Ngôn không nói không rằng xuống xe đi thẳng, vậy thì tất cả xong hết cả rồi. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

luongson/forum/images/misc/noiquy_06.png

Hiện tại thấy hần mặc dù có giận, có mắng mình nhưng dù sao vẫn ở bên cạnh mình. Huống chi trong lời nói của hần còn cho thấy hần có nghĩ cho mình, vì thế trong lòng nàng lại cảm thấy mừng rỡ. Nhưng ngẫm lại mình, một cô gái với hần mà ngay cả những lời thế kia cũng nói ra được, hơn nữa còn bị hần mắng cho một trận, tủi thân một hồi, nước mắt không nén được lại rơi xuống. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Hồ đồ cái gì?

Vu Tử Đồng vẫn không bỏ qua, nàng khẽ hừ nhẹ ghen ngào nói:

- Việc này anh đâu có chịu thiệt gì. Em chỉ muốn ở cùng anh, em đã không quan tâm, vậy thì anh còn lo lắng cái gì chứ?

Vũ Ngôn thật không hiểu trong đầu cô gái này đang nghĩ cái gì nữa. Cách đó cũng nghĩ ra được. Nhưng trong lòng hẳn lại có chút gì đó cảm động. Nghĩ tới một người con gái trẻ tuổi lại xinh đẹp như Vu Tử Đồng lại vì mình mà những câu như thế kia cũng có thể nói ra, tình cảm đó không thể không nói là rất sâu đậm. Nhưng việc này là việc không thể. Không nói tới áp lực về đạo đức mà chỉ chỗ Tăng Nhu thôi chắc chắn cũng không được thông qua rồi.

Thấy nàng đau khổ khóc không thành tiếng thì hẳn không đành lòng mắng nàng nữa. Hẳn thở dài nói:

- Tử Đồng, sau này đừng trẻ con như vậy nữa. Nhu Nhu là một cô nương tốt, chúng ta làm như vậy sẽ làm tổn thương tới cô ấy, và đồng thời cũng làm tổn thương tới chính em.

Đưa cho nàng một cái khăn tay, nhìn nàng đang nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt trên khuôn mặt đi, đáng vẻ đáng thương đó khiến trong lòng Vũ Ngôn không nhịn được phải thở dài rồi nhẹ nhàng nói:

- Em cần gì phải làm như vậy?

Vu Tử Đồng nhìn hẳn buồn bã nói:

- Em chỉ muốn được ở cùng anh, dù có khổ hơn nữa em cũng không quan tâm.

Khi nàng nói thì thân thể của nàng cũng nhẹ nhàng tựa lên người Vũ Ngôn:

- Anh có thể mắng em không biết liêm sỉ nhưng không thể ngăn cản em theo đuổi hạnh phúc em em mong muốn.

Vũ Ngôn thấy thân thể của nàng đang từ từ dựa sát vào mình thì cũng không biết nên đón hay nên cứ tuyệt nữa, đang do dự thì nàng đã ôm chặt lấy thân thể hẳn rồi dựa đầu vào ngực hẳn lẩm bẩm nói:

- Em chỉ muốn được ở cùng anh thôi.

Vũ Ngôn nhớ tới Tăng Nhu, ngay tức khắc hẳn đã tỉnh ra đôi chút, mình nếu còn dây dưa với Tử Đồng như vậy thì không biết tới khi nào mới kết thúc. Vì thế hẳn vội đẩy nàng ra rồi nhẹ giọng nói:

- Tử Đồng

Vu Tử Đồng u oán nhìn hẳn làm hẳn phải nuốt lại những lời còn chưa nói ra vào cổ họng. Vu Tử Đồng quan sát hẳn rồi nói với giọng run rẩy:

- Cho anh ôm em một cái cũng không muốn sao?

Vũ Ngôn khó khăn lắm mới nuốt được một miếng nước bọt, hẳn nói:

- Tử Đồng, anh không muốn có lỗi với Nhu Nhu.

- Nhu Nhu, Nhu Nhu.

Vu Tử Đồng cười thảm:

- Ngày hôm qua còn gọi cô ấy là nhị nha đầu, mà hôm nay đã đổi thành Nhu Nhu. Chuyển biến thật là lớn!

Vũ Ngôn gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, biến hóa quả thực rất lớn, ngay cả chính anh cũng ngờ tới.

Vu Tử Đồng khẽ thở dài:

- Thực sự em rất hâm mộ Nhu Nhu, nhưng mà em tuyệt đối cũng sẽ không buông tha.

Nàng liếc nhìn Vũ Ngôn nói tiếp:

- Nếu Nhu Nhu

Nàng dừng lại một lúc rồi lại nói:

- Em nói là nếu, nếu Nhu Nhu không nói gì khi biết chúng ta ở cùng nhau thì anh có thể, có thể

Nàng đỏ mặt liếc hắt một cái rồi không nói được nữa.

Trong lòng Vũ Ngôn cũng nhảy lên một cái, chuyện này đối với một người đàn ông bình thường thì đó là một hấp dẫn cực lớn. Hít một hơi thật sâu rồi cười ha hả. Chuyện này về cơ bản không thể xảy ra, đó chỉ là ý dâm, là giấc mộng của rất nhiều chàng đàn ông thôi.

Vũ Ngôn kiên định lắc đầu nói:

- Em đừng suy nghĩ miên man như vậy. Chuyện này là chuyện không thể.

Vu Tử Đồng thu hết mọi vẻ mặt của hắn lúc đó vào mắt, nàng khe khẽ nhếch một tiếng nói:

- Đúng là một tên xấu xa khẫu thị tâm phi, có tà tâm mà không có tặc đảm! Em cứ nhắc nhở anh trước. Em muốn cạnh tranh công bằng. Anh về nói cho Tăng Nhu, nếu cô ấy không tự tin về mình thì mau sớm tới cầu xin em. Em sẽ suy xét xem yêu cầu của cô ấy có hợp lý hay không.

Vũ Ngôn lắc đầu cười khổ. Nói chuyện cả nửa ngày cuối cùng toàn nói những cái vô ích. Bởi vì có lời thổ lộ của Vu Tử Đồng khiến cho mối quan hệ giữa hắn và Vu Tử Đồng bây giờ càng trở nên ám muội. Sau này lại còn phải làm việc cùng nhau nữa, Vũ Ngôn có cảm giác mình hình như đang đi trên một dây cáp, chỉ cần hơi sơ sót là có thể sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Còn Vu Tử Đồng lại không nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại nàng chỉ cần thi triển mị lực của mình rồi từng bước, từng bước “dụ dỗ” hắn là được.

Vu Tử Đồng thổ lộ, đau khổ của nửa ngày, nước mắt rơi tới không biết trời đất, nên vừa soi gương đã lập tức thở hổn hển, miệng chu lên nói:

- Điều tại anh, mới sáng sớm đã chọc làm người ta tức giận. Anh biết trang điểm để được như lúc trước mắt bao lâu không hả. Nay, anh thấy lông mi em vậy vẽ đã đẹp chưa...

Vũ Ngôn thật vô cùng bất đắc dĩ, bị cô nàng này ồn ào một hồi, giờ lại phải nhìn xem nàng trang điểm, xem lông mi đã vẽ đẹp chưa, rồi màu son này anh có thích không, hỏi hết cái này tới cái khác khiến cho ứng phó không kịp.

Công việc buổi sáng này là cần phải đi gặp phó thị trường Trần. Đó là việc lão Tăng ngày hôm qua gọi điện thoại xác nhận, và vì cuộc gặp mặt này mà Vũ Ngôn đã phải trả một cái giá không nhỏ, đương nhiên lão Tăng còn phải trả giá nhiều hơn nữa. “Hy sinh” đứa con gái yêu quý của mình, đáng thương là còn phải giữ lại nó ở trong cổ họng nữa.

Thực lực của Sáng Lực Thế Kỷ không đủ, muốn đấu giá miếng đất kia thì ngay cả tư cách để vào đấu giá cũng không có. Hiện tại thông qua quan hệ của lão Tăng mới có một cơ hội như vậy, mặc dù giá phải trả có lớn nhưng dù khó khăn hơn cũng phải đi thử xem.

Vu Tử Đồng lấy một chiếc di động mới tinh từ trong túi ra đưa cho Vũ Ngôn nói:

- Cái di động này là em với Tiểu Vân ngày hôm qua chọn cho anh. Làm ông tổng rồi mà ngay cả một cái di động cũng không có, không sợ người khác cười sao.

Khi Vũ Ngôn rời khỏi công ty vệ sĩ Thành Long thì ngoại trừ bộ vest mặc trên người ra thì mọi đồ đều phải nộp lại. Nói tới đây, Vũ Ngôn nhớ tới trước khi mình đi chấp hành nhiệm vụ ở nước R, vì tránh việc thân phận bại lộ mà phải gửi lại tất cả đồ đạc. Mà ngay cả tấm Thánh thạch Thánh chủ của Ma môn kia cũng giao cho Thư Nhạc bảo quản, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại rời khỏi nước R trước nên mấy thứ vẫn đó vẫn ở chỗ Thư Nhạc. Hy vọng cô nàng đừng có đánh mất, mà mình đi đâu tìm cô nàng lấy về đây?

Vũ Ngôn nhận lấy cái di động rồi cho vào túi cười nói:

- Vậy cảm ơn em với Tiểu Vân nha. Tiền thì cứ trích từ tiền lương của anh đi.

Vu Tử Đồng hừ một tiếng nói:

- Ai dám tìm Đại lão bản đòi tiền chứ!

Phó thị trưởng Trần là một người rất nho nhã, thật sự không nhìn ra hình bóng của một người đã từng tham gia quân đội, điểm này lão rất giống Vũ Ngôn. Hai anh em Trần Gia Lạc và Trần Gia Thụ cũng đều được kế thừa ưu điểm của phó thị trưởng Trần này, cả hai đều rất anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong.

Lần này, mục đích công khai xin được đấu giá mảnh đất kia của Sáng Lực Thế Kỷ là, xây dựng xưởng chế tạo, gia công các linh kiện lẻ. Mà thân phận đối ngoại của Vũ Ngôn chính là quản lý bộ phận kế hoạch của Sáng Lực Thế Kỷ. Bởi vậy hắn chỉ có thể theo sau Vu Tử Đồng, nghe nài báo cáo công việc với phó thị trưởng.

Phó thị trưởng Trần mơ hồ nhìn phương án của hai người sau đó nói rất sảng khoái:

- Chuyện công ty của hai người lão Tăng đã nói cho tôi biết rồi. Chỉ cần tài sản cố định và vốn lưu động của công ty các người khoảng tám ngàn vạn thì tôi nhất định sẽ cho các người được vào vòng đấu giá. Nhưng vị trí của mảnh đất này thực sự rất tốt, rất nhiều công ty lớn đều đang theo dõi sát sao mảnh đất này. Chúng tôi mặc dù ủng hộ các xí nghiệp bản thổ nhưng cuối cùng, đấu thầu thì thực lực sẽ quyết định tất cả. Đến lúc đó tôi rất muốn được gặp lại hai người. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Tám ngàn vạn, cố gắng thì có thể gom góp lại được. Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng không ngờ mọi chuyện lại tiến hành thuận lợi như vậy. Mặt mũi của lão Tăng xem ra là không thể khinh thường ha.

- Vũ tiên sinh, Vu tiểu thư. Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng vừa ra khỏi cửa lớn thì đã thấy một người thanh niên đeo kính ở phía đối diện đang cười đi về phía hai người.

- Trần tiên sinh, chào anh, Không ngờ lại gặp anh ở đây.

Vu Tử Đồng chào hỏi với Trần Gia Thụ rất lễ độ. Mà Vũ Ngôn cũng gật đầu cười chào.

- Ha ha, không phải trùng hợp, tôi chỉ đại biểu cho công ty chúng tôi nói về một số chuyện thôi. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Ánh mắt của Trần Gia Thụ sau chiếc kính kia chợt hiện lên chút tiểu ý, hắn nói:

- Tôi nghĩ mục tiêu của chúng ta có lẽ giống nhau, chính khu đất số 48 khu mở rộng kia. Chúc mừng Vũ tiên sinh và Vu tiểu thư. Quý công ty đã nhẹ nhàng được vào vòng đấu thầu.

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng nhìn nhau. Hắn ta là con trai phó thị trưởng, người chủ quản việc đấu thầu lần này, theo lý mà nói thì nên bỏ qua để tránh hiềm nghi chứ. Trần Gia Thụ hình như cũng nhìn ra nghi vấn của bọn họ, hắn cười nói:

- Hai vị đừng thắc mắc. Cái đó gọi là nâng đỡ kẻ hiền bất hiềm thân quen. Kết quả đấu thầu cuối cùng phải dựa vào thực lực để nói chuyện.

- Nếu đã như vậy thì chúng tôi xin chúc mừng trước. Với thực lực của quý công ty thì tin rằng kết quả cuối cùng nhất định sẽ như dự tính.

Vũ Ngôn cười ha hả rồi bắt tay với Trần Gia Thụ.

Trần Gia Thụ đi lướt qua bên hai người, đi được vài bước hắn đột nhiên quay đầu lại nói:

- Đúng rồi Vũ tiên sinh. Có chuyện tôi quên chưa nói với anh.

Trần Gia Thụ mỉm cười nhìn Vũ Ngôn rồi nói tiếp:

- Thiến Thiến bảo tôi thay mặt cô ấy gửi lời hỏi thăm anh!

Phục! Vũ Ngôn như nghe thấy trong lòng mình như có một sợi dây nào đó bỗng căng lên rồi đứt lìa ra. Cái cảm giác đau đớn thấu tới tận tim gan này khiến hắn phải nắm, phải xiết chặt bàn tay lại.

96. Chương 97

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 97 :Bừng tỉnh như mộng (1+2)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Thống khổ đó không phải là vì Trần Gia Thụ mà là do từ sâu trong tâm linh của Vũ Ngôn bỗng dâng lên một cảm giác vô lực, nó giống như một vết sẹo bị người ta bóc ra vậy. Hiện tại, Số 9 đối với Vũ Ngôn đã là một giấc mộng xa không thể nào với tới rồi.

Trần Gia Thụ tiếp theo cười nói:

- Mấy ngày trước tôi có gọi điện cho Thiến Thiến, cô ấy ở bên kia sống rất tốt, còn bảo tôi không cần phải lo lắng. Cô ấy đúng là người luôn luôn có tinh thần lạc quan. Cô ấy còn nhờ tôi hỏi thăm anh, không ngờ mới có ít ngày lại gặp được anh.

Với sự ăn ý được hình thành qua nhiều năm cùng sinh cùng tử giữa Vũ Ngôn và Số 9 thì rất nhiều thứ không cần phải nói ra nữa, cho dù mười năm không gặp nhau nhưng cũng không cần phải hỏi thăm sức khỏe như thế này. Mặc dù không biết Trần Gia Thụ nói những điều này là có mục đích gì nhưng có thể hiểu rằng hẳn mượn những lời này để biểu thị quan hệ khác với Tăng Thiến. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ” Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Đáng tiếc, hẳn lại thiếu sự hiểu biết trong quan hệ gần bó sinh tử giữa Số 9 và Vũ Ngôn. Những lời thể kia nếu dùng với người khác có lẽ còn có tác dụng, nhưng Vũ Ngôn và Số 9 là chiến hữu cùng trải qua sinh tử, họ chỉ cần một ánh mắt là đủ để hiểu đối phương đang nghĩ cái gì. Chút thuer đoạn này căn bản không hề có hiệu quả mà ngược lại càng khiến Vũ Ngôn đề cao cảnh giác hơn với hắn. Điều này là cái mà Trần Gia Thụ không thể nghĩ đến.

Khóe miệng Vũ Ngôn chợt hiện lên một nụ cười lạnh:

- Cám ơn sự quan tâm của Trần tiên sinh. lần sau gặp Tăng Thiến tôi sẽ chuyển lời hỏi thăm của anh tới cô ấy.

Trong mắt Trần Gia Thụ hiện lên thần sắc suy nghĩ:

- Vậy cám ơn Vũ tiên sinh!

Hai người lại bắt tay nhau. Chỉ trong một lần tiếp xúc ngắn ngủi đó Vũ Ngôn cảm giác được bàn tay của hắn hình như cũng thô ráp giống mình vậy, hơn nữa lại rất có sức mạnh, đây là một bàn tay đã từng cầm súng. Vũ Ngôn bằng trực giác phán đoán.

Vũ Ngôn nhanh chóng liếc mắt nhìn hắn, thấy ánh mắt của hắn lóe lên sau chiếc kính có một cảm giác âm lãnh, cái cảm giác âm lãnh này đối với Vũ Ngôn có chút quen thuộc như đã gặp được nó ở đâu đó.

Một linh quang hiện lên trong đầu Vũ Ngôn. Thượng Hải, là cái tên dị năng giả Thủy hệ bỏ chạy kia? Ánh mắt hai người gần giống nhau. Vũ Ngôn rất tin vài phán đoán, trực giác của bản thân. Hai người này dù không phải là một người nhưng nhất định có quan hệ gì đó với nhau.

- Trần tiên sinh thích Thượng Hải không?

Vũ Ngôn mỉm cười, hắn hỏi một câu dường như chẳng đâu vào đâu cả.

- Đương nhiên!

Trần Gia Thụ cười gật đầu:

- Thượng Hải là thành thị hiện đại nhất Trung Quốc, tôi thường xuyên tới đó, mà khi còn ở nước ngoài tôi cũng hay giới thiệu thành phố này với bạn bè của tôi.

- Tôi mặc dù không thích Thượng Hải nhưng nơi đó có rất nhiều chỗ chơi rất tốt.

Vũ Ngôn mỉm cười nhìn Trần Gia Thụ:

- Ví dụ như phong cảnh bên bờ sông Hoàng Phố quả là rất đẹp. À, còn cả sân bay quốc tế Hồng Kiều nữa, phòng nghỉ nơi đó cũng rất tốt.

Trong mắt Trần Gia Thụ lóe hiện lên một ánh sáng rồi hắn cười to nói:

- Hai nơi này tôi cũng không hay tới. Ha ha, Vũ tiên sinh đúng là một người thú vị, hy vọng sau này có cơ hội trao đổi nhiều hơn với anh.

Vũ Ngôn cười nói:

- Tôi cảm giác như chúng ta đã trao đổi với nhau rồi thì phải.

- Ủa, là khi nào vậy?

Trần Gia Thụ ra vẻ có hứng thú, hỏi.

- Lần trước đó, ở nhà Tăng Thiển ấy, Trần tiên sinh đã quên nhanh như vậy ư?

Vũ Ngôn cười sang sảng nói.

Hai người lại cười lớn một trận, trong mắt cũng lóe lên ánh sáng cũng khác hẳn nhau. Vu Tử Đồng nghe và hiểu rằng lời hai người nói hình như còn có một ý nghĩa, như cũng không biết bọn họ đang chơi trò gì bí mật nữa.

- Em có biết tập đoàn Siêu Viễn không?

Sau khi Trần Gia Thụ rời khỏi đó, Vũ Ngôn lại nhớ tới khi gặp anh ở nhà lão Tăng thì Trần Gia Thụ có đưa cho mình một tấm danh thiếp, trên đó có tên công ty này, vì thế hắn mới nhỏ giọng hỏi Vu Tử Đồng.

Vu Tử Đồng gật gật đầu nói:

- Tên tuổi của tập đoàn Siêu Viễn trong giới thương mại ở Thiên Kinh cũng rất có tiếng vang. Phạm vi kinh doanh của bọn họ bao trùm chủ yếu vào chế tạo thiết kế công nghiệp và nghiên cứu sản phẩm của công nghiệp hoá chất. Lợi nhuận của họ rất khả quan. Mặt khác nghe nói sau lưng bọn họ có sự ủng hộ không ít về tài chính của tập đoàn tài chính lớn nước R. Mặc dù họ mới thành lập được có bốn năm năm nhưng thế của họ lại rất mạnh mẽ. Dù không thống kê nhưng rất nhiều người đều tin rằng, với thực lực của bọn họ thì hiện tại đã gần đuổi theo bốn tập đoàn lớn kia rồi. Chỉ có điều cao tầng của bọn họ rất bí ẩn. Rất ít khi bọn họ lộ diện ra ngoài.

- Đầu tư của nước R ư?

Vũ Ngôn cả kinh. Sau đó hắn kết hợp những hoài nghi về Trần Gia Thụ với điều này thì dường như đã thấy một chút ánh sáng. Trần Gia Thụ là con trai của thị trưởng Thiên Kinh, nhưng sao lại thành tổng giám đốc của tập đoàn Siêu Viễn? Em trai hắn, Trần Gia Lạc là dị năng giả Thổ hệ nên rất có khả năng hắn chính là dị năng giả Thủy hệ đã đánh lén tại sân bay và bỏ trốn khi ở bờ sông. Rốt cuộc bọn họ và nước R có quan hệ gì? Mặc dù mình không có chứng cứ chính xác nhưng Trần Gia Thụ chắc hẳn là đã biết mình đã nhận ra thân phận của hắn, với sự thâm dò của mình hắn sẽ có phản ứng gì? Hết vấn đề này tới vấn đề khác khiến Vũ Ngôn càng ngày càng nghi hoặc, mà dù hắn có suy nghĩ thế nào cũng không có lời giải đáp.

Vu Tử Đồng thấy Vũ Ngôn trầm tư thì lại cho rằng hắn còn đang suy nghĩ chuyện của Tăng Thiển và Trần Gia Thụ. vì thế trong lòng có chút chua xót rồi lại không nhịn được nhẹ nhàng kéo hắn một cái dịu dàng nói:

- Anh sao vậy, lời hắn ta nói chưa chắc đã là thật.

Vũ Ngôn cười lắc đầu nói:

- Em nghĩ tới đâu vậy? Anh đang suy nghĩ về thân phận của hắn thôi. Em có biết Trần Gia Thụ này là ai không? Hắn chính là tổng giám đốc tập đoàn Siêu Viễn mà em vừa nói đó.

Vu Tử Đồng cũng vô cùng kinh hãi. Không ngờ Trần Gia Thụ này lại chính là tổng giám đốc rất ít khi lộ diện của tập đoàn Siêu Viên kia, hơn nữa mục tiêu của bọn họ cũng là mảnh đất số 48 sắp được đem ra đấu giá kia. Không nói tới thân phận con trai phó thị trưởng của hắn, mà chỉ nói về thực lực thì Sáng Lực Thế Kỷ hoàn toàn không thể so sánh được với loại tập đoàn lớn như Siêu Viên kia. Nếu muốn có được mảnh đất kia, em là dữ nhiều lành ít rồi.

Vũ Ngôn biết lo lắng của nàng, hần cười nói:

- Chuyện thế này chúng ta vội cũng không làm gì được, cho dù mảnh đất đó không lấy được thì chúng ta vẫn phải tiếp tục làm việc. Chuyện tài chính anh sẽ nghĩ cách. Còn hơn một tháng nữa mới bắt đầu đấu thầu, trong khoảng thời gian này chúng ta không thể ngồi yên. Thí nghiệm và việc đàm phán ở châu Âu, nhập quy trình sản xuất, tất cả đều phải nắm chắc. Mặt khác phải nói với chú Đình, trước tiên cũng phải chuẩn bị cho viện nghiên cứu, phải lợi dụng quan hệ cũ của chú ấy để xem có thể mời những người có kinh nghiệm đó tham gia không. Chúng ta trước tiên sẽ bắt đầu vào điều nghiên và dự nghiên, thời gian rất quý giá nên chúng ta hành động muộn một ngày thì sẽ rút lại phía sau một ngày.

Vu Tử Đồng lo lắng nói:

- Chúng ta đồng thời khởi động nhiều hạng mục như vậy thì tài chính có thể theo kịp không?

Vũ Ngôn vung tay lên nói:

- Chuyện về tài chính anh sẽ giải quyết. Chúng ta đã bước được bước đầu tiên nên nếu muốn thu lại rất là khó. Vì thế phải làm cho thật lớn. Chúng ta vốn chỉ có hai bàn tay trắng, cũng lắm thì lại trở về như ban đầu, nên chẳng có gì phải lo lắng hết.

Về mặt tình cảm Vũ Ngôn mặc dù có hơi do dự nhưng về công việc hắn lại là người quyết đoán dám nghĩ dám làm.

Vu Tử Đồng liếc nhìn hắn, trầm nghĩ,

“Về mặt tình cảm anh cũng như vậy thì thật tốt quá.”

Vì là tin tức nóng nên ngay buổi sáng hôm đó Vũ Ngôn lập tức triệu tập cha con chú Đình, bốn người ngồi vào họp với nhau. Đề nghị của Vũ Ngôn được mọi người đồng ý. Đầu trục đầu sọ bị nắm tóc, vì không phải ở trong tình trạng bình thường nên tất cả cũng không thể làm việc bình thường được.

Chuyện đã thu xếp xong, mỗi người được giao cho những nhiệm vụ khác nhau. Một quản lý tốt chính là người biết sử dụng người khác một cách chính xác vào vị trí thích hợp nhất để họ phát huy hết tiềm năng của mình. Mà Vũ Ngôn làm ông chủ nhưng mà việc cũng là nhẹ nhàng nhất, điều này khiến Vu Tử Đồng không thể không cảm thán. Anh chàng này cứ như thể sinh ra để làm ông chủ vậy.

Thật ra Vũ Ngôn cũng là học của lão Tăng. Liệp Ưng thường xuyên phải nhận rất nhiều nhiệm vụ, sau đó lão Tăng lại phân các nhiệm vụ đó cho các trung đội và đưa ra các biện pháp, chủ định, còn mọi thứ để cho thủ hạ làm. Sự thật đã chứng minh phương pháp này rất tốt, và cũng rất phù hợp với tính túy trong việc quản lý kinh doanh.

Vũ Ngôn gọi điện cho Phương lão thì được biết, gần ba tuần nữa là tới lần đấu giá tiếp theo. Phương lão rất tin tưởng là sẽ đấu được một cái giá trên trời, một cái giá mà xưa nay chưa từng có. Còn chuyện Vũ Ngôn lo lắng bây giờ chính là tiền. Với tiếng tăm và thực lực trước mắt của Sáng Lực Thế Kỷ thì việc kêu gọi đầu tư hay cho vay thật sự không có nhiều hy vọng nên chỉ có thể bỏ công bỏ sức lên dạ mình châu mà thôi.

Nhắm lại thời gian Vũ Ngôn mới phát hiện ra chỉ còn chưa tới mười ngày nữa là đến ngày nhập học đại học. Các học sinh khác thì đang đắm chìm trong niềm vui sướng khi thi lên được đại học, nhưng Vũ Ngôn lại chẳng có chút cảm giác nào gọi là sung sướng cả. Cho dù hắn sắp vào đại học Thiên Kinh, một trường đại học đứng đầu cả nước nhưng vẫn không thể làm cho tâm trạng hắn dao động, dù chỉ là một chút ít.

Còn về Diệp Tử, cô bé lại vì anh trai mình mà cao hứng một thời gian nhưng Vũ Ngôn lại chẳng có lấy một chút tự giác của người học sinh gì cả. Trải qua nhiều chuyện hắn cũng đã không còn mấy sự xung động của tuổi trẻ nữa. Thật không hiểu nên cảm thấy may mắn hay là bất hạnh cho hắn nữa.

Đảo mất một cái hán đã rời Thanh Sơn được gần hai tháng. Trong hai tháng ở Thiên Kinh hán đã quen biết không ít người và ở đây cũng đã xảy ra không ít chuyện nhưng chuyện của Diệp Tử hán còn chưa biết xử lý thế nào. Ngẫm lại thật có chút xấu hổ. Vu Tử Đồng đề nghị đưa Diệp Tử tới Thiên Kinh học, đó cũng là suy nghĩ của Vũ Ngôn nhưng vẫn phải về hỏi ý kiến Diệp Tử đã.

luongson/forum/images/misc/noiquy_06.png

Còn chuyện của Hậu Vân cũng phải suy nghĩ. Nhà của nàng không còn ai khác, tất cả đồ đạc đều đã mang lên đây cho nên không cần phải về nữa. Tiền làm thêm của nàng còn chưa đủ một phần ba học phí, vì thế Vũ Ngôn bèn đưa thêm cho nàng tiền đóng học. Hậu Vân nhìn hán nói với giọng kiên định:

- Ngón đại ca, tiền này em sẽ đi làm kiếm tiền trả cho anh!

Vũ Ngôn biết tính cách kiên cường của cô bé nên cũng gật gật đầu nói:

- Vậy số tiền này cứ coi như là tạm ứng tiền lương của em tại Sáng Lực Thế Kỷ đi, sau đó cứ trừ vào tiền lương của em.

Hậu Vân lúc này mới vui vẻ đồng ý.

Vũ Ngôn nói với Tăng Nhu về chuyện mình muốn về Thanh sơn. Trong lòng Tăng Nhu tất nhiên là không muốn, nhưng miệng lại bảo muốn quay về cùng hán. Vũ Ngôn phải vất vả lắm mới khuyên được cô nàng. Nàng tới bên tai Vũ Ngôn nói:

- Em chuyển đồ tới đây ở nhá!

Vũ Ngôn nhú mày nói:

- Em chuyển tới đây ở nếu để cha mẹ em biết thì hai người họ không lột da anh à? Vả lại, Tiểu Vân và Tử Đồng cũng hay tới đây nữa.

Tăng Nhu đỏ mặt nhưng lại hừ một tiếng nói:

- Anh cho là giờ hai người không lột da anh hả. Biết sợ rồi ư? Lúc trước khi bắt nạt em sao không sợ đi? Em mặc kệ, em tới đây ở. Tiểu Vân và chị Tử Đồng em sẽ gọi điện nói em tới trông nhà cho anh, để xem hai người ý có ý kiến gì?

Vũ Ngôn thấy nha đầu này rất quyết tâm nên cũng chỉ có thể lắc đầu cười khổ bất đắc dĩ.

Tăng Nhu tựa đầu vào ngực hán nhỏ nhẹ nói:

- A Ngón, có đôi khi em cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy. Ngày hôm qua em vẫn còn mắng anh mà không ngờ hôm nay đã

Nói chưa hết câu, khuôn mặt nàng cọ cọ vào ngực hán mấy cái. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn vuốt mái tóc của nàng nói:

- Vận mệnh quả thực rất kỳ lạ mà trong đó luôn có những chuyện cổ quái, ly kì xảy ra khiến người ta khó lòng phòng bị. Rất nhiều người sẽ bởi vậy mà để vuột mất, nhưng cũng lại có rất nhiều người sẽ bởi vậy gặp lại.

Tăng Nhu cúi nhẹ lên đùi hán một cái nói:

- Tuổi anh rõ ràng còn nhỏ hơn cả em sao giọng lại già vậy. Cái gì mà vận mệnh với chẳng không vận mệnh. Chính anh không tranh thủ thì sao có thể nắm giữ chứ?

Vũ Ngôn sững sốt. Tăng Nhu nói rất có lý. Vận mệnh là phải tự mình nắm lấy. Như chuyện của mình với Số 9 và Tử Đồng, đó là do mình không thể thấy rõ được nội tâm của bản thân, hơn nữa lại có có suy nghĩ trốn tránh nên mới bị rơi vào một vòng lẩn quẩn mà không thể tự mình thoát ra được. Bây giờ nhớ tới Số 9 và Tử Đồng, cả hai mình đều thích, chỉ là Số 9 chiếm tỉ trọng lớn hơn trong lòng mình. Nam nhân đồng thời thích hai người, thậm chí còn nhiều hơn cũng là chuyện rất bình thường, nhưng có thể cười về lại chỉ có một.

Nếu có thể cưới cả hai thì tốt rồi. Trong lòng Vũ Ngôn lẩm bẩm. Nhưng ngay lập tức hấn bị chính suy nghĩ lớn mật này của mình làm cho hoảng sợ, song ngẫm thì lại trở nên bình thường. Đây là giấc mộng của mỗi một thằng đàn ông. Không làm được nhưng nghĩ cũng không được sao?

Tăng Nhu cũng không biết suy nghĩ tự sướng của hấn mà nàng vẫn còn đang trù tính tương lai tốt đẹp cho hai người:

- ... Sau này chúng ta tới gặp ba với mẹ, hai người thích anh như vậy nên nhất định không có ý kiến gì.

Lúc này Vũ Ngôn mới nghe rõ lời của nàng. Hấn nhớ tới đôi mắt to như mắt bò của lão Tăng mà trong lòng lại sợ hãi. Lão Tăng mà biết việc này thì còn không cầm khẩu súng liên thanh pằng pằng đực cho mình vài lỗ à? Nhưng nghĩ lại, dù gì việc này đã xảy ra rồi nên trốn tránh cũng không phải là cách. Tối xấu gì mình cũng là một thằng đàn ông, tới lúc đó cũng chỉ có thể xả thân mà tiếp thôi.

Đêm này hai người được “ăn uống” vào tới tận xương tận tủy, mộng yên ương hết đợt này tới đợt khác, phải nói là đầy sắc thái kiều diễm. Nhưng khi Tăng Nhu ý loạn thần mê, hồn bay lên trời thì vẫn cảm nhận được dấu hiệu đàn ông của hấn vẫn sừng sững, vì thế mà trong lòng nàng lại cảm thấy có cái gì đầy chưa xót, và cũng cảm thấy không hoàn mỹ. Vì sao mình lại không làm hấn thỏa mãn được chứ? Chẳng lẽ thật sự phải tìm vợ bé cho hấn sao. Vu Tử Đồng kia quả thực cũng là một lựa chọn không tồi. Phì phì, mình đang nghĩ gì vậy. A Di Đà Phật, Phật tổ phù hộ, là vô ý, vô ý thôi.

Sáng ngày hôm sau, khi Vũ Ngôn đi thì Tăng Nhu vẫn còn đang ngủ say. Vũ Ngôn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng mà trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác ấm áp. Nhẹ nhàng hôn xuống trán nàng một cái rồi hấn mới rời khỏi căn phòng. Không bảo Vu Tử Đồng tới đón như sáng ngày hôm qua, hấn một mình một bóng cô đơn bước tới sân ga về Thanh Sơn. Tâm trạng của hấn bây giờ khác hẳn với tâm trạng thoải mái khi tới Thiên Kinh này, rất nhiều chuyện đã xảy ra, trong lòng hấn giờ trĩu nặng những tâm sự.

Nhìn Vũ Ngôn bỗng nhiên xuất hiện trước mặt mà Diệp Tử gần như không thể tin được vào hai mắt mình nữa. Cả nửa ngày sau cô bé mới kêu lên một tiếng:

- Anh

Sau đó nhảy thẳng từ trên lầu xuống. Vũ Ngôn chạy tới đón lấy co bé cười nói:

- Nha đầu điên này

Diệp Tử như một con chim tước bay nhảy xung quanh hấn. Vũ Ngôn cứng chiều vuốt vuốt mái tóc cô bé nói:

- Hai tháng qua em sống được sông? Có gây rối ở chỗ nào không?

Diệp Tử cười khanh khách nói:

- Em sao lại đi gây rối chứ. Đại Thanh sơn còn có chỗ để đáng để cho tới tới quậy chứ? Chỉ có điều, hai tháng quá chẳng hay gì cả, ngày nào cũng ở nhà không có việc gì. Anh, sao anh về muộn vậy? Ở thành phố còn tổ chức bữa tiệc chúc mừng anh, còn nói sẽ chu cấp tiền học phí cho anh nữa.

Vũ Ngôn vỗ vỗ đầu cô bé cười nói:

- Diệp Tử, chúng ta có tay có chân nên có thể dựa vào chính mình để kiếm cái ăn. Chúng ta không cần dùng tiền của người khác.

Diệp Tử gật gật đầu rồi nhẹ nhàng cười nói:

- Biết nay anh nói vậy mà. Chị Uyên Nhược đúng là liệu sự như thần!

Trước mắt Vũ Ngôn hiện lên vẻ yếu đuối của Tiểu Đỗ đồng học. Mà cũng phải nói, từ lúc rời khỏi trường mình còn chưa gặp được nàng, hơn nữa gần như là không nghĩ tới cô nàng nữa. Lúc này nghe Diệp Tử nhắc tới tên của nàng thì lại có chút cảm giác giật mình như vừa mới tỉnh dậy từ một giấc mộng vậy. Tâm cảnh thay đổi nên cách nhìn người cũng thay đổi theo. Trong mắt Vũ Ngôn Đỗ Uyên Nhược chỉ là một cô gái mềm yếu khiến kẻ khác phải yêu thương thôi.

- Anh, từ ngày anh đi, em ở đây một mình thấy buồn, thế là mới gọi điện cho chị Uyển Nhược tới đây ở gần một tháng. Hai bọn em ngày nào cũng đi dạo quanh núi, chị Uyển Nhược luôn hỏi anh khi nào về, hơn nữa lại còn hay ngẩn người nữa. Em thấy chị ấy hình như là đang đợi anh trở về vậy. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Diệp Tử giả hoạt nhìn Vũ Ngôn nói.

- Đợi anh làm gì.

Vũ Ngôn cười nói:

- Có phải là em lại làm chuyện xấu gì chọc Tiểu Đổ đồng học nhà người ta giận phải không?

- Còn lâu ý. Ngốc, em thấy chị ý hình như hơi thích anh thì phải.

Lời Diệp Tử vừa ra khiến người khác sợ hãi gần chết.

Vũ Ngôn vừa uống được ngụm nước thì còn chưa xuống tới dạ dày thì đã phải ho ra sặc sụa:

- Cô nhóc này, em nói gì vậy. Em có biết cái gì gọi là thích không, Đúng thật là.

Bây giờ Vũ Ngôn đối với con gái rất miễn cảm, phải nói là miễn cảm tới mức không thể miễn cảm hơn được nữa. Nghe thấy lời của cô bé này hẳn chỉ muốn chạy khỏi đây thật nhanh. Xin trời thương xót, hẳn chưa hề có một suy nghĩ nào với Tiểu Đổ cả.

Diệp Tử thở dài nói:

- Đáng tiếc, không biết khi nào thì mới được gặp lại chị Uyển Nhược đây?

Vũ Ngôn nhìn cô bé một cái hỏi:

- Đổ Uyển Nhược sao vậy? Cô ấy chuyển đi rồi ư?

Diệp Tử lắc đầu nói:

- Không phải, trước đây vài ngày em nghe nói chị ấy bị bệnh, hình như là rất nghiêm trọng. Chị ấy được đưa tới Thượng Hải chữa bệnh rồi. Cả nhà họ cũng đi luôn.

Vũ Ngôn nhớ tới hai má nhợt nhạt của Đổ Uyển Nhược, cô ấy hình như đúng là có bệnh thật, hẳn vội vàng hỏi:

- Bệnh gì? Em có hỏi không?

Đôi mắt Diệp Tử đỏ lên nói:

- Em cũng không biết, em chỉ nghe nói hôm đó chị ấy đi trên đường bỗng ngã xuống, hình như là không đứng lên được. Chị Uyển Nhược đúng là một cô gái đáng thương.

Vũ Ngôn trầm mặc một hồi, thấy vẻ mặt buồn buồn của Diệp Tử bèn cầm lấy tay cô bé nói:

- Không cần phải đau buồn, anh tin là Uyển Nhược sẽ không có việc gì. Cô ấy là một cô gái thiện lương nên nhất định là không có việc gì đâu.

Vũ Ngôn bàn chuyện chuyển cô bé tới Thiên Kinh học với Diệp Tử, Diệp Tử mặc dù không nỡ rời Thanh Sơn nhưng anh trai cũng phải tới Thiên Kinh nên ở lại đây một mình cũng chẳng để làm gì, vì thế mới gật đầu đồng ý trong nước mắt.

Vũ Ngôn ở nhà một ngày nhưng trong lòng hẳn không tài nào bình tĩnh lại được, một cảm giác buồn bực khó hiểu, giống như là do không có việc gì làm bủa vây lấy hẳn. Suy nghĩ thật cẩn thận cả đêm, sáng ngày hôm sau hẳn đã lại biến mất trong mắt Diệp Tử.

※※※※※

Các chiến sĩ của đội tuần tra nắm chắc khẩu súng trong tay, đứng thành một hàng chỉnh tề phía sau Số 9, ánh mắt bọn họ nhìn lên vị chính trị viên xinh đẹp này mà không một ai biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Số 9 yên lặng đứng trước cột mốc biên giới lặng lẽ nhìn về phía rừng rậm nguyên thủy đàng xa xa, nơi đây chính là nơi mà chiến hữu của mình đã yên nghỉ vĩnh viễn. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Số 9 khẽ thở dài, nhớ tới lời thề mình đã lập ngày đó. Nếu nhiệm vụ kia anh ấy không trở về thì mình nhất định sẽ tới đây canh gác cả đời.

Anh ấy giờ có khỏe không? Anh ấy có biết mình đang nghĩ tới anh ấy không? Khóe mắt Tăng Thiến đã ướt, đang định trộm lau đi những giọt lệ đó thì từ phía sau bỗng vang lên một tiếng gọi quen thuộc:

- Số 9

97. Chương 98

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 98 :Gặp lại (1+2)

Dịch:Thiên Địa Nhân

Nguồn:Sưu tầm

Thân thể Số 9 khẽ run rẩy một hồi, nàng gần như không thể tin được vào tai mình nữa, mình nghe nhầm ư? Giọng nói này, cái giọng nói mà mình ngày nhớ đêm mong, nó thực sự đang ở bên người mình sao?

Nàng chậm rãi xoay người lại. Gương mặt vô cùng quen thuộc kia từ từ hiện lên trước mắt nàng. Cái trán rộng, ánh mắt thâm thúy, khuôn mặt thân thiết, tất cả đều chân thực như thế, bất ngờ như thế. Chân thực và bất ngờ khiến người ta khó có thể tin được.

Một cảm giác hạnh phúc tới mức nghẹn thở dâng lên, Số 9 cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, thân thể trong nháy mắt như mất đi tất cả sức lực, những giọt nước mắt trong suốt chộp lên. Và trong màn nước mắt mờ lung ấy, Số 9 ngỡ ngàng đứng nhìn hân như một bức tượng xinh đẹp.

Vũ Ngôn nhìn khuôn mặt quen thuộc kiều mỹ mà kiên nghị trước mắt mình kia mà trong lòng vô cùng xúc động. Cái cảm giác tốt đẹp đó không cần dùng ngôn ngữ mà đã tương thông với nhau bằng tâm linh rồi.

Số 9 tỉnh táo lại một chút, thân thể lung linh trong bộ quân phục màu xanh thẫm thoáng vẻ quyến rũ. Nàng hạ mũ xuống, mái tóc nhẹ nhàng theo gió khẽ bay bay càng hiện rõ nét anh tư tràn trề của nàng.

Nhìn thể thể xinh đẹp đứng trước mặt mình, một cảm xúc phức tạp dâng lên, có hạnh phúc, có áy náy. Vũ Ngôn cố gắng ngăn cảm xúc đó lại, ánh mắt đọng lên gương mặt xinh đẹp đó rồi khẽ thở dài nói:

- Số 9, em gầy đi đó

Mũi Số 9 hơi cay cay, nàng ra sức khống chế không cho nước mắt rơi xuống. Trong mắt nàng giờ là một màn hơi nước mỏng manh, ánh mắt si ngốc nhìn hân, môi khẽ mấp máy vài cái như có muôn vàn lời muốn nói nhưng lại chẳng biết nên mở miệng như thế nào.

Nhìn khuôn mặt mỉm cười của hân, Số 9 khẽ cắn bờ môi hồng hồng của mình, nét dịu dàng như nước hồ thu hiện lên trong tận đáy đôi mắt. Muôn ngàn lời muốn nói bỗng hóa thành một câu nói ngắn ngủi nhưng bao hàm trong đó là vô số cảm xúc:

- Anh tới rồi à?

Vũ Ngôn gật gật đầu mỉm cười:

- Anh về Thanh sơn, cách đây cũng gần nên tới thăm em.

Đôi hàng lông mi dài dài của Số 9 khẽ run run, khuôn mặt nàng hiện lên một nụ cười xinh đẹp, nàng nhìn hân dật dàng, ôn nhu nói:

- Em biết, em biết anh sẽ đến mà.

Vũ Ngôn đang định đáp lại thì một giọng nói thô khỏe vang lên bên tai hai người:

- Báo cáo chính trị viên, hai phân đội có trở về không ạ? Xin cho chỉ thị!

Vũ Ngôn quay đầu nhìn lại liền thấy ngay một người quen. Đó chính là thiếu úy Vương Cương, người đã tiếp ứng cho hắn khi hắn rút về từ vùng biên giới lần trước.

Vương Cương biết thân phận của hắn, vì thế tên này bèn ngoảnh mặt về phía hắn chào:

- Chào thủ trưởng!

Vũ Ngôn cười khoát tay nói:

- Tôi giờ không còn là bộ đội nên đã chẳng phải là thủ trưởng nữa rồi. Anh gọi tôi là Vũ Ngôn đi.

Số 9 gật đầu rồi ra lệnh:

- Theo kế hoạch và tuyến đường đã định từ trước. Toàn đội trở về!

- Rõ!

Vương Cương đứng nghiêm chào một cái, vừa đi được vài bước thì hắn đột nhiên quay đầu lại nhìn Vũ Ngôn, sau đó ngoảnh mặt về phía Số 9 cười thần bí nói:

- Chính trị viên, bữa trưa hôm nay có thể xin tăng cơm không?

Các chiến sĩ của hai phân đội nhìn Vũ Ngôn và chính trị viên rồi cùng cười lên. Vũ Ngôn cũng cười theo bọn họ, cảm giác như vậy thật thân thiết, rồi hắn lại nhớ về cuộc sống khi còn ở Liệp Ưng được cùng bọn lão Tăng đánh rắm.

Số 9 liếc nhìn Vũ Ngôn, khuôn mặt xinh đẹp đó thoáng đỏ lên rồi nói với Vương Cương:

- Anh nói nhiều vậy!

Thấy Vũ Ngôn cũng đang nhìn chăm chăm vào mình, khuôn mặt nàng lại càng đỏ hơn. Nàng ho khan một tiếng nói:

- Bữa trưa nói với nhà bếp, tăng hai món ăn, làm một bữa ăn ngon. Tiền đồ ăn thì lấy từ tiền trợ cấp của phân đội Vương.

Các chiến sĩ lại được một trận cười.

Số 9 và Vũ Ngôn cũng nhìn nhau cười. Một cảm giác ấm áp chậm rãi lấp đầy trái tim của hai người. Chỉ có tên vừa gặp tai họa, Vương Cương mới chẳng hề để ý mà lớn tiếng gào lên nói:

- Hôm nay là “ngày đẹp trời” của chính trị viên, nên có trừ tiền của anh đây thì anh đây cũng chẳng có cách gì để nói rồi.

Các chiến sĩ lại cười thêm được một trận nữa, có mấy tên ồn ào nói:

- Chính trị viên, vị thủ trưởng này đẹp trai như vậy, giới thiệu cho chúng tôi đi.

Các chiến sĩ lại cùng nhau cười lên.

Vương Cương giả bộ trừng mắt lên nhìn tên chiến sĩ vừa gây rối, hắn quát:

- Trương Đắc Thuận, ồn ào cái gì. Tiểu tử mày là nói nhiều nhất, trưa nay ăn ít hơn hai miếng thịt cho tao. Không thấy chính trị viên đang vội à. Vị thủ trưởng này là một nhân vật khó lường, đợi lúc nữa chính trị viên sẽ giới thiệu cho mọi người biết. Đúng là không trùng trị thì chúng mày không thông được.

Các chiến sĩ cười phá lên. Khuôn mặt Số 9 biến thành một đám mây đỏ ửng, nàng liếc nhìn Vũ Ngôn, nét dật dàng ôn nhu trong ánh mắt có thể chảy ra thành nước không biết chừng.

Vũ Ngôn biết nếu cứ bị đám hùng binh này trêu ghẹo thì chắc chắn sẽ không thể dứt nổi, vì thế hắn tới bên cạnh Vương Cương vỗ vai tên này cười nói:

- Người anh em, mau đi đi, nếu không chính trị viên của các người sẽ tìm mấy người trút giận đó.

Wương Cương chào hắn một cái rồi mau chóng xoay người lại nhưng vẫn không thôi cười, hắn nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Tất cả nghiêm chỉnh lại trang phục! Rẽ trái! Bước!

Vũ Ngôn quay lại cười với Số 9 nói:

- Em xem, Số 9 dịu dàng ôn nhu nhất của chúng ta làm chính trị viên quả nhiên là không giống người thường. Chỉ một câu nói đã dọa một đám người bỏ chạy rồi. Nếu đám Đại Tráng biết thì nhất định sẽ vui không chịu nổi.

Số 9 đỏ mặt nói:

- Đâu có, tất cả không phải đều do anh làm à. Mọi người chắc chắn đều biết là anh bắt nạt em!

Nhớ lại cảnh tượng cười sảng sặc của đám chiến sĩ vừa rồi mà khuôn mặt Số 9 lại đỏ, muốn trừng mắt nhìn Vũ Ngôn một cái, nhưng khi nhìn tới hắn thì ánh mắt đó lại bỗng trở nên ôn nhu dịu dàng như nước, nàng nhẹ nhàng nói:

- Đều tại anh. tại anh làm em thành truyện cười trước mặt nhiều người như vậy.

Vũ Ngôn cười nói:

- Ý em là anh tới không đúng lúc phải không. Vậy khi nào thì đúng lúc? Lúc không trăng không sao, đêm tối yên tĩnh ư?

Số 9 nhẹ nhàng đánh lên người hắn một quyền, cảm giác ấm áp lặng lẽ vương vấn quần lấy trái tim hai người.

Trong khu rừng mưa á nhiệt đới ẩm ướt, các cây cao lớn mọc sát bên cạnh nhau cắm rễ sâu trong lòng đất. Những bụi cây rậm rạp xanh tươi kết thành một khoảng biển màu xanh lá cây nhìn không thấy biên giới. Những đóa hoa với đủ mọi màu sắc, có vàng, có đỏ, có tím... ẩn bên trong, bên cạnh những lùm cây nở rộ, điểm xuyết lên biển màu xanh lá này. Tất cả tạo thành một tấm thảm thực vật to lớn. Vài chú chim nhiều màu sắc không biết tên đang không ngừng nhảy nhót từ những cây cao lớn xuống những lùm cây thấp bé mà hót lên từng khúc nhạc vang vọng khắp cả khu rừng rậm.

Hai người chậm rãi đi dạo trong rừng. Mùi thơm tươi mát trong lành đặc hữu của rừng mưa á nhiệt đới thoang thoảng bên mũi hai người. Vũ Ngôn không nén nổi mà phải hít một hơi thật sâu. Số 9 nhìn dáng vẻ của hắn mỉm cười, trong lòng dần dần bị ôn nhu khóa nắp, hơi nước đọng lên mái tóc của nàng kết thành vào giọt sương trong suốt, rồi được những tia nắng mặt trời ngẫu nhiên chiếu vào ánh lên những sắc thái lờ lờ người rung động.

Nếu có thể bước đi cùng với anh ấy như vậy thì cả đời này, trong mắt mình cũng chỉ trong có nháy mắt mà thôi. Số 9 vươn hai ngón tay thon dài của mình ra rồi ngắt một chiếc lá xanh biếc ven đường xuống sau đó lại nhẹ nhàng đưa lên môi.

Giọt sương trên chiếc lá sống lá từ từ lăn xuống đọng lên bờ môi kia của nàng. Cảm giác lạnh lẽo tựa như, tựa như cái cảm giác khi hôn hắn khiến trong lòng Số 9 bồi hồi. Nàng trộm nhìn hắn một cái, khe khẽ môi rồi lại sờ sờ lên hai má đang nóng bỏng của mình.

Một khúc nhạc đơn giản mà vui vẻ nhẹ nhàng vang lên từ bờ môi của Số 9. Vũ Ngôn cười rồi dựng ngón tay cái lên với nàng sau đó cũng tiện tay ngắt lấy một chiếc lá đặt lên môi rồi mỉm cười với nàng. Cái cảm giác sống lá đang rung động nhẹ nhàng khiến Số 9 cảm thấy trái tim mình cũng theo đó mà nhảy múa.

Khúc nhạc đơn giản nhất, tâm tình đơn giản nhất giống như một cơn gió nhẹ thổi lướt qua trái tim. Vũ Ngôn cảm thấy tất cả phiền não dường như đã biến mất không còn thấy tăm tích. Toàn thân hắn bay bổng như muốn theo gió lướt đi vậy. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ” Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Số 9 cẩn thận thu chiếc lá vào trong lòng, nàng nhìn Vũ Ngôn nhẹ nhàng cười nói:

- Em giờ thổi nghe thế nào?

Vũ Ngôn nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Rất tốt. Còn hay hơn cả anh.

Số 9 dịu dàng cười nói:

- Anh biết không, mỗi ngày khi không có việc gì em lại tới dưới một tàng cây thổi kèn lá. Bọn họ đều gọi em là chính trị viên Lá Cây đó.

- Lá cây rất tốt. Dịu dàng, điềm đạm. Anh luôn không hiểu rốt cuộc cha em nghĩ như thế nào nữa. Một cô gái dịu dàng như em đáng nhẽ phải đi học dương cầm, học nhảy múa, nhưng chẳng sao lão lại để cho em tham gia quân đội, lên chiến trường nữa?

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói.

- Em đi lính không tốt sao? –

Số 9 mở to đôi mắt của mình nói:

- Em cũng đâu có gây phiền gì tới phân đội chúng ta, anh biết mà. Hơn nữa

Nàng liếc nhìn Vũ Ngôn, giọng nói cũng nhỏ đi rất nhiều:

- Nếu không đi lính thì sao em có thể gặp anh chứ?

Vũ Ngôn cười ha hả nói:

- Đúng là không gây phiền gì tới bọn anh, nhưng anh nhớ rằng không biết là ai, lần đầu tiên đến phân đội báo cáo, mà không ngờ, ngay cả đồng hồ tác chiến cũng không mang theo?

Số 9 đỏ mặt nhẹ nhàng đánh một quyền lên người hắn, nói:

- Chuyện này lần trước đã nói rồi mà, sau không được nhắc nữa. Anh toàn bắt bạt em.

Vũ Ngôn cười hề hề. Ở cùng với Số 9, trong lòng hắn không có bất cứ một vương bận gì, vĩnh viễn đều rất thoải mái tự tại.

Mặt Số 9 đỏ lên một lúc rồi nàng cảm khái nói:

- Nói thật, chính em cũng không ngờ, không ngờ mình có thể kiên trì như vậy. Hơn nữa lại còn để em gặp được anh, em đến giờ vẫn luôn cảm thấy mình rất may mắn. Mẹ nói, tính cách của em quá dịu dàng, quá hiền lành, không thích hợp tham gia quân ngũ, mà người nên tham gia quân ngũ đáng lẽ ra phải là Nhu Nhu mới đúng. Tính cách của nó hoạt bát, hiếu động, trời sinh chính là để đi lính. Nhưng em cảm thấy rất may mắn, bởi vì em lựa chọn con đường này mới có thể gặp được anh. Nếu không, có lẽ người anh biết giờ lại chính là Nhu Nhu đó.

Vũ Ngôn nghe nàng nhắc tới Nhu Nhu mà ngay lập tức, trong lòng lại cảm thấy buồn khổ. Ông trời đúng là đang bốn cột mình, đó có lẽ chính là trừng phạt do sự lưỡng lự của mình. Nhưng trừng phạt này thật quá nghiêm khắc, nó khiến cho tất cả mọi người khó có thể chấp nhận được.

- Số 9, anh hỏi em chuyện này.

Vũ Ngôn chậm rãi nói.

- Ừ!

Số 9 cười ôn nhu, rồi gật gật đầu với hắn.

Vũ Ngôn nuốt nước miếng một cái, nói một cách gian nan: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Nếu vì trách nhiệm mà một người không thể không lựa chọn buông tình cảm của mình thì em cho rằng hắn ta làm vậy có đúng hay không?

Số 9 nhẹ nhàng nhìn hấn một cái, thần sắc buồn bã lắc đầu nói:

- Không có cái gì là đúng hay sai cả. Anh chọn ai thì cái đó là đúng. Với tính cách của anh, anh nhất định sẽ lựa chọn trách nhiệm. Nếu anh chọn một lựa chọn khác thì anh cũng không phải là Số 1 mà em quen nữa rồi. Nếu là em, em cũng sẽ lựa chọn như vậy.

Vũ Ngôn im lặng, Số 9 khẽ thở dài nói:

- Số 1, anh cứ làm theo suy nghĩ của mình đi. Bất luận thế nào đi chăng nữa em vẫn sẽ ủng hộ anh. Vu tiểu thư là một cô gái tốt, cô ấy đáng có được hạnh phúc. Anh không thể cô phụ cô ấy, không cần phải lo lắng cho em, em ở đây rất tốt. Anh có thể tới thăm em một lần, em đã cảm thấy mỹ mãn lắm rồi. Phong cảnh nơi này rất đẹp, có núi có nước. Em có thể canh gác nơi đây, đời nay em không còn gì nuối tiếc nữa.

Vũ Ngôn biết nàng nghĩ rằng mình đang nói tới Vu Tử Đồng, trong lòng hấn vì thế mà cười khổ một hồi. Nàng đâu biết rằng chuyện mình trải qua còn phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, thậm chí là hoàn toàn vượt quá phạm vi thừa nhận của nàng. Thật không biết nàng sẽ ra sao khi biết được chân tướng mọi việc nữa. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Số 9 nhìn hấn một cái rồi ôn nhu nói:

- Số 1, mặc dù anh chưa nói với em nhưng em biết trong lòng anh có rất nhiều chuyện buồn. Anh đừng nên lo lắng. Nhìn anh như vậy làm em cũng rất khó chịu.

Vũ Ngôn thở một hơi thật dài:

- Số 9, nếu, anh nói là nếu. Nếu có một ngày anh làm tổn thương tới người ành của em, hơn nữa, đó là sự thương tổn rất nghiêm trọng, nghiêm trọng tới mức mà ngay cả em cũng không chịu đựng nổi thì em sẽ đối xử với anh thế nào?

Số 9 thoáng sững sốt nhưng rồi sau đó lại lắc đầu một cách kiên định, nàng nói: - Không đâu. Anh sẽ không làm tổn thương tới họ đâu. Chúng ta là người một nhà. Họ sẽ không làm hại anh, và anh cũng sẽ không làm hại tới họ đâu.

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Chuyện gì cũng không có tuyệt đối. Có một vài thương tổn có thể là do anh vô tình tạo ra, nhưng lại khiến nhà em không thể chấp nhận nổi. Em có hận anh không?

Số 9 cau mày:

- Anh đang chỉ ba và mẹ?

Thấy Vũ Ngôn lắc đầu, nàng lại hỏi hỏi tiếp:

- Anh nói tới Nhu Nhu?

Vũ Ngôn nói:

- Em đừng hỏi nhiều như vậy. Anh chỉ muốn biết suy nghĩ của em thôi.

Số 9 biết tính cách của hấn, nhìn dáng vẻ của hấn lúc này nàng biết hấn nhất định gặp phải một vấn đề rất khó giải quyết. Thấy hấn nhíu mày có vẻ rất thống khổ thì trong lòng nàng cũng cảm thấy đau đớn rồi không nhịn được lại kéo tay hấn nhẹ nhàng nói:

- Số 1, suy nghĩ của anh cũng chính là suy nghĩ của em. Sự tín nhiệm của em đối với anh vượt qua cả chính mình. Em tin là anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương họ, bất kể có chuyện gì xảy ra, bất kar có bao nhiêu điều khó có thể tiếp nhận thì em vẫn luôn đứng phía sau anh, tin tưởng anh, ủng hộ anh. Anh nhất định có thể giải quyết mọi chuyện thật tốt. Số 1 trong lòng em chưa bao giờ làm người ta thất vọng cả.

Trong lòng Vũ Ngôn vô cùng ấm áp, hấn cảm tay Số 9 đang định mở miệng nói thì ngón tay mảnh khảnh của nàng đã nhẹ nhàng đặt lên môi hấn:

- Đừng nói cái gì cả, em giờ chỉ muốn nghe tiếng đập của trái tim anh thôi.

Số 9 từ từ đưa gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của mình áp vào ngực hấn để lắng nghe tiếng trái tim hấn đang nhẹ nhàng rung động, nàng cảm giác như trái tim mình cũng dần dần hòa cùng một nhịp với trái tim của hấn.

Đời người có một tri kỷ như vậy thì dù có chết cũng không uổng phí. Để cho Số 9 lắng lắng rúc vào lòng mình, Vũ Ngôn có một cảm giác, nếu không có Số 9 thì cả đời mình e rằng dù thế nào cũng không thể vui vẻ được nữa.

Nhưng nếu nghe theo lời trái tim mình mách bảo thì Nhu Nhu sẽ phải làm sao? Nàng là người vô tội nhất!

Vũ Ngôn cắn chặt răng. Hai chị em đều là những cô gái tốt, dù là người nào đi nữa cũng không thể vứt bỏ. Vậy phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Vũ Ngôn nắm chặt tay mà trầm tư suy nghĩ. Sao lại không thể tìm thấy một biện pháp nào tốt vậy? Trong lòng hấn gần như là đã mất bình tĩnh rồi không nhịn được bèn mắng thăm, mẹ nó, cùng lắm thì lấy cả hai.

Ý niệm này xoẹt qua đầu Vũ Ngôn hấn tựa như một tia chớp. Trái tim Vũ Ngôn cũng đập loạn một hồi. Phải nói, đây quả thật là một ý tưởng rất có sức hấp dẫn. Mặc dù đã không chỉ một lần Vũ Ngôn nghĩ tới chuyện lấy cả hai cô, còn cả Vu Tử Đồng làm tình nhân nữa, nhưng Số 9 và Nhu Nhu lại là chị em ruột, là chị em sinh đôi, các nàng tuyệt đối sẽ không đồng ý. Ý niệm này ngấm lại cũng thấy sai trái, nhưng càng sai nó lại càng hấp dẫn, càng khiến người ta muốn phạm tội.

Về việc này, nhất là trong giai đoạn trước mắt thì Vũ Ngôn cũng chỉ có thể nghĩ, và đưa là một trong các thủ đoạn hậu bị cho việc giải quyết chuyện này.

Nói thế nào thì nói, chuyện này nhất định phải giải quyết. Biện pháp là do con người nghĩ ra, cho dù có gặp nhiều khó khăn hơn, phải trả giá nhiều hơn, cho dù không từ thủ đoạn cũng nhất định phải giải quyết vấn đề này. Trong lòng Vũ Ngôn bỗng trở nên rất, rất tự tin, ánh mắt thể hiện vẻ kiên định khôn cùng. Mọi chuyện đều có cách giải quyết....

Điều kiện của trạm biên phòng rất sơ sài. Số 9 ở trong một căn lầu nhỏ tại nơi cao nhất của trạm. Vũ Ngôn nhìn gian nhà này mà cảm thấy rất quen thuộc, bởi vì nó có chút giống giống ngôi nhà của mình trên Thanh Sơn.

Số 9 mỉm cười nói:

- Có phải là cảm thấy rất quen không? Anh xem, căn nhà nhỏ này có giống với căn nhà trên Thanh Sơn của bọn anh không? Nói cho anh biết, lúc trước em vừa nhìn cái là chấm ngay chỗ này. Em ở đây để có thể lĩnh hội được xem tuổi thơ anh đã trải qua như thế nào.

Vũ Ngôn cười hỏi:

- Vậy giờ đã có cảm giác gì chưa?

Số 9 nhẹ giọng trả lời:

- Rất ấm áp, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy hình bóng của anh vậy.

Số 9 cười khanh khách chạy lên gác. Vũ Ngôn cười rồi cũng đuổi theo.

Vừa bước vào căn phòng thì hấn thấy trên bức tường đối diện có dán đầy các loại lá, phần lớn đều đã khô vàng, chỉ có vài chiếc vẫn còn màu xanh nhạt. Số 9 lôi chiếc lá cây lúc trước nàng giấu trong ngực ra dán tiếp vào tường rồi mới nhẹ nhàng vỗ tay nói:

- Được rồi!

Vũ Ngôn lấy làm lạ hỏi:

- Đây là cái gì? Em thu thập để làm thí nghiệm à?

Số 9 nhin cười liếc nhìn hấn một cái nói:

- Em thu thập thí nghiệm để làm gì?

- Vậy thế em để làm gì?

Vũ Ngôn nghi hoặc hỏi.

Số 9 kéo tay hắn qua đó nói:

- Đây là những lá cây mà em dùng để thổi kèn đó. Mỗi ngày hái hơn mười chiếc, dùng xong, tất cả em đều dán vào đây.

Số 9 nhìn hắn xấu hổ cười nói:

- Em không biết khi nào anh đến, lại càng không biết anh có đến không, cho nên mới treo mấy chiếc lá này lên, như vậy thì một ngày mới qua nhanh một chút. Em cũng đã làm rất nhiều chuyện. Em đã tính, khi mà lá cây em treo lên đầy khắp cả doanh, nếu anh vẫn chưa đến thì sẽ không gặp lại anh nữa, bởi vì em không muốn để anh nhìn thấy dáng vẻ thất thần của em. Lúc đó nhất định là rất xấu.

Hốc mắt Vũ Ngôn đã ướt, không muốn để Số 9 thấy lệ trong mắt mình nên hắn mới vội vàng tiến tới trước tường lá cây đó quan sát thật cẩn thận. Một hàng chữ nhỏ rất xinh đẹp được khắc trên mỗi một chiếc lá rơi vào mắt Vũ Ngôn:

“Mỗi khi nhớ anh em lại cầu xin Thượng Đế, xin ông ấy ban xuống một hạt cát. Để về sau, hậu thế xuất hiện Sahara!”

Nhìn cả tường lá cây, mỗi một chiếc lá đều có những nét chữ xinh đẹp giống hệt nhau với những lời nói đầy tình cảm. Vũ Ngôn cảm thấy trái tim của mình đau đớn như bị từng chiếc, từng chiếc lá này xé nát vậy.

Số 9 thấy hắn phát hiện ra bí mật của mình thì vô cùng xấu hổ, sau đó nàng tiến lên vài bước ngăn trước mắt hắn nhẹ giọng nói:

- Không được

Chữ “nhìn” còn chưa xuất ra thì cái miệng nhỏ nhắn của nàng đã bị hai cánh môi nóng rực che lại. Vũ Ngôn ôm chặt lấy rồi hôn nàng thật nồng nhiệt, hôn như muốn phát điên, đồng thời nước mắt của hắn cũng đã rơi xuống từ lâu.

- Số 1, em chờ anh. Em mãi mãi chờ anh!

Số 9 áp vào lòng hắn rồi đáp lại nụ hôn nồng nhiệt của hắn một cách điên cuồng. Hai hàng lệ rơi vương đầy trên đôi gò má xinh đẹp của nàng.

98. Chương 99

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 99 : Tâm trạng (1+2)

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Ba ngày ở trạm biên phòng, ba ngày ở cùng Số 9, ba ngày đó, mỗi ngày ngán ngủ tựa như một giây đồng hồ nhưng cũng lại dài tựa như cả một năm vậy. Còn trái tim Vũ Ngôn thì lại chưa bao giờ bình tĩnh như thế này cả.

Nói chuyện phiếm cùng Số 9, cùng nhau tản bộ, cùng đi tuần tra. Tất cả đều hài hòa hoàn mỹ như vậy, một cuộc sống giống như chỉ có hai người.

Số 9 nhíu mày. Số 9 cười ngọt ngào. Số 9 nhìn với ánh mắt thâm tình. Tất cả như một cuộn phim mỹ lệ khắc sâu trong đầu hắn. Từng giây từng phút khi vẫn còn ở cùng nàng tại Liệp Ưng cứ hiện lên trong mắt hắn. Thì ra cái tốt đẹp nhất bên người mình, mình vẫn còn chưa phát hiện ra.

Thích cũng chính là thích tất cả của người đó. Đối mặt với tình cảm sâu đậm của Số 9, tất cả mọi ngôn ngữ đều yếu ớt, vô lực tới buồn cười.

Phong cảnh đang lướt qua cực nhanh bên ngoài cửa sổ tựa như đang dần dần ngưng tụ lại thành khuôn mặt xinh đẹp của Số 9. Vũ Ngôn cảm giác trái tim mình đang đắm chìm trong một dòng nước xuôi u nhã, tĩnh mịch.

Số 9 nhìn đoàn tàu dần dần đi xa, bên tai nàng vẫn vang vọng giọng nói kiên định kia của hắn:

- Thiên Thiên, anh... anh nhất định sẽ trở về!

Số 9 cắn bờ môi đỏ thắm của mình mà ngơ ngẩn nghĩ tới hình dáng của hắn, mỉm cười mà rơi lệ....

Mấy ngày nay suy nghĩ đã làm cho Vũ Ngôn hiểu được trái tim của chính bản thân mình, hẳn quả thật là đa tình, đối với Vu Tử Đồng có chút thích, đối với Tăng Nhu là có trách nhiệm, nhưng đối với Số 9, cô gái luôn luôn đứng bên người mình, luôn luôn canh gác cho mình thì lại là một tình cảm khác cốt ghi tâm nhất, không có bất cứ một ai có thể so sánh, thay thế Số 9 trong trái tim mình. Không có Số 9, hẳn có cảm giác giống như là không biết sẽ làm thế nào để hô hấp.

Tuyệt đối không thể mất Số 9. Tuyệt đối không thể! Vũ Ngôn xiết chặt nắm tay, ánh mắt kiên nghị đó có thể bắn xuyên qua cả nham thạch.

Trên thế giới này không có bất cứ ai có thể nhìn thấu tương lai. Bọn họ vĩnh viễn không thể nào biết được sắp tới mình sẽ xảy ra chuyện gì. Tuy rằng bốn sự của Vũ Ngôn không nhỏ nhưng đối với tương lai của bản thân thì nó vẫn mờ mịt như trước đây làm hắn hoàn toàn không cảm nhận thấy, không biết được một chút gì cả. Hắn không phải là một kẻ hay ảo tưởng, nếu mọi việc còn chưa phát sinh thì như vậy chỉ cần mình cố gắng thì bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.

Giống như là lòng tin mà hắn đã lấy từ Số 9. Tâm tính của Vũ Ngôn đã có chút biến hóa mà không muốn để cho người khác biết. Nếu đã không thể thoát khỏi việc này thì không bằng cứ thoải mái, cứ bình tĩnh mà đối mặt. Đời người ngắn ngủi cũng chỉ có vài chục năm, nếu lúc nào cũng gò bó bản thân thì cuộc đời thật sự chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Từ sau khi xảy ra chuyện của Tăng Nhu hắn đã luôn lưỡng lự giữa đạo nghĩa và tình cảm mà không thể tự mình quyết định được. Lần này tới thăm Số 9, lòng tin nhiệm và sự ủng hộ vô tư của nàng với hắn đã khiến hắn có được lòng tin cực lớn. Trên thế giới không có chuyện gì là không giải quyết được. Cho dù hiện tại không có biện pháp giải quyết tốt nhưng nếu ngay từ đầu đã đặt mình trong một cái vòng nhỏ hẹp bé tới cực hạn thì vĩnh viễn mình sẽ không thể nào tiến lên được.

Không có cái gì là không nghĩ ra, mà cũng không có chuyện gì là không làm được. Mọi thứ cuối cùng cũng sẽ có một ngày được giải quyết, vậy thì cần gì phải tự làm cho mình khó xử bó tay bó chân cứ? Chi bằng cứ buông tay buông chân, làm một chuyện thật lớn, thật oanh liệt, làm cái mà người khác không dám làm nhất, ngoảnh mặt về phía mình hy vọng để cố gắng, như vậy mới phù hợp với tâm tính của mình.

Đương nhiên, hắn cũng biết mình sẽ phải chịu một áp lực cực lớn của thế tục, nhưng trước mặt cường giả chân chính thì tất cả mọi áp lực đều sẽ bị chặn đứng. Trong thế giới hiện thực này thì lời nói của cường giả chân chính mới có trọng lượng, và phải là cường giả chân chính mới dám đi làm những chuyện người khác không dám làm. Thực lực là sự đảm bảo cho tất cả, chỉ có có thực lực mạnh mẽ mới có thể giải quyết mọi chuyện. Vì giấc mộng trong lòng, mình nhất định phải làm cho Sáng Lực Thế Kỷ trở nên mạnh mẽ, nhất định phải trở thành cường giả chân chính.

Cái suy nghĩ này biến chuyển trong lúc không chú ý, nhưng nó lại khiến hắn có cảm giác như đã thông suốt mọi thứ. Rất nhiều vấn đề bủa vây, quây nhiễu trong lòng hắn dường như chỉ trong một đêm đã bay sạch, làm cho toàn thân hắn cũng trở nên thoải mái không ít.

Vũ Ngôn đưa Diệp Tử theo trở lại Thiên Kinh. Vu Tử Đồng thấy hắn toàn thân tràn đầy sinh lực, tinh thần rạng rỡ khác hẳn với trước đó, một đồng chuyện khó quyết của công ty được hắn chỉ nói vài câu nhẹ nhàng đã giải quyết xong.

Mấy ngày nay hắn nói nhiều nhất chính là câu:

- Mọi người cứ theo kế hoạch mà làm. Chuyện tài chính tôi sẽ nghĩ cách.

Những việc trong thời gian này của Sáng Lực Thế Kỷ quả thực không ít, Vu Tử Đồng cũng bận vô cùng.

Báo cáo việc thí nghiệm cải tiến thiết bị động cơ đã có, và đồng thời cũng đang tiến hành đàm phán với mấy công ty nhà máy sản xuất động cơ nổi tiếng. Đã có mấy nhà đã đồng ý mang kỹ thuật độc quyền ngang hàng để đặt mua, còn mấy nhà khác thì lại sẵn lòng trả phí độc quyền, thu nhập của khoản này hàng năm vào khoảng tám trăm vạn USD. Kết quả đàm phán thế này cũng đạt tới mục đích mong đợi của Vũ Ngôn, hơn nữa bây giờ lại là thời khắc cần dùng tới tiền. Sau khi thương lượng, Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng đã ngay lập tức chỉ thị cho Triệu Quang Hán đang ở châu Âu ký hợp đồng với mấy nhà đó để thu tiền đặt cọc.

Cha con chú Đình từ hai tuần trước đã lên đường bay tới châu Âu. Đi theo họ còn có hơn mười người nông cốt nhân viên kỹ thuật. Nhiệm vụ của chú Đình là khảo sát quy trình sản xuất động cơ, hơn nữa cố gắng mặc cả giá, hiện tại đã chính thức triển khai đàm phán, dự đoán giá cả của chuyển nhượng quy trình sản xuất và chi phí lắp đặt chạy thử khoảng trên dưới hai ngàn năm trăm vạn USD. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn nhú mày, hai ngàn năm trăm vạn USD này là một con số rất lớn, có thể tiết kiệm được một đồng cũng phải tiết kiệm. Sau khi trưng cầu ý kiến của chú Đình, Vũ Ngôn liền quyết định, điều kiện đàm phán đổi thành, không cần việc huấn luyện lắp đặt của bọn họ nữa, sau đó trả giá giảm xuống ba trăm vạn USD nữa, mặc cả xuống giá hai nghìn hai trăm vạn USD.

Không cần đổi phương lắp đặt, đây là một thử thách lớn lao đối với sức mạnh kỹ thuật của Sáng Lực Thế Kỷ. Làm tốt thì có thể rèn luyện được đội ngũ kỹ thuật. Nếu vạn nhất hỏng thì số tiền này chỉ còn cách cho nó trôi theo dòng nước. Áp lực của chú Đình cũng rất lớn, nhưng lão biết, lúc này, dù chỉ một đồng thôi cũng phải tiết kiệm.

Vũ Ngôn đưa ra quyết định này cũng phải đắn đo, cắn môi mà quyết định, đồng thời âm thầm dặn dò Đình Minh Toàn phải bám ở cái xưởng đó để xem bọn họ tháo dỡ quy trình sản xuất đó như thế nào, cho dù kể cả một cái đinh ốc, hay bất cứ một chi tiết nhỏ nào, vì sau khi trở về, tất cả mọi thứ từ lắp đặt, chạy thử quy trình sản xuất này đều phải dựa toàn bộ vào họ.

Mười mấy nông cốt kỹ thuật mà Đình Minh Toàn mang đi đều là những thanh niên chvua tới ba mươi, hơn nữa đại đa số đều lần đầu tiên ra nước ngoài, tính cả thủ hạ của Triệu Quang Hán thì tổng cộng chưa đủ hai mươi người, nhưng tất cả đều là thành viên nông cốt về kỹ thuật của Sáng Lực Thế Kỷ sau này. Nhiệm vụ của họ rất nặng nề, không chỉ phải nhanh chóng học tập, nắm giữ việc chạy thử lắp ráp quy trình sản xuất mà còn phải nhanh chóng tiêu hoá biến mà thành kỹ thuật độc quyền, hơn nữa còn cả chướng ngại về ngôn ngữ. Mọi gian khổ trong đó có thể tưởng tượng được.

Nhưng những gian khổ trải qua khi còn ở Liệp Ưng đã khiến Vũ Ngôn hiểu ra rằng, tiềm lực của con người là vô cùng, chỉ có từng bước áp sát mới có thể phát huy một cách đầy đủ tiềm lực lớn nhất của bản thân.

Mà Vu Tử Đồng cuối cùng cũng được trông thấy bản lĩnh bóc lột thủ hạ của ông chủ Ma quỷ này, khó trách có người nói lại nói, cái chảy ra trong lỗ chân lông của mỗi một tư bản đều là máu.

Vũ Ngôn mỉm cười, sự phát triển vượt qua lệ thường thì phải sử dụng thủ đoạn phi thường. Tiềm năng của con người ta chỉ có thể được kích thích tới trình độ cao nhất trong khổ cảnh. Mặc dù không thể nói là một tướng công thành ván cốt khô nhưng tình thế trước mắt thì tạo áp lực lên mỗi một người chính là cái hắc cần phải làm nhất. Có lẽ trong tương lai, vào cái ngày thành công, mọi người sẽ phải cảm tạ những ngày gian khổ này từ tận trong đáy lòng.

Công việc xây dựng viện nghiên cứu cũng không hề ngừng lại. Chú Đình lợi dụng sức ảnh hưởng trong ngành đã liên hệ thành công với mấy nhân viên nghiên cứu đang không thành công, sâu não trong mấy xưởng sản xuất hợp doanh kia. Vu Tử Đồng cũng lợi dụng nhân mạch của cha mình mà không ngừng liên hệ với các nhân tài có chuyên môn để gia nhập liên minh.

Khu xưởng làm việc nhỏ nhỏ cho hơn trăm người của Sáng Lực Thế Kỷ trước kia đã không còn đủ dùng nữa. Vì thế Vu Tử Đồng đã thuê cả một tầng của tòa lầu nào đó bên trong khu mở rộng của xưởng gia công. Hàng năm tiền thuê phải trả cũng lên tới trên dưới năm trăm vạn. Nhưng theo lời của Vũ Ngôn, hẳn nói rằng, tiền này tiêu rất đáng, cho dù có đầu giá được khu đất kia thì thời gian xây dựng nhà xưởng ít

nhất cũng phải tới tám đến chín tháng. Nếu chờ cho tới lúc đó mới chiêu binh mãi mã thì đã quá muộn rồi. Hiện tại cái giả phải trả chỉ là tiền, nhưng chúng ta lại có được thời gian cũng vô cùng quý giá.

Trước khi Vũ Ngôn vào công ty thì lợi nhuận ròng hàng năm của công ty khoảng hơn năm trăm vạn. Mà số ổng xả tình lọc tồn kho cũng đã có người đặt hàng, hơn nữa lại còn có khoảng đầu tư của Vũ Ngôn. Nên tổng tài sản của công ty lúc này đã vào khoảng trên dưới một trăm triệu. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Nhưng mà bây giờ đối mặt với tiền lương của mấy trăm người, đồng thời còn cả các chi phí khác, hơn nữa cả lượng vốn đầu tư phải bỏ ra sau này. Vậy thì với số tiền hơn trăm triệu kia thì còn lâu mới đủ. Bây giờ Vũ Ngôn không có ý tưởng gì. Dạ mình châu khi ở trong tay mình thì hoàn toàn không có tác dụng gì, sớm bán nó đi làm chính sự mới là điều quan trọng nhất.

Hiện tại sạp hàng đã được mở, mọi hạng mục đều đã được khởi động, giờ chỉ chờ một căn cứ thuộc về chính Sáng Lực Thế Kỷ nữa thôi. Vì thế việc đấu giá khu đất số 48 kia lại càng trở nên gấp gáp.

Nhưng đó lại là một mảnh đất mà mọi người, mọi công ty lớn đều quan tâm, đều quan sát từng diễn biến của nó thì khả năng lấy được nó của một công ty không thực lực lại không có tiếng tăm như Sáng Lực Thế Kỷ quả thực là rất rất nhỏ. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vũ Ngôn thở dài nhắm mắt lại. Thân thể từ từ dựa lên ghế. Vừa không có tiền lại không có quyền, con đường lập nghiệp gian khổ không phải bình thường.

Vu Tử Đồng biết những khó khăn của hắn, nàng nhìn hắn một cái nói:

- Nếu không, ngày mai em lại tới ngân hàng. Với thực lực và lượng vốn hiện tại của chúng ta bây giờ mà không ngờ họ chỉ cho vay có một ngàn năm trăm vạn. Thật sự là quá ít!

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Coi bộ cũng không có tác dụng đâu. Dù sao chúng ta cũng không lộ thực lực của chính mình, lại không hậu trường. Vì thế người ta dựa vào cái gì mà yên tâm cho chúng ta vay chứ? Thôi quên đi, không nói vấn đề này nữa. Đúng rồi, Diệp Tử ở chỗ em thế nào rồi?

Sau khi Diệp Tử đến Thiên Kinh thì Vu Tử Đồng đã thu xếp trường học cho cô bé. Nhà Vu Tử Đồng cách trường học gần nên Diệp Tử cũng tới ở nhà nàng luôn.

Diệp Tử trời sinh đã rất dễ gần, vì thế chưa tới mấy ngày cô bé đã trở nên thân thiết cùng với mấy cô gái kia, nhất là Hậu Vân. Hai người đều là em gái của Vũ Ngôn, vì thế ở cạnh nhau nói chuyện với nhau suốt ngày.

Vu Tử Đồng và Tăng Nhu đều biết rằng, Diệp Tử là người thân duy nhất của Vũ Ngôn trên thế giới này, và cũng là em gái hắn thương yêu nhất. Vì thế hai người đều ra sức mượn hơi Diệp Tử.

Mà Diệp Tử cũng rất vui mừng khi được gặp chị Tăng Nhu, người có vẻ ngoài giống Tăng Thiển như đúc, dù sao thì có quan hệ của lão Tăng và Tăng Thiển nên mọi người đều là thân thích cả. Mà đối với chị Tử Đồng luôn bận rộn thì cô bé cũng rất cảm kích, và cũng rất cảm tạ sự chăm sóc của chị với mình và anh trai mình. Nói chung, mấy cô chị này Diệp Tử đều rất thích, mặc dù việc Tăng Nhu tự xưng là bạn gái của anh trai khiến trong lòng cô bé có chút không thoải mái, nhưng giấu lại mình là em gái độc nhất vô nhị không ai có thể thay thế được trong lòng người anh trai kia cả đời này thì cũng dần bình thường trở lại.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Cô bé với Tiểu Vân, hai nha đầu này lúc nào cũng riu ra riu rít, cũng chẳng hiểu là nói cái gì nữa, chỉ biết hai cô bé chơi với nhau rất vui vẻ.

Hậu Vân hiện tại là thư ký của Vu Tử Đồng. Vu Tử Đồng cố ý giao rất nhiều chuyện cho nàng xử lý để từ từ rèn luyện khả năng làm việc của nàng.

Vũ Ngôn gật gật đầu nói:

- Vậy làm phiền em rồi. Nha đầu này hay ngang bướng, nếu nó không nghe lời thì em cứ mắng cho nó một trận.

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng liếc nhìn hắn, trong mắt lại lóe lên từng đợt từng đợt nhu tình, nàng từ từ nói:

- Anh còn phải dặn em sao? Em gái anh cũng là em gái của em mà.

Từ sau khi gặp Số 9 trở về, tâm tư của Vũ Ngôn đã có rất nhiều biến hóa. Tuy rằng chưa tìm được biện pháp giải quyết tốt nhưng đối với những việc kiểu như thế này đã không còn bài xích như trước nữa. Vì thế khi nghe được câu nói của Tử Đồng, hắn chỉ mỉm cười rồi lại không nói gì nữa. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Vu Tử Đồng cảm thấy lần này hắn trở về tinh thần cũng có rất nhiều thay đổi, dường như càng trở nên tiêu sái hơn, rất nhiều chuyện mình còn đang lưỡng lự thì chỉ một câu nói của hắn đã giải quyết xong. Mặc dù không biết vì sao hắn lại có thay đổi như thế, nhưng thái độ của hắn đối với mình cũng có chuyển biến rất nhiều. Thay đổi đó là cái mà mình muốn thấy nhất.

Trái ngược lại với Vu Tử Đồng, gần đây Tăng Nhu lại có chút phiền lòng. Đương nhiên, người có thể khiến cho Tăng nhĩ tiểu thư phiền lòng cũng chỉ có hùng binh Vũ Ngôn. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Từ sau khi mối quan hệ của hai người có sự phát triển về chất, cả về tính thì Tăng Nhu cảm thấy suy nghĩ của mình không biết đã chạy tới nơi nào. Nhà cũng không buồn về, mỗi ngày đều ở trong ký túc xá cười trộm. Sau đó, trước khi hắn đi làm về thì chạy tới căn phòng nhỏ kia để chờ hắn về. Tăng Nhu nhớ tới mỗi đêm ân ái cùng hắn, ngấm lại cái chuyện xấu hổ này mà ngay lập tức trái tim lại đập rộn rã, khuôn mặt cũng vì thế mà ửng đỏ.

Nhưng Tăng Nhu có một cảm giác rất kỳ lạ. Hắn sau khi trở về thì dường như đối xử với mình lại có gì đó không giống với trước. Cũng không phải là không bằng trước kia mà ngược lại, hắn đối xử với mình lại dịu dàng, ôn nhu hơn, càng quan tâm săn sóc mình hơn. Có đôi khi ánh mắt hắn khi nhìn vào mình quả thực có thể làm cho mình như muốn tan chảy ra vậy.

Cảm giác như vậy khiến nàng rất ngọt ngào, nhưng rồi lại hơi sợ hãi, bởi vì rất nhiều lúc nàng phát hiện trong ánh mắt của hắn dường như có chứa một thứ gì đó không giống với trước. Nhưng đó là gì thì nàng không thể nhìn ra.

Nghĩ lại Vũ Ngôn ngày nào cũng làm việc cùng Vu Tử Đồng, lâu ngày sinh tình cũng khó tránh khỏi. Điệp Tử đến đây lại tới nhà Vu Tử Đồng ở. Việc này khiến nàng hoảng hốt lo sợ. Rồi lại nghĩ tới những đêm khi cùng hắn ân ái làm mình chết đi sống lại, nhưng về căn bản lại không thể khiến hắn thỏa mãn thì nỗi sợ hãi trong lòng lại càng tăng lên, thậm chí có một cảm giác như thể là lập tức sẽ mất hắn vậy.

Cái chứng bệnh luyện ái tổng hợp này khiến Tăng Nhu vừa ngọt ngào lại vừa lo lắng, và cũng vì thế mà nàng cũng hoàn toàn mất cái bản sắc “quả ớt nhỏ” trước kia.

Từ sau khi Vũ Ngôn tới Sáng Lực Thế Kỷ thì văn phòng của hắn chính là nơi mà nàng tới nhiều nhất sau ký túc xá và căn phòng nhỏ kia. Khi Tăng Nhu bước vào văn phòng của Vũ Ngôn thì thấy hắn đang nói cười với Vu Tử Đồng.

Thấy hắn cười với cô gái khác thì trong lòng Tăng Nhu không nhịn được lại cảm thấy đau xót, còn chưa kịp nói gì thì Vũ Ngôn đã bước tới nắm tay nàng nói:

- Nhu Nhu, em tới rồi à, em ăn cơm chưa?

Tăng Nhu cảm nhận bàn tay dày rộng của hắn đang nắm chặt lấy bàn tay mảnh khảnh của mình thì tất cả mọi ủy khuất, tủi thân đều biến thành hư vô hết. Bàn tay cũng vận sức nắm lấy tay hắn trả lời:

- Chưa, em chờ anh cùng đi.

Vũ Ngôn gật gù đầu rồi nói với Tử Đồng:

- Tử Đồng, cùng đi chung đi!

Tăng Nhu cũng mỉm cười nói:

- Đúng vậy, chị Tử Đồng. Chị cùng đi với tụi em đi.

Vu Tử Đồng nhìn dáng vẻ thân mật của hai người thì trong lòng cũng cuộn cuộn như biểm gầm, khuôn mặt miễn cưỡng nở một nụ cười, nàng trả lời:

- Hai người đi ăn trước đi. Em còn có vài việc chưa làm xong. Vũ Ngôn, tiếp đãi Nhu Nhu thật tốt đi!

Tăng Nhu cười ngọt ngào rồi kéo cánh tay Vũ Ngôn xuống dưới lầu. Vũ Ngôn thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng thì lại yêu thương vỗ một cái lên đầu nàng, cười nói:

- Em có phải là tới giám sát anh không hả?

Tăng Nhu bĩu môi nói:

- Đúng đó! Đúng đó! Em tới đã điều tra, giám sát anh đó!

Vũ Ngôn cười nói:

- Cái tiểu nha đầu này, vậy mà cũng nói ra được à? Không sợ người khác chê cười sao?

Tăng Nhu tựa đầu lên cánh tay hất rồi hừ một tiếng nói:

- Ai thích cười cứ cho họ cười. Em không sợ!

Vũ Ngôn mỉm cười nhìn Tăng Nhu, lại nhẹ giọng nói:

- Nhu Nhu, nếu có một ngày anh làm em tổn

- Không được nói! Không được nói!

Bàn tay mảnh khảnh của Tăng Nhu phủ lên miệng hắn, đôi mắt đỏ lên nói:

- Hùng binh, A Ngôn, bại hoại, anh không được nói những câu như thế, vĩnh viễn không được nói. Nếu anh không cần em, em.. em nhất định sẽ đi chết đó.

- Nhu Nhu!

Vũ Ngôn gỡ bàn tay của nàng ra rồi nói với giọng từ từ mà vô cùng kiên định:

- Chỉ cần em muốn thì vĩnh viễn anh sẽ không rời khỏi em.

- Bại hoại! Hùng binh!

Tăng Nhu cúi đầu lau nước mắt đi:

- Biết rõ là người ta muốn vậy mà còn cố tình chọn lúc người ta đang khó chịu để nói những lời như thế. Anh đúng là một tên xấu xa!

Vũ Ngôn khẽ thở dài rồi thật cẩn thận nói:

- Nhu Nhu, nếu, anh nói là nếu, nếu anh vô tình làm tổn thương người nhà em thì em sẽ làm sao?

- Không đâu!

Tăng Nhu lắc đầu kiên định nói:

- Anh sẽ không làm chuyện đó đâu. Anh là lính dưới quyền cha em, lại còn là sư đệ của ông nữa, ngoài ra còn là chiến hữu của chị em. Anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy đâu.

Vũ Ngôn cười khổ bất đắc dĩ nói:

- Nếu vô tình mà? Còn người ta có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, rất nhiều chuyện không phải xuất phát từ ý nghĩ của mình.

Tăng Nhu hơi nghiêng đầu rồi trả lời:

- Vậy phải xem anh làm tổn thương tới ai. Nếu là ba, mẹ với chị thì chỉ cần họ có thể tha thứ cho anh thì đương nhiên em cũng sẽ tha thứ cho anh.

- Nếu bọn họ không thể tha thứ cho anh thì sao?

Vũ Ngôn truy hỏi.

- Nếu họ không thể tha thứ, thì em, em

Nàng suy nghĩ cả nửa ngày những vẫn không biết phải làm thế nào, cái mũi khẽ nhú lại rồi hừ một tiếng nói:

- Em sẽ cắn chết anh!

Vũ Ngôn thở dài nói:

- Nói vậy có nghĩa là em sẽ không tha thứ cho anh phải không?

Tăng Nhu nhìn hẩn nhẹ nhàng nói:

- Anh, cái tên bại hoại này, sao lại hỏi vấn đề khó trả lời như vậy. Anh biết rõ là em không thể không có ba, mẹ và chị, nhưng em càng không thể không có anh mà.

Thấy hẩn nhú mày, trực giác của Tăng Nhu cho nàng biết là nhất định đã xảy ra chuyện gì, trong lòng cũng vo cùng khẩn trương, nàng vội bắt lấy cánh tay của hẩn nói:

- A Ngôn, anh có phải là có chuyện gì không? Có phải là anh với chị Tử Đồng? Có phải là? Cái tên bại hoại này. em hận anh chết đi được!

Trong mắt nàng đã có nước mắt, nàng há miệng cắn một cái thật đau lên cánh tay Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn vỗ nhẹ lên đầu của nàng cười nói:

- Em lại nói mò gì vậy, anh với Tử Đồng đều bị em giám sát như thế thì có thể có chuyện gì chứ?

Trong lòng Tăng Nhu cũng được thả lỏng, nàng lau nước mắt một cái rồi hừ nói:

- Ý của anh là nếu em không để ý thì có thể sẽ có chuyện sao?

Vũ Ngôn bị dọa cho phải vội chữa lại: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Được rồi, cứ coi như là anh nói sai được chưa?

Tăng Nhu hừ nói:

- Em thấy trong lòng anh nhất định là đã từng nghĩ tới chuyện đó. Cái tên hùng binh anh này, cái tên bại hoại này. Làm em tức chết mất!

Vũ Ngôn cũng không muốn nói chuyện với nàng về vấn đề này nữa, hẩn cười đổi chủ đề:

- Có phải là lâu rồi em chưa về nhà phải không?

Tăng Nhu đỏ mặt, gật đầu nhẹ giọng nói:

- Từ sau ngày đó em chưa về qua nhà lần nào. Đều tại anh, cái tên bại hoại này làm hại em. Em mà trở về lại để mẹ nhìn ra thì làm sao? Mẹ đã gọi điện cho em mấy lần rồi đó.

- Em nên trở về thử xem. Nếu không mẹ em sẽ lo lắng.

Vũ Ngôn cười nói.

- Vậy anh không cùng em về sao?

Tăng Nhu đỏ mặt hỏi với vẻ mặt chờ đợi.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng giữ chặt tay nàng, dịu dàng trả lời:

- Em muốn anh đi thì anh sẽ đi!

Nên đối mặt thì phải đối mặt, trốn tránh cũng không phải là cách, thản nhiên đối mặt mới là cách giải quyết.

Tăng Nhu đột nhiên vỗ tay một cái nói:

- À, quên mất. Ngày mai là khai giảng rồi.

- Cái gì?

Vũ Ngôn chấn động. Cuộc sống đại học đã sắp tới rồi ư? Vũ Ngôn dở khóc dở cười, mơ nó, mình đúng là một tên sinh viên hồ đồ nhất trên thế giới này.

99. Chương 100

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 100 : Chuyện xảy ra bất ngờ (1+2)

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Vũ Ngôn cảm giác cái cuộc sống vào đại học của mình xảy tới thật bất ngờ. Hẳn dường như còn chưa chuẩn bị được cái gì thì đã bị lôi thẳng vào hàng ngũ của những người sinh viên rồi. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Sống trong máu và lửa vài năm ở Liệp Ưng đã khiến hắn được tiếp xúc sớm với rất nhiều hiện thực mà người thường khó có thể hiểu nổi.

Mà những việc đã trải qua trong hai tháng này không thể nói là không phong phú.

Tím được cơ hội bước vào thương trường khiến hùng tâm của hắn dâng lên đến vạn trượng, nhưng cũng không thể không theo đuổi kẻ khác được.

Huyết chiến ở nước R khiến nhiệt huyết hắn sôi sục trở lại nhưng điều đó lại có chút gì đó bất đắc dĩ.

Gút mắc với mấy cô gái lại khiến thế giới tình cảm của hắn ném đủ mọi ngọt bùi cay đắng.

Thương trường, tình trường, chiến trường. Mỗi một thứ đều khiến hắn cảm thấy khó khăn.

Lúc này hắn lại hơi nhớ tới cái cảm giác khi còn đi học ở Thanh Sơn trước kia, thoải mái tự tại, vô câu vô thúc và cả chút gì đó giống như người đi đầu, một người tiên phong, cái cảm giác đó mà so với hiện tại, thật sự đó là một hạnh phúc khác hẳn.

Đương nhiên chuyện đó giờ cũng chỉ có thể nghĩ. Con người ta vĩnh viễn không thể trở lại quá khứ. Nếu đã bước tới hiện tại thì cũng chỉ có thể cố gắng nắm lấy nó, tất cả phải hướng về phía trước.

Với những việc hắn trải qua và cả tầm tính của hắn bây giờ nhưng mà lại phải đi hoàn thành những bài vở đại học thì thật sự chẳng có mấy tính khiêu chiến, cái đó giống như cả ngày đang lặn lội bôn ba trong một tòa núi lớn mây mù che phủ, nhưng đột nhiên lại bị ném vào một quả đồi nhỏ. Cái cảm giác này chính là cái cảm giác mờ mịt không biết làm thế nào cả. Người hai mươi tuổi tựa như có tư tưởng của người sáu mươi, ném hắn ta vào một ngôi trường cùng đi học với những sinh viên được hắn gọi là những đứa trẻ. Bây giờ hắn càng có rất nhiều, rất đủ lý do để không bao giờ bị so sánh với những sinh viên chất phác kia nữa. Người trẻ tuổi, đặc biệt là một người tự nhận rằng đã trải qua rất nhiều chuyện như Vũ Ngôn. Thiếu niên tâm tính tang thương kiêu thế này, có suy nghĩ như vậy là điều có thể hiểu.

Chậm rãi bước cùng Tăng Nhu trong khuôn viên đại học Thiên Kinh. Đây là lần đầu tiên Vũ Ngôn dùng tâm trạng của một người sinh viên để quan sát ngôi trường trăm năm tuổi này. Mặc dù ở đây đã gần hai tháng nhưng hắn dường như vẫn chưa dung nhập với nơi đây, có lẽ là do hắn còn chưa phải là một thành viên chân chính của ngôi trường này.

Vẫn con đường râm mát kia. Những cây ngô đồng to lớn sum suê che phủ con đường nhỏ này, nhưng vẫn tạo trên đó những đốm nắng do ánh mặt trời xuyên qua. Mấy chiếc lá trong trời thu đã không kịp khoe thời khắc huy hoàng nhất của nó mà nhẹ nhàng theo gió rơi xuống. Những sợi lông tơ đặc hữu của ngô đồng cũng đón gió vương trên tóc hai người.

Tăng Nhu gỡ một đám lông tơ vương trên tóc hấn ra cười hì hì nói:

- Làm sao vậy, có phải là có cảm giác khác biệt quá lớn phải không? Ngày hôm qua vẫn còn là một ông chủ oai phong một cõi, hô phong hoán vũ, lại luôn có giai nhân làm bạn, nhưng hôm nay lại thành một sinh viên ngoan ngoãn biết nghe lời trong một ngôi trường.

Vũ Ngôn cười véo véo cái mũi nhỏ của nàng nói:

- Mỗi một câu của em sao lại có vị chua chua vậy? Thảo nào mấy ngày này anh thấy dấm trong nhà sao lại dùng nhanh hết tới vậy?

Tăng Nhu hừ một tiếng nói:

- Em thích ăn dấm chua đấy. Ai bảo tên vô lại này lưu tình khắp nơi. Nếu có cả chum dấm chua thì nhất định em cũng nhảy vào đó.

Nàng nhìn hấn, thần sắc từ từ trở nên dịu dàng, ôm chặt lấy cánh tay hấn nàng nói:

- A Ngôn, sau này ngày nào anh cũng theo em đi tản bộ thể này có được không?

Vũ Ngôn nở một nụ cười không nói gì. Ánh mắt hấn từ từ trở nên thâm thúy, giống như là đang chăm chú vào một nơi nào đó ở phương xa. Tăng Nhu nhìn dáng vẻ xuất thần của hấn mà trong lòng căng thẳng, tay nàng ôm chặt lấy cánh tay của hấn rồi rúc người vào bên người hấn....

Ngày tháng chín, mặc dù trời vẫn oi bức nhưng vẫn có gió thu thoáng qua. Rất đông học sinh sinh viên đến từ khắp nơi trên cả nước sau mười năm học tập gian khổ cuối cùng cũng hôm nay cũng thỏa tâm nguyện. trong lòng họ tràn ngập hạnh phúc và kiêu ngạo tiêu sái bước vào ngôi trường có cả trăm năm lịch sử này.

Hai tháng yên bình đã qua, đại học Thiên Kinh giờ vô cùng tấp nập, khắp nơi toàn người, tiếng loa kêu gọi ầm ĩ, rất nhiều người còn kéo cả gia đình theo tới mảnh đất thuộc Thiên Kinh này để thăm quan. Dù sao thì đối với những người ngoài Thiên Kinh, việc được vào học tại đại học Thiên Kinh đã là phúc khí tu luyện mấy đời, được mười thôn tám dặm đến chúc mừng.

Đương nhiên, cũng có những đứa trẻ ở Thiên Kinh có điều kiện tốt hơn được xe riêng đưa tới trường. Vũ Ngôn nhìn bãi đỗ xe với hàng loạt những chiếc ô tô xa hoa biển công mà phải lắc đầu nói:

- Chuyện của Trung Quốc chúng ta bị hủy hết trong tay những người này mất, cái chúng hút chính là mồ hôi và máu của dân chúng rồi lại dùng chính nó để phục vụ cho người nhà của mình.

Tăng Nhu cười nói:

- Anh cảm khái cũng vô dụng. Đây là cái rễ không tốt của người Trung Quốc chúng ta. Nếu không có mấy người này thì có thể chúng ta đã không gọi là người Trung Quốc rồi.

Vũ Ngôn cười ha hả nói:

- Không ngờ Nhu Nhu của chúng ta lại rất có tầm nhìn, rất có trình độ như vậy. Bình thường đã quá coi thường em rồi.

Tăng Nhu nhún cái mũi đáng yêu của mình, ý bảo, giờ anh mới biết à! Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Nộp xong học phí cho mình và Hậu Vân, nhìn cái ví trống trơn của mình và nghĩ tới không biết bao nhiêu khoản phí kia mà trong lòng Vũ Ngôn sinh ra một ngọn lửa phẫn nộ. Chỉ vì ngân đó tiền học phí mà đã ngăn không biết bao nhiêu học sinh nghèo khó ở ngoài cửa rồi. Nhà nghèo xuất anh tài. Đạo lý mộc mạc này ai cũng hiểu, nhưng vì cái gì mà không ai cho họ cơ hội được ngang hàng cùng người khác chứ? Mấy trăm năm trước, sĩ tử học tập trong gian khổ nhưng vẫn có thể thành tài, khi đó họ hoàn toàn dựa vào chính tài năng của bản thân, không hề nói tới cái gì gọi là học phí cả. Nhưng vì sao bây giờ chúng ta lại

như vậy chứ? Trong lòng Vũ Ngôn nảy ra một ý tưởng mơ hồ. Nếu có một ngày sự nghiệp của mình thành công thì có thể nghĩ một biện pháp nào đó tốt để giúp những đứa trẻ nghèo khó này.

Tăng Nhu lắc lắc cánh tay hắn nói:

- Nghĩ gì vậy? Lại xuất thần rồi!

Vũ Ngôn lắc đầu cảm khái trả lời:

- Không có gì, chỉ cảm thấy học phí đắt quá. Nếu không phải anh nghĩ ra cách thì ngôi trường đại học này anh với Tiểu Vân e là không vào được rồi. Ở quê anh khắp nơi toàn khẩu hiệu, có nghèo hơn nữa nhưng cũng không thể nghèo giáo dục, có khổ hơn nữa cũng không thể để bọn nhỏ phải khổ. Sao tới chỗ này lại hoàn toàn trái ngược vậy? Sản xuất công nghiệp hóa, giáo dục cũng có thể sản xuất công nghiệp hóa sao? Một việc lớn quan hệ tới gốc rễ của dân tộc như thế này cũng được công nghiệp hóa sao? Đó hoàn toàn là đổ vấy trách nhiệm, găng bỏ đòn gánh, đó là logic khôn nạn, là trò cười cho thiên hạ.

Tăng Nhu cười khanh khách nói:

- Anh bớt oán trách đi. Sống ở đây anh phải biết thừa nhận sự thật. Muốn em cùng anh tới ký túc xá thăm quan không?

Vũ Ngôn chưa kịp trả lời thì phía sau đã vang lên một tiếng gọi quen thuộc:

- Lão Đại! Lão Đại! Vũ Ngôn lão Đại!

Vũ Ngôn nhìn lại, thì ra là “ông bầu” chuyên đi tìm kiếm ngôi sao, kiêm người đại diện lâm thời và là biểu đệ của Đại minh tinh Thư Nhạc, Chu Hải Lăng. Lần trước từ biệt nhau ở Thượng Hải cũng chưa gặp qua hắn, mặc dù hắn cũng theo Thư Nhạc tới nước R nhưng lúc ấy do có thân phận đặc biệt nên Vũ Ngôn cũng không hề gặp lại hắn ta. Tiểu tử này hôm nay cũng không biết chui ra từ đâu nữa. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Hôm nay Chu Hải Lăng hình như rất chú ý cách ăn mặc, một bộ vest màu trắng, một chiếc nơ con bướm màu lam sẫm, trên mặt còn đeo một cái kính râm màu đen rất lớn và tựa vào một chiếc xe thể thao nhãn BMW màu đỏ đang vậy vậy Vũ Ngôn. Trong hắn phải nói là phong cách, cực kỳ phong cách.

Vũ Ngôn thấy dáng vẻ của tiểu tử này thì cũng biết hắn tới để giả danh lừa bịp con nhà người ta. Trông vậy Vũ Ngôn bèn cười đáp:

- Bầu Chu, diễn viên Chu, tới đây đóng phim à? Bến Thượng Hải ư? Đóng Hứa Văn Cường phải không?

Chu Hải Lăng cười hắc hắc chạy tới nơi rồi còn cầm lấy tay Vũ Ngôn kích động nói:

- Lão Đại, em đã tìm được anh rồi, em cuối cùng cũng đã tìm được anh rồi. Em nhớ anh, nhớ anh khổ quá!

Tăng Nhu thấy vẻ nhiệt tình của hắn ta thì cũng cười hì hì nói:

- A Ngôn, ai vậy?

Chu Hải Lăng đang kéo tay Vũ Ngôn mà chặt từng khúc ruột ra tâm sự thì lại nghe thấy bên cạnh có người hỏi thì lúc này mới chú ý tới cô gái ở bên cạnh.

Nhìn Tăng Nhu một cái, mắt hắn ngay tức khắc trở nên vô cùng chính trực. Rút bàn tay đang nắm tay Vũ Ngôn về rồi lau nó lên bộ vest đang mặc mấy trăm lần, sau đó lấy từ trong túi chiếc áo vest đó ra một tấm danh thiếp, hai tay đưa cho Tăng Nhu, trên mặt hiện lên một nụ cười hòa nhã dễ gần, rồi nói với giọng nịnh nọt: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Xin chào vị tiểu thư mỹ lệ, kẻ hèn này xin tự giới thiệu. Kẻ hèn tên Chu Hải Lăng, là thủ tịch tìm ngôi sao của công ty trách nhiệm hữu hạn văn hóa giải trí điện ảnh truyền hình Đăng Long, tôi đã từng đảm nhiệm vị trí người đại diện lâm thời của Thư Nhạc tiểu thư. Hôm nay, bên trong khuôn viên ngôi trường Thiên Kinh xinh đẹp đẹp như tranh vẽ này có thể gặp một tiểu thư mỹ lệ như thế này, đây thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn. Tôi thấy tiểu thư thiên sinh lệ chất, khí độ nổi bật. Công ty tôi gần đây đang lên kế hoạch bấm máy cho bộ võ hiệp ngôn tình “Tiểu ngạo giang hồ”, khí chất của tiểu thư với khí chất của nữ diễn viên chính rất giống nhau, không biết cô có hứng thú tới thử vai không? Nếu trở thành nữ diễn viên chính thì

tôi bảo đảm trong vòng một năm cô sẽ là nổi tiếng khắp cả nước, ba năm sau sẽ có thể tiến quân ra cả nước ngoài.

Tăng Nhu nghe hẳn nói rất thú vị, nàng bèn ôm cánh tay Vũ Ngôn cười khanh khách nói:

- Trong đại học Thiên Kinh còn có cô gái xinh đẹp hơn cả tôi, anh sao lại tới tìm tôi vậy?

Chu Hải Lăng nghiêm túc trả lời:

- Có hai nguyên nhân. Thứ nhất là dung mạo và khí chất của cô, đó là cái mà rất khó có thể chọn ra trong trăm vạn người. Trong một ngôi trường mỹ nữ nhiều như mây thì ánh mắt đầu tiên của mọi người đều hướng về cô, đó là vì sao? Đó chính là mị lực. Không nói đối cô, tôi vừa nhìn cô thì trong lòng lập tức chỉ có một suy nghĩ. Thần tiên! Mimi thần tiên!

Thấy khuôn mặt tươi cười của Tăng Nhu hiện lên một đóa hoa thì Chu Hải Lăng càng trở nên dửng dưng cảm hơn, hẳn cười hì hì nói tiếp: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Nguyên nhân thứ hai, chị là bạn gái của lão Đại em. Nhân phẩm của lão Đại em biết rất rõ. Ánh mắt chọn bạn gái của lão nhân gia người phải nói là không thể chê vào đâu được. Em thấy mỗi một cô gái bên người anh ấy đều là những giai nhân tuyệt sắc. Nên không phải là những tuyệt phẩm thì người tuyệt đối không cần. Cũng chỉ có một em gái thần tiên như chị mới xứng với lão Đại anh tuấn, tiêu sái, khí vũ hiên ngang của chúng em. Nhìn hai người đứng cùng nhau, thật hài hòa, thật xứng đôi. Em nhìn cái là biết ngay rằng vai nữ diễn viên chính bộ phim này chính là của chị. Không chạy đi đâu được!

Tăng Nhu tàn nhẫn cầu lên tay Vũ Ngôn một cái, đôi mắt đồng thời trừng lên với hẳn, ý bảo, bên cạnh anh còn vị giai nhân tuyệt sắc nào, mau mau báo cáo đi.

- Mặt khác

Chu Hải Lăng thần bí nhìn bốn phía, giọng nói hạ thấp xuống:

- Bọn em còn mời Thư Nhạc, Thư Nhạc tiểu thư chị có biết không? Chúng em mời Thư Nhạc tiểu thư đóng một vai quan trọng trong bộ phim đó. Chị có thể có cơ hội được diễn xuất cùng cô ấy. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một đấy. Chỉ cần Thư Nhạc tiểu thư khen chị một câu thì chắc chắn chị sẽ nổi tiếng. Đến lúc đó đừng nói tới Trung Quốc, Đông Nam Á mà ngay cả châu Âu cũng phải phải chuyên cơ riêng tới đón chị qua đó, làm danh tiếng của chị có thể truyền tới cả trăm năm.

Tăng Nhu vừa nghe thấy tên Thư Nhạc thì lập tức toàn thân tràn đầy sinh lực, nàng dịu dàng nói:

- Thư Nhạc cũng diễn sao? Trời ạ, tôi rất thích cô ấy. Xin hỏi cô ấy sẽ đóng vai gì?

Chu Hải Lăng gật đầu nói:

- Do gần đây cô ấy rất bận nên bước đầu bọn em mới chỉ xếp cho cô ấy giả nam trang đóng vai Đông Phương Bất Bại!

Vũ Ngôn nhìn Tăng Nhu đang nhảy nhót thì chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ. Con gái dễ lừa vậy sao? Hẳn cười vỗ vai Chu Hải Lăng nói:

- Tiểu tử, ít gạ người thôi. Chú sao không đi báo danh nhập học đi hả?

Chu Hải Lăng cười hắc hắc nói:

- Em muốn báo danh thì phải tự mình ra tay sao? Chỉ cần phải một thằng đệ, gọi một cú điện thoại là xong. Em hôm nay cố ý tới nơi đây chờ lão Đại anh mà.

Hắn đổi thành một gương mặt đầy thâm tình, lời nói có vẻ chân thành:

- Từ sau khi tạm biệt lão Đại, em ăn không ngon, ngủ không yên, ngày nào cũng trông ngóng được gặp lại lão Đại. Cho tới ngày hôm nay em mới thỏa mong ước. Đúng thật là tam sinh hữu hạnh, duyên định ba đời!

Vũ Ngôn vội chặn ngang lời hẳn:

- Chú không phải tới báo danh học khoa Ngoại Ngữ sao? Nơi đó nhiều mỹ nữ, chú mày mau chạy tới đó xem đi.

- Nhảm

Chu Hải Lăng bị phẫn nói:

- Em sớm đã nhận thức rõ rằng mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn. Khoa Ngoại Ngữ tất nhiên là có nhiều mỹ nữ, nhưng chỉ dưới sự lãnh đạo của lão Đại thì em mới có thể được học nhiều kỹ xảo lợi hại, tán gái vô địch hơn. Cho nên em đã đổi khoa đăng kí học thành khoa quản trị kinh tế giống lão Đại anh. Em muốn mình dưới sự dẫn dắt rạch rỡ và tài lãnh đạo anh minh của anh để lĩnh hội một cách đầy đủ những tinh túy trong công cuộc چراغی của anh, vĩnh viễn phát huy tinh thần چراغی và چراغی, چراغی hết các em ở bên kinh tế sang bên ngoại ngữ, rồi từ ngoại ngữ tới

Lời còn chưa hết thì quyền của Vũ Ngôn đã đập trúng đầu hắn:

- چراغی cái gì mà چراغی. Vị này chính là đàn chị của khoa Ngoại Ngữ đó. Anh mày thấy mày không muốn đi hôn nữa rồi. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Tăng Nhu nghe được những phát ngôn bừa bãi của Chu Hải Lăng thì mày đã nhướng lên dựng thẳng từ lâu, nàng trừng mắt nhìn tên này nói:

- Tiểu tử, chú nhớ này. Bỏ cô nương họ Tăng tên Nhu. Những lời này của chú sẽ được truyền khắp khoa Ngoại Ngữ. Chị đây tuyệt đối sẽ không dễ dàng để cho một chị em nào rơi vào ma chướng của chú đâu. Chú muốn tìm bạn gái trong khoa Ngoại Ngữ của chị ư, không có چراغی đâu. Hừ! A Ngôn, anh tán gẫu cùng tên bạn xấu này của anh đi, em tới báo danh đã. Nhìn thấy tên mê gái này em ăn không thấy ngon rồi.

Chu Hải Lăng nhìn theo bóng dáng nàng đi xa mà hai mắt mở lớn nói:

- Lão Đại, anh tìm được một quả ớt nhỏ rồi. Nhưng, có hương vị. Em thích! He he.

Vũ Ngôn thấy hắn chảy nước miếng bèn cười bảo:

- Được rồi, chuyện tán gái bên khoa Ngoại Ngữ của chú chắc không được rồi. Chú thu mình lại, nói ít ít một chút đi, đừng có nói lung tung toàn lửa như vừa rồi, nếu còn như vậy thì các cô nương tốt sẽ bị chú dọa chạy đi hết đó, vậy thì tán gái cái rắm à.

Chu Hải Lăng cười hắc hắc nói:

- Miệng người ta trời sinh ra là để ăn cơm. Đến trường là nghề tay trái của em mà thôi. Hơn nữa, bằng vào vẻ bên ngoài ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng của thằng em thì còn sợ không tìm được cô em nào xinh đẹp sao? Không cần nhiều lắm đâu! Nhưng phải nói em khâm phục lão Đại anh sát đất, anh tới đâu cũng không thể thiếu các cô bé xinh đẹp làm bạn bên cạnh. Hơn nữa mỗi người đều là tuyệt sắc. Thật sự là không phục không được! Em đã sớm ra quyết định, sau này em sẽ như Thiên Lôi, lão Đại anh chỉ đâu là em chém đó liền. Anh bảo em đi phía đông em tuyệt đối không đi sang tây. Anh bảo em ăn thù em tuyệt đối không dám uống.

Vũ Ngôn lắc đầu cười khổ và cũng chẳng muốn tiếp tục cùng tên này đánh rắm ở đây nữa, hắn hỏi:

- Chú có thể liên lạc với biểu tỷ của chú không? Anh có vài thứ ở chỗ cô ta, anh muốn tìm cô ta lấy lại.

100. Chương 101

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 101 : Chuyện xảy ra bất ngờ (3+4)

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Chu Hải Lăng nói:

- Là tín vật đính ước à? Lão Đại, không phải thằng em nói anh, hai người hiểu lầm một chút mà tạm thời chia tay nhưng anh cũng không cần phải tuyệt tình như vậy chứ, ngay cả một vật nhỏ bé đã tặng cho chị ấy rồi cũng muốn lấy về là sao? Anh có còn là đàn ông không hả? Anh có biết, trong thiên hạ này có bao nhiêu thằng muốn tặng chị ấy những món quà có quý trị mà chị ấy còn chẳng để vào mắt đó. Ví dụ như Tiểu Lâm Tử, hẳn đưa tặng cho chị em một chiếc nhẫn kim cương năm Cara loại tốt nhất, vậy mà chị ấy còn chẳng thèm liếc lấy một lần. Chị ấy đã nhận đồ của anh thì chẳng tỏ tình cảm của chị ý đối với anh đã vô cùng chân thành, vô cùng tha thiết rồi, sao anh còn đi tán gái ở khắp nơi làm chị ý tức giận làm gì chứ? Mà không nói tới chuyện chọc chị ý, làm chị ý tức giận, anh còn muốn lấy về tín vật đính ước, anh làm thế chẳng phải là quá tuyệt tình sao? Trời ạ, thằng em thật sự hoài nghi anh có còn là đàn ông hay không nữa.

Một câu của Vũ Ngôn đổi lấy hàng loạt những lời lảm nhảm đầy vẻ oán thán của hắn, điều này thật sự làm cho Vũ Ngôn muốn cười không được mà khóc cũng chẳng xong. Vất vả lắm mới đợi cho hắn nói xong, Vũ Ngôn mới bắt đầu nói:

- Chú đừng có chém gió như vậy, anh đây chỉ là do lần trước có việc đi hơi vội nên có vài thứ nhờ cô ta giữ hộ thôi. bây giờ muốn lấy nó về.

Chu Hải Lăng trừng mắt nói:

- Lão Đại, việc này anh sao lại có thể tìm em chứ? Xích mích tình cảm giữa anh với biểu tỷ em đừng có kéo em vào có được không? Nhưng anh có thể nói cho thằng em này biết một chút, anh làm thế nào dụ dỗ được biểu tỷ em vậy? Anh không biết chứ, ánh mắt của biểu tỷ tao phải nói là cao tới tận trời, người si tình như Tiểu Lâm Tử mà chị ý ngay cả một chút cảm giác cũng không có. Không biết anh dùng cách nào mà tóm được trái tim biểu tỷ em làm tù binh nữa? Mau, mau dạy em mấy chiêu. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành”

- Tù binh cái đầu mày, đầu chó chuyện như vậy, đừng nói hươu nói vượn nữa, anh mày với biểu tỷ của mày chẳng có cái gì cả.

Vũ Ngôn nghe hắn nói hết dụ dỗ lại còn bắt làm tù binh thì trong lòng vừa buồn cười lại không biết phải làm cách nào nữa.

Chu Hải Lăng cười hề hề nói:

- Thật sự là không có chuyện gì sao? He he, biểu tỷ em đã đích thân xác nhận nói anh đã vô lễ đó, người khác không biết đầu đuôi chi tiết nhưng em thì hiểu. Hai người liếc mắt đưa tình với nhau đến nước này thì cần gì phải giữ bí mật nữa chứ? Song lão Đại anh không hổ là lão Đại, chuyện với biểu tỷ em còn chưa nói rõ ràng đã nhằng một phút kiếm được một đồng em gái xinh đẹp rồi. Dùng hai chữ “khâm phục” có lẽ đã không thể hình dung tâm trạng kích động của em.

Hắn giơ ngón tay cái ra khen Vũ Ngôn rồi lại cười hề hề nói tiếp:

- Nhưng mà, lão Đại, anh có kín miệng nhưng miệng của thằng em thì không được như thế đâu. Nếu ngày mai, ngay trên trang nhất của một tờ báo nhỏ nào đó lại có một dòng tít “Hoạn nạn thấy chân tình, Thư Nhạc và nam vệ sĩ trình diễn một bộ Hộ Hoa Khuynh Tình mới”. Đến lúc đó lại để cho bọn họ tới phỏng vấn mấy vệ sĩ của công ty vệ sĩ Thành Long, lại cho thêm một cái ảnh của anh vào. Hắc hắc, em dám cam đoan, không tới hai mươi tư giờ anh sẽ nổi tiếng khắp thiên hạ. Mấy đội chó săn kia nhất định sẽ không bỏ qua mà liên tục đào sâu tình sử của nam vệ sĩ, tay ba, tay bốn rồi tay N. Oa, đến lúc đó em.. em sẽ có thể có được bao nhiêu thù lao đây chứ? Trời ạ, em phải tính toán một chút, đây thật sự là một khoản không nhỏ.

Vũ Ngôn cười nói:

- Tiểu tử, mày đừng có uy hiếp anh. Anh mày không sợ biểu tỷ kia của mày đâu. Hủy thanh danh người ta, bán biểu tỷ mày để phát tài, cũng chỉ có chú mày mới nghĩ ra được.

Chu Hải Lăng cười hề hề nói:

- Lão Đại, anh không biết đâu. Biểu tỷ em dù sao thì cả ngày sống dưới ánh đèn nhấp nháy nháy nên chuyện như vậy có thấy nhưng chị ấy cũng không nói gì đâu. Hơn nữa chuyện của giới giải trí anh không rõ chút, càng có chuyện xấu, chuyện giật gân thì lại càng nổi tiếng. Mặc dù với địa vị hiện nay của chị ấy thì không cần sờ cẳng đàn gò nhưng như vậy càng có thể đẩy mạnh tiếng tăm của chị ý hơn. Đến lúc đó cũng lắm thì để chị ấy phát biểu một lời thanh minh rằng không thừa nhận chuyện này. Lợi dụng hợp lý tài nguyên như vậy, mọi người đều có lời. Tiếng tăm của chị ấy thì tăng lên, thằng em lại có tiền. Hắc hắc, mà lão Đại anh, em nghĩ rằng, đến lúc đó sẽ có không ít phóng viên ẩn núp chung quanh nhà anh để chuẩn bị chụp cái cảnh anh với Thư Nhạc tiểu thư hẹn hò. Trời ơi, càng nghĩ càng mong.

Vũ Ngôn cười hắc hắc, nắm tay lắc lắc trước mắt hấn nói:

- Tiểu tử, chú mày chú ý, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, cần tiền hay cần mạng, chính chú mày lựa chọn đi. Đừng nói anh đây chưa cho mày cơ hội đó. Hắc hắc!

Về mặt Chu Hải Lăng trở nên đau khổ, hấn nói:

- Lão Đại, anh không cần phải tàn nhẫn như vậy chứ. Em cũng không có ý đồ xấu xa gì đâu, không phải chỉ là muốn anh truyền cho mấy chiêu tuyệt kỹ đi tán gái thôi mà, cần gì phải tuyệt tình như vậy, em rất sợ đó. Nhìn mỹ nữ bên cạnh anh cả ngày cứ lượn đi lượn lại không ngừng, ôi, uống cho sự quan tâm của biểu tỷ em đối với anh. Lại nói tiếp, chị em đối xử với anh quả thực là khoong tệ, nhưng đáng tiếc, hồng nhan mệnh khổ. Thật vất vả lắm mới gặp được một lang quân vừa ý, nhưng không ngờ lại là một con lang vô tình, cực kỳ vô tình. Ôi, hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình!

Vũ Ngôn nghe hấn nói hươu nói vượn từ này giờ nên đã không còn kiên nhẫn được nữa, hấn nói:

- Tiểu tử, mau nói chuyện chính đi, mày nói đồng lời vô nghĩa đó làm gì.

Chu Hải Lăng lắc đầu nói:

- Lão Đại, không phải em không giúp anh, thật sự là em có cũng không được. Anh cũng biết biểu tỷ em làm việc luôn luôn khiến quỷ thần cũng khó lường. Chị ấy không cho anh cách liên lạc thì chắc chắn là có dụng ý. Anh phải có bản lĩnh, tự mình tìm chị ấy đi. Em cũng không dám quản chuyện của hai người nữa. Hai người bọn anh, một là Đại minh tinh thích đánh đầu thằng em. Người kia lại là ông chủ xe hơi thích đá móng thằng em. Nếu để hai người ở cùng nhau, em chịu không có nổi. Em còn muốn được nói thêm vài năm nữa.

- Cái gì?

Vũ Ngôn nghe được từ “ông chủ xe hơi” thì trong lòng vô cùng kinh hãi, nói:

- Mày nói cái gì? Gì mà ông chủ xe hơi hả?

Chu Hải Lăng cười thần bí nói:

- Lão Đại, anh không cần phải giấu diếm em làm gì. Những chuyện anh làm, tất cả, từ đầu chí cuối đều bị biểu tỷ em thấy hết. Anh mua quy trình sản xuất, lại còn đấu giá mặt bằng, chị ý sớm đã biết anh muốn làm gì rồi. Nhưng mà lão Đại, anh có tiền như vậy thì cần gì phải ném nhiều vào cái công ty bé tí đó, có phải thật sự là vì vị mỹ nữ tổng giám đốc kia đúng không? Một thể công bằng tiền tài điển hình. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Thần sắc Vũ Ngôn trở nên lạnh lẽo, hấn nói:

- Những điều này là ai nói cho mày? Biểu tỷ mày ư?

Chu Hải Lăng gật gật đầu nói:

- Chuyện này đương nhiên là chị ý nói cho em biết rồi, nếu không em nào có bản lĩnh biết nhiều chuyện của anh như vậy chứ.

Vũ Ngôn giận dữ từ tận đáy lòng, quan hệ giữa hấn với Đại minh tinh này thật sự là không thể nói rõ trong một hai câu được. Cô nàng vu oan hãm hại bảo mình vô lễ cũng là vì muốn bức mình rời khỏi công ty vệ sĩ

Thành Long đi chấp hành nhiệm vụ mà cô ả đã sắp xếp một cách tỉ mỉ, với dung mạo, địa vị và thân phận của cô nàng, làm chuyện như vậy có thể nói là cô nàng hoàn toàn không để ý tới mặt mũi rồi. Hao hết mọi tâm cơ, mà mình lại bị trọng thương khi thực hiện nhiệm vụ đó, thì đúng lúc ấy cô nàng lại xuất hiện cứu mình, hơn nữa còn giấu mình trong phòng riêng của cô ả. Mỗi quan hệ này quả thực rất rắc rối, cũng không biết nên ghét cô nàng hay nên cảm kích cô nàng này nữa. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Theo suy nghĩ trong lòng Vũ Ngôn thì nên cách bà cô nguy hiểm này càng xa càng tốt càng tốt, chỉ không biết cô nàng sao lại tìm tới mình? Chẳng lẽ là tính xấu của cô nàng không đổi lại định lợi dụng đi làm chuyện gì sao? Nhiều chuyện nghệt chĩnh như vậy không làm mà lại lén lút đi điều tra mình như vậy, chắc chắn không có chuyện tốt gì rồi.

Căn cứ vào “lòng tin” bằng không đối với ma nữ Thư Nhạc thì tất cả hành vi liên quan tới cô nàng đều không được chào đón, cho dù là bất cứ người nào cũng không muốn mình bị điều tra mà chẳng hiểu tại sao kiểu này. Vũ Ngôn cười lạnh nói:

- Anh đây làm chuyện gì cũng chẳng có quan hệ tới cô ta, cô ta cứ như âm hồn bất tán như vậy, phải người điều tra anh rốt cuộc là muốn làm cái gì?

- Lão Đại đừng tức giận, xin bớt giận! Xin bớt giận! Nói thật em cũng không biết biểu tỷ em rốt cuộc muốn làm gì, nhưng em cũng có thể nhìn ra được đôi chút. Chị ấy rất quan tâm tới anh. Chị ấy còn cho em xem một đồng ảnh của anh, mỗi một tấm anh đều đi cùng với các cô gái khác nhau. Thất khiến em hâm mộ! Lão Đại, có phải là anh đi đến đâu cũng không thể thiếu gái đi cùng phải không. Anh gia nhập công ty kia cũng là vì để ý tới đại mỹ nữ kia hả. Còn cả quả ổi nhỏ hôm nay nữa, tất cả đều là những em tuyệt sắc. Anh không biết chứ, khi biểu tỷ em thấy ảnh của mấy cô gái này, cái mặt cứ dài ra, em chưa bao giờ thấy nó dài như vậy cả.

Chu Hải Lăng bốc phét một hồi rồi lại lo lắng nhìn Vũ Ngôn nói:

- Lão Đại, anh phong lưu tiêu sái tất nhiên là tốt nhưng biểu tỷ em làm việc từ trước đến nay luôn vô cùng thần bí, khiến cho quý thần khó lường. Không một ai biết trong lòng chị ý đang nghĩ cái gì. Vạn nhất một ngày nào đó chị ý đột nhiên nổi cơn. Anh cần phải chuẩn bị sớm đi, nhớ giấu các mỹ nhân từ lớn tới nhỏ cho nó kỹ, đừng để họ rơi vào tay biểu tỷ em. Nếu không kết cục của các cô ấy.. Haizzz....

Vũ Ngôn hừ một tiếng nói:

- Đó đều là những điều biểu tỷ mày nói cho mày ư? Vậy thì rất nhiều người biết chuyện công ty anh đang làm phải không?

Chu Hải Lăng gật đầu nói:

- Đương nhiên là chị ấy nói cho em biết rồi, bằng không em hơi đầu chạy đi điều tra anh. Nhưng anh yên tâm, việc này cũng chỉ có em với chị ấy biết thôi. Chị ý còn dặn em mãi là, nhất định phải giữ bí mật đó.

Vũ Ngôn cười hắc hắc nói: Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

- Vậy sao mày lại nói cho anh biết?

Chu Hải Lăng thoáng sửng sốt, rồi nói tiếp:

- Anh thì khác. Anh là lão Đại của em mà. Chuyện này vốn là chuyện có quan hệ với anh, em nói cho anh cũng là vì báo cho anh sớm đề phòng.

Hắn trông thấy vẻ mặt phẫn nộ của Vũ Ngôn thì rất sợ hãi:

- Không thể nào, lão Đại. Không phải là anh định giết người diệt khẩu chứ? Xin anh đó Đại ca, anh đẹp trai phong lưu phóng khoáng, tha cho em một mạng đi.

Vũ Ngôn cười ha hả vỗ bờ vai của hắn nói:

- Trở về nói cho biểu tỷ chú biết. Người kính anh một thước mà thì anh sẽ kính cô ta một trượng. Nếu cô ta lại lén lút làm chuyện xấu gì thì anh sẽ mặc kệ cô ta có thân phận gì. Đến lúc đó đừng trách anh không khách khí.

Chu Hải Lăng cau mày, vẻ mặt đau khổ nói:

- Đây chính là sự uy hiếp trắng trợn. Cho tới bây giờ chỉ có chị ấy uy hiếp người khác chứ chưa có người nào dám uy hiếp chị ấy. Lời này em cũng không dám nói. Xin anh đó Đại ca. Đây là chuyện giữa anh với chị ý, giữa hai người đã đánh đánh giết giết, lại ân ân ái ái rồi, đừng kéo em vào nữa. Em vội tới mặt báo cho anh đã là rất mạo hiểm rồi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Chú làm vậy là rất đúng. Nhưng có chuyện chú phải giúp anh, chú phải năng duy trì liên hệ với biểu tỷ của chú, để vạn nhất cô ả gây chuyện gì tới anh thì chú phải kịp thời báo cho anh biết.

- Trời ơi, lão Đại. Anh muốn em làm gián điệp hả. Sao lại anh giống biểu tỷ em vậy chứ? Chẳng lẽ em trời sinh ra là để làm gián điệp hai mặt sao. Ông trời ơi, ông tha cho con đi.

Chu Hải Lăng hét lớn.

Vũ Ngôn từ lời vừa nói của Chu Hải Lăng liền biết rằng, đại khái Thư Nhạc cũng giao nhiệm vụ giống mình cho hắn. Vũ Ngôn hừ lạnh một tiếng nói:

- Biểu tỷ chú cũng dặn chú như vậy phải không?

Chu Hải Lăng vội trả lời:

- Không có, biểu tỷ em chỉ muốn em chú ý tới quan hệ của anh với các cô gái khác mà thôi. Không có gì cả. Ít nhất trước mắt chưa phát hiện ra mưu đồ gì. Anh yên tâm, lão Đại. Anh cứ yên tâm mà tán gái. Em tuyệt đối không bán đứng anh đâu.

Vũ Ngôn đỏ khốc đỏ cười:

- Anh mày trong mắt mày chỉ biết tán gái thôi sao?

- Không phải không phải. Lão Đại còn là ông chủ xe hơi, ngôi sao tán gái, tình thánh vô địch..

Chu Hải Lăng bắt đầu lải nhải, vuốt mông ngựa.

Vũ Ngôn cười vỗ vỗ vai hắn:

- Được rồi, đừng vuốt nữa. Nhớ lời anh nói là được.

Chu Hải Lăng cảm kích:

- Lão Đại, anh đúng là Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn hào hiệp cao thượng!

Hai người Vũ Ngôn và Chu Hải Lăng cứ đông tiến tây lùi từ từ đi tìm ký túc xá của mình. Chu Hải Lăng đã huy động quan hệ cố ý sắp xếp hai người ở cùng một căn ký túc xá, với ý định chính là để mong muốn mình được tắm gội dưới ánh dương quang của Vũ Ngôn, học tập lý luận, kỹ xảo và thực chiến tán gái tiên tiến của Vũ Ngôn hắn. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Đây là một gian ký túc xá sáu người. Khi hai người tiến vào thì bốn người khác cũng đã đến đông đủ.

Chu Hải Lăng vào phòng, ngay lập tức gương mặt đã hiện lên một nụ cười của công việc, hắn ân cần niềm nở chạy đến trước bốn người nói:

- Chào các anh em, xin chào. Kể hèn Chu Hải Lăng là Tôi thấy người anh em này vóc dáng hùng vĩ.... Chúng tôi gần đây có chuẩn bị bấm máy bộ phim...

Vũ Ngôn lắc đầu cười không ngừng. Tiểu tử này tới đâu cũng chỉ có mấy câu này, cũng không biết đổi câu nào cho nó mới hơn sao? Vũ Ngôn ngẩng đầu nhìn qua thì thật bất ngờ, trong bốn người này lại có hai gương mặt quen quen.

Người thứ nhất chính là người quen cũ gặp nhau trong nhà ăn của trường, cũng là trưởng kíp thay thế Vũ Ngôn khi hắn rời đi, Lục Phong. Lục Phong vẫy tay với Vũ Ngôn gật gật đầu nói:

- Hắc hắc, người anh em. Tao biết mày nhất định sẽ đến mà. Chúng ta lại gặp nhau rồi phải không?

Vũ Ngôn cười tặng hấn một quyền, hỏi với giọng kỳ lạ:

- Mày không phải là đang học năm thứ hai ư. Sao lại ở trong ký túc xá của sinh viên mới vậy. Không phải là cố tình phá đám chứ!

Lục Phong hắc hắc nói:

- Ký túc xá của mấy người chỉ có năm tên, còn thiếu một, mà tao thấy tên của mày dán trên cửa. Hắc, người quen thì là tao chuyển tới để chiếu cố cho mấy thằng em. Ha ha, người anh em, sau này phải trao đổi nhiều hơn nhá.

- Ha ha, trao đổi thì không thành vấn đề. Cũng không biết cạp mẹ nhà mày có thường xuyên chạy tới đây hay không? Tao không chịu nổi tiếng hét của cô nàng đâu.

Vũ Ngôn cười nói.

Lục Phong vội vàng nắm chặt lấy tay hấn nói:

- Người anh em à, tao cũng là người bị hại. Không gạt mày chứ, tao cũng bị đám anh em cùng ký túc xá đuổi ra đó. Bọn nó cũng không thể chịu đựng được tiếng gầm của Hoàn Hoàn.

Ngay lập tức mọi người ở đây đều lạnh cả xương sống, trước mắt tất cả như trông thấy cảnh tượng của một cạp mẹ nổi cơn ngay trong ký túc xá của mình.

Một thanh niên gầy tong gầy teo khác cũng tiến lên vỗ vai Vũ Ngôn nói:

- Vũ Ngôn, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Vũ Ngôn cười nói:

- Lưu Viễn Dân, không ngờ cũng gặp mày ở đây. Tao còn chẳng biết mày lại ghi danh thi vào đại học Thiên Kinh nữa.

Lưu Viễn Dân này chính là người chơi bóng cùng Vũ Ngôn lúc còn học ở trung học, cũng chính là tên nhờ Vũ Ngôn giúp đỡ đưa thư tình cho Đỗ Uyển Nhược. Hấn đáng người gầy lại cao, lúc này đang hiện lên một nụ cười.

Lưu Viễn Dân gật gật đầu nói:

- Mày không ngờ, nhưng tao thì đã sớm đã ngờ rồi. Ai bảo mày không liên lạc với mọi người. Mà mày cũng đỉnh thật, vừa thi xong đã không thấy bóng dáng đâu cả, ngay cả Đỗ Uyển Nhược cũng không biết mày đi đâu. Sau đó khi mọi người trong khối họp liên hoan, tao cũng tới nhưng vẫn không thấy mày đâu. Đám con gái người nào cũng hỏi thăm mày. Hắc hắc, tình nhân của quần chúng không thấy đâu cả, làm mọi người ai cũng lo lắng. Truyện “Đô Thị Lương Nhân Hành ”

Tai Chu Hải Lăng rất thính, tên này vừa nghe thấy có chuyện liền nổi hứng đi tới nói:

- Em làm chứng. Em làm chứng! Công phu tán gái của lão Đại là vô địch thiên hạ, cô gái nào bị ánh mắt của lão Đại đảo qua là toàn thân người đó cứ phải nói là run rẩy hết.

Vũ Ngôn cười lắc đầu, nghe Lưu Viễn Dân nhắc tới Đỗ Uyển Nhược bèn hỏi:

- Đúng rồi, Đỗ Uyển Nhược đăng ký vào đâu vậy? Tới giờ tao vẫn chưa gặp cô ấy, và cũng không thấy ai nhắc tới cả.

Lưu Viễn Dân giật mình nói:

- Đến mày mà còn không biết á?

Vũ Ngôn cười hề hề nói:

- Nhiều chuyện quá nên giờ vẫn chưa hỏi thăm được gì.

Khi về Thanh Sơn thì Diệp Tử chỉ nói Đỗ Uyển Nhược ngã bệnh. Lúc ấy Vũ Ngôn cũng không hỏi xem cô nàng thi thể nào, sau đó hấn lại tới trạm biên phòng thăm Số 9, cho tới giờ cũng không nhớ tới việc này.

Vũ Ngôn thấy Tiểu Đổ đồng học cũng lắm cũng chỉ là một người bạn có quan hệ với mình không tệ mà thôi, chứ đừng nói tới những chuyện khác.

- Đổ Uyển Nhược? Cái tên này hình như đã thấy ở đâu rồi thì phải. Đúng rồi, trong danh sách lớp chúng ta hình như cũng có cái tên này.

Lưu Viễn Dân còn chưa kịp trả lời thì Chu Hải Lăng đứng bên cạnh đã khê kêu lên. Tiểu tử này đã lĩnh hội rất sâu tôn chỉ tán gái, trước khi tới đăng ký học đã nghiên cứu thật cẩn thận các bạn gái trong danh sách lớp của mình.

Lưu Viễn Dân gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, cô ấy cũng đăng ký vào đại học Thiên Kinh, hơn nữa còn cùng một lớp với chúng ta. Trước tao thấy cô ấy đăng ký chuyên ngành này nên mới cầm môi điền vào đơn của mình. Mà cũng biết, với thành tích của tao mà muốn đăng ký vào đây thì cơ hội rất nhỏ. Nhưng không ngờ lần này lại phát huy hơn hẳn bình thường. Coi như là đã thỏa ước nguyện. Mà không biết chứ, năm này trường chúng ta chỉ có ba người là vào được đại học Thiên Kinh. Hiệu trưởng vui đến nở cả hoa, tiệc mừng công còn mở tới mấy ngày nữa.

Vũ Ngôn cười nói:

- Tiểu tử mà theo đuổi cũng cần mẫn quá ha. Thế nào rồi? Tiến triển giữa mày với Tiểu Đổ đồng học thế nào rồi hả?

Lưu Viễn Dân lắc đầu nói:

- Chẳng có tiến triển gì cả. Ta đang lấy làm lạ, trước đi thư mà tao nhờ mày gửi cho bạn ấy thì cô ấy đều nhận cả nhưng lại chẳng để ý tới tao. Sau tao gọi điện cho nhà cô ấy thì cô ấy như chẳng có chuyện gì, vẫn cười cười nói nói. Tao thật không hiểu.

- Lần trước tao về nhà nghe nói cô ấy bị bệnh, mày có biết gì không?

Vũ Ngôn hỏi.

Lưu Viễn Dân gật gật đầu nói:

- Biết, tao sau đó gọi điện tới nhà cô ấy rất nhiều lần nhưng vẫn không có ai nhắc máy. Nghe nói là đi Thượng Hải chữa bệnh, giờ cũng không biết thế nào rồi? Tao hôm nay ở chỗ đăng ký chờ cả buổi sáng cũng không thấy cô ấy tới đăng ký.

Vũ Ngôn cau mày, xem chừng Tiểu Đổ đồng học yếu đuối này đã xảy ra chuyện gì rồi, lại khiến người ta lo lắng.

Hai đồng học khác, một người cao khỏe đến từ tỉnh Sơn Đông tên Tôn Học Thanh, còn người kia thân hình không cao đeo một cái kính đến từ tỉnh Hồ Nam, tên là Cát Thế Hùng.

Toàn bộ ký túc xá tổng cộng có sáu người thì có hơn một nửa là Vũ Ngôn đã từng quen biết trước kia. Hai người khác cũng không chịu nổi tịch mịch cũng rất nhanh cùng làm quen rồi sau đó cười đùa với những người còn lại.

Vũ Ngôn đang nói cười cùng bọn họ thì tiếng di động vang lên. Vừa đặt lên tai nghe thì tiếng nói vội vã của Vu Tử Đồng đã truyền tới:

- Vũ Ngôn, em vừa mới nhận được tin tức của phó thị trường Trần. Mảnh đất số 48 chúng ta không được vào vòng đấu giá

- Cái gì?

Tin tức không tốt này xảy ra bất ngờ khiến tư tưởng của Vũ Ngôn đột ngột trầm xuống.

101. Chương 102

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 102 : Thư Nhạc lại xuất hiện

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

- Tin tức có từ khi nào? Đã công bố rồi sao?

Vũ Ngôn cố gắng bắt mình phải bình tĩnh trở lại, lúc này không thể vội, vội cũng không làm được gì, phải làm rõ nguyên nhân, kết quả mọi chuyện mới là quan trọng nhất.

- Đó là tin tức phó thị trưởng Trần vừa mới báo. Nghe nói là một vị phó thị trưởng họ An khác chủ quản công nghiệp bảo rằng, căn cứ theo tinh thần chỉ thị của cấp trên, phải nâng ngưỡng vào đấu thầu lên để cho không phải bất cứ một ai cũng có thể đấu thầu. Công ty có tổng tài sản phải hơn một trăm hai mươi triệu mới có tư cách vào vòng đấu thầu. Trước mắt bọn họ vẫn còn đang thảo luận, mặc dù chưa công bố nhưng gần như là đã quyết định rồi. Phó thị trưởng Trần cũng không có cách nào cả. Ông ấy còn xin chúng ta thứ lỗi nữa.

Vũ Ngôn trấn tĩnh trở lại, đồng thời cũng kéo theo cả Vu Tử Đồng, vì thế giọng nói trong điện thoại của nàng cũng dần trở nên bình tĩnh.

Bởi vì đang mở rộng trong quy mô lớn nên lượng tiền mặt lưu động của Sáng Lực Thế Kỷ cũng rất eo hẹp. Lượng tài sản tám mươi triệu là số mà bọn Vu Tử Đồng tập trung gần như toàn bộ tiền vốn mới miễn cưỡng gom được. Bây giờ ngưỡng để vào đấu thầu lại tăng lên tới một trăm hai mươi triệu, còn thiếu bốn mươi triệu nữa, mà thời gian đang khẩn trương như thế, vậy phải tới nơi nào xoay sở bây giờ?

- Chỉ thị của trên ư? Ông ta cũng không nói đó là chỉ thị gì sao? Thế nào mà bỗng trở nên nghiêm ngặt vậy? Với lại ý của hai phó thị trưởng không nhất trí với nhau ư?

Vũ Ngôn bình tĩnh phân tích nói.

Vu Tử Đồng trả lời:

- Ông ta cũng không nói tỉ mỉ mà chỉ nói về kế hoạch đã định trước mắt của họ thôi, chỉ còn thiếu mỗi một nước công bố ra ngoài. Còn kết quả chính thức sẽ được công bố vào mười giờ sáng ngày mai.

Vũ Ngôn nhìn đồng hồ. Giờ đã là ba giờ chiều, còn mười bảy tiếng nữa là tất cả sẽ được định. Mười bảy tiếng ngắn ngủi đi chỗ nào xoay được bốn trăm triệu đây chứ? Mặc dù qua vòng được vào đấu thầu chỉ là bước đầu tiên, còn việc có thể lấy được mảnh đất đó hay không thì lại là chuyện khác, nhưng Vũ Ngôn cũng không ngờ rằng ngay tại bước đầu tiên mình đã bị vướng.

Hắn đã nghĩ rằng, với giao tình của lão Tăng với phó thị trưởng Trần thì bước đầu tiên này gần như là chắc chắn, nhưng không ngờ nửa đường lại nòi ra một tên Trần Giáo Kim. Phó thị trưởng An kia có địa vị gì đây? Trong lúc quan trọng hắn đột nhiên lại chắn ngang một cái, có phải là còn nguyên nhân khác không? Và cả cái gọi là chỉ thị của cấp trên nữa? Rốt cuộc là ai đã chỉ thị?

Đầu óc Vũ Ngôn vận chuyển một hồi, phó thị trưởng An này xuất hiện rất trùng hợp, hơn nữa còn cố tình đưa ra một vấn đề rêu rĩa đối với người khác nhưng lại rất quan trọng đối với Sáng Lực Thế Kỷ. Hiển nhiên là có chuẩn bị, hơn nữa đầu mâu còn chỉ thẳng vào Sáng Lực Thế Kỷ.

Bên trong đó có mưu mô gì đây? Hình như là có người chuyên môn nhắm vào Sáng Lực Thế Kỷ nên đã cố ý bày ra một bàn cờ như vậy với ý đồ để bức Sáng Lực Thế Kỷ đi vào ngõ cụt.

Suy nghĩ mọi cách nhưng Vũ Ngôn cũng chẳng biết làm thế nào, hắn thở dài nói:

- Tử Đồng, em lập tức bỏ qua tất cả mọi công việc đi dò hỏi xem vị phó thị trưởng An kia là thần thánh phương nào. Nhất định phải nhanh lên.

Mà lại nói người muốn ngăn cản mình nhất cũng chỉ có thể là phó thị trưởng Trần. Dù sao mình và hai con trai của ông ta có quan hệ không được tốt cho lắm. Nhưng ông ta vẫn đồng ý giúp mình. Mà chẳng biết tại sao lại nhảy từ đâu ra một tên phó thị trưởng An này, hơn nữa hình như hắn còn cố ý chĩa mũi nhọn vào Sáng Lực Thế Kỷ.

Trong lòng Vũ Ngôn chợt động, sau đó hắn nói tiếp:

- Còn nữa, Tử Đồng. Em cũng tra xem quan hệ giữa phó thị trưởng An và phó thị trưởng Trần thế nào. Trong thời khắc đầu đầu quan trọng như thế này, bọn họ cũng không nên làm chuyện gì mất vui chứ.

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng “ạ” một tiếng. Vũ Ngôn nghe hiểu tâm trạng của nàng không được cao lắm, hắn biết lúc này áp lực của nàng là rất lớn, vì thế hắn vội vàng an ủi:

- Tử Đồng, em đừng lo lắng. Anh sẽ nghĩ ra cách, nhất định ở trong thời gian quy định xoay được bốn mươi triệu.

Vu Tử Đồng thở dài nói:

- Anh đừng tự làm khó mình. Chúng ta cho dù không lấy được mảnh đất đó thì cũng có thể nghĩ cách khác, cơ hội còn nhiều mà.

Nói thì nói vậy nhưng hai người đều biết rằng, chuyện này không chỉ là vấn đề đất cát mà còn là vấn đề thời gian nữa. Có lẽ sau này có thể lấy được một mảnh đất khác nhưng trong khoảng thời gian bỏ ra để đi tìm đất thì phí tổn kinh doanh trong một ngày để vận hành một Sáng Lực Thế Kỷ lớn như bây giờ sẽ như một ngọn núi không lồ, một ngọn núi đủ để ép làm không ai thở nổi. Nếu cứ tiếp tục ngồi không như vậy thì núi vàng cũng bị ăn hết. Chỉ có cách xây dựng căn cứ để tất cả đi vào guồng hoạt động bình thường thì mới có thể mau chóng bắt đầu có hiệu quả, có lợi ích, hơn nữa còn đồng thời giảm bớt áp lực về tài chính. Dùng “chiến tranh” để nuôi “chiến tranh”, đó mới là lựa chọn đúng đắn. Nếu giống như bây giờ, kéo dài quá ngày nào thì chi phí bỏ ra sẽ tiêu hao một khoản lớn, và tài chính của Sáng Lực Thế Kỷ không thể nào gánh nổi sức ép đó.

Vũ Ngôn gác máy rồi nghĩ về về ngọn nguồn của chuyện này. Phó thị trưởng Trần, người đáng ra không nên giúp mình nhất lại giúp mình, mà một người khác lại bảo là theo tinh thần chỉ thị của cấp trên làm việc. Vậy cái cấp trên kia là ai, có phải là nhắm vào Sáng Lực Thế Kỷ không?

Người có lý do nhắm vào Sáng Lực Thế Kỷ, hơn nữa lại có quyền lực như vậy? Một tia chớp xoẹt qua, Vũ Ngôn đột ngột đứng lên nói:

- Chu Hải Lăng, Chu Hải Lăng. Biểu tỷ chú giờ ở đâu? Chú lập tức liên hệ với cô ta cho anh.

Chu Hải Lăng vẫn luôn chú ý tới Vũ Ngôn, giờ nghe hắn nói thế thì vẻ mặt bỗng trở nên khổ sở, trả lời:

- Lão Đại, anh không phải là không biết. Hành tung của chị ấy mơ hồ như thế, em cũng không dễ mà tìm được.

Vũ Ngôn hừ lạnh một tiếng:

- Tìm không được cũng phải tìm. Anh muốn xem xem, bà cô này rốt cuộc muốn làm gì? Anh muốn hỏi xem cô ta không đi làm chuyện chính mà cả ngày nghĩ âm mưu quỷ kế đi tính kế với người khác là sao?

Chu Hải Lăng nhìn hắn mà mặt cứ dần hết cả ra, rồi lại cười khổ nói:

- Lão Đại, biểu tỷ lại làm gì đắc tội anh hả? Lão nhân gia anh trước tiên không nên nổi giận. Em bây giờ giúp anh liên lạc xem có được không. Em cũng chỉ có thể hết sức, còn có tìm được chị ý hay không em cũng không dám chắc.

Chu Hải Lăng cầm điện bấm một dãy số rồi nói:

- Ông ngoại ạ, là con, Tiểu Lăng đây. Thân thể lão nhân gia người có khỏe không ạ? Thân thể bà ngoại có tốt không ạ? Thân thể cô Trương có ổn không ạ? Thân thể con chó CaFe thế nào rồi ạ? Con nhớ mọi người và nó lắm....

Chu Hải Lăng lải nhải cả nửa ngày về chuyện nhà, thấy ánh mắt phun lửa của Vũ Ngôn thì hắn mới vội hỏi:

- Ông ngoại, muốn tìm chị Tiểu Phi, ông có biết chị ấy giờ đang ở đâu không ạ? Sao, vậy tốt quá, tốt quá. Dạ, chị ấy đang tắm không tiện nghe điện thoại à? Không sao cả. Một người bạn của con muốn gặp chị ấy mà. Vâng, vâng. Ông yên tâm, đó cũng là bạn của chị ấy. Con không tùy tiện dẫn người lạ tới đâu. Dạ vâng, con hai mươi phút nữa sẽ tới nơi.

Chu Hải Lăng ném trả điện thoại cho Vũ Ngôn, cười hắc hắc vừa giơ tay tạo hình chữ V, nói:

- Đã xong lão Đại. Anh thấy đấy, em phải dùng tới tất cả mối quan hệ mới tìm được chị ý. Em cũng không có yêu cầu gì khác, sau này, lúc nào anh lại quen được một em nào xinh đẹp thì dẫn em theo là ổn rồi. Yêu cầu này không quá đáng phải không.

Vũ Ngôn cười nói:

- Những lời vô nghĩa của chú cũng thật không ít. Nếu đã như vậy thì ngày ngày chú cứ theo bên cạnh anh, anh quen ai thì chú cứ đi theo mà làm quan. Như vậy chú đã vừa lòng chưa. Bây giờ anh dẫn chú đi tìm biểu tỷ của chú trước.

Chu Hải Lăng hét lớn:

- Vậy cứ quyết định như vậy nhá. Lão Đại, anh yên tâm. Em tuyệt đối không đào góc tường nhà anh đâu. Cùng lắm thì cạnh tranh công bằng thôi. Bây giờ anh đi theo em, em dẫn anh đi gặp biểu tỷ để hai người nhìn lại xem ai đúng ai sai, tránh cho thằng em ở giữa khó xử.

Hai người ra ngoài bắt taxi đi. Vũ Ngôn cũng không biết là đi đâu, chỉ thấy Chu Hải Lăng hướng dẫn tài xế lái xe vòng vòng trong đại học Thiên Kinh. Vũ Ngôn không nhịn được bèn hỏi:

- Tiểu Lăng, chú mau mau một chút. Anh không có nhiều thời gian đâu.

Chu Hải Lăng nói:

- Đừng vội, em không phải là đang đưa anh đi sao?

Vũ Ngôn đang định nói tiếp thì chiếc xe đã dừng lại dưới chân một ngọn núi ở sâu bên trong khuôn viên trường đại học Thiên Kinh.

Ngọn núi này cũng không phải là cao, còn Hồ Mạc Sầu nổi tiếng đại học Thiên Kinh kia thì lại bao vây vòng xung quanh nơi đây, chỉ có chỗ đối diện cửa trường đại học Thiên Kinh là không bị hồ nước này bao bọc, và để đến đây cũng chỉ có một con đường duy nhất. Trên Hồ Mạc Sầu, các loại thuyền khác nhau vỗ cánh lướt trên mặt nước bay đến cuối hồ sau đó lại vỗ cánh bay vút lên bay vòng quanh ngọn núi nhỏ trống trải rồi đậu xuống. Tiếng chim hót khoan khoái vang vọng cả sơn cốc tĩnh mịch.

Trên ngọn núi nhỏ đó mặc dù không có cổ thụ trăm năm to lớn hùng vĩ nhưng cây cối trên đó lại rất tươi tốt. Từng trận gió thổi tới lướt trên mặt hồ, lá cây cũng theo gió mà đung đưa đung đưa giống như là một cô nương xinh đẹp mặc một chiếc áo màu xanh đang vẫy vẫy mời gọi. Lừng chừng núi, cây xanh bập phủ, ở giữa màu xanh đó là một căn biệt thự với những nóc ngọc ngói xanh lan can đỏ thắm đang tỏa một khí thế hùng vĩ giả cổ.

Đi tới gần thì áp vào mặt người ta là hai con thạch sư với khí thế mạnh mẽ chia ra đứng ở hai bên cửa chính. Chiếc cổng lớn sơn son giả cổ vẫn đóng chặt, và cũng không nghe thấy âm thanh gì bên trong cả.

Vũ Ngôn ở đại học Thiên Kinh đã hơn hai tháng nhưng cũng không biết rằng bên trong này còn có một nơi như vậy. Nhìn nơi cây xanh bao phủ, non nước vờn quanh này, đây thật sự là một nơi nghỉ ngơi tuyệt hảo.

Chu Hải Lăng vỗ nhẹ lên móng thạch sư nói:

- Thế nào, hai con sư tử này trong có to lớn không. Mỗi một con nặng tới hai ngàn cân đó. Lão Đại, anh có lực bạt cả núi, có khí cái thế, anh có thể nhấc một con lên cho thằng em xem làm mẫu không hả.

Vũ Ngôn cười hắc hắc nói:

- Nâng được con sư tử này hay không anh đây không biết. Nhưng mà nâng bốn chân chú lên thì không có vấn đề gì.

Chu Hải Lăng vỗ nhẹ hai cái lên vòng móc xích cánh cửa sơn. Cửa mở như lại không thấy người đi ra.

Chu Hải Lăng cũng không để ý, hần vẫy tay gọi Vũ Ngôn:

- FOLLOW ME! (Theo em!)

Nơi này không thể gọi là biệt thự được, nói chuẩn ra thì nên gọi là là một sơn trang mới đúng. Vào cửa lớn, đi được hai trăm mét thì mỗi năm mét là lại có một gốc cây đại thụ được trồng khắp nơi như là tạo thành một cái lưới tinh tế.

Trong hai trăm mét này Vũ Ngôn phát hiện không dưới hai mươi cái cameras, và vị trí che giấu chúng cũng khác nhau. Cái ở trên ngọn cây, cái trên thân cây, cái trong bụng cây, tất cả tạo thành một cái lưới giám sát bí mật mà tinh tế. Đây chỉ là những cái mà Vũ Ngôn có thể quan sát được, còn không biết có bao nhiêu thứ ẩn giấu nơi góc tối nữa.

Vũ Ngôn cũng phát hiện mỗi khi mình tiến lên mười mét là ở các phương vị khác nhau, dựa vào từng loại địa hình để xây công sự che chắn. Mặc dù không thấy rõ tình huống bên trong nhưng lại có thể cảm thấy vô số hòng súng sắc bén lóe lên chĩa vào mình.

Mặc dù không có thiết bị kiểm tra tín hiệu hồng ngoại nhưng Vũ Ngôn dám đảm bảo chắc chắn rằng nơi này nhất định có bố trí thiết bị thăm dò hồng ngoại. Hiện tại xem ra cái vòng móc mà Chu Hải Lăng đã vồ lên trên cánh cửa cũng không đơn giản, nó hẳn là một hệ thống phân biệt vân tay.

Đối với cách bố trí canh phòng kiểu này Vũ Ngôn rất quen thuộc. Đây là lưới phòng thủ bên ngoài điển hình, diện tích theo dõi lớn, lại có tính bí mật, hỏa lực mạnh mẽ, khi chống địch lại có tính bất ngờ.

Tại đây, bên trong khuôn viên trường đại học tưởng chừng như thoải mái này lại có một sơn trang biệt thự được bảo vệ chặt chẽ như thế. Thật sự khiến Vũ Ngôn cảm thấy rất lạ. Từ cách thức bảo vệ thì đây tuyệt đối là cấp bậc bảo vệ thủ trưởng số 0. Trong nước, thủ trưởng cấp số 0 tuyệt đối không quá hai mươi người.

Vũ Ngôn mang theo nghi vấn trong lòng nhìn Chu Hải Lăng. Chu Hải Lăng cười lắc đầu nói:

- Đừng hỏi em, em không thể nói đâu. Hay là anh đợi lát nữa hỏi thẳng biểu tỷ em đi.

Hai người đi qua trận địa liền thấy ngay một tòa nhà nhỏ cổ kính. Một lão nhân khoảng bảy mươi tuổi với mái tóc hoa râm đang từ trong tòa nhà đó đi ra, lão cười ha hả nói:

- Hoan nghênh, hoan nghênh. Hoan nghênh Tiểu Vũ đồng học tới đây làm khách.

Vũ Ngôn nhìn kỹ lại thì nhận thấy rằng, lão nhân đó mình có quen, lão chính là Vương Khai Phục, Vương lão tiên sinh, người mà mình ngẫu nhiên gặp được khi mới tới đại học Thiên Kinh.

Vũ Ngôn giật mình nói:

- Vương lão, người sao lại ở đây?

Wương lão cười nói:

- Đây là nhà một người thân của lão. Lão tới đây thấy phong cảnh cũng đẹp liền ở tạm nơi này.

Vũ Ngôn thầm kinh ngạc, thế lực nhà vì Vương lão tiên sinh này tuyệt đối không thể coi thường được. Với cấp bậc bảo vệ thế kia thì không phải ai cũng có tư cách để mà hưởng thụ.

Chu Hải Lăng tiến lên nắm tay Vương lão nói:

- Ông ngoại, thân thể người có khỏe không? Có thường xuyên tập quyền không?

Wương lão cười nói:

- Cái thằng tiểu tử này, cả ngày không biết chơi đùa ở đâu mà ở gần như thế cũng không thấy tới thăm ông ngoại với bà ngoại?

Chu Hải Lăng hề hề nói:

- Con gần đây cũng tương đối là bận, biểu tỷ chắc là cũng nói với ông bà rồi, Con đi theo chị ý tới Thượng Hải còn cả nước R một chuyện để làm tăng lịch duyệt cho mình.

Wương lão lắc đầu cười nói:

- Cái tên tiểu tử thúi này, ông còn không biết con ư? Nghe biểu tử con bảo, dọc đường con toàn dùng danh nghĩa của nó đi lừa khắp nơi.

Chu Hải Lăng cười xấu hổ nói:

- Đâu có đâu có, con chỉ lợi dụng một cách hợp lý tài nguyên có trong tay mà thôi.

Vương lão lắc đầu từ ái, tay vỗ vỗ lên đầu Chu Hải Lăng một cái rồi ánh mắt lại chuyển sang nhìn Vũ Ngôn nói:

- Tiểu Vũ à, ông không ngờ người bạn mà Tiểu Lăng nói lại là cháu đó. Xem ra hai ông cháu chúng ta thật có duyên phải không.

Vũ Ngôn cười nói:

- Vương lão, sau khi từ biệt người ngày hôm đó cháu luôn hy vọng có thể lại gặp lão nhân gia người. Cháu còn rất nhiều chuyện mong được người chỉ điểm.

Hắn nói những lời này không phải là cho có lệ, chuyện về giang hồ với dị năng giả Vũ Ngôn rất cần tìm một người hiểu rõ nội tình để giải thích kể lại cho mình nghe.

Vương lão gật đầu nói:

- Cháu với Tiểu Lăng là bạn

Hải Lăng bắt mắt xen vào:

- Ông ngoại, anh ấy là lão Đại của con.

Vương lão ha hả cười nói:

- Được, được. Tiểu Vũ là lão Đại của con. Mấy người trẻ tuổi các con nên như vậy. Tiểu Vũ à, nghe nói cháu với Tiểu Phi cũng là bạn. Nhưng sao ông lại không nghe nó nhắc về cháu nhỉ? Sớm biết như vậy ông đã mời cháu tới đây làm khách từ sớm rồi. Hai ông cháu chúng ta cũng nên giao lưu với nhau nhiều hơn có phải không.

Vũ Ngôn thật sự không biết nên giải thích quan hệ của mình và Thư Nhạc như thế nào, đang suy nghĩ về nó thì Chu Hải Lăng đã cười thần bí nói:

- Ông ngoại, việc này không thể trách biểu tử được. Có một số việc lửa vẫn chưa đủ độ. Chị con muốn đợi cho tới lúc nước chảy thành sông

- Ai đang nói tôi đó hả?

Một âm thanh tuyệt vời vọng từ trên lầu xuống, theo đó một bóng hình mềm mại cũng bước từ trên cầu thang đi xuống. Khuôn mặt diễm tuyệt thiên hạ kia cùng từ từ xuất hiện trước mặt mọi người.

- Thư tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Vũ Ngôn đứng dậy, khóe miệng hiện lên một nụ cười như có như không.

102. Chương 103

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 103 : Điều kiện của Thư Nhạc

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Trong mắt Thư Nhạc hiện lên một cái gì đó khó có thể nói bằng lời, như kinh hỉ mà lại như có chút tức giận. Nàng nhìn Vũ Ngôn khẽ cười nói:

- Thì ra là anh. Sao thế, sao không ở cùng với mỹ nhân của anh mà chạy tới đây làm gì?

Vũ Ngôn chẳng muốn nói nhiều với cô nàng này, hắn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng nói:

- Thư tiểu thư, tôi tới đây là có một số việc muốn xin cô chỉ giáo.

Chu Hải Lăng kéo tay Vương lão nói:

- Ông ngoại, bà ngoại đâu rồi? Sao không thấy bà đâu cả?

Wương lão cười nói:

- Bà ấy đang ở phía sau núi hóng gió. Cậu cháu cũng ở đấy.

Chu Hải Lăng vội vàng kêu lên:

- Cậu cũng ở đấy ư? Vậy tốt quá. Ông ngoại, chúng ta cũng ra sau núi hóng gió đi. Nơi đó mát mẻ, và con cũng có rất nhiều chuyện muốn xin người chỉ giáo nữa.

Wương lão là một lão nhân lối đời thì sao lại không biết dụng ý của Chu Hải Lăng chứ. Lão liếc nhìn Vũ Ngôn rồi lại nhìn sang Thư Nhạc, trong mắt hiện lên một nét cười rồi nói:

- Nếu đã như vậy thì Tiểu Phi, cháu thay ông tiếp đón Tiểu Vũ đi. Tiểu Vũ, mấy người trẻ tuổi các cháu cứ từ từ mà nói chuyện.

Thư Nhạc cười nói:

- Đại gia gia, người cứ yên tâm đi. Con nhất định sẽ tiếp đãi anh ta thật tốt.

Nhìn bóng dáng Chu Hải Lăng và Vương lão đã đi xa, Thư Nhạc mới nhìn Vũ Ngôn nửa cười nửa không nói:

- Lên lầu nói đi. Tôi nhất định sẽ cho anh một câu trả lời thuyết phục.

Nàng xoay người được vài bước, thấy Vũ Ngôn vẫn đứng chỗ cũ bất động liền cười một nụ cười tao nhã rồi nói:

- Sao hử, đại hiệp khách lại sợ một cô gái nhỏ bé như tôi mà không dám lên lầu ư? Chẳng lẽ tôi có thể ăn thịt anh sao? Tôi cũng đâu phải là một con hổ.

Vũ Ngôn vẫn lù lù bất động, hắn lắc đầu nói:

- Cứ nói chuyện ở đây đi, như vậy chúng ta đều cảm thấy dễ chịu.

Thư Nhạc biến sắc lạnh lùng nói:

- Anh thích chỗ này thì cứ ở đi. Tôi không tiếp nữa.

Nàng xoay người bước lên lầu. Vũ Ngôn lắc mình một cái nhảy lên cầu thang đứng chắn trước mặt nàng, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào ánh mắt nàng nói:

- Tôi hy vọng cô có thể cho tôi một lý do hợp lý.

Thư Nhạc và hắn đứng quá gần nhau nên nàng có thể cảm nhận rõ hơi thở nóng bỏng của hắn. Gương mặt diễm lệ đó hiện lên hai đóa mây hồng, nhưng ánh mắt nàng cũng không hề yếu thế mà nhìn thẳng vào hắn nói:

- Lý do? Anh muốn loại lý do gì? Tôi cũng đâu có trêu chọc anh!

Về mặt Vũ Ngôn lạnh tanh, hắn nói:

- Vì sao cô lại cho người đi điều tra tôi?

Thư Nhạc nhìn hắn rồi cười khanh khách nói:

- Là Tiểu Lăng nói cho anh biết sao?

Vũ Ngôn hừ một tiếng trả lời:

- Mặc kệ là ai nói cho tôi biết. Tôi chỉ muốn biết vì sao cô lại phải làm như vậy? Cô có lý do gì để làm như vậy?

Sắc mặt Thư Nhạc chuyển lạnh:

- Tôi làm gì cũng không có quan hệ tới anh. Anh cũng không có quyền can thiệp đến chuyện tôi làm.

Vũ Ngôn không chút yếu thế, hần nhìn chăm chăm vào nàng nói:

- Chuyện khác tôi mặc kệ. Nhưng cô lại cho người đi giám thị cuộc sống của tôi một cách vô lý như vậy thì tuyệt đối không thể tha thứ được. Hy vọng cô không nên ỷ vào chút quyền thế mà đi làm xằng làm bậy. Nếu không dù có có thân phận gì đi chăng nữa tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô đâu.

Về mặt Thư Nhạc lạnh lẽo, nàng nhìn vào mắt hắn nói:

- Thì sao nào? Nếu tôi cứ như vậy thì anh sẽ làm gì? Muốn giết tôi sao?

Vũ Ngôn liếc nhìn cô nàng trả lời:

- Lòng nhẫn nại của con người cũng có giới hạn thôi. Tôi hy vọng cô có thể tôn trọng người khác và cũng là tôn trọng chính bản thân cô. Với thân phận của cô thì có rất nhiều chuyện cô không nên làm.

Thư Nhạc cười lạnh nói:

- Thân phận của tôi ư? Thân phận này của tôi mang lại cái gì tốt cho tôi sao? Tôi luôn hy vọng mình không có bất cứ một thân phận gì. Tôi vất óc suy tính trăm phương ngàn kế là vì cái gì chẳng lẽ anh không rõ sao? Với cái gọi là thân phận của tôi, mục đích duy nhất của tôi khi bước chân vào thế giới này mưu cầu lợi ích của đồng bào. Điều này tôi không có sai, và tôi cũng không có nửa câu oán thán. Nhưng khi tôi làm một chút chuyện thuộc về riêng mình thì đã bị anh chụp cho cái ác danh, làm chuyện không hợp với thân phận của mình. Chẳng lẽ trời sinh tôi ra cũng chỉ có thể để tôi làm việc cho người khác sao? Tôi ngay cả cái quyền muốn làm gì cũng không có sao? Anh có biết suy nghĩ của anh rất ích kỷ không?

Vũ Ngôn nghe nàng nói một thôi một hồi thì trong lòng cũng nhen lên một chút giận dữ:

- Cô muốn làm cái gì đương nhiên chẳng ai gây trở ngại, và cũng không ai dám gây trở ngại cho cô cả. Nhưng với thủ đoạn chẳng hỏi phải trái đúng sai như vậy thật sự làm cho người ta khó có thể chịu đựng được. Chuyện lần trước tôi không nhắc nữa, nhưng bây giờ cô lại bắt đầu điều tra tôi, còn dùng chút thủ đoạn chẳng hiểu ra sao cả để trở ngại tôi làm chính sự. Tôi nghĩ cái mà cô gọi là quyền lợi chắc hẳn không bao gồm cả cái này phải không. Muốn người khác tôn trọng thì cô cũng nên tôn trọng người khác. Nếu đổi lại là cô, cả ngày bị người khác điều tra như vậy thì trong lòng cô có dễ chịu không hả? Huống chi cô không những điều tra, theo dõi tôi mà còn

- Hừ! Tôi thấy là do anh ghen quá hóa thành giận phải không.

Thư Nhạc cười khê vài tiếng, ánh mắt thâm thúy của nàng nhìn thẳng vào hắn nói:

- Cả ngày phải vật lộn trong mối quan hệ giữa các cô gái đó chắc anh cũng đủ mệt rồi phải không? Không nhìn ra, bốn sự của anh cũng không nhỏ ha. Mỹ nữ tổng giám đốc, Tăng Nhu tiểu muội muội ân cần thân thiết động lòng người, còn cả cô chị Tăng Thiển dịu dàng xinh đẹp, tất cả tôi thấy còn yêu chứ là. Mà anh đồng thời phải chu toàn giữa hai chị em nhà người ta, với lại họ có lẽ còn chưa hay biết gì đúng không? Anh không sợ có một ngày chị em nhà người ta phát hiện ra mục đích tội ác của anh, làm anh thành công dã tràng à?

Vũ Ngôn nghe thấy cô ả ngay cả chuyện của Tăng Thiển cũng biết, chứng tỏ rằng thời gian cô ả điều tra mình cũng đã không ngắn rồi, vì thế lửa giận trong lòng bùng cháy lên, hắn nói:

- Đây là chuyện riêng của tôi và chẳng có quan hệ gì tới cô cả, vì thế cô không cần phải xen vào.

Thư Nhạc thấy về mặt hắn tự nhiên, không chút gì gọi là nhăn nhó khó chịu cả thì trong lòng cũng tức khí, nói:

- Tôi chưa bao giờ thấy ai vô sỉ như vậy. Chiếm đoạt em gái người ta rồi lại còn quần lấy cô chị không tha. Xem ra tôi cần phải nhắc nhở vị Tăng Nhu tiểu muội muội đáng thương một chút mới được, phải nhắc nhở để khiến cho cô bé sớm ngày nhận rõ bộ mặt thật của anh.

Vũ Ngôn cười lạnh nói:

- Cho dù cô có nói cho cả thiên hạ thì tôi cũng không quan tâm. Loại đàn bà điên tự cho rằng mình đã nắm trong tay nhược điểm của người khác giống như cô thì chẳng khác gì mấy mụ đánh đá trên đường cái cả, thậm chí so với các mụ đó cô còn kém hơn. Những người đó thì chỉ nói cho sướng cái miệng, còn cô thì lại dùng âm mưu, làm chuyện mờ ám. Nói chung cô chẳng được gì ngoài cái túi da trông đẹp hơn người khác.

- Anh muốn ai đánh đá?

Đôi mày liễu của Thư Nhạc dựng lên, đôi mắt tròn tròn đầy lửa giận:

- Đám con gái kia cứ sống chết quần lấy anh. Tôi thấy bọn họ mới là những mụ đánh đá, là dâm phụ

- Cô nói cái gì?

Vũ Ngôn đã động chân nộ, hần tóm lấy cánh tay nàng nói:

- Cô sỉ nhục tôi còn có thể bỏ qua nhưng sỉ nhục các cô ấy thì tuyệt đối không thể tha thứ được.

Tay hần tăng lực và nắm chặt lấy cánh tay Thư Nhạc. Thư Nhạc đau đớn, nàng thấy hai mắt hần trợn lên như muốn nứt toác, đồng thời sát khí lạnh lẽo cũng tỏa ra thì trong lòng rất sợ hãi, nhưng dù vậy ngoài miệng nàng vẫn không chịu nói gì, một bên giãy dụa muốn thoát khỏi tay hần, hai chân cũng dùng hết sức đá về phía hần.

Vũ Ngôn hừ một tiếng, dùi cũng dùng lực. Thư Nhạc đá lên hai chân hần thì lập tức cô cảm thấy vô cùng đau đớn rồi không nhận được phải “á” một tiếng. Đau, đau tới mức nước mắt chỉ chực rơi xuống.

Nhưng nàng cũng là một người quật cường, răng vẫn ngậm chặt không rên thêm tiếng nào nữa. Giờ nàng, hai tay bị hần tóm lấy, hai chân cũng không thể động đậy, thân thể như một con rối mềm mại tựa lên người hần.

Cảm nhận thấy hơi thở nóng bỏng từ trên người Vũ Ngôn truyền đến mà trong lòng Thư Nhạc bối rối một hồi, rồi trong lúc hoảng hốt không tìm ra đường cô nàng bỗng nhiên nhào vào ngực hần rồi há miệng cắn một cái lên bộ ngực kia.

Mặc dù Vũ Ngôn có thể vận công chấn mở hàm răng của nàng ra, nhưng thế thì sẽ khó tránh khỏi làm nàng bị thương, mà chuyện ăn hiếp một cô gái như vậy cũng chẳng phải là việc vinh dự gì, vì thế hần mới mặc để cho nàng cắn xé một hồi, hần chỉ không chế hai tay hai chân không cho nàng nhúc nhích mà thôi.

Thư Nhạc cảm giác thấy mình đã cắn lên ngực hần mà hần vẫn như một bức tượng đá không hề nhúc nhích, nàng vùng vẫy một hồi mới nhả ra, vừa nhìn lại nàng liền thấy trước ngực hần là một khoảng máu thịt mơ hồ, đồng thời còn cả cả dấu răng đầy máu đỏ tươi rất rõ ràng. Song khuôn mặt hần vẫn như một cái giềng sâu không nhìn thấy chút gợn sóng nào cả.

- Vết thương tại đó chính tự tay cô đã khâu lại. Hôm nay, chính chính mồm cô lại cắn xé nó ra. Chuyện cô cứ tôi coi như là xí xóa.

Vũ Ngôn lạnh nhạt nhìn nàng nói với giọng từ từ.

Thư Nhạc lúc này mới để ý tới chỗ mà mình vừa cắn hần. Chỗ đó chính là vị trí mà hần trúng đạn tại nước R ngày đó, và cũng tự tay mình khâu nó lại. Vết thương mờ mờ kia vẫn còn có thể thấy được, nhưng giờ ở đó lại có thêm hai dấu răng màu máu đỏ tươi nữa.

Thư Nhạc nghĩ lại tình cảnh ngày hôm đó khi mình gặp lại hần, nghĩ lại khi mình tự tay gấp đầu đạn ra cho hần, nghĩ lại tâm trạng lo âu, mình ngày ấy khi thấy hần trọng thương bất tỉnh, nghĩ lại thân thể trần trụi của hần khi hôn mê nằm trong khuê phòng mình đúng một tuần, nghĩ lại cảnh tượng mỗi ngày mình lau chùi thân thể giúp hần, tất cả hiện về khiến tâm tình của nàng từ từ bình tĩnh trở lại, đồng thời trong lòng dâng lên một tình cảm dịu dàng khó có thể nói bằng lời.

Nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt kiên nghị kia rồi ôn nhu nói:

- Có phải rất đau không? Anh hoàn toàn có thể né tránh mà.

Đầu lưỡi màu đỏ tươi của nàng hôn nhẹ lên vết thương mà mình mới cắn, đôi mắt từ từ chảy ra hai dòng lệ.

Vũ Ngôn thấy nàng bỗng thay đổi từ một con hổ đang tức giận thành một con mèo nhỏ yếu đuối mỏng manh, một biến hóa chỉ trong có nháy mắt, thì trong lòng cũng hơi khó chấp nhận.

Thư Nhạc trông thấy vẻ nghi hoặc trong mắt hắn liền nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Anh buông tôi ra đi. Chúng ta nói chuyện.

Vũ Ngôn thật sự không rõ cô nàng này rốt cuộc suy nghĩ cái gì, nhưng như vậy cũng không phải là cách, hắn khẽ hừ một tiếng rồi thả nàng ra.

Thư Nhạc khẽ vuốt vuốt đầu răng trước ngực hắn nói:

- Chỗ này nhất định sẽ để lại một vết sẹo. Sau anh sẽ giải thích với các cô gái khác thế nào đây? Đó chính là do tôi cắn đấy.

Suy nghĩ của nàng thật thú vị, Vũ Ngôn nghe mà muốn cười cũng không được. Khuôn mặt Thư Nhạc cũng thoáng đỏ lên, nàng bĩu môi nói:

- Sau này anh cần phải chú ý. Vết sẹo này là của tôi, anh đừng để cô gái khác lại cắn lên đấy. Nếu không, hừ, để xem tôi làm gì anh.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, khi nhớ tới rất nhiều chuyện thì thở dài nói:

- Anh vừa bảo tôi đánh đá, đây là lời mắng chửi khó nghe nhất mà tôi được nghe trên đời này, hơn nữa lại từ chính miệng anh nói ra nữa. Có phải là tôi thực sự rất đánh đá không?

Nàng nhìn thẳng vào đôi mắt Vũ Ngôn như muốn hỏi hắn nhưng lại như muốn hỏi chính mình.

Vũ Ngôn thấy nét bi thương khó có thể che giấu trong ánh mắt của nàng, cái ánh mắt hối hận kiểu này phối hợp với dung nhan xinh đẹp tuyệt sắc vô song kia nữa, hai thứ đó hợp lại khiến bất cứ một thằng đàn ông nào trong thiên hạ cũng không nhẫn tâm làm thương tổn tới nàng. Vũ Ngôn khẽ hừ nhẹ một tiếng, không nói gì.

Thư Nhạc từ từ cởi một chiếc vòng cổ bạch kim trên cổ mình xuống. Nàng nhẹ nhàng đưa nó lên rồi cười dịu dàng nói với Vũ Ngôn:

- Anh nhìn xem đây là cái gì?

Vũ Ngôn nhìn lại, thấy trên chiếc vòng đó có treo một đầu đạn nho nhỏ. Thư Nhạc nhẹ nhàng cười nói:

- Không biết phải không. Vậy nói cho vậy, đây là đầu đạn mà tôi ngày đó đã gấp từ trên người anh xuống. Tôi giữ nó lại làm bằng chứng. Hừ, tôi cắn anh một cái anh anh đã nói là đền ân cứu mạng kia ư. Nào có chuyện bỏ như vậy.

Nàng nở một nụ cười tinh nghịch rồi lại đeo cái vòng cổ lên.

Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Vũ Ngôn, nói:

- Sao lại không nói nữa? Anh vừa rồi khi bắt nạt tôi không phải rất mạnh mẽ sao?

Vũ Ngôn nhẹ nhàng vuốt ve vết thương trước ngực, nói:

- Tôi hy vọng cô tôn trọng sự riêng tư của người khác. Tôi mặc kệ cô có mục đích gì, cô có thể nói thẳng ra chứ đừng lén lút đi dòm ngó cuộc sống riêng tư của người khác, và càng không được phép cô sỉ nhục người khác như vậy.

Thư Nhạc nhìn vào mắt hắn:

- Anh hoài nghi tôi điều tra anh là có ý đồ khác ư?

Vũ Ngôn nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Với tính cách của cô thì cô sẽ chẳng vô duyên vô cớ đi làm một việc gì cả. Đây là kinh nghiệm tổng kết ra khi tôi tiếp xúc với cô.

Thư Nhạc thở dài, vẻ mặt hiện lên chút gì đó u tối:

- Anh nói rất đúng. Tôi làm rất nhiều chuyện đều có mục đích, và không làm chuyện không có ý nghĩa. Từ nhỏ tôi đã được huấn luyện như vậy rồi. Ví dụ như lần trước vụ khổng cho anh. Có lẽ đó chính là căn nguyên mà anh hoài nghi tôi.

Khuôn mặt nàng hiện lên một nụ cười khổ:

- Vì thế, anh cho rằng tôi điều tra anh nhất định là có mục đích, và có lẽ cũng lại có một nhiệm vụ quan trọng giống lần trước đang chờ anh, có đúng không?

Vũ Ngôn không nói gì. Thư Nhạc nhẹ nhàng lắc đầu cười khổ:

- Xem ra tự tôi làm tự tôi chịu rồi. Đúng là không thể trách anh được.

Vũ Ngôn nghiêm mặt nói:

- Cô làm như vậy thực sự không có mục đích gì sao?

Thư Nhạc lắc đầu nói:

- Kỳ thật cũng không thể nói là không có ý đồ gì. Nhưng tối thiểu là hoàn toàn không giống với những thứ anh nghĩ. Tôi cũng không hề có ý mượn điều này để ép anh đi làm cái gì. Trên thực tế những điều này là do riêng tôi muốn làm và không hề có chút quan hệ tới việc nước cả. Anh có thể hiểu là một trò đùa nhỏ nhỏ của tôi. Nếu anh vẫn còn để tâm tới mấy chuyện này thì tôi xin nhận lỗi với anh.

Vũ Ngôn phát tay bảo nàng ngừng lại, hần nói:

- Xin lỗi thì thôi đi, và cũng không cần. Tôi chỉ muốn sau này cô có thể tôn trọng người khác, nghĩ tới cảm nhận của người khác là được.

Thư Nhạc trộm nhìn hần rồi khẽ cắn môi nói:

- Anh chẳng lẽ không muốn biết tại sao tôi lại làm như vậy ư?

Vũ Ngôn khoát tay nói:

- Miễn đi, cô có ý đồ gì, về căn bản tôi không quan tâm. Dù sao thì cô cũng đừng nghĩ tới việc dùng chuyện này để uy hiếp tôi.

Thư Nhạc nhìn hần một cái, khẽ thở dài nói:

- Vậy các cô gái kia, anh thực sự thích họ phải không?

Vũ Ngôn nhìn nàng trả lời:

- Đây là chuyện riêng của tôi. Tôi không muốn thảo luận với cô về nó.

Thư Nhạc nhẹ nhàng nói:

- Kỳ thật, đêm đó anh say, Tăng Nhu ở lại chỗ anh, tôi đều biết. Và chuyện gì xảy ra tôi cũng có thể đoán được đại khái. Các cô gái đó đều rất xuất sắc. Nếu đổi lại là tôi thì tôi cũng không biết phải chọn lựa thế nào cả.

Nàng lại khẽ thở dài một tiếng:

- Nhưng nhìn anh thì người anh thích nhất có lẽ là Tăng Thiển phải không. Thật không hiểu sau này anh làm thế nào để sống cùng với các cô ấy nữa.

Một câu nói trúng điểm yếu của Vũ Ngôn. Từ xưa tới nay, hần mặc dù cất chứa rất nhiều tâm sự nhưng vẫn không có chỗ nào để bày tỏ. Lần gặp Thư Nhạc ngoài ý muốn này đã khiến tất cả tình cảm của mình được phơi bày ra ngoài ánh sáng. Bây giờ ngoại trừ sự phẫn nộ ra trong lòng hần còn có gì đó nhẹ nhõm. Dù sao thì việc cứ đặt cái chuyện kiểu thế kia ở trong lòng lâu thì con người rất dễ suy sụp. Bây giờ Thư

Nhạc nói ra, mặc dù thủ đoạn có hơi hèn hạ nhưng tối thiểu cũng có người có thể hiểu mình. Từ đáy lòng hẳn bỗng dâng lên một sự cảm kích khó tả đối với Thư Nhạc Thư Nhạc này. Cảm giác thực sự rất phức tạp.

Thư Nhạc nhìn hẳn trầm tư, nàng biết rằng mình đã nói trúng. Nhớ tới cảnh tượng hẳn tàn bộ cũng Tăng Thiển trong rừng núi mà một vị chua xót dâng lên trong lòng. Nàng thở dài nhẹ giọng nói:

- Đúng là một tên hoa tâm. Để xem sau này anh làm thế nào.

Vũ Ngôn liếc nhìn nàng nói:

- Điều này không thuộc phạm vi chúng ta muốn thảo luận. Bây giờ tôi muốn biết một việc khác. Vì sao cô muốn ngăn cản sự phát triển của Sáng Lực Thế Kỷ?

Thư Nhạc nhún mày nói:

- Sáng Lực Thế Kỷ? À, là cái công ty anh làm sao? Vậy thì phải nói xem? Tôi ngăn cản nó thế nào?

Vũ Ngôn hừ lạnh một tiếng nói:

- Chúng tôi lần này đấu thầu một mảnh đất trong khu mở rộng, vốn đã có thể vào vòng đấu thầu nhưng trong cuộc thảo luận cuối cùng, hai vị phó thị trưởng phụ trách đấu thầu lại có ý kiến trái ngược nhau. Cái người phản đối kia nói là có chỉ thị của cấp trên, phải đề cao ngưỡng

- Cho nên, kết hợp với việc tôi đang điều tra anh mà Tiểu Lăng đã kể thì anh liền cho rằng tôi cản trở giữa đường phải không?

Thư Nhạc nhìn hẳn một cái nói.

- Với hành động tự tung tự tác của cô trước kia thì tôi không thể loại trừ khả năng này.

Vũ Ngôn nghiêm mặt nói.

Thư Nhạc cười khổ nói:

- Xem ra anh một lần bị rấn cần là mười năm vẫn sợ dây thừng rồi. Đúng là trước kia tôi đã lừa anh, lợi dụng anh, nhưng anh cũng có thể thấy tôi chưa bao giờ lợi dụng lực lượng của anh để làm việc riêng. Nói một cách đường đường chính chính thì tôi làm việc vì nước nhà và dân tộc. Ít nhất, xuất phát điểm của tôi quyết không phải vì chính bản thân mình. Điểm này anh công nhận chứ.

Vũ Ngôn không nói gì. Thư Nhạc nhìn hẳn một cái tiếp tục nói:

- Việc anh làm hiện nay mặc dù tôi không hiểu nhiều lắm nhưng cũng biết đây là một việc tốt lợi nước lợi dân. Vậy tôi có lý do gì để ngăn cản anh chứ? Anh có thể hoài nghi nhân phẩm của tôi nhưng không thể hoài nghi tình yêu với tổ quốc của tôi được.

Vũ Ngôn thở dài gật đầu nói:

- Cô nói đúng. Mặc dù cô có hồ đồ, có thích quấy rối một cách vô lý nhưng cũng không đến mức chẳng phân biệt được đúng sai. Xem ra lần này quả thực không phải là do cô rồi. Nhưng cô chẳng hiểu tại sao lại phải người điều tra tôi, điều này mắng cô không hề sai.

Thư Nhạc nghe thấy hẳn rõ ràng đang chê trách mình nhưng trong lòng lại xuất hiện một cảm giác hân hoan, nàng bĩu môi nói:

- Tôi đâu có kém như anh nói?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Vậy nếu đã trách lầm cô thì tôi xin nhận lỗi với cô. Nhưng cô sau này đừng có làm cái chuyện dòm ngó chuyện riêng của người khác nữa.

Hắn hiện tại đã rõ chuyện này, hẳn hiểu rằng ngọn nguồn không ở chỗ Thư Nhạc, như vậy thì người ngăn cản Sáng Lực Thế Kỷ là một người khác, mà hiện tại thời gian của mình không còn nhiều, phải gấp rút gom góp chỗ tiền kia, vì thế ở chỗ này cũng không cần thiết nữa.

Thư Nhạc thấy hấn đứng dậy cáo từ bèn vội nói:

- Anh đợi một chút đã?

Vũ Ngôn hỏi:

- Còn chuyện gì sao? Thời gian của tôi không có nhiều?

Thư Nhạc nhẹ nhàng hỏi:

- Các anh bây giờ còn thiếu bao nhiêu?

Vũ Ngôn nhìn nàng một cái cười nói:

- Sao? Cô muốn cho tôi vay tiền ư?

Thư Nhạc cau mũi nói:

- Anh nghĩ đẹp lắm đấy. Tôi còn lâu mới cho anh vay.

Vũ Ngôn kinh ngạc đáp:

- Vậy cô muốn làm cái gì?

Thư Nhạc cười khanh khách:

- Tôi thấy việc làm ăn của các anh cũng khá thú vị nên muốn đầu tư một chút. Các anh thiếu bao nhiêu tiền tôi có thể bổ sung!

Nàng thấy khuôn mặt Vũ Ngôn hiện lên vẻ mừng rỡ bèn cười nhẹ nhàng rồi nói tiếp:

- Nhưng tôi có một điều kiện!

Vũ Ngôn biết thân phận thật sự của nàng, có khoản đầu tư của nàng thì Sáng Lực Thế Kỷ có thể nói là có sự biến hóa đến long trời lở đất.

Biến cố ngoài ý muốn này khiến Vũ Ngôn vui rỡ, hấn vội vàng gói:

- Điều kiện gì?

Thư Nhạc nhìn hấn. Khóe miệng hiện một nụ cười ngọt ngào, nàng nhẹ nhàng nói:

- Tôi muốn anh đuổi việc Vu Tử Đồng!

103. Chương 104

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 104 : Bất ngờ

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Cô có lý do gì không? Cô ấy hình như không biết cô!

Thư Nhạc cười khẽ trả lời:

- Điều này anh không cần phải biết. Anh chỉ cần lựa chọn đồng ý hay không đồng ý thôi.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Thư tiểu thư, cô nói như vậy khiến tôi có chút coi thường cô. Cô cho rằng mình đang bỏ thí sao? Bốn mươi triệu kia của cô không cần cũng được, cùng ở một chỗ với người như cô thật chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cáo từ, hy vọng sau này chúng ta không gặp lại nhau nữa.

Thư Nhạc thấy thái độ cứng rắn của hắn bèn cười cười lạnh nói:

- Không nhìn ra anh cũng là một người đa tình đấy.

Vũ Ngôn nhìn nàng một cái:

- Một thiên kim tiểu thư ngồi tít trên cao như cô vĩnh viễn không thể hiểu được đâu. Tử Đồng là bạn tôi, đồng thời cũng là tri kỷ của tôi. Cô ấy không phải là vật dùng để trao đổi. Cả Sáng Lực Thế Kỷ trước kia đều thuộc về cô ấy, cũng chính cô ấy đã cho tôi một cơ hội như vậy để thi triển khát vọng bản thân. Ân của người bằng một giọt nước thì ta phải báo bằng cả một dòng sông. Tôi vĩnh viễn không vứt bỏ cô ấy, và cô ấy cũng vĩnh viễn không vứt bỏ tôi.

Thư Nhạc nhìn hắn một cái nhẹ giọng nói:

- Vì cô ta mà ngay cả sự nghiệp của mình anh cũng không cần ư?

Vũ Ngôn cười sang sảng nói:

- Sự nghiệp là cái gì. Tôi nghĩ Thư tiểu thư cô căn bản không hiểu rõ về nó. Tìm được tri kỷ và bàn bè chân chính của mình cũng là một sự nghiệp lớn trong đời người rồi. Công ty và tiền tài không còn nữa thì chúng tôi có thể làm lại từ đầu. Mười năm, hai mươi năm. Chỉ cần có thời gian thì vẫn có thể Đông Sơn tái khởi. Còn tri kỷ thì sao? Mất đi một người thì cả đời này có lẽ khó có thể tìm được một người khác. Chỉ có kẻ ngu ngốc nhất mới lựa chọn sự nghiệp mà vứt bỏ bạn bè, và cũng chỉ có thiên kim tiểu thư cao cao tại thượng như cô mới có thể nghĩ ra một ý ngu xuẩn như vậy.

Vũ Ngôn cười ha ha rồi xoay người đi ra ngoài mà không thèm liếc nhìn Thư Nhạc lấy một cái.

Thư Nhạc thấy vẻ mặt kiên quyết của hắn thì trong lòng rất đau xót, nàng khẽ mở môi đỏ hỏi:

- Anh có phải rất ghét tôi không?

Vũ Ngôn cũng không hề dừng lại và cũng không hề quay đầu, hắn nói:

- Tôi không ghét cô. Đối với một người chẳng liên quan gì tới tôi thì tôi không có bất cứ một cảm giác nào cả.

Khi hắn vừa bước ra tới cửa thì đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng gọi duyên dáng:

- Vũ Ngôn

Giọng nói quen thuộc này khiến thân thể Vũ Ngôn phải dừng lại. Hình như là giọng của Tử Đồng. Cô ấy sao lại xuất hiện ở đây?

Vũ Ngôn quay đầu đi liền thấy ngay Vu Tử Đồng đang chạy như bay từ trên lầu xuống. Nàng bước vài bước trước trước mặt hắn, trong đôi mắt tuyệt vời ấy đầy những giọt nước mắt kích động, rồi đột nhiên nàng rúc vào lòng hắn, lệ rơi xuống lấm lấm nói:

- Em biết, em biết anh sẽ không bỏ rơi em mà, sẽ không bỏ rơi em mà.

Nàng nhào vào lòng Vũ Ngôn mà khóc lên, nàng khóc như thể muốn trút hết cái cảm giác thấp thỏm vừa rồi đi.

Thư Nhạc nhìn Vu Tử Đồng đang mặc sức khóc trong lòng Vu Tử Đồng mà trong mũi cảm thấy cay cay, vì thế nàng vội vàng quay đầu đi.

Vũ Ngôn vỗ nhẹ vào vai Tử Đồng nói:

- Tử Đồng, em sao lại ở đây?

Thư Nhạc làm việc quả nhiên là quý dị khó lường. Vũ Ngôn cũng không ngờ rằng Vu Tử Đồng lại xuất hiện trước mặt mình đúng lúc này. Đây quả là một chuyện vô cùng bất ngờ. Cô ấy sao lại quen với Thư Nhạc? Cô ấy ở đây làm gì?

Vu Tử Đồng ôm chặt lấy thân thể hắn, trong lòng còn đang suy nghĩ về những câu mà hắn nói với Thư Nhạc vừa rồi. Nếu hắn lựa chọn bốn trăm triệu kia thì e rằng mình không còn dũng khí để sống trên đời này nữa rồi.

- Tử Đồng, Tử Đồng

Giọng nói thân thiết của Vũ Ngôn vang lên bên tai nàng.

Vu Tử Đồng ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hạnh phúc ngọt ngào đang đầy tràn trong trái tim của nàng. Nàng dịu dàng nói:

- Anh đừng hỏi gì cả, cứ ôm chặt em đã có được không?

Vũ Ngôn cười nhẹ rồi ôm chặt lấy thân thể của nàng nói:

- Không cần lo lắng. Tất cả đã có anh rồi.

Vu Tử Đồng cố gắng vùi sâu mình vào trong lòng hắn hơn, nàng muốn tìm kiếm, nàng muốn được nhiều hơn cái cảm giác ấm áp, an toàn kia.

Vũ Ngôn nhìn thoáng qua Thư Nhạc đang ngơ ngẩn bên kia, hắn nói:

- Thư tiểu thư, cô không có chuyện gì muốn nói với tôi sao?

Thư Nhạc cười buồn bã nói:

- Tôi là một người anh ghét thì còn có thể nói gì được chứ?

Vu Tử Đồng vội vàng thoát khỏi ngực Vũ Ngôn rồi kéo tay Vũ Ngôn nói:

- Vũ Ngôn, vấn đề của chúng ta đã được giải quyết rồi. Thư tiểu thư là người tốt. Anh không nên trách cô ấy. Cô ấy

Nàng đang muốn người thì Thư Nhạc đã khoát tay nói:

- Vu tiểu thư, cô không cần phải nói gì cả. Chuyện giữa tôi và anh ta không thể nói rõ trong một hai câu được đâu. Hai người đi đi, tôi không tiễn.

Vu Tử Đồng thấy ý nàng đã quyết thì biết mình có nói cái gì cũng không có tác dụng. Vu Tử Đồng không nhận được trộm nhìn Vũ Ngôn một cái, trong lòng khê thổ dài.

Vũ Ngôn kéo Vu Tử Đồng vừa mới bước ra khỏi cửa thì thấy Vương lão và Chu Hải Lăng từ phía đối diện đang đi tới. Phía sau hai người là một bà lão tóc bạc trắng, và đi bên cạnh bà lão là một trung niên chừng bốn mươi mang một chiếc kính không vành màu vàng, đáng vẻ vô cùng lịch sự.

Chu Hải Lăng từ xa đã chào:

- Lão Đại, sao đã muốn về rồi?

Nói xong hắn lại nói với bà lão bên cạnh:

- Bà ngoại, vị này chính là lão Đại của con, cũng là bạn của biểu tỷ. Vũ Ngôn, người mà con đã nói với bà đấy.

Bà lão quan sát Vũ Ngôn thật cẩn thận, nói:

- Cháu chính là Vũ Ngôn?

Vũ Ngôn cười gật gật đầu đáp:

- Dạ, thưa bà!

Lão thái thái cười nói:

- Tiểu tử, miệng thật là ngọt. Khó trách Tiểu Phi của chúng ta lại để mất tới cháu.

Chu Hải Lăng ở bên cạnh kêu lên:

- Đúng thế, mọi người cũng không nhìn xem đó là lão Đại của ai chứ.

Vương lão giữ chặt lấy Vũ Ngôn, tay chỉ vào trung niên bên cạnh nói:

- Tiểu Vũ, để ông giới thiệu cho cháu. Đây là con trai thứ hai của ông, Toàn Vân. Mấy người sau này nên trao đổi với nhau nhiều hơn.

Vương Toàn Vân đưa cho Vũ Ngôn một cái danh thiếp nói:

- Tiểu huynh đệ, sau này xin chỉ giáo.

Vũ Ngôn đón lấy tấm danh thiếp rồi nhìn lướt qua, ngay lập tức hấn phải hoảng sợ. Phó tổng tài, tổng giám đốc xí nghiệp Vương thị. Địa vị này đúng là không nhỏ. Trong lòng chợt động, hấn nhớ tới trước kia Vu Tử Đồng đã từng nói về một vị phó tổng của xí nghiệp Vương thị vẫn luôn theo đuổi Quan tổng của công ty vệ sĩ Thành Long, chẳng biết có phải là vị đang đứng trước mặt mình hay không nữa?

Vũ Ngôn bắt tay Vương Toàn Vân nhiệt tình nói:

- Thì ra là Vương tổng. Hân hạnh, hân hạnh. Sau này xin chú chỉ giáo nhiều hơn.

Vương Toàn Vân lấy làm lạ hỏi:

- Sau vậy, tiểu huynh đệ. Cháu cũng kinh doanh ư?

Chu Hải Lăng ở bên cạnh nói:

- Cậu à, cậu không thể coi thường lão Đại con chứ. Anh ý giờ đang có một công ty linh kiện ô tô với tài sản gần một trăm triệu rồi đấy.

Vương Toàn Vân nhìn Vũ Ngôn nói:

- Quả là anh hùng xuất thiếu niên. Khi chú bằng tuổi cháu thì vẫn còn đang ở đại học đọc sách đó. Thật không ngờ. Sau này chúng ta nên trao đổi nhiều hơn mới được.

Có thể tạo quan hệ với xí nghiệp Vương thị thì tất nhiên chẳng phải là chuyện xấu xa, tồi tệ gì. Vũ Ngôn mỉm cười gật gật đầu, nhưng hấn lại quên rằng mình đã đắc tội với người thừa kế thứ nhất của xí nghiệp Vương thị từ lâu rồi.

Vương lão cười nói:

- Mấy người làm ăn gì cũng được, lão già này cũng mặc kệ nhưng nhất định phải làm ăn chính đáng, cũng đừng có kiếm mấy đồng tiền phi nghĩa đấy.

Vương Toàn Vân cười khỏ bắt đắc dĩ nói:

- Ba à, những lời này ba nói suốt bao năm rồi, từ lúc con bắt đầu đi theo Đại ca kinh doanh thì người lúc nào cũng nhắc nhở bên tai con cái câu này. Giờ đã nhiều năm trôi qua rồi mà người xem, con đã làm chuyện gì trái với lương tâm chưa ạ?

Vương lão cười ha ha mấy tiếng rồi lại nhìn Vũ Ngôn nói:

- Tiểu Vũ, có lẽ cháu chưa biết tình huống nhà ông có phải không. Vậy để ông giới thiệu đơn giản cho cháu nghe nhé. Ông còn có một người em trai ruột, nó giờ là nhân viên chính phủ của quốc gia, và cũng là ông nội Tiểu Phi. Nó còn có một đứa con trai, cũng chính là cha của Tiểu Phi. Cha Tiểu Phi hơn hai mươi năm trước đã lập xí nghiệp Vương thị, sau Toàn Vân cũng tới giúp thẳng bé làm ăn. Hai anh em đồng tâm hiệp lực nên mới có xí nghiệp Vương thị với quy mô như ngày nay. Mẹ Tiểu Lăng là con gái cả của ông. Còn Toàn Vân chưa lập gia đình. Cho nên, người Vương gia cũng rất ít. Tiểu Phi và Tiểu Lăng trở thành bảo bối của hai nhà chúng ta. Bọn chúng tính tình có chút cổ quái, cháu cần phải giúp đỡ bọn nó nhiều hơn mới được.

Lần trước Vũ Ngôn cũng đã nghe lời nhắc nhở từ Quan Nhã Ny, đồng thời cũng biết được tên thật của Thư Nhạc từ chính ma nữ này nên cũng có thể đoán ra được thân phận thật sự của ông nội Thư Nhạc, hay cũng chính là em trai ruột của Vương lão. Thủ trường 001 có trọng lượng gì, Vũ Ngôn hiểu rất rõ. Phải nói rằng, nha đầu Thư Nhạc này dù đặt ở đâu, dù thế nào đi nữa thì cũng chính là một công chúa hàng thật giá thật.

Chỉ có điều tính tình của nha đầu này cũng thật thái quá, thái tới mức mà không thể dùng từ cổ quái để hình dung. Nhưng nghĩ lại cô nàng từ nhỏ đã bị đào tạo một cách nghiêm khắc, tàn khốc áp lực như vậy, rồi phải trưởng thành lớn lên trong hoàn cảnh ấy thì không bị tinh thần phân liệt cũng không được.

Rồi lại còn nghĩ ra cái nhất thể song thân khó có thể tưởng tượng kia nữa. Nhiều chuyện lạ lùng như vậy phát sinh trên người nàng, bây giờ có thêm mấy hành vi khác người thế này thì đó cũng là cái có thể hiểu được. May là tâm địa của nàng cũng không được tính là quá xấu, khi làm việc chính thì vẫn còn rất nghiêm túc.

Chu Hải Lăng bất mãn:

- Ông ngoại, tính tình của con rất tốt đấy chứ. Cùng lắm thì chỉ có tính tình của biểu tỷ là có hơi quái một chút thôi. Nhưng con có thể nói cho mọi người biết, dù tính tình của chị ý có quái tới mức nào đi nữa thì cũng không dám làm gì lão Đại chúng cháu. Chị ý hình như là hơi sợ lão Đại của chúng con thì phải.

Wương lão cười ha ha nói:

- Thế mới tốt! Thế mới tốt!

Vu Tử Đồng nghe mọi người nói chuyện mà không tự chủ được nắm chặt tay Vũ Ngôn hơn.

Ánh mắt Vương lão nhìn về phía Vu Tử Đồng, thấy dáng vẻ thân mật của hai người thì lại nghĩ tới ý trong lời nói của Chu Hải Lăng, lão nhẹ nhàng nhún mày hỏi:

- Cô gái này là

Vũ Ngôn đang định giới thiệu thì Vu Tử Đồng giành lên trước đáp:

- Thấy Vương, chào thầy. Em là học sinh của thầy. Năm đó khi còn học ở đại học Thiên Kinh em còn được tham gia buổi tọa đàm về kinh tế học của thầy nữa.

Wương lão cười nói:

- Thật sao, lão lâu rồi cũng không lên lớp.

Vu Tử Đồng cười nói:

- Khi đó em mới vào đại học Thiên Kinh, thật may mắn được đi nghe một buổi tọa đàm công khai của thầy, rất hữu ích ạ. Em bây giờ là người cùng làm ăn với Vũ Ngôn, chủ yếu phụ trách về việc quản lý kinh doanh của công ty. Chúng em là bạn bè tốt của nhau. Vừa rồi Thư tiểu thư có mời em tới bàn bạc một chút việc.

Wương lão gật đầu nói:

- Thì ra cháu cũng là bạn Tiểu Phi. Rất tốt, rất tốt. Tiểu Phi kết giao được với những người bạn đều là long phượng trong loài người!

Wương lão nhìn vẻ thân mật của nàng với Vũ Ngôn, nhớ tới lời của Chu Hải Lăng thì trong lòng không khỏi bồn chồn:

” Tiểu Vũ này quả là một đứa nhỏ không tệ, vì thế nó có mấy cô bé cùng thích cũng là chuyện rất bình thường. Chỉ mong bọn nhỏ có thể xử lý cho tốt việc này.”

Chu Hải Lăng cười nói:

- Há chỉ là long phượng trong loài người chứ, ông ngoại, ông còn chưa thấy dáng vẻ uy phong của lão Đại con khi còn ở sân bay ngày hôm đó đâu. Công phu của lão Đại phải nói là cực đỉnh. Ông ngoại, chỉ sợ ông cũng không phải là đối thủ của lão Đại đâu.

Vũ Ngôn vội nói:

- Đừng có nói bừa Tiểu Lăng. Công phu của Vương lão đã đạt tới cảnh giới hỏa thuần thanh thì làm sao những người trở tuổi như chúng ta có thể so sánh chứ.

Wương lão cười ha hả nói:

- Tiểu Vũ, cháu đừng thiếp vàng lên mặt lão già này. Ngày đó trên hồ gặp được cháu, nói chuyện có một thời gian dài như vậy ông căn bản cũng không phát hiện cháu có võ công trên người. Nếu không phải hôm nay nói chuyện với Tiểu Lăng thì ông còn chẳng hay biết gì đây.

Vũ Ngôn vội nói:

- Vương lão thứ lỗi. Không phải là cháu cố ý giấu diếm. Ngày đó cháu thấy Vương lão tu luyện Thái Cực quyền pháp của Trần thị nhưng công phu lại hình như là của mạch Võ Đang, đúng không ạ.

Wương lão gật đầu cười nói:

- Nhân lực rất tốt. Tiểu Vũ, chỉ điểm này thôi lão già này cũng phải cam nguyện chịu thua rồi. Thực không giấu, Vương gia ông tu luyện chính là công phu Võ Đang. Đáng tiếc mấy lão già chúng ta còn được chứ hai anh em bọn Toàn Vân thì suốt ngày bận làm ăn kinh doanh nên chút công phu này cũng bị quẳng đi mất rồi. Đúng rồi, Tiểu Vũ. Cháu có thể nói cho ông biết cháu tu luyện công phu của nhà nào không?

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Cháu tu luyện công phu của Vân môn.

- Vân môn?

Wương lão tựa hồ như đang hồi tưởng lại một chuyện gì đó.

- Khi còn trẻ đi du lịch ở bên ngoài ông đã từng gặp một đại nho của Vân môn. Xin hỏi Bạch Nhất Xuyên Bạch lão tiên sinh là gì của cháu?

Vũ Ngôn cung kính nói:

- Đó là tiên sư ạ!

Wương lão nghe hẳn nói hai từ “tiên sư” thì lão biết Bạch Nhất Xuyên đã qua đời, lão cảm khái nói:

- Khi ông còn trẻ đã từng được nghe Bạch lão tiên sinh chỉ bảo. Chớp mắt đã hơn năm mươi năm trôi qua rồi, Bạch lão tiên sinh có lẽ là trăm tuổi mới quy tiên phải không?

Thấy Vũ Ngôn gật đầu, Vương lão thở dài nói tiếp:

- Bạch lão tiên sinh là một nhà đại nho của đời. Tiên sinh tài trí hơn người, học phú uyên thâm. Năm đó tại Nhạc Dương ông đã từng tới thăm, và được nghe những kiến giải độc đáo của tiên sinh. Có thể nói là từng câu từng chữ của tiên sinh đáng giá ngàn vàng. Đáng tiếc sinh không gặp thời, trời đổ anh tài. Lão nhân gia người sinh ra trong thời đại đó nên dù bụng đầy tài hoa nhưng lại không được trọng dụng, cho đến khi cảnh xuân qua đi, lão tiên sinh cũng không muốn nhập thế nữa. Không ngờ cháu lại là đệ tử của lão nhân gia người. Thảo nào lại xuất chúng như vậy.

Mặc dù sống cùng sư phụ hơn mười năm nhưng Vũ Ngôn chưa bao giờ nghe sư phụ người nhắc tới những chuyện của người. Lúc này khi nghe Vương lão kể về những chuyện của sư phụ nên trong lòng cảm thấy vô cùng thân thiết.

Wương lão nhìn thoáng qua Vũ Ngôn nói:

- Tục truyền rằng Vân môn qua nhiều thế hệ nhưng đệ tử tương truyền cũng không có mấy người, và tu luyện cũng coi trọng nhập thế và xuất thế. Tiểu Vũ, công phu cháu tu luyện chắc là Thiên Tâm quyết của Vân môn đúng không?

Vũ Ngôn gật đầu trả lời. Vương lão cười ha hả nói:

- Nói thật cho cháu biết, mấy năm nay giới cổ võ thuật chúng ta trao đổi với nhau quá ít. Tất cả mọi người đều bế môn không quan tâm gì tới đời nên chẳng ai biết ai đã tiến bộ tới mức nào, và cũng càng có nhiều người lao vào thương trường, chính trường nên để hoang phế võ học của chúng ta. Tiểu Vũ, cháu có thể

diễn luyện cho chúng ta được mở rộng tầm mắt hay không? Cháu cũng đừng có từ chối. ông muốn Toàn Vân và Tiểu Lăng kiến thức được mị lực của võ học chân chính.

Chu Hải Lăng cũng kêu lên:

- Lão Đại, anh cũng thể hiện một chút đi.

Vũ Ngôn thấy mọi người như vậy nên cũng không tiện chối từ, nên hắn đành phải mỉm cười nói:

- Thế thì cháu xin nêu xấu vậy!

104. Chương 105

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 105 : Tâm sự

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Hắn quan sát xung quanh một vòng, thấy cánh mình chừng mười mét có một tảng đá lớn. Thấy vậy, thân hình đột nhiên nhẹ nhàng như một chiếc lá nhảy lên trên cao khoảng năm sáu mét, trên không trung hai chân đáp xuống, đồng thời vận đủ tám thành công lực, ngấm bắt Nhu tự quyết, chuồng phải nhẹ nhàng vung lên nhắm thẳng tảng đá lớn kia quét tới. Một chuồng nhìn như có vẻ nhẹ nhàng, tùy ý, không hề có chút khí lực nào nhưng thực tế nó có uy lực lớn tới cỡ nào thì cũng chỉ có Vũ Ngôn là biết.

Vương lão thấy thân pháp tuyệt vời tới mức thần kỳ của hắn thì không nhịn được phải hô lớn một tiếng:

- Hảo công phu!

Chu Hải Lăng nhìn mà mắt cũng không thèm nháy:

- Lão Đại, anh đang biểu diễn người bay trên không trung sao? Mà tạo động tĩnh lớn như vậy nhưng sao tảng đá kia lại chẳng có phản ứng gì vậy?

Lại đợi nửa ngày nửa nhưng không thấy có động tĩnh gì, Chu Hải Lăng chạy đến bên tảng đá lớn nhẹ nhàng vỗ vào nó nói:

- Vũ lão đại, anh làm cái quỷ gì vậy, sao còn chưa phát?

Một chuồng của hắn vỗ lên trên tảng đá đó nhưng vừa sờ vào đã thấy tay mình lại như sờ vào cái gì mềm nhũn, định thần nhìn lại thì thấy cả tảng đá đã biến thành bột phấn.

Chu Hải Lăng tựa như không thể tin được mà nhìn vào tay mình hỏi:

- Lão Đại, là anh làm hay em làm vậy?

Vũ Ngôn cười nói:

- Tất cả mọi người đều thấy đó là do chú làm.

Chu Hải Lăng nhếch miệng cười. Vương Toàn Vân cũng chấn động. Uy lực thể này còn lợi hại hơn cả pháo laser. Võ học có thể đạt tới cảnh giới thể này thật khiến người ta nghe mà rợn cả tóc gáy.

Vương lão với vẻ mặt khó tin nhìn Vũ Ngôn nói:

- Thật sự không thể tin được. Có lẽ đây chính là cảnh giới ngũ hoa tự đỉnh trong truyền thuyết phải không? Tuổi cháu còn nhỏ mà thật không hiểu tu luyện thể nào nữa. Bạch lão quả nhiên là kỳ nhân tuyệt thế!

Vài người ở đây cũng chỉ có Vương lão là nhận ra được công lực của Vũ Ngôn đã tới cảnh giới nào. Lăng không kích vật ngoài bốn năm mét lão tự nhận mình cũng có thể làm được, nhưng với công lực của lão cũng chỉ có thể dùng Ngạnh tự quyết mà bỏ một chưởng ra và đánh nát tảng đá lớn đó, nếu yêu cầu hơn thế thì lão không thể nào làm được.

Còn lăng không kích vật với khoảng cách mười thước như Vũ Ngôn, hơn nữa còn thăm vận Nhu tự quyết biến tảng đá lớn kia thành bột mịn thì đó chính là công phu trong truyền thuyết. Hôm nay có thể tận mắt trông thấy, thật sự là vô cùng chấn động.

Vũ Ngôn đang diễn tới mức sung sướng thoải mái nên cũng không trả lời câu hỏi của Vương lão. Hắn mỉm cười, miêng ngậm lên một tiếng, thân thể như Giao Long bay lên, toàn thân chỉ trong khoảnh khắc đã nằm ngang trên không trung rồi lại ngấm chuẩn một tảng đá lớn cách đó hơn mười mét nữa, ngón giữa búng một cái tiện đà bắn ra một chỉ phong. Bụp một tiếng nhẹ nhàng. Một cái lỗ nhỏ bằng đúng ngón tay giữa xuyên cả tảng đá. Tảng đá này dày ít nhất năm mươi cm, vậy mà vẫn bị hắn lăng không từ cách đó mười mét đục thủng. Công phu thế này thật sự là nghe cũng chưa bao giờ được nghe.

- Dạn Chỉ thần thông à?

Chu Hải Lăng thề lưỡi. Cái này còn lợi hại hơn cả sủng lục. Thân thể huyết nhục của con người có thể bộc phát năng lượng lớn tới mức này thì đúng là cũng chỉ có thể dùng mấy chữ thần thông để hình dung thôi.

Vương Toàn Vân mặc dù cũng đã từng luyện qua công phu nhưng hắn đã sớm bỏ hoang bỏ phế nó nhiều năm. Hôm nay một màn chấn động quá mức hiện ra trước mặt mình, hơn nữa hắn lại là người tung hoành ngang dọc trên thương trường mọi việc đều rất thuận lời nên giờ đối mặt với cảnh tượng này thì rất kinh ngạc, kinh ngạc đến mức nói không ra lời. Công phu này mà đi làm sát thủ thì ngay cả sủng cũng chẳng cần mang theo rồi.

Vương lão thở dài nhìn Chu Hải Lăng và Vương Toàn Vân nói:

- Hai người hôm nay đã kiến thức được cái gì gọi là chân công phu chưa hả? Võ thuật của chúng ta bắt nguồn từ thời xa xưa truyền tới nay, kỳ nhân dị sĩ cực nhiều. Nay hai người đã biết lợi hại chưa.

- Đặc biệt là con đó Tiểu Lăng. Đừng tưởng con là bán Kim

Vương lão nói được một nửa câu thì đột nhiên nhớ tới cái gì đó liền hừ một tiếng nói:

- Đừng ỷ vào chút tài mọn của mình mà đi lừa người khắp nơi. Chờ khi con gặp phải cao nhân thì lúc ý có hối cũng muộn rồi.

Chu Hải Lăng cười gượng hắc hắc hai tiếng rồi không nói gì nữa.

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Vương lão, mỗi người đều có con đường của riêng mình. Đây chỉ là do cơ duyên xảo hợp nên cháu mới luyện được tới mức này. Tiểu Lăng cũng không nhất định phải tập võ, chỉ cần dựa theo cá tính của hắn cho tự do phát triển thì tương lai chắc chắn cũng không phải là một người bình thường.

Vương lão cười nói:

- Tiểu Vũ, có một số việc cháu không biết đâu. Tiểu tử này cũng là có chút bản lĩnh nhưng chính vì thế nên nó ngày nào cũng vênh đuôi lên trời kiêu ngạo. Hôm nay cháu cho thằng bé nó thấy để nó biết thế nào gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, để xem nó còn dám không coi ai ra gì nữa không.

Vũ Ngôn nghe ra được một chút gì đó trong lời nói của Vương lão. Hình như Chu Hải Lăng cũng không đơn giản, nhưng trên người hắn cũng không có nội tức. Chẳng lẽ hắn cũng là dị năng giả giống biểu tỷ của hắn ư?

Vũ Ngôn nghi ngờ nhìn Chu Hải Lăng. Tiểu tử này còn có rất nhiều chuyện chưa nói rõ ở đây. Ví dụ chuyện hôm nay, rõ ràng Thư Nhạc đang sống bên trong khuôn viên trường đại học Thiên Kinh, hơn nữa lại gần như thế, vậy mà tiểu tử này lại dẫn cái xe taxi đi tới bảy tám vòng, hết cả nửa giờ mới đến nơi. Mà Vu Tử Đồng cũng đúng lúc xuất hiện ở chỗ này, ở đây dẫu khoát là có ẩn ý gì đó.

Vu Tử Đồng liều mạng ôm lấy cánh tay Vũ Ngôn. Thân thể đầy đặn tựa sát vào người hắn. Mặc dù nàng đã từng được trông thấy bốn sự của Vũ Ngôn nhưng cũng không nghĩ rằng nó lại tới cảnh giới thần kỳ như thế này. Thật sự là không thể tưởng tượng được! Và điều này cũng càng làm cho quyết tâm của nàng trở nên kiên định hơn. Người đàn ông như vậy, có chọn trên toàn thế giới thì e là cũng không tìm thấy người thứ hai đâu. Minh tuyệt đối không thể buông tay ra được.

Vương lão càng nhìn càng thích người thanh niên trước mắt này. Vũ Ngôn cũng đang có rất nhiều chuyện muốn thỉnh giáo Vương lão, vì thế già trẻ hai người tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống từ từ nói chuyện với nhau.

Thư Nhạc lẳng lặng đứng trước cửa sổ lầu hai nhìn Vũ Ngôn đang ngồi nói chuyện với Vương lão cách đó không xa. Trong mắt nàng hiện lên đủ mọi loại sắc thái, có thẹn thùng, có lưu luyến, có nhớ nhung, có phần nộ, có mơ màng. Đủ mọi cảm xúc, đủ mọi sắc thái giao thoa với nhau, tất cả hóa thành một cảm xúc mà ngay cả chính nàng cũng không rõ. Nàng chỉ có thể ngơ ngác Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng xinh đẹp, kiều diễm như một đóa hoa bên người hắn mà xuất thần.

Vương Toàn Vân vỗ nhẹ lên bả vai nàng nói:

- Nghĩ gì vậy, Tiểu Phi?

Thư Nhạc chợt kinh hãi, khuôn mặt hiện lên hai đóa mây hồng đỏ ửng, nàng vội vàng nói:

- Không nghĩ gì cả. Chú hai, chú vào lúc nào vậy?

Vương Toàn Vân cười nói:

- Đứng bên cạnh chấy cả nửa ngày rồi. Chú chờ cho cháu phát hiện ra chú nhưng thật đáng tiếc. Trái tim của Tiểu Phi nhà chúng ta không biết bay đến nơi nào rồi. Ha ha!

Thư Nhạc có một cảm giác giống như thể tâm sự mình bị người ta nhìn thấu, nàng đỏ mặt vội vàng nói:

- Chú hai, chú nói gì vậy, cháu nghe chẳng hiểu gì cả.

Vương Toàn Vân cười ha ha rồi lắc đầu nói:

- Tiểu Phi, chuyện khác thì cháu rất thông minh nhưng sao chuyện này cháu lại hồ đồ như vậy chứ?

Thư Nhạc cảm thấy khó hiểu nói:

- Cháu hồ đồ làm sao?

Vương Toàn Vân nói:

- Nếu thích một người thì phải lớn tiếng mà nói ra chứ. Chuyện này cũng không phải là một cái gì sai trái cả.

Thư Nhạc ngậy ra một lúc như bị nói trúng tâm sự, thần sắc nàng trở nên buồn bã:

- Ấn tượng của hắn đối với cháu rất là xấu, trong mắt hắn cháu chỉ là một Tiểu ma nữ. Ai da, chú hai, sao chú lại nói với cháu cái đó?

Thư Nhạc thẹn thùng một hồi, do bị tập kích bất ngờ nên không kịp đề phòng nàng đã nói ra chuyện giấu sâu tận trong đáy lòng mình.

Vương Toàn Vân cười ha ha nói:

- Chút tâm sự của cháu có lẽ chính chú cũng không biết. Hơn nữa, Tiểu Phi, cái này thì có gì phải xấu hổ chứ. Ông trời tạo ra nam và nữ vốn chính là để cho họ đến với nhau. Thích một người cũng là do ông trời thu xếp nên không có gì là không thể nói cả. Anh chàng Tiểu Vũ này là một nhân tài, trời sinh đã tạo cho người ta một cảm giác thân thiết, mà hơn thế nữa lại là một người văn võ song toàn. Nó rất xứng đôi với cháu, và đại gia gia của cháu cũng rất coi trọng nó.

Thư Nhạc đỏ mặt lắc đầu nói:

- Từ trước tới giờ trong lòng hắn rất coi thường cháu. Hơn nữa bên người hắn còn có tới mấy cô gái tốt nữa.

Vương Toàn Vân lắc đầu nói:

- Sao cháu biết hẳn coi thường cháu chứ? Cháu đã nói cho nó biết cảm giác của mình chưa? Chỉ cần cháu dừng cảm hơn một chút, trong việc này đàn ông rất dễ bị người phụ nữ làm cho cảm động. Những ấn tượng xấu có thể chỉ trong một đêm sẽ hoàn toàn đảo ngược lại. Giống như cháu bây giờ, nếu không dám nói cho thằng bé biết thì nó vĩnh viễn sẽ không biết. Vậy cháu phải đợi tới khi nào? Nếu có một ngày nó trở thành chú rể của người khác thì cháu sẽ có cảm nhận gì chứ?

Trong lòng Thư Nhạc có một cảm giác đau âm ỉ. Nếu hẳn làm chú rể của người khác, vậy thì có lẽ mình thật sự sẽ biến thành ma nữ rồi.

- Còn việc bên người nó có tới mấy cô gái, chuyện này rất bình thường. Một người đàn ông có mị lực hấp dẫn ánh mắt của đàn bà đó là chuyện hết sức tự nhiên. Điều này cũng chứng minh ánh mắt của cháu không có sai. Cháu nhìn xem, chú hai của cháu đã tới tuổi này rồi nhưng ngày nào cũng có hàng đàn hàng đống các cô bé quần lấy chứ. May mà mối tình của chú với Mẫn Tình là một mối tình mãi mãi, nếu không đúng là không thể nhận được trước những hấp dẫn đó.

Thư Nhạc nghe lời chú mình nói rất thú vị nên cũng mở miệng cười hì hì.

Vương Toàn Vân nói tiếp:

- Nếu không có một cô nào thích nó vậy thì có lẽ cháu phải suy nghĩ lại. Người này chắc chắn là không có tình thú gì cả. Nhưng giờ các bé thích nó càng nhiều thì cháu lại phải càng hưng phấn, ý chí chiến đấu của cháu phải càng ngập tràn mới đúng. Điều này đã chứng minh được rằng ánh mắt của cháu rất lợi hại. Cháu nên tin tưởng vào mình. Với dung mạo và phong độ của Tiểu Phi nhà chúng ta thì trong thiên hạ này, cô gái nào có thể so sánh được với cháu chứ đúng không nào? Cho nên mới nói, chỉ cần cháu có thể bỏ qua thể diện, ngồi xuống nói chuyện với thằng bé, dừng cảm nói ra tâm tư của bản thân mình. Chú hai tin rằng không có gì là Tiểu Phi cháu không làm được.

Thư Nhạc hừ một tiếng nói:

- Hẳn hoa tâm như vậy, con gái bên người hẳn hết người này tới người khác xuất hiện, vậy dựa vào gì mà cháu phải vứt bỏ thể diện trước chứ? Bỏ cô nương cũng không phải là không có ai theo đuổi, chẳng lẽ cháu còn phải chủ động tới tìm hẳn ư?

Lời thì nói như vậy, nhưng trong lòng Thư Nhạc rất rõ, nếu muốn gia hỏa kia tới tìm mình trước, thì trừ khi mặt trời mọc ở đằng tây.

- Trước hết chúng ta không nói tới chuyện ai chủ động. Chú hỏi cháu, cháu nhìn thấy nó đối xử tốt với các cô gái bên người thì trong lòng cháu có tức giận không?

Vương Toàn Vân cười nói.

- Cháu thấy hẳn là đã tức rồi. Đã lừa bao nhiêu nữ hài tử như vậy, thế mà còn giả bộ tủi thân. Người này đúng là rất đáng ghét.

Thư Nhạc bĩu môi nói.

- Vậy chú xuống nói với Tiểu Vũ. Tiểu Phi nhà chúng ta rất ghét cháu, vậy xin cháu sau này tránh xa nó một chút, xin nó sau này đừng tới tìm nó nữa. Cháu nghe vậy được không? Chú thấy vị Vu tiểu thư bên cạnh nó kia chắc hẳn khi nghe được lời đó sẽ rất vui đấy.

Vương Toàn Vân cười ha hả rồi giả bộ như muốn đi ra ngoài thật.

- Chú hai

Thư Nhạc vội vàng kéo hẳn lại, vẻ mặt dần trở nên ảm đạm, nằng nhẹ nhàng nói:

- Hẳn chưa bao giờ tự dừng tới tìm cháu cả. Mà mỗi lần đều là do cháu tìm hẳn. Lần này hẳn tới là để khởi binh hỏi tội cháu. Hẳn vốn hy vọng thoát khỏi cháu càng xa càng tốt. Chú mà nói như vậy thì có lẽ là hẳn cầu còn chẳng được đấy.

Thư Nhạc thở dài nhẹ giọng nói tiếp:

- Cháu biết, từ trong đáy lòng, hấn rất ghét cháu. Cháu nhìn ánh mắt của hấn là có thể thấy được điều đó. Khi hấn nhìn các cô gái khác đều ôn nhu, đều dịu dàng như nước, còn đối với cháu thì lại chỉ có sự khinh thường.

Nàng tự nhìn mình lắc đầu cười nói:

- Có đôi lúc cháu cũng thấy rất lạ. Hấn biết thân thế của cháu, từ thân phận địa vị tiền tài cho tới gia thế cháu không hề kém bất cứ một cô gái nào, nhưng vì sao cho tới bây giờ hấn chưa bao giờ nhìn cháu với vẻ mặt hoà nhã cả? Mặc dù hấn không quan tâm tới mấy thứ như thân thế nhưng cháu cũng chỉ mong hấn có thể đối xử với cháu như những người khác thôi. Song vì sao hấn lại không làm vậy? Cháu biết, hấn không đồng ý với thủ đoạn làm việc của cháu, nhưng hấn có nghĩ hay không, có lúc cháu cũng là do thân bất do kỷ. Tất nhiên thủ đoạn cháu dùng có thể hơi cực đoan, nhưng xuất phát điểm và ý định của cháu tuyệt đối không thẹn với lương tâm của mình. Khi đứng trước mặt hấn thì mọi chuyện như đều nằm trong bàn tay của cháu, nhưng thực ra, chỉ có cháu mới biết, cháu mới thực sự là nằm trong bàn tay của hấn.

Nàng cười khổ, nói tiếp:

- Nhưng con người lại khó hiểu như vậy. Hấn càng như thế thì cháu lại càng nhớ tới hấn. Đặc biệt cháu còn phái người đi điều tra hoàn cảnh của hấn, cháu muốn biết mình có thể giúp hấn cái gì hay không. Nhưng những điều này lại khiến hấn hiểu lầm là cháu đang theo dõi hấn. Bây giờ hấn khinh thường cháu. Chú hai, trước đây ai cháu cũng không sợ, nhưng bây giờ cháu rất sợ hấn dùng đôi mắt như vậy nhìn cháu. Ánh mắt đó khiến cháu cảm thấy mình hình như đứng là một người rất vô sỉ, rất trơ tráo.

Vương Toàn Vân lắc đầu nói:

- Tiểu Phi, có một số việc rất khó có thể nói rõ ai đúng ai sai. Chỉ cần nó xuất phát từ chân tâm của mình, làm theo đúng trái tim mình mách bảo thì tất cả đều có thể. Hai người nếu đối xử ngang hàng với nhau thì mọi chuyện đều có thể giải quyết. Mấu chốt chính là ở chỗ cháu phải dừng cảm bước cái bước đầu tiên. Còn nếu cháu cứ giấu mọi chuyện trong lòng như vậy thì vĩnh viễn nó sẽ không bao giờ biết cả, và cái đó cũng chỉ có thể trở thành thâm mề, thâm yêu thôi đúng không? Đại minh tinh Thư Nhạc danh chấn thiên hạ lại đi yêu thầm một người đàn ông, hơn nữa còn không dám biểu đạt cảm xúc của mình nữa. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì không phải làm người ta cười tới chết à.

Thư Nhạc đỏ mặt:

- Chú hai, cái gì mà thâm mề thâm mề chứ. Đâu có khó nghe như chú nói. Được rồi, được rồi. Không nói chuyện của cháu nữa. Đúng rồi, gần đây tiến triển của chú với Quan cô có thể nào? Cháu rất hy vọng có thể uống rượu mừng của hai người sớm sớm một chút.

Vương Toàn Vân lắc đầu cười khổ nói:

- Cái nguyện vọng này của cháu không biết đời này có thành hiện thực được không nữa. Mẫn Tình đối xử với chú vẫn như cũ. Mười năm trước, lần đầu tiên gặp cô ấy, cô ấy nói cho chú biết rằng, cô ấy đã lập gia đình. Mười năm sau, cô ấy vẫn nói cái câu đó. Nhưng chú tới cục Dân Chính tra thì biết từ trước tới giờ không hề có ghe chép nào nói cô ấy đã kết hôn cả, và nhiều năm như vậy vẫn chưa hề trông thấy chồng của cô ấy xuất hiện lần nào. Chú thực sự không rõ vì sao lại như vậy?

Thư Nhạc thở dài nói:

- Chuyện này cháu cũng từng hỏi thăm Nhã Ny. Nhưng chị ấy cũng chỉ ậm ừ ừ cho qua chứ không chịu nói thật, chị ấy chỉ nói đó là chuyện trong nhà họ nên không thể tiết lộ. Sau cháu cứ cuốn lấy mãi thì chị ấy mới nói cho cháu biết một chút. Quan cô cô thực sự là đã gả cho người khác.

- Cái gì, cô ấy thực sự là đã lập gia đình rồi ư?

Vương Toàn Vân chóng váng như bị một cái gậy đập vào đầu. Tinh thần lập tức trở nên uể oải:

- Sao lại thế được? Sao lại thế được? Mười năm không hề thấy chồng của cô ấy, sao cô ấy có thể đã lập gia đình được chứ?

105. Chương 106

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 106 : Ma môn

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Thư Nhạc khẽ thở dài nói:

- Nhã Ny không nói dối đâu. Vốn cháu cũng không tin nhưng nhìn vẻ kiện định của chị ấy cháu mới biết được lời chị ấy nói là thật. Vì thế cũng khó trách Quan cô cô lại luôn đối xử với chú như vậy. Nếu không, với phong độ và mị lực của chú rồi lại còn khổ công theo đuổi Quan cô cô mười năm thì có là tảng đá cũng phải động tâm chứ là.

Vương Toàn Vân lắc đầu mờ mịt nói:

- Tại sao lại có thể như vậy chứ? Thì ra điều cô ấy nói đều là sự thật. Cô ấy đã gả cho ai? Chú nhất định phải gặp mặt hần ta. Chú tuyệt đối sẽ không buông đâu.

Thư Nhạc gật gật đầu nói:

- Chú hai, cháu nhất định sẽ ủng hộ chú. Theo đuổi hạnh phúc của mình không có gì là không đúng cả. Quan cô cô chắc chắn là có nỗi khổ riêng. Chú nhất định không được buông đó.

Vương Toàn Vân gật gật đầu. Thư Nhạc nhìn dáng vẻ si tình của người chú mình mà không tự chủ được lại nghĩ tới chuyện của bản thân. Chẳng lẽ tình cảm lại đau khổ, đắng cay như vậy ư? Lúc trước, tại sân bay hần dám đánh mông mình, rồi mình cầm súng bắt cóc hần, đòi hần dẫn mình đi chơi khắp Thượng Hải. Mỗi một sự kiện, mỗi một việc đã từng trải qua cùng hần như chỉ diễn ra trong chớp mắt, lúc này nhớ lại thì tất cả đều biến thành hồi ức đẹp đẽ nhất, ngọt ngào mà lại phiền muộn nhất của mình.

- Tiểu Phi, cháu mặc thế này đẹp lắm. Trông rất thoải mái, đó mới là cái nét của một người con gái nên có.

Vương Toàn Vân khó chịu một lúc rồi mới ngẩng đầu nhìn Thư Nhạc, lúc này hần mới phát hiện cô cháu gái của mình hôm nay ăn mặc khác hẳn ngày thường.

Một bộ đồ khác hẳn cái vẻ rườm rà ngày trước, một chiếc quần bò bảy phân màu lam nhạt vô cùng đơn giản, một chiếc áo sơ mi màu trắng, nàng giờ biến từ một thiên sứ xinh đẹp xuống nhân gian thành một tình linh thanh lệ.

- Đúng vậy, biểu tỹ. Hôm nay chị ăn mặc trông thật đặc biệt!

Chu Hải Lăng ở bên ngoài nghe lén hai người nói chuyện, lúc này hần mới thực sự không nhịn được bèn xen vào:

- Hình như cho tới nay em chưa bao giờ trông thấy chị ăn mặc đơn giản như vậy. Có phải là vì lão Đại em không hả. Lão Đại cũng thật là, đại mỹ nữ như thế này không đi thưởng thức mà lại đi trêu chọc mấy hoa mảy cỏ ngoài kia.

Thư Nhạc cười nhẹ nhàng, hồi ức lại ngày đó khi mình cầm súng chỉ vào đầu hần, buộc hần theo mình “Bỏ trốn” 6 tiếng liền. Bộ quần áo đơn giản này chính là bộ mà lúc trước mình nhìn trúng bắt hần phải bỏ tiền mua. Đáng tiếc hần vĩnh viễn không biết thưởng thức mình.

Tri âm như bất thường, quy ngoạ cổ sơn thu (1). Trong lòng Thư Nhạc đột nhiên dâng lên một cảm giác thê lương. Ở trong lòng hần, có lẽ mình còn cách hai chữ tri âm này vạn dặm chưa biết chừng.

Liếc nhìn mấy bộ quần áo khác treo trước cửa sổ. Đây đều là những bộ mà mình bắt hẩn mua trong cái cửa hàng nhỏ ở Thượng Hải, mặc dù là ép buộc nhưng cũng coi như là hẩn tặng cho mình đi. Đó đều là những bộ quần áo rẻ nhất mà nàng đã mua từ lúc được sinh ra cho tới nay, nhưng đó cũng là những bộ quần áo trân ái nhất cả đời này của nàng.

Ánh mắt Thư Nhạc nhẹ nhàng nhìn ra rơi xuống bên ngoài cửa sổ. Ánh mắt của nàng rời rạc mà lại mơ màng. Chu Hải Lăng theo ánh mắt của nàng nhìn xuống, dưới bóng râm, bóng dáng rộng lớn kia của Vũ Ngôn rơi vào trong mắt hẩn....

Vũ Ngôn đang cùng Vương lão nói chuyện rất hăng say. Còn Vu Tử Đồng ngồi bên cạnh Vũ Ngôn, bây giờ nàng một tác cũng không rời Vũ Ngôn, cho dù là cả đời này sợ rằng nàng cũng không rời khỏi hẩn.

Vũ Ngôn đã coi nàng như một tri kỷ hoàn toàn có thể tin cậy, vì thế rất nhiều chuyện hẩn cũng không muốn giấu nàng, khi nhìn nàng ngồi bên cạnh mình hẩn cũng chỉ mỉm cười rồi thôi.

Wương lão đã được trông thấy bản lĩnh của Vũ Ngôn nên càng yêu mến người thanh niên này hơn. Khiêm tốn có lẽ, còn trẻ lại anh tuấn, bản lĩnh cao cường mà lại là đời sau của danh môn, là đồ đệ của cố nhân, đúng thật là một chàng rể vàng, rất có tiềm lực để đầu tư. Mà người như vậy có lẽ trên toàn thế giới cũng chỉ có một người này, phải nắm cho thật chặt. Nhưng khi thấy dáng vẻ ỷ lại của Vu Tử Đồng đối với Vũ Ngôn nên có rất nhiều lời nhưng lão lại không thể không để lại trong lòng, và đồng thời cũng thay Thư Nhạc mà âm thầm lo lắng.

- Vương lão, bên trong bốn tập đoàn thương nghiệp lớn cháu biết xí nghiệp Vương thị và tập đoàn An Khải có bối cảnh võ lâm. Tập đoàn An Khải là phái Nga Mi cháu cũng đã từng tiếp xúc. Mà Lâm Tâm Vũ của thực nghiệp Viễn Tinh cháu cũng đã gặp qua, anh ta cũng có công phu trong người chỉ là không biết bọn họ có xuất thân thuộc môn phái nào?

Vũ Ngôn nhờ tới vấn đề chưa có lời giải đã ở lâu trong lòng mình này, vì thế hẩn mở miệng hỏi.

Wương lão gật đầu nói:

- Viễn Tinh à, bọn họ chủ yếu làm về vận chuyển, đặc biệt là vận chuyển đường dài, đây là một lĩnh vực rất màu mỡ. Lâm Tâm Vũ là con trai độc nhất của Lâm Thế Hồng, và cũng là người thừa kế tương lai của thực nghiệp Viễn Tinh. Lâm Thế Hồng là đệ tử tục gia nhập thất của Bất Nhị thiền sư, phương trượng Thiếu Lâm đời trước và Lâm Thế Hồng cũng chính là truyền nhân chính thống của công phu nội gia Thiếu Lâm, sau lại ở rể tại Thuyền Vương thế gia, làm con rể của Thuyền vương Bao Chính Thanh. Bao Chính Thanh là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm nên khá coi trọng Lâm Thế Hồng, người cùng thuộc môn phái với mình, sau Bao Chính Thanh lại chỉ định hẩn làm người kế thừa sự nghiệp của mình. Mà Lâm Thế Hồng cũng không phụ sự mong đợi của mọi người. Sau nhiều năm kinh doanh mới có thực nghiệp Viễn Tinh với quy mô như hôm nay. Hơn nữa hẩn cũng thật sự là một nhân vật rất giỏi. Lâm Tâm Vũ là cháu ngoại của Thuyền vương, cha lại xuất thân từ Thiếu Lâm chính thống và có quan hệ sâu xa với Thiếu Lâm. Hẩn cũng là đệ tử nhỏ tuổi nhất của phương trượng đương nhiệm Chính Huyền của Thiếu Lâm, và cũng là đệ tử đặc ý của Chính Huyền. Nghe nói Tiểu Lâm này có thiên phú cực cao, hơn nữa từ nhỏ đã tu luyện Dịch Cân Kinh, lại có danh sư chỉ điểm, nên tu vi của đứa nhỏ này cũng không tầm thường. Mấy năm nay nghe nói thăng nhò luôn đi theo bên cạnh Tiểu Phi, chăm sóc Tiểu Phi cũng không tệ.

Wương lão nhìn thoáng qua Vũ Ngôn với đầy ẩn ý, lão nói tiếp:

- Đứa nhỏ này lão cũng chưa gặp. Nhưng theo những người tiếp xúc với hẩn kể lại thì đứa nhỏ này cũng phong độ, cử chỉ nhanh nhẹn khiêm tốn có lẽ, mà thân thể cũng tốt. Mọi người đều cho rằng Tiểu Phi hẩn là sẽ có thiện cảm với hẩn. Nhưng đáng tiếc, cái con bé Tiểu Phi này cũng không phải người thường. Mắt của nó cao tới tận trời nên chẳng quan tâm tới bất cứ kẻ nào cả. Tiểu Lâm đi theo nó lâu như vậy rồi mà nó vẫn chỉ coi hẩn như là bạn bè bình thường. Ông cũng nói thật với cháu, với thân phận bây giờ của Tiểu Phi thì người nó muốn tìm phải vừa lòng mình, hơn nữa còn phải vừa lòng đồng fan hâm mộ điên cuồng kia nữa. Khó khăn này thật không nhỏ, áp lực sẽ là rất lớn nên nhà ông đều lo lắng thay cho con bé.

Vũ Ngôn cười nói:

- Thư tiểu thư quả là rất xinh đẹp. Cháu tin tưởng cô ấy nhất định có thể tìm được hạnh phúc của mình. Lâm công tử này kỳ thật cũng là một lựa chọn rất tốt.

Vương lão lắc đầu nói:

- Tiểu Phi từ nhỏ đã là một người rất có chủ kiến. Ai trong số chúng ta cũng không có cách nào lựa chọn giúp nó cả. Hơn nữa tính tình của con bé chắc hẳn cháu cũng hiểu được đôi chút.

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Nói thực ra tính tình của Thư tiểu thư cháu rất khó chấp nhận. Cháu khi ở cùng cô ấy luôn không cảm thấy vui vẻ gì, nói thực ra thì chúng cháu cũng không thể tính là bạn bè của nhau.

Vương lão thở dài đáp:

- Tiểu Phi kỳ thật là một đứa nhỏ rất đáng thương. Nó sở dĩ có tính cách như hôm nay có thể nói là do ông với ông nói của nó một tay tạo ra. Lúc năm sáu tuổi, thân phận ông nói con bé còn chưa hiển hách như bây giờ nhưng cũng đã được quyết định là người thay thế. Thân phận của con bé cũng bắt đầu trở nên đặc biệt. Chúng ta từ khi đó đã hy vọng có thể bồi dưỡng nó, vì thế đã đưa ra đủ loại yêu cầu với con bé. Mỗi ngày con bé phải học không biết bao nhiêu là thứ. Rất nhiều lúc một ngày nó chỉ có thể ngủ bốn năm giờ. Nghĩ lại, một đứa nhỏ chưa tới mười tuổi đã đánh mất tất cả niềm vui thời thơ ấu, mỗi ngày bị buộc học những thứ mà con bé không thích. Đây là cảm thụ thế nào chứ? Điều này cũng có thể tưởng tượng được. Nói thật ra thì ông cũng không biết làm như vậy là đúng hay sai nữa. Nhưng ông nội con bé là một người cố chấp, khi đã quyết việc gì là phải làm cho bằng được. Con bé từ nhỏ bị ông nội trách mắng nhiều nhất, thậm chí ngay cả một người bạn cũng không có. Sau lại vì quan hệ của Toàn Văn và Quan Mẫn Tình nên con bé mới có cơ hội quen biết Quan Nhã Ny. Nhã Ny cũng là người bạn đáng tin duy nhất của con bé trong những năm đó. Những thân phận đặc biệt kia của con bé cũng không phải là cái con bé muốn, có lúc nghĩ lại những cái mà con bé đã đánh mất. Chúng ta thật sự đã nợ nó quá nhiều.

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng đồng thời thở dài. Đối với Thư Nhạc, Vu Tử Đồng cũng không hiểu gì nhiều và hai người tiếp xúc với nhau cũng chỉ có ngày hôm nay mà thôi. Nàng thở dài phần lớn là vì xuất phát từ sự đồng cảm với Thư Nhạc. Ai có thể nghĩ rằng một Đại minh tinh được triệu người yêu mến mà sau lưng lại có câu chuyện chua xót như vậy chứ. Đồng thời Vu Tử Đồng cũng có kinh ngạc về thân phận của Thư Nhạc.

Còn Vũ Ngôn cảm thán vì tính cách của Thư Nhạc đã định hình, chỉ sợ rằng nàng cũng không có cách nào thay đổi được nữa, mà nàng nếu có thay đổi thì nàng có còn là Thư Nhạc nữa không chứ? Vấn đề này thật sự là có chút mâu thuẫn.

Vương lão cũng than nhẹ một tiếng, giọng nói đầy vẻ áy náy, lão nói:

- Cho nên, ông hy vọng Tiểu Vũ cháu có thể giúp chúng ta khuyên Tiểu Phi. Mặc dù cảm giác của cháu đối với con bé không được tốt lắm nhưng ông có thể nhìn thấy được, Tiểu Phi thực tâm muốn làm bạn với cháu. Cháu có thể gần gũi con bé nhiều hơn, lắng nghe một chút ý tưởng, suy nghĩ của nó. Có lẽ cháu sẽ phát hiện một Thư Nhạc khác. Những lời nói của cháu rất có ảnh hưởng với con bé. Cháu tiếp xúc với con bé nhiều hơn thì có lẽ có hy vọng dần dần ảnh hưởng tới tính cách của nó. Đương nhiên còn cả Vu tiểu thư cháu nữa. Hai người cũng được xem như là bạn của Tiểu Phi, ông hi vọng hai cháu có thể giúp con bé.

Chú thích:

(1) Bài thơ Tuyệt cú - (I) (Giả Đảo - , Trung Quốc)

- Trung:

- Hán:

Nhị cú tam niên đắc,

Nhất ngâm song lệ lưu.

Tri âm như bất thường,

Quy ngoạ cổ sơn thu.

- Dịch thơ (Trần Trọng San):

Hai câu làm mất ba năm,

Một ngâm, lã chã hai hàng lệ rơi.

Tri âm nếu chẳng đoái hoài,

Trở về núi cũ, nằm dài với thu.

Vũ Ngôn gật gật đầu nói:

- Chuyện này không thành vấn đề. Cháu và Thư tiểu thư mặc dù khó hợp nhau về tính cách nhưng trong một số chuyện nào đó lại cũng có chút tiếng nói chung. Song cháu không tán thành cách nói mong làm ảnh hưởng tới tính cách của cô ấy của ông. Tính tình của Thư tiểu thư bây giờ mặc dù cháu không thích nhưng đó lại là một tính cách hoàn chỉnh, là bản tính được nuôi dưỡng qua nhiều năm qua và mọi người cũng đã quen với nó rồi. Có thể cháu cảm thấy tính cách của cô ấy không được tốt lắm, nhưng nói không chừng lại có rất nhiều người thích tính cách đó. Nếu thực sự có người có thể thay đổi cô ấy thì Thư tiểu thư lúc đó sẽ vẫn là Thư Nhạc trước kia sao. Nếu cô ấy không còn là Thư Nhạc của trước kia, vậy thì sẽ có bao nhiêu người sẽ nhận ra sự thay đổi trong tính cách của cô ấy đây? Dừng lời của Vương lão người, nếu có một ngày cháu gái của người không còn cái tính cách mà người quen thuộc thì người sẽ chấp nhận được không chứ?

Vương lão nhú mày trầm tư một lúc rồi đột nhiên lão cười nói:

- Hay cho một Tiểu Vũ, quả nhiên rất xuất sắc. Trước kia ông như ở trong sương mù, lòng luôn cảm thấy áy náy nên không nghĩ tới vấn đề này. Cháu nói rất đúng, tính cách Tiểu Phi bây giờ mặc dù không phải người nào cũng thích nhưng chưa tới mức người người đều ghét. Hơn nữa cũng có không ít người thích. Mặc dù có tranh luận nhưng cũng không cần nhất định phải sửa đổi. Thích cùng không thích chỉ là cảm giác trong lòng mỗi người. Tất cả cứ để cho con bé tự nhiên mà phát triển đi. Nhưng cũng phải nói rằng, Tiểu Phi cũng không có mấy người bạn, vì thế sau này cháu với Vu tiểu thư nhất định phải chiếu cố tới con bé nhiều hơn đây.

Vương lão lại ha ha cười phá lên.

Vu Tử Đồng là con gái nên trong thời điểm quan trọng nàng rất miễn cảm. Vương lão mặc dù không nói gì thêm nhưng ánh mắt lão nhìn Vũ Ngôn rõ ràng đã xếp Vũ Ngôn vào danh sách người ứng cử cho cái chức cháu rể kia rồi, mà không những được xếp vào, Vũ Ngôn còn là ứng cử viên sáng giá nữa.

Vu Tử Đồng đối với hai chị em Số 9 và Tăng Nhu nàng còn có chút tự tin, nhưng đối với Thư Nhạc, không kể tới thân thế địa vị của nàng ta mà chỉ dung nhan diễm tuyệt thiên hạ, làm bất cứ một mỹ nữ nào cũng phải ghen tị kia của nàng cũng khiến Vu Tử Đồng khi đứng trước mặt nàng ta không hề có chút tự tin nào cả. Nói Thư Nhạc là hồng nhan họa quốc thực sự cũng không đủ để hình dung, người phụ nữ kiểu giống như Thư Nhạc phải nói là có lực hấp dẫn nhất, lực hấp dẫn tuyệt đối đối với đàn ông.

Tuy rằng hiện tại Vũ Ngôn nhìn có vẻ như không có chút thiện cảm gì tới Thư Nhạc, nhưng đối mặt với Thư Nhạc thì không có bất cứ một người đàn ông nào có thể ngăn cản thế công của nàng. Hơn nữa sau khi Vũ Ngôn trải qua chuyện của Số 9 và Tăng Nhu nên đối với chuyện giữa nam nữ với nhau cũng đã có hiểu biết nhất định. Vì thế hẳn và Thư Nhạc không phải không có khả năng “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén” kia.

Trong lòng Vu Tử Đồng suy nghĩ rất nhiều nhưng cũng chỉ có thể nghĩ. Nghĩ lời những điều mà Thư Nhạc nói với mình. Nam nhân như hắn nếu cứ giở bó bất ép là không thể được. Vậy thì không bằng cứ thả cho hắn dang cánh bay cao, như vậy mới là sự ủng hộ tốt nhất đối với hắn. Chỉ có điều, nói thì nói vậy, nhưng có người phụ nữ nào thực sự có tấm lòng rộng lớn như vậy chứ?

Vũ Ngôn vốn hỏi chuyện của Lâm Tâm Vũ nhưng lại bị Vương lão nói sang Thư Nhạc. Hắn thấy trời đã không còn sớm nữa, nên dù vừa rồi Vu Tử Đồng đã nói mọi chuyện công ty tiền nong đã được giải quyết nhưng quá trình cụ thể và việc vì sao nàng lại đột nhiên xuất hiện ở đây thì trong lòng hắn vẫn đầy nghi vấn.

Bây giờ thấy Vương lão nói xong chuyện, vì thế hắn vội lái đề tài trở lại quỹ đạo của nó, hắn cũng kể cho Vương lão nghe quá trình kết thù của mình với tập đoàn An Khải. Vương lão tức giận hừ nói:

- Trong bốn đại tập đoàn thì bọn chúng là bẩn thỉu nhất. Bên ngoài thì kinh doanh cái gì mà giải trí, nhà hàng, trên thực tế bên trong toàn một đám tham tham nhũng bẩn thỉu chuyện gì cũng dám làm, từ mở sòng bạc tới buôn bán thuốc phiện, rồi buôn lậu súng đạn, bức dân lành làm điếm. Lương tâm của mấy tên phái Nga Mi này đều bị chó ăn mất rồi. Cháu làm tốt lắm, nếu để cho ông gặp được bọn nhóc kia thì ông phải đánh cho chúng răng rơi đầy đất.

Vu Tử Đồng nhớ tới cái đêm hôm đó bị người của An Tử Phong bao vây, và cả những thủ đoạn tàn khốc khi Vũ Ngôn đối phó với những người đó nữa mà trong lòng nàng lại thấy căng thẳng, nên vội vàng kéo tay Vũ Ngôn. Vũ Ngôn dường như cũng đoán được suy nghĩ trong lòng nàng nên hắn bèn cười với nàng một cái. Vì thế trong lòng Vu Tử Đồng cũng dần bình tĩnh trở lại.

Vũ Ngôn hừ một tiếng nói:

- Bọn chúng làm xằng làm bậy như vậy, chẳng lẽ không có người tới trừng trị bọn chúng ư?

Wương lão lắc đầu đáp:

- Rất nhiều chuyện bọn chúng đều tiến hành ngầm, hơn nữa thủ đoạn làm việc cũng rất sạch sẽ, nếu không chú ý xem xét thì không thể tóm được sơ hở của bọn chúng. Huống chi, với thế lực và thủ đoạn của tập đoàn An Khải thì có mấy ai dám mạo hiểm cả tính mạng đi thăm dò, tra xét bọn chúng chứ?

Vũ Ngôn liếc nhìn Vương lão, định nói cái gì lại thôi. Vương lão cũng là một lão già thành tinh nên biết hắn có lời khó nói ra, vì thế lão bèn cười nói tiếp:

- Ông biết cháu muốn nói cái gì, cháu muốn hỏi vì sao xí nghiệp Vương thị chúng ta lại mặc kệ không quản tới việc này phải không?

Wương lão lắc đầu nói:

- Vương thị chỉ là một xí nghiệp, một tập đoàn, nói trắng ra thì cũng cùng một địa vị không khác gì lắm so với tập đoàn An Khải. Mặc dù với bối cảnh của xí nghiệp Vương thị thì không ai dám tới đây gây khó dễ nhưng muốn một tập đoàn đi áp chế một xí nghiệp khác thì đó lại không phải là đạo kinh doanh. Quả thật xí nghiệp Vương thị với chỗ dựa là bối cảnh chính trị thì có thể ngăn chặn tập đoàn An Khải, nhưng nếu chuyện như vậy mà đã cần phải nhờ tới thủ đoạn chính trị để giải quyết thì cái cơ quan chấp pháp hành chính kia để làm cái gì chứ? Từ một góc độ nào đó thì như vậy sẽ phá vỡ trình tự chấp pháp. Ông cả đời nghiên cứu kinh tế và pháp luật nhưng nhiều khi cũng không biết phải làm thế nào. Trong đất nước chúng ta, vấn đề này cũng không phải là vấn đề về pháp luật mà là vấn đề về tính công chính trong khi thi hành pháp luật. Nếu ngay cả điều này cũng biến mất thì những cá thể trong xã hội như chúng ta cũng chẳng biết phải làm thế nào cả.

Vũ Ngôn cũng lắc đầu bất đắc dĩ. Một thế lực ác như An Khải không phải chỉ tồn tại một mình, mà nó còn là các hiện tượng Hắc ám móc nối với nhau nữa. Có thể coi như đó là một hình ảnh thu nhỏ tập trung những cái không lành mạnh của xã hội này. Nếu dựa vào cơ quan chấp pháp để diệt trừ những độc chất này thì hiện tại xem ra là hoàn toàn không có khả năng. Những năm này bọn chúng làm xằng làm bậy thì chắc chắn không phải là chưa có ai đứng ra tố giác nhưng An Khải vẫn có thể đứng vững vững không ngã, vậy thì nó không thể đơn giản chỉ dùng từ thực lực để hình dung nữa rồi. Sau lưng bọn chúng nhất định có một thế lực làm chỗ dựa cường đại khác.

- Vậy tập đoàn Thánh Long kia có lai lịch gì ạ?

Vũ Ngôn nhớ tới nội tức trên người Quan Nhã Ny và Ân Nhất Bình, cái nội tức đó tạo cho hắn một cảm giác quen thuộc nên trong lòng cũng có khá nhiều nghi vấn.

- Tập đoàn Thánh Long là một môn phái cực kỳ thần bí. Tổ chức của bọn họ rất chặt chẽ, hơn nữa cấp bậc cũng cực kỳ nghiêm ngặt. Cũng chỉ có vài người nắm giữ bí mật môn phái này, và họ cũng chính là tầng nòng cốt nhất của môn phái. Quan Mẫn Tình và anh trai cô ta, Quan Thánh Đào, hay cũng chính là cha của Quan Nhã Ny, hai người là hai trong số đó. Mặt khác bọn họ còn có một Trưởng Lão hội cực kỳ thần bí, nghe nói đó là cơ cấu cao nhất quyết định chuyện bên trong phái.

Nghe đến đó, Vũ Ngôn bèn nhớ tới Vân lão, người đã từng giúp mình khi ở Thượng Hải. Từ miệng Quan Nhã Ny thì lão ấy là nhị gia gia của cô nàng, vậy lão có phải là một trong các thành viên của cái gọi là Trưởng Lão hội kia không?

- Thực lực của bọn họ vô cùng cường đại, không chỉ có về mặt kinh tế mà vũ lực đằng sau bọn họ, theo ông được biết thì bọn họ không chỉ nắm giữ phần lớn cao thủ võ lâm mà còn có dị năng giả với các hệ khác nhau, và còn có một tổ chức Hắc ám rất thần bí tên là Thánh Huyết hội.

Vương lão nói tiếp.

- Thánh Huyết hội?

Vũ Ngôn cả kinh nói:

- Hội này làm cái gì ạ?

- Thánh Huyết hội là tổ chức sát thủ số một số hai trên thế giới. Hàng năm, một nửa các hành động ám sát đại quý mô trên thế giới đều do bọn họ làm. - Vương lão cười khổ nói.

- Sát thủ ư?

Vũ Ngôn nhớ tới Hôi Lang, người đã từng cùng mình kề vai chiến đấu tại nước R. Hắn có phải cũng là sát thủ của Thánh Huyết hội không?

- Quốc gia sao lại khoan nhượng cho một tổ chức sát thủ như vậy tồn tại chứ?

Vũ Ngôn lấy làm lạ hỏi.

Vương lão nhìn Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng nói:

- Những lời của ông hôm nay hi vọng các cháu có thể giữ bí mật, người biết những việc này cũng không có mấy.

Thấy hai người gật gật đầu. Vương lão mới chậm rãi nói:

- Thánh Huyết hội mặc dù là một tổ chức sát thủ nhưng rất ít hành động trong nước. Nhiệm vụ mà họ nhận thường có độ khó rất lớn, hơn nữa sát thủ dưới trướng cũng chẳng phân biệt biên giới, hay màu da, và hơn nữa còn duy trì liên hệ đơn tuyến, cho nên dù có thất thủ cũng rất khó truy xét được tới họ. Mà cho dù hành động trong nước thì họ cũng có lý do rất thoả đáng, nên khiến cho người ta rất khó tìm ra khuyết điểm. Vì thế cho nên những năm gần đây, rất ít người biết đến Thánh Huyết hội tiếng tăm lừng lẫy lại ẩn giấu bên trong tập đoàn Thánh Long.

Vương lão nhìn thoáng qua Vũ Ngôn đang vẫn còn giật mình không ngừng, lại nói tiếp:

- Bọn họ không uy hiếp đến lợi ích quốc gia, thậm chí có đôi khi còn có thể hỗ trợ chúng ta ứng phó với một vài việc mà tổ chức chính quyền không tiện ra mặt. Vậy vì sao chúng ta không thể khoan nhượng cho sự tồn tại của họ chứ.

Vũ Ngôn gật gật đầu. Có một số việc không cần nói cũng hiểu được. Tổ chức như vậy sẽ không tạo ra cái gì nguy hại cho quốc gia, hơn nữa nhiều khi còn phải nhờ sự giúp đỡ của họ. Đích thị là tổ chức này có lý do để mà tồn tại.

- Mặc dù tổ chức của bọn họ rất chặt chẽ nhưng mấy năm nay xí nghiệp Vương thị chúng ta cũng không phải không làm gì.

Vương lão mỉm cười nói:

- Mấy trăm năm trước, môn phái này kỳ thật có một cái tên nghe không được hay cho lắm.

- Tên gì ạ?

Vũ Ngôn kỳ quái hỏi.

- Ma môn!

Từ miệng Vương lão nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

106. Chương 107

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 107: Em muốn anh muốn em

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Ma môn? Trong lòng Vũ Ngôn chấn động. Dự cảm kia đã được Vương lão chứng thực. Nội tức của Quan Nhã Ny và Ân Nhất Bình quả thật có vài phần tương tự Long Dục chân khí trên người mình. Trước kia hắn còn hoài nghi, nhưng bây giờ từ miệng Vương lão nói ra thì tất nhiên đó là sự thật không thể nghi ngờ rồi. Không ngờ rằng Ma môn vẫn còn tồn tại trên thế giới này, hơn nữa hình như còn phát triển rất mạnh. Trong lòng Vũ Ngôn dâng lên một cảm giác vui mừng, bởi vì dù có đồng ý hay không thì mình vẫn được coi là một thành viên của Ma môn.

Đột nhiên hắn nhớ tới Thánh ngọc mà Ma môn Cái Thiên đã để lại vẫn còn ở chỗ Thư Nhạc chưa lấy về, tức khắc trong lòng Vũ Ngôn lại sôi ruột. Sao lại quên việc quan trọng như vậy chứ. Xem ra lúc nữa lại phải đi tìm ma nữ này rồi, chỉ mong không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

Vương lão thấy Vũ Ngôn đối với Ma môn dường như không có mấy phản ứng thì Ma môn rất lấy làm lạ, lão hỏi:

- Sao vậy? Cháu chưa từng nghe qua tên Ma môn sao?

Vũ Ngôn cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của lão mà hắn lại hỏi ngược lại:

- Vương lão, người cảm nhận về Ma môn thế nào?

Vương lão cười ha hả nói:

- Con người ta là phải sinh tồn, bất cứ một môn phái nào mà có thể sinh tồn được thì đều có lý do tồn tại của nó. Cái tên Ma môn mặc dù nghe không hay lắm nhưng đây là cái tên đã lưu truyền từ mấy trăm năm trước cho tới nay vì thế không phải bảo bỏ là được được. Ma môn cũng không đều là những kẻ cùng hung cực ác, thủ đoạn hành sự của bọn họ không tuân theo lẽ thường, hơn nữa hành tung lại quỷ dị khó lường, tính cách cũng hơi cực đoan và có rất nhiều quy tắc mà người ngoài không thể hiểu rõ được. Nếu nói bọn họ nguy hại tới xã hội, gây họa tới võ lâm thì cũng không hẳn. Mấy trăm năm trước, các tiên bối không nhìn quen hành vi quỷ dị bất tuân lẽ thường của họ nên mới thêm vào một chữ Ma, và đó cũng chỉ vì một số ít môn đồ trong bọn họ là máu tanh, thích chém giết mà thôi. Trên thực tế, môn phái nào lại không có những môn đồ xấu xa cơ chứ? Giống như phái Nga Mi và tập đoàn An Khải mà cháu đã gặp phải, những việc bọn chúng làm còn tà ác hơn cả môn phái gọi là Ma môn kia nữa.

- Một chữ Ma, nhưng việc là từ nhân tâm.

Vũ Ngôn nói. Vương lão mỉm cười gật đầu.

Cái tin tức này có được từ chỗ Vương lão đã khiến hấn rất cao hứng. Dù sao từ thân phận thì hấn không là đệ tử Văn môn, mà đồng thời cũng là đệ tử của Ma môn. Hơn nữa, theo di chúc của Ma Tôn Cái Thiên thì hấn còn là tông chủ của Ma môn nữa. kìa.

Ma môn nắm trong tay tập đoàn Thánh Long, có thực lực hùng hậu như vậy là điều hấn không ngờ tới. Nhưng Ma môn lưu truyền mấy trăm năm cho tới nay, giờ thành cái gì thì người ngoài không thể nào biết được. Hơn nữa từ những lời nói chuyện của Quan Nhã Nỵ và Ân Nhất Bình thì xem ra bên trong Ma môn tuyệt đối cũng không yên ổn gì, tranh đấu phe phái e rằng cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Bây giờ Ma môn có còn thừa nhận sự tồn tại của môn chủ nữa hay không, rồi sẽ còn bao nhiêu sẽ trung thành với môn chủ. Điều này thật sự không thể nào đoán biết được, vì thế cho nên giờ cũng không thể bại lộ thân phận đứng đầu Ma môn của mình, cứ quan sát thêm tình hình đã rồi làm gì cũng không muộn.

Hiện tại Sáng Lực Thế Kỷ thân cô thế cô rất cần sự trợ giúp, kế hoạch trước kia là phải tiếp cận để có được sự trợ giúp của tập đoàn Thánh Long. Nhưng bây giờ có biến hóa ngoài ý muốn này nên dù không thể dựa vào thân phận tôn chủ Ma môn để nắm trong tay Thánh Long thì cũng có thể hơn nữa thân phận đồng tông để tiến thêm một bước, đạt được sự trợ giúp của tập đoàn Thánh Long. Điều này là trợ lực rất lớn đối với sự nghiệp của Sáng Lực Thế Kỷ về sau.

Đương nhiên, tất cả những điều này vẫn chỉ có thể ở trong suy nghĩ, trước khi chưa thăm dò được tình hình thì tuyệt đối không thể hành động vội vàng.

- Đúng rồi. Vương lão, lần trước người nói về dị năng giả, vậy có thể kể lại cho cháu nghe một chút không? Không dối người, trong khoảng thời gian này cháu gặp không ít dị năng giả.

Vũ Ngôn không muốn tiếp tục nói tới chuyện Ma môn nữa, trong lòng lại hiện lên một nghi hoặc khác, vì thế hấn bèn hỏi.

- Dị năng giả chia ra làm năm phái và cũng theo Ngũ Hành phân chia thành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Bọn họ chủ yếu tu luyện khả năng tinh thần. Dị năng giả mỗi một hệ tu luyện tới trung cấp mới có thể nhờ sự ảnh hưởng của năng lượng tinh thần để làm cho trước mắt người bị công kích xuất hiện các ảo giác như đất lạnh, nước dâng, hay kim sơn. Trong năm hệ này thì sức mạnh của Kim hệ là cường đại nhất. Theo ông được biết thì quốc gia chúng ta trước mắt, dị năng giả Kim hệ có một người là Bán Kim hệ.

Wương lão cười ha hả nói.

Theo lời Vương lão nói, Vũ Ngôn có thể xác nhận rằng đại bộ phận đám dị năng giả đã chạm trán nhau ở Thượng Hải lần trước chỉ đạt tới trung cấp, riêng tên dị năng giả Thủy hệ đào tẩu kia là cao cấp. Mà hai dị năng giả Thổ hệ của nhà Y Đằng gặp ở nước R thì chẳng thể nghi ngờ, cả hai đều là cao cấp.

- Vì sao lại là Bán Kim hệ ạ?

Vũ Ngôn thấy Vương lão nói điều này cũng rất thú vị nên cũng không nhịn được hỏi.

Wương lão cười nói:

- Hai vị tiền bối Kim hệ kia từ hơn mười năm trước đã tu luyện tới cấp Kim hệ cấp cao nhất. Tuổi bọn họ có lẽ còn lớn hơn sư phụ của cháu một chút. Mấy năm nay hai vị tiền bối này đều chưa từng lộ diện, cũng chẳng biết họ chui vào chỗ nào dưỡng già rồi. Còn Bán Kim hệ kia, đó là do tuổi còn trẻ nên không chú trọng tu luyện, thích nhàn hạ vì thế cho tới giờ chỉ tu luyện tới sơ cấp. Năng lực tự bảo vệ mình thì có thừa nhưng không tài nào thi triển công kích nên chỉ có thể coi là Bán. Cháu nói có đáng tiếc không?

Vũ Ngôn cười gật đầu nói:

- Người khác cầu còn chẳng có cơ duyên đó, vậy mà người này lại không biết quý trọng, đúng là rất đáng tiếc. Nhưng theo lời người nói thì hấn còn trẻ, cơ hội sau này vẫn còn nhiều nên cũng không cần phải cố cưỡng cầu.

Hai người nói chuyện một lúc nữa. Vũ Ngôn cảm giác buổi nói chuyện hôm nay với Vương lão còn hơn cả đọc sách mười năm. Rất nhiều vấn đề vướng mắc trong lòng hấn đều từ từ được Vương lão làm sáng tỏ. Mà thu hoạch lớn nhất chính là tin tức của Ma môn, không ngờ sức sống của Ma môn lại ngoan cường như vậy. Mấy trăm năm qua đi mà nó vẫn tồn tại như trước, xem ra nó cũng có đạo sinh tồn của chính nó.

Người Vân môn rất ít, truyền tới thế hệ này cũng chỉ có hai người là lão Tăng và Vũ Ngôn, vì thế Vũ Ngôn luôn cảm thấy tiếc nuối. Mà vào Ma môn, mặc dù bị Ma Tôn ép vào nhưng dù sao cũng coi như là sư môn của mình, hơn nữa xem chừng môn đồ cũng đông, và cũng coi như đó là sự đền bù cho tiếc nuối vì Vân môn không thể phát triển rộng rãi đi.

Vũ Ngôn và Vu Tử Đồng cáo từ. Chu Hải Lăng vội vàng chạy tới gọi:

- Vũ lão đại, đây là đồ biểu tỷ bảo em đưa lại cho anh.

Tay hắn cầm một miếng khăn lụa cuốn một vật gì đó ở trong rồi đưa lại cho Vũ Ngôn, sau đó tiếp tục tiến tới bên tai Vũ Ngôn ra vẻ thần bí nói:

- Lão Đại, không phải em nói anh nhưng có cần tuyệt tình như vậy không? Tín vật đính ước đã tặng ra đúng là còn có thể thu hồi lại sao?

Vừa cầm vào tay hắn biết đây chính là tấm Thánh ngọc Ma môn mà trước khi đi nước R mình đã gửi lại ở chỗ Thư Nhạc bảo quản. Vũ Ngôn lắc đầu cười khổ, tiểu tử này sao lại cứ cho rằng giữa mình với Thư Nhạc xảy ra chuyện nhỉ? Chẳng lẽ nhất định là đàn ông thì phải yêu Thư Nhạc, như vậy bọn họ mới bằng lòng bỏ qua sao?

Cầm thụ cái ấm còn vương lại trên tấm khăn lụa, Vũ Ngôn ngẩng đầu nhìn phía tiểu lâu cách đó không xa. Một bóng hình lung linh yên lặng đứng trước cửa sổ không hề nhúc nhích giống như một pho tượng đã thạch hóa.

Hôm nay là ngày đầu tiên khai giảng nhưng Vũ Ngôn không tài sao cảm thấy được mối liên hệ giữa mình với một người sinh viên mới bước vào cánh cổng đại học. Đi đâu để tìm cái cảm xúc phức tạp của một người sinh viên bây giờ?

Khi Vu Tử Đồng hỏi hắn giờ đi đâu, Vũ Ngôn trầm tư một lúc rồi mới mở miệng nói:

- Hay là về công ty đi. Em kể một chút xem hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vu Tử Đồng khởi động xe lái đi, thấy Vũ Ngôn tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần thì không nhịn được mở miệng nói:

- Anh có phải là cũng có chuyện gì muốn nói với em không?

Vũ Ngôn mỉm cười không trả lời.

Vu Tử Đồng thấy không nói gì thì trong lòng cũng tức giận một hồi, rõ ràng là không dám nói. Nàng lái xe lao đi quay về công ty.

Vào văn phòng, Vũ Ngôn thấy Vu Tử Đồng vẫn bĩu môi thì buồn cười rồi không nín được bèn hỏi:

- Làm sao vậy? Suốt dọc đường cứ chẳng nói chẳng rằng. Được rồi, em muốn biết chuyện gì thì cứ hỏi đi.

Vu Tử Đồng nhìn hắn một cái nói:

- Chính anh không muốn chủ động nói cho em biết đúng không?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Không phải là vấn đề sẵn lòng hay không, dù sao thì em cũng phải nói cho anh biết đó là vấn đề về mặt gì chứ, phải không?

Vu Tử Đồng khê cần rằng nói:

- Chuyện giữa anh với Thư tiểu thư vì sao lại không nói cho em biết chút gì? Anh có phải là đã nói với Tăng Nhu rồi không?

Vũ Ngôn nghe thì hiểu cô nàng này muốn hỏi về vấn đề kia thì không nhịn được bèn cười nói:

- Anh với Thư tiểu thư có chuyện gì à? Hôm nay em ở trên lầu không phải đã nghe thấy hết lời nói của hai người bọn anh rồi sao? Anh với cô ả cũng chẳng có chuyện gì. Chuyện này anh cũng chưa nói cho Nhu Nhu.

Vu Tử Đồng lắc đầu:

- Em ở trên lầu cũng chẳng nghe thấy hai người nói chuyện gì cả. Sau khi Thư tiểu thư nói chuyện điều kiện thì cô ấy mới mở thiết bị giám thị ra, lúc đó em mới nghe được các câu nói tiếp theo của hai người.

Trong lòng Vũ Ngôn phải thầm than. Thư Nhạc này thật đúng là cao thủ, bắt đúng thời cơ để ra tay, cũng biết rằng có một số việc mình không muốn để cho Vu Tử Đồng biết sớm như vậy, nhưng tâm cơ của nàng ta cũng thật đáng sợ. Nắm bắt tâm lý vì sự nghiệp mà tình nguyện vứt bỏ tất cả của những người đàn ông bình thường để đi dụ dỗ mình. Nếu hôm nay ở đó mình chỉ cần hơi chút do dự thôi thì e là Tử Đồng cả đời cũng không tha thứ cho mình.

Nghĩ đến đây, Vũ Ngôn lại tức giận thêm một hồi nữa. Nữ nhân này đúng là sợ thiên hạ không loạn.

Vu Tử Đồng thấy sắc mặt khó coi của hắn bèn nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn nói:

- Cho em xem vết thương của anh nào.

Vũ Ngôn sưng sốt nói:

- Vết thương nào?

Vu Tử Đồng đỏ mắt nói:

- Anh còn định giấu em ư? Thư tiểu thư nói anh lần trước đi là nhiệm vụ bảo vệ, ngực trái bị trúng đạn hôn mê trong một tuần. Mấy chuyện này sao lại không nói cho em biết?

Vũ Ngôn cười khổ nói:

- Thương nhẹ thôi mà, chuyện đã qua lâu rồi nên cũng chẳng có gì ghê gớm cả.

Vu Tử Đồng mặc kệ những lời của hắn, nàng nhẹ nhàng cởi áo lót của hắn ra, thấy vết sẹo bên ngực trái kia, ngón tay mềm mại của nàng chậm rãi vuốt lên đó, lệ đã rơi.

Vũ Ngôn thấy nàng khóc liền vỗ nhẹ vai nàng nói:

- Không có việc gì, đã khỏi rồi. Em xem bây giờ không phải rất tốt sao?

Vu Tử Đồng với hai mắt đầm lệ ngẩng đầu lên nhẹ nhàng đánh hai quyền lên ngực hắn nói:

- Xảy ra chuyện lớn như vậy mà sau khi trở về vì sao anh lại không nói cho chúng em biết? Nếu sớm biết nguy hiểm như vậy thì em thế nào cũng không cho anh đi. Vạn nhất xảy ra chuyện gì thật em anh bảo em phải làm sao bây giờ? Anh... có phải là từ trước tới giờ anh chưa từng nghĩ cho em không?

Vũ Ngôn nghe nàng nói vậy mà chẳng hiểu tại sao trong lòng hắn lại nhớ tới Tăng Nhu. Nếu nàng biết việc này thì nhất định sẽ véo mình mấy cái rồi mắng hùng binh, sau đó là tựa vào người mình khóc nức lên mắt.

Nhìn Tử Đồng trước mắt, nghĩ tới Tăng Nhu và cả Số 9 ở xa ngoài ngàn dặm kia nữa, đột nhiên Vũ Ngôn lại dâng lên một ý thức trách nhiệm rất nặng nề. Các nàng đều là những cô gái tốt, mình tuyệt đối không thể gây tổn thương gì tới các nàng được.

- Đó thật sự là Thư tiểu thư tự mình giải phẫu cho anh sao?

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng ấn lên chỗ vết thương rồi hỏi.

- Đúng, nhưng mà bác sĩ này khâu cái vết thương trông khó coi quá.

Vũ Ngôn cười nói.

- Thư tiểu thư nói đó là lần đầu tiên cô ấy phẫu thuật cho một người. Em nghe xong mà trái tim cứ nhảy lên thình thình. A Ngôn, sau này anh đừng bao giờ làm chuyện gì nguy hiểm nữa được không? Anh không biết, nếu không có anh thì em thực sự không sống nổi đâu.

Vu Tử Đồng lại nhẹ nhàng khóc lên. Ngày đó phẫu thuật cho Vũ Ngôn chính là cô chị, còn nếu là cô em gái ma nữ kia thì chỉ sợ rằng Vũ Ngôn phải kiểm tra ngay tại đó xem mình có thiếu mất phụ tùng quan trọng nào không.

Vũ Ngôn thấy vai Vu Tử Đồng run run khóc rất khổ sở thì trong lòng vô cùng cảm động. Hắn vỗ vai nàng rồi hỏi để dời sự chú ý của nàng tới việc này:

- Đúng rồi, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em sao lại ở chỗ Thư tiểu thư?

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng lau nước mắt rồi lại lấy từ túi nhỏ của mình ra kính trang điểm, thấy hai mắt mình đã hơi sưng liền ngẩng đầu liếc hần một cái nói:

- Đều tại người anh làm em thành ra như vậy. Sau mà thế nữa em sẽ cắn chết anh.

Nàng nhẹ nhàng cắn lên ngực Vũ Ngôn một cái, nơi đó không lâu mới vừa lưu lại dấu môi son của Thư Nhạc.

Sao con gái đều thích chơi cái trò này nhỉ? Vũ Ngôn bắt đầu cười hề hề, lại nghe Vu Tử Đồng nói tiếp:

- Chiều nay, khi em nhận được tin tức của phó thị trưởng Trần thì trong lòng rất sợ hãi. Phó thị trưởng Trần nói bọn họ còn đang họp thảo luận. Ông ấy lợi dụng thời gian nghỉ điện thoại cho chúng ta. Lúc ấy em cuống cuống đánh định gọi điện thoại cho anh thì Thư tiểu thư lại ngăn em lại.

Vu Tử Đồng thở dài nói:

- Em không biết Thư tiểu thư làm cách nào tìm được em, và cũng không biết cô ấy vì sao lại tìm em. Nhưng mà khi một thần tượng thuộc hàng siêu cấp được cả nước, thậm chí toàn thế giới điên cuồng đứng trước mặt em, thì lúc đó anh thử nghĩ xem em có tâm trạng gì chứ? Thư tiểu thư thực sự rất xinh đẹp. Em nghĩ không có bất kì người phụ nữ nào có thể vượt qua cô ấy.

Nàng nói tới đây lại nhẹ nhàng nhìn thoáng qua Vũ Ngôn. Khi thấy hần không có phản ứng gì đặc biệt thì trong lòng mới yên tâm.

- Cho nên em tin cô ta vô điều kiện ư?

Vũ Ngôn nghe mà không biết nên khóc hay nên cười nữa. Nếu thật sự như thế, thì những lời như là " Con gái là động vật đầy cảm tính!" chẳng hề sai một chút nào.

- Anh tưởng em là người phụ nữ không có lý trí như vậy ư?

Vu Tử Đồng tạo vẻ phong tình vạn chủng nhìn hần một cái. Nhìn dáng vẻ dòm mà trong lòng Vũ Ngôn lại nóng lên.

- Thư tiểu thư bắt đầu hỏi em có quen Vũ Ngôn không? Em nói quen. Sau đó cô ấy lại kể chuyện mà anh đã trải qua cùng cô ấy, kể anh từng hộ vệ cô ấy, vì cứu cô ấy còn bị trọng thương, còn nhắc tới công ty vệ sĩ Thành Long và Quan Nhã Nỵ, ngay cả chuyện anh lúc rời đi, và ả khi trở về Thiên Kinh mặc quần áo gì cô ấy cũng kể ra.

Trong lòng Vũ Ngôn hừ một tiếng. Thư Nhạc này điều tra hần xem ra rất là cặn kẽ đây. Không biết cô ta có biết mình là môn chủ của Ma môn hay không nữa?

- Nếu vụn vặt chỉ có mấy cái này thì tất nhiên em còn chưa hoàn toàn tin tưởng, nhưng điều khiến người ta cảm thấy lạ là cô ấy đối với chuyện của Sáng Lực Thế Kỷ chúng ta rất là rõ ràng, ngay cả chuyện của anh với em cô ấy cũng biết tường tận.

Vu Tử Đồng đỏ mặt nhìn hần một cái.

Trong lòng Vũ Ngôn cười lạnh một lúc, búng vào thân phận của Thư Nhạc thì điều tra mấy cái này quả thực là vô cùng dễ dàng. Cô ta đã có chuẩn bị trước khi đến, đầu lại có hào quang chói mắt, vì thế Vu Tử Đồng bị cô nàng thuyết phục cũng không phải là chuyện gì khó khăn cả.

- Cho nên, cô ta bảo em làm gì thì em làm cái đó phải không?

Khóe miệng Vũ Ngôn hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

Vu Tử Đồng vội vàng nói:

- Không phải, Thư tiểu thư biết chuyện chúng ta đấu thầu. Cô ấy nói cho em một tin tức khiến kẻ khác khiếp sợ. Thảo luận đấu thầu của thị ủy đã xong từ một tiếng trước, nói cách khác trước khi phó thị trưởng Trần gọi điện thoại cho em thì tất cả đã có kết luận. Nhưng vì sao phó thị trưởng Trần muốn gạt chúng ta chứ?

Suy nghĩ của Vũ Ngôn vận chuyển nhanh chóng. Tin tức của Thư Nhạc chắc chắn không sai. Phó thị trưởng Trần này sau khi xong mọi thứ mới gọi điện cho mình, phía sau nhất định có cái gì mờ ám. Liên tưởng đến chuyện vị này gặp Trần Gia Thụ và những hoài nghi về hắn, liệu có phải là vị Đại công tử của Trần gia này đã giở trò gì ở bên trong hay không?

Hiện tại đối với việc mình không có cách nào phát hiện ra sự tồn tại của dị năng giả thì Vũ Ngôn rất tiếc nuối. Nếu mình có thể xác định Trần Gia Thụ chính là tên dị năng giả Thủy hệ kia, hơn nữa phía sau hắn có nước R đầu tư, thì tất cả những điều này đều có thể rõ ràng. Đáng tiếc mình không có bất cứ một bằng chứng gì, tất cả những cái này cũng chỉ có thể là hoài nghi.

- Nhưng mà phó thị trưởng An chủ quản công nghiệp kia thật sự là có phát sinh tranh chấp với phó thị trưởng Trần. Thư tiểu thư cũng chứng thật điều này. Mà càng làm cho người ta lấy làm lạ là, trên thực tế trước đó, phó thị trưởng An và phó thị trưởng Trần có quan hệ cá nhân cũng khá tốt. Cho nên rất nhiều người đối với việc bọn họ đột nhiên xảy ra tranh chấp cảm thấy rất khó hiểu.

Vu Tử Đồng tiếp tục nói. Mấy tin tức này đương nhiên cũng là Thư Nhạc nói cho nàng. Với năng lực thủ đoạn của Thư Nhạc thì những tin đó có được rất dễ dàng.

- Cái gì? Em nói vị phó thị trưởng kia họ gì?

Vũ Ngôn đột nhiên hỏi.

- Họ An, phó thị trưởng An.

Vu Tử Đồng trả lời.

“Họ An ư? Phó thị trưởng An à? An Tử Phong? Tập đoàn An Khải sao?”

Trong đầu Vũ Ngôn hiện lên một ý nghĩ. Nếu không nhầm thì vị phó thị trưởng An này sẽ không tránh khỏi có quan hệ tới tập đoàn An Khải.

Tập đoàn An Khải? Trong lòng Vũ Ngôn cười lạnh. Nga Mi sau lưng bọn chúng đã biết thân phận đệ tử Ma môn của mình. An Tử Phong đã bị phế, sự thù của hắn cũng được trông thấy thủ đoạn lời đing của mình, theo lẽ thường thì chúng sẽ không dám tiếp tay với mình mới đúng. Chẳng lẽ là bọn chúng đã có sức mạnh để chống lại Ma môn ư?

Vũ Ngôn trầm tư một hồi, sau đó, khi trông thấy Vu Tử Đồng đang nhìn mình thì hắn liền nhẹ nhàng cười nói:

- Sau thì thế nào? Em sao lại tới chỗ Thư Nhạc?

Vu Tử Đồng gật gật đầu nói:

- Thư Nhạc tiểu thư nói cô ấy có thể trợ giúp chúng ta. Cô ấy có thể cho chúng ta vay bốn trăm triệu, nói là để báo đáp ân cứu mạng của anh.

Vu Tử Đồng lấy làm lạ hỏi:

- Cô ta không phải nói đầu tư bốn trăm triệu này vào công ty ư? Sao tự nhiên lại thành vay rồi?

Vu Tử Đồng cười nói:

- Đó là lời cô ấy nói ở trước mặt anh thôi. Em cũng không biết vì sao cô ấy lại nói như vậy. Trên thực tế, lúc đó em cũng mời cô ấy dùng phương thức nhập cổ phần nhưng bị cô ấy từ chối. Cô ấy nói anh sẽ không thích việc cô ấy xuất hiện xung quanh anh. Cô ấy chuyển khoản bốn trăm triệu ngay tại đó tới tài khoản của bọn họ. Nói cách khác, trước khi anh thấy cô ấy thì mọi vấn đề đều đã được giải quyết rồi.

- Vậy sao em lại xuất hiện ở đó?

Còn vấn đề máu chốt này, Vũ Ngôn vẫn chưa hiểu.

- Đó là một điều kiện Thư tiểu thư đưa ra. Cô ấy nói muốn xem rốt cuộc anh là loại người gì? Em tới chỗ Thư tiểu thư rồi mới gọi điện cho anh.

Vu Tử Đồng xấu hổ đỏ mặt trả lời.

- Có được bốn trăm triệu mà phải làm thế sao?

Vũ Ngôn cười lạnh một tiếng nói.

Vu Tử Đồng thấy sắc mặt hắn trông cực kỳ khó coi thì vô cùng hoảng sợ, nàng vội nói:

- Không phải như thế. Em thấy anh cả ngày rầu rĩ kiếm tiền khắp nơi nên cũng muốn phân ưu với anh. Bây giờ có một cơ hội tốt như vậy, chúng ta sao có thể bỏ qua chứ? Hơn nữa, em là phụ nữ nên em có thể cảm nhận được Thư tiểu thư rất quan tâm tới anh. Cô ấy tuyệt đối sẽ không hại chúng ta đâu.

- Cho nên em đã đồng ý với cô ta? Vạn nhất anh đồng ý với điều kiện của cô ta thì sao?

Vũ Ngôn rất ghét cái cảm giác bị người ta điều khiển này, đặc biệt là bị ma nữ Thư Nhạc. Thư Nhạc này đoán chắc Chu Hải Lăng sẽ nói chuyện cô ta điều tra mình ra, và cũng dự đoán được mình sẽ hoài nghi cô ta, cho nên mới sắp xếp trước cái màn kịch này.

- Không đâu. Em biết anh sẽ không vứt bỏ em đâu.

Nàng nhẹ nhàng nhìn Vũ Ngôn, giọng nói thông thả mà lại rất kiên định:

- Nếu thực sự có một ngày như vậy em thì sẽ đi tìm lấy cái chết!

- Cái gì mà chết với chẳng sống chứ, đừng có nói bậy.

Vũ Ngôn vội ngăn nàng lại. Vu Tử Đồng nhìn hắn cười ngọt ngào rồi cũng không nhắc lại nữa.

Lần này là cho Sáng Lực Thế Kỷ vay bốn trăm triệu chứ không phải là nhập cổ phần, có lẽ chính Thư Nhạc cũng hiểu rằng Vũ Ngôn không thích ma nữ giống như một quả bom hẹn giờ này ở trong Sáng Lực Thế Kỷ. Trời mới biết khi nào cô ta sẽ nổ.

Nhưng nếu cô ta nhập cổ phần thì chỗ tốt trong đó rất là rõ. Tối thiểu không ai dám gian lận gì trước mặt Sáng Lực Thế Kỷ. Vũ Ngôn cũng có chút mâu thuẫn. Tại một mặt nào đó Thư Nhạc rất hiểu mình, điều này Vũ Ngôn không thừa nhận cũng không được. Nhưng vì sao cô ta biết rõ tình hình trước mắt của Vu Tử Đồng mà lại ép mình vứt bỏ Vu Tử Đồng chứ? Tâm tư của con gái thật sự là rất khó hiểu.

- Tử Đồng, ngày mai hãy thăm dò về phó thị trưởng An kia đi. Anh đoán là hắn có chút quan hệ với tập đoàn An Khải.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng nói.

Vu Tử Đồng cả kinh nói:

- Ý anh là tập đoàn An Khải cản trở chúng ta ư?

- Chỉ sợ là không chỉ có mình bọn chúng.

Vũ Ngôn bước thông thả tới trước cửa sổ, lưng dựa về phía Vu Tử Đồng từ từ nói:

- Anh có cảm giác, có một thế lực rất lớn đang ngăn cản bước tiến của chúng ta. Bọn họ nhắm vào chính Sáng Lực Thế Kỷ của chúng ta.

- Là thế lực gì? Sáng Lực Thế Kỷ của chúng ta làm gì có tên tuổi gì, hơn nữa, giai đoạn hiện tại toàn bộ đầu tư đều chưa mang lại hiệu quả, vậy vì sao lại nhắm vào chúng ta?

Vu Tử Đồng từ từ đi đến bên Vũ Ngôn, nói như thể đang tự hỏi bản thân mà cũng như là đang hỏi Vũ Ngôn vậy.

Vũ Ngôn không trả lời câu hỏi đó, hắn chỉ cầm bàn tay nhỏ bé của nàng lên nhẹ nhàng nói:

- Tử Đồng, vất vả cho em rồi.

Vu Tử Đồng ừ nhẹ một tiếng. Tất cả vất vả, tủi thân, uất ức đều biến thành vô hình bên trong câu nói ân cần thân thiết này.

Vũ Ngôn ngưng thần nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ. Mây đen che phủ khắp bầu trời, dưới ngọn đèn mờ mờ, con người đang vội vã trở về. Màn đêm cũng dần dần bao phủ khắp thành phố.

- Trời mưa rồi.

Vu Tử Đồng dựa vào người Vũ Ngôn, lẩm bẩm nói.

- Gió thổi báo giông tố sắp đến!

Vũ Ngôn khê thở dài nói.

- A Ngôn, đêm nay chúng ta ở chỗ này được không.

Thân thể Vu Tử Đồng tựa lên người hấn nói:

- Em muốn anh muốn em, được không?

107. Chương 108

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 108: Sự “dạy dỗ” của Vu Tử Đồng

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Vu Tử Đồng khê cắn bờ môi đỏ tươi, ướt át của mình, đôi mắt bao phủ một màng hơi nước mông lung, sắc mặt đỏ bừng những vẩn dưng cảm ngắc đầu lên đối diện với Vũ Ngôn.

Thân thể nóng bỏng của nàng cuộn trong lòng Vũ Ngôn, bộ ngực đầy đặn ép chặt vào hấn, trông như một trái táo đỏ hồng chín mọng đang chờ hấn hái lấy.

Vũ Ngôn chỉ cảm thấy hai khối gì đó rất mềm mại đang ép chặt vào ngực mình, cái cảm giác nhẵn, trơn, mượt, mịn màng này khiến hấn không nhận được mà phải nghĩ tới những cái hư người. Mấy ngày này, đêm nào cũng cùng Tăng Nhu “đùa giỡn sung sướng” nên hấn đã không còn là một đứa trẻ con không biết đến tình thú nữa rồi, mà ngược lại hấn giờ đã thành một người đàn ông sinh lý đã hoàn thiện, và tâm lý cũng đang dần trưởng thành.

Tuy rằng Tăng Nhu đêm đêm đều uể uải chuyển dưới thân nhưng cuối cùng cũng không thể khiến hấn tận hưởng. Đối với chuyện này Tăng Nhu cũng rất trách mình. Mà Vũ Ngôn đối với mấy cái này mặc dù không oán thán câu gì nhưng rất nhiều chuyện chỉ như một tờ giấy, một khi bị đâm thủng, một khi cái hộp ma thuật được mở ra thì chẳng một ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tâm ý của Vũ Ngôn đối với Vu Tử Đồng, chính hấn cũng rất rõ, với lại đối với nàng hấn cũng không thể nói là mình chẳng có cảm giác gì được. Mà hiện tại, thấy đáng về mê người tới mức như thế này của nàng thì cho dù là quân tử đi chăng nữa, cái chỗ bụng dưới cũng phải dội lên một ngọn lửa nóng bừng bừng.

Nhưng hấn dù sao cũng khác người thường, hấn lập tức ngăn chặn cổ dục vọng kia, về mặt nghiêm nghị nhìn Vu Tử Đồng nói:

- Tử Đồng, em làm sao vậy?

Khuôn mặt Vu Tử Đồng giờ nóng như bị lửa đốt, nàng đưa mặt tựa vào ngực hấn rồi nắm lấy bàn tay to lớn của hấn cho nó phủ lên trước bộ ngực sữa mềm mại của mình rồi nói:

- A Ngôn, em muốn giao thân cho anh.

Cảm nhận cái cảm giác mềm mại, nhẵn nhẵn truyền từ bàn tay đến, Vũ Ngôn càng nghĩ càng thấy Vu Tử Đồng có chút gì đó bất thường, hấn vội buông tay đặt lên vai nàng nói:

- Em sao vậy, Tử Đồng? Sao em lại nói vậy? Có phải là đã xảy ra chuyện gì không?

Vu Tử Đồng nhìn hẩn nhẹ nhàng nói:

- Chuyện giữa anh với Tăng Nhu em đã biết rồi. Anh và em ấy nhất định đã đã như vậy. Em biết tính cách của anh, anh sẽ chịu trách nhiệm với em ấy, nhất định sẽ ở cùng em ấy, có đúng hay không? A Ngôn, anh cũng muốn em đi. Như vậy em và em ấy sẽ giống nhau, vậy thì có thể cạnh tranh công bằng rồi.

Vũ Ngôn đỏ khóc đỏ cười. Chuyện như vậy cũng có thể nói tới từ công bằng sao? Tâm tư của mấy cô bé này thật khó nắm bắt.

Vũ Ngôn không nhịn được lắc đầu nói:

- Chuyện đó là do Thư Nhạc nói cho em sao?

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng gật đầu. Chuyện đã xảy ra giữa Vũ Ngôn và Tăng Nhu nàng đã có chút cảm giác mơ mơ hồ hồ từ lâu. Thư Nhạc chỉ chứng thật lại suy đoán của nàng mà thôi.

Vũ Ngôn nhìn nàng nghiêm mặt nói:

- Chuyện của anh và Nhu Nhu là chuyện mà anh cũng không muốn thấy. Nhưng chuyện đã xảy ra rồi, mặc kệ là xuất phát từ trách nhiệm hay đạo nghĩa thì anh vẫn phải ở cùng cô ấy.

Vu Tử Đồng nhẹ nhàng nói:

- Em biết, anh là một người đàn ông biết chịu trách nhiệm, cho nên em muốn giao em cho anh. Như vậy cả đời này anh cũng sẽ không bỏ rơi em. Anh có biết không, hôm nay khi thấy Thư tiểu thư đột nhiên em đã rất sợ hãi. Trước mặt cô ấy một tí chút cơ hội em cũng không có. Em rất lo lắng, lo lắng đột nhiên có một ngày anh không để ý tới em nữa. Em thực sự rất sợ hãi. Em không dám yêu cầu gì, và cũng sẽ không phá hoại cuộc sống của anh và Tăng Nhu. Em chỉ hy vọng cả đời này đều có thể được ở bên cạnh anh, thì thoả anh có thể nhớ tới em, vậy là em đã cảm thấy mỹ mãn rồi.

Vũ Ngôn khẽ thở dài:

- Tử Đồng, anh cũng không biết nên nói như thế nào. Chuyện giữa anh và Tăng Thiển em cũng đã biết. Hai chị em cô ấy đến bây giờ còn chưa rõ mọi chuyện. Chính anh cũng không biết nên xử lý việc này như thế nào. Nếu bây giờ còn có thêm cả em nữa thì thực sự, anh sợ rằng sẽ phát điên lên mất.

Vu Tử Đồng liếc mắt nhìn hẩn, thầm nghĩ, ai bảo anh lưu tình khắp nơi. Nhưng nhìn thấy hẩn đau khổ nhúu mày suy nghĩ thì trong lòng nàng lại có chút đau đớn. Vội đầu vào ngực hẩn nàng nói:

- Mặc kệ anh ở cùng ai trong số hai người ấy, thì em vẫn luôn đi bên cạnh anh, đừng hòng có ai đuổi được em đi, vì có đuổi em cũng không đi. Lần trước em đã nói qua rồi, nếu không thể sống cùng anh thì em sẽ làm tình nhân của anh. Em không quan tâm cái gì cả, nếu các nàng đó ai không muốn thì bảo họ cứ rời đi là được.

Vũ Ngôn nghe nàng nói tới chuyện đó thì không nhịn được cười khỏ, lắc đầu thở dài hẩn nói tiếp:

- Thôi đời đảo điên hết cả rồi, ngay cả những lời đó em cũng nói ra được.

Vu Tử Đồng thấy nét mặt hẩn cũng có vẻ không trách cứ gì mình mà ngược lại còn thoáng hiện chút vui mừng, thấy vậy nàng bèn hừ nhẹ một tiếng, cái mũi đáng yêu kia khẽ nhăn lại nói:

- Em đã nói là làm. Dù sao vẫn còn tốt hơn nhiều so với có một số người ngoài miệng nói một đường, mà trong lòng lại nghĩ nẻo.

Vũ Ngôn cười hề hề nói:

- Chắc là em nói anh phải không. Anh là người trong ngoài không đồng nhất như vậy sao?

Vu Tử Đồng cũng mỉm cười quyến rũ liếc nhìn hẩn. Cả người nàng toát lên vẻ phong tình, thành thực trần trụi khiến Vũ Ngôn suýt nữa là không giữ được mình.

Tiếng chuông di động trong treo cất ngang không khí có chút mờ ám này, vừa mới ấn nút nghe thì đã thấy giọng của Tăng Nhu truyền đến:

- A Ngôn, anh ở đâu vậy? Đã muộn rồi sao anh còn chưa về nhà?

Từ sau khi đột phá quan hệ có tính thực về chất kia thì căn phòng nhỏ của Vũ Ngôn trở thành “ổ tình yêu” của hai người. Cái quan niệm nhà trong lòng Tăng Nhu cũng từ căn lầu của nhà lão Tăng thành gian phòng nhỏ ấm áp này.

Vu Tử Đồng nghe thấy câu hỏi ân cần của Tăng Nhu truyền ra từ trong microphone thì không nhin được khê hừ một tiếng. Vũ Ngôn cười khổ bất đắc dĩ ngồi xuống chiếc ghế xoay trước bàn làm việc rồi nói vào microphone: - Anh giờ đang ở văn phòng, một lúc nữa sẽ về.

Thính giác của Tăng Nhu rất là nhạy bén, nàng nghe được từ trong tai nghe hình như truyền tới một tiếng hừ nhẹ thì trong lòng lập tức cảnh giác:

- Anh ở một mình trong văn phòng ư? Đã ăn cơm chưa? Hôm nay sao anh không đợi em? Em tìm anh cả nửa ngày, còn chạy tới chỗ ký túc xá của anh nữa, bọn họ nói anh chiều đã ra ngoài. Anh tới đâu vậy? Sao lại không gọi em?

Một loạt vấn đề của Tăng Nhu giống như là súng liên thanh cứ bắn hết phát này tới phát khác. Vu Tử Đồng ngồi bên cạnh Vũ Ngôn, nghe được những lời đó bèn cười nhỏ. Khi thấy vẻ mặt ủ ê của hắn bèn can rằng đưa đôi môi đỏ mọng từ từ tới gần bên tai hắn dịu dàng nói:

- Anh không được nói với cô ấy là em đang ở bên cạnh anh. Hôm nay em phải dạy dỗ anh cho thật tốt.

Nàng nhẹ nhàng thổi một hơi khi bên tai Vũ Ngôn. Một hơi thở nóng bỏng mang theo hương thơm từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng xông vào tai Vũ Ngôn.

Mũi ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên người nàng, cảm thụ sức nóng kinh người từ thân thể lung linh, lả lướt của nàng mà Vũ Ngôn không khỏi dờ dãi người, nha đầu này định làm cái quỷ gì vậy?

Đột nhiên, thân thể Vu Tử Đồng nhào lên người Vũ Ngôn, hai tay vòng ra ôm lấy hắn. Vũ Ngôn đang định tránh né thì lại nghe thấy tiếng của cô nàng đang tựa vào mình, nói nhỏ ngay bên tai:

- Anh mà tránh là em kêu đó.

Khóe miệng nàng hiện lên một nụ cười giảo hoạt, rồi từ từ nói tiếp:

- Em là em đang uy hiếp một cách trắng trợn đó. Anh không được lộn xộn nhớ chưa.

Vũ Ngôn cười lắc đầu, Vu Tử Đồng này sao cũng lại bộc lộ tiềm chất ma nữ ra vậy? Hắn thì hắn không lo Tăng Nhu biết chuyện Vu Tử Đồng ở bên cạnh mình, nhưng vạn nhất Vu Tử Đồng đột nhiên kêu lên thì về nhà thật khó để giải thích với Tăng Nhu. Sơ bộ, trước mắt Tăng Nhu đã bộc lộ bản chất cộc mẽ của cô nàng rồi.

- Này, sao anh không nói lời nào vậy?

Bên đầu dây bên kia, Tăng Nhu thấy cả nửa ngày mà vẫn chưa nghe được tiếng Vũ Ngôn đáp bèn vội vàng gọi.

Vũ Ngôn nhìn thoáng qua Vu Tử Đồng nói:

- Chiều nay anh gặp một người quen vì thế đã ra ngoài. Sau công ty lại có một số việc cần phải xử lý, anh liền gấp gấp trở về. Em ăn cơm

Lời còn chưa dứt thì hắn đã cảm thấy tai mình bỗng nóng lên, thì ra Vu Tử Đồng đang vươn cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng rồi nhẹ nhàng hôn một cái lên trên vành tai mình.

Vũ Ngôn vội vàng trừng mắt nhìn nàng rồi xoay thân thể mong thoát khỏi cô nàng, nhưng nào ngờ cánh tay nàng đã ôm hắn rất chắc, với lại hắn cũng không thể dùng quá nhiều sức, vì thế hắn cuối cùng cũng không thể thoát khỏi cô nàng này. Vu Tử Đồng cười đắc ý rồi chu chu miệng về phía chiếc điện thoại, ý bảo rằng, anh cứ tiếp tục, đừng vọng tưởng thoát khỏi em.

Vũ Ngôn đang định nói thì đột nhiên Vu Tử Đồng lại tiến tới hôn một cái lên mặt hắn, đồng thời hai tay vòng ôm hắn sau đó từ từ đưa thân thể dán chặt vào hắn. Tay Vũ Ngôn cầm điện thoại, lại không thể sử dụng vô công nên ưng chỉ biết cách trừng mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Vu Tử Đồng ôn nhu nhìn lại hấn mà cười xấu hổ, thân thể lại càng dính sát vào người hấn hơn, đồng thời tay cũng duỗi ra giữ chặt lấy bàn tay của hấn rồi lại tiếp tục đưa nó lên trần giữ, ve vuốt hai ngọn núi trước ngực mình.

Vũ Ngôn cũng muốn đẩy nàng ra nhưng cái chỗ tay của hấn đang đặt lại mềm mại khiến hấn không thể không nhanh chóng buông tay ra. Vu Tử Đồng lại khẽ cắn môi rồi lại tiếp tục một cách kiên định mà mạnh mẽ đưa bàn tay của hấn đặt lên trước ngực mình.

Thân hình của nàng đột nhiên rướn người lên. Trước mặt Vũ Ngôn, Vu Tử Đồng mặc sức khoe bộ ngực sữa non mềm cao ngất của mình. Hai tòa nhũ phong run rẩy cứ thế đang lay động không ngừng trước mặt hấn.

Khi đưa bộ ngực đầy đặn của mình vào trong bàn tay của hấn, để hấn cảm nhận được cái thân hình nóng bỏng của mình, thì đồng thời trong lòng nàng cũng từ từ dâng lên một ngọn lửa tình, đôi mắt nàng cũng vì thế mà dần dần trở nên mơ mơ màng màng.

Vũ Ngôn vừa cảm nhận được cái thân thể nóng bỏng đó thì đã phải vội dùng sức rút bàn tay lại. Nhưng cái cảm giác trơn mịn nhẵn nhẵn đó dường như vẫn còn lưu lại trên các ngón tay của hấn. Hình như là còn lớn hơn một chút so với Nhu Nhu, trong đầu Vũ Ngôn đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ khiến chính hấn cũng cảm thấy mình có chút vô sỉ.

Vu Tử Đồng cũng không vì hấn rút tay lại có bỏ qua, hai tay nàng đột nhiên vòng xuống ôm lấy thắt lưng hấn sau đó hai chân bước lên ngồi xuống hai đùi hấn. Hai khối mềm mại gì đó đột nhiên tọa ngay trên đùi hấn, rồi ngay sau đó, hai cặp đùi ngọc vòng lên kẹp lấy eo của hấn. Chiếc váy ngắn màu đen tót lên cao để lộ ra một phần chiếc quần crips màu vàng nhạt.

Quần áo mùa hè vốn đã mỏng, khi Vu Tử Đồng bước tới ngồi lên thì cặp đùi ngọc thon dài mềm mại tinh khiết kia phối hợp với chiếc váy ngắn màu đen bằng tơ tằm, tất cả lại càng tăng lên vẻ hấp dẫn của nàng tới vô cùng.

Vu Tử Đồng thấy Vũ Ngôn trợn mắt há hốc mồm mà vô cùng xấu hổ tới mức không dám nhìn vào hấn nhưng lại vẫn dứng cảm mà nhẹ nhàng di chuyển hai đùi mình, ma sát một hồi giữa hai chân hấn.

Vũ Ngôn là một người đang ông bình thường, dương hỏa đang lúc thịnh lại dính phải một hồi khiêu khích như vậy nên dù cố chịu không dám làm gì nhưng vẫn có phản ứng bình thường của đàn ông. Vu Tử Đồng cảm nhận thấy hỏa nhiệt giữa hai chân, và cái vật nóng bỏng đó đang có xu thế dính vào hoa viên tươi đẹp của mình, nàng không nhịn được nhẹ nhàng ưm một tiếng, sau đó hai chân nàng lại dứng cảm kẹp chặt lấy.

- A Ngôn, có chuyện gì vậy? Sao anh không nói lời nào?

Ở đầu dây bên kia, Tăng Nhu dường như đã cảm nhận thấy có gì đó bất bình thường nên mới vội hỏi. Nhưng nàng không hỏi thì còn được, nhưng vừa mới hỏi thì lại khiến trong lòng Vũ Ngôn dâng lên một sự kích thích khó hiểu. mà lại có chút gì đó giống hương vị của việc trộm tình. Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm. Đàn ông khắp thiên hạ đều có mang trong mình cái tư tưởng, suy nghĩ này.

Vu Tử Đồng cảm giác cổ thể lực giữa hai chân mình càng trở nên mạnh mẽ thì đỏ mặt trộm cười rồi thổi một hơi nóng rục vào tai hấn nói:

- Cái tên vô lại này.

Vũ Ngôn không ngờ cái việc dạy dỗ mà Vu Tử Đồng nói lại ướt át như thế này. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì khả năng xảy ra vấn đề gì không phải là không thể, vì thế hấn mới vội nén cổ tà hỏa trong lòng kia lại rồi đưa một tay chặn giữa cô nàng và mình để không cho cô nàng lộn xộn, sau đó nói vào điện thoại:

- À, không có việc gì. Tử Đồng cũng ở đây. Hay em với cô ấy nói chuyện với nhau vài câu đi.

Hấn vội đưa điện thoại cho Vu Tử Đồng. Vu Tử Đồng không ngờ hấn lại nghĩ ra một chiêu như vậy để thoát khỏi mình. Nàng đỏ mặt trừng mắt nhìn hấn một cái, hai chân như thị uy mà kẹp lấy hấn. Cái tay chặn giữa hai người của Vũ Ngôn bỗng tiếp tục lại cảm nhận được sự mềm nhẵn, Vu Tử Đồng đưa bụng dưới của mình nhẹ nhàng đến gần tay hấn.

Vu Tử Đồng cười hì hì rồi đón lấy chiếc điện thoại, nói:

- A lô, Nhu Nhu à, sớm vậy mà đã lo lắng cho anh ấy của em rồi sao?

Nàng nói thì vẫn nói nhưng vẫn không hề có ý tha cho hắn. Hai chân vẫn tiếp tục ma sát trên người hắn.

Vũ Ngôn đưa tay giữ lấy vòng eo nhỏ của Vu Tử Đồng rồi đột ngột đứng dậy. Vu Tử Đồng thấy vậy liền nghĩ ngay rằng hắn sẽ động thủ với mình. Mặc dù trong lòng rất hy vọng nhưng nàng lại không thể tưởng được hắn bỗng chủ động như vậy, vì thế mà không nhận được kêu lên một tiếng sợ hãi:

- A

Vũ Ngôn nâng Vu Tử Đồng lên để thân thể của nàng hoàn toàn tách khỏi mình sau đó lại tiếp tục đặt nàng xuống một bên cách xa xa mình. Với võ công vô cùng mạnh mẽ của hắn thì một chút động tác này vốn không tốn chút sức nào, nhưng chẳng hiểu vì sao mà khi rời tới chỗ cách Vu Tử Đồng hai mét thì toàn thân lại đổ đầy mồ hôi lạnh. Đàn bà, đàn bà đúng là một loại động vật khó có thể tưởng tượng được.

Vu Tử Đồng thấy mồ hôi hắn chảy đầm đìa thì lại cảm thấy buồn cười, đồng thời trong lòng lại có chút thất vọng không thể hiểu. Việc khiêu khích hắn vốn chỉ là mình nhất thời nổi hứng, nhưng vẫn hy vọng diễn giả thành thật để nhân cơ hội phá vỡ lá chắn cuối cùng giữa mình và hắn, như vậy thì hắn sẽ không chỉ có trách nhiệm với Tăng Nhu nữa, và mình cũng sẽ lại tiếp tục tiến tới.

Đáng tiếc không hiểu là do ý chí của hắn thực sự quá kiên cường hay là lo về tiếng sư tử hồng của Tăng Nhu mà không ngờ vẫn nhận được để thoát khỏi mình. Nhưng nghĩ lại màn khiêu khích nóng bỏng vừa rồi mà ngay lập tức, vẻ mặt Vu Tử Đồng lại đỏ lên như bị lửa đốt. Đó là chuyện mà mình đã làm sao? Thế nào mà mình lại thành ra như vậy chứ? Tình yêu chẳng lẽ thực sự có thể khiến mình liều lĩnh như vậy ư?

Nàng nghĩ rất nhiều, nhưng ngoài miệng vẫn cười nói với Tăng Nhu:

- Không có việc gì, vừa nãy chị không cần thật làm ướt tóc thôi. Sao? À, không phải, là chị ướt cho A Ngôn thôi. Anh ta từ giữa trưa tới giờ vẫn chưa kịp uống ngụm nước nào. Chiều à, ừ, chiều chị ở cùng anh ấy. Bọn chị tới thăm một người bạn của anh ấy rồi nói chuyện công ty....

Một Vu Tử Đồng nhiệt tình như lửa lúc vừa rồi bây giờ lại trở nên nghiêm trang mà từ từ nói chuyện với Tăng Nhu về mọi việc chiều nay. Đương nhiên, cái gì giấu thì phải giấu, cái gì phải bỏ qua thì bỏ qua, nàng cũng biết điều đó. Việc của Thư Nhạc thì phải để Vũ Ngôn tự mình nói với Tăng Nhu.

Cuộc điện thoại cũng không biết chấm dứt vào lúc nào. Một hồi “dạy dỗ” của Vu Tử Đồng với Vũ Ngôn mặc dù không được tính là thành công nhưng tối thiểu nó vẫn mang lại hiệu quả rung động nhìn Vũ Ngôn lúc này vẫn duy trì khoảng cách bốn năm mét với mình mà Vu Tử Đồng lại có chút buồn cười:

“Một cây làm chẳng nên non, vừa rồi nếu không anh ngầm đồng ý thì với công phu của anh, em có thể chiếm tiện nghi của anh dễ như vậy sao? Đúng là một gia hỏa tiêu biểu cho câu “Khẩu thị tâm phi!”

108. Chương 109

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 109: Lần đầu tiên của Vũ Ngôn

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Vũ Ngôn với mười hai thành nghị lực thoát khỏi “Ma chướng” của Vu Tử Đồng, hắn vội vã trở về căn phòng nhỏ của mình, vừa tới phía dưới lầu hắn đã bóng hình xinh đẹp của Tăng Nhu đang lẳng lặng đứng trước cửa sổ, thấy vậy hắn bèn gơ tay vẫy vẫy nàng.

Tăng Nhu trông thấy vẻ mặt tươi cười hơn hở của hắn rồi lại nghĩ tới việc hắn vừa mới ở cùng Vu Tử Đồng thì trong lòng lại đau xót. Miệng nàng thì khẽ hừ một tiếng rồi làm bộ như không thấy hắn nhưng vẫn trộm liếc xuống chỗ Vũ Ngôn.

Vũ Ngôn vừa mới vào tới cửa thì Tăng Nhu đã thay đổi một vẻ mặt khác hẳn, nàng đi tới bên cạnh hắn dịu dàng nói:

- Về rồi à? Có mệt không?

Vũ Ngôn thấy nét mặt tươi cười như hoa của nàng thì cũng yên tâm, nhưng trong lòng lại cảm thấy có lỗi với nàng, vì thế hắn mới nhẹ nhàng đáp:

- Xin lỗi Nhu Nhu. Chiều nay anh quả thật có chút việc bận, sau đó đúng lúc gặp được Tử Đồng.

Tăng Nhu “ừ” một tiếng, cúi đầu nhẹ nhàng nói:

- Em biết rồi, cũng không trách anh thì anh nói chuyện đó với em làm gì.

Vũ Ngôn nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng đáp:

- Nhu Nhu, ngày mai chúng ta đã chính thức đi học rồi. Em cũng phải quay về ký túc xá ở, nhớ là bớt chút thời gian về nhà một chuyến. Đã lâu rồi em chưa về nhà.

Tăng Nhu hừ một tiếng nói:

- Anh đang muốn đuổi em đi có phải không?

Vũ Ngôn nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi nàng một cái đáp:

- Anh sao dám đuổi em đi chứ. Anh chỉ mong ngày nào cũng được ở cùng em. Em biết mà, phải không?

Tăng Nhu cảm giác hơi thở nóng bỏng trên người hắn liền đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

- Da mặt anh dày quá vậy. Ngày mai bắt đầu đi học rồi, nếu không trở về ký túc xá ở thì cũng thật không tốt. Vả lại nếu nói cho ba và mẹ biết em với anh đã thành ra như vậy thì nhất định sẽ lột da em. Hừ, đến lúc đó hùng binh anh cũng không chạy thoát được đâu.

Vũ Ngôn nghĩ tới vợ chồng lão Tăng mà sợ hãi. Mình và hai cô con gái bảo bối của lão đều có quan hệ dây mơ rễ má với nhau, đến lúc đó để lão biết thì lão còn không nuôi sống mình ư? Nhưng sợ thì vẫn cứ sợ, chuyện cuối cùng vẫn phải giải quyết, đi gặp hai người họ cũng chỉ là việc sớm muộn thôi.

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Nhu Nhu, em đừng sợ. Chỗ sư huynh sư tẩu anh sẽ một mình gánh chịu. Dù sao việc này vốn là do lỗi của anh.

Tăng Nhu vội che miệng hắn lại nói:

- Đây không phải là vấn đề ai đúng ai sai. Em cam tâm tình nguyện. Anh sau này không được nói như vậy nữa.

Vũ Ngôn cười nhẹ nhàng, Tăng Nhu đỏ mặt nói:

- Chỉ có điều anh sau này không thể tiếp tục gọi là sư huynh, sư tẩu nữa rồi. Mà cũng không biết anh có thể tạo thành thói quen hay không nữa?

Vũ Ngôn cười hề hề nói:

- Cứ từ từ thì sẽ quen thôi. Trước kia em cũng đâu có thói quen để anh nằm bên cạnh em, có phải không?

Khuôn mặt Tăng Nhu hiện lên một ráng mây hồng, một quầng của nàng đánh nhẹ lên vai hắn nói:

- Anh xấu lắm!

Tăng Nhu tiến lại sát gần hắn, bỗng mũi nàng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng. Sắc mặt khẽ biến, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn nhưng không nói lời nào mà lại đi xung quanh hắn vài vòng. Vũ Ngôn bị nàng nhìn như vậy mà trong lòng rất sợ hãi, hắn vội hỏi:

- Em sao vậy?

Tăng Nhu hừ một tiếng hỏi:

- Hôm nay anh ở cùng ai? Trên người sao lại có mùi này?

Vũ Ngôn cười trả lời:

- Ở cùng Tử Đồng mà, lúc gọi điện không phải đã nói với em rồi sao?

Tăng Nhu và Vu Tử Đồng rất thân với nhau nên việc Vu Tử Đồng thích mùi nước hoa gì nàng cũng biết một chút. Mùi hương thoang thoảng trên người Vũ Ngôn quả thực chính là của Vu Tử Đồng lưu lại.

Vũ Ngôn cả ngày ở cùng Vu Tử Đồng nên cũng khó tránh khỏi mùi nước hoa trên người nàng. Tăng Nhu tuy rất mẫn cảm nhưng cũng không tìm ra chứng cứ gì, hơn nữa hắn còn chủ động nói chuyện đang ở cùng với Vu Tử Đồng khi nói chuyện điện thoại nên tất nhiên nàng không thể tìm thấy lý do để mà phát tác.

Thấy hắn mỉm cười mà trong lòng nàng hơi chua xót. Tăng Nhu bĩu môi hỏi:

- Anh với chị Tử Đồng làm việc với nhau có phải là rất vui vẻ không? Còn nữa, hôm nay hai người đi gặp người bạn cũ nào của anh vậy?

Vũ Ngôn sao lại không biết tính toán của lòng cô nàng, chuyện đêm nay mà để cho cô nàng biết thì cô nàng không làm cho ngất trời mới là lạ. Vì thế hắn bèn cười an ủi Tăng Nhu nói:

- Cái tiểu nha đầu này, em chỉ biết ăn dấm chua thôi. Anh với Tử Đồng làm việc cùng với nhau em cũng biết, từ trước, khi hai người bọn anh còn chưa thực sự làm việc với nhau đã như vậy rồi, vậy thì có cái gì là vui hay không vui chứ. Còn chuyện hôm nay bọn anh đi gặp ai thì xin cho anh giữ bí mật. Không chừng một ngày nào đó sẽ cho em một niềm vui bất ngờ đấy.

Tăng Nhu là Fan trung thành của Thư Nhạc, nếu mình nói là đi gặp Thư Nhạc thì nha đầu này còn không lập tức hú lên ư.

Tăng Nhu cũng không phải là dạng dễ chọc vào, đột ngột nàng cắn một cái lên ngực hắn nói:

- Trông vẻ mặt anh đỏ đỏ, mắt lại như hoa đào, mau nói thật ra, anh với chị Tử Đồng có ăn vụng hay không?

Vũ Ngôn hoảng sợ, hắn bỗng có cảm giác như bị bắt gian tại trận vậy. Xem ra mình đúng là đã chuyện thẹn với lòng rồi. Nhưng khi thấy đôi mắt đẹp đầy tình cảm kia của nàng, cổ tà hỏa bị Vu Tử Đồng khiêu khích lúc trước lại vùng dậy, hắn bỗng ôm chặt lấy thân thể bên cạnh mình, hai tay cũng ngay sau đó lần mò lên người nàng.

Đàn ông nói làm là làm, sao có thể lại để cho một cô gái lấn át như vậy được. Trong đầu Vũ Ngôn nghĩ, khúc mắc dường như đã cởi bỏ được một tầng. Hắn nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai Tăng Nhu, cười hắc hắc nói:

- Nhu Nhu, anh bây giờ muốn cùng em ăn vụng.

Lời nói của hắn như có một ma lực khôn cùng. Tăng Nhu chỉ cảm thấy đầu mình nóng lên, một dòng nước ấm không thể nén được bỗng dâng lên từ sâu bên trong mảnh hoa viên của mình. Toàn thân mất đi tất cả mọi sức lực mà cứ thế buông mình mềm mại nằm trong lòng hắn và để mặc hắn hành động.

Hai tay Vũ Ngôn nhẹ nhàng lần mò trên người nàng, từ vai đến lưng ngọc, bàn tay to lớn của hắn với sức nóng vô cùng khiến Tăng Nhu đầu vầng mắt hoa một hồi. Nàng nhẹ nhàng tựa lên người hắn, hơi thở thơm như hương ngọc lan, nói: - Ông xã, anh là một tên xấu xa.

Khi hai người hoan ái, Tăng Nhu thích nhất gọi hắn là ông xã. Vũ Ngôn nhẹ nhàng hôn lên tai, lên môi nàng. Cả người Tăng Nhu mềm nhũn, tới gần như là không thể đứng thẳng lên được nữa.

Vũ Ngôn đã cởi bỏ mọi trói buộc trước ngực nàng rồi mân mê hai quả bồ đào đỏ rực trong tay mình, sau một hồi “kiểm tra”, hai trái bồ đào đó từ từ dựng thẳng lên tựa như hai viên trân châu màu tím.

Bỗng nhiên, hai tay Vũ Ngôn nâng mông ngọc của nàng, cặp đùi hương mềm mại của nàng đã rơi vào ma chương của hắn. Tăng Nhu nhẹ nhàng “a” một tiếng, nâng cảm nhận thấy hoa viên thần bí nhất hình như

có một cơn gió nhẹ thổi qua. Khi nhìn lại, nàng thấy một bàn tay của hắn bỗng nhiên xuất hiện một chút ngọc lộ đang lóe lên quang huy dâm mỹ dưới ánh đèn mờ mờ tỏ tỏ.

Mặt Tăng Nhu nòng bồng lên, nàng khẽ gọi một tiếng:

- Ông xã, bé em lên giường đi!

Nói xong, nàng lập tức giắt đầu trong ngực ngực hắn, nắm tay nhỏ bé cũng nhẹ nhàng đâm lên ngực hắn mấy cái.

Đêm nay Vũ Ngôn bị Vu Tử Đồng khiêu khích nên hùng tâm đã sớm dâng lên tới vạn trượng, lúc này hắn không chờ được nữa mà cứ thế ẵm người ngọc trong lòng mình lên đi tới chỗ chiếc giường. Bỗng hắn lại nhớ tới tư thế của Vu Tử Đồng hôm nay khi ở văn phòng, trong lòng hắn rung động lại thuận thế ngồi lên trên ghế, đồng thời nhẹ nhàng sờ lên chiếc váy quá gối của nàng. Tăng Nhu đột nhiên cảm thấy phía dưới chợt lạnh đi, chiếc quần con đã bị cởi xuống. Cái vật nóng bỏng mạnh mẽ kia chỉ trong chớp mắt đã chạm tới nơi thần bí nhất của mình.

Giờ Tăng Nhu mới phát hiện ra tư thế của hai người lúc này. Đôi má của nàng đã đỏ bừng lên từ lâu, đang định gọi một tiếng: " Ông xã " nữa thì thân thể nàng bỗng nhiên bị cái nóng bỏng quen thuộc kia xuyên qua. Nàng nhẹ nhàng "ư" lên một tiếng, những lời còn lại kia còn chưa ra miệng thì cặp đùi ngọc của nàng đã nhẹ nhàng hạ xuống. Trong khoảnh khắc, hai người đã kết hợp với nhau một cách hoàn mỹ nhất....

Có sự khiêu khích của Vu Tử Đồng trước đó nên Vũ Ngôn lại càng trở nên mạnh mẽ. Tư thế này hình như càng làm tăng sự kích thích. Trong lòng Tăng Nhu mặc dù xấu hổ nhưng cũng được nếm cái hương vị hạnh phúc hơn hẳn những lần trước, và đồng thời lại cảm nhận càng rõ hơn sự cường đại của hắn.

Triều dâng bốn độ, hồn như lạc trên chín tầng trời nhưng nàng vẫn thấy hắn long sinh hoạt hổ như ban đầu mà không hề có dấu hiệu buông súng. Lúc này, Tăng Nhu vừa cảm thấy thỏa mãn nhưng trong lòng cũng lại rất lo lắng. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chỉ sợ một ngày nào đó anh ấy sẽ rời xa mình mà đi mất. Nghĩ vậy, mà trong lòng nàng lại cảm thấy sợ hãi, rồi bỗng nhiên đầu nàng hiện lên một suy nghĩ, có lẽ anh ấy còn cần thêm một cô gái khác nữa.

Cái suy nghĩ lớn mật này khiến chính nàng cũng phải giật mình nhưng lại không hề cảm thấy sự bất ngờ trong đó. Dù sao Vu Tử Đồng ngày nào cũng đi đi lại lại trước mặt hắn nên mình đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc nếu hai người thực sự có chút chuyện gì gì đó rồi. Nhưng nếu thực sự anh ấy ăn vụng với Vu Tử Đồng thì có thể ghét mình mà vứt bỏ mình hay không? Ý niệm này lại khiến nàng sợ hãi thêm một lúc nữa. Tiến không được mà lùi cũng không xong, giữa hai con đường thật khó để có thể đưa ra lựa chọn.

Dư vị của cao triều khiến trái tim Tăng Nhu đập nhanh bất thường. Bỗng nàng lớn mật mà lại rất đột ngột ôm lấy cổ hắn rồi dùng hết chút khí lực cuối cùng, kiêu dũng hạ xuống thật mạnh.

- A

Nàng kêu lên một tiếng, trong cái cảm giác hoan lạc vô cùng vô tận ấy, tia lý trí còn sót lại cuối cùng trong đầu đã khiến nàng ôm lấy cổ Vũ Ngôn rồi ghé vào bên tai hắn nhỏ nhẹ nói:

- Ông xã tốt của em, anh cũng ăn chị Tử Đồng luôn đi.

- Em nói cái gì?

Vũ Ngôn sợ hãi. Hai người đang ở trong trạng thái thân mật nhất. Một câu cuối cùng của Tăng Nhu giống như mở ra một cánh cổng lớn cấm kỵ, sự xúc động này khiến Vũ Ngôn cuối cùng khó có thể ức chế được mình nữa. Tinh hoa lần đầu tiên của cuộc đời chỉ trong có phút chốc đã tuôn trào trong cơ thể Tăng Nhu.

Tăng Nhu cảm nhận thấy một luồng nhiệt lưu nóng bỏng nhất như nước sông cuộn cuộn, chỉ trong khoảnh khắc đã tan chảy vào tâm linh của mình. Tối nay, lần thứ năm nàng được hưởng thụ cái hương vị dục tiên dục tử này.

Không ngờ lần đầu tiên của mình lại là như vậy. Vũ Ngôn đang vừa mắng mình vô sỉ, đồng thời trong lòng cũng dâng lên một khoái cảm khó hiểu. Uy lực của cấm kỵ quả thực là rất lớn, mà đàn ông có lẽ đều thích cái loại cảm giác này đi.

Nhớ tới cái câu nói cuối cùng kia của Tăng Nhu mà Vũ Ngôn chỉ cảm thấy trái tim mình đập cứ loạn hết cả lên. Không biết rốt cuộc cuối cùng nghĩ như thế nào nữa. Hắn ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng rồi đang định mở miệng hỏi lại cho chắc thì đã thấy Tăng Nhu rúc vào ngực mình ngủ từ lúc nào rồi...

Đối diện với một cuộc sống sinh viên xảy đến một cách bất ngờ như thế này Vũ Ngôn cũng có chút luống cuống. Rõ ràng hắn chỉ là một thanh niên chưa tới hai mươi, nhưng sao lại có sự khác biệt với những người bạn cùng tuổi vậy?

Khi hắn đi học một năm cuối cùng ở trung học, cuộc sống năm đó phải nói là hắn vượt qua một cách phẳng lặng, có lẽ có thể nói rằng cho tới giờ hắn chưa dung nhập vào cái cuộc sống đó. Hắn dùng ánh mắt ba mươi tuổi để đánh giá những người bạn cùng trang lứa bên người mình, nhìn những đứa trẻ này nhưng hắn cũng không hề để ý tới, về tư tưởng khó có thể dung hòa với họ.

Chẳng lẽ bốn năm đại học mình sẽ phải vượt qua như thế sao? Vũ Ngôn nhìn những gương mặt trẻ tuổi bên cạnh mà trong lòng xuất hiện một cảm giác gần như là bi ai. Haizzz, tư tưởng trưởng thành sớm cũng không phải là chuyện gì tốt cả.

Tư tưởng lại nhớ về màn khiêu khích của Vu Tử Đồng và cái câu nói kinh thiên của Tăng Nhu đêm qua, cái cảm giác kích thích này cho đến bây giờ vẫn mang đến cho hắn một cái gì đó tê tê. Đáng tiếc sáng nay sau khi tỉnh lại thì Tăng Nhu lại tỏ ra như chưa bao giờ xảy ra cái chuyện đó. câu nói kinh thiên tối qua nàng cũng chẳng hề nhắc tới dù chỉ là một chút chút.

Đàn ông đúng là một động vật không bao giờ chịu được hấp dẫn. Trong lòng Vũ Ngôn vô sỉ nghĩ như vậy, và đồng thời hắn cũng có chút giật mình với chính ý nghĩ của mình. Từ khi nào mình đã bắt đầu trở nên phản động như vậy. Ý niệm xấu xa này hiện lên trong lòng hắn, xem ra đàn ông muốn biến thành một kẻ hư đốn thì thật đúng là rất đơn giản. Vũ Ngôn không nhận được âm thầm cười.

Trong ký túc xá, tất cả mọi người đều đã được tập hợp. Trong phòng này thì Lục Phong và Chu Hải Lăng là hoạt bát nhất, còn Lưu Viễn Dân thì với vẻ chẳng nóng chẳng lạnh, chỉ khi nào nói đến Đỗ Uyển Nhược thì mới nhanh nhẹn hơn một chút.

Ngày mai sẽ bắt đầu quân huấn nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Đỗ Uyển Nhược đâu. Lưu Viễn Dân đã thiếu kiên nhẫn thì lâu, hắn giữ chặt Vũ Ngôn nói:

- Cô ấy sẽ không có việc gì, cô ấy sẽ không có việc gì có phải không?

Vũ Ngôn thấy đáng vẻ hắn như vậy thì không khỏi lắc đầu. Tiểu tử này đúng thật là rất thật tình với Tiểu Đỗ.

Vũ Ngôn cũng là có chút lo lắng cho Tiểu Đỗ đồng học. Nhớ lại trước kia, cô nàng này với dáng vẻ yếu đuối như chưa từng làm vận động mạnh nào, rồi lại nhớ tới những viên thuốc mà nàngd thường xuyên phải uống thì trong lòng hắn lại càng lo lắng hơn. Bệnh của cô cô bé này chắc không phải là mới phát hiện, có lẽ là trời sinh. Tiểu Đỗ yếu đuối đúng là làm cho người ta phải lo lắng!

Chu Hải Lăng vừa mới thay xong cái bộ đồ bộ đội của mình, hắn hùng dũng, khí phách hiên ngang đi quanh ký túc xá một vòng rồi nói với mọi người:

- Mọi người xem thế nào hả? Đẹp trai không? Manly không? Phong cách không?

Vũ Ngôn nhẹ nhàng đá một cước lên đầu gối hắn. Chu Hải Lăng lão đảo bước về trước vài bước mới ổn định lại được. Vừa ổn định xong hắn bèn quay đầu lại nói:

- Lão Đại, cao thủ tuyệt đỉnh như anh cũng phải đánh lén thằng em sao? Ôi, mệ, đây đúng là một vinh hạnh cực lớn cho em!

Vũ Ngôn mỉm cười. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve bộ quần áo màu xanh đặt trên giường. Một cảm giác quen thuộc xuất hiện trong lòng hắn. Đã lâu rồi chưa mặc quân phục, thực sự rất nhớ khoảng thời gian ấy, thời gian khi được cùng sống chung với các chiến hữu.

Chu Hải Lăng thấy hần hơi ngẩn người bèn cười hắc hắc nói:

- Lão Đại, đó cũng không phải là eo mỹ nhân, anh sờ đi sờ lại làm gì.

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Tiểu tử chú với mấy bước mèo quèn kia nếu ở đây thì còn phóng rắm được nhưng nếu vào bộ đội thì đã sớm bị người ta đá cho nằm ụp mặt xuống đất rồi.

Chu Hải Lăng biết lai lịch của hần, và cũng biết bản lĩnh của mình trước mặt hần thật sự chẳng đáng là gì cả. Chu Hải Lăng cười hắc hắc hai tiếng rồi tiến đến bên người hần lặng lẽ hỏi:

- Lão Đại, hiện tại anh có bao nhiêu mỹ nữ vậy. Chúng ta đếm thử một chút.

Vũ Ngôn gật đầu cười nói:

- Chú nếu đi đổi giới thì anh cũng có thể miễn cưỡng tính chú là một người.

Chu Hải Lăng tạo dáng như đang nôn mửa, nói:

- Lão Đại, anh cho em là bảo bối của nước T à. Nhưng nói thật, thằng em cũng đã tính giúp anh rồi. Hai chị em nhà họ Tăng, hơn nữa còn vị mỹ nữ tổng giám đốc kia, còn cả biểu tỷ em nữa. Bốn cô! Chỉ có điều em thấy với sự mạnh mẽ của lão Đại anh thì bốn người còn lâu mới đủ. Em thấy lão Đại anh phải học Vi tước gia, kiếm bảy tám người mới đủ.

Vũ Ngôn cười nói:

- Kiếm bảy tám cô à? Đàn ông nào mà chẳng nghĩ như vậy, nhưng có mấy người dám làm như vậy chứ? Chúng ta đang thực hiện chế độ một vợ một chồng.

Chu Hải Lăng khinh thường xì một cái nói:

- Đàn ông có năng lực thì có mấy cô thì có làm sao. Anh không nhìn xem các Đại lão gia bên ngoài à, bọn họ nếu chỉ có một nhân tình thì ra ngoài còn cảm thấy xấu hổ khi nói chuyện với người khác đó. Thằng em bảo anh này, một người đàn ông chân chính có khí phách, khi anh đi tham gia mười lần các bữa tiệc dành cho nhà giàu có thì bạn gái bên người hần tuyệt đối không bao giờ xuất hiện trùng nhau. Anh tin không?

Vũ Ngôn cười nói:

- Chú nói cái này thì anh tin. Xã hội chính là như vậy. Ý của chú là chú cũng chuẩn bị tìm mấy cô có phải không? Nếu vậy thì chú không sợ bọn họ đánh nhau à?

- Đánh nhau à?

Chu Hải Lăng cười hắc hắc nói:

- Luận về đánh nhau thì các cô ấy ai có thể bằng em. Tốt nhất là mọi người cởi hết quần áo rồi đánh nhau. Cô này chụp ngực em, em tétt mông cô kia, như vậy mới náo nhiệt.

Vũ Ngôn lạnh cả người. Suy nghĩ của tiểu tử này phức tạp còn không phải bình thường. Vũ Ngôn cười vỗ lên đầu hần một cái nói:

- Chú mới mười tám tuổi, rìa mép còn chưa mọc mà đã vậy rồi. Xem ra ông ngoại chú cũng không dạy dỗ chú nghiêm khắc.

- Chụp ngực ai? Tétt mông ai?

Lục Phong ở bên kia nghe thấy bên này nói chuyện bèn cười he he đi tới.

Chu Hải Lăng nhìn hần một cái nói:

- Mà cho rằng là ai hả? Hoàn Hoàn nhà mày muốn ngực không ngực, muốn mông không mông, muốn đánh muốn tétt cũng không được.

Đám thanh niên trong Ký túc xá nghe thế bèn cười lớn lên. Mà Vũ Ngôn nghe thế cũng không nhin được cười. Đây mới là hương vị của những người trẻ tuổi mười tám mười chín tuổi, nhưng sao mình lại không tìm về được chứ.

Lục Phong và Chu Hải Lăng hi hi ha ha một lúc, ba người khác cùng ký túc xá cũng tham gia náo nhiệt. Mọi người nói nói cười cười với nhau. Hôm nay Lục Phong không có tiết, và cuộc hẹn với Trương Hoàn cũng không đi. Hắn tới bên người Vũ Ngôn cười hề hề ra vẻ thần bí nói:

- Anh bạn, hôm nay tao đưa mày đi kiến thức một số cái.

Vũ Ngôn ngẩn người hỏi:

- Kiến thức cái gì?

Lục Phong cười hắc hắc đáp:

- Hôm nay khoa chúng ta với khoa Ngoại Ngữ có một trận đấu. Mày có muốn đi quan sát một cái không. Khoa Ngoại Ngữ đó, mỹ nữ rất nhiều.

Chu Hải Lăng vừa nghe thấy tới từ mỹ nữ liền trở nên hăng hái mà quên hết những lời uy hiếp của Tăng Nhu với hắn. Chu Hải Lăng vội vàng kéo Vũ Ngôn nói:

- Lão Đại, chúng ta đi đi. Nhất định phải đi. Lão Đại, anh thi triển tuyệt kỹ tán gái của anh. Tiểu đệ em ở bên cạnh sẽ chuẩn bị trợ uy cho anh.

Lục Phong cười hề hề nói:

- Hai người bọn mày đều phải đi. Vũ Ngôn phải đi giúp đỡ chúng ta. Tiểu Chu đâu, lái chiếc BMW màu đỏ của mày đi. Mệ, phong cách chết tao. Thế này thì tán gái còn không dễ như trở bàn tay sao.

Ngày hôm qua Chu Hải Lăng chẳng hiểu ảm thú thể nào lại lái BMW đi báo nhập học, và chuyện này cả tòa ký túc xá đều biết. Nghe Lục Phong nói như vậy, Chu Hải Lăng xẩu hổ đáp:

- Đừng nói như vậy, tao đâu phải là loại người thích khoe của.

Mọi người trong phòng ký túc xá đồng thời xì một tiếng khinh thường.

Vũ Ngôn ngẫm lại mình lúc nào cũng hành động một mình một người và cũng quá tách rời khỏi tập thể, vì thế hắn cũng muốn đi tìm và lĩnh hội cái cảm giác khi được ở cùng với mọi người. Và lại ngày mai sẽ bắt đầu quân huấn, chút huấn luyện đó đối với Vũ Ngôn thì chẳng tính là cái gì, nhưng đối với năm người khác trong ký túc xá thì nó lại đáng sợ không phải bình thường. Vũ Ngôn lớn tuổi nhất trong phòng ký túc xá này, lịch duyệt của hắn uengx phong phú, làm việc trấn định lão luyện nên hoàn toàn xứng đáng với tiếng lão Đại. Mặc dù ở cùng với nhau không lâu nhưng tất cả mọi người đã bắt đầu theo hắn, coi hắn như Thiên Lôi, hắn chỉ đâu là mình đánh tới đó.

Thôi, cứ cho là một buổi nghỉ ngơi trước đại chiến đi. Vũ Ngôn vung tay lên nói:

- Các anh em, đi ngắm mỹ nữ nào.

Sáu con lang của gian phòng ký túc xá này rầm một tiếng đập cửa xông ra ngoài. Chu Hải Lăng bị dồn ở giữa quát to một tiếng:

- Lục Phong, đừng có sờ mông tao. Mày, cái tên đồng tính chết tiết này.

Mọi người lại được một trận cười lớn.

109. Chương 110

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 110 : Cô cũng ở đây

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Sáu người nối tiếp nhau đi tới chỗ sân bóng, đương nhiên kẻ tích cực nhất không phải ai khác mà chính là Chu Hải Lăng. Vì các MM khoa Ngoại Ngữ, hẳn xông lên đi đầu thề không quay đầu lại. Muốn tán được MM ngon thì phải tới trước, tiên hạ thủ vi cường, còn hạ thủ sau chỉ có thiệt thòi mà thôi. Đó là phương pháp tán gái nhất quán.

Mấy người tới sân bóng đã thấy Trương Hoàn ở bên sân chờ rồi. Trương Hoàn thấy Lục Phong liền nhảy lên gọi lớn:

- Phong Phong, ở đây, ở đây!

Giọng của nàng to, khỏe có tiếng, mà mấy người trong phòng cũng đã được nghe danh nhưng lúc này được tận tai “thưởng thức” thì cũng đều phải gật đầu khen, quả là danh bất hư truyền.

Bên trong sáu người này, thì có một nửa trông cũng đẹp trai. Chu Hải Lăng thuộc dạng mặt trắng, trên mặt tên này lúc nào cũng có một nụ cười hư tình giả ý, nếu mà cầm thêm một cây quạt giấy nữa thì đảm bảo, ai nhìn cũng phải công nhận đây là một Tây Môn Khánh khác. Còn Lục Phong mặc dù có màu da hơi khỏe quá nhưng trông cũng được. Còn ba người khác có chiều cao, khổ người cũng không thấp nên khi sáu người cũng đi với nhau, trông vô cùng chỉnh tề, có hàng có lối.

Thấy ánh mắt mọi người trên sân bóng rõ ràng nhìn về phía này, Lục Phong cười xấu hổ nói:

- Xin lỗi, xin lỗi vì đã khiến các vị phải nhìn sang bên này. Hoàn Hoàn nhà chúng ta ngoại trừ điều này ra thì những cái khác đều rất tốt, tính cách lại ôn nhu, ngây thơ, hồn nhiên, xinh đẹp lại rất đáng yêu

Chu Hải Lăng cười hắc hắc nói:

- Anh bạn, chúng ta cũng không có ý trách móc gì. Kỳ thật, bọn tao rất cảm tạ mày. Mày không nhìn xem có bao nhiêu mỹ nữ đang nhìn chăm chú vào tao hả.

Những lời này thật sự không hề ngoa một chút nào, khoa Ngoại Ngữ vốn là nơi âm thịnh dương suy, nữ nhiều hơn nam, vì thế các cô bé của khoa Ngoại Ngữ đứng ở bên trợ uy phải nói là cực đông, hơn nữa với đủ mọi màu sắc đứng thành hai hàng rất lớn.

Chu Hải Lăng ưỡn ngực đi vào giữa các nàng, làm bộ như không để ý tới ai, dư quang trên khóe mắt cũng không đảo qua phần đông các cô em đang ở bên mà lại tuyển từ chính những mỹ nữ quần quần đang ở trong trận đấu.

Nam sinh Khoa Ngoại Ngữ vốn không có nhiều, mà có thể nên sân thi đấu cũng chỉ có mười mấy người như vậy. Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Khoa ngoại ngữ có thể có mấy nam sinh chứ? Với lại, trong số những nam sinh đó thì có mấy người biết chơi bóng rổ hả? Anh mày thấy khoa chúng ta rõ ràng là đấu với Nữ Nhi quốc rồi.

Chu Hải Lăng cười quái dị nói:

- Đúng nha! Học viện kinh tế chúng ta cũng kém quá. Cái loại chuyện ăn hiếp đàn bà con gái cũng thật quá mất mặt đi. Tao đề nghị, cực lực đề nghị, bọn mày ở trong trận đấu thì vui dập bọn họ thật tàn nhẫn, còn chúng ta ở ngoài sân mỗi người tìm cho mình một cô bé mà bỏ lên. Đương nhiên, Vũ lão đại, anh có thể vất vả hơn, tìm hơn hai cô em cũng chẳng thành vấn đề. Mọi người phân công hợp tác, thi triển thủ đoạn tiêu diệt từng bộ phận một, tranh thủ tiêu diệt toàn bộ khoa Ngoại Ngữ ngay tại trận.

Cái loại hành động tán gái tập thể này cũng chỉ có cái tên có tư tưởng thiên tài như Chu Hải Lăng mới có thể nói ra được, còn những người khác cho dù là có cái tâm này nhưng cuối cùng cũng không có gan để mà thốt ra thành lời.

- Sao hả, lão Đại?

Chu Hải Lăng với ánh mắt tha thiết nhìn chăm chú vào Vũ Ngôn. Mấy người khác cũng xoa tay muốn thử xem, lúc này chỉ cần lão Đại ok một cái là mọi người nhất định sẽ đồng loạt bộc lộ lang tính dưng cảm tiến tới, vì nghĩa không quay đầu để tranh thủ giành lấy thắng lợi về mình.

Lục Phong đứng bên người Trương Hoàn nên hẳn dù có tà tâm nhưng lại chẳng có lấy một mẫu tặc đảm. Hắn nhìn mấy người trước mắt mình, dáng vẻ tủi thân nói:

- Các anh dzai, trước tiên đừng có vội. Chờ chúng ta thắng thì sau đó ra tay cũng không muộn.

Chu Hải Lăng kỳ quái nói:

- Có mỗi mấy người mà bọn mày không làm được gì à? Mị chứ, sao lại kém vậy?

Lục Phong hắc hắc nói:

- Tiểu tử mày còn không biết, bên bọn họ có hai tên rất giỏi, trong đó có một tên rất có tiếng trong trường, nói chung là rất khó đối phó. Không đối mày chứ, chỉ cần có thằng đó ở đây thì chúng ta từ trước tới giờ chưa bao giờ thắng. Cho nên, tao mới phải kéo Vũ Ngôn đến đây. Đợi tao nói với đội trưởng rồi cho Vũ Ngôn lên đánh cho bọn nó tan tành mây khói. Mị, tao không tin không khiến cho bọn nó nằm đo sên được.

- Tên nào lợi hại tàn nhẫn như vậy? Sao mày biết lão Đại nhất định có thể thu phục được hắn? Lão Đại, không phải thằng em hoài nghi anh, nhưng thực sự tiểu tử này đang thừa nước đục thả câu.

Chu Hải Lăng với vẻ mặt hề hề cười nói.

- Mày trông đi!

Lục Phong đưa một ngón tay ra chỉ vào một nam sinh đang chơi bóng trên sân. Tại vạch hai điểm, nam sinh đó ném bóng gần như là không trượt một phát nào cả.

- Chính là hắn. Vũ Ngôn, mày cũng biết thằng đó mà đúng không.

Vũ Ngôn mỉm cười, thì ra là hắn. Tổng đà chủ Trần Gia Lạc, nhị công tử của phó thị trưởng Trần. Duyên phận của mình với cha con Trần quả nhiên là rất sâu.

Ngày hôm qua Sáng Lục Thế Kỷ đột nhiên bị tập kích đã khiến Vũ Ngôn cảnh giác. Vị phó thị trưởng họ An kia và phó thị trưởng Trần luôn có quan hệ khá tốt, nhưng sao lại đột nhiên có tranh chấp một cách ngang nhiên như vậy?

Quy tắc trong quan trường tất cả mọi người đều biết. Phía dưới thì động đao động súng, bên trên thì hòa nhã, tươi cười hờ hững với nhau. Hai vị này đã làm tới chức phó thị trưởng của thủ đô Thiên Kinh, đây cũng là có thể xem như là quan lớn một phương, vì thế chút quy tắc ẩn trong quan trường này chắc chắn cả hai đều hiểu. Nhưng sao lại để cho mấy loại tranh chấp như thế kia xảy ra ngay trên mặt bàn vậy? Chẳng lẽ là để cho người khác nhìn ư? Hơn nữa, Trần Gia Lạc ở bên trong không biết phát huy tác dụng gì, rất có thể hai vị phó thị trưởng An và Trần này đã cố ý tung hỏa mù.

Như vậy thì xem ra hai nhà An Trần dường như có dấu hiệu liên kết lại. Hiện tại bên Vu Tử Đồng chưa có tin tức gì. Nếu xác định được phó thị trưởng An và tập đoàn An Khải có quan hệ với nhau thì với An gia, một trong bốn đại tập đoàn tài chính, hơn nữa cả Trần Gia Thụ với công ty có thế lực, có sự đầu tư của nước R, bọn chúng mà liên kết lại với nhau thì thực lực thật sự rất mạnh. Hơn nữa lại còn đều nhắm vào Sáng Lục Thế Kỷ, mọi chuyện sau này đúng là rất khó khăn.

Trong lòng Vũ Ngôn suy nghĩ nhiều như vậy nhưng trên mặt hắn lại không biết lộ bất cứ một cái gì. Việc nào ra việc nấy, mình không chỉ phải nghĩ cách vượt qua bọn chúng trên thương trường mà còn nhất định phải đánh bại bọn chúng trên sân bóng nữa.

Vũ Ngôn cười hắc hắc nói:

- Sao lại chỉ có một tên, mày bảo còn một tên khác mà?

- Còn một tên nữa tạm thời chưa xuất hiện. Đợi một lúc nữa thì giới thiệu

Lục Phong còn chưa nói hết câu thì đã thấy các cô bé bên khoa Ngoại Ngữ đột nhiên ồ lên hoan hô.

Lục Phong không nhịn được cười khổ nói:

- Nếu tao đoán không sai thì tiểu tử kia đến rồi đó. Tiểu tử này mỗi lần ra sân đều được các cô em hoan nghênh như vậy đấy.

Một nam tử vô cùng trắng trẻo, vô cùng anh tuấn xuất hiện trên sân bóng. Hắn ta đại khái khoảng hơn hai mươi tuổi, trên mặt luôn hiện lên một nụ cười hòa ái mà nhẹ nhàng gật gật đầu với các cô em đang hoan nghênh hắn.

Trần Gia Lạc ở bên cạnh cũng cười. Hắn ta vốn trông cũng tạm ổn nhưng nếu so sánh với nam tử vừa mới tới thì hình như thiếu một khí chất nào đó. Là khí chất gì, người khác không nhìn ra, chỉ có Vũ Ngôn là có thể biết được một chút, đó là một loại khí chất của lạnh tỵ. Nam tử này hẳn là từ nhỏ đã sống trong một gia đình quan lại rồi.

Khuôn mặt tên này hiện lên một nụ cười thân thiết mà chào hỏi với mọi người bên người. Các nữ hài tử của khoa Ngoại Ngữ hoan hô rồi vây xung quanh hắn, ngay cả các em của học viện kinh tế vốn tới đây trợ uy cho đội mình cũng không nhịn được mà phải đưa mắt trộm nhìn sang bên kia.

- Thấy không?

Lục Phong chưa xót nói:

- Đó chính là thần tượng vạn người mê trong đại học Thiên Kinh đó. Hắn là tình nhân trong mộng của gần như toàn bộ nữ sinh trường, là chủ tịch hội sinh viên đại học Thiên Kinh, Phương Dĩ Nam. Người ta không chỉ có vẻ đẹp trai, lại là chủ tịch hội sinh viên, hơn nữa còn là kiện tướng thể dục thể thao siêu cấp, bóng đá bóng rổ các thứ đều giỏi cả

- Còn nữa, hắn đánh pianô rất hay. Dạ hội Trung thu năm ngoái, dưới ánh trăng mờ lung lượn hắn ngay tại hiện trường đánh một bản “Tặng Alice”. Trời ạ, quá lãng mạn, quá cảm động.

Lời của Trương Hoàn bị Trương Hoàn đang đứng bên cạnh hắn cắt ngang. Trương Hoàn dường như đang nhớ tới cảnh tượng đêm đó:

- Mấy người có biết, sau đó có bao nhiêu cô thầm mến hắn không? Nói cho các người biết nhé, nếu xếp hàng thì số người ấy có thể xếp thành ba vòng xung quanh sân thể dục này đấy.

Trương Hoàn dần dần có xu thế trở thành hoa si. Vũ Ngôn thấy vậy bèn bấu môi với Lục Phong, ý bảo rằng, quần vợ mày đi.

Bạn gái mình khen ngợi một thằng khác ngay trước mặt mình, Lục Phong nghe mà xanh hết cả mặt, hắn hừ một cái nhưng chưa kịp nổi nóng thì đã lại nghe Trương Hoàn nói tiếp:

- Nhưng, mình lại chẳng thích hắn. Mình chỉ thích Phong Phong nhà mình thôi. Không chỉ anh tuấn, trẻ tuổi, ôn nhu, quan tâm phong lưu phóng khoáng mà cái khó hơn chính là luôn một lòng với mình. Ông trời ơi, đây là hạnh phúc lớn nhất trong đời này của con.

- Hoàn Hoàn

Lục Phong cảm động đến không góc đầu dậy được.

- Phong Phong

Trương Hoàn cũng nhìn lại với ánh mắt nồng nàn tình cảm.

Về đưa tình của hai người lập tức kích thích mọi người. Lưu Viễn Dân dùng ánh mắt “khinh thường” nhìn hai người nói:

- Nếu không phải có chúng tao ở đây thì chỉ sợ hai vị đại ca đại tỷ sẽ lập tức lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường mà trình diễn một vở kịch kinh thiên ngay tại hiện trường rồi.

- Ha ha ha ha

Mọi người ở đây cùng cười lên sảng khoái. Trương Hoàn đang định cãi lại thì thấy một người đã lâu chưa lên tiếng, Chu Hải Lăng nhú mày nói:

- Được rồi, đừng âm ỉ nữa. Việc này e rằng có chút phiền toái rồi.

Thấy một người luôn thích hi hi ha ha, ồn ồn ào ào như Chu Hải Lăng tỏ ra nghiêm túc thì Vũ Ngôn biết việc này không tầm thường. Tiểu tử Chu Hải Lăng này mặc dù thoát nhìn dường như có vẻ không ra gì nhưng hẳn làm việc lại rất có chừng mực. Việc có thể khiến hắn nhú mày, chứng tỏ nơi đây nhất định có chút vấn đề.

Vũ Ngôn nhìn sang chỗ nam tử đang nhận được sự hoan hô kia, sau đó vỗ vai Chu Hải Lăng nói:

- Làm sao vậy Tiểu Lăng?

Chu Hải Lăng nhìn mấy người khác rồi nói với Lục Phong:

- Lão Lục, mày nhanh quay về đội ngũ của mày đi. Bọn họ đang chờ mày kia. Tao với lão Đại nói một chút chuyện rồi sẽ qua đó.

Lục Phong quay đầu lại nhìn thoáng qua thì thấy đội trưởng của mình đang ngoắc ngoắc mình lại đó, hắn liền gật gật đầu nói:

- Tao sắp vào trận rồi. Bọn mày nhanh lên đó. Đội một lúc nữa tao giới thiệu Vũ Ngôn với đội trưởng.

Chu Hải Lăng kéo Vũ Ngôn sang một bên rồi nhìn thoáng qua nam tử đến sau kia, thấy hắn ta đang thay vào một chiếc quần đùi vận động, Chu Hải Lăng cau mày nói với Vũ Ngôn:

- Lão Đại, anh thực sự muốn vào sân sao?

Vũ Ngôn cười nói:

- Tiểu Lăng, chú từ khi nào lại biến thành nghiêm túc như vậy. Có chuyện gì thì cứ nói đi, đừng lè mề như vậy.

Chu Hải Lăng thở dài đáp:

- Anh đừng vội, em có vài chuyện muốn hỏi anh một chút.

Lời còn chưa dứt thì một tiếng tuýt giòn tan vang lên. Các nữ sinh tại đây đồng loạt hô ầm lên. Vũ Ngôn nhìn lại thì thấy Phương Dĩ Nam đã bật nhảy cao lên chụp quả bóng rổ vào tay. Trong pha nhảy tranh bóng mở đầu, khoa Ngoại Ngữ đã chiếm được tiên cơ.

Vũ Ngôn nhú mày. Phương Dĩ Nam này không đơn giản. Một cú nhảy trông có vẻ rất đơn giản này nhưng cũng không phải người thường có thể làm được. Hắn ta đã dùng công phu khinh thân, hơn nữa nhịp chân lại rất linh hoạt, xem ra công lực của hắn ta tuyệt không yếu hơn Quan Nhã Ny. Đáng tiếc là do khoảng cách của hai người hiện tại quá xa nên Vũ Ngôn mặc dù biết hắn ta có một thân công phu cao thâm nhưng cũng không thể phát hiện hắn ta tới mức nào. Nhưng Vũ Ngôn cũng không lo lắng, đợi một lúc nữa khi lại gần hơn thì bằng vào công lực của mình thì hẳn được mấy cân, mấy lượng mình chỉ cần nhìn cái là biết.

Chu Hải Lăng cũng liếc nhìn về phía Phương Dĩ Nam, thấy hắn ta và Trần Gia Lạc đang cầm bóng vừa di chuyển vừa che chắn cẩn thận, khi tới gần điểm ném phạt, hắn ta dao động lắc lư vài cái thoát xuống vị trí dưới rổ, đồng thời quả bóng được tung lên trúng vào tấm bảng sau đó lọt vào rổ. Các bé ở đây lại được một trận hoan hô.

Vũ Ngôn cũng quan sát được hết cái cảnh này, với công phu của Phương Dĩ Nam thì bên học viện kinh tế chỉ sợ rằng thực sự dữ nhiều lành ít rồi.

Nhớ tới sự uy thác quan trọng của Lục Phong mà Vũ Ngôn vội nói:

- Tiểu Lăng, có chuyện gì chú cứ việc nói đi.

Chu Hải Lăng gật gật đầu mở miệng nói:

- Thân phận thực sự của biểu tỷ em anh đã biết rồi. Em chỉ muốn hỏi xem thân phận của nhị ngoại công em, biểu tỷ chắc hẳn cũng nói cho anh rồi đúng không?

Vũ Ngôn cũng không có gì phải giấu diếm Chu Hải Lăng, hắn gật gật đầu nói:

- Anh biết. Thủ trưởng 001!

Chu Hải Lăng gật đầu nói tiếp:

- Vậy thì ổn rồi. Đồ tởn công phải giải thích nhiều với anh. Cái vị Phương Dĩ Nam kia em đã từng gặp qua trong một buổi tụ họp cao cấp nào đó. Cấp bậc của cái buổi tụ họp ấy không phải người bình thường có thể tham gia. Em phải khổ sở cầu xin nhị ngoại công mãi người mới dẫn em đi đó.

Chu Hải Lăng nói không hề giấu cái gì. Vũ Ngôn cũng rất thông minh, hần liền tưởng đến thân phận của Thư Nhạc thì đột nhiên ngộ ra một cái gì đó, hần nói:

- Hần ta họ Phương? Chẳng lẽ hần là

Vũ Ngôn cũng không nói hết, hần ra hiệu tạo thành một số 8. Chu Hải Lăng gật gật đầu đáp:

- Đúng vậy, Phương Dĩ Nam chính là cháu ruột của ông ta.

Cháu ruột của thủ trưởng 008. Cái tên tuổi này thật sự là dọa người. Trong tám người của uỷ ban quyết sách thì thủ trưởng 008 mặc dù chỉ ngồi ghế thấp nhất nhưng đó cũng là một trong tám người được tuyển từ hơn một tỷ dân. Quyền lợi của mỗi một người đều hết sức quan trọng.

- Biểu tỹ tình cờ có nhắc qua rằng, ông nội của Phương Dĩ Thượng mặc dù có chút vấn đề không cùng ý kiến với nhị ngoại công em nhưng đó dù sao cũng là vấn đề bên trong. Ông ta vẫn là một trong tám người được kính trọng nhất của nhân dân Trung Quốc. Chỉ có điều, em không biết nhân phẩm của tên Phương Dĩ Nam này thế nào. Nếu hần ta hơi nhỏ mọn một chút thì việc đánh bại hần ta không hề có chút chỗ tốt gì. Nói không chừng nó còn gây ra rất nhiều trở ngại với sự nghiệp của anh nữa.

Chu Hải Lăng nhìn Vũ Ngôn nói:

- Bây giờ anh còn muốn vào sân nữa không?

Vũ Ngôn cười ha hả nói:

- Thì làm sao? Do thân phận đặc biệt của hần mà anh đây, một người dân bình thường không thể cùng hần ta chơi bóng sao? Thế thì có vẻ bá đạo quá.

Trong lòng Vũ Ngôn kỳ thật cũng đã tính toán một lúc. Phương Dĩ Nam này và Trần Gia Lạc ở cùng với nhau, nếu đi giúp bên Lục Phong thì mình không thể tránh được va chạm với đám Trần Gia Lạc kia, mà sớm hay muộn mọi việc đều sẽ kéo tới. Vậy thì không bằng mình chủ động đi thử tìm hiểu hư thật, nếu đơn giản chỉ vì thân phận của hần ta mà trói tay trói chân, lưỡng lự do dự thì mọi chuyện sau này cũng đừng mong nói gì nữa.

Vũ Ngôn mặc dù về mặt tình cảm có chút do dự, nhưng về những chuyện kiểu như thế này hần lại không hề hồ đồ, và suy nghĩ cũng rất to gan lớn mật. Vào sân thi đấu có khi lại có hiệu quả tốt nhất chưa biết chừng.

- Hắc hắc, thằng em cũng nhắc nhở anh một chút thôi. Lão Đại anh đương nhiên là không sợ rồi. Không nhìn xem đó là lão Đại của ai chứ.

Chu Hải Lăng cười hề hề nói.

Vũ Ngôn vỗ vai hần nói:

- Tiểu tử, chú khen anh mày hay khen chú hả.

Chu Hải Lăng vội vàng đổi giọng nịnh, cười với vẻ quỵn rũ nói:

- Cả hai, khen cả hai. He he he!

Vũ Ngôn mỉm cười, Chu Hải Lăng hắc hắc nói:

- Lão Đại, anh cứ yên tâm mà đi. Biểu tỹ em đã thay đổi hồ sơ của anh đi rồi. Hiện nay trên toàn đất nước Trung Quốc này cũng chỉ có biểu tỹ em với lão gia tử là có thể được nhìn hồ sơ của anh thôi. Tiểu tử kia muốn làm chuyện xấu xa gì thì có tra cũng không tra được anh từ lỗ nào chui ra đâu. Hắc hắc, thế nào hả? Biểu tỹ em rất quan tâm tới anh phải không.

Việc này Thư Nhạc cũng không hề được sự đồng ý của Vũ Ngôn nhưng đó cũng làm giảm cho Vũ Ngôn rất nhiều điều phiền toái. Từ điểm đó mà nói thì Vũ Ngôn đúng thật là phải cảm ơn nàng ta. Nhưng ma nữ Thư Nhạc này làm việc quỷ dị khó lường, trong chuyện này mặc dù có công song ai mà biết được một ngày nào đó cô nàng lại nảy ra một chủ ý quỷ quái gì cơ chứ. Quan hệ với cô nàng chính là mình đang khiêu vũ trên mũi dao mũi kiếm đó.

Trận đấu gồm bốn hiệp, mỗi hiệp mười phút. Vũ Ngôn nhìn năm người Lục Phong bị Phương Dĩ Nam và Trần Gia Lạc đánh cho phải lùi lại liên tục thì không nhịn được mà nhú mào.

Khoa Ngoại Ngữ hoàn toàn dựa vào hai người Phương Dĩ Nam và Trần Gia Lạc để chơi bóng. Trần Gia Lạc thân là dị năng giả Thổ hệ, mà không nói tới dị năng lực mà chỉ nói tới kỹ thuật chơi bóng thôi cũng đã rất tốt rồi, kỹ thuật của hắn ta có thể liều mạng với Lục Phong.

Còn tên Phương Dĩ Nam kia, Vũ Ngôn nhìn mà phải nhủ chặt mào. Quả nhiên không ngoài dự tính, nội lực của Phương Dĩ Nam gần như ngang với Quan Nhã Ny. Nhưng điều khiến Vũ Ngôn giật mình còn ở phía sau. Từ trên người Phương Dĩ Nam Vũ Ngôn lại cảm giác được cái khí tức hắc ám thần bí kia. Do có cái khí tức thần bí này mà động tác của Phương Dĩ Nam luôn mang theo một sát khí đầy huyết tính. Vũ Ngôn quan sát khi hắn và người khác va chạm nhau thì trong mắt hắn ta trong khoảnh khắc liền hiện lên một tia màu đỏ tươi, ẩn chứa một vẻ yêu dị thần bí.

Cái cảm giác hắc ám này đã từng xuất hiện trên người An Tử Phong, nhưng mà nội tức của An Tử Phong hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với tên Phương Dĩ Nam này. Công phu của Phương Dĩ Nam hình như đã được luyện tới chỗ sâu xa, vì thế uy lực cũng lớn hơn An Tử Phong rất nhiều.

Đây là công phu gì? Hắn ta là cháu ruột của số 008 nhưng sao lại tu luyện cùng một công phu giống An Tử Phong, hơn nữa loại công phu này cũng thật là quá quỷ dị? Hắn ta và Trần Gia Lạc quen thuộc với nhau như vậy, hơn nữa lại đồng tông với An Tử Phong. Vậy hắn ta với Trần gia và An gia có quan hệ gì chứ?

Nếu là như vậy thì điều mình lo lắng nhất kia đã xảy ra rồi. Vốn với thực lực của Sáng Lực Thế Kỷ thì việc đối kháng với hai nhà Trần An đã là bộ ngựa đấu xe rồi, bây giờ còn xuất hiện thêm một cháu ruột của 008 nữa, dường như Sáng Lực Thế Kỷ một chút hy vọng cũng không có.

Đối mặt với tình hình nghiêm trọng như thế này, Vũ Ngôn rơi vào trầm tư.

Hiệp thứ ba kết thúc, Lục Phong và đồng đội của hắn cúi đầu ra khỏi sân. Hai mươi lăm vs bốn mươi. Ba mươi điểm của đối thủ ghi được đều là của Phương Dĩ Nam và Trần Gia Lạc. Thực lực của học viện kinh tế hoàn toàn không bì nổi.

Vũ Ngôn thấy vậy mà phải lắc đầu. Phương Dĩ Nam này hơn hẳn người khác, phải nói là hơn một khoảng cách rất xa. Vũ Ngôn đứng lên định ra gọi Lục Phong thì bỗng một giọng con gái quen thuộc vang lên sau lưng hắn:

- Thế nào rồi? Vũ đại hiệp cũng muốn ra biểu diễn sao?

Vũ Ngôn quay đầu nhìn lại, một khuôn mặt lạnh như băng hiện lên, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác thân thiết, hắn cười nói:

- Chúng ta đã lâu không gặp rồi. Không ngờ cô cũng ở đây.

110. Chương 111

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 111 : Va chạm

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Quan Nhã Ny hừ một tiếng nói:

- Có gì mà không ngờ chứ. Tôi đã nói với anh từ trước rồi mà, tôi cũng là sinh viên của đại học Thiên Kinh, chỉ có quý nhân như anh mới hay quên thôi.

Vũ Ngôn lúc này đã nhớ ra, lần đầu tiên khi tới Thánh Thế Thiên Đường Quan Nhã Ny có tự giới thiệu rằng nàng là sinh viên của khoa Ngoại Ngữ đại học Thiên Kinh. Mặc dù vẻ mặt của nàng luôn là vẻ cự người ngoài ngàn dặm nhưng sau vài lần ở cùng nhau, và đặc biệt là sau cái ân cứu mạng và một tuần dài chăm sóc mình khi ở nước R thì trong lòng Vũ Ngôn hiểu rõ, trái tim nàng cũng không hề lạnh như vẻ bề ngoài.

Hiện tại Vũ Ngôn đã biết Quan Nhã Ny chính là người trong Ma môn, hơn nữa thân phận hắc là cũng không thấp, vì thế càng làm tăng cảm giác thân thiết của hắn với nàng. Tuy là nàng còn chưa biết thân phận của mình, nhưng dù sao cũng là người một nhà mà.

- À, tôi nhớ ra rồi! Hề hề, trí nhớ của tôi đúng là không được tốt lắm. Thì ra cô cũng là sinh viên khoa Ngoại Ngữ. Vừa rồi sao không thấy cô nhỉ?

Vũ Ngôn cười hề hề đáp. Ánh mắt hắn rất tự nhiên nhìn vào Quan Nhã Ny.

Quan Nhã Ny mặc dù đã qua lại với hắn nhiều lần nhưng chưa bao giờ thấy hắn dùng ánh mắt thân thiết như vậy nhìn mình. Ánh mắt kiêu đó khiến nàng có một cảm giác âm áp rất kỳ quái dâng lên từ tận đáy lòng, nó giống như là cho biết hai người họ vốn cũng đi trên một con đường vậy.

- Hừ!

Quan Nhã Ny mau chóng hừ một tiếng để che giấu vẻ quẫn bách của mình:

- Tôi vừa rồi có tiết, vừa tới đây thì thấy anh cũng đang ở đây chạy đông chạy tây. Sao hả? Lại đang tìm cô bé nào sao?

Vũ Ngôn cười hì hì đáp:

- Tôi thì tìm cô bé gì chứ. Chỉ là xem bọn họ chơi bóng. Mà nếu bảo là tìm được ai thì cũng chỉ có tìm được cô thôi.

Quan Nhã Ny đỏ mặt nói:

- Đừng có nói hươu nói vượn!

Vũ Ngôn cười ha hả nói:

- Cô sao không đi trợ uy cho vị chủ tịch đẹp trai kia mà chạy tới chỗ tôi làm gì. Nếu để cho bạn cô trông thấy thì lại nghi cô thông đồng bán nước đó.

Quan Nhã Ny nhú mày nói:

- Anh nói ai vậy? Phương Dĩ Nam ư? Tôi làm gì phải trợ uy cho hắn ta? Cũng không phải là tất cả mọi người đều sùng bái hắn.

Vũ Ngôn lắc đầu cười nói:

- Vậy cô đi sùng bái tôi nhé!

Do cùng một môn phái với nhau nên cảm giác của hắn với Quan Nhã Ny cũng thân thiết hơn, và khi nói chuyện cũng trở nên tùy ý hơn rất nhiều.

- Sùng bái cái đầu anh ý!

Khuôn mặt Quan Nhã Ny hiện lên một nét tươi cười nhưng ngay sau đó lại vội giấu đi, nàng đáp:

- Tôi thấy anh nếu lên cũng chỉ mất mặt thôi. Tôi không tin anh biết chơi bóng rổ.

Phải vất vả lắm Chu Hải Lăng mới tìm thấy cơ hội để chõ mồm vào, hắn ở một bên kêu lên:

- Nhã Ny đại tỷ, em tin lão Đại nhất định có cách.

Quan Nhã Ny nghe hắc xưng hô như thế thì khuôn mặt vốn đã lạnh của nàng giờ lại phủ thêm một lớp băng nữa, nàng tức giận hừ nói:

- Em gọi chị đây là gì?

Lập tức Chu Hải Lăng biết ngay là có chuyện không tốt? Gọi gì không gọi mà lại cố tình gọi Đại tỷ. Các cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kiêng kị nhất cách xưng hô này, hắc vội đứng dậy phui mông nói:

- Lão Đại, chỗ này giao cho anh. Thằng em tới bố trí chiến thuật cho tên Lục Phong.

Nói xong hắc chạy đi nhanh như một tia chớp mà bỏ lại hiện trường cho Vũ Ngôn xử lý.

Vũ Ngôn cười bất đắc dĩ:

- Trẻ con đúng là nói không kị cái gì cả, cô cũng đừng so đo với Tiểu Lăng làm gì. Mặc dù tuổi cô còn lớn hơn tôi nhưng cũng không nên gọi là Đại tỷ

Lời còn chưa dứt, hắc đã trông thấy trong mắt Quan Nhã Ny xuất hiện ngọn lửa giận dữ. Vũ Ngôn vội vàng cười hề hề rồi nhanh chóng chạy thoát theo Chu Hải Lăng.

Quan Nhã Ny nắm chặt song quyền, trong lòng dâng lên một cảm giác yên tĩnh mà ấm áp. Hắc hình như không còn cái vẻ cổ quái xa mình như trước kia nữa. Cái cảm giác được cùng hắc nói nói cười cười như vậy thực là nhẹ nhàng, mặc dù lời nói của hắc thật khiến người ta hơi cảm thấy đáng ghét.

Quan Nhã Ny nghĩ nghĩ một lúc, nàng nhìn về chỗ Vũ Ngôn, Chu Hải Lăng và đám Lục Phong liền nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Phương Dĩ Nam thấy Quan Nhã Ny tới chỗ trận doanh của nữ sinh khoa Ngoại Ngữ, hắc liền đi tới mà không hề để ý đến ánh mắt sùng bái của nữ sinh khác, hắc cười nói với Quan Nhã Ny:

- Nhã Ny, bạn cũng tới à? Chơi bóng với đám người này thật chẳng có ý nghĩa gì cả, chẳng có một chút khiêu chiến nào hết.

Khuôn mặt Quan Nhã Ny đã khôi phục lại vẻ lạnh như băng từ lâu, nàng nhìn thoáng qua Phương Dĩ Nam nói:

- Khiêu chiến ư? Chiến trường giết địch rất có tính khiêu chiến đó, sao không thấy anh tới đó nhỉ.

Đối với vẻ vẻ lạnh lùng cự người ngoài ngàn dặm này của Quan Nhã Ny, Phương Dĩ Nam dường như cũng đã quen thuộc, nghe vậy hắc liền phản đối, thoải mái cười nói:

- Kẻ lao động bằng trí óc dùng trí óc để trị người. Kẻ lao động bằng chân tay dùng chân tay để trị người. Giết địch trên chiến trường chính là thuộc dạng những người lao động bằng chân tay kia, những người lao động bằng trí óc tuyệt đối không bao giờ tự tay làm mấy chuyện đó.

Quan Nhã Ny cười lạnh đáp:

- Nói như vậy thì anh chính là cái dạng dùng trí óc kia rồi phải không?

Phương Dĩ Nam kiêu ngạo cười nói:

- Nhã Ny, bạn thông minh như vậy chẳng lẽ ngay cả điều này cũng không nhìn a ư?

Quan Nhã Ny khinh thường ngoảnh mặt đi nhìn sang bóng dáng quen thuộc bên phần sân bên kia mà xuất thần.

Lục Phong mặc dù thua tới không còn tâm trạng đâu nhưng hắc vẫn nhìn thấy được màn Quan Nhã Ny và Vũ Ngôn cười nói với nhau, hắc trừng mắt bảo: - Vũ Ngôn, đúng là không phục mà không được.

Vũ Ngôn:

- Làm sao vậy? Mà không phải từ trước tới giờ luôn rất phục tao sao?

Lục Phong cười quái dị nói:

- Trước kia là phục giả, giờ mới là phục thật. Tao thấy, trận này dù có thua cũng không còn quan trọng gì nữa, có người sớm đã làm về vang cho chúng ta rồi.

Chu Hải Lăng vội hỏi:

- Ai làm về vang cho chúng ta vậy. Lão Lục, mày nói mau!

Lục Phong cười he he he trả lời:

- Còn ai vào đây nữa, lão Đại của mày chứ ai. Tao nói mày nghe, song tử tinh tọa của khoa Ngoại Ngữ đều bị tiểu tử này trêu ghẹo, mày nói hắn không trâu thì ai trâu hả?

Chu Hải Lăng nghe mà trở nên vô cùng phấn chấn, hắn vội hỏi:

- Nói mau, nói mau. Lão Lục nói mau. Song tử tinh tọa là cái gì hả? Lão Đại của chúng ta sao lại trêu ghẹo các em ý hả?

Lục Phong bèn kể lại chuyện Vũ Ngôn ngày đó khi còn ở trong nhà ăn của trường nhận nhầm Tăng Nhu thành Tăng Thiến, hơn nữa còn cả cử chỉ lần này với Quan Nhã Ny ngày hôm nay, quả nhiên là trong lúc vô ý Vũ Ngôn đã liên tục trêu chọc hai đóa kim hoa của khoa Ngoại Ngữ.

Lục Phong còn chưa biết quan hệ của Vũ Ngôn và Tăng Nhu bây giờ đã có sự phát triển nhảy vọt, nhưng Chu Hải Lăng lại biết rất rõ, hắn giơ ngón cái lên với Vũ Ngôn nói:

- Đúng là không phục không được!

Vũ Ngôn cười vỗ vai hai người nói:

- Hiện tại đừng có nói mấy chuyện vớ vẩn đó, bàn xem trận này chơi thế nào đi.

Đây là chính sự, Lục Phong bất chấp việc đang đánh rắm một cách “sung sướng” cùng Chu Hải Lăng, hắn vội nói với Vũ Ngôn:

- Vũ Ngôn, tao đã nói với đội trưởng rồi. Hiệp cuối cùng mày lên. Tao tin mày nhất định có thể đối phó với bọn chúng.

Dù sao đã tới tình trạng này rồi nên Vũ Ngôn cũng không nghĩ nhiều như vậy, hắn đứng lên nói với Lục Phong:

- Đi, hiệp cuối cùng tao lên thử xem.

Lục Phong kéo Vũ Ngôn tới trước mặt một nam hài cao to cường tráng, nói:

- Đội trưởng, đây chính là Vũ Ngôn mà em đã nói với anh. Hắn chơi bóng rất hay, em cũng không phải là đối thủ của hắn.

Sau đó lại chuyển hướng nói với Vũ Ngôn:

- Đây chính là đội trưởng Quân Vân Đào của chúng ta. Đội trưởng, chúng ta không thể phòng ngự được Phương Dĩ Nam, giờ dù sao đã thua xa như vậy rồi, vậy cứ để cho hiệp tiếp theo Vũ Ngôn lên thủ đi.

Quân Vân Đào gật gù đầu đáp:

- Được, dù sao cũng thua với tỉ số xa như vậy rồi. Cứ để cho Vũ huynh đệ lên đi. Chú chơi vị trí gì?

Lục Phong vội đáp:

- Hậu vệ không chế bóng, tiên phong, tiên đạo, tiểu tử này chơi ở vị trí nào cũng ổn.

Vũ Ngôn cười ha ha nói:

- Không thần kỳ như vậy đâu, đội trưởng, ba hiệp trước tôi thấy việc phối hợp phòng ngự của chúng ta luôn không rời Phương Dĩ Nam. Hiệp cuối cùng này đổi lại đi, mọi người chú ý người khác, tôi sẽ kèm Phương Dĩ Nam. Tôi có đủ tin tưởng để làm việc này.

- Chú ư?

Quản Vân Đào cũng chưa từng chơi bóng với Vũ Ngôn nên thấy hắn nói vậy thì cũng hơi nghi ngại.

- Đội trưởng, em tin Vũ Ngôn. Hắn nói được là nhất định có thể làm được.

Lục Phong nói với giọng kiên định.

Quản Vân Đào quan sát Vũ Ngôn sau đó cắn răng một cái nói:

- Vậy được, hiệp cuối cùng Vũ Ngôn lên chơi ở vị trí hậu vệ tổ chức. Lục Phong, chú là người duy nhất phối hợp với Vũ Ngôn, chú cũng lên giữ vững trận thế.

Quản Vân Đào mặc dù cho rằng kỹ thuật chơi bóng của Vũ Ngôn cũng được nhưng không thể hơn được Phương Dĩ Nam. Nhưng lúc này cũng chỉ có thể thử.

Trận đấu lại được tiếp tục, bên kia Trần Gia Lạc thấy Vũ Ngôn bèn lại gần bên tai Phương Dĩ Nam nói cái gì đó. Phương Dĩ Nam nhìn thoáng qua phía Vũ Ngôn gật đầu sau đó đi tới chỗ Vũ Ngôn nói:

- Làm quen một cái nhỉ. Tôi là Phương Dĩ Nam, sau chúng ta là bạn học của nhau.

Vũ Ngôn mỉm cười đáp:

- Tôi tên Vũ Ngôn, rất vui khi được quen biết chủ tịch. Kỹ thuật chơi bóng của anh rất tốt.

Phương Dĩ Nam tự phụ cười nói:

- Điều này tôi cũng thừa nhận. Mà anh cho rằng anh có thể truy cản được tôi sao?

Vũ Ngôn mỉm cười nói:

- Tôi sẽ làm hết sức!

Lục Phong và Phương Dĩ Nam nhảy tranh bóng, sau khi quả bóng được chuyền vào tay Trần Gia Lạc Vũ Ngôn liền theo kèm sát Phương Dĩ Nam không cho hắn ta có cơ hội thoải mái bắt bóng.

Trần Gia Lạc cười khinh miệt rồi như khiêu khích ném bóng chuyền cho Phương Dĩ Nam. Đường chuyền này được chuyền lên rất cao. Phương Dĩ Nam có tin tưởng tuyệt đối rằng mình có thể bắt được quả bóng này. Hai chân hắn đạp manj xuống, thân vừa mới nhảy lên thì bỗng thấy dưng như có một cơn gió nhẹ thổi qua, một thân ảnh nhanh chóng vượt qua hắn nhảy lên rồi đón lấy quả bóng trên không, sau khi hạ xuống đất, cái bóng đó đập bóng xuống sân hai cái rồi nhanh chóng ném chuyền cho Quản Vân Đào đang ở dưới rổ của đối thủ.

Phương Dĩ Nam không nhận được phải sửng sốt, thật sự hắn không ngờ rằng cái tên gia hỏa phòng ngự mình luôn cười cợt kia lại có sức bật xuất sắc tới mức có thể bắt được bóng của mình như vậy.

Phương Dĩ Nam luôn rất tự phụ, mặc dù Trần Gia Lạc đã nhắc nhở với hắn rằng tên Vũ Ngôn có chút cổ quái nhưng hắn cho tới bây giờ đều chỉ tin vào hai mắt của mình, nên khi chưa trông thấy sự thật thì hắn không hề dễ dàng tin vào lời người khác nói. Nhưng trước mắt, động tác của Vũ Ngôn đã chứng thật lời của Trần Gia Lạc. Người này không đơn giản!

Đội cổ động viên của Học viện kinh tế ầm lên hoan hô. Tiếng huýt gió chói tai của Chu Hải Lăng lẫn trong tiếng hò reo hỗn loạn đó. Suy cho cùng thì ba hiệp trước đều bị người ta lấn át khiến người người nghẹn tới gần chết, giờ Vũ Ngôn xuất hiện, cắt bóng với động tác cực kỳ đẹp, một động tác nhảy lên bất ngờ rồi rơi xuống chuyền bóng vô cùng liên mạch gần như là hoàn mỹ không chút tì vết nào. Hơn nữa còn là cắt bóng của Phương Dĩ Nam, một người có biểu hiện cực kỳ xuất sắc từ trước tới giờ nữa, điều này lại càng khiến cho các nam sinh của học viện kinh tế hét lên rầm trời. Ai bảo Phương Dĩ Nam này cướp đi ánh mắt của tất cả nữ sinh ở đây chứ. Đây là hậu quả của con chim đầu đàn!

Tiếng nam sinh quát lớn, tiếng nữ sinh hò hét vang lên bên tai Phương Dĩ Nam. Phương Dĩ Nam thầm hừ một tiếng, tiểu tử, lần này để mày xuất kỳ bất ý, lần sau đừng hòng làm được như vậy.

Quản Vân Đào bị đội viên phòng ngự của đối phương kèm sát, lưng đưa về phía rổ di chuyển đập bóng hai bước, thân thể dựa sát vào đối thủ rồi bỗng làm động tác lấy đà như muốn xoay người nhảy lên ném rổ.

Đội viên phòng thủ bên đối phương cũng bèn lấy đà nhảy theo, Quản Vân Đào đang ở giữa không trung, nhưng bóng đột nhiên lại truyền ra sau, Vũ Ngôn chạy tới đón lấy bóng cầm trong tay.

Phương Dĩ Nam theo sát Vũ Ngôn, chỉ có điều bước chân của Vũ Ngôn rất linh hoạt nên Phương Dĩ Nam hẳn phải rất miến cưỡng mới có thể đuổi kịp Vũ Ngôn. Vũ Ngôn cầm bóng nhưng không hề dừng lại, hẳn cũng không thèm nhìn vào rổ, cổ tay phải khẽ rung lên đồng thời thân thể hơi bật lên ném bóng vào rổ.

Phương Dĩ Nam lúc này mới theo tới phía sau Vũ Ngôn nên đã không kịp ngăn cản, quả bóng vẽ trên không trung một đường cong tuyệt mỹ rồi chui tọt vào khuôn rổ. Ba điểm!

- Bóng tốt!

Chu Hải Lăng kêu lên đầu tiên. Đội cổ động viên của học viện kinh tế ầm lên hoan hô tiếp. Vũ Ngôn và mấy người Lục Phong, Quản Vân Đào vỗ tay chúc mừng. Sắc mặt Phương Dĩ Nam giờ nhìn không được tốt lắm, trước đó hẳn bị cắt bóng có thể nói là do khinh địch sơ xuất, nhưng lần này Vũ Ngôn ở ngay trước mặt hẳn lại có thể thoải mái nhảy ném ba điểm mà hẳn không thể phòng ngự nổi, trong mắt người xem thì điều đó phải nói là vô cùng mất mặt, huống chi bên cạnh còn có một đại mỹ nữ Quan Nhã Ny đang nhìn. Tên này đi rồi!

Phương Dĩ Nam sầm mặt rồi đón trái bóng phát lên từ tay Trần Gia Lạc. Vũ Ngôn với khuôn mặt tươi cười thoải mái lập tức áp sát.

Khóe miệng Phương Dĩ Nam chợt hiện lên một tia cười lạnh lẽo, tay giữ bóng rồi đột nhiên tăng tốc, cước bộ trong khoảnh khắc trở nên cực kỳ linh hoạt mà di chuyển lên trước, chân bước tạo thành một đường cong bốn mươi lăm độ rồi vừa di chuyển vừa che bóng tiến tới đường ném ba điểm.

Động tác của Phương Dĩ Nam rất nhanh nhưng động tác của Vũ Ngôn cũng không chậm. Mặc kệ Phương Dĩ Nam bước di chuyển như thế nào, biến hóa ra làm sao thì Vũ Ngôn vẫn cứ như là một miếng cao dán quần lấy hẳn làm cho hẳn không thể ném bóng.

Phương Dĩ Nam cũng không chuyển bóng, hẳn vừa che bóng vừa di chuyển tới bên ngoài đường ba điểm thì đột nhiên, thân thể nhoáng một cái nhảy lên cao, quả bóng trong tay cũng theo đó bay ra ngoài.

Phương Dĩ Nam có tin tưởng tuyệt đối với cái tài của mình. Bất luận là từ khả năng di chuyển hay là tính bất ngờ khi ném bóng và cả đường ném nữa, trong cái đại học Thiên Kinh này thì hẳn mà nhận thứ hai thì không ai dám nhận mình đứng đầu cả.

Đáng tiếc hẳn lại gặp Vũ Ngôn. Trong sát na khi hẳn ta bắt lên ném rổ thì Vũ Ngôn vẫn còn ở vị trí bên người Phương Dĩ Nam. Khi bóng vừa rời khỏi tay Phương Dĩ Nam thì Vũ Ngôn liền nhảy lên trông vô cùng quỷ mị rồi khi vẫn còn ở trên không trung, Vũ Ngôn xoay tròn một cái vỗ bóng trở về.

“Banh!” một tiếng vang nhỏ vang lên. Cả sân bóng đều trông thấy cái cảnh khiến kẻ khác phải giật mình này. Không ngờ Vũ Ngôn đã tặng cho Phương Dĩ Nam một cái “bạt tai” đau đớn.

- Bóng tốt!

Lần này ngay cả Quan Nhã Ny cũng không nhịn được mà kêu lên thành tiếng. Pha cản bóng này quả thực là rất đẹp, bất luận là từ vị trí hay động tác nhảy đều rất đúng lúc.

Phương Dĩ Nam nghe thấy tiếng hô trong trẻo của Quan Nhã Ny thì gương mặt lập tức sầm lại, ánh mắt khi hẳn nhìn Vũ Ngôn bỗng hiện lên một tia hào quang đồ ỉng của máu.

Học viện kinh tế bên này lập tức trở nên sôi sục. Đây không phải là hiện tượng bình thường nha! Chấn bóng của Phương Dĩ Nam, vương tử bóng rổ, chủ tịch hội sinh viên, phong lưu đệ nhất đại học Thiên Kinh. Phương Dĩ Nam chơi bóng đã được mấy năm tại đại học Thiên Kinh này nhưng chưa từng nghe nói có ai cản được bóng của hẳn cả. Hôm nay được trông thấy quả thực là trông mà nghiến!

Các nam sinh và nữ sinh của Học viện kinh tế ầm lên cả một góc sân. Chu Hải Lăng giơ tay a a a loạn hét cả lên. Thần sắc hẳn hưng phấn bộc lộ ra hết bên ngoài.

Các nam sinh hồi thăm xem vị huynh đệ để làm vẻ vang khoa mình là ai mà sao cho tới giờ vẫn chưa từng trông thấy. Còn các nữ sinh thì đánh giá thật cẩn thận Vũ Ngôn, anh chàng này càng nhìn càng thú vị,

mặc dù ăn mặc có bình thường nhưng lại không chỉ có vẻ ngoài trông cũng ổn mà hơn nữa còn có một khí chất thân thiết không thể nói thành lời, cử chỉ tiêu sái phiêu dật, mỗi một nụ cười đều có thể làm cho người ta cảm thấy thoải mái. Trên sân bóng thỉnh thoảng bên khốe miệng hắn lại hiện lên một nụ cười tà dị tựa tiểu phi tiểu nữ, điều này càng có một mị lực kỳ lạ khiến người ta không nhìn được mà phải nhìn hắn. Và càng khiến kẻ khác phải tán dương chính là, trong ánh mắt vô ý của hắn dường như có mang chút gì đó ngây ngô, ẩn đó dường như có vẻ lạnh lẽo tới tận xương tủy và cả một nỗi tang thương khó hiểu nữa.

Trời ạ, anh chàng đẹp trai này từ chỗ nào chui ra vậy. Rốt cục từ trong đám gà nam sinh của học viện kinh tế cũng nhảy ra được một chú Kim Phượng Hoàng rồi. Các co bé lập tức lấy lại tinh thần rồi trộm đi hỏi thăm lai lịch của Vũ Ngôn.

Rốt cục lúc này Chu Hải Lăng cũng có cơ hội phát huy năng khiếu nói khoác không đền mạng của mình, hắn không ngừng chạy giữa đám nữ sinh, một bên kể lại cuộc đời Vũ Ngôn, từ chuyện hắn thích quần lót màu gì, tới chuyện thích loại nhạc gì, đồng thời cũng nhân tiện quảng cáo công ty “ma” của mình, tự xưng, Vũ Ngôn là nam tử đầy mị lực, lại cao lớn khỏe mạnh mới hoàn toàn do công ty mình bồi dưỡng ra và có uy lực thông sát từ già tới trẻ.

Có bao nhiêu người tin vào lời ma quỷ của hắn thì đúng là không thể thống kê được. Dù sao thì từ lúc này Vũ Ngôn xem như đã nổi danh tại học viện kinh tế. Mà Chu Hải Lăng cũng đi lẩn lộn giữa các em gái ở đây cũng quen mặt hết, và cũng là vì xây dựng trụ cột vững chắc cho các bước khó khăn tiếp theo sau này.

Ánh mắt chúng ta trở về sân bóng. Cú chặn bóng của Vũ Ngôn đã thay đổi đường đi của trái bóng, bóng giờ đang nằm trong tay của Lục Phong, người đã đứng chờ ở bên phần sân của đối phương.

Sau khi bắt được bóng, Lục Phong nhanh chóng di chuyển hai bước rồi chuyền cho Quản Vân Đào. Quản Vân Đào lao tới nhảy lên làm một quả lên rổ kiểm về hai điểm. Mới bắt đầu học viện kinh tế đã liên tiếp kiểm được năm điểm, giờ điểm chênh lệch giữa hai đội chỉ còn mười điểm.

Chưa bao giờ Phương Dĩ Nam bị người ta đánh cho không góc được đầu lên như thế này, hơn nữa còn là trước mắt rất nhiều nữ sinh sùng bái mình, và nhất là có Quan Nhã Nỵ đang ở bên cạnh quan sát nữa. Hắn nhìn Trần Gia Lạc nháy mắt ra dấu. Trần Gia Lạc lập tức gật đầu.

Vũ Ngôn luôn chú ý tới nhất cử nhất động của Phương Dĩ Nam, thấy hắn đã xanh mặt nhưng cũng không nghĩ hắn sẽ làm cái gì quá đáng, vì thế Vũ Ngôn lại tiếp tục không nhanh không chậm áp sát phía sau hắn ta. Lúc này, Trần Gia Lạc không hề chuyển bóng cho Phương Dĩ Nam mà chuyền thẳng cho một đồng đội khác. Đội viên này dường như không hề có sự chuẩn bị nên khi bóng được chuyền tới thì lại rơi vào tay Quản Vân Đào, người đã lập tức áp sát đội viên đó sau đường chuyền.

Vũ Ngôn nghiêng mình di chuyển vài bước đón quả bóng Quản Vân Đào ném tới và khi Vũ Ngôn đang định ném vào rổ thì hắn liền cảm thấy một khí tức cực lớn đang bức tới trước ngực mình. Vũ Ngôn ngẩng đầu thì thấy ngay những đường tơ máu hiện lên trong mắt Phương Dĩ Nam. Chướng của hắn ta ngưng tụ một luồng khí tức ám hắc nồng đậm và đang đánh lên mình.

Phương Dĩ Nam đã dùng tám thành công lực, từ khi luyện thành tuyệt học cho tới nay thì hắn chưa từng để lộ ra nội lực thâm hậu như vậy trước mặt người khác bao giờ. Hôm nay do bị Vũ Ngôn phá hai lên nên cuối cùng chẳng để ý tới cái gì khác mà thi triển ra. Dưới một kích vô cùng nghiêm trọng thế này, cho dù không khiến cho hắn đi đời thì tối thiểu cũng bị trọng thương.

Trong cơn giận dữ, Vũ Ngôn cũng mặc kệ hắn ta là ai, cho dù là Thiên Vương lão tử nhưng lại sử dụng loại thủ đoạn ám toán coi mạng người như cỏ rác thế này thì hắn cũng chẳng phải là thứ gì tốt đẹp cả.

111. Chương 112

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 112: Nhị mỹ tranh phong

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Dưới cơn thịnh nộ, công lực toàn thân Vũ Ngôn ngoại phóng, cả người trên dưới như được bao, vây bởi một cái lồng khí cực lớn mà căn bản không để ý tới song chưởng đang công tới của Phương Dĩ Nam. Từ ngoài vòng ba điểm, thân thể hắn bỗng bay lên nhắm thẳng vào rổ lao tới.

Hai luồng nội lực va chạm vào nhau giữa không trung. Phương Dĩ Nam chỉ cảm thấy lồng ngực mình bỗng cảm thấy khó chịu rồi cái cảm giác đau đớn cũng theo đó mà tới. Hắn liều mạng nén ngệm máu tươi đã lên tới cổ họng mình lại, thân thể thì bị Vũ Ngôn va vào mà ngã nhào trên mặt đất.

Vũ Ngôn cười lạnh lùng, thân thể trên không trung không hề dừng lại mà như điều hâu giương cánh lướt đi rồi úp quả bóng vào rổ. Một loạt những động tác liên tiếp nhau tiến hành với tốc độ cực nhanh. Pha va chạm của Phương Dĩ Nam và Vũ Ngôn gần như không người nào có thể nhìn thấy rõ. Lúc đó Quan Nhã Ny chỉ thấy Phương Dĩ Nam đánh lén, nằng còn đang thăm lo lắng cho Vũ Ngôn thì đã thấy Phương Dĩ Nam bị rơi xuống ngã trên mặt đất rồi.

Phương Dĩ Nam liên tục quay trên mặt đất ba vòng mới ngừng lại được. Mặt hắn giờ trắng như tờ giấy. Trước mặt vô số người theo dõi mà không chỉ bị Vũ Ngôn đột phá úp rổ mà hơn nữa còn bị ngã xuống trông chật vật như thế, bất kể là từ gia thế của hắn hay là thân phận trong trường học, đây tuyệt đối không phải là điều hắn có thể chấp nhận được.

Càng khó tin hơn chính là, mình rõ ràng đánh lén hắn mà cuối cùng lại bị cương khí hộ thân của hắn phản kích lại thành ra trọng thương. Chỉ sợ thương thế này ít nhất cần hai tháng tu dưỡng và không thể tự tiện động nội lực được. Cái tuyệt học ám hắc trên người hắn mặc dù có uy lực rất lớn nhưng tu luyện lại giống như đi ngược dòng nước, không tiến thì lùi. Hai tháng tu dưỡng có lẽ sẽ làm công lực của mình thụt lùi đi không ít.

Trong lòng Phương Dĩ Nam thâm hận, hắn trừng mắt nhìn Vũ Ngôn nhưng không phát tác. Hắn cũng biết lúc này không phải là lúc phát tác, vì hắn đang còn đứng trước rất đông người như thế này. Hắn giờ chỉ thấy rất lạ rằng, tiểu tử này rõ ràng còn trẻ như thế nhưng sao hình như lại có một nội lực kinh người như vậy?

Bỏ qua việc Phương Dĩ Nam nghĩ như thế nào, đội viên của hai bên và cả người xem nữa cũng nhìn mà sợ tới ngây cả người. Nhảy từ ngoài vòng ba điểm lên, đây là cách úp rổ của nhân loại sao? Jordan cũng không đạt tới cảnh giới này. Thật khó có thể tưởng tượng được.

Quả bóng nhẹ nhàng chui lọt qua rổ rơi xuống nhẹ nhàng nảy lên nảy xuống. Ngọn lửa giận vô danh trong lòng trong lòng cũng tan đi một chút, hắn nhìn thoáng qua kẻ bị đánh cho lăn trên sân, Phương Dĩ Nam rồi nói với giọng lạnh lẽo:

- Kể sỉ nhục người thì vĩnh viễn sỉ nhục chính bản thân mình!

Phương Dĩ Nam nhìn lướt qua Vũ Ngôn, khóe miệng nhếch lên hiện một nụ cười lạnh:

- Tiểu tử, tao nhớ mày rồi!

Vũ Ngôn cầm lấy quả bóng đi qua bên người hắn ta hừ một tiếng nói:

- Bị mày nhớ cũng chẳng phải là vinh hạnh gì. Đừng ý vào chút công phu nhỏ bé kia mà hoành hành ngang ngược, đó chỉ khiến cho gia trưởng của nhà mày mất mặt thôi.

- Mày

Phương Dĩ Nam nghe hắn giáo huấn mình mà vẫn phải cắn răng không rên lấy một tiếng. Vũ Ngôn biết hôm nay mình đã gây thù với Phương Dĩ Nam, với thế lực của hắn ta thì không hiểu hắn ta còn có thể dùng chiêu thức gì để đối phó với mình đây. Có kinh nghiệm của An Tử Phong nên Vũ Ngôn không hề có một chút gì gọi là thiện cảm với đám công tử này cả.

Cái loại mất dạy chuyện ỷ thế hiếp người như thế này nếu không giáo huấn thì thật sự phải xin lỗi với một thân võ học của mình rồi. Khóe miệng Vũ Ngôn hiện lên một nụ cười lạnh, hần tới bên người Phương Dĩ Nam vỗ nhẹ vai tên này nói:

- Phương đồng học, nhớ lấy, lần sau ngoan ngoãn một chút, nếu không tao cũng chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu!

Đằng xa xa, Quan Nhã Ny nhìn Vũ Ngôn vỗ vai Phương Dĩ Nam mà trong mắt nàng bắt chợt hiện lên một tia kinh sợ nhưng sau đó lại lắc đầu, nghĩ, không biết sao lại khéo vậy chứ, đây có lẽ chỉ trùng hợp mà thôi.

Hiệp đấu này Phương Dĩ Nam đã bị trọng thương nên chỉ còn cách gọi Trần Gia Lạc tới giúp mình ra khỏi sân, mà cho dù là không bị thương đi nữa thì khi Vũ Ngôn vào sân tạo ra cho Phương Dĩ Nam hết lần đả kích này tới lần khác thì thực sự hần một chút tự tin cũng không có nữa.

Vũ Ngôn nhìn Trần Gia Lạc đột nhiên cười nói:

- Trần đồng học, trở về nói với anh trai mày. Chuyện đấu thầu lần này tao nhất định sẽ “cảm ơn” hần thật ớn!

Trần Gia Lạc cả kinh rồi bắt giác nói:

- Sao mày biết được

Lời chưa hết nhưng hần đã phải lập tức ngậm miệng lại mà oán hận nhìn Vũ Ngôn sau đó đỡ Phương Dĩ Nam đi ra khỏi sân đấu.

Khóe miệng Vũ Ngôn lại hiện lên một nụ cười lạnh lẽo. Trần Gia Lạc này kém anh trai hần xa quá. Mình mới chỉ nói có đúng một câu nhẹ nhàng mà đã khiến hần hiện nguyên hình rồi. Có lẽ Trần Gia Thụ làm thế nào cũng không thể tưởng tượng được mọi việc mà mình đã tỉ mỉ sắp đặt không ngờ lại bị một câu vô ý của đứa em trai bao cở của hần vạch trần hết.

Hiện tại Vũ Ngôn đã có thể khẳng định, chuyện này nhất định có quan hệ tới Trần Gia Thụ. Hai anh em Trần gia đang theo đuổi chị em Tăng Thiên, phó thị trưởng Trần thân là cha hai người nên không thể không biết một cái gì. Có lẽ chuyện này chính là do lão ta hiễn kế chưa biết chừng. Khi lão Tăng nhờ lão ta trợ giúp thì vì hai đứa con mà lão không có lý do gì để cự tuyệt lão Tăng cả. Mà Trần Gia Thụ cũng tuyệt đối hy vọng Sáng Lực Thế Kỷ sẽ rơi khỏi vòng xét duyệt.

Vì không để đắc tội lão Tăng nhưng lại có thể khiến Sáng Lực Thế Kỷ bị đẩy ra ngoài một cách hợp tình hợp lý vì thế mới có chuyện trên hội nghị xuất hiện một phó thị trưởng An công khai đối chọi với phó thị trưởng Trần. Chuyện này diễn ra đại khái là để cho lão Tăng và mình xem. Hai phó thị trưởng ngang nhiên phát sinh xung đột, chuyện này không thể tính là nhỏ nên như thế sẽ không có gì phải xin lỗi lão Tăng cả, mà nói không chừng lão Tăng còn cảm động đến rơi nước mắt ý chứ, với lại còn đồng thời loại bỏ được Sáng Lực Thế Kỷ. Một mũi tên trúng hai con chim, quả thật chiều này đã giải quyết mọi vấn đề như trở bàn tay vậy. Điều này cũng có thể giải thích được nguyên nhân vì sao trước kia quan hệ của hai vị thị trưởng Trần An luôn rất hòa hợp mà đột nhiên lại phát sinh tranh chấp trên hội nghị. Tất cả đều là diễn trò!

Đáng tiếc bọn họ tuyệt đối không ngờ tới lại có một Thư Nhạc với thủ đoạn thông thiên biết được chuyện phó thị trưởng Trần cố ý kéo dài thời gian do đó đã khiến cho bọn Vũ Ngôn chú ý, nếu không phải Thư Nhạc xuất hiện kịp lúc thì có lẽ Sáng Lực Thế Kỷ cũng không biết mình bị người ta chơi như thế nào rồi. Bởi vậy mới có thể thấy được quyền lực quan trọng tới cỡ nào. Mà việc Thư Nhạc xuất hiện kịp thời mặc dù không thể nói là cứu vớt Sáng Lực Thế Kỷ nhưng cũng là có công lao vĩ đại. Nếu không phải do tính tình cô nàng có hơi kém thì cũng có thể nói cô nàng là một cô gái hoàn mỹ không có thiếu sót gì.

Trận đấu về sau không có chuyện gì đáng để theo dõi nữa. Mặc dù học viện kinh tế còn kém khoa Ngoại Ngữ chín điểm nhưng sau khi Vũ Ngôn vào sân thì liên tiếp ghi được bảy điểm cho học viện kinh tế. Hai cầu thủ ghi điểm quan trọng nhất của khoa Ngoại Ngữ để rời sân, Trần Gia Lạc đỡ Phương Dĩ Nam đi không còn thấy bóng dáng rồi, vì thế khí thế của hai bên hoàn toàn không thể so sánh được nhau.

Trận bóng đá không còn gì nữa, nếu ngay cả đám binh tôm tướng tép còn lại mà cũng không hành được thì đội bóng rổ của học viện kinh tế có thể giải tán thẳng, và đám Lục Phong với Quân Vân Đào không bằng đeo đá nhảy xuống sông cho nó thoát.

Vũ Ngôn ra hiệu bảo Quản Vân Đào thay mình ra. Nói tóm lại, trận đấu này thì chơi bóng là phụ còn đánh người mới là chính. Chuyện này quả thật ngược hoàn toàn với ý nghĩ ban đầu của mình.

Chu Hải Lăng và mấy tên Lưu Viễn Dân dồn tới bên cạnh Vũ Ngôn. Chu Hải Lăng nói với giọng sùng bái vô hạn:

- Lão Đại, anh đừng nói cái gì cả. Thằng em bá anh làm sư phụ. Tuyệt kỹ Lăng Ba Vi bộ phi thân úp rổ vừa rồi lão Đại anh nhất định phải dạy em. Đây chính là kỹ thuật tuyệt sát để tán các em gái đó.

Lưu Viễn Dân cũng nhìn hấn với vẻ hâm mộ:

- Vũ Ngôn, thì ra khi còn chơi bóng ở trung học mày không hề xuất toàn lực à. Ủng cho tao cứ nghĩ mình kém mày không còn xa nữa. Chơi cả nửa ngày mới biết hóa ra một đứa ở trên trời, một đứa ở dưới đất.

Vũ Ngôn cười nhẹ không nói gì. Trước kia khi cùng chơi bóng với những người bình thường như Lưu Viễn Dân thì Vũ Ngôn dùng thân thể khoẻ mạnh, khả năng di chuyển linh hoạt và ném rổ chuẩn xác, vậy là đủ rồi. Hôm nay nếu không phải Phương Dĩ Nam khiêu khích thì hấn cũng không tạo ra một quả nhảy úp rổ kinh thể hải tục đến như vậy.

- Lão Đại, vừa rồi thừa lúc anh không ở đây thằng em có thu hộ anh mấy tiểu đệ.

Chu Hải Lăng cười hề hề nói rồi chỉ vào một vòng nam sinh bên người,

- Em vừa rồi có đi truyền bá tuyên dương sự tích và sự mạnh mẽ của anh một lúc. Giờ tất cả mọi người đều cam tâm tình nguyện nhận anh làm lão đại. Các anh em, gọi lão Đại đi!

- Lão Đại!

Mười mấy tiểu tử trẻ tuổi đồng thanh gọi. Vũ Ngôn nhìn, nghe mà nổi hết cả da gà, hấn vội kéo Chu Hải Lăng qua nói:

- Tiểu tử, chú làm cái gì vậy? Tự tổ chức bang phái xã hội đen à, cái tội danh này rất nặng đó.

Chu Hải Lăng cười hắc hắc đáp:

- Với thân thủ của lão Đại anh thì cần gì phải suy nghĩ tới chuyện phạm tội hay không chứ? Đừng làm trò cười như vậy có được không. Những người anh em này đều tự nguyện. Thằng em vừa rồi còn đang suy nghĩ xem bang hội chúng ta nên gọi là gì đây. Gọi là Hồng Hưng Man Hữu Lực Lượng thì đáng tiếc lại bị bọn Trần Hạo Nam cướp mang đi đăng ký mất rồi. Lão Đại, anh nói nên đặt tên là gì nhỉ? Sau này anh làm lão Đại, em là lão Nhị. Chúng ta chính là “Kẻ mưu mô” của thời đại mới. Nói đúng hơn, bộ “Kẻ mưu mô” tiếp theo nhất định em làm đạo diễn, anh là diễn viên chính. Những huynh đệ này sẽ làm vai phụ. Đến lúc đó lại mời biểu tỳ em tới diễn làm hồng nhan tri kỷ của anh. Anh hùng mỹ nữ, nhi nữ tình trường. Oa, oa! Chỉ nghĩ thôi mà không dạy hư bọn trẻ cũng khó!

Vũ Ngôn im lặng lắc đầu. Đứa nhỏ này có phải đầu óc hỏng hết rồi không mà sao cả ngày toàn nghĩ tới mấy chuyện linh tinh như vậy. Hấn vội vàng ngăn câu chuyện vẫn còn đang có xu hướng tiếp diễn của đứa nhỏ này nói:

- Đừng nói linh tinh về mấy bộ phim vớ vẩn của chú nữa. Mau nghĩ cách để cho mấy đứa nhỏ này giải tán mới là việc chính.

Chu Hải Lăng vùng tay lên nói:

- Cứ giữ lại đi. Nói không chừng còn có chỗ dùng đó. Ít nhất thì diễn viên quần chúng của bộ “Kẻ mưu mô” đó cũng đã có rồi. Như vậy đi, lão Nhị em cứ thay anh thu mấy tiểu đệ này trước, cùng lắm thì em không cho họ đi thu phí bảo kê là được. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không thu phí bảo kê thì còn gọi gì là “Kẻ mưu mô” nữa chứ.

Tiểu tử này cứ quán mãi tới mấy thứ linh tinh không dứt nên Vũ Ngôn cũng chỉ có cách mặc hấn ta đánh rầm ỏ đó. Hấn chạy tới chỗ bọn Lưu Viễn Dân ngồi xuống.

- Này, này. Mỹ nữ bị mày trêu ghẹo tới tìm kìa.

Lục Phong vừa mới được thay ra, hần ngồi xuống bên cạnh Vũ Ngôn lau mồ hôi cười nói. Tình thế trong trận đấu đã không cần phải bàn gì nữa, mấy người dự bị lần lượt được cho vào, còn chủ lực đều được thay ra cho nghỉ.

Chu Hải Lăng nhìn Quan Nhã Ny đang chậm rãi bước tới bên này, hần kinh ngạc hô lên:

- Không thể nào, món nợ này tính cũng phức tạp quá đi! Quan Nhã Ny không phải cũng thích lão đại rồi chứ? Bà ấy và biểu tỷ là bạn bè lớn lên với nhau từ nhỏ, chắc hẳn không cướp “ông xã” của bạn chứ. Lão Đại là người của biểu tỷ mà.

Vũ Ngôn nhìn Quan Nhã Ny đang đi tới, hần cười nói:

- Tiểu Quan đồng học, không ngờ cô lại là song tử tinh tọa của khoa Ngoại Ngữ. Thất kính! Thất kính!

Đám nhỏ bên cạnh nghe vậy mà tí nữa rất cảm. Bất kể là tuổi hay lớp thì Quan Nhã Ny này là sư tỷ chính tông, nào có giống như tên vô sỉ này gọi là Tiểu Quan đồng học chứ.

Chu Hải Lăng không khỏi cảm thán nói:

- Lão Đại không hổ là lão Đại! Tán gái mà khiến người ta không thể dễ phòng. Đúng thật là thâm thúy! Nếu mỗi một câu đều giống như người khác thì mỹ nữ sao có thể nhớ mình chứ. Chênh lệch! Chênh lệch giữa mình với lão Đại không phải là nhỏ bình thường. Đó là sự chênh lệch về toàn diện và cần phải học tập lại một cách có hệ thống.

- Cái gì mà Tiểu Quan đồng học? Khó nghe muốn chết.

Đối với người khác Quan Nhã Ny luôn chưng ra vẻ lạnh như băng, duy chỉ với Vũ Ngôn thì nàng lại không tài nào giữ được vẻ mặt đó.

Vũ Ngôn cười ha hả nói:

- Không gọi Tiểu Quan đồng học thì gọi là gì bây giờ? Vừa rồi gọi cô là Đại tỷ thì bị cô đuổi đi mà!

Chu Hải Lăng cười lên trước tiên. mà đám nam sinh chung quanh vừa mới nhận lão Đại cũng không ngờ lão Đại này lại hài hước, thẳng thắn, và mặt dày như thế, đám tán bé khoa Ngoại Ngữ như vậy thì đứng là cực phẩm, tức khắc mọi người đều cười ồ lên từ tận trong nội tâm. Lão Đại này nhận đúng là không có nhầm!

Quan Nhã Ny đỏ mặt đang định mở miệng mắng hần thì lại cảm thấy không biết nói gì cho phải, nàng nhẹ dậm chân lên đất một tiếng găt:

- Nói bậy gì vậy hả? Sao lại đáng ghét thế!

- À, đáng ghét

Lục Phong và Lưu Viễn Dân học theo dáng vẻ của Quan Nhã Ny rồi vươn ngón tay lên che miệng mình nhại lại, trong có vẻ rất có văn có điệu.

Các nam sinh xung quanh lại được một trận cười sảng khoái, lần này họ cười càng chẳng kiêng nể gì, không ngờ theo lão Đại mà lại được đi trêu chọc “em gái” thoải mái như thế!

Tính cách Quan Nhã Ny trời sinh đã lạnh và chưa bao giờ nàng lại bối rối trước mặt nhiều người như vậy. Lúc này khi đối mặt với ánh mắt mập mờ của mọi người, gương mặt nàng không nhin được mà đỏ bừng lên, nàng nhìn thoáng qua Vũ Ngôn nói:

- Anh sao lại thành ra thế này vậy. Tôi có chính sự muốn nói với anh!

Dáng vẻ vừa xấu hổ vừa tức giận của nàng rơi vào trong mắt đám sắc lang lớn nhỏ này, lập tức cả bọn cảm thấy đầu văng mắt hoa. Đây mà là băng tuyết mỹ nhân nổi tiếng xa gần sao. Rõ ràng là đang liếc mắt đưa tình với bạn trai mà.

Vũ Ngôn thấy nàng có vẻ đã hơi nóng thì cũng không đành lòng thấy nàng tiếp tục túng quẫn như vậy, hần bèn cười nói:

- Được rồi, mọi người đừng ồn nữa. Tao với Tiểu Quan đồng học có chính sự.

- À, có chính sự Hiểu!

Lục Phong làm mặt quỷ, mọi người lại cười lớn một trận, không khí cũng càng ngày càng trở nên mập mờ.

- Có chính sự gì vậy?

Phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo khác. Đôi mắt Chu Hải Lăng trừng lên, chuyện xấu rồi, cốp mẹ nhà lão Đại đến rồi!

Vũ Ngôn xoay người nhìn Tăng Nhu cười nói:

- Nhu Nhu, sao em lại tới đây?

Tăng Nhu hừ một tiếng đáp:

- Bên này náo nhiệt như vậy thì em sao có thể không tới chứ? Vừa rồi còn nghe thấy có người nói về chuyện của một anh hùng úp rổ, em còn đang nghĩ ai lại có bản lĩnh lớn tới như vậy. Hóa ra là hùng

Chữ “bình” còn chưa nói ra thì khuôn mặt nàng đã đỏ lên. Nàng nhờ tới việc khi mình mỗi lần ân ái, lúc tới cực cảnh thì rất thích gọi hắn là hùng bình.

Vũ Ngôn cười hì hì nói:

- Hùng cái gì vậy?

Tiếng lóng giữa hai người Tăng Nhu tất nhiên hiểu. Khuôn mặt nàng đỏ hồng lên như muốn chảy nước, nàng trừng mắt nhìn hắn một cái rồi nhưng trong ánh mắt đó lại ẩn chứa vẻ ôn nhu dịu dàng hơn nước.

Vũ Ngôn thấy Tăng Nhu đã đến thì biết rằng nếu để cho đám người bên cạnh mình cứ tiếp tục như vậy thì dù không có việc gì cũng thành có việc hết. Hắn vội hỏi:

- Tiểu Quan đồng học, cô có chuyện gì tìm tôi thì cứ việc nói đi.

Quan Nhã Ny thấy Tăng Nhu đứng bên người Vũ Ngôn mà trông hai người có vẻ thân thiết thì không hiểu bọn họ có quan hệ gì, mà trong lòng nàng lại cảm thấy rất không thoải mái, nàng vội đáp:

- Cũng không phải là tôi tìm anh mà là nhị gia gia tôi muốn gặp anh!

Tức khắc Vũ Ngôn lại nhớ tới Vân lão, người hắn đã gặp qua một lần khi làm nhiệm vụ tại Thượng Hải ngày ấy. Tính ra thì lão có lẽ là trưởng lão của Ma môn, mà mình đi gặp lão thì có thể tìm hiểu xem nội tình của Ma môn, vì thế hắn bèn cười đáp:

- Đúng lúc quá, tôi cũng có một số việc muốn tới gặp Vân lão. Vậy Tiểu Quan, à, Nhã Ny, cô giúp tôi xem xem khi nào tới gặp lão nhân gia người thì thích hợp.

Lục Phong thâm cùng hòng:

” Không thể tưởng được nhanh như vậy mà tên Vũ Ngôn này đã tới gặp gia trưởng con nhà người ta rồi. Mà cũng không hiểu quan hệ giữa hắn với Tăng Nhu là gì nữa? Cái màn khôi hài ngày đó trong nhà ăn trường của bọn họ mình đã chính mắt trông thấy, sau lại còn cả vụ quyền tiền nữa, Tăng Nhu lúc đó chột lên cơn muốn chính cho tên Vũ Ngôn này một trận. Nhưng quan hệ của hai người chuyển biến thành thân thiết như vậy từ khi nào vậy?”

Đương nhiên, cho dù hắn có nghĩ nát đầu cũng không nghĩ ra được đầu đuôi mọi chuyện.

Tăng Nhu và Quan Nhã Ny học cũng khóa, lại được gọi là song tử tinh tọa của khoa Ngoại Ngữ vì thế cũng đã gặp nhau từ trước. Nhưng hai cô gái đều có một chút cái gọi là kiêu ngạo, và đặc biệt là Quan Nhã Ny với tính cách lạnh như băng, không thích tiếp cận người xa lạ, cho nên hai người cũng không phải là dạng bạn bè tri âm tri kỷ gì. Hai cô gái mặc dù đều biết tới đại danh của đối phương nhưng bình thường khi gặp mặt nhau cũng chỉ gật đầu chào hỏi qua. Song thật không ngờ hôm nay chỉ vì một Vũ Ngôn mà hai bên đều quen mà tụ lại cùng một nơi.

Tăng Nhu biết Quan Nhã Ny bình thường với người ngoài thì rất lạnh lùng, nhưng lúc này khi đối mặt với Vũ Ngôn thì trong mắt lại luôn hiện lên một nụ cười, mà đôi má cũng đỏ ửng lên xinh đẹp như thế, dường như nàng ta đối với Vũ Ngôn rất không bình thường!

Tăng Nhu tuy là quả ớt nhỏ nhưng con gái trời sinh lại rất miễn cảm với mấy chuyện như thế này, hơn nữa đối phương lại là một cô gái xinh đẹp như vậy, thấy thần thái Vũ Ngôn cũng ngượng ngập mất tự nhiên như vậy, nên cũng khó trách trong lòng Tăng Nhu lại bồn chồn như thế đó.

- Vậy thì tốt rồi, tôi trở về sẽ nói lại với nhị gia gia, tôi sẽ bảo là đã tìm được anh rồi sau sẽ gọi điện báo cho anh. Đây là số điện thoại của tôi. Anh nhớ đấy nhé!

Quan Nhã Ny đưa cho Vũ Ngôn một tờ giấy nhỏ, trên đó là một số điện thoại di động.

Vũ Ngôn đón lấy, hắn còn chưa kịp nói lời nào thì đã nghe thấy Tăng Nhu ở bên cạnh cười xen vào:

- A Ngôn, anh quen biết Nhã Ny lúc nào vậy? Em sao chưa từng nghe anh nói qua nhỉ.

Tăng Nhu mỉm cười, tổng tay nàng là mấy quyển sách giáo trình do nàng mới vừa đi học về. Nàng cũng định tiến tới nắm tay Vũ Ngôn nhưng lại ngại đây là nơi đông người nên hơi thiếu dũng khí.

Vũ Ngôn biết quả ớt nhỏ này lại bắt đầu ăn dấm chua, vì thế hắn nhin không được cười lên một tiếng trả lời:

- Anh với Nhã Ny quen nhau khi làm cùng trong tập đoàn Thánh Long. Khi đó cô ấy rất chiều cổ tới anh!

Quan Nhã Ny nhớ tới việc mình “chiều cổ” tới hắn mà lại đỏ mặt mà cũng ản trong đó một chút ngọt ngào khó nói.

Nói như vậy thì hai người họ khi đi làm thì đại khái ngày nào cũng ở cùng nhau. Trong lòng Tăng Nhu cũng cảm thấy chua chua, nàng cầm tay Quan Nhã Ny nói:

- Nhã Ny, thì ra bạn cũng biết A Ngôn à. Sao mình tới giờ cũng chưa nghe anh ấy nói nhỉ.

Quan Nhã Ny nhìn Vũ Ngôn đang đứng bên người Tăng Nhu cười khẽ mà không nhin được đỏ mặt đáp:

- À, mình cũng không biết anh ấy cũng quen bạn.

Tăng Nhu nghe thấy từ “anh ấy” từ miệng Quan Nhã Ny thốt ra thì trong lòng rất chưa xót. Nàng trộm trừng mắt với Vũ Ngôn một cái rồi đang định nói thì chợt nghe thấy tiếng di động của Quan Nhã Ny vang lên.

Quan Nhã Ny nhận điện, vừa mới nghe được vài câu thì sắc mặt nàng bỗng nhiên biến đổi, vẻ mặt trong khoảnh khắc mà trở nên vô cùng lo lắng.

112. Chương 113

Đô Thị Lương Nhân Hành

Tác Giả: Vũ Nham

Chương 113: Lời mời của Nhã Ny

Dịch: Thiên Địa Nhân

Nguồn: Sưu tầm

Quan Nhã Ny gác điện thoại rồi chau mày. Vẻ mặt có chút thần thờ, gương mặt lúc đỏ lúc trắng dường như có chuyện gì rất quan trọng và khó quyết định.

Thật lâu sau nàng mới ngẩng đầu nhìn Vũ Ngôn, khuôn mặt nhuộm một màu đỏ ửng, môi mấp mấp ngập ngừng như muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng lại không thể nói thành lời.

Vũ Ngôn nhìn thấy nàng như vậy thì biết nàng có chuyện gì khó mở miệng, vì thế hắn vội bảo:

- Có phải trong nhà có chuyện gì không? Đừng lo, có chuyện gì thì cô cứ nói đi, chỉ cần có thể giúp thì tôi nhất định sẽ hết sức.

Quan Nhã Ny là người trong Ma môn, chuyện trong nhà nàng nhất định là có quan hệ với Ma môn. Có phải là Ma môn đã xảy ra chuyện gì không? Nếu có thể giúp Quan Nhã Ny giải quyết chuyện này thì có lẽ có thể mở được một cánh cửa đột phá của Ma môn.

Quan Nhã Ny nhìn dáng vẻ khấn trương của hắn mà liền nghĩ nhầm rằng hắn là vì mình mới lo lắng như thế, nghĩ vậy mà trong lòng nàng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, nhớ tới từng ngày từng ngày khi ở cùng hắn, nét mặt lộ một nụ cười mà nhìn hắn ôn nhu nói:

- Trong nhà có chút việc, tôi muốn mời anh giúp một chút. Chúng ta có thể nói chuyện riêng không?

Tăng Nhu chu miệng, nói chuyện riêng tất nhiên chính là muốn bảo nói chuyện chỉ có hai người. Vũ Ngôn nhìn Tăng Nhu. Tăng Nhu hơi chút giận dữ quay đầu đi không nhìn tới hắn.

Vũ Ngôn biết cô nàng lại ăn lại phải dấm nên không có nói gì chỉ cười cười. Nhưng mà do chuyện tiếp cận với Ma môn rất quan trọng mà trước mắt lại có cơ hội tốt như vậy nên mình tuyệt đối không thể bỏ qua. Vì thế hắn cười nói:

- Được, chúng ta tìm chỗ nào đó nói chuyện.

Tăng Nhu khẽ hừ một tiếng từ trong mũi ra. Vũ Ngôn nhìn gửi cho nàng một nụ cười ám muội. Tăng Nhu đỏ mặt rồi lại nhớ tới mấy chuyện xấu hắn mà làm thì thân thể bỗng phiêu đi một hồi.

Quan Nhã Ny và Vũ Ngôn tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống. Mùi hoa quế thơm phức tràn ngập khu vườn lập tức xộc vào mũi hai người.

Vũ Ngôn hít thở thật sâu, mở lời:

- Hương quế tháng tám, trước mắt trung thu đã tới rồi. Tiểu Quan đồng học, cô có hoạt động gì không?

Quan Nhã Ny và Vũ Ngôn ngồi đối diện với nhau. Đây là lần đầu tiên hai người ngồi một mình với nhau kể từ sau khi quan hệ được bình thường hóa. Trái tim Quan Nhã Ny cũng vì thế mà có cảm giác loạn nhịp, và khi nàng còn đang miên man suy nghĩ thì lại nghe thấy hắn gọi mình là Tiểu Quan đồng học, nàng nhẹ nhàng nhìn hắn dịu dàng nói:

- Không đứng đắn, có phải từ trước tới giờ anh đều như vậy không?

Vũ Ngôn nở một nụ cười đáp:

- Tôi có đứng đắn hay không có biết biết mà. Còn muốn tôi tự khen mình sao?

Quan Nhã Ny không nhịn được cười nói:

- Anh vốn luôn tự khen mình mà!

Tính cách nàng vốn lạnh lùng, nói năng thận trọng nhưng từ sau khi gặp được Vũ Ngôn thì mặc dù vẫn thường hay tức giận hắn song tổng số lần nàng cười còn hơn cả so với số lần hai mươi năm trước cộng lại. Khi được ở cùng với hắn làm nàng luôn cảm thấy một cảm giác thoải mái và rất ấm áp.

- Nói đi, có chuyện gì vậy?

Vũ Ngôn cười hỏi.

Quan Nhã Ny thu lại nụ cười trên mặt, nàng ngưng thần nhìn chăm chú vào hắn nói:

- Vũ Ngôn, chúng ta có phải là bạn bè không?

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Không phải

Quan Nhã Ny quýnh lên. Vũ Ngôn mỉm cười nói tiếp:

- Chúng ta là bạn bè tốt!

Quan Nhã Ny đỏ mặt nhẹ nhàng nói:

- Anh đúng là xấu quá mức!

Vũ Ngôn nghiêm mặt nói:

- Nhã Ny, nói gì thì nói, mạng của tôi cũng là do cô và Thư tiểu thư cứu. Sau hai người luôn chiếu cố chăm sóc tôi một thời gian dài như vậy. Tôi thực sự rất cảm kích cô.

Quan Nhã Ny nhìn hắn một cái đáp:

- Nói những lời này làm gì chứ. Ở sân bay không phải anh cũng đã cứu tôi sao? Huống chi lần đó cũng là do chúng tôi hiểu lầm anh. Đáng nhẽ tôi nên sớm hiểu anh không phải là loại người như thế kia.

Vũ Ngôn cười ha hả nói:

- Ai nói tôi không phải là loại người như vậy. Cô trở về nói cho Thư tiểu thư biết, lần sau nếu có cơ hội như thế tôi sẽ không bỏ qua cho nàng ta đâu.

Quan Nhã Ny nhẹ nhàng cười nói:

- Vậy anh tự đi nói với cô nàng đi.

Vũ Ngôn cũng tự cười mình một cái rồi nói tiếp:

- Được rồi, đề tài đi hơi xa rồi đó. Cô nói xem là chuyện gì khiến cô khó xử. Tôi làm thế nào có thể giúp được cô?

Quan Nhã Ny cười buồn bã trả lời:

- Đây thực ra là chuyện nhà của tôi. Tôi cũng không biết làm như vậy rốt cuộc có ích hay không. Nếu như không hữu dụng thì cũng chỉ có thể nói đó là số mệnh của tôi thôi.

Vũ Ngôn lắc đầu nói:

- Cái gì mà số mệnh chứ. Cô sao còn tin vào mấy thứ này. Cô mau nói xem là chuyện gì, tôi có thể giúp cô như thế nào.

Quan Nhã Ny lắc đầu tỏ vẻ buồn thảm, đáp:

- Đối với gia tộc của tôi mà nói thì chúng tôi vĩnh viễn không thể chạy thoát khỏi số mệnh. Điều này anh không hiểu đâu. Nói đơn giản hơn một chút thì có lẽ tôi rất nhanh thôi sẽ phải lập gia đình.

Vũ Ngôn hoảng sợ nói:

- Cô còn đang đi học mà? Lập gia đình cái gì chứ? Mà có lẽ là sao? Nó có ý gì?

Quan Nhã Ny không trả lời vấn đề của hắn mà hỏi ngược lại:

- Hôm nay là mừng mấy tháng tám?

Vũ Ngôn nghĩ một lúc trả lời:

- Ngày mừng năm tháng tám!

Quan Nhã Ny gật gật đầu, buồn bã nói:

- Sau mười ngày nữa, ngày mười lăm tháng tám, vào đêm trăng tròn có lẽ tôi sẽ trở thành thê tử của người khác. Lúc tôi năm tuổi chuyện này đã được quyết định rồi.

Vũ Ngôn ngây cả người hỏi:

- Năm tuổi? Gả đi từ bé? Mà gả cho ai? Ân Nhất Bình sao?

Đôi mắt Quan Nhã Ny đỏ lên đáp:

- Anh đừng hỏi nhiều như vậy, nói cũng không có tác dụng gì cả.

Vũ Ngôn nhìn thoáng qua Quan Nhã Ny nói:

- Nói như vậy cô không muốn gả cho tên kia đúng không? Đây là thời đại nào rồi, làm gì còn chuyện đó, Thật buồn cười!

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Anh không hiểu đâu. Anh cũng là người nên hẳn phải biết có rất nhiều quy định mà không phải chúng ta có thể làm trái.

Vũ Ngôn nói:

- Vậy cô có bạn trai không? Cô nên cũng với anh ta thương lượng xem. Chỉ cần hai người các cô yêu nhau thật lòng thì sẽ không có bất cứ một ai có thể chia rẽ các cô cả. Cái khác thì tôi không nói trước được gì nhưng đánh nhau thì tôi cũng khá. Đến lúc đó cho dù phải cướp tôi cũng cướp cô đi để cho hai người yêu nhau các cô được thành đôi thành lứa.

Quan Nhã Ny cười ngọt ngào nói:

- Thực sự anh đồng ý cướp tôi đi chứ?

Vũ Ngôn cười hề hề nói:

- Mấy chuyện như lên chiến trường giết giặc Oa, tôi đã trải qua cả rồi nhưng vẫn chưa hề có hoạt động nào kiểu cướp cô đâu cả nên cũng không ngại thử một lần cho biết. Hơn nữa, có thể cướp về một đại mỹ nhân như cô thì đó cũng không đến nỗi nào.

Quan Nhã Ny đỏ mặt. Vũ Ngôn cười ha ha nói tiếp:

- Nhưng mà, trước đó cô phải thương lượng với bạn trai đã. Sau khi cướp xong thì hai người sẽ chuẩn bị làm thế nào? Cô còn phải đi học mà.

Quan Nhã Ny nhìn Vũ Ngôn nhẹ nhàng đáp:

- Tôi chưa có bạn trai!

Vũ Ngôn nhún mày:

- Vậy thì thực sự cô muốn trở mặt với nhà cô sao? Hơn nữa nếu cô thực sự không muốn lấy chồng thì cùng lắm thì đến lúc đó không về nữa. Bọn họ không tìm thấy cô thì sao có thể ép cô lấy chồng chứ, phải không?

Quan Nhã Ny lắc đầu nói:

- Mặc dù chuyện này đã được định từ nhỏ nhưng vốn cũng không hề vội vàng. Nhưng vừa rồi tôi nhận được điện thoại báo rằng, gần đây tập đoàn Thánh Long xảy ra chút vấn đề. Có một số ker bụng dạ khó lường liên kết lại có ý đồ độc chiếm tập đoàn Thánh Long. Mà số cổ phần hiện tại chúng tôi nắm giữ vẫn không thể ngăn cản được bọn chúng. Nhưng nếu tôi gả cho người kia thì sẽ khác hoàn toàn. Tôi có thể chính thức nắm cổ phần của mình, và lúc đó số cổ phần của chúng tôi có thể ngăn cản được đối phương đánh lén, khiến cho bọn chúng khó có thể đạt được mục đích. Giờ đang là thời điểm quan trọng, tôi sao có thể mặc kệ vứt bỏ việc trong nhà chứ?

Trong lòng Vũ Ngôn thoáng lạnh mình, nghe ý trong lời nói của nàng thì bên trong Ma môn xuất hiện vấn đề mới đưa đến việc tập đoàn Thánh Long rơi vào nguy cơ. Mặc dù hẳn đã sớm biết rằng bên trong tập đoàn Thánh Long không hề hoà thuận vui vẻ nhưng cũng không ngờ tới nguy cơ đã tới mức lửa cháy chém lòng này rồi.

- Vậy cô cô Quan tổng của cô đâu? Cô ấy hẳn là có năng lực ngăn cản chứ?

Vũ Ngôn cau mày hỏi.

- Cô cô chỉ có một phần ba cổ phần của tập đoàn Thánh Long thôi. Hiện tại cô ấy không thể ngăn cản được. Hai mươi năm nay cô cô đã vì tập đoàn Thánh Long mà đã hy sinh rất nhiều rồi, anh là người ngoài nên không biết đâu. Trong lòng tôi rất rõ, hiện tại đang là thời điểm khó khăn nhất, chỉ có tôi mới có thể giúp cô cô.

Đôi mắt Quan Nhã Ny đỏ lên:

- Nhưng nếu tôi đã hạ quyết tâm thì sẽ phải đi trên con đường xưa bi thảm giống cô cô tôi.

Vũ Ngôn nghĩ nghĩ một lát hỏi:

- Vậy còn cha cô đâu?

Quan Nhã Ny oán hận đáp:

- Đừng nhắc tới người này trước mặt tôi. Tôi không có cha!

Vũ Ngôn nhìn vẻ mặt căm hận của nàng thì hẳn biết giữa nàng và cha nàng nhất định có mâu thuẫn gì đó không thể hòa giải. Nói như vậy thì bây giờ tập đoàn Thánh Long chỉ có một mình Quan Mẫn Tình chống đỡ.

- Vậy còn những người đám Vân lão đâu? Bọn họ chẳng lẽ cũng không quản chuyện này sao?

Vũ Ngôn truy vấn nói.

- Nhị gia gia thuộc Trường Lão hội. Bọn họ chỉ để ý tới công việc của môn phái, còn chuyện kinh doanh họ không nhúng tay vào. Hơn nữa cho dù nhúng tay vào cũng không giúp được việc gì. Chỉ có một khả năng, bọn họ mới có thể danh chính ngôn thuận tham gia. Nhưng khả năng đó quá xa vời, tổ tông chúng tôi đã đợi mấy trăm năm, cô cô cũng hao phí hai mươi năm thanh xuân những vẫn không đợi được cái mà họ cần. Tiếp theo e rằng sẽ tới lượt tôi. Đó có lẽ chính là số mệnh của chúng tôi.

Quan Nhã Ny lắc đầu cười khổ nói.

Vũ Ngôn trầm mặc một hồi. Ma môn từng sống ngàn năm không sụp đổ thì ở trong đó phải hy sinh bao nhiêu đây, và cũng cần phải có tín niệm kiên cường tới cỡ nào. Thế nhân chỉ có thể thấy sự cố chấp của họ nhưng có ai thấy được sự kiên trì, sự ngoan cường của họ chứ?

Vũ Ngôn thở dài:

- Cho nên cô liền quyết định hy sinh hạnh phúc cả đời mình để cứu tập đoàn Thánh Long sao?

Quan Nhã Ny nhìn Vũ Ngôn nói:

- Trừ điều đó ra tôi còn có cách nào chứ?

Vũ Ngôn nhớ tới thân phận của mình. Hiện tại nghe ý của Quan Nhã Ny thì người thực sự có thể tin được chỉ sợ cũng chỉ có Quan Mẫn Tình mà hẳn chưa từng gặp mặt kia thôi. Mà mình nếu muốn trợ giúp Quan Nhã Ny thì cũng chỉ còn cách tìm được Quan Mẫn Tình trước, để xem xem cái thân phận Thánh chủ Ma môn của hẳn có còn dùng được không đã.

- Vậy cô cô của cô hiện tại đang ở đâu? Có thể thương lượng với cô ấy lại một lần nữa không?

Vũ Ngôn hỏi. Trước tiên phải gặp Quan Mẫn Tình một lần đã rồi mới có thể đưa ra lựa chọn tốt nhất.

- Cô cô gần đây luôn ở Hồng Kông, nghe nói nơi đó có buổi đấu giá châu báu gì đó hình như có quan hệ tới tiền bối của môn phái chúng tôi. E rằng cô cô phải tới ngày mười lăm tháng tám mới có thể quay về.

Quan Nhã Ny nhẹ nhàng nói.

Trong lòng Vũ Ngôn kinh hãi. Lúc này hẳn mới nhớ tới chuyện Bảo Khánh Tường có gọi điện cho mình nói rằng, vì để nâng cao danh tiếng của dạ minh châu thái tổ nên buổi đấu giá này đã thay đổi kế hoạch ban đầu, ủy thác cho hãng đấu giá Sotheby nổi tiếng nhất Hồng Kông và tiến hành tại khách sạn lớn bên cảng Victoria, tính ra thời gian cũng không còn mấy ngày nữa.

Lúc này Quan Mẫn Tình xuất hiện tại Hồng Kông có phải là vì muốn từ mấy viên dạ minh châu kia để tìm được chút gì đó không? Nếu quả như vậy thì từ mức độ quan tâm của nàng với mấy đồ châu báu này thì thân phận này của mình có lẽ vẫn có ích.

Xem ra phải đi Hồng Kông một chuyến rồi. Một là vì chuyện Quan Nhã Ny, hai cũng là vì gặp mặt Quan Mẫn Tình. Trước mắt xem ra, Quan Mẫn Tình là người trung thành nhất với Ma môn.

- Vậy cô hiện tại cần tôi làm cái gì?

Vũ Ngôn nhìn thoáng qua Quan Nhã Ny nhẹ nhàng hỏi.

Quan Nhã Ny nhìn hẩn một cái nói:

- Chuyện này có quan hệ đến hạnh phúc cả đời của tôi, anh cho rằng hạ quyết tâm dễ như vậy ư?

Vũ Ngôn cười nói:

- Vậy là cô muốn tôi tới giúp cô hạ quyết tâm sao?

Quan Nhã Ny quan sát hẩn đáp:

- Tôi không biết. Tôi cũng rất mâu thuẫn. Có lẽ tới thời khắc cuối cùng tôi mới có thể hạ quyết tâm cuối cùng được. Anh có thể giúp tôi không?

Vũ Ngôn gật đầu nói:

- Giúp thế nào?

Quan Nhã Ny trộm nhìn hẩn một cái, khuôn mặt đỏ lên rồi nói với giọng nhỏ như muỗi:

- Chỉ khi thấy anh tôi mới có dũng khí hơn. Đến lúc đó nếu anh có thể tới thì kết quả sẽ khác đi.

Còn chưa chờ Vũ Ngôn phản ứng thì Quan Nhã Ny đã đỏ mặt đứng dậy nói:

- Tôi phải đi trước. Chờ tôi nói chuyện với nhị gia gia sau đó sẽ gọi báo cho anh. Đến lúc đó anh nhất định phải tới đó. Nếu không tôi

Nàng dừng một lúc nhìn Vũ Ngôn với ánh mắt đầy mong đợi:

- Xin anh, anh nhất định phải tới

Nhìn ánh mắt tràn ngập hy vọng của nàng mà Vũ Ngôn thoáng ngập ngừng mấp máy môi vài cái nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

Quan Nhã Ny nhìn hẩn thật lâu, gương mặt nàng hiện lên một nụ cười ấm áp như mùa xuân rồi mới xoay người nhẹ nhàng bỏ đi.

Vũ Ngôn suy nghĩ thật cẩn thận về lời nói của Quan Nhã Ny:

” Chỉ khi thấy anh tôi mới có dũng khí hơn.”

Rồi cả dáng vẻ như xấu hổ, với nụ cười lẫn ánh mắt lưu luyến của nàng, tất cả lại hiện lên in dấu trong đầu

Tăng Nhu một mình một người ngồi trong khu vườn đầy hương hoa quế thơm ngát. Nàng cách hai người Vũ Ngôn cũng không thể nói là gần nhưng cũng không phải là xa, song vẫn đủ để thấy hai người họ cười với nhau dù không nghe thấy họ nói cái gì. Trong lòng Tăng Nhu chưa xót, sao cái tên xấu xa này lúc nào cũng đối xử với mỗi một cô gái đều khi nóng khi lạnh như vậy. Anh ấy không biết rằng mình hiện nay đã có bạn gái rồi sao? Đúng là một tên hoa tâm, cực kỳ hoa tâm!

Tăng Nhu nổi giận dưng dưng tiêu sái bước tới bên cạnh Vũ Ngôn nhưng vẫn thấy Vũ Ngôn đang nhìn chăm chăm vào hướng mà Quan Nhã Ny rời đi mà ngăn cả người. Trong lòng nàng giờ có tức nhưng cũng không biết phát thế nào, nắm ngón tay thon dài đưa lên véo lấy mặt hẩn lắc lắc nói:

- Bại hoại, xấu xa. Tĩnh, tĩnh đi. Người ta đã đi hơn nửa ngày rồi còn nhìn cái gì chứ?

Vũ Ngôn nắm lấy bàn tay nhỏ bé tinh tế của nàng rồi kéo nàng vào lòng mình cười nói:

- Anh đang nhìn Nhu Nhu bảo bối nhà chúng ta chứ.

- Miệng lưỡi trơn tru!

Tăng Nhu nhẹ nhàng mắng hẩn một câu và cơn tức trong lòng cũng vì câu nói trên của hẩn mà cũng tiêu đi hơn nửa.

- Người ta đi rồi anh còn đưa hồn theo. Anh còn xem em là là bà xã của anh không hả?

Vốn nàng định nói là “bạn gái của anh không hả” nhưng nghĩ lại thì cái từ bạn gái này rất khó trối buột được hẳn nên mới cố nén sự xấu hổ mà ghé vào tai hắn nói nhỏ.

Vũ Ngôn nhìn cái mũi nhỏ đang cau cau đáng yêu của nàng, nhớ tới tình hình khi mình lần đầu tiên gặp nàng mà trong lòng lại cảm thấy tức cười. Ai có thể ngờ rằng cái quả ốt con lúc trước, giờ lại trở nên ôn nhu, dịu dàng đáng yêu như thế này chứ. Phụ nữ quả nhiên không thể suy đoán theo lẽ thường được!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-thi-luong-nhan-hanh>